NHÂN CÁCH NGUY HIỂM

MỘC QUA HOÀNG

Cánh Én Mùa Xuân *dịch*

1

ETA BOOKS

NHÀ XUẤT BẢN DÂN TRÍ

18+

Nhân Cách Nguy Hiểm

Mộc Qua Hoàng

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Đô Thị, Đam Mỹ, Dị Năng
Tác giả: Mộc Qua Hoàng

Thể loại: Đam mỹ, hiện đại, chủ thụ, nhẹ nhàng, dị năng

Dịch: LTLT

Nhân vật chính: Giải Lâm, Trì Thanh

Giới thiệu:

Một vụ bắt cóc kỳ lạ khiến Trì Thanh bất ngờ có được năng lực đọc suy nghĩ, tính cách cũng càng ngày càng phát triển theo hướng lệch lạc, bảng câu hỏi đánh giá nhân cách* luôn không hợp lệ: Bạn thuộc nhân cách có độ nguy hiểm cao. (*có lẽ là bảng câu hỏi nhân cách của Eysenck, do nhà tâm lý học người Anh H. J. Eysenck biên soạn, gồm bốn thang đo: (E) Hướng nội hay hướng ngoại, (N) mức độ cảm xúc, (P) chất lượng tinh thần, (L) mức độ hiệu quả)

Cho đến khi anh gặp được người không thể đọc suy nghĩ.

Chỉ khi ở cạnh người đó mới có thể có được thanh tĩnh.

Rõ ràng trong lòng Trì Thanh đều nghĩ là "tránh xa tôi ra" nhưng lại mở miệng nói: "… Đưa tay cho tôi. Trên đường nhiều xe, sợ anh bị xe tông chết."

Giải Lâm: "…"?

Hai nhân cách nguy hiểm, công với thụ đều không phải người bình thường.

Giải Lâm x Trì Thanh

"Phong lưu" hồ ly tinh công x thật sự không có cảm xúc thụ

– Có tình tiết phá án, không có não, mang não thất bại, có thế có rất nhiều bug vớ vẩn, đừng coi là thật.

Giới thiệu một câu: Sống giống nhân vật phản diện.

Dàn ý: Làm người tốt

Mục lục

- Chương 1: C1: Đọc suy nghĩ
- Chương 2: C2: Thân phận
- Chương 3: C3: Vấn chẩn
- Chương 4: C4: Trống không
- Chương 5: C5: Xác mèo
- Chương 6: C6: Dụng cụ cắt
- Chương 7: C7: Hiềm nghi
- Chương 8: C8: Đối chọi
- Chương 9: C9: Quyết đấu
- Chương 10: C10: Chuyển hướng
- Chương 11: C11: Vết trói
- Chương 12: C12: Xác nhận
- Chương 13: C13: Cậu bé
- Chương 14: C14: Khóc lóc
- Chương 15: C15: Vụ án cũ
- Chương 16: C16: Quá khứ
- Chương 17: C17: Quán bar
- Chương 18: C18: Ly rượu
- Chương 19: C19: Mất kiểm soát
- Chương 20: C20: Án mạng
- Chương 21: C21: Cửa đối diện
- Chương 22: C22: Che tai
- Chương 23: C23: Ngoại lệ
- Chương 24: C24: Mất ngủ
- Chương 25: C25: Lấy thuốc
- Chương 26: C26: Đề nghị
- Chương 27: C27: Găng tay
- Chương 28: C28: Chữa trị
- Chương 29: C29: Cố vấn
- Chương 30: C30: Khả nghi
- Chương 31: C31: Hàng xóm
- Chương 32: C32: Nhìn trộm

- Chương 33: C33: Khách thuê nhà
- Chương 34: C34: Nhẫn
- Chương 35: C35: Trợ lý
- Chương 36: C36: Giọng nói
- Chương 37: C37: Khôi phục
- Chương 38: C38: Xác minh
- Chương 39: C39: Điều tra loại trừ
- Chương 40: C40: Sống một mình
- Chương 41: C41: Nhắc nhở
- Chương 42: C42: Chuyến thăm vào ban đêm
- Chương 43: C43: Báo án
- Chương 44: C44: Hiểu lầm
- Chương 45: C45: Thời hạn
- Chương 46: C46: Môi giới
- Chương 47: C47: Hành hung
- Chương 48: C48: Bắt hung
- Chương 49: C49: Kết án
- Chương 50: C50: Sô-cô-la
- Chương 51: C51: Lại mất kiểm soát
- Chương 52: C52: Lời nói trong đêm
- Chương 53: C53: Nói mớ
- Chương 54: C54: Băng qua đường
- Chương 55: C55: Rạp chiếu phim
- Chương 56: C56: Nhảy lầu
- Chương 57: C57: Thợ săn ảnh
- Chương 58: C58: Va chạm
- Chương 59: C59: Thẻ nhớ
- Chương 60: C60: Lo lắng
- Chương 61: C61: Mạo hiểm
- Chương 62: C62: Sự cố
- Chương 63: C63: Sao nữ
- Chương 64: C64: Bệnh tật
- Chương 65: C65: Ảnh chụp
- Chương 66: C66: Mặt người
- Chương 67: C67: Thai nhi
- Chương 68: C68: Khung ảnh

- Chương 69: C69: Phật bài
- Chương 70: C70: Nuôi tiểu quỷ
- Chương 71: C71: Hũ xác
- Chương 72: C72: Quay về
- Chương 73: C73: Hoa tai
- Chương 74: C74: Dung mạo
- Chương 75: C75: Rung động
- Chương 76: C76: Người đồng hành
- Chương 77: C77: Nghe thấy rồi
- Chương 78: C78: Xác nhận
- Chương 79: C79: Nuôi mèo
- Chương 80: C80: Đến gần
- Chương 81: C81: Đến gần
- Chương 82: C82: Bông tai
- Chương 83: C83: Đầu hàng
- Chương 84: C84: Tỏ tình
- Chương 85: C85: Thử xem
- Chương 86: C86: Ôm
- Chương 87: C87: Hẹn hò
- Chương 88: C88: Mật thất
- Chương 89: C89: An ủi
- Chương 90: C90: Công khai
- Chương 91: C91: Mối quan hệ
- Chương 92: C92: Yêu cầu
- Chương 93: C93: Con diều
- Chương 94: C94: Học sinh
- Chương 95: C95: Điểm số
- Chương 96: C96: Tâm trạng
- Chương 97: C97: Ghen
- Chương 98: C98: Lớp học
- Chương 99: C99: Giáo viên
- Chương 100: C100: Cuộc gọi
- Chương 101: C101: Ngủ chung
- Chương 102: C102: Tự sát
- Chương 103: C103: Hỏa hoạn
- Chương 104: C104: Video

- Chương 105: C105: Chị gái
- Chương 106: C106: Váy dài
- Chương 107: C107: Mối liên hệ
- Chương 108: C108: Internet
- Chương 109: C109: Ngôi sao
- Chương 110: C110: Tài khoản
- Chương 111: C111: Phát tin
- Chương 112: C112: Phạm vi
- Chương 113: C113: Đặc biệt
- Chương 114: C114: Rạp phim
- Chương 115: C115: Anh trai
- Chương 116: C116: Mất tích
- Chương 117: C117: Gara ô tô
- Chương 118: C118: Máy phát hiện nói dối
- Chương 119: C119: Nhận tội
- Chương 120: C120: Báo thù
- Chương 121: C121: Tiểu lam
- Chương 122: C122: Thực hiện lời hứa
- Chương 123: C123: Man đêm
- Chương 124: C124: Cha xứ
- Chương 125: C125: Nhà thờ
- Chương 126: C126: Đãi khách
- Chương 127: C127: Bí mật
- Chương 128: C128: Lần đầu gặp gỡ
- Chương 129: C129: Bạn bè
- Chương 130: C130: Mười ba
- Chương 131: C131: Giật mình tỉnh giấc
- Chương 132: C132: Điện thoại bàn
- Chương 133: C133: Khác thường
- Chương 134: C134: Hồ sơ
- Chương 135: C135: Cố nhân
- Chương 136: C136: Đêm trước
- Chương 137: C137: Mưa to
- Chương 138: C138: Trò chơi
- Chương 139: C139: Hồi ức
- Chương 140: C140: Lẩn trốn

- Chương 141: C141: Truy xét
- Chương 142: C142: Gặp mặt
- Chương 143: C143: Biết rõ
- Chương 144: C144: Biến cố
- Chương 145: C145: Gặp mặt
- Chương 146: C146: Tang lễ
- Chương 147: C147: Đã mất
- Chương 148: C148: Thời gian
- Chương 149: C149: Xe buýt trường học
- Chương 150: C150: Tái hiện
- Chương 151: C151: Manh mối
- Chương 152: C152: Người sống sót
- Chương 153: C153: Mẹ
- Chương 154: C154: Trại trẻ mồ côi
- Chương 155: C155: Số hiệu
- Chương 156: C156: Live stream
- Chương 157: C157: Con tin
- Chương 158: C158: Tiếng gõ cửa
- Chương 159: C159: Z
- Chương 160: C160: Xuân
- Chương 161: C161: Chương cuối

Chương 1: C1: Đọc suy nghĩ

"Rào rào…"

Mưa to như trút nước, nước mưa rơi trên cửa kính xe cũng làm ướt sắc trời u ám. Người đi đường cầm ô bước đi vội vã, trong tiếng mưa không ngớt còn kèm theo tiếng còi xe, chiếc xe chậm rãi di chuyển trong tiếng còi này.

Đài radio thông báo tình hình thời tiết: "Cơn giông bắt đầu từ hôm qua và kéo dài cho đến bây giờ, lượng mưa trung bình của tháng này đã vượt qua mức cao nhất trong lịch sử, đường đi có tình trạng đọng nước, người dân thành phố đi đường chú ý nhiều hơn."

"Có lẽ phía trước đã xảy ra chuyện gì đó." Tài xế nhìn chằm chằm cần gạt nước đung đưa qua lại trước mặt, nghe xong radio, mất kiên nhẫn nói, "Trận mưa này không biết muốn kéo dài đến khi nào, con đường này vốn đã kẹt…"

Tài xế nói đến đây đầu hơi nghiêng nhìn ra sau, nói với người đang ngồi ở ghế sau: "Điểm đến của anh… là đồn cảnh sát à?"

Mây đen che kín bầu trời, ánh sáng trong xe mờ tối.

Người ngồi ở đó chuyển động, người đó đang gục đầu, hai tay nắm lấy nhau đặt trên đùi, cái chân đang vắt chéo mặc chiếc quần jean màu đen, chân mang một đôi bốt da, trên đôi bốt chiến binh làm bằng da được thiết kế đơn giản dính chút nước mưa.

Người đàn ông từ lúc lên xe thì không phát ra bất cứ âm thanh nào,

địa điểm đến được đánh dấu trên đơn hàng trực tuyến của app gọi xe.

Sau khi lên xe, anh ngủ một hồi, lúc này vừa mới tỉnh dậy, tóc mái trước trán che đi đôi mắt, ngồi ở đó giống như bị bóng tối nuốt chửng, nửa người và ánh sáng mờ ám hòa thành một thể, tài xế chỉ có thể nhìn thấy một đoạn cằm dưới gầy gò, trắng bệch từ trong kính chiếu hậu.

Mấy giây sau, sau ghế truyền đến một câu nói không có chút cảm xúc.

"Anh lo lái xe đi."

"…"

Lúc nói chuyện, tình trạng đường vẫn không có chuyển biến tốt.

Tài xế nhận ra hành khách này không thân thiện lắm, so với nói chuyện thì rõ ràng càng thấy hứng thú với việc ngủ tiếp hơn. Tái xế không bắt chuyện với vị khách này nữa, chỉ lén suy nghĩ trong bụng: Giờ này còn chạy đến đồn cảnh sát, hầy, phạm tội à?

Cùng lúc đó ở đồn cảnh sát Vĩnh An chi cục Nam Hoa.

Trên bức tường trong đồn gắn dòng chữ "Nghiêm chỉnh chấp pháp, nhiệt tình phục vụ", quốc huy đặt ở chính giữa dòng chữ, nhưng mà sự uy nghiêm này cũng không thể trấn áp cảnh tượng gà bay chó sửa trong đồn lúc này. Một gã đàn ông khoảng chừng hơn bốn mươi tuổi bị hai cảnh sát một trái một phải kẹp tay đưa vào trong văn phòng.

Advertisement

Cảnh sát: "Ngoan ngoãn chút đi!"

Gã đàn ông không phối hợp, vùng vẫy lung tung, sau khi giãy giụa không có hiệu quả lại bắt đầu tóm lấy tay nắm cửa không chịu buông, dù nửa phần thân trên đã bị cảnh sát lôi vào trong. Chân gã giống như cột đá đứng yên tại chỗ, miệng khóc lóc om sòm, hét toáng lên: "Các người không có chứng cứ không thể bắt tôi! Có ai phá án như này không? Thả tôi ra, tôi muốn kiện mấy người!"

Gã đàn ông mặc bộ đồ lao động màu xám, túi của bộ đồ lao động giống như hai miếng vá hình vuông, giày thể thao dưới chân lại rất mới, trong đôi mắt đục ngầu màu nâu lộ ra vẻ chợ búa.

Cảnh sát Quý Minh Nhuệ mới thăng cấp bước vào từ đằng sau, lúc vào cửa tiện tay kéo gã đàn ông vào luôn: "Không có chứng cứ?" Anh ta kéo ghế ra, chờ sau khi gã đàn ông kia bị đè vai xuống, ngoan ngoãn ngồi yên trên ghế, anh ta mới vỗ túi vật chứng trong suốt lên mặt bàn.

Trong túi vật chứng đựng một cái điện thoại kiểu cũ màu bạc.

Quý Minh Nhuệ nói: "Lúc anh trộm đồ trong nhà người ta đã làm rơi điện thoại ở phòng khác, còn dám nói không có chứng cứ?"

Tiếng gào khóc thảm thiết của gã đàn ông im bặt: "…"

Quý Minh Nhuệ: "Hay là anh muốn nói cái điện thoại này không phải của anh? Trên thế giới này còn có người nào khác lưu số điện thoại của vợ anh mà còn gọi vợ anh là vợ à?"

Gã đàn ông im lặng hoàn toàn: "…"

Quý Minh Nhuệ tiếp tục hỏi: "Đồ trộm được giấu ở đâu?"

"…"

Nửa tiếng sau.

Một nữ cảnh sát bước ra khỏi căn phòng bên cạnh: "Bên tôi cũng ồn ào quá chừng, bà cụ họ Vương hàng xóm khóc nửa ngày, nói đó là đồ trang trí làm bằng gỗ do tổ tiên bọn họ truyền lại, vô cùng quan trọng với bà ấy, bảo chúng ta phải nhanh chóng tìm ra được."

"Hắn ta vẫn chưa chịu nói à?"

Dáng người Quý Minh Nhuệ rất cao, cả người trông rất vạm vỡ, mày rậm mắt to, năm nay vừa mới tốt nghiệp học viện cảnh sát, trở thành một người cảnh sát, tập trung vào các cuộc xung đột và cãi vã giữa hàng xóm láng giềng, sau khi tốt nghiệp học viện cảnh sát, anh ta nhận ra công việc của mình ở đồn cảnh sát không thể nói là điều tra vụ án gì cả, mà giống như làm nhân viên hòa giải hơn.

Hôm nay nhà này quậy ly hôn, ngày mai nhà kia vì ngoại tình mà hành hung bồ nhí…

Quý Minh Nhuệ hít sâu một hơi, ai cũng không ngờ một đồ trang trí bằng gỗ lại có thể hành người lâu như vậy: "Chưa nói, ấp a ấp úng nói mình quên rồi. Bản thân giấu đồ ở đâu cũng quên được hả? Vốn dĩ tối nay còn hẹn bạn đi ăn tối, xem tình hình này chờ cậu ta đến cũng chỉ có thể mời cậu ta ăn mì tôm thôi. Cũng không biết cái tính xấu của cậu ta có khi nào ụp ly mì tôm lên đầu tôi không."

Nữ cảnh sát quay đầu sang nhìn cơn mưa to xối xả bên ngoài cửa sổ, thầm nói thời tiết này hẹn ăn cơm cũng đã kỳ lạ rồi.

Thẩm vấn vẫn đang tiếp tục.

Giữa chừng, bà cụ Vương hàng xóm thật sự không chờ nổi nữa, mở cửa xông vào chiến trường, tình hình phòng làm việc càng hỗn loạn hơn.

Bà cụ bắt đầu mắng chửi không thua người trẻ tuổi chút nào, hành động tuy run lẩy bẩy nhưng lời nói vô cùng có sức lực.

Nhân viên hòa giải Quý Minh Nhuệ bị làm ồn đến mức bó tay, đang an ủi cảm xúc của bà cụ Vương thì cửa kính thủy tinh của văn phòng bị người ta gõ mấy cái: "Minh Nhuệ, có người tìm, nói là bạn của cậu." Cuối cùng, nhân viên truyền lời lại bổ sung thêm một câu, "Tên là Trì Thanh."

Quý Minh Nhuệ không thể phân thân, không ngoảnh đầu lại nói: "Là bạn của tôi, bảo cậu ta vào luôn đi."

Bởi vì hiện trường thực sự quá hỗn loạn, không ai chú ý đến mấy phút sau có người cất dù, băng qua hành lang, dưới tán ô trong suốt cán dài đỉnh nhọn, đôi bối da vốn hơi ướt đã được người bị hội chứng sợ bệnh lau sạch sẽ. Sau đó, một bàn tay mang găng tay màu đen mở cửa ra.

Găng tay màu đen ôm khít mấy ngón ta, làm nổi bật lên đốt ngón tay thon dài.

Nếu tình hình bên trong yên tĩnh một chút thì bàn tay này sẽ không bị làm lơ như vậy, thậm chí sẽ có tỉ lệ quay đầu lại nhìn cực cao. Bởi vì trong cuộc sống bình thường sợ là rất ít khi thấy có người ra ngoài còn đặc biệt mang găng tay.

Trì Thanh kẹt xe trên đường hơn nửa tiếng, lúc đẩy cửa ra bà cụ Vương đang dùng tiếng bản địa mắng người rất sung.

"Mi thứ ngu ngốc lừa gạt!*" (*bà cụ chửi bằng tiếng Thượng Hải, nên t dùng từ "mi" = mày cho có cảm giác tiếng địa phương)

Gã đàn ông mặc đồ lao động cự lại: "Đừng tưởng tôi từ tỉnh khác đến thì nghe không hiểu, bà đang chửi tôi chứ gì?"

Quý Minh Nhuệ nói: "Ở đây không có chỗ cho anh nói, anh còn có mặt mũi nói chuyện hả? Anh có biết tính chất của chuyện này vô

cùng xấu xa không? Sao anh lại có thể trộm đồ gỗ do tổ tiền truyền lại của hàng xóm? Anh không biết món đồ gỗ đó…" Nhân viên hòa giải Quý Minh Nhuệ xuất phát từ tâm trạng muốn an ủi người bị hại, mắng gã đàn ông mấy câu, nói đến đây lại quay sang hỏi bà cụ, "Món đồ gỗ đó làm từ gỗ gì ạ?"

Quý Minh Nhuệ nói thầm trong bụng chắc là có chút giá trị mới có thể lấy ra hù người.

Bà cụ Vương hàng xóm vội nói: "Là gỗ tự chặt trong núi, ôi chao, đã truyền được ba đời rồi."

Quý Minh Nhuệ: "…"

"Khụ… Có nghe thấy chưa, đồ gỗ truyền ba đời." Quý Minh Nhuệ gõ ngón tay lên mặt bàn, "Giá trị này không thể dùng tiền bạc đong đếm được, rốt cuộc anh giấu ở đâu?"

Mọi người còn đang tranh luận không ngừng vì món đồ gỗ, chỉ có nữ cảnh sát giữa chừng đi đến bên cạnh rót nước cho bà cụ Vương phát hiện "người bạn" kia vừa đến đã tự nhiên ngủ trong sô pha ở góc phòng, dáng người nằm nghiêng trong sô pha, chân dài co lại.

Bởi vì hạn chế góc độ nên cô không nhìn thấy được người đó trông thế nào, chỉ chú ý thấy nửa phần cổ tay của người đàn ông buông xuống.

… Ồn như vậy mà anh ta cũng ngủ được.

Một cuộc tranh chấp vô cùng đơn giản, một món đồ gỗ, Quý Minh Nhuệ dùng các loại thủ đoạn thẩm vấn học được ở học viện cảnh sát trong mấy năm qua, nhưng mà gã đàn ông mặc đồ lao động ở đối diện rất khó chơi, không biết vì sao lại cố chấp không chịu trả: "Đã nói rồi, vừa rồi lúc tôi ra ngoài mua đồ để ở bên ngoài, ném rồi. Cụ thể ném ở đâu tôi cũng không nhớ rõ, mấy người đi tìm trong thùng rác không chừng có thể tìm được. Tôi đã ném rồi bà bảo tôi đưa cho

anh thế nào được. Cùng lắm tôi đền chút tiền là được, cục gỗ này của và có thể bắt tôi đền mấy đồng chứ?”

Quý Minh Nhuệ thầm chửi mẹ nó trong lòng.

Kim đồng hồ qua mười một giờ.

Mưa vẫn rơi bên ngoài cửa sổ.

Gã đàn ông mặc đồ lao động thấy mình chiếm lợi thế, con ngươi xoay chuyển: “Còn chuyện gì khác không, nếu đã nói xong thì có thể thả tôi đi không?”

Trong lúc nhất thời mọi người không biết nói gì mới được.

Vào lúc giằng co không ngừng này, một giọng nói phá vỡ sự im lặng: “Mưa rơi liên tục hai ngày.”

Mọi người nghe thấy tiếng nói nhìn qua thì thấy Trì Thanh vừa nói vừa ngồi dậy trên sô pha, bởi vì đỉnh đầu là bóng đèn sợi đốt cho nên anh đưa tay che nửa con mắt lại, chờ một lát mới nói tiếp: “Anh ra ngoài mua đồ xong, trên giày lại không dính chút bùn đất nào. Nếu như tôi là anh, tôi sẽ không tìm cái cớ đầy sở hở như vậy.”

Thực ra vừa rồi anh không có ngủ, phòng làm việc quá ồn, nửa mê nửa tỉnh nghe gần hết cuộc tranh chấp trong khu phố này.

Gã đàn ông vô thức co chân về sau.

Gã chẳng hề ra ngoài.

Câu nói này giống như sấm chớp cùng bật ra trong đầu tất cả mọi người.

Quý Minh Nhuệ ngẩn người nói: “Không ra ngoài, nói như thế thì đồ

còn ở trong nhà hắn ta.”

Trì Thanh đứng dậy, trông giống như chưa tỉnh ngủ, nheo mắt lại khiến mọi người cảm thấy anh chờ đến bực mình.

Anh vươn tay chỉ túi vật chứng: “Có thể cho tôi xem không?”

Tất cả mọi người lập tức chú ý đến găng tay màu đen trên tay anh. Điện thoại là điện thoại cảm ứng, bởi vì phải trượt để kiểm tra nên trước khi cầm điện thoại, Trì Thanh chậm rãi cởi găng tay bên tay phải, lộ ra một bàn tay dường như quanh năm không gặp ánh nắng, có thể gọi là trắng bệch. Ngón tay thon dài, màu da trắng đến độ dường như có thể nhìn thấy mạch máu màu xanh nhạt ẩn nấp bên dưới.

Bàn tay ấy cầm điện thoại chưa đến mười giây, rất nhanh đã đặt điện thoại xuống.

Thứ thu hút ánh mắt của mọi người không chỉ bàn tay ấy, ngoại trừ Quý Minh Nhuệ thường xuyên đối diện với gương mặt của Trì Thanh đã không thấy gì lạ thì những người còn lại rất khó tiêu hóa sức tấn công thị giác do gương mặt này đem đến.

Nữ cảnh sát đứng gần Trì Thanh nhất giật mình hoàn hồn, phát hiện mình đã sững sờ nhìn chằm chằm người ta rất lâu, bỗng nhiên cảm thấy mặt đỏ bừng.

Đó là một gương mặt xinh đẹp vô cùng nhưng lại có vẻ sa sút tinh thần, có thể là vì mái tóc trước trán quá dài, cũng có thể là vì màu da của anh quá trắng, nhưng môi của anh lại đỏ như dính máu. Ngũ quan của người đàn ông này tuy đẹp nhưng mà vẻ mặt chán ghét, trên người có cảm giác ảm đạm vô cùng.

Dường như Trì Thanh rất quen với ánh nhìn chăm chú này, chỉ nói: “Thay vì hỏi hắn ta ném đồ ở đâu, không bằng gọi con trai hắn ta đến hỏi.”

Quý Minh Nhuệ ngẩn người: Con trai?

Sao lại dính đến con trai rồi.

Liên quan gì đến con trai chứ?

Khoan đã, sao cậu ta biết hắn có con trai?

Nhưng mà sau khi nhắc đến con trai, gã đàn ông lại bắt đầu kích động, khác biệt hoàn toàn với việc quấy rối làm loạn vừa rồi, lúc này con mắt trợn to, đứng phắt dậy, động tác muốn cướp điện thoại lại: "Mấy người có tra hỏi thì tra hỏi tôi, nhắc đến con trai tôi làm gì?"

Quý Minh Nhuệ cau mày, cảm thấy không bình thường: "Anh ngoan ngoãn ngồi xuống!"

"Con trai tôi không liên quan đến chuyện này!"

Lúc gã đàn ông cướp đồ, trong tình thế cấp bách có đụng trúng tay của Trì Thanh còn chưa buông xuống hoàn toàn.

Trong khoảnh khắc tiếp xúc này, bên tai Trì Thanh có thêm một tầng âm thanh, tầng âm thanh này giống như cách một lớp màng, bị biến dạng* truyền vào trong tai anh, tựa như hai gã đàn ông đang nói chuyện bên tai anh, nhưng lời nói bị biến dạng lại trái ngược hoàn toàn với lời nói trong miệng của hắn ta: (*là sự thay đổi về dạng ban đầu (hoặc đặc tính khác) của một cái gì đó, ở đây âm thanh vang lên khác với giọng nói của người đó)

[Mình không thể để bọn họ biết là con trai mình trộm đồ, chuyện này nếu truyền ra ngoài người khác sẽ xem nhìn Tiểu Khang thế nào, thằng bé sẽ bị hàng xóng xung quanh, bạn bè bàn tán…]

Rốt cuộc vẫn không để hắn ta cướp được điện thoại, Quý Minh Nhuệ giật lại điện thoại, làm theo quy trình mà vừa rồi Trì Thanh đã mở,

mở lại lần nữa.

Trên trình duyệt, tất cả các tìm kiếm trên web gần một tháng qua đều hiển thị tên của một bộ phim hoạt hình dành cho trẻ em. Trong lịch sử cuộc gọi, nửa năm nay không có ghi lại cuộc gọi nào, hoàn toàn không có dấu vết liên lạc công việc với cuộc sống. Còn về album ảnh thì không có bao nhiêu ảnh, đa số đều là ảnh cũ trước đây, rất ít ảnh mới, thời gian chụp tấm mới nhất đúng lúc là hôm nay, một cái bóng của thứ gì đó lướt qua màu trắng đen, rất mờ, giống như chụp nhầm.

Rõ ràng gã đàn ông không còn dùng cái điện thoại cũ bị thay này nữa.

Vậy là ai đang dùng nó?

"Bình thường, con người sẽ xử lý điện thoại cũ bị thay thế nào?" Quý Minh Nhuệ trông như đang hỏi nhưng thực ra lại tự trả lời, "Sẽ cho người nhà dùng, nếu như người nhà là con nít thì… đa số mọi người sẽ cho con chơi. Anh muốn trả đồ lại cho bà cụ hay là chúng tôi đích thân đến tìm con trai anh hỏi?"

Gã đàn ông cúi đầu, biết chuyện đã không giấu được nữa.

Quý Minh Nhuệ đang truy hỏi tiếp chi tiết, nữ cảnh sát bên cạnh chỉ cửa kính: "Bạn ông ra ngoài rồi."

Anh ta chỉ nhìn thoáng qua: "Cậu ta đi rửa tay."

Nữ cảnh sát: "Hả?"

Quý Minh Nhuệ thuộc như lòng bàn tay mấy cái tật "kỳ lạ" đó của Trì Thanh, vừa cúi đầu ghi chép tình tiết vụ án lên giấy vừa nói: "Cậu ta là đồ ưa sạch sẽ, bị người ta chạm vào chút thì có thể rửa tay ba lần, không nhìn thấy vừa rồi từ lúc bước vào cậu ta vẫn luôn đeo

găng tay sao?”

“Bệnh ưa sạch sẽ này nghiêm trọng vậy sao?”

“Đâu chỉ nghiêm trọng.” Quý Minh Nhuệ đặt bút xuống, dùng ngòi bút chỉ thùng rác, “Lúc cấp ba tôi quen biết với cậu ta, tôi muốn đổ rác giùm cậu ta không cẩn thận đụng phải tay cậu ta, thế là cậu ta ụp thẳng thùng rác lên đầu tôi. Suýt không làm bạn được, chứng sợ bẩn này đáng sợ như thế đó.”

“Ông thân với cậu ta như thế, bây giờ chắc không còn như vậy nữa đâu nhỉ?” Nữ cảnh sát cảm thấy chứng sợ bẩn này còn rất thú vị, cười nói.

Quý Minh Nhuệ nói: “Tôi cũng đã từng hỏi cậu ta vấn đề này, cậu ta nói vì tôn trọng bạn bè, cậu ta sẽ nhịn ba giây, nhịn không được lại ụp sau.”

“Cậu ta cũng học cảnh sát sao? Bây giờ đang làm ở đâu?”

Nữ cảnh sát hỏi câu hỏi mà vừa rồi mọi người đều muốn hỏi.

“Không có, cậu ta học ở học viện điện ảnh, bắn đại bác cũng không tới.” Quý Minh Nhuệ biết chỗ bọn họ ngạc nhiên là ở đâu, “Tuy rất tiếc, nhưng mà người anh em này của tôi thật sự không có dấn thân vào ngành cảnh sát. Có phải cảm thấy cậu ta rất lợi hại, giống như có năng lực đọc suy nghĩ không?”

Nữ cảnh sát gật đầu.

“… Trước đây lúc đi học cũng thế, cậu ta giống như có thể biết được người khác đang nghĩ gì.” Quý Minh Nhuệ nói xong lại xua tay nói, “Nói đùa thôi, trên đời này sao có thể có thứ như năng lực đọc suy nghĩ chứ.”

Nhà vệ sinh cuối hành lang.

Trì Thanh đứng trước gương, tay ướt đẫm, ngón tay bị xối đến độ giống như không có nhiệt độ.

Anh im lặng nhìn bản thân trong gương.

Xuyên qua mặt gương, cảnh tượng giống hệt lại hiện ra ở đối diện trong gương, sau khi phản xạ tạo nên ảnh ảo, thế giới dường như cũng chia làm hai.

Chỉ có bản thân anh biết, khoảnh khắc vừa rồi không phải nghe nhầm, âm thanh bị biến dạng quả thực đang ngạo mạng chậm rãi bò sâu vào não, gian trá thầm thì: [Mình không thể để bọn họ biết là con trai mình trộm đồ…]

Trì Thanh cụp mắt, cuối cùng coi như không có việc gì lau khô tay.

Chương 2: C2: Thân phận

Hành lang bên ngoài nhà vệ sinh rất dài, sát bức tường dọc hành lang đặt một hàng ghế.

Thời tiết không tốt nên người cũng không nhiều.

Hay có người nhà cảnh sát đúng giờ đi đón con, bảo con ở đây chờ phụ huynh tan làm.

Lúc Trì Thanh bước ra, bên ngoài đang có một cô bé đang ngồi, động tác thành thục lấy dụng cụ học tập và vở bài tập từ trong ba lô nhỏ ra, ngồi trên băng ghế dài, chân không chạm đất.

Nhìn sơ qua, có lẽ cô bé vẫn còn đang học tiểu học.

Lúc Trì Thanh đi ngang qua người cô bé, bàn tay còn chưa kịp đeo găng tay vào bị người khác khẽ kéo: "… Anh ơi."

Tay của cô bé vừa mềm vừa bụ bẫm, giọng nói non nớt, ngay cả giọng nói bị biến dạng xuất hiện bên tai cũng trở nên đáng yêu: [Câu hỏi này em không biết làm, hôm qua ba mới giảng, nếu như hỏi ba nữa thì chắc chắn ba sẽ nghĩ rằng em ngốc QAQ.]

"Anh có thể…"

Cô bé còn chưa nói xong, Trì Thanh nhìn chằm chằm hai ngón tay bụ bẫm kia, lại nhìn về phía cô bé có hơi chần chừ với xấu hổ, không nể tình nói: "Đúng là rất ngốc."

Giọng nói non nớt của cô bé bị nghẹn lại, bị một cú đả kích rất lớp trong nháy mắt nên quên luôn việc suy nghĩ vì sao anh trai này biết mình định nói gì.

Thực ra bé có hơi sợ anh trai này, đang định buông tay thì lại thấy anh trai ngồi xuống bên cạnh mình, rút quyển bài tập trong tay mình ra.

"Câu nào không biết làm?"

Cô bé: "Câu để trống ạ."

Trì Thanh: "Em để trống rất nhiều câu."

Cô bé: "…"

Trì Thanh: "Anh dạy xong, có thể đảm bảo ngày mai sẽ không quên không? Anh không giống ba em, tốn thời gian làm chuyện vô ích."

Cô bé: "…"

Trì Thanh: "Xem ra không thể."

Trì Thanh nói chuyện sắc bén nhưng vẫn giảng câu hỏi để trống cho cô bé, nhưng dù giảng đến phần sau thì suy nghĩ của cô bé vẫn không đặt ở câu hỏi.

"Anh ơi, sao anh biết em kéo anh là muốn nhờ anh giảng đề cho em vậy?"

Advertisement

Mắt cô bé rất to, dáng vẻ ngây thơ hồn nhiên, có hơi thắc mắc: "Vừa rồi em còn chưa nói xong nữa."

Trì Thanh đậy nắp bút lại: "Nghe thấy, em nói trong bụng."

Cô bé chớp chớp mắt: "Giống như đọc suy nghĩ sao ạ?"

"Coi là vậy đi."

"Chỉ cần đụng vào thì có thể nghe thấy sao ạ?"

"Gần như thế."

Cô bé lắc lư bím tóc đuôi ngựa sau đầu, ước ao nói: "Nếu như em cũng có năng lực đọc suy nghĩ thì em có thể biết ba em giấu hộp kẹo của em ở đâu rồi, em lén tìm hai ngày vẫn chưa tìm được."

Trì Thanh trả vở bài tập lại cho bé, nói một câu vượt khỏi phạm vi cô bé có thể hiểu được: "Bé con, không thể tìm thấy hộp kẹo trong thế giới của người lớn."

Cô bé quả nhiên không nghe hiểu: "Vì sao ạ? Mấy anh không thích ăn kẹo sao?"

Trì Thanh không trả lời bé, đeo găng tay vào lại, trước khi bước vào văn phòng thì giơ một ngón tay để lên trước miệng, sắc môi được màu đen của găng tay tôn lên nồng đậm hơn bình thường, chỉ là lời nói ra lại lạnh lùng: "Mấy lời nói với em hôm nay là bí mật."

Cô bé: "Vậy anh còn nói với em."

Trì Thanh mở cửa ra: "Bởi vì em quá nhỏ, dù có nói ra cũng không ai tin."

Cô bé: "…"

Trong văn phòng, cuối cùng tranh chấp món đồ gỗ cũng tiến vào giai đoạn cuối.

“Chuyện này tôi không truy cứu nữa.” Bà cụ Vương nghe thấy là con trai Tiểu Khang của hắn tay trộm nên không nỡ truy cứu lỗi lầm của một đứa trẻ, chỉ nói, “Về nhà dạy dỗ con cho đàng hoàng, đừng vì ham chơi mà tùy tiện lấy đồ của người khác…”

Trì Thanh rửa tay xong quay lại, hai bên đã hòa giải chuyện này rồi.

Gã đàn ông liên tục gật đầu, đi theo sau bà cụ ra ngoài: “Tôi nhất định sẽ dạy dỗ nó thật tốt.”

Bà cụ Vương đi được nửa đường lại ngừng bước, muốn vòng trở lại, sốt sắng nói: “Đồng chí cảnh sát, trong khu phố của chúng tôi gần đây xảy ra rất nhiều vụ mất tích, tôi muốn nhờ mấy cậu giúp đỡ.”

Quý Minh Nhuệ đã không còn là nhân viên hòa giải ngây ngơ bị bà cụ này dùng cách nói “bảo vật gia truyền, giá trị liên thành” lừa gạt trước đó trong điện thoại, vội vàng chạy đến hiện trường: “Bà có tiện nói cụ thể hơn không ạ?”

“Là mèo hoang của khu phố chúng tôi.”

“…” Quả nhiên.

“Mấy hôm nay thức ăn chuẩn bị cho chúng nó cũng chẳng ăn, trước giờ chưa từng xảy ra chuyện như thế này.”

Bà cụ Vương cũng nuôi mèo, lòng dạ ấm áp, thường chuẩn bị thức ăn cho mèo hoang lén chạy vào trong sân nhà bà.

“Bà ơi.” Quý Minh Nhuệ nói, “Chuyện này không thể định nghĩa thành vụ án mất tích. Tụi cháu cũng không thể huy động lực lượng đi tìm mèo trong khu phố. Mèo hoang không có chỗ ở cố định, nó, chắc nó đã đi nơi khác rồi, cũng có thể sẽ nhanh chóng quay về.”

Quý Minh Nhuệ tiễn bà cụ đi, thấy Trì Thanh quay lại bèn kính anh

một ly trà giống như hiếu kính đại ca vậy: "Uống nước không? Có khát không? Ông xem, ông đến thì đến thôi, còn tiện thể hòa giải giùm tôi nữa."

Trì Thanh cầm ly nước: "Vốn định mặc kệ."

Quý Minh Nhuệ: "Thế sau đó là vì sao?"

Trì Thanh: "Năng suất của mấy người chậm quá, tôi sợ tôi còn chờ nữa thì có thể ăn bữa sáng ngày mai luôn."

Anh nói xong lại bổ sung thêm một câu: "Bây giờ tan làm được chưa? Lúc nào ăn cơm?"

…

Hóa ra ngài là vì đói nên mới ngồi dậy khỏi sô pha.

Quý Minh Nhuệ nhìn cơn mưa to không có dấu hiệu ngừng lại ở bên ngoài cửa sổ, lại nhìn đồng hồ, cuối cùng nhìn các đồng nghiệp xung quanh đang tăng ca đến giờ này: "Giờ này rồi, chắc không còn mấy tiệm ăn còn mở đâu, gần đây có một quán hương vị cũng được, bán đến hai giờ sáng."

Cơn mưa dường như nhỏ lại một chút, tuy quán ăn vẫn đang bán nhưng không nhiều khách, trên tường treo bảng giá, nền đỏ chữ vàng, mùi dầu từ sau bếp xông thẳng đến, kèm theo đó là tiếng va chạm của nồi niêu xoong chảo.

Bàn của bọn họ có tám người, chủ quán lấy thêm hai cái ghế, miễn cưỡng xếp thành một bàn.

Quý Minh Nhuệ sờ mũi giải thích: "À, muộn như này rồi, mọi người cùng ăn một bữa cơm, đều đã vất vả rồi." Anh ta lại vỗ đầu, "À, quên giới thiệu cho ông, tụi tôi đều tốt nghiệp cùng khóa, năm nay mới nhậm chức."

Anh ta giới thiệu đơn giản, bắt đầu từ nữ cảnh sát Tô Hiểu Lan đối diện Trì Thanh, cô cười thoải mái: "Vốn là hai người hẹn ăn cơm, chúng tôi nhiều người như này gộp lại thật sự ngại quá, thêm phiền phức cho hai người rồi."

Tuy Trì Thanh không nói gì nhưng Tô Hiểu Lan rõ ràng đọc ra được một câu trên mặt anh: Là rất phiền phức.

…

Trì Thanh rửa sạch dụng cụ ăn, nhìn thoáng qua găng tay trên tay mình. Vì đề phòng lúc ăn không cẩn thận đụng phải người khác, không thể tháo găng tay được.

Tô Hiểu Lan chờ rồi lại chờ, không chờ được anh tháo găng tay, cuối cùng không kìm được hỏi: "Cậu ăn cơm cũng… đeo sao?"

Trì Thanh: "Tôi khá chú ý chuyện vệ sinh."

Tô Hiểu Lan: "…"

"Mặc kệ cậu ta." Quý Minh Nhuệ rất quen thuộc, gắp một đũa đồ ăn trước, "Cậu ta là vậy đó, bệnh ưa sạch sẽ này đã đến mức độ ngay cả bụi trong không khí cũng không muốn đụng, trước đây người ta đặt cho biệt danh Trì Đừng Đụng."

"Đừng đụng?"

"Đúng vậy, không cho người khác đụng."

Trì Thanh cảnh cáo: "Sao ông ăn cơm lại lắm lời thế?"

Quý Minh Nhuệ: "…"

Tiếng mưa rơi tí tách tí tách bên ngoài.

Giữa lúc ăn cơm, Tô Hiểu Lan lại nhớ đến một chuyện: "Bình thường chắc anh Trì* làm việc bận lắm nhỉ." (*lúc này Tô Hiểu Lan xưng hô lịch sự, gốc là "池先生")

Trong hiểu biết của cô, ăn cùng bạn bè chắc chắn phải chọn một ngày thời tiết đẹp, chọn ngày xui xẻo mưa to liên tiếp như này chắc chắn là công việc bận không thể chọn được.

Lúc Trì Thanh gắp đồ ăn, tránh chỗ người khác từng gắp, sau khi ăn mấy đũa, anh cầm ly nước nên thong thả nhấp, ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ, giọng điệu nói chuyện có hơi thả lỏng: "Không tính là bận."

Anh đặt ly xuống, lại bình luận: "Thời tiết hôm nay cũng được."

"?"

Quý Minh Nhuệ giải thích giùm người anh em có tính cách khác người bình thường này: "Cậu ta thích trời mưa."

Mục đích chủ yếu hai người hẹn ăn cơm thực ra là vì để chúc mừng Quý Minh Hiên thuận lợi làm ở đồn cảnh sát, nhưng mà anh ta đã làm sắp hai tháng rồi, bữa cơm này mới hẹn được.

Quý Minh Nhuệ nhớ lại quá trình vất vả mời ăn cơm, đầu tiên là Trì Thanh bày tỏ "biết rồi, tôi lựa ngày xong sẽ thông báo cho ông". Anh ta chờ rồi lại chờ, chờ đến sau khi dự báo thời tiết nói ngay mai với ngày mốt mưa to liên tục mới nhấn được thông báo của Trì Thanh: Thời tiết ngày mốt cũng được, mấy giờ ông tan làm.

Quý Minh Nhuệ: … Ông xem dự báo thời tiết chưa?

Trì Thanh: Ông hỏi xàm gì vậy?

Theo lối suy nghĩ của người bình thường thì "thời tiết cũng được"

trong nhận biết chắc chắc là ngày trời ấm gió mát, bầu trời trong xanh.

Nhưng mà độ thích nghi của Quý Minh Nhuệ rất tốt, chủ yếu là vì cái tên Trì Thanh này, chỗ nào cũng đều khác biệt với người bình thường, chút đam mê này đã chẳng có gì lạ nữa.

Bên cạnh có người cười ha ha, xoa dịu bầu không khí: "Sở thích này rất đặc biệt."

Nam cảnh sát kia làm hòa hoãn bầu không khí, muốn xem thời gian, sờ vào túi thì trống không: "Ơ, điện thoại tôi…"

"Sao thế, rơi điện thoại à?"

Động tác của anh ta gây ra một đợt xôn xao nhỏ, mọi người đều di chuyển vị trí với dĩa ăn, muốn xem có phải rơi trên bàn không.

Ánh mắt Trì Thanh còn ở cơn mưa bên ngoài cửa sổ, dường như đang ngắm mưa. Anh vừa thong thả dời ánh mắt đi, vừa thuận miệng nói: "Từ lúc bước vào, điện thoại của cậu chỉ lấy ra hai lần, lần đầu tiên là lúc mới vào, lần thứ hai là năm phút trước, cậu lấy điện thoại đến nhà vệ sinh."

Trên bàn ăn lặng ngắt như tờ, giọng nói của anh vừa dứt thì động tác di chuyển vị trí của những người khác đồng loạt ngừng lại.

Nam cảnh sát vỗ đầu: "Tôi nhớ ra rồi, nhà vệ sinh."

Đây là một khúc nhạc đệm rất nhỏ.

Tô Hiểu Lan cảm thấy người bạn của đồng nghiệp không bình thường lắm.

Người bạn này quá nhạy cảm, dù có thể đây không phải suy nghĩ

ban đầu của anh nhưng vì anh nói ra những lời này giống như đang tùy tiện bàn tán về thời tiết ngoài cửa sổ vậy.

Sau đó cô lại nhớ đến chuyện xảy ra một tiếng trước, Trì Thanh chỉ mới bước vào đã chú ý đến giày của gã đàn ông kia.

Trì Thanh ngồi trong góc, lúc này lưng dựa vào tường, nhận thấy ánh mắt của Tô Hiểu Lan bèn nhìn lại về phía cô. Trong quán đang mở điều hòa, anh đã cởi áo khoác ra từ lâu, bên trong chỉ mặc một áo len màu sẫm kiểu dáng đơn giản. Tóc trước trán có hơi dài, u ám che đi mấy phần của đôi mắt, nhưng vẫn có thể thoáng nhìn thấy màu sắc con ngươi của anh. Màu sắc con ngươi của anh dường như cùng một màu với máu tóc anh, đậm đến mức không thấy đáy.

Có lẽ là vì vừa mới uống nước ấm, màu môi của anh đỏ hơn, màu đen đậm với màu môi này tạo nên sự đối lập gây sốc.

Tô Hiểu Lan nhớ lại lời giới thiệu về người bạn này của Quý Minh Nhuệ: … Cậu ta học học viện điện ảnh, bắn đại bác không tới.

Lúc đó cô nghe tai trái ra tai phải, bận làm chuyện khác, không có nghe kỹ.

Bây giờ nhớ lại…

Học viện điện ảnh? Vậy rốt cuộc cậu ta làm gì?

Nhưng mà Tô Hiểu Lan cứ cảm thấy anh trông quen quen, nhưng suy nghĩ này giống như một sợi dây không sờ được.

Thời gian của bữa cơm này không dài, Trì Thanh nói cũng không nhiều, đa số thời gian anh luôn duy trì dáng vẻ hơi u ám kia, ngồi ở đấy ngắm mưa.

Ăn cơm xong, anh với Quý Minh Nhuệ tạm biệt mọi người, cầm cây ô trong suốt mang theo lúc đến mở cửa bước ra.

Quý Minh Nhuệ đi theo sau anh: "Tôi đưa ông cố nội này về… Mọi người cũng về sớm đi, ngày mai còn có chuyện khác phải làm nữa."

Sau khi hai người đi, nam cảnh sát đi nhà vệ sinh tìm điện thoại cũng đã dọn xong đồ đạc chuẩn bị về nhà, trước khi đi thuận miệng nói: "Anh Trì hồi nãy, lúc ở bên ngoài đồn cảnh sát bước vào tôi nhìn thoáng qua, mới nhìn còn tưởng đại minh tinh nào đó đến đồn của chúng ta làm việc chứ…"

Nam cảnh sát đó chỉ thuận miệng nói như thế, Tô Hiểu Lam lại chợt nắm được sợi dây.

Trí nhớ của Tô Hiểu Lan rất tốt, thỉnh thoảng rảnh rỗi xem chương trình truyền hình với người nhà, thói quen nghề nghiệp, thỉnh thoảng nhân vật phụ chỉ xuất hiện một hai lần trong phim cô cũng sẽ nhìn thêm mấy lần… Hình như cô từng thấy Trì Thanh trong tivi.

Nhưng rõ ràng là Trì Thanh cách xưng hô "đại minh tinh" này một đoạn rất xa.

Cái tên này dường như không có cảm giác tồn tại ở trong giới diễn viên, không có ai nghe đến, không chỉ không nghe đến mà dường như cũng chẳng thấy trên các đài truyền hình lớn, các tạp chí giải trí. Giống như hàng ngàn hàng vạn nghệ sĩ không thể nổi lên trong giới, đi trên đường cũng không ai có thể gọi tên.

Cũng chính là như vậy anh mới có thể ăn cơm trong quán ăn người đến người đi này nhưng lại chẳng bị ai nhận ra.

Tô Hiểu Lan mang theo ấn tượng mơ hồ này nhìn ra bên ngoài quán, thấy Trì Thanh đang cầm dù đứng bên đường chờ Quý Minh Nhuệ lái xe đến, đốt ngón tay cách một lớp vải màu đen đặt lên trên cán ô màu bạc, đôi găng tay này trông có vẻ vừa lạnh buốt vừa nhấp nhô.

Sau đó anh lại đi sâu vào con đường, nhanh chóng bị cơn mưa to tầm tã che khuất trong bóng đêm mịt mờ.

Chương 3: C3: Vấn chẩn

"Píp!"

"Píp píp!"

Mưa vẫn chưa tạnh, đường vẫn chen chúc.

Sau khi lên xe, trong xe chỉ còn lại Trì Thanh với Quý Minh Nhuệ, Trì Thanh rõ ràng đã thả lỏng hơn, trên găng tay dính khá nhiều nước mưa, anh chê khó chịu, lúc này cởi găng tay ra.

Tính tình Quý Minh Nhuệ tốt, đường kẹt thành thế này cũng không phàn nàn câu nào, anh ta nhìn găng tay của Trì Thanh: "Cuối cùng ông cũng tháo cái thứ này xuống."

Trì Thanh: "Có nước khử trùng không?"

"Không có…"

"Vỉ cồn cũng được."

"Cũng không có." Quý Minh Nhuệ nói, "Tôi mẹ nó là một thằng đàn ông, trong xe có hộp khăn giấy là đã ngon rồi."

Quý Minh Nhuệ nói xong thì đưa hộp khăn giấy đến.

Lúc đưa qua, giọng nói biến dạng mắng: [Cái tên Trì Thanh này vẫn phiền phức như thế, hầu hạ cậu ta giống như hầu hạ ông nội vậy.]

Trì Thanh: "..."

Lúc này đèn xanh đèn đỏ nhấp nháy, đối diện với ngã tư chính là khu phố mà bà cụ Vương, đối tượng tranh chấp hôm nay sinh sống. Cổng ra vào của "khu phố Hải Mậu" đóng chặt, nhân viên an ninh chịu trách nhiệm điều khiển các phương tiện lưu thông ngồi ngủ gà ngủ gật trong buồng an ninh.

Bên ngoài sấm chớp đan xen, tia chớp chém ngang bầu trời, nháy mắt chiếu sáng đêm khuya tối mịt. Góc đường bình thường không dễ thấy cũng được chiếu sáng. Ánh sáng mạnh mẽ chiếu đến một bãi máu đỏ tươi, máu bị nước mưa ngâm loãng, men theo con đường chậm rãi chảy vào trong cống thoát nước, dòng máu đỏ tươi bò ngoằn ngoèo.

Một con mèo chết bị mổ bụng yên lặng nằm trong bụi cỏ. Nó trợn to mắt, lông toàn thân ướt đẫm, hòa lẫn với bùn và máu tươi, từng sợi lông đâm ra ngoài giống như gai nhím.

Trong xe.

Quý Minh Nhuệ nghe tiếng "ầm ầm" bên tai, nói: "Cơn mưa này sao càng ngày càng to vậy?"

Anh ta lại chuyển lời: "Đúng rồi, ngày mai ông rảnh không? Mẹ tôi nói lâu rồi chưa gặp ông, ngày mai lại là cuối tuần, bà ấy gói sủi cảo, bảo ông đến nhà ăn cơm."

Advertisement

Trì Thanh trả lại hộp khăn giấy: "Không rảnh."

Quý Minh Nhuệ cầm lấy: "Có việc à?"

[Có thể có việc gì chứ? Cũng chẳng thấy cậu ta quay được mấy bộ

phim, tìm trên baidu baike* cũng không có người này. Mình chỉ không hiểu, lúc thi đại học điểm cao như thế, trường gì chẳng đậu mà cứ muốn đi học viện điện ảnh làm cái gì… Nếu như thích thật thì cũng không sao, nhưng mà chẳng thấy ông nội này thích diễn xuất đến mức nào.] (*baidu: trang tìm kiếm của Trung; baike: trang bách khoa toàn thư)

Đây vẫn luôn là một trong mười bí ẩn chưa được giải đáp trong cuộc đời Quý Minh Nhuệ. Anh ta cảm thấy Trì Thanh làm bất cứ việc gì khác cũng đều có thể thành công, điểm thi đại học cao ngất ngưỡng đến thế. Nhưng mà Trì Thanh lại cứ chọn chầm chậm chìm xuống trong giới diễn viên, có làm cũng chẳng thấy kết quả gì, thật sự khiến cho người ta không tưởng tượng nổi.

…

Trì Thanh nghe thấy thắc mắc trong lòng Quý Minh Nhuệ, nhưng anh không thể đáp lại.

Quý Minh Nhuệ không phải cô bé ngồi làm bài tập trên băng ghế dài, có thể dựa vào tuổi nhỏ và sự ngây thơ tin rằng trên thế giới có năng lực đọc suy nghĩ.

"Lộp độp…"

Mưa rơi đập lên cửa xe, đèn sau màu đỏ của chiếc xe đằng trước chiếu thẳng đến lại bị giọt mưa rơi liên tiếp làm rải rác, tầm nhìn phía trước trở nên mịt mù.

"Cậu rất kháng cự việc đụng chạm."

"Cậu không thể nhận biết được cảm xúc giống người bình thường."

"Cậu rất khó cảm thấy thương xót, đáng sợ, vui mừng hoặc là đau khổ."

“Tôi không biết là vì nguyên nhân gì, cũng không tìm được cách giải quyết… Chỉ có thể cho cậu một lời đề nghị, đó là mong cậu nhận biết được nhiều cảm xúc hơn, dù là học diễn xuất cũng được. Bây giờ cậu đang học cấp ba đúng không? Nếu như sau giờ học có thời gian rảnh, cậu có thể tiếp xúc với một vài khóa học diễn xuất thích hợp.”

Đó là vị bác sĩ tâm lý đầu tiên mà Trì Thanh tìm đến, là một người đàn ông trung niên rất điềm đạm, thực ra anh đã quên mất dáng vẻ ông ấy thế nào từ lâu, nhưng vẫn nhớ như in giọng nói nặng khẩu âm miền Nam của ông ấy.

Quý Minh Nhuệ hỏi xong, chờ lâu không nhận được câu trả lời, anh ta vươn tay ra đung đưa trước mặt Trì Thanh: “Này, nghĩ gì thế?”

Trì Thanh: “Nghĩ vừa rồi có phải ông đang chế giễu tôi không.”

“Tôi là loại người đó sao?” Quý Minh Nhuệ chột dạ sờ mũi, đổi chủ đề, “… Vậy ngày mai ông phải đi đâu?”

Trì Thanh hoàn hồn, nhìn chằm chằm cần gạt nước lắc lư qua lại trước mặt: “Ngày mai phải đến bệnh viện.”

Quý Minh Nhuệ: “Bị bệnh à?”

Trì Thanh “Ừ” một tiếng: “Đi trị bệnh sợ bẩn.”

Quý Minh Nhuệ: “?”

Lần đầu tiên anh ta nghe thấy, bệnh này còn có thể trị sao?

Quý Minh Nhuệ: “Y học bây giờ đúng là phát triển… Chỉ là không biết mức độ giống như ông còn trị được không.”

Hôm sau, cơn mưa to liên tục đủ hai ngày cuối cùng cũng tạnh, chỉ

còn lại con đường vẫn ướt đẫm, thời tiết đầu đông hơi lộ ra chút cảm giác lành lạnh. Cuối con đường dài, một phòng khám tâm lý tư nhân đã mở cửa thật sớm. Phòng khám này thu phí rất cao, nhìn từ bên ngoài rất xứng đáng với cái giá mấy nghìn tệ một lần tư vấn.

Trang trí quá cao cấp khiến cả phòng khách trông có hơi lạnh lẽo, dù khu vực tiếp khách có đặt vài con thú bông ngây thơ đáng yêu cũng không thể thay đổi bản chất lạnh lẽo này.

Trì Thanh lần đầu tiên đến phòng khám này.

Anh đã thay mấy vị bác sĩ tâm lý, vị cuối cùng là hơn một năm, lần tư vấn trị liệu cuối cùng kết thúc, bất đắc dĩ nói với anh: "Anh Trì, có lẽ tôi không giúp được anh, hay là anh lại thử phòng khám khác xem, có thể bác sĩ khác sẽ giúp đỡ được anh."

"Hơn một năm, tôi hoàn toàn không tìm thấy nguyên nhân bệnh của anh." Bác sĩ cười khổ, "Thậm chí, anh với tôi còn không nói chuyện thân thiết được. Anh xem, đến hôm nay anh còn mang găng tay ngồi trước mặt tôi, chưa từng tháo xuống lần nào. Anh không tin tôi."

"Xin chào." Tiếp tân của phòng khám lúc nói chuyện mang theo nụ cười máy móc, sau khi nhìn rõ dáng vẻ của người đến, nụ cười này mới trở nên chân thành, "Xin hỏi anh có hẹn trước không?"

Hôm nay không mưa, Trì Thanh quyết định không mặc áo khoác, chỉ mặc một cái áo len màu đen hơi phong phanh. Thái độ hờ hững cùng giọng nói không lên không xuống của anh khiến cho tiếp tân không cười tiếp được nữa: "10 giờ, bác sĩ Ngô."

Sau khi kiểm tra trên máy tính xong, tiếp tân nói: "Anh Trì Thanh đúng không ạ? Mời anh đến khu vực tiếp khách chờ một lát, bác sĩ Ngô còn đang tiến hành tư vấn, chờ tư vấn kết thúc chúng tôi sẽ báo cho anh."

Khu vực tiếp khách ngoại trừ mèo còn có hai người phụ nữ đang ngồi. Một người có lẽ là đi cùng người kia đến, một người đang khóc, người đi cùng thì đang không ngừng an ủi đối phương: "Cậu đừng buồn quá, cậu nhìn mèo này, dễ thương biết bao…"

Con mèo đang nằm trên sô pha bọn họ giống như có thể nghe hiểu, chủ động đặt đệm thịt nhỏ lên trên bàn tay của người phụ nữ đang khóc nức nở, kêu khẽ một tiếng "meo".

Người phụ nữ nín dần, cô vươn tay ra, dịu dàng xoa đầu mèo.

Khu tiếp khách ngoài ghế sô pha dài hai người bọn họ đang ngồi thì chỉ còn một chỗ trống đối diện, trên chỗ trống đó có một con mèo khác đang nằm.

Tiếng nức nở của người phụ nữ miễn cưỡng dừng lại, cô thấy người đàn ông vừa bước vào khu tiếp khách ngừng bước trước chỗ trống kia, sau đó mặt không cảm xúc vươn bàn tay mang găng tay màu đen ra, xách con mèo đang chiếm đoạt chỗ trống trên ghế sô pha lên. Con mèo kia nháy mắt bay lên, bốn chân vùng vẫy, xù lông kêu: "Méo?!"

Cùng là mèo nhưng đãi ngộ hoàn toàn khác biệt với hai con mèo bên kia.

Trì Thanh xách con mèo giống như xách một vật thể không có sự sống, hỏi nhân viên ở bên cạnh: "Thứ này có thể mang đi không?"

Nhân viên phòng khám đang rót nước giùm anh: "À, xin chào, chú mèo này… có vấn đề gì sao?"

Phòng khám bọn họ nuôi mèo là có mục đích, động vật nhỏ lông xù lại dễ thương như này rất dễ xoa dịu cảm xúc của con người, có một tác dụng chữa bệnh nhất định, giúp ích việc hồi phục tâm lý.

Trì Thanh buông tay, mèo rơi thẳng vào trong lòng nhân viên:

“Không cần, vướng víu.”

Nhân viên: “…”

Người xung quanh: “…”

Con mèo bị ghét bỏ: “……”

Nhân viên ôm con mèo mềm mại mập mạp kia trong lòng, thật sự không thể hiểu trên thế giới này thế mà còn tồn tại người không thích mèo, chỉ có thể nói với bản thân: Bọn họ là phòng khám tâm lý, người đến đây ít nhiều cũng có chút vấn đề về tâm lý.

Số người đến tư vấn buổi sáng không nhiều, sau khi đón khách xong thì tiếp tân bắt đầu tám chuyện với nhau.

Lúc nói đến một vị “đến tư vấn”, ngữ điệu của các cô mới trở nên sinh động: “… Vừa rồi anh Giải khen trang phục hôm nay của tôi rất đẹp.”

“Khen trang phục mà thôi, lại chẳng khen cô đẹp.” Người còn lại nói, “Anh ấy thấy tôi ho khan, bảo tôi chú ý sức khỏe, anh ấy quan tâm tôi.”

Người còn lại nói đến đây, hai người đồng loạt thấy tiếc: “Người như thế sao lại có vấn đề tâm lý chứ?”

“…”

Tiếp tân thứ ba tuổi tác lớn hơn, cô nhìn hai cô gái kia: “Nếu hai cô có hứng thú với anh Giải kia, lát nữa người ta bước ra khỏi phòng làm việc của bác sĩ Ngô, tôi thăm dò ý tứ giùm hai cô nhé?”

Trì Thanh chờ gần mười phút ở khu tiếp khách, lúc này mấy cô tiếp tân mới ngừng lại chủ đề liên quan đến “anh Giải”, gọi tên của anh:

“Anh Trì, anh có thể vào rồi, phòng làm việc của bác sĩ Ngô là căn phòng cuối cùng bên trái hành lang.”

Danh tiếng của bác sĩ Ngô trong giới khá tốt, tuổi trẻ đã đạt được nhiều thành tích, nghe nói người này tao nhã lịch sự, khiến người khác cảm thấy dễ chịu.

Nhưng Trì Thanh không quan tâm những việc này, sở dĩ chọn bác sĩ Ngô hoàn toàn là vì một dòng chữ trong hồ sơ bác sĩ: Có kinh nghiệm chữa trị thành công cho những bệnh nhân bị rối loạn cảm xúc.

Trì Thanh đi đến cửa phòng làm việc, cong ngón tay lại gõ vài tiếng.

Cửa không khóa.

Khe cửa bị anh đẩy ra một chút, bên trong truyền đến một giọng nói tùy hứng, giống như có người mới ngủ dậy, mắt hơi nheo lại, âm cuối kéo dài: “Vào đi.”

Trong phòng tư vấn tổng cộng có hai cái ghế, một cái ghế thư giãn được đặt trong căn buồng xa hơn, bên cạnh cái ghế sô pha màu vàng nhạt đặt một cái máy phun tinh dầu.

Người vừa nói chuyện ngồi trên ghế làm việc, quả thực đang ngủ. Cả người hắn ngửa ra sau, chân bắt chéo, vô cùng tùy ý gác chân lên trên bàn, một quyển sách che trên mặt, bìa sách in năm chữ lớn “Tâm lý học nhân cách”. Trong tư thế này, cổ của người đàn ông bị kéo dài. Nếu so sánh thì thứ càng thu hút sự chú ý hơn chính là cổ áo sơ mi của hắn, chẳng được cài đàng hoàng, trong lúc hoạt động để lộ vùng xương quai xanh nhấp nhô.

Với lại, nhãn hiệu của áo sơ mi này rất đắt.

Nghe thấy có người bước vào, hắn mới hoạt động năm ngón tay đè trên bìa sách, lấy quyển sách ra khỏi mặt. Người này giống hệt cổ áo

chưa cài của hắn, gương mặt có thể nói là phong lưu.

Đuôi mắt người đàn ông này hơi nhíu lại, lúc liếc xéo qua còn tưởng rằng hắn đang nhìn người yêu cũ nào đó.

Tóm lại cách bốn chữ tao nhã lịch sự một rãnh Mariana*. (*Rãnh Mariana, còn gọi là vực Mariana hay vũng Mariana, là rãnh đại dương sâu nhất trên Trái Đất, và điểm sâu nhất của nó là nơi sâu nhất trong lớp vỏ Trái Đất.)

Người kia để chân xuống, cầm ly nước lên rót cho Trì Thanh một ly trà nóng, lời nói trong miệng cũng giống như đang ôn chuyện cũ với người quen, có phần thân thiết không khiến người khác phản cảm hiếm thấy: "Mưa to hai ngày, cậu mặc ít như thế, không lạnh sao?"

Trì Thanh rất muốn nói chuyện này liên quan đến anh sao?

Nhưng mà anh là người đến tư vấn, nên phối hợp với bác sĩ, dù vị "bác sĩ Ngô" này dường như trông không giống với giới thiệu cho lắm.

Trì Thanh nhẫn nhịn, đẩy ly trà về lại, nói: "Tôi không lạnh, cũng không khát, không cần nước nóng."

Người đối diện cũng không để ý, lại uể oải dựa về sau, ngón tay khẽ gõ trên mặt bàn, tay phải hắn đeo một chiếc nhẫn mảnh nhưng lại không lộ vẻ nữ tính, chỉ khiến người khác cảm thấy người này hình như là kẻ đa tình.

Hắn nói: "Không lạnh thì được, sợ cậu về lại bị cảm. Đến tư vấn à?"

Trì Thanh: "Nói nhảm."

"…" Hắn cười một tiếng, "Tính tình nóng nảy đấy."

Trì Thanh cắt đứt cuộc nói chuyện vô dụng này: "Có thể bắt đầu chưa?"

"Bác sĩ Ngô" không giống với giới thiệu ở đối diện chẳng nói chẳng rằng, vươn tay di chuyển quyển sách "Tâm lý học nhân cách" vừa rồi, để lộ tập hồ sơ đặt ở bên dưới.

Trì Thanh lần đầu tiên đến, trên tập hồ sơ chỉ có lác đác vài câu, những câu này là chút kết luận sơ bộ được rút ra thông qua buổi trò chuyện trực tuyến giữa bác sĩ với người tư vấn lúc hẹn lịch.

Bác sĩ tâm lý điền vài chữ vô cùng thận trọng ở trong cột bệnh chứng: Vị khách này… tính cách khá lạnh nhạt.

"Tính cách lạnh nhạt, không chỉ chuyện này. Cậu có bệnh ưa sạch sẽ, với lại từ lúc bước vào đến khi ngồi xuống đều là thái độ đề phòng. Khu tiếp khách có mèo nhưng trên người cậu lại không dính lông mèo. Ngoại trừ ưa sạch sẽ có lẽ cậu không thích gần gũi với thú cưng lắm." Ngón tay của người nọ m ơn trớn tờ giấy, có lẽ vì gương mặt này nên động tác lật giấy của hắn trông có vẻ ngả ngớn, "… Chứng ưa sạch sẽ của cậu đến mức độ nào?"

Trì Thanh theo thói quen dựa vào vài vật chứng lạnh ngắt quan sát một người. Anh vốn nghi ngờ vị "bác sĩ" đối diện, theo lý mà nói dù là phòng khám cao cấp thì bác sĩ trong phòng khám cũng không được mặc áo sơ mi xa xỉ như này, nhưng đối phương vừa mở miệng lại xóa bỏ nghi ngờ của anh.

Trì Thanh: "Rất nghiêm trọng."

Ánh mắt người kia dừng lại trên găng tay của Trì Thanh một giây: "Rất nghiêm trọng là chỉ không cho người khác đụng vào hay là ngay cả đến gần cũng không được?"

Trì Thanh: "Anh có thể thử xem."

Tin rằng chỉ cần là người có tai thì có thể nghe ra được hàm nghĩ thật sự trong câu "thử xem" này.

Nhưng người đối diện lại giống như không nghe ra được, hắn đứng dậy tiến lại gần Trì Thanh, sau khi đi qua bàn làm việc thì khoảng cách giữa hai người rút ngắn lại.

Đến khi hắn đứng lên, Trì Thanh mới phát hiện thực ra hắn rất cao.

Khoảng cách giữa bàn làm việc với Trì Thanh chỉ còn lại hai bước chân, anh chưa kịp phản ứng thì xương quai xanh vừa rồi vô tình nhìn thấy nhanh chóng phóng to xuất hiện trước mặt Trì Thanh. Hõm xương quai xanh của hắn rất sâu, có một loại mờ ám xâm nhập từ trong xương.

"Được." Hắn nhếch môi nói, "Để tôi thử xem."

"…"

Đệt.

Nếu như đây là cách chữa trị, Trì Thanh cảm thấy chứng rối loạn cảm xúc của mình quả thực đã thuyên giảm ở một mức độ nhất định. Bởi vì bây giờ anh rất cáu.

Trì Thanh buông đôi tay đang chồng lên để trên đùi, người đối diện lại đoán được hành động của anh, một tay hắn cố định cổ tay Trì Thanh, nói: "Đừng kích động."

Sau khi nói xong, ngón tay hắn chậm rãi di chuyển lên trên dọc theo cổ tay Trì Thanh. Bụng ngón tay đè lên mép găng tay màu đen, không nói một lời muốn tháo chiếc găng này ra: "Anh Trì, tư vấn không phải làm như thế… Thả lỏng, nếu anh cứ đeo găng tay thì ngồi ba tiếng đồng hồ trong phòng tư vấn cũng vô dụng."

Chương 4: C4: Trống không

Trì Thanh đã gặp rất nhiều bác sĩ tâm lý, mới gặp đã động tay động chân như này thì đây là người đầu tiên.

Găng tay màu đen bị người đàn ông cầm trong tay, rõ ràng chỉ là một động tác rất đơn giản cũng thật sự chẳng có ý nào khác, nhưng hắn lại làm nó trông chẳng đứng đắn chút nào.

Tên kia: "Đừng nhúc nhích, tôi lại chẳng ăn cậu, căng thẳng cái gì?"

Trì Thanh: "Cút ra."

Tên kia: "Cậu tiếp tục thế này thì khi nào mới trị khỏi bệnh ưa sạch sẽ? Đến phòng khám chữa trị, trước hết thái độ phải đàng hoàng, nhịn chút đi."

Trì Thanh: "…"

Găng tay bị đối phương cởi đến chỗ khớp ngón tay, đôi tay này ít khi nhìn thấy ánh mặt trời, lộ ra một màu trắng gần như bị bệnh, đốt ngón tay rất mảnh khảnh, khiến người kia nhìn chằm chằm.

Trì Thanh lẩm nhẩm "giết người là phạm pháp" ở trong bụng, chịu đựng cảm giác khó chịu, ngước mắt nhìn hắn.

Phần tóc dài trước trán anh che khuất tầm mắt, con ngươi màu đen sẫm không tháy đáy. Thời tiết hôm nay thực ra rất tốt, nhưng ánh nắng bên ngoài cửa sổ lại chẳng xua đi được cảm giác chán chường giống như cơn mưa dầm không ngớt trên người anh, ngay cả ánh

sáng trong phòng cũng gần như bị tối đi mấy độ.

Người đối diện cảm nhận được ánh mắt của anh, mấy giây sau mới phản ứng lại, đây là đang chờ phản hồi của hắn.

Tên kia cầm tay anh, ngắm nghía nói: "Ừm… tay cậu rất đẹp."

Khóe mắt Trì Thanh nhướng lên.

Phản hồi này cách xa tít tắm với phản hồi trong tưởng tượng của anh.

Tên kia còn đang tiếp tục: "Rất trắng, chỗ đốt thứ hai của ngón áp út có một nốt ruồi màu nâu nhạt."

"…"

"Ngón tay rất mảnh khảnh, số đo ngón tay chắc không vượt quá năm mươi sáu, có ai nói với cậu ngón tay của cậu rất dài chưa?"

Nói con khỉ.

Tên này mẹ nó là thằng điên đúng không?

"Không có." Đốt ngón tay của Trì Thanh vẫn căng thẳng như cũ, "Dù sao trên thế giới cũng có rất ít mấy kẻ bị điên."

Advertisement

Tên kia cũng không để ý, nghe thấy câu này thậm chí còn cười: "Nổi giận rồi à?"

"Nếu như anh không nhìn ra được." Trì Thanh nhúc nhích khớp ngón tay nói, "Tôi có thể biểu hiện rõ ràng hơn một chút."

Nhưng mà đốt ngón tay vừa mới khẽ di chuyển thì đã bị hắn đè về

lại, rõ ràng giọng điệu nói chuyện rất bình thường nhưng lại nghe giống như đang dỗ dành: "Được rồi, đừng tức giận, tôi buông tay."

Tên kia dường như rất biết thăm dò phòng vệ tâm lý của người khác, đạp đến giới hạn cuối cùng của Trì Thanh, khoảnh khắc cuối cùng mới thản nhiên buông tay ra.

"Cậu bước vào gần năm phút, cuối cùng trên mặt cũng có chút biểu cảm." Sau đó hắn vươn hai ngón tay ra, chỉ về bên trái, giống như biết anh muốn đi làm gì vậy: "Nhà vệ sinh ra khỏi cửa rẽ trái, đi đến cuối cùng thì đến."

Trì Thanh rửa tay hai lần.

Anh nhấn vào công tắc vòi nước, tiếng nước bên tai ngừng lại, Trì Thanh nghĩ, tên kia thật sự không giống bác sĩ.

Áo sơ mi với tính cách không giống như giới thiệu, cùng với mánh khóe ra bài không theo lẽ thường.

Ý nghĩ nghi ngờ này chưa từng ngừng lại trong lòng anh, mấy manh mối đều cùng chỉ ra như thế nhưng đều bị thái độ quá tự nhiên cùng với biểu hiện thật sự hiểu tâm lý học của hắn ngăn cản lại.

Mấy phút sau, hai người lại quay về vị trí mặt đối mặt một lần nữa.

"Triệu chứng của cậu, đại khái là bắt đầu từ lúc nào?"

"Mười năm trước."

"Mười năm trước đã xảy ra chuyện gì đặc biệt sao? Đương nhiên, cậu không tiện nói cũng không sao."

Trì Thanh không chút do dự: "Không tiện."

"..."

Ngón tay của tên kia đặt trên trang giấy, đuôi mắt hắn khé nhướng lên, lúc nhìn về phía người khác, ánh mắt ẩn chứa tình cảm khó hiểu, giống như đang dung túng cho tính cách khó ở của đối phương: "Được, không muốn nói thì không nói."

Hắn không tiếp tục cố chấp với chủ đề này nữa, chuyển sang hỏi: "Tôi bật nhạc nhé?"

Một bản nhạc piano có giai điệu nhẹ nhàng chảy chầm chậm trong phòng tư vấn.

Máy phun tinh dầu trong phòng tỏa ra hương thơm nhàn nhạt.

"Tâm lý học thường cho rằng âm nhạc có tác dụng trong việc xoa dịu cảm xúc, âm nhạc là một loại ngôn ngữ có thể khiến con người cảm nhận được sự bình lặng của tâm hồn." Ngón tay của tên kia vỗ mấy cái theo tiết tấu lên bàn, "Cậu nhắm mắt lại thử xem."

Trì Thanh muốn nói thực ra anh không có cảm giác gì với âm nhạc.

Chiêu này đã được các giảng viên dùng thử lúc học ở trong học viện điện ảnh trước đây.

Trước mắt Trì Thanh dường như hiện lên dáng vẻ của giảng viên môn biểu diễn năm ấy tận tình khuyên bảo anh đổi chuyên ngành: "Chúng tôi cũng không muốn làm lỡ em, em thật sự không thích hợp với diễn xuất. Bảo em diễn cảnh với một người cha không gặp nhiều năm, em đứng đó giống như đến trả thù. Mấy giáo viên chúng tôi cũng đã thảo luận, đều không biết nên dạy em thế nào… Ông bà ta có câu, trời cao mặc sức chim bay*, em hà cớ chấp nhất với khoa diễn xuất nhỏ bé này của chúng tôi chứ?" (*trong trời đất bao la, con người tự do thể hiện tài năng)

Trì Thanh đang định nhắm mắt thì nhìn thoáng qua thấy trên bàn có

lộ ra một nửa góc khung ảnh.

Đó là tấm ảnh một bé gái đang thổi nến bánh sinh nhật, ngày chụp ảnh được để bên dưới góc phải tấm ảnh là ngày 25 năm ngoái.

Anh nhìn chằm chằm tấm ảnh, lại nhìn thoáng qua những đồ trang trí khác trên bàn, một hộp cẩu kỷ được mở ra để ở góc bàn, đồ trang trí trên bàn không có món nào là đồ đắt tiền. Trên lịch bàn đặt bên cạnh máy tính, ngày 25 năm nay được dùng bút cố ý khoanh lại một vòng.

Lòng bàn tay Trì Thanh chà xát trên găng tay màu đen, vẻ mặt bình tĩnh hỏi: "Tôi hỏi một câu, lần tư vấn tiếp theo là khi nào?"

Đối diện không để ý lắm, nói: "Đều được, quan trọng là cậu rảnh lúc nào."

"Ngày 25." Trì Thanh nói.

"Tôi chỉ rảnh ngày 25." Anh lặp lại lần nữa.

Người đối diện vẫn có thời gian rảnh rỗi quan tâm anh: "Xem ra bình thường công việc của cậu rất bận."

Hắn không có phản ứng gì với ngày 25 này.

Trì Thanh nhìn hắn, trong lòng đã có đáp án, đanh định nói "Anh không phải bác sĩ nơi này".

Lời nói còn chưa nói ra khỏi miệng thì cửa phòng tư ván bị người khác đẩy nhẹ ra.

Một người đàn ông mặc áo lông cừu màu trắng, trong tay còn cầm một cái cốc giữ nhiệt đứng ở cửa. Trước ngực người đàn ông này đeo một tấm thẻ, ánh mắt Trì Thanh nhìn thoáng qua chữ trên thẻ:

“Phòng khám tâm lý Giang Khang, bác sĩ Ngô Kính Vũ”.

Bác sĩ Ngô chân chính giống hệt trong tin đồn, khói mờ nóng hổi trong cốc giữ nhiệt bốc lên khiến lúc này ông trông càng ôn hòa hơn, dù tình huống trong phòng tư vấn khiến ông cảm thấy khó hiểu, lúc nói chuyện vẫn là giọng điệu nhỏ nhẹ: “Xin hỏi, các cậu… đang làm gì thế?”

Bác sĩ Ngô chỉ là giữa chừng rời đi một lát, đến nhà vệ sinh một chuyến thuận tiện rót một ly nước nóng pha cẩu kỷ.

Khi ông quay lại thì không hiểu nổi tình hình trong văn phòng của mình.

“Xin lỗi bác sĩ Ngô.” Tiếp tân nghe thấy động tĩnh vội vàng chạy đến nhìn thử, không ngừng xin lỗi, “Tôi sai rồi. Tôi tưởng rằng buổi tư vấn của bác sĩ với anh Giải đã kết thúc nên mới để anh Trì vào.”

Hóa ra đây chính là “anh Giải”, người tư vấn trước đã khiến cho tiếp tân xốn xang trong lòng.

Trong phòng tư vấn im lặng vô cùng.

Bác sĩ Ngô là người miền Nam điển hình, giọng nói có chút khẩu âm địa phương, ông chậm rãi hỏi: “Anh Giải, tôi vừa nói tôi đi một chút, anh nói không có chuyện gì, anh ngồi đây đọc sách, sao lại…”

Sao lại phát triển thành thế này rồi?

Kẻ họ Giải lấy ngón tay đụng vào bìa cuốn “Tâm lý học nhân cách”, giải thích: “Tôi đang đọc sách, ghế bên kia ngồi không thoải mái, mượn chỗ bác sĩ ngồi một lát. Bác sĩ không tin thì hỏi cậu ta.”

Phải.

Nếu lấy sách che mặt cũng coi như là đọc sách.

Với lại tư thế ngồi còn rất huênh hoang.

Trì Thanh nghi ngờ hôm nay mình ra ngoài không xem hoàng lịch, anh đoán trúng tên này không phải bác sĩ, nhưng không ngờ tên này cũng là đến khám bệnh: "Bản thân anh có bệnh còn khám bệnh cho người khác?"

"Có lẽ cậu hiểu lầm rồi." Họ Giải dường như không có ý đó thật, "Tôi không nói tôi là bác sĩ."

"Anh nói nhảm nhiều như thế."

Chân mày kẻ họ Giải khẽ nhúc nhích: "Cậu bỗng nhiên mở cửa bước vào, bác sĩ Ngô không ở đây, tôi cũng phải lịch sử tiếp đón. Tôi tưởng rằng chúng ta đang tiến hành giao lưu hữu nghị."

"..."

Mẹ nó chớ giao lưu hữu nghị.

Tình huống nhầm lẫn này được giải quyết rất nhanh, biểu hiện cụ thể là kẻ họ Giải tự giải quyết bản thân, hắn nói một câu "Xin lỗi, đã mạo phạm, là tôi không nói rõ ràng", tiện thể an ủi tiếp tân đây không phải lỗi của cô ấy. Lúc ra ngoài, hắn thậm chí còn đưa một viên kẹo bạc hà cho bác sĩ Ngô "Bác sĩ Ngô, vừa rồi tôi nghe thấy giọng bác sĩ có hơi khàn, chú ý cổ họng", rồi còn rất chu đáo đóng cửa lại giùm.

Bác sĩ Ngô lúng túng tại chỗ một hồi: "Xin lỗi, anh Trì, có thể cho tôi mấy phút không, tôi chuẩn bị một lát. Buổi tư vấn của chúng ta sắp bắt đầu rồi."

Thành thật mà nói Trì Thanh không muốn tiếp tục khám ở phòng tư vấn này nữa.

Lúc ngồi chờ ở bên cạnh, anh tháo găng tay ra, mở điện thoại xem thời gian.

Cuối cùng mở điện thoại, thứ nhìn thấy đầu tiên không phải thời gian mà là một đống tin nhắn mà Quý Minh Nhuệ gửi đến.

Hôm nay Quý Minh Nhuệ trực ban, vẫn nhớ chuyện Trì Thanh nói anh sẽ đi bệnh viện, kiềm lòng không đặng phát biểu ý kiến.

– Ông gặp bác sĩ chưa?

– Bác sĩ nói thế nào?

– Hôm qua sau khi về tôi lại đắn đo suy nghĩ một hồi, tôi cảm thấy bệnh ưa sạch sẽ này của ông, khó trị.

Tin nhắn sau đó khá dài.

– Ông có còn nhớ lúc chúng ta mới quen biết không? Nguyên năm lớp 10, nguyên một năm, tôi chưa từng nhìn thấy tay ông trông thế nào. Lúc đó lớp chúng ta đều cho rằng có lẽ cơ thể ông có bệnh không tiện nói, ví dụ như thiếu một ngón tay các kiểu.

Trì Thanh đáp: Mẹ nó, ông mới có bệnh có khó nói.

Một lát sau, anh lại gửi đi mấy chữ.

– Gặp một tên điên.

Quá trình tư vấn cũng coi như suôn sẻ, bác sĩ Ngô giống như giới thiệu quả thực xứng với danh "ấm áp như gió xuân".

Trước khi bắt đầu tư vấn, bác sĩ Ngô đặt cốc giữ nhiệt xuống, lại mở hồ sơ ra.

Trên hồ sơ của Trì Thanh có một hồ sơ khác chồng lên, anh vô tình nhìn trộm hồ sơ của người khác, nhưng mà trang hồ sơ này thật sự rất khó làm người ta không chú ý, đó là một tờ hồ sơ hoàn toàn trống trơn.

Bác sĩ tâm lý sẽ viết kết quả chẩn đoán và đánh giá qua mỗi lần trò chuyện với người đến tư vấn.

Nhưng mà trong trang hồ sơ này lại không có câu nào, cả tờ giấy trống không, không có bất cứ vết chữ nào, chỉ trong cột họ tên ở trên cùng điền hai chữ: Giải Lâm.

Trên hành lang bên ngoài văn phòng.

Giải Lâm đi ra ngoài với tiếp tân, sau khi về lại chỗ làm việc của mình, tiếp tân lại tiên tục cảm thán: "Người như anh Giải rốt cuộc có vấn đề gì nhỉ?"

"Lần trước tôi nghe bác sĩ Ngô gọi điện thoại." Một người khác nhỏ giọng nói, "Nói là mười năm gần đây ông chưa từng gặp tình huống thế này, không nhìn ra được gì cả, hình như rõ ràng không có bất cứ vấn đề gì nhưng mỗi tuần đều phải đến một chuyến."

Lúc này, nhân vật chính trong câu chuyện đang ngồi trên sô pha ở khu vực tiếp khách để chờ xe.

Con mèo nằm bên cạnh đúng lúc tỉnh ngủ, con mắt ngái ngủ lè lưỡi ra li3m móng.

Giải Lâm nhìn nó, vươn tay muốn sờ đỉnh đầu nó.

Hắn ngồi ở đó vừa nhìn vừa mỉm cười, thuộc tuýp người dễ tạo thiện cảm cho người khác, nhưng mà con mèo kia lại giống như bị điện giật toàn thân. Tay Giải Lâm còn ngừng ở trong không trung, con mèo đã lập tức xù lông, chạy nhanh như chớp.

Thời gian tư vấn tổng cộng một tiếng, đều là những câu hỏi bình thường không quan trọng, chẳng qua là chuyển từ trong miệng của vị bác sĩ tâm lý này sang miệng của vị bác sĩ tâm lý khác, lặp lại một lần.

Bác sĩ Ngô cũng không biết lần tư vấn này của mình có hiệu quả hay không, vị khách họ Trì kia ngồi đối diện ông, cả quá trình trên mặt không có chút biểu cảm.

"Hết thời gian tư vấn rồi." Bác sĩ Ngô đứng dậy, theo thói quen bắt tay tạm biệt với khách hàng, "Hi vọng lần tư vấn này có thể giúp đỡ cậu, tôi rất có lòng tin với cậu, mong cậu cũng có thể có đủ lòng tin với bản thân."

Trì Thanh định đặt xe trên điện thoại, găng tay vừa vặn cởi xuống một chiếc.

Thế là anh nghe thấy rõ ràng lời than thở trong lòng của bác sĩ Ngô này: [Hầy, thực ra cũng không tự tin đến thế… nhưng khích lệ một chút cũng được.]

Bác sĩ Ngô nói xong, phát hiện trên mặt vị khách họ Trì cuối cùng có chút thay đổi.

Bác sĩ Ngô: "Sao thế? Còn có vấn đề gì sao?"

Trì Thanh chậm rãi rút tay ra: "Không có gì, tôi phải đi rửa tay."

Bác sĩ Ngô: "…"

Bác sĩ Ngô nhanh chóng lại nhớ đến một chuyện: "Nghe nói lần tư vấn tiếp theo cậu muốn hẹn vào ngày 25 tháng này. À ừm, xin lỗi, tôi…"

"Tôi biết." Trì Thanh đẩy cửa bước ra ngoài, "Ngày 25 là sinh nhật

con gái bác sĩ, bác sĩ không có thời gian.”

Bác sĩ Ngô trố mắt há mồm: “… Sao cậu biết?”

Trì Thanh không có kiên nhẫn giải đáp thắc mắc của ông: “Hẹn sang hôm khác đi, thời gian cụ thể tôi sẽ báo cho bác sĩ.”

Lúc anh ra ngoài đúng lúc là buổi trưa, nước mưa còn sót lại trên đường đã bốc hơi hơn phân nửa.

Quý Minh Nhuệ còn đang ở đầu bên kia dây mạng chờ anh trả lời.

– Tên điên gì?

– Người anh em, cậu đến khoa tâm thần khám bệnh ưa sạch sẽ sao?

– Rốt cuộc bác sĩ nói thế nào?

Trì Thanh lên xe, anh nhìn khung chat, nhớ đến câu nói đó của bác sĩ Ngô, giọng nói biến dạng không ngừng kêu ong ong bên tai. Trong tiếng ong ong này, anh chợt tháo găng tay ra nhìn bàn tay mình một hồi.

Chỗ khớp thứ hai của ngón áp út bên tay phải thật sự có một nốt ruồi mà bản thân anh chưa từng phát hiện. Nốt ruồi đó rất nhỏ, nếu như không phải vì màu da tái nhợt quá mức thì rất khó bị người khác chú ý.

“Tay cậu rất đẹp.”

“Có ai từng nói ngón tay của cậu rất dài chưa?”

“…”

Trì Thanh nhìn chằm chằm nốt ruồi màu nâu nhạt đó, thử nhớ lại lúc

nãy kẻ họ Giải kia nắm lấy tay anh, ngoại trừ mấy câu nói nhảm nhí trong miệng hắn thì anh còn nghe thấy gì nữa không.

Bên ngoài cửa xe, phong cảnh dần dần lùi lại.

Sau khi nhìn một lúc, Trì Thanh mới nhận ra, vừa rồi tên điên kia chạm vào tay anh, nhưng anh lại không đọc được gì cả.

Chương 5: C5: Xác mèo

Trong lòng mỗi người đều có bí mật.

Trì Thanh xuống xe, bảo vệ phụ trách canh cổng của tiểu khu có một gương mặt hòa ái, gã mặc một cái áo khoác màu xanh quân đội, vẻ mặt tươi cười mở cửa giùm người dân: "Xin chào, đi đường cẩn thận, chú ý an toàn."

Gã có mối quan hệ vô cùng hòa hợp với phần lớn người dân ở đây: "… Lại dắt chó đi dạo à? Hôm nay Vượng Tài trông có tinh thần hơn mấy ngày trước nhiều."

Mọi người đều khen gã là một người tích cực hướng về trước, vô cùng lạc quan.

Chỉ có Trì Thanh biết thực ra gã bị trầm cảm rất nặng, nụ cười treo trên mặt chỉ là một cái mặt nạ, buổi tối mở to mắt cả đêm nhìn trần nhà ngẩn người: [Mỗi ngày mình đang làm gì… Mình còn sống để làm gì?]

"Píp!" Khóa cửa được mở ra.

Trì Thanh hơi ngước mắt, trên gương mặt bảo vệ vẫn đang treo nụ cười quen thuộc.

Con đường bên trong tiểu khu rộng rãi, các tòa nhà san sát nhau.

Trì Thanh đi từ cổng vào, trên đường có một nhân viên vệ sinh đội mũ chắn gió đẩy xe đi ngang qua. Công nhân vệ sinh khom người,

làm lụng vất vả quá sức khiến hắn ta trông già hơn rất nhiều so với tuổi thật. Trong xe vệ sinh đặt mấy loại dụng cụ, chở đầy rác.

Vợ hắn ta mới qua đời tháng trước.

Có hộ dân tốt bụng sẽ gom chai nhựa rỗng lại đưa cho hắn ta, trước khi đi lặng lẽ nói: "Nén bi thương."

Hắn ta quả thực trông rất đau lòng, vàng mắt đỏ cả một tháng trời.

Cho đến khi có lần Trì Thanh vứt rác không cẩn thận đụng trúng tay hắn ta, phát hiện hắn ta giống như người sắp chết đuối trôi vào bờ thở hồng hộc, trong lòng lén mừng thầm: [Không có nhiều tiền cho cô ta khám bệnh, mấy năm nay vừa phải làm việc vừa phải chăm sóc cô ta, cuối cùng cô ta cũng buông tha cho mình…]

Trì Thanh ở tòa 16.

Anh đi ngang qua nhân viên vệ sinh, mở cửa tòa chung cư bước vào.

Thang máy hiển thị "8", đang từ tầng tám xuống.

"Đinh."

Cửa thang máy vừa mở ra một khe hở, còn chưa nhìn thấy ai thì đã nghe thấy giọng nói của một cô bé hoạt bát.

Cô bé cột hai bím tóc, nắm lấy tay người lớn, đang ngẩng đầu lên hỏi: "Mẹ ơi, tối nay ba có về không ạ?"

Advertisement

Người phụ nữ nắm tay cô bé mặc áo len màu nâu nhạt, dịu dàng nói: "Hôm nay ba tăng ca… Được rồi, đã đến nơi, chú ý nhìn dưới chân, đừng có ngã nữa."

Bọn họ là hộ dân ở trong tòa nhà này, một nhà ba người, hai vợ chồng là đôi vợ chồng mẫu mực nổi tiếng trong tiểu khu.

Mấy năm trước, ngày đầu tiên Trì Thanh chuyển vào tòa nhà này, người phụ nữ kia đến tặng một hộp bánh quy tự mình làm: "Nghe nói anh mới chuyển vào, đúng lúc tôi làm chút bánh quy, nếu không chê thì nhận nhé."

Người phụ nữ lại ngại ngùng cười: "Không biết có hợp với khẩu vị của anh không, nhưng mà chồng tôi rất thích ăn."

[… Anh ta còn tưởng đứa nhỏ là con mình thật.

Nếu như không phải điều kiện anh ta tốt, có nhà ở bản địa…]

Người phụ nữ bước ra khỏi thang máy, nhìn Trì Thanh.

Trì Thanh không đáp lại, ấn nút số lầu. Anh nhìn dáng vẻ đầy sức sống của cô bé, ngây thơ hối thúc: "Mẹ ơi, mẹ mau lên."

Cửa thang máy dần khép lại.

Trong lòng mỗi người đều có bí mật.

Anh chưa bao giờ gặp người mà mình không đọc được suy nghĩ.

Rất nhiều người có suy nghĩ khó nói ra ở đáy lòng, có tội lỗi không ai biết được ẩn giấu, cũng có h@m muốn không thể nói nhiều ở miệng. Những suy nghĩ này giống như một vực sâu khổng lồ, cửa động đen nhánh sâu hoắm dường như có thể nuốt chửng tất cả.

Thang máy nhanh chóng đi lên thông qua đường ống tối đen như mực.

Trong quá trình đi lên có cảm giác hơi mất trọng lực, Trì Thanh nhớ đến dáng vẻ của tên điên lúc ngồi trong văn phòng lấy sách ra khỏi mặt, nghĩ rằng khoảnh khắc vừa rồi không đọc được gì hết có lẽ chỉ là trùng hợp.

Rèm cửa trong phòng đóng kín, chặn hoàn toàn ánh nắng ở bên ngoài, cũng không mở đèn, nhưng Trì Thanh rất thích nghi với vùng tối này.

Anh không thích môi trường sáng quá.

Lúc Quý Minh Nhuệ gọi điện thoại video qua, anh đang co một chân, ngồi trong ghế sô pha chuyển kênh truyền hình. Ti vi phát ra ánh sáng huỳnh quang màu xanh đậm, màu xanh hắt lên trên người anh, phác họa ra đường nét ngũ quan.

Quý Minh Nhuệ miễn cưỡng nhìn thấy gương mặt góc nghiêng của anh trong ánh sáng này: "… Anh hai, anh là quỷ hút máu chuyển thế à? Tối thui như mực vậy."

Trì Thanh dùng hành động thực tế bày tỏ không muốn phối hợp với anh ta: "Không có việc gì thì tôi cúp."

"Ông đừng mất kiên nhẫn, tôi nói với ông nè, ông như thế sẽ ảnh hưởng đến thị lực…"

Trì Thanh: "Cúp đây."

"Khoan đã." Bên Quý Minh Nhuệ lại cực kỳ sáng sủa, hai khung video trong điện thoại giống như một ban ngày, một ban đêm, rõ ràng là cùng một múi giờ nhưng lại tạo cảm giác lệch múi giờ, "Ông vẫn chưa trả lời tôi, đến bệnh viện bác sĩ nói thế nào?"

Trì Thanh chỉnh kênh, màu xanh đậm lấp lóe trên người anh: "Bác sĩ nói, ông ấy cũng không có tự tin lắm."

Quý Minh Nhuệ: "Đây là sự thật, nhưng mà bác sĩ bây giờ nói chuyện cũng quá thẳng thắn rồi đó."

Anh ta hỏi tiếp: "Với lại ông gặp trúng tên điên gì vậy?"

Nhắc đến "tên điên", Quý Minh Nhuệ chợt cảm thấy gương mặt của Trì Thanh được ánh sáng màu xanh đậm phác họa ra càng lạnh lùng hơn.

Trì Thanh: "Hắn bị điên, không có gì đáng nói."

"…"

Quý Minh Nhuệ muốn nói thực ra ông cũng không bình thường đâu.

Nhưng anh ta không dám.

"Vậy được, ông không sao là tốt." Lúc đang nói chuyện, Quý Minh Nhuệ cầm điện thoại lên xe, khởi động xe nói, "Tôi còn phải đi tuần, lát nữa lại nói tiếp."

Trì Thanh không quan tâm, bữa cơm lần trước khiến anh cảm nhận được sâu sắc bản chất công việc của Quý Minh Nhuệ. Anh đặt đồ điều khiển xuống, cuối cùng kênh truyền hình dừng lại ở một chương trình tình cảm: "Lại là nhà nào quậy ly hôn à?"

Quý Minh Nhuệ nghe thấy lời thoại ti vi truyền đến từ phía đầu dây Trì Thanh: "Tuy tuổi tác giữa chúng ta chênh lệch ba mươi tuổi, nhưng mà tôi thật lòng yêu anh ấy. Tôi yêu sự chín chắn của anh ấy, yêu nếp nhăn mà thời gian khắc trên gương mặt anh ấy." Trán không ngừng run run, không biết bình thường Trì Thanh xem mấy thứ lung ta lung tung gì.

Anh ta nghiêm túc nói: "Có lẽ cậu có hiểu lầm gì đó về công việc của tôi rồi, lần này không phải mấy vụ vặt vãnh nữa đâu đồng chí Trì

Thanh.” Anh ta nhấn mạnh, “Lần này là huyết án, kiểu máu chảy thành sông ấy.”

Trì Thanh dời chút sự chú ý khỏi chương trình trong ti vi, liếc nhìn anh ta qua màn hình điện thoại, ra hiệu anh ta nói tiếp.

“Một đêm giết bảy…”

Trì Thanh: “Bảy người?”

Quý Minh Nhuệ: “… Bảy con mèo.”

Trì Thanh không nể mặt chút nào, dời ánh mắt đi: “Ồ.”

Quý Minh Nhuệ biết Trì Thanh không thích động vật nhỏ lông xù.

Thay vì nói không thích, chi bằng nói dường như anh không hề có bất cứ cảm giác nào với thú cưng.

Lúc đi học, có nữ sinh mang về một con mèo hoang từ rừng cây nhỏ của trường, lén nuôi trong phòng học. Tan học mỗi ngày, cả lớp đều vây xung quanh nhìn mèo, chỉ có Trì Thanh không nhúc nhích.

“Ông không xem sao?”

“Có gì đáng xem?”

Quý Minh Nhuệ khi ấy thấp hơn bây giờ nhiều, mỗi ngày đều lén mang giày độn tăng thêm khí thế với sức mạnh để tranh cử cán sự môn thể dục: “Dễ… dễ thương mà, ông không thấy vậy sao?”

Trì Thanh lại không khác mấy bây giờ, vừa tuấn tú vừa u ám, anh lấy bút chỉ lên bảng: “Nói xong chưa, tránh ra, chắn chỗ tôi viết bài.”

Quý Minh Nhuệ lắc đầu, trước khi tắt video, anh ta bóp giọng, nói:

“Meo meo dễ thương như thế, sao lại có người không thích meo meo chứ.”

Sự thật đã chứng minh, sức sát thương của từ láy thật sự rất lớn, làn này Trì Thanh chẳng buồn nói hai chữ “cúp đây” mà trực tiếp tắt video luôn.

“Tiểu khu Hải Mậu” nằm ở khu phố cổ, bên trong là tường trắng ngói xanh, ngõ hẻm hẹp dài, tiếng chuông xe đạp và tiếng bánh xe như con thoi qua lại không ngớt ở phố lớn ngõ nhỏ, gần đây có một ngôi trường kết hợp cấp một với cấp hai, là một nơi tràn đầy không khí cuộc sống.

Quý Minh Nhuệ ngừng xe, người còn chưa bước vào tiểu khu thì nhìn thấy một nhóm người vây quanh cổng tiểu khu.

Nước mưa đọng lại tuy đã bốc hơi nhưng vết máu khô bị nước mưa xối trôi đi vẫn dính trên đường, dưới ánh nắng vừa chói mắt vừa dễ thấy. Vết máu chảy dọc theo bãi cỏ, chết một con mèo có lẽ không có gì lạ, nhưng mà trong lùm cây rậm rạp lại chất bảy xác mèo.

Mỗi một cái xác đều bị người ta dùng dao rạch lồ ng ngực ra, cơ quan nội tạng bị kéo mạnh ra ngoài, trộn lẫn lộn xộn và tàn nhẫn lại với nhau, chết rất thê thảm. Tất cả bọn chúng đều mở mắt chằm chằm, lộ ra nửa cái đầu từ trong bịch ni lông màu đen.

Có người che mắt trẻ con lại, bước nhanh qua đám đông này: “… Tạo nghiệp mà, răng độc ác như rứa*?” (*chỗ này bản gốc dùng tiếng địa phương, “sao lại độc ác như thế?”)

Trong đám đông ồn ào, Quý Minh Nhuệ nghe thấy một tiếng gào thóc quen thuộc: “Niếp Niếp của bà!”

Là giọng của bà cụ Vương.

Lúc này qua lớp máu thịt mơ hồ, Quý Minh Nhuệ mới miễn cưỡng

nhận ra trong đó có một con mèo chinchilla màu trắng trên lỗ tai có một đốm đen, anh ta từng nhìn thấy con mèo này.

Lần trước đến nhà bà cụ Vương điều tra vụ án đồ trang trí gỗ, con mèo đó nằm trên ban công lén lườm bọn họ.

Tô Hiểu Lan với một đồng nghiệp nam đến hiện trường trước, cô cầm quyển sổ ghi chép xong tình hình hiện trường, lùi ra khỏi lùm cây, nhỏ giọng nói: "Đó là mèo của nhà bà cụ Vương, con gái bà ấy nuôi trước khi mấy, ở cạnh bà ấy rất nhiều năm… Bà đã đổi tên cho mèo, dùng tên ở nhà của con gái gọi nó, là Niếp Niếp."

Quý Minh Nhuệ nói: "Những chỗ khác có phát hiện gì không? Đều ở đây à?"

Tô Hiểu Lan: "Đều ở đây, cư dân phản hồi dạo này mèo hoang trong tiểu khu càng ngày càng ít, đến hôm qua thì con mèo hoang cuối cùng cũng không thấy nữa. Bọn họ vẫn tưởng là thời tiết chuyển lạnh nên mèo hoang tìm chỗ khác sống tạm."

Quý Minh Nhuệ nhìn lùm cây, không kìm được mà nhíu mày.

Chuyện ngược đãi giết động vật ở tiểu khu thường hay xảy ra, nhưng mà đa số các tình huống đều là tỉ lệ "đầu độc" và "ngược đãi đến chết" cao hơn, vế trước thường xuất phát từ tranh chấp giữa hàng xóm với nhau, chê động vật ồn ào, vế sau thì xuất phát từ việc xả cảm xúc vì thế mới ức hiếp kẻ yếu.

Mổ mèo đang sống… thật sự ít gặp.

Tô Hiểu Lan lại nói: "Anh Bân nói lát nữa bọn họ đến xem, nhìn thời gian thì chắc cũng sắp đến rồi."

"Anh Bân" không phải chàng trai trẻ tuổi nào mà là một cảnh sát hình sự già từ bên trên lui xuống. Lúc còn trẻ ông đã từng tham gia không ít vụ án quan trọng. Hai năm trước, trong lúc làm nhiệm vụ

ông đã bị thương, cộng thêm cũng đã đến tuổi nên mới lui xuống dẫn dắt đám người mới bọn họ.

Bình thường vừa đến giờ cơm, bọn họ thích vây xung quanh anh Bân, nghe ông kể vụ án. Anh Bân thuận thế nhớ lại năm xưa: "Lúc ấy tôi bắt tội phạm…"

Quý Minh Nhuệ an ủi xong bà cụ Vương khóc đến độ không đứng vững ở bên cạnh, đỡ bà ngồi lên trên bồn hoa, ổn định cảm xúc, lúc anh ta định đứng lên thì nhìn thấy một chiếc Maybach màu đen đang từ đầu đường bên kia chậm rãi tiến vào, thân xe dừng ngay ngắn ở gần đám đông.

"Anh Bân" của bọn họ bước xuống từ ghế phụ. Anh Bân tên đầy đủ là Võ Chí Bân, tóc đầu đinh cạo rất gọn gàng, vì đi đứng không tiện nên tay phải chống một cây gậy, lúc xuống xe, cây gậy màu đen chạm đất trước: "Chuyện gì thế, ồn ào đến vậy."

Khoảnh khắc nhìn xuyên qua khe hở, Quý Minh Nhuệ lại bị thu hút bởi người ngồi ở ghế lái.

Góc nghiêng gương mặt của người đàn ông đó cực kỳ nổi bật, hình như hắn đang nhìn về phía này, ánh mắt có vẻ phong lưu lạ thường. Tay hắn đặt trên vô lăng, ngón tay đeo một chiếc nhẫn rất mảnh.

"Anh Bân."

Võ Chí Bân chống gậy vẫn đi đứng rất nhanh nhẹn: "Tình huống thế nào?"

Quý Minh Nhuệ nhường qua một bên, tiện cho ông nhìn tình hình trong lùm cây: "Chết bảy con mèo, thủ pháp ngược đãi giống hệt, chắc là cùng một người làm. Nhưng mà mưa một trận, rất nhiều dấu vết đã bị nước mưa trôi đi… Với lại, camera bên này bị hư hơn một tháng, đang điều tra camera ở những nơi khác trong tiểu khu."

Võ Chí Bân: "Toàn là những thông tin vô dụng, không bằng cậu nói mấy cậu điều tra hiện trường lâu như vậy nhưng không tra được cái gì hết."

Quý Minh Nhuệ: "…"

Võ Chí Bân chống gậy, tốn sức ngồi xuống, nhìn bảy xác mèo một hồi, bỗng nhiên hỏi: "Cậu thấy thế nào?"

Quý Minh Nhuệ với Tô Hiểu Lan đứng sau lưng ông, nhất thời không hiểu ông có ý gì.

Quý Minh Nhuệ nhìn Tô Hiểu Lan, ra hiệu: Tôi đã báo cáo xong rồi, là gọi bà đó hả?

Tô Hiểu Lan đáp lại bằng một ánh mắt vô tội.

Cô mở miệng, đang định tiếp tục nặn thêm chút thông tin gì đó thì nghe thấy có người lên tiếng ở sau lưng cô: "Nhìn từ dấu giày thì nghi phạm là nam giới trưởng thành, nhưng tố chất thể lực của hắn ta có lẽ không tốt lắm, sức lực rất yếu."

Cô quay đầu lại, đối diện với một đôi mắt hơi xếch.

Bọn họ đến hiện trường nhìn hơn nửa tiếng đồng hồ chỉ nhìn ra được một vài thông tin bề ngoài.

Nhưng người này vừa mở miệng đã bắt đầu phác họa đặc điểm của nghi phạm, dù chỉ là "tố chất thể lực không tốt"… Nhiều lúc trong các vụ án, chính những đặc điểm nhỏ bé này đã vạch trần hung thủ.

Tô Hiểu Lan cũng mặc lệ hai người không hề quen biết, hỏi: "Sao anh nhìn ra được?"

Người đàn ông không cảm thấy mạo phạm, chỉ trên đất: "Túi ni

lông.”

“Phần đáy túi ni lông có dấu vết bị mòn nghiêm trọng, chứng tỏ bị kéo dưới đất một khoảng thời gian.”

Hắn nói xong lại nhanh chóng cầm lấy găng tay cao su mà trước đó Tô Hiểu Lan để ở trên lùm cây.

Phần ngực của những xác mèo này có dấu vết bị đâm thủng, từng cái hố máu cực kỳ đáng sợ xếp thành một hàng dài.

“Bề mặt vết thương không bằng phẳng, có dấu vết bị lôi kéo qua lại.” Tay người đàn ông nhẹ nhàng nâng xác mèo lên, sau khi kiểm tra, tay ngừng lại ở trên mắt mèo, lại nhẹ nhàng che lên đôi mắt đang trừng lớn của mèo, khép mắt mèo lại, khiến nó trông đi bình yên hơn nhiều, “Đây chắc là một con dao răng cưa cỡ nhỏ.”

“Anh ta là ai? Người của tổng cục à?” Quý Minh Nhuệ nhỏ giọng hỏi.

Tô Hiểu Lan nói: “Không biết, tôi mới nghe anh Bân gọi anh ta là “thằng oắt con”.”

Lúc này, một nam cảnh sát khác cả quá trình không nói câu nào mới hoảng hốt mở miệng, thắc mắc: “Rốt cuộc hai người có phải làm ngành này không vậy?”

Quý Minh Nhuệ, Tô Hiểu Lan: “?”

“Anh ấy là cựu cố vấn của đội tổng cục cảnh sát hình sự, Giải Lâm.”

Nam cảnh sát nói xong, lại vô cùng long trọng bổ sung bốn chữ: “… Thần tượng của tôi.”

Chương 6: C6: Dụng cụ cắt

Quý Minh Nhuệ bị sáu chữ "đội tổng cục cảnh sát hình sự" làm cho chấn động. Sáu chữ này có ý gì không cần nói cũng biết. Tuy bây giờ Quý Minh Nhuệ vẫn chỉ là một cảnh sát nhỏ bé vừa mới vào nghệ, đang cố gắng trên con đường thăng cấp đánh quái bắt tội phạm, nhưng cảnh sát hình sự luôn là mục tiêu cuối cùng của anh ta, dù như thế anh ta cũng không dám ước mơ xa vời có thể chen vào trong đội của tổng cục. Nam cảnh sát với tư cách là một fan đạt tiểu chuẩn, thành tích của thần tượng thuộc như lòng bàn tay: "Anh ấy từng tham gia vào vụ án giết cả nhà ngày 19/7 ở thành phố Hoa Nam, vụ án giết người liên hoàn 2/9, vụ án đầu độc 10/3…" Tên gọi và thời gian gây án của những vụ án này như sét đánh bên tai. Không có vụ án nào là không gây chấn động một thời ở trong tỉnh, ảnh hưởng cực kỳ tệ. Quý Minh Nhuệ đang nghe, hoàn hồn lại từ trong câu cảm thán "đỉnh vãi", nhận ra điểm giống nhau của những vụ án này: "Ông chờ chút, những vụ án này cách hiện tại ít nhất cũng mười năm rồi nhỉ?" Ý anh ta nói đây đều là những vụ án cũ cách đây mười mấy năm. Quý Minh Nhuệ nhìn bóng dáng của Giải Lâm, người đàn ông này đang lật đống máu thịt bầy nhầy mà Tô Hiểu Lam không dám đụng. Động tác của hắn thực ra rất nhẹ nhàng, giống như sợ quấy rầy bọn chúng vậy, ngón tay dính máu sờ lên da thịt, kéo xuống từng chút dọc theo vết dao, vì hiện trường xảy ra vụ án quá nhiều máu nên động tác này nhìn thế nào cũng khiến người ta dựng tóc gáy. Ánh mắt Quý Minh Nhuệ mơ màng nói: "Không ngờ anh ta trông trẻ như thế vậy mà tuổi tác đã lớn vậy rồi." Tô Hiểu Lan cũng gật đầu: "Đúng vậy, tôi tưởng anh ta chỉ khoảng chừng 25 thôi chứ." Nam cảnh sát: "?" Này không phải hai tên ngốc chứ? Nam cảnh sát nhìn bọn họ như đang nhìn kẻ ngốc. "Tuổi của anh ấy quả thực không lớn." Nam cảnh sát dường như sợ câu nói

này vẫn chưa thể hiện đủ trực quan, lại bổ sung thêm: "Năm đó anh ấy là em trai của đội trưởng đội hình sự Giải Phong, lần đầu tiên tham gia giúp đỡ vụ án anh ấy đang học lớp 10." Tô Hiểu Lan nghi ngờ có phải mình nghe lầm không. Quý Minh Nhuệ nhớ ra năm lớp 10 mình còn đang lén lút mang giày độn chiều cao để tranh cử cán sự một thể dục: "…?!" Sự khác biệt giữa cùng một loài lại có thể đạt đến trình độ này sao? Quý Minh Nhuệ nói: "Mà có một vấn đề, rất đỉnh thì tôi biết nhưng mà cố vấn thì cố vấn, vì sao còn thêm chữ "cựu"?" "Tiểu Khương, cậu đến đây!" Nam cảnh sát đang định mở miệng thì Võ Chí Bân vẫy tay gọi anh ta đến. Khương Vũ cất tâm trạng kích động vô, cầm sổ ghi chép chạy bước nhỏ đến: "Anh Bân." Võ Chí Bân dẫn dắt đám người mới này cũng phí không ít tâm tư, lần lượt cho từng người cơ hội học hỏi: "Cậu đến đây nói, đã nhìn ra được những gì." Khương Vũ thử cố gắng, ánh mắt tập trung ở hiện trường vụ án, nhưng thật sự rất khó làm được. Cây gậy trong tay Võ Chí Bân đổi góc độ, bất thình lình đánh lên đùi anh ta: "Bảo cậu nhìn hiện trường, cậu nhìn chằm chằm người ta làm gì?" Khương Vũ: "… Xin lỗi anh Bân." Cuối cùng, Khương Vũ nhìn Giải Lâm. Qua những đốt ngón tay hơi cong lên của người đàn ông, dường như nhìn thấy một hình ảnh nào đó của nhiều năm trước, dáng vẻ thiếu niên chỉ mười mấy tuổi ngồi ở vị trí chính giữa chiếc bàn dài trong phòng họp, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn. Sở dĩ Khương Vũ nhớ như in những tin tức này là vì ba anh ta làm việc ở tổng cục nhiều năm, lúc anh ta còn rất nhỏ thì đã quen mỗi thứ sáu, sau khi tan học thì đến cục tìm một chỗ trống làm bài, chờ ba anh ta tan ca. Người trong cục luôn rất bận rộn, chân không chạm đất, người không về nhà. Lúc còn nhỏ, sau khi làm xong bài tập anh ta thường lén nhìn về phía cửa kính của phòng họp, muốn nhìn dáng vẻ ba mình làm việc, dù phần lớn thời gian không cần nhìn cũng biết, ba anh ta nhất định đang nhíu chặt mày nhìn chằm chằm ảnh hiện trường vụ án trên màn hình. Đội trưởng đội tổng cục hình sự Giải Phong lúc đó là nhân vật số một ngay thẳng chính trực trong cục, đối đãi với mọi người ôn hòa lịch sự, tuổi còn trẻ đã ngồi lên vị trí đội trưởng đội tổng cục, nhân vật đại diện cho thanh niên kiệt xuất, lý lịch và danh tiếng đều đẹp đến mức giống sách giáo khoa. Nhưng so với vầng hào quang của anh ta thì điều mà Khương Vũ ấn tượng nhất lại là em trai của

anh ta. "Vụ án giết cả nhà ngày 19.7 của thành phố Hoa Nam" năm ấy chấn động cả thành phố, hung thủ không để lại bất cứ manh mối nào, truyền thông đăng tin trên diện rộng, áp lực và thời gian phá án tăng lên. Nam cảnh sát nhìn xuyên qua cửa kính, thấy đôi chân mày nhíu chặt của ba mình đã mấy ngày trời chưa từng thả lỏng. Cho đến ngày thứ mười sau khi vụ án xảy ra, có người cung cấp một điểm đột phá. Ba đã mười ngày chưa về nhà, anh ta nhìn lén ở bên ngoài phòng họp, thấy ba mình mở cửa, vội vã chạy ra khỏi phòng họp cùng với vài cảnh sát. Lúc quay về dẫn theo một người. Một thiếu niên mặc đồng phục đi ở cuối đội ngũ, chắc cậu ta vừa mới tan học, mặc bộ đồng phục màu xanh xám rộng thùng thình trên người, có gương mặt thường nhận được thư tình trong trường. Sau khi cậu ta vào, bố cục vị trí trong phòng họp thay đổi. Cậu thiếu niên được mời ngồi ở vị trí trung tâm. Chiếc bàn dài của phòng họp tổng cộng có mười mấy chỗ, cậu ta ngồi ở chỗ xa nhất, nhưng đúng lúc đối diện với màn hình máy chiếu còn chưa kịp tắt. Từng ấm ảnh hiện trường vụ án giết cả nhà hiển thị trên màn hình, ánh đèn huỳnh quang của máy chiếu không ngừng nhấp nháy thay đổi trong phòng họp. Khương Vũ xuyên qua khe hở của cửa chớp nhìn thấy ngón tay của thiếu niên đan vào nhau, chống trên bàn, hai hàng cảnh sát hình sự đều mặc đồng phục, kiểu dáng sắc bén trầm tĩnh, trên vai đeo huy chương màu bạc, bộ đồng phục của thiếu nhiên kia rõ ràng không hợp với phòng họp này. Sau này anh ta mới biết, thiếu niên này là Giải Lâm. Là em trai của đội trưởng đội tổng cục. "Cố vấn thì cố vấn, vì sao còn có chữ "cựu"?" Trong đầu Khương Vũ thoáng qua hình ảnh lần cuối cùng nhìn thấy cậu thiếu niên. Ba anh ta hiếm khi kích động: "Tôi không đồng ý! Cậu ta quá nguy hiểm! Mấy anh đã xem qua báo cáo đánh giá tâm lý của cậu ta chưa? Phải, tôi không biết trong vụ án bắt cóc đã xảy ra chuyện gì, tôi chỉ biết trước đây còn có Giải Phong, bây giờ Giải Phong không còn rồi, không ai áp chế được cậu ta, nhận cậu ta vào thì anh kiểm soát được không? Ai kiểm soát được?!" —- Giải Lâm không biết ở hiện trường còn có một vị "cố nhân", lực chú ý lúc này của hắn đều bị mảnh giấy mỏng dính trong móng của con mèo Chichilla màu trắng bạc. Hắn kéo nửa mảnh giấy mỏng xuống, đưa lại gần nhìn, phát hiện đây là một mảnh giấy dán giá ở quầy hàng khung đỏ nền trắng, đã nhăn nhúm

không còn hình dạng, sau khi ngâm trong máu chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy một bộ chữ "nhân". — "Thật sự có người mười lăm tuổi đã có thể phá án sao?" "Người này thật sự tồn tại sao? Ngoại trừ phim hoạt hình thám tử Conan ra thì đến bây giờ tôi không thể tin nổi." Quý Minh Nhuệ tan làm, lái xe đến thẳng nhà Trì Thanh, nguyên nhân đến nhà ông nội Trì Thanh là vì thuận đường, nhà Trì Thanh cách tiểu khu Hải Mậu chưa đến hai cây số. Anh ta vừa vào cửa thì ngã lưng lên sô pha, vừa nằm vừa nghi ngờ cuộc đời. Anh ta nằm trên sô pha ngửa mặt lên, tứ chi đưa lên trời. Anh ta tiếp tục cảm thán: "Quá khó tin, lúc tôi mười lăm tuổi đang làm cái gì chứ?" Trì Thanh: "Đang mua giày độn chiều cao, xin tôi chép bài tập cho ông." Quý Minh Nhuệ: "…" Trì Thanh tiếp tục: "Theo đuổi nữ sinh lớp bên cạnh, không cưa được khóc lóc nửa tiếng đồng hồ, còn muốn chùi nước mắt lên áo tôi, cho nên vất vả khóc xong lại bị tôi đánh khóc tiếp." Quý Minh Nhuệ: "…" Trì Thanh: "Còn cần tôi nhớ lại giúp ông không?" Quý Minh Nhuệ lập tức tỉnh táo: "Không cần, cảm ơn." Lúc nói chuyện, Trì Thanh đang cắt bánh mì, mở chế độ nhà bếp lạnh tanh không có khói lửa, trong nhà anh không có lấy một cái nồi niêu xoong chảo, dụng cụ cắt thì rất nhiều. Quý Minh Nhuệ phát hiện ánh sáng trong nhà hơi tối, đứng lên mở đèn: "Cậu là động vật nhìn ban đêm gì à? Tối thui tối mò cũng không sợ cắt trúng tay." Ánh sáng trong phòng vốn mờ mờ lập tức bừng sáng. Trì Thanh bị ánh sáng này quấy nhiễu, tay đang cầm dao nhỏ cắt bánh mình thì ngừng lại. Lưỡi dao hiện ra tia sáng chếch đi, đâm vào bụng ngón tay. Trì Thanh: "… Hôm nay ông chán sống rồi hả?" Quý Minh Nhuệ vừa nói xin lỗi vừa đi tìm hộp thuốc: "Tôi sai rồi." Nhưng mà anh ta còn chưa tìm thấy hộp thuốc thì nhìn thấy Trì Thanh chẳng có chút phản ứng nào với chút máu tươi chảy ra từ bụng ngón tay, chỉ rất bình tĩnh đưa ngón tay đến gần miệng, vết máu lập tức tan ra giữa môi anh. Quý Minh Nhuệ muốn nói "Cậu đúng là quỷ hút máu chuyển thế" nhưng ánh mắt lại vô hình trung bị thu hút bởi con dao trong tay Trì Thanh. Đó là một con dao răng cưa, mũi dao nhỏ dài, thân dao có hình vòng cung, vân răng cưa giống như một hàm răng chó sắc bén, lóe lên ánh sáng lạnh lẽo. "Bề mặt vết thương không bằng phẳng, có dấu vết bị lôi kéo qua lại." "Đây chắc là một con dao răng cưa cỡ nhỏ." Trì Thanh: "Ông nhìn gì đó?" Mắt Quý Minh Nhuệ

nhìn chằm chằm con dao trong tay Trì Thanh: "Con dao này mua khi nào vậy? Mua ở đâu? Cho tôi xem được không?" Trì Thanh không hỏi vì sao, anh quay dao lại đưa mũi dao về phía mình, đưa cán dao cho anh ta. Cũng vì hành động này đã khiến anh phát hiện trên cán dao còn dính miếng dán giá chưa kịp xé xuống, anh tiện tay xé miếng dán xuống luôn, nói: "Chắc là tuần trước, ven đường." Tiểu khu Trì Thanh cách Hải Mậu không xa, rất nhiều cửa hàng quy mô lớn đều là các khu vực chia sẻ với nhau. Quý Minh Nhuệ cầm con dao nhìn: "Còn nhớ mua ở tiệm nào không?" Trì Thanh: "Tạp hóa Tiện Dân*." (*là cửa hàng tiện lợi bình dân) Quý Minh Nhuệ mở miệng là nịnh nọt: "Có đôi khi tôi thật sự khâm phục trí nhớ hơn người của cậu đó…" Trì Thanh dán miếng dán vừa xé xuống lên mu bàn tay anh ta, Quý Minh Nhuệ cuối đầu nhìn, thấy trên khung màu đỏ nền trắng có in tên "Tiện Dân" của cửa hàng tạp hóa: "…" — "Đính đong!" Tiếng chuông cửa của một cửa hàng tạp hóa bình thường cánh "Hải Mậu" hơn năm trăm mét vang lên. Giải Lâm nhìn một vòng quanh tiệm, cửa hàng nhỏ hẹp, bố trí từ trong ra ngoài đều rất cũ kĩ, đồ trang trí vẫn là kiểu dáng của mười mấy năm trước, ngay cả thói quen dán giá cho hàng hóa này cũng được kéo dài đến bây giờ. Trong phạm vi hai cây số, chỉ có cửa hàng tạp hóa này dán giá cho sản phẩm. Vừa bước vào cửa hàng là khu đồ ăn vặt, trên túi khoai tây chiên dán giá: 6 tệ. Tên của cửa hàng tiện lợi này được in chữ màu xanh đậm trên giấy nhãn hình chữ nhật. Khu dụng cụ làm bếp ở bên trong, Giải Lâm tiện tay cầm lấy mấy bịch đồ ăn vặt đi vào, bên trong bày la liệt đủ kiểu nồi niêu xoong chảo. Trên tầng hàng thứ hai bày mấy con dao gọt trái cây. Vì dao răng cưa có ít cách dùng nên không bán chạy bằng dao gọt trái cây lưỡi dao trơn nhẵn, thế nên được đặt ở trong cùng, còn lại bốn cây. Chủ của cửa hàng tạp hóa không có đây, quầy tính tiền chỉ có một bé trai đang nằm sấp trên quầy làm bài tập, dường như cậu bé đã quen việc trông cửa hàng giúp gia đình, thấy có người muốn tính tiền thì đặt bút xuống, động tác thành thạo bắt đầu tính tiền. Một bàn tay gõ lên trên quyển vở bài tập của cậu bé: "Anh bạn nhỏ, câu thứ ba chọn sai rồi." Bé trai nhìn người đến. Giải Lâm cầm bút chì bên cạnh lên viết một công thức rất đơn giản trên giấy nháp, sau khi viết xong, hắn lại nói: "Có thể nói cho anh biết, gần đây có ai đến mua

con dao loại này không?" Bé trai cầm đồ ăn vặt, nhìn con dao răng cưa đang chờ tính tiền, nghĩ một chút, nói: "Có." "Một anh trai mang găng tay rất xinh đẹp."

Chương 7: C7: Hiềm nghi

Anh trai-mang găng tay-rất xinh đẹp.

Giải Lâm hơi nhướng mày.

Hắn gần như lập tức nhớ đến dáng vẻ người nào đó đẩy cửa phòng tư vấn tâm lý bước vào.

Có lẽ là vì dáng người gầy gò nên trên người người đó mơ hồ vẫn toát ra tinh thần thiếu niên, dáng vẻ quả thực xinh đẹp, mặt mày tinh xảo, ánh mắt ảm đạm, màu đen giống như mực tương phản với màu môi, găng tay màu đen bọc lấy ngón tay thon dài, ngồi ngay đối diện.

"Có phải cao cỡ này không?" Giải Lâm giơ tay so ngay trán mình, lúc nói chuyện, giọng điệu không giống như đang truy hỏi người tình nghi mà lại giống như đang tìm người yêu mất tích nhiều năm. "Gương mặt thật sự rất xinh đẹp. Da rất trắng, găng tay màu đen, không thích nói chuyện lắm, cũng không thích người khác chạm vào người."

Bé trai gật đầu.

Giải Lâm: "Mái tóc có hơi dài, có lẽ đến đây, che khuất mắt, từ trên xuống dưới chỗ nào cũng màu trắng, chỉ có đô môi giống như được bôi son."

Giải Lâm nói quá chi tiết, bé trai thông qua những miêu tả này giống như lại nhìn thấy anh trai xinh đẹp mua dao lần nữa.

Bé trai gật đầu giống hệt biểu tượng cảm xúc, đầu như giã tỏi: "Anh trai kia hơi hung dữ, em muốn bỏ đồ vào túi giùm anh ấy, anh ấy lại không cho em đụng."

Giải Lâm rất đồng ý: "Tính tình cậu ấy không tốt lắm."

Bé trai: "Anh đang tìm anh ấy ạ? Hai người quen nhau sao?"

Giải Lâm để lại đồ ăn vặt đã thanh toán ở trên bàn, chỉ lấy con dao răng cưa kia, chẳng hề cảm thấy không phù hợp với trẻ em, trầm ngâm nói: "Coi như quen biết đi, anh từng sờ tay cậu ấy."

Bé trai: "?"

"Đồ ăn vặt cho em đó, làm bài tập tiếp đi anh bạn nhỏ." Giải Lâm không nói nhiều nữa, trước khi đi vươn tay sờ lên đầu của bé trai, "Học hành cho tốt."

Giải Lâm đẩy cửa bước ra, sắc trời bên ngoài đã tối hoàn toàn, không khí hơi ngột ngạt, giống như lại sắp mưa.

Cùng lúc này, Quý Minh Nhuệ còn đang cầm con dao răng cưa mà Trì Thanh dùng để cắt bánh mì lật qua lật lại xem tỉ mỉ. Anh ta nhớ lại thi thể được phát hiện ở hiện trường hôm nay, thử dùng bánh mì của Trì Thanh làm xác chết, tái hiện lại cảnh tượng: "Hung thủ dùng con dao răng cưa này, chắc hẳn là từ chỗ này, như thế này, chém một dao xuống, cắt cổ mèo…"

Trì Thanh: "…"

Quý Minh Nhuệ ngẩng đầu, hỏi ngược lại Trì Thanh: "Phải không? Chắc là như này không sai nhỉ, ông nghĩ thế nào?"

Advertisement

Trì Thanh đang chờ sữa nóng trong lò vi sóng, đồng hồ lò đang đếm ngược: "Tôi nghĩ, có lẽ tôi nên đổi một người bạn có năng lực trí óc phát triển hoàn thiện hơn."

Quý Minh Nhuệ chìm đắm trong vụ án, mấy giây sau mới phản ứng lại.

Đến khi anh ta nhận ra thì Trì Thanh đã bưng ly sữa về lại phòng khách, tiếp tục xem bộ phim truyền hình tình cảm khó hiểu rồi.

Mấy ngày tiếp theo, Quý Minh Nhuệ làm việc bù đầu bù cổ, bận đến mức không có thời gian xem điện thoại. Ngày nào bà cụ Vương cũng kiên trì ngồi trong văn phòng đồn gọi "Niếp Niếp": "Ngày nào chưa bắt được hung thủ thì tôi còn ở đây đến ngày đó không đi, Niếp Niếp đáng thương của tôi."

Ngoại trừ tiếp tục tìm hung thủ, mỗi ngày còn có các cuộc gọi báo cảnh sát khác cần phải xử lý.

"Alo? 110 à? Tôi muốn chia tay với bạn gái, nhưng mà cô ấy đòi tự sát uy hiếp tôi, tôi phải làm sao đây?"

"…" Quý Minh Nhuệ bó tay, "Cô gái đó không sao cả, chỉ là muốn uy hiếp đằng trai mà thôi. Lúc về, tôi tiện thể đến Hải Mậu một chuyến, camera đã xem hết rồi, không quay được gì cả, cũng hỏi cửa hàng tiện lợi rồi, trong tiểu khu nhiều hộ dân như thế, chứng cứ với thông tin vẫn chưa đủ, không có cách nào khóa chặt mục tiêu, đã vậy lại mưa nữa…"

Nhưng mà mưa là một nhân tố vô cùng bất lợi.

Trước đây Quý Minh Nhuệ muốn làm cảnh sát hình sự, đều nghĩ rằng dáng vẻ của cảnh sát hình sự oai phong lẫm liệt, rung chuyển

trời đất. Lần đầu tiên anh ta hơi cảm nhận được sự khắc nghiệt của cái nghề này, rõ ràng vụ án xảy ra trước mặt mình nhưng mình lại không làm gì được.

Xác của mấy con mèo hoang không ai nhận đã được anh ta với Tô Hiểu Lan hợp sức chôn trong rừng cây tiểu khu, bọn họ lựa một bãi cỏ chỉ cần có mặt trời thì ánh nắng có thể chiếu đến.

Không có manh mối, không thể xác định người tình nghi, cái gì cũng không có, nhưng mà từng sinh mệnh tràn đầy sức sống lại rời khỏi thế giới này… Xác mèo chỉ là một mô hình thu nhỏ, có nhiều vụ án còn tàn khốc hơn có thể giống như xác mèo đến bây giờ bị chôn ở trong rừng sâu, lẳng lặng thối rữa, không chờ được bình minh cũng không chờ được chân tướng.

Mấy hôm nay Tô Hiểu Lan rõ ràng trầm lặng hơn nhiều.

Nhóm ba người mới bọn họ phụ trách vụ án giết mèo này, chỉ có Khương Vũ vừa ăn mì tôm vừa không ngừng lật xem ảnh chụp hiện trường, ngón tay quẹt quẹt trên mặt bàn, không biết đang quẹt gì.

Lúc Quý Minh Nhuệ đi ngang qua người anh ta thì lấy túi tài liệu đập anh ta một cái: "Ông quẹt cái gì mà thấy quẹt nửa ngày trời."

Khương Vũ hút số mì còn lại vào trong miệng: "Tôi đang nhìn vết dao."

Quý Minh Nhuệ không hiểu nổi: "Đã nhìn mấy ngày rồi còn chưa nhìn đủ hả? Nhìn ra được gì rồi?"

Khương Vũ thành thật lắc đầu: "Chưa ra."

Anh ta lắc đầu xong lại nói: "Tôi chỉ cảm thấy rất kỳ lạ, hôm đó thần tượng của tôi nhìn kỹ từng cái xác mèo, ngón tay của anh ấy kéo dọc theo vết dao giống như này…" Anh ta nói, làm mẫu cho Quý

Minh Nhuệ, "Giống thế này."

Khương Vũ dùng đầu ngón tay chậm rãi miêu tả hướng đi của vết dao, giống như Giải Lâm làm hôm đó.

Có lẽ nhóm người Quý Minh Nhuệ không chú ý đến chi tiết nhỏ này, nhưng Khương Vũ mang trong lòng sự chú ý quá độ với thần tượng, nhạy bén nhận ra những động tác nhỏ xíu không đáng nói này.

Khương Vũ gãi sau gáy: "Hình như anh ấy rất để ý những vết dao này… anh ấy đang nhìn gì?"

Quý Minh Nhuệ cũng suy nghĩ cùng, cuối cùng nói rất chân thành: "Tôi không biết trong đầu thiên tài đang nghĩ gì, dù sao lúc mười lăm tuổi tôi còn đang khóc bù lu bù loa vì không theo đuổi được nữ sinh lớp bên cạnh."

Khương Vũ: "…"

Quý Minh Nhuệ quay lại chỗ ngồi, trong quá trình chờ mì nở, cuối cùng cũng có mấy phút rảnh rỗi xem điện thoại.

Anh ta gửi một tin nhắn qua cho người anh em tốt của mình, muốn cầu an ủi: Gần đây tôi bận quá.

Người anh em tốt của anh ta nhanh chóng dùng hành động thực tế khiến anh ta tỉnh táo.

– Bận thì đừng gửi tin nhắn cho tôi.

– … Cậu nghe câu nói của mình đi, có còn là người không?

Quý Minh Nhuệ gửi liên tục hai tin: Hôm nay ông làm gì?

Bên kia một lát sau mới cực kỳ kiệm lời thưởng cho anh ta hai chữ.

– Tái khám.

Quý Minh Nhuệ nhìn hai chữ này, mở nắp mì tôm nóng hổi ra, thầm nói người anh em của mình vì để trị bệnh ưa sạch sẽ mà cố gắng thật sự.

Hôm nay, phòng tư vấn tâm lý vẫn mở cửa bình thường, đây là lần thứ hai Trì Thanh bước vào nơi này.

"Chào mừng quý khách! Chào anh Trì!" Tiếp tân đã nhớ tên của Trì Thanh, cô ngừng công việc trong tay, gương mặt lộ ra nụ cười nói, "Mời anh đến khu vực tiếp khách chờ một chút, tôi đi thông báo cho bác sĩ Ngô."

Trì Thanh vân vê khớp ngón tay của mình cách lớp găng tay, nhíu mày nhìn thoáng qua khu vực tiếp khách toàn là mèo kia.

Anh không thích ở cùng với đám lông xù này.

Khu vực tiếp khách vẫn như thế.

Vài chỗ trống, mấy con mèo nằm sấp ngủ, có con dường như vẫn nhận ra anh, "meo meo" một tiếng với anh.

Tầm nhìn của Trì Thanh dời lên mấy độ, lúc này mới phát hiện so với đám lông xù này thì khu vực tiếp khách còn có một thứ đáng ghét hơn đang ngồi.

Giải Lâm ngồi trên sô pha ở bên phải, trong tay lật quyển tạp chí, dường như hắn đã ngồi ở đây rất lâu, lúc ngước mắt nhìn về phía Trì Thanh cho người ta có ảo giác "tôi đã chờ cậu rất lâu".

Hắn khép tạp chí lại, mặt mày vui vẻ: "Lại gặp nhau rồi, anh Trì."

Trì Thanh: "…"

Vì sao tên điên này cũng ở đây?

Hôm nay anh ra ngoài lại không xem hoàng lịch à?

Trì Thanh lướt qua hắn, tìm chỗ trống xa nhất, hai người một trái một phải, cách nhau hơn nửa khu tiếp khách.

Loại người dù bạn có ám chỉ không rõ đi nữa cũng có thể lập tức nghe ra được như Giải Lâm lúc này lại giống như không hiểu ý đồ của Trì Thanh. Hắn cúi người đặt tạp chí xuống bàn lại, đổi chỗ khá tự nhiên, kéo gần khoảng cách giữa hai người lại: "Không ngờ cậu cũng hẹn hôm nay, xem ra chúng ta rất có duyên."

Trì Thanh nói: "Có lẽ cách hiểu của chúng ta về duyên phận có sự khác biệt."

Giải Lâm rất ít khi chịu thiệt, hắn rót ly nước cho Trì Thanh theo thói quen: "Hình như cậu rất có thành kiến với tôi."

Trì Thanh không phủ nhận: "Anh có thể tự tin thêm một chút."

"Hửm?" Lúc hắn phát âm chữ này, kéo dài âm đuôi có hơi mờ ám.

"Bỏ hình như đi."

"…"

Giải Lâm cũng không tức giận, vẫn mỉm cười chậm rãi đẩy ly nước trên mặt bàn qua.

Ngũ quan của hắn tuy phong lưu nhưng đường nét vẫn rất sắc bén, đuôi mắt hẹp dài, nếu như không phải cảm xúc trong ánh mắt của hắn làm nhạt đi chút cảm giác xa cách thì lúc này có thể khiến mọi người không để ý thực ra hắn không phải loại người dễ tiếp cận.

Gần chỗ ngồi của Trì Thanh có một con mèo đang nằm ngủ, con mèo đó ngủ mơ mơ màng màng, muốn đứng lên di chuyển vị trí ngủ tiếp, nhưng mà móng vuốt của nó còn chưa đặt lên trên tay vịn sô pha bên cạnh Trì Thanh thì đã bị anh cảnh cáo: "Đừng đến đây."

Mèo: "Méo?"

Trì Thanh: "Đừng ngủ ở đây."

Mèo: "Mèo méo?"

Trì Thanh: "Dù mày có qua đây tao cũng sẽ ném mày về."

Mèo: "…"

Một người một mèo vượt qua giống loài giao lưu mấy câu một cách thần kỳ.

Cuối cùng con mèo đó từ bỏ suy nghĩ chuyển chỗ, ngoắc đuôi chạy đi.

Giải Lâm dựa ở bên cạnh nhìn hai người họ như nhìn chuyện vui: "Cậu không thích mèo à?"

Hắn nhớ lại lần trước gặp mặt, trên người Trì Thanh chẳng hề có lông mèo, lúc đó hắn thuận miệng nói "chắc cậu không thích mèo", Trì Thanh cũng không phản bác.

Lần này gặp mặt, không còn nghi ngờ gì nữa xác nhận suy đoán này.

Trì Thanh không muốn nghe mấy câu bàn tán kiểu như "mèo dễ thương thế mà vì sao cậu lại không thích mèo": "Tôi không thích mèo, càng không thích nói nhảm với người không quen."

Anh nói xong, để ý đến bàn tay cầm ly thủy tinh của Giải Lâm, định nói "không cần rót nước cho tôi" thì thấy ly nước lập tức thay đổi quỹ đạo, nước trong ly đổ thẳng lên trên găng tay anh: "…"

"Xin lỗi." Kẻ gây chuyện rút mấy tờ khăn giấy đưa qua cho anh, "Tôi không cầm chắc, lau nhé?"

Trì Thanh ráng nhịn, không nhịn được, bệnh ưa sạch sẽ phát tác chỉ có thể tháo găng tay ra, anh không nhận khăn giấy mà Giải Lâm đưa qua, lúc lau tay lại phát hiện người bên cạnh hình như vẫn luôn nhìn chằm chằm tay của mình.

Lần trước Giải Lâm chỉ tháo một găng tay của anh, cuối cùng bây giờ cũng nhìn thấy tay còn lại… Trên ngón tay mảnh khảnh của người đàn ông có một vết dao rất rõ ràng. Làn da trắng này của anh ngay cả một cái nốt ruồi không bắt mắt cũng có thể nhìn thấy rõ ràng huống hồ một vết thương dài khoảng một centimet.

Dao rõ ràng là không cẩn thận đâm từ lòng bàn tay vào, vết thương thô hơn dao bình thường, không phải dao gọt trái cây bình thường.

Giải Lâm chỉ vết thương đó: "Lúc cắt đồ bị thương sao? Sao lại không cẩn thận đến vậy?"

Trong quá trình lau tay, Trì Thanh nghiêm túc suy nghĩ một chuyện.

Dù tay nghề của vị bác sĩ Ngô này có cao đến đâu, dù có nhiều ca bệnh thành công đi chăng nữa thì anh cũng sẽ cân nhắc đổi sang phòng khám khác.

Chương 8: C8: Đối chọi

Lúc Giải Lâm nói chuyện, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm tay của Trì Thanh, một lúc lâu vẫn chưa chuyển đi.

Trì Thanh lau tay xong vẫn cảm nhận được ánh mắt của người đàn ông này từng tấc một, nhìn từ xương cổ tay đến giữa ngón tay, mỗi một nơi đều không dừng lại, cuối cùng dùng ánh mắt khiến người khác mơ mộng viển vông ngừng lại ở vết thương trên mặt trong ngón tay của anh.

Trì Thanh lạnh lùng nói: "Nhìn đủ chưa?"

Giải Lâm nghĩ một chốc, hỏi ngược lại: "Tôi nói chưa thì có để cho tôi nhìn thêm một lát không?"

Trì Thanh: "…"

Trì Thanh: "Bác sĩ Ngô chưa nói với anh à?"

Giải Lâm: "Nói gì cơ?"

Trì Thanh: "Bệnh của anh thật sự rất nghiêm trọng."

Tiếp tân chẳng hề hay biết tình hình ở khu vực tiếp khách, đứng ở cách đó không xa thông báo: "Anh Trì, anh vào được rồi ạ."

Trì Thanh cầm găng tay dính nước đứng lên, không muốn nói thêm câu nào với người này.

Giải Lâm vẫn là dáng vẻ cười tủm tỉm đó. Hôm nay hắn mặc một cái áo khoác màu đen rất dài, quần tây thẳng thớm, tư thế nhàn nhã ngồi trên sô pha, hắn cũng dời ánh mắt đi, ngón tay cầm chiếc nhẫn mảnh xoay vài vòng, còn chê câu nói vừa rồi chưa đủ khiến người ta ghét lại bổ sung thêm một câu: "Lần sau lúc dùng dao cẩn thận chút, tay của cậu đẹp như thế, đừng cắt bị thương nữa."

"…"

Từ lúc Trì Thanh bước vào, bác sĩ Ngô đã nhận ra hôm nay vị khách của mình dường như rất có tâm trạng: "Hôm nay xảy ra chuyện gì à? Dường như cậu không vui lắm."

Trì Thanh đặt găng tay bị ướt một nửa ở bên cạnh, kết thúc chủ đề liên quan đến tên điên nào đó: "Không có gì, bệnh ưa sạch sẽ lại tái phát."

Hai người nhanh chóng bước vào quá trình tư vấn bình thường.

Bác sĩ Ngô đọc hồ sơ lần trước Trì Thanh đã điền, nói chuyện giống như đang nói việc nhà: "Trước đây cậu… học diễn xuất?"

"Bình thường tôi cũng thích xem phim truyền hình."

Bác sĩ Ngô vô cùng thức thời nuốt xuống mấy chữ "nhưng chưa từng nhìn thấy cậu trong bộ phim nào", nói tiếp: "Ngành diễn xuất rất thú vị."

Trong buổi tư vấn dài đến một tiếng đồng hồ, vị khách họ Trì ở trước mặt bác sĩ Ngô lại chẳng có phản ứng nào, cũng không quan tâm đ ến mấy câu trò chuyện kéo gần khoảng cách này, thái độ của anh nhanh chóng khiến bác sĩ Ngô cảm thấy dường như mình chỉ đang nói nhảm.

Advertisement

So với biểu hiện trong quá trình tư vấn một tiếng đồng hồ này, chỉ có lúc đầu bước vào phòng thì dáng vẻ của vị khách họ Trì này mới mang chút cảm xúc khiến bản thân trông mới mẻ hơn, tuy dường như anh chỉ vì cái găng tay ướt.

Tiếp nhận vị khách này chưa đến một tuần, bác sĩ Ngô bắt đầu bó tay.

Kết thúc tư vấn, thói quen của bác sĩ Ngô trở nên tự nhiên, ông khép hồ sơ lại, đứng dậy khỏi ghế thì vô thức bắt tay nói tạm biệt với khách, tốc độ nhanh như phản xạ có điều kiện, Trì Thanh không kịp nhắc nhở.

Thế là lần thứ hai Trì Thanh nghe thấy giọng nói biến dạng với giọng điệu ôn hòa chỉ có ở bác sĩ Ngô đang chậm rãi than thở: [Đây là lần thứ hai mình gặp phải nút thắt cổ chai trong sự nghiệp, hay là khuyên cậu ấy đổi sang phòng khám khác…]

"…"

Anh đang định rút tay về thì nghe thấy âm thanh chậm rãi kia nói tiếp:

[… Người trước đó còn là Giải Lâm.]

Tay Trì Thanh khựng lại.

[Tên nhóc Giải Lâm này, sau nhiều năm đi tư vấn, cậu ta học tâm lý học sắp chuyên nghiệp hơn mình rồi. Suốt ngày định kỳ đến tư vấn, nhưng đến bây giờ mình cũng không biết rốt cuộc cậu ta có vấn đề gì.]

Trì Thanh nói thầm trong bụng.

Anh ta bệnh thành thế này rồi, khó nhìn ra lắm sao?

Thời tiết bên ngoài hôm nay ẩm ướt lành lạnh, thỉnh thoảng có con gió thổi đến cũng thấy hơi ngột ngạt, áp suất không khí trở nên thấp hơn. Phương Nam thường xuyên như thế, một khi trời mưa thì sẽ liên miên vài ngày không dứt, đợt nắng đẹp này chắc cũng không kéo được mấy ngày, rất nhanh lại khiến người dân phía Nam quay về nỗi khổ "phơi không khô quần Thu".

Hai lần Trì Thanh bị ép tháo găng tay xuống, sau khi bước ra khỏi phòng tư vấn tâm lý vẫn rất khó chịu.

Cơn gió lành lạnh, thậm chí là ánh sáng không chút kiêng dè chiếu trên mu bàn tay, những xúc cảm này đều rất xa lạ.

Anh đang chuẩn bị gọi xe thì một chiếc xe Maybach màu đen ngừng bên đường giống như biết anh muốn làm gì, từ phía bên kia đường quay đầu xe lại, thẳng tắp ngừng ngay trước mặt anh. Cửa xe dần dần hạ xuống, lộ ra gương mặt còn khiến người khác chú ý hơn cả chiếc xe sang trọng này.

Một cánh tay của Giải Lâm gác lên cửa xe, khom người bắt chuyện với anh: "Đi đâu, đưa cậu đi một đoạn nhé?"

Trì Thanh chỉ một ông cụ chống gậy ở bên kia đường: "Nhìn thấy người kia không?"

Giải Lâm nhìn theo hướng ngón tay anh.

Trên đường người đến người đi, ông cụ đi cực kỳ chậm rãi trong dòng người đó.

Trì Thanh: "Anh không có việc gì làm thì có thể lái xe đưa ông ấy đi một đoạn."

"..."

“Cậu thật sự nghĩ tôi rảnh à?” Giải Lâm nói, “Tôi không có thời gian đưa người khác về nhà.”

Trì Thanh nhắc nhở: “Anh với tôi không quen biết.”

Giải Lâm khá giỏi trong việc kiếm cớ: “Cậu không giống với người khác, người khác không bị tôi hắt nước lên tay, khiến tôi áy náy, coi như nhận lỗi, tôi đưa cậu về.”

“Nếu như anh thật sự rất để ý đến chuyện này.” Trì Thanh xem giờ, “Xe tôi gọi còn ba phút nữa mới đến, anh có ba phút qua cửa hàng tiện lợi bên kia mua chai nước.”

“?”

Trì Thanh: “Tôi không ngại hắt nước lại đâu.”

Giải Lâm không kiên trì nữa, cánh tay gác trên cửa xe cũng rút về,

Chính vì hành động này mà Trì Thanh mới nhìn thấy túi ni lông đặt trên ghế phụ của Giải Lâm qua cửa xe đang mở.

Túi ni lông đựng một con dao răng cưa mới mua.

Giống y hệt cái ở nhà anh.

Lúc này anh cũng nhớ lại, và cả lời nói mà hôm qua Quý Minh Nhuệ cầm dao lẩm bẩm nói như thằng ngốc.

“Hung thủ dùng loại dao này.”

Trì Thanh bỗng nhiên tiếp tục chủ đề vừa rồi bị anh cắt đứt: “Chắc chúng ta không cùng đường.”

Nghe thấy câu này xong, ngón tay của Giải Lâm gõ lên trên vô lăng,

giống như cố ý thăm dò: "Tôi ở gần Hải Mậu, cậu nói có tiện đường hay không?"

Trì Thanh không trả lời câu hỏi này.

Giải Lâm không biết câu nói thăm dò này của hắn vào trong tai của đối phương lại trở thành ý khác.

Có dao. Còn ở gần Hải Mậu.

Hai từ khóa này đều trùng khớp.

Hai người, một người mặt lạnh lùng đứng trước cổng phòng khám, một người cười tủm tỉm ngồi trong xe, nhìn đối phương nhưng mỗi người lại có một suy nghĩ riêng.

Ánh nắng bị đám mây che khuất, những đám mây đen đang ùn ùn từ chân trời kéo đến, dường như lại sắp mưa.

"Dự báo thời tiết nói tối nay sẽ mưa." Trong đồn công an Vĩnh Yên, Quý Minh Nhuệ nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy mâu đen kéo đến cuồn cuộn, nói. "Chắc là cơn mưa này không tránh được rồi, nhưng tôi không mang theo dù. Khương Vũ, có phải ông có hai cây dù không?"

Không ai trả lời anh ta: "…"

"Khương Vũ?"

Vẫn không ai trả lời.

Quý Minh Nhuệ quay đầu lại, nhìn thấy cái tai đỏ bừng cùng với ánh mắt không tự nhiên lại còn lơ lửng của đồng nghiệp mình.

Quý Minh Nhuệ nói: "Ông uống lộn thuốc hả?"

Khương Vũ duy trì trạng thái uống nhầm thuốc, hai tay đặt lên bàn

phím rõ ra một đoạn lộn xộn vô cùng lưu loát, đồng thời nói: "Thần tượng tôi đến, ông nhỏ tiếng chút."

Quý Minh Nhuệ ngẩng đầu, nhìn thấy áo khoác màu đen trên người Giải Lâm, áo khoác dài qua gối mặc trên người hắn giống như người mẫu bước ra ngoài. Hắn đứng ở cửa văn phòng của anh Bân, đưa qua một cái túi đựng hộp thức ăn nhà hàng được đóng gói vô cùng cẩn thận.

Võ Chí Bân cầm lấy túi đồ ăn: "Sao thằng nhóc cậu lại đến đây."

"Tặng ấm áp." Giải Lâm nói, "Đoán chú chắc chắn chưa ăn cơm, vừa rồi đi ngang qua nên tiện thể mua một chút."

Võ Chí Bân nghiêng người để hắn vào: "… Thỉnh thoảng không ăn một bữa cũng chẳng sao."

Giải Lâm mở ly mì tôm chưa kịp chế nước ở trên bàn ra: "Chú mà là thỉnh thoảng à? Đến lúc dạ dày của chú phát tác thì biết có sao hay không liền."

Võ Chí Bân không coi trọng mấy, trước đây lúc làm nhiệm vụ, người còn chưa chắc sống sót về được, còn để ý một hai bữa cơm, dạ dày có đau cũng chỉ coi nó như bệnh vặt.

Ông ngồi bên này ăn cơm, Giải Lâm ngồi đối diện ông, tiện tay mở ảnh chụp.

Võ Chí Bân vừa tách đũa ra, thấy Giải Lâm đang xem ảnh chụp hiện trường xác mèo hôm đó, vẻ mặt ông bình tĩnh lùa một miếng cơm vào miệng: "Hình như cậu rất hứng thú với vụ án này."

Có lẽ người khác không biết nhưng Võ Chí Bân lại rất rõ ràng, Giải Lâm 15 tuổi chính thức được đội cảnh sát hình sự mời làm cố vấn vụ án, nhưng trước đó nữa, Giải Lâm đã xem hết những quyển sách

chuyên ngành với ghi chép các vụ án nổi tiếng trong và ngoài nước chất đầy trên giá sách của đội trưởng đội tổng cục Giải Phong.

Nói rằng đứa trẻ này vốn có thiên phú, xem những ghi chép phạm tội này mà lớn lên cũng chẳng quá.

Có vụ án nào mà hắn chưa từng xem, vì sao lại cứ để ý đến vụ án giết mèo thông thường này?

Giải Lâm không phủ nhận, hắn lại nhìn mấy cái xác mèo, chỉ nói: "Có một người… khiến cháu hơi để ý."

"Kẻ tình nghi?" Võ Chí Bân hỏi.

"Không chắc lắm." Giải Lâm nói, "Thực ra trên người cậu ta có mấy chỗ không khớp, nhưng thật sự rất đáng nghi."

Giải Lâm xem xong đống hồ sơ, phát hiện tình huống gần như giống hệt với những gì lúc đầu hắn nhìn thấy ở hiện trường xảy ra vụ án: "Vẫn là nhiêu đây? Không có chút tiến triển nào ạ?"

Hắn không nhắn chuyện này còn đỡ, vừa nhắc đến Võ Chí Bân giận không chỗ xả, ông đặt đũa xuống, cầm cây gậy bên cạnh đi đến cửa phòng, lấy gậy chỉ ở đằng xa, hùng hổ nói với đám người mới đang liếc trộm tình hình trong văn phòng: "Cậu, cậu với cô nữa, ba người các cô các cậu, cút vào đây cho tôi."

Mười giây sau, ba người Quý Minh Nhuệ, Tô Hiểu Lan, Khương Vũ đứng thẳng tắp thành một hàng.

Võ Chí Bân chờ xong việc rồi tính sổ: "Rốt cuộc mấy cô cậu làm thế nào, chuyện đã xảy ra năm ngày rồi, không có chút tiến triển nào hết? Có đôi khi tôi cũng thật sự khâm phục năng lực của mấy cô cậu."

Không ai dám nói, Giải Lâm lại giải vây giùm bọn họ: "Chú hung dữ

như thế làm gì, có thể dịu dàng với người mới một chút không?”

Võ Chí Bân đập gậy xuống đất: “Tuổi tôi càng ngày càng lớn, không chịu được k1ch thích, tôi cũng hi vọng mấy cô cậu có thể nương tay với tôi, đừng suốt ngày k1ch thích tôi.”

Quý Minh Nhuệ: “…”

Tô Hiểu Lam: “…”

Khương Vũ vì bị thần tượng nhìn thấy nên mặt đỏ bừng: “…”

Cuối cùng vẫn là Quý Minh Nhuệ bất chấp nguy hiểm đến tính mạng dũng cảm đứng ra: “Ừm, thật sự là vì, trời mưa…”

Tất cả mọi người đều ngầm thừa nhận “mưa” là nhân tố cực kỳ bất lợi.

Giải Lâm lại nhìn ảnh chụp một lát nói: “Mưa có thể là một manh mối quan trọng.”

Tất cả mọi người đồng loạt nhìn về phía hắn.

Giải Lâm lại nói một câu: “Vì sao cứ phải là trời mưa?”

“Nhìn từ dấu giày, hiện trường vứt xác không có dấu vết gây án lưu lại lâu dài, cho nên chỗ đó không phải hiện trường gây án đầu tiên. Một người rõ ràng sức lực không lớn, còn cố ý chuyển xác ra đây, chứng tỏ hiện trường gây án đầu tiên chắc chắn tồn tại một đặc trưng nào đó khiến kẻ đó phải chuyển xác đi. Kẻ đó xuất phát từ nguyên nhân gì, không thể giấu xác ở chỗ đó nữa.”

“Không tìm được nhiều manh mối hơn ở hiện trường vứt xác, nhưng mà nhất định phải tìm được hiện trường gây án đầu tiên.”

“Mèo nhà khá ngoan ngoãn, bắt đi không tốn bao nhiêu sức lực.”

Ánh mắt Giải Lâm nhìn thoáng qua con mèo Chinchilla màu trắng bạc duy nhất có chủ nhân trong đống ảnh, dừng lại ở xác sáu con mèo hoang khác, "Nhưng mèo hoang thì không giống, bây giờ lại là mùa đông, ở nơi nào mới không tốn sức lực bắt được nhiều mèo hoang đến vậy?"

Lúc này, ngoài cửa sổ vang lên một tiếng sấm "ầm ầm", sau đó hạt mưa tí tách tí tách đập lên cửa kính.

Trong màn đêm sắp đến, trời quả nhiên mưa.

Trời đã tối rồi, dù trời mưa cũng rất yên tĩnh. Cùng lúc đó, Trì Thanh ở trong nhà, bưng ly nước nhìn mấy tấm ảnh vụ án ở trên bàn mà có lần Quý Minh Nhuệ đến để lại ở nhà anh, bởi vì trong phòng không mở đèn, mấy tấm ảnh nhìn thoáng qua trông giống bộ phim trắng đen kinh dị.

Trì Thanh vừa chậm rãi uống nước ấm, vừa cầm xấp ảnh đó lên, mượn ánh sáng yếu ớt phát ra từ ti vi để xem xét.

Đến khi ánh sáng ti vi đổi màu, ảnh chụp mới được chiếu sáng.

Trì Thanh nhìn một lúc lâu mới đặt ảnh xuống, tiếp tục bưng ly nước nhìn màn hình ti vi, đến lúc kết thúc chương trình, ti vi bắt đầu phát anh cũng chẳng có phản ứng gì.

Một lát sau, kết thúc, anh mới nhúc nhích, sờ lấy điện thoại ở bên cạnh, nhấn vào số điện thoại được lưu là "Quý Minh Nhuệ" trong danh bạ.

Nhưng mà Quý Minh Nhuệ ở đầu đường mạng bên kia vẫn đang ở trong trạng thái nghi ngờ cuộc đời, nghi ngờ bản thân: "…"

Giải Lâm đã đi rồi, trong đầu anh ta vẫn không ngừng nghĩ rằng: Mình ngu rồi.

Sao hắn có thể phân tích ra nhiều thứ đến vậy?

…

Cuối cùng, anh ta đánh linh hồn mình một cú:

Chẳng lẽ mình bị thiểu năng thật?!

Quý Minh Nhuệ còn chưa bình tĩnh lại, bở lỡ tin nhắn mà Trì Thanh gửi đến.

– Ngoại trừ hiện trường vứt xác ra, mấy ông đã khảo sát qua hiện trường đầu tiên chưa?

Trì Thanh tiếp tục gõ chữ.

– Địa điểm gây án của hung thủ có thể là nơi mà mèo hoang tụ tập vào mùa đông, đặc điểm của nơi đó là lối ra vào chật hẹp, hoặc là không tiện để chạy trốn.

Trì Thanh gửi xong đoạn tin này, không chờ bên kia trả lời.

Anh nhìn mưa bên ngoài cửa sổ.

Bình thường, hôm trời mưa thì tâm trạng anh rất tốt, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Anh mang theo tâm trạng tốt hiếm có, nhớ đến Quý Minh Nhuệ vì bảy xác mèo này mà than thở rất nhiều ngày, thầm nói nếu như tên này lại tiếp tục than thở thì vụ án có phá được hay không anh không biết, anh chỉ biết tốc độ anh bị phiền chết chắc chắn nhanh hơn tốc độ phá án của Quý Minh Nhuệ.

Thế là Trì Thanh mang găng tay, cầm dù đi ra ngoài.

Tiểu khu Hải Mậu cách tiểu khu của anh chưa đến ba ngã tư. Đêm khuya, người đi đường rất ít, Trì Thanh đi một đoạn đường mà chẳng gặp ai cả.

Bãi cỏ dính máu ở cổng tiểu khu Hải Mậu đã được người ta dọn dẹp, Trì Thanh cố gắng nhớ lại cấu trúc đường phố ở khu này, phát hiện không có nhiều nơi đáp ứng đủ các điều kiện cần thiết cùng một lúc. Anh đi đến mấy nơi mà mèo hoang dễ dàng tụ tập, không phát hiện bất cứ manh mối nào.

Trì Thanh cầm dù, ngồi xổm ở đó nhìn một hồi, trên đất sạch sẽ, chỉ có mấy cái chén cho mèo ăn cũ đựng cơm thừa.

Vậy chỉ còn lại một nơi cuối cùng, cách Hải Mậu không xa, có một nhà máy nhỏ bị bỏ hoang, nhà máy đó đã để không rất lâu rồi, chỉ là gần đây có tin đồn loáng thoáng rằng nhà máy đó sắp sửa bị thu hồi xây dựng lại.

"Rào rào…."

Cơn mưa càng ngày càng lớn.

Trì Thanh cầm dù, ngón tay đặt trên cán dù, đi về phía nhà máy.

Nhà máy này không chiếm nhiều diện tích, phần lớn các nơi đều dùng để chất đống máy móc, đường ống bỏ đi, cửa đã rỉ sét từ lâu, cỏ dại bên cạnh cửa đã mọc rất cao, nhưng mà vị trí cửa ra vào lại bằng phẳng.

Có người thường xuyên ra vào nơi này.

Với lại quan trọng hơn là trong nhà máy có người.

Trì Thanh nhìn thấy một bóng người trong bóng tối, người đó đang ngồi xổm, tay cầm một con dao răng cưa dính máu, màu sắc trên mặt đất dưới chân hắn đen đậm hơn chỗ đất trước mặt hắn, chắc là

vết máu đọng lại đã lâu.

Hắn nghe thấy tiếng động, hơi nghiêng đầu, vì thế Trì Thanh đối diện với gương mặt buổi sáng mình mới nhìn thấy, có thể lập tức đánh tan tâm trạng tốt của anh.

Tác giả có lời muốn nói:

Giải Lâm: Cậu rất nguy hiểm

Trì Thanh: Anh cũng không kém

Chương 9: C9: Quyết đấu

Khoảng cách giữa hai người chưa đến nửa thước*, dù sắc trời tối đen thì với khoảng cách này cũng đủ để bọn họ nhìn rõ nhau. (*1 thước = 1/3 mét)

Lúc này Giải Lâm đang ngồi xổm, thực ra hắn không nhìn thấy hết mặt của Trì Thanh, từ góc độ của hắn chỉ có thể nhìn đến nửa đoạn cổ tay gầy gò trắng nhợt lộ ra khỏi áo lông của người đến, nhìn lên trên nữa chính là găng tay màu đen quen thuộc, bởi vì đang cầm dù nên vừa vặn che khuất nửa gương mặt, chỉ nhìn thấy cằm với màu môi đỏ tươi.

Từng mua dao, không thích mèo, ngón tay có vết dao.

Nếu nói những yếu tố này chỉ có thể gọi là "khả nghi", như vậy cộng thêm bằng chứng rõ ràng vào thời gian nhạy cảm cầm dù đến hiện trường vụ án đầu tiên, thì cậu thanh niên họ Trì này sợ là không chỉ đơn giản có hiềm nghi thôi.

"Tách."

Lúc này, giọt mưa men theo chỗ mái hiên tụ lại, nặng nề đập lên dù.

Giải Lâm từng nghĩ từng nghĩ đến một xác suất nhất định rằng có thể hung thủ sẽ tái phạm một lần nữa vào ngày mưa, nhưng mà không ngờ thật sự trùng hợp đến vậy. Hắn chậm rãi buông con dao răng cưa trong tay mà hung thủ để lại hiện trường, phá vỡ im lặng trước: "Lại gặp mặt rồi."

Dù vào tình huống bây giờ nhưng hắn trông không căng thẳng mấy, lúc nói chuyện thậm chí vẫn còn mỉm cười, chỉ là ánh mắt thường có ý cười chỉ còn lại sự lạnh lùng: "Trong một ngày có thể gặp cậu nhiều lần như vậy còn nói đây không phải duyên phận à?"

Tầm nhìn của Trì Thanh ngừng lại trên con dao mà hắn thả xuống.

Dao dính vết máu.

Bởi vì phải rạch da thịt nên có thể còn đụng vào xương, thân dao có dấu vết mài mòn rất rõ ràng.

Vết cắt của dao răng cưa khác với vết cắt của dao phẳng bình thường, răng cưa nhọn hoắc nhấp nhô xen kẽ, bên trên thậm chí còn dính thịt vụn lúc rạch da thịt sơ suất dính vào, chút thịt vụn ấy giống như kẹt giữa kẽ răng, bởi vì hoàn cảnh dơ bẩn xung quanh đã sớm biến thành màu đen "chất bẩn" nhàn nhạt.

Trước mắt Trì Thanh lóe lên con dao giống hệt ở trên ghế xe của Giải Lâm lúc sáng.

"Tôi ở gần Hải Mậu, cậu nói có thuận đường không?"

Trì Thanh chớp mắt vô cùng chậm, anh nâng cây dù vốn đang che rất thấp lên, nửa gương mặt còn lại cũng lộ ra, lần này không phủ nhận: "Đúng là rất có duyên phận."

Trì Thanh vừa dứt lời, Giải Lâm đã hành động trước. Hắn nâng tay kéo cà vạt đang thắt ở giữa cổ ra một chút.

Giải Lâm định khiến Trì Thanh bó tay chịu trói, từ bỏ phản kháng không cần thiết: "Nếu như cậu ngoan ngoãn thì lúc tôi ra tay sẽ cố gắng nhẹ nhàng hơn… tránh cho da cậu trắng như này đến khi đó khắp người đều là dấu."

Advertisement

Nhưng mà câu nói này rơi vào trong tai Trì Thanh lại là uy hiếp.

Nghi phạm bị bắt tại hiện trường gây án muốn giết người diệt khẩu là chuyện bình thường. Tuy không đến mức vì mấy xác mèo mà làm lớn như thế.

Nhưng đối phương bị điên thì chuyện này rất khó nói.

Gần nhà máy dân cư thưa thớt, nơi này vốn bị bỏ hoang, gần cổng sau của tiểu khu Hải Mậu, bình thường đã hiếm có người ra vào nơi này vào ban ngày, càng đừng nói đến trời tối có mưa.

Có lẽ người bình thường sẽ sợ, nhưng mà Trì Thanh lớn đến chừng này rồi không biết sợ hãi là cảm giác gì.

Điều anh không biết là vì sự thờ ơ đối với hiện trường vụ án khiến anh trông có vẻ đang ngờ hơn vào lúc này.

Trì Thanh đáp lễ: "Anh vẫn nên lo cho bản thân mình đi."

"Nếu đã không đàm phán được." Lúc nói chuyện, Giải Lâm đã đi đến cửa, khi nói ra nửa câu sau thì cả người dùng tốc độc cực nhanh ép đến gần, "Vậy thì đừng trách tôi không khách sáo."

Lúc Giải Lâm ra tay, Trì Thanh lùi lại một bước.

Khoảnh khắc hai người dường như sắp kề sát vào nhau, ngón tay Trì Thanh vẫn luôn đặt trên cán ô di chuyển xuống mấy tấc, tìm được nút đóng dù, dù cán dài được làm từ chất liệu trong suốt chợt khép lại, anh đổi hướng mũi dù, mũi dù bén nhọn đâm thẳng về phía trước!

Giải Lâm nghiêng đầu qua, dùng khuỷu tay đỡ, ép đổi quỹ đạo hành động của chiếc dù, mũi dù tránh qua trong trời mưa đánh về phía

hắn.

Tuy như thế, bên cổ Giải Lâm vẫn bị Trì Thanh cắt ra một vết.

"Rất thông mình." Một tay của Giải Lâm cầm dù, tay còn lại lấy ngón tay chùi vết thương mảnh dài nói, "Còn biết dùng dù."

Cổ áo của hắn banh ra, áo sơ mi trên người dần dần bị nước mưa thấm ướt, vẻ ngoài của hắn thường toát ra một loại cảm giác mờ ám bẩm sinh, vết thương do mũi dù cắt trúng giống như bị mèo cào.

Trì Thanh không lên tiếng. Anh cầm dù, mũi dùi vẫn giống như ngân châm, chỉ thẳng về phía hắn.

Quý Minh Nhuệ hoàn toàn không biết người anh em tốt của mình lúc này đang trải qua chuyện gì.

Anh ta viết xong báo cáo sắp nộp, bây giờ mới xoa bóp cổ, ngẩng đầu lên nhìn điện thoại.

Sau khi đọc xong tin nhắn chưa đọc ở điện thoại, anh ta nhận được đòn tấn công thứ hai của hôm nay: "…"

– Cảm ơn mấy ông.

– Thế giới này vì có mấy ông nên mới khiến cho tôi ngày nào cũng nghi ngờ có phải sự tồn tại của bản thân mình đã kéo chỉ số IQ trung bình của loài người xuống không.

– Nhưng mà, tôi có một câu hỏi.

– Rốt cuộc, làm thế nào mà ông đưa ra cùng một kết luận với người ta vậy?

Mặc dù lúc đó Giải Lâm nói một đống xong thì đi mất, ban đầu bọn

họ cũng muốn đi theo nhưng anh Bân chỉ nói với bọn họ: "Mấy cậu đừng đến đó, nộp báo cáo phải giao hôm nay trước rồi tính tiếp, một mình cậu ta đi sẽ không có vấn đề gì."

Trước mặt thiên tài, quả thực bọn họ rất dư thừa.

Quý Minh Nhuệ dường như có thể tưởng tượng ra được dáng vẻ hai người Trì Thanh với Giải Lâm suy ra cùng một chuyện.

Anh ta cảm thán, cuối cùng gửi đi một câu:

– Có cơ hội thật sự nên để ông gặp mặt một người, chắc hẳn hai người rất có tiếng nói chung đó.

Nhưng mà hai người rất có "tiếng nói chung" lúc này còn đang đánh nhau, điện thoại của Trì Thanh đã rơi xuống từ lâu trong trận đánh, thân máy rơi xuống trong bãi cỏ, tiếp xúc thân mật với bùn, sau khi trượt ra một đoạn thì hỏng hoàn toàn.

Mới đầu Giải Lâm kiêng dè cây dù trong tay Trì Thanh, hành động chậm lại, cây dù đó như một con dao hai lưỡi, có thể đâm về phía anh đồng thời cũng rất có thể không cẩn thận làm bị thương bản thân người đang dùng nó.

Vì thế, Giải Lâm vừa đánh còn vừa phải nhắc nhở cái người đang đánh nhau với hắn: "Cậu cẩn thận chút đi."

Người kia rõ ràng không muốn nói chuyện với hắn.

Thân dù vung ra một đường vòng cung gọn gàng nhanh chóng trong không trung, bóng mờ còn chưa biến mất thì đã xông đến điểm yếu mà hắn để lộ…

Giải Lâm không tránh.

Mục đích của Trì Thanh cũng không phải thật sự muốn đâm hắn, chỉ

là muốn nhân lúc này kéo giãn khoảng cách giữa hai người.

Nhưng mà Giải Lâm đỡ lấy chiêu này, ngược lại để hắn chiếm được ưu thế, hắn cầm chặt cây dù đó: "Đã nói cẩn thận một chút, thả dù xuống."

"..."

Thực ra Trì Thanh không giỏi đánh nhau ở khoảng cách gần, bởi vì anh bị bệnh ưa sạch sẽ.

Giải Lâm cũng nhanh chóng nhận ra đặc điểm này của Trì Thanh, ngắm chuẩn thời cơ trực tiếp đè người ngã xuống đất.

Lần thứ hai hắn chạm vào đôi tay mang găng tay màu đen ấy, bởi vì trời mưa nên cơ thể hai người đều ướt như chuột lột, tóc mái dài trước trán Trì Thanh đã ướt sũng nước mưa, đôi mắt màu mực ấy còn tối hơn nhiều so với màn đêm xung quanh.

Giải Lâm đè người dưới thân, một tay đè Trì Thanh xuống, tay còn lại tháo cà-vạt sơ mi vốn đã được nới lỏng ở cổ của mình, kéo cà-vạt xuống.

Trì Thanh mơ hồ cảm thấy không đúng: "Anh làm gì đó?"

Giải Lâm kéo cà-vạt xuống, trói tay Trì Thanh lại: "Sợ cậu không ngoan ngoãn."

Cái cà-vạt vừa nhìn đã biết giá không rẻ đó bị hắn dùng như dây thừng, cà-vạt màu bạc quấn tận mấy vòng ở cổ tay Trì Thanh, Giải Lâm không ngờ cổ tay Trì Thanh lại nhỏ đến thế, quấn xong mấy vòng rồi thế mà vẫn còn một đoạn khá dài.

Sau đó Trì Thanh trơ mắt nhìn tên điên quấn đoạn còn thừa lại lên cổ tay hắn, buộc tay hai người lại với nhau, cuối cùng thắt một cái

nút chết thật chắc: "…"

Này là quyết tâm không để anh chạy.

"Đứng lên." Giải Lâm nói.

Giải Lâm ấn Trì Thanh vào xe từ cánh cửa bên hông cùng phía, khởi động xe, cần gạt nước lau sạch nước mưa đọng lại ở trên mặt kính xe trước khi xe chạy.

Trì Thanh cảm thấy hắn bị điên thật, lên xe thôi cũng tốn một hồi sức lực: "Đi đâu?"

Giải Lâm hỏi ngược lại: "Đi đâu trong lòng cậu không đoán được sao?"

Trì Thanh: "…"

Mỗi một kẻ ngược đãi giết động vật đều tiềm ẩn khả năng phạm tội nhất định.

Trì Thanh nhìn chằm chằm cần gạt nước, qua cửa kính xe cố gắng kiểm tra xem mình sẽ bị đưa đi đâu.

…

Nơi này đi về trước năm cây số nữa là ngoại ô.

Trong vòng ba cây số có núi non, hai địa điểm này đều là nơi dễ ra tay, cũng dễ giấu xác.

Có thể tên điên này sẽ đưa anh về nhà hắn, nhà là nơi mà con người quen thuộc nhất, cũng khiến con người cảm thấy an toàn nhất, rất nhiều hung thủ sẽ chọn phạm tội lần đầu trong vùng an toàn tâm lý của mình.

Xe chậm rãi chạy đi.

Trì Thanh cụp mắt, bắt đầu âm thầm tính toán tuyến đường trong lòng.

Nếu như xe chạy ra ngoại ô thì sẽ đi qua bao nhiêu đèn giao thông? Bao nhiêu trạm dịch vụ?

Trời mưa đường rất dễ kẹt xe, nếu như lợi dụng thời gian chờ đèn đỏ với kẹt xe thì không phải không có khả năng chạy trốn.

Giải Lâm không biết Trì Thanh đang nghĩ cái gì, nếu như hắn biết có thể hắn sẽ muốn đập đầu của người này để xem bên trong đó đựng thứ gì.

Xe chạy trên đường khoảng chừng mười phút.

Tình hình giao thông gần giống với suy đoán của Trì Thanh, xe còn chưa xuống cao tốc, tốc độ xe lưu thông trên con đường đi ra ngoại ô đã chậm lại rõ rệt, xe nhanh chóng chạy vào con đường lần trước đến đồn cảnh sát mà anh bị kẹt rất lâu.

Nếu như muốn thoát thân thì đây chắc chắn là cơ hội tốt nhất.

Ba phút sau, một chiếc xe Maybach chạy dưới gầm cao tốc không bao lâu, thân xe đột ngột lắc lư qua hai bên, biên độ không lớn nhưng cũng đủ thu hút sự chú ý của tài xế ở làn bên cạnh, cuối cùng, hai chiếc xe không kịp đề phòng, suýt nữa thì ve quẹt vào nhau.

Lập tức khiến tài xế của xe chạy ở làn bên cạnh giật mình suýt nữa thắng gấp.

"Mẹ nó." Trong miệng tài xế ngậm một điếu thuốc, chửi đổng từ trong cửa xe, "Có biết chạy xe không hả?"

Tài xế vừa nhìn qua thì thấy trong chiếc xe bên cạnh có hai người đang dựa vào nhau rất gần.

Mới đầu tài xế còn tưởng rằng đây là hình ảnh không thích hợp cho thiếu nhi, đang định chửi tiếp thanh niên bây giờ đúng là điên rồi, nhưng mà hắn ta nhìn kỹ lại lần nữa thì phát hiện người đàn ông mặc áo lông màu đen ngồi ở ghế lái phụ chợt bật ra khỏi ghế, một tay anh ta cầm lấy tay vịn trên đỉnh xe, cả người dường như mượn lực treo lên, giống hệt đang quay cảnh hành động.

"…" Điếu thuốc trong miệng tài xế suýt nữa bị cảnh tượng này dọa đến mức rớt xuống đũng qu@n.

Chơi cái gì vậy?

Quá nhanh, quá nguy hiểm* à? (*phim "Fast and furious")

Không chỉ tài xế xe bên cạnh không ngờ đến mà ngay cả Giải Lâm cũng không ngờ Trì Thanh bỗng nhiên nhào đến giành vô-lăng vào lúc này, không giành được vô-lăng thì muốn mượn lực đạp hắn, nếu như không phải cửa xe đã khóa thì hắn chắc chắn đã bị Trì Thanh đạp xuống xe rồi.

Hắn vừa ổn định phương hướng, miễn cưỡng tránh xe ở làn đường bên trái, dùng tay còn lại đang cột chung với Trì Thanh khó khăn đè anh về lại: "Cậu điên rồi hả?!"

Trì Thanh: "Thả tôi xuống xe."

"Tôi nói lại lần nữa." Trì Thanh lạnh lùng nói, "Thả tôi xuống xe."

Lúc hai người đang đánh nhau trong xe thì xe đã tiếp tục chạy hơn một cây số.

Chạy về trước thêm một cây số nữa chính là đồn cảnh sát.

Giải Lâm tăng tốc, càng gần nơi đến, Trì Thanh dần dần nhận ra tuyến đường không giống với dự đoán của mình cho lắm.

Xe chợt thắng gấp, ngừng ngay cổng đồn cảnh sát.

Giải Lâm: "Xuống xe."

Trì Thanh ngồi trong xe, đối diện với hai chữ "cảnh sát" thật to ở cổng đồn cảnh sát Vĩnh Yên, suy nghĩ đã đứt đoạn: "…?"

Chương 10: C10: Chuyển hướng

"Tí tách."

Kim đồng hồ quay một vòng, chỉ số 11.

Trong đồn cảnh sát Vĩnh Yên bình thường luôn ồn ào ầm ĩ bây giờ yên tĩnh đến mức có hơi kỳ lạ.

Giống như trong nháy mắt có người nhấn nút đứng yên vậy, tất cả mọi người đứng cứng ngắt tại chỗ, tạm thời quên mất mình nên làm gì.

Quý Minh Nhuệ bưng ly nước nóng vừa mới rót xong, kéo ghế dựa ra, duy trì tư thế nửa ngồi nửa không của mình: "…"

Anh ta không biết nên đánh giá hai vị "ướt như chuột lột" đang ngồi trong văn phòng của mình lúc này thế nào.

Toàn thân Giải Lâm với Trì Thanh đều ướt sũng, giống như vừa mới vớt từ trong nước ra, chỉ nhìn tình hình này, tất cả mọi người trong văn phòng đều không tưởng tượng nổi rốt cuộc hai người bọn họ đã làm gì trước khi đến đây.

Khu vực tiếp khách có hai cái ghế gỗ, hai người vừa vặn chiếm hai chỗ.

Hai người dáng cao chân dài, thân hình này ngồi xuống đấy trông cũng rất hài hòa.

Chỉ là quan hệ của hai người có vẻ không hòa thuận, hiệu ứng hình ảnh đều là ảo giác, đặc biệt là người anh em Trì Thanh của anh ta, sau khi bị đè cánh tay lôi vào trong, gương mặt vẫn luôn lạnh lùng.

…

Một lúc lâu sau, nhóm ba người mới tìm lại khả năng tổ chức ngôn ngữ của mình.

Tô Hiểu Lan: "Ờ…"

Khương Vũ: "Đây…"

Quý Minh Nhuệ: "Hai người…"

Hai người này dùng trạng thái nằm ngoài dự đoán xuất hiện ở đây không phải là điều khiến mọi người cảm thấy sợ hãi nhất, điều sợ hãi nhất là một chi tiết khác, ánh mắt của nhóm ba người đồng loạt nhìn về phía bàn tay đang trói lại với nhau của hai người từ lúc bước vào cửa.

Cái cà vạt này, từng nhìn thấy.

Buổi sáng lúc đến đưa cơm cho anh Bân, Giải Lâm đã đeo cái cà vạt này.

Vấn đề là…

Cái cà vạt này sao lại quấn ở trên cổ tay của cả hai?

Advertisement

"Hai người… xảy ra chuyện gì thế?"

Tính cách của Trì Thanh thế nào, bao nhiêu năm nay Quý Minh Nhuệ đã hiểu rất rõ.

Đừng nói đến chuyện dùng cà vạt trói tay, bình thường đứng cách xa năm mét mà cậu ta còn chê bạn đứng gần quá, ảnh hưởng đến việc cậu ta hít thở.

"Có ai đó có thể nói đã xảy ra chuyện gì không?"

Quý Minh Nhuệ nhìn chằm chằm Trì Thanh: "Đặc biệt là ông, đồng chí Trì Thanh, sao ông lại xuất hiện ở đây vào lúc này?"

"Đã vậy còn ướt nhẹp như thế này." Quý Minh Nhuệ nghĩ thế nào cũng không hiểu nổi, "Chứng ưa sạch sẽ của ông thật sự đã chữa khỏi rồi à? Là bệnh viện nào lợi hại dữ vậy? Hôm nào tôi đến tặng cờ thi đua cho bọn họ, đề chữ "khởi tử hồi sinh, Hoa Đà tái thế"."

Từ lúc bước vào cửa, Trì Thanh đã bị mọi người vây xem, sức chịu đựng đạt đến cực hạn: "Hỏi anh ta."

Quý Minh Nhuệ: "?"

Trì Thanh: "Bản thân anh ta làm gì tự biết."

Giải Lâm: "…"

Thực ra lúc nói "xuống xe" xong, hắn nhìn thấy vẻ mặt của Trì Thanh thì đã mơ hồ cảm thấy có lẽ chuyện này là một sự hiểu lầm, bởi vì trông Trì Thanh thật sự không giống "sợ tội phản kháng", mà ngược lại, anh rõ ràng không ngờ rằng điểm đến sẽ là đồn cảnh sát.

Sau khi vào, trông thấy Trì Thanh với người họ Quý quen biết nhau đã chứng thực suy đoán này của hắn.

Giải Lâm nói: "Có chút hiểu lầm."

Hắn nói xong lại hỏi: "Có khăn khô không?"

Trong ngăn tủ của Tô Hiểu Lan có một cái túi chưa xé ra, sau khi cô cầm lấy đưa cho Giải Lâm thì hắn cầm khăn phủ lên đầu Trì Thanh luôn, sau đó Trì Thanh còn chưa kịp phản ứng thì hắn lại cởi cái cà vạt trên cổ tay của hai người.

Trì Thanh theo thói quen muốn rút tay về nhưng bị một tay của Giải Lâm đè lại: "Biết cậu ưa sạch sẽ, cậu không muốn cởi ra cũng được, tôi không để ý trói với cậu thế này mãi đâu."

Vì thế phản ứng của Trì Thanh từ chống cự trực tiếp đổi thanh chống cự có tính nhẫn nại.

Bởi vì nút thắt thật sự buộc quá chặt, nguyên nhân chặt chủ yếu là do hai người diễn một màn quá nhanh, quá nguy hiểm ở trong xe, nút chết chịu lực buộc chặt lại, trở nên kín kẽ, muốn cởi cũng không tìm được khe hở.

Trì Thanh: "Anh có thể nhanh lên không?"

Ngón tay Giải Lâm đặt lên trên cà vạt, ngước mắt nhìn: "Cậu làm nhé?"

…

Đối với người ưa sạch sẽ mà nói, đụng vào người khác với bị người khác đụng vào đều là câu hỏi mất mạng.

Trì Thanh im lặng mấy giây, quay đầu sang nhìn Quý Minh Nhuệ: "Lấy kéo cho tôi."

Giải Lâm: "…"

Quý Minh Nhuệ nói thầm trong bụng, chứng ưa sạch sẽ của người anh em này có vẻ vẫn chưa khỏi.

Với lại hình như còn nghiêm trọng hơn.

Giải Lâm cởi xong cà vạt, chưa kịp trả lời thắc mắc của quần chúng thì đã bị Võ Chí Bân gọi vào văn phòng.

Nhóm ba người đành phải chuyển ánh mắt tò mò về phía Trì Thanh.

Trì Thanh còn đang dùng khăn ướt cẩn thận lau tay.

Đến bây giờ anh vẫn chưa hỏi thân phận của Giải Lâm, một là không quan tâm, hai là rất dễ đoán ra.

Giải Lâm cũng thế.

Người không hiểu gì hết chỉ có đám người Quý Minh Nhuệ. Quý Minh Nhuệ chờ một hồi không thấy Trì Thanh giải thích, nhớ đến tin nhắn mà mình gửi cho Trì Thanh lúc chập tối nhưng không có tin nhắn trả lời lại, trong đầu dần dần hình thành một suy đoán đáng sợ: "… Chẳng lẽ hai người đều đi tìm hiện trường xảy ra vụ án đầu tiên, sau đó gặp nhau ở nơi đó?!"

Tình huống gì đây???

Trì Thanh lau tay xong, nói: "Coi như ông không ngốc lắm."

…

Trong văn phòng.

Võ Chí Bân không quan tâm trận nhầm lẫn này, ông chỉ quan tâm một chuyện: "Cậu rất quan tâm vụ án này."

Lần trước cùng một địa điểm, lúc ông nói câu này là dùng câu nghi vấn, lần này thì biến thành câu khẳng định.

“Nếu không quan tâm thì cậu sẽ không đi tìm người tình nghi.”

“Bây giờ có thể nói cho tôi biết vì sao không?” Võ Chí Bân ở sau cái bàn, nhìn về phía Giải Lâm, từ trực giác nhạy bén nào đó ông hỏi tiếp, “… Vì sao cậu lại để ý đến vụ án này như thế? Hôm đó ở hiện trường, rốt cuộc cậu đã nhìn được gì?”

Màu của chiếc áo sơ mi trên người Giải Lâm sau bị ướt thì trông càng đậm hơn, gần giống hệt màu đen, lúc hắn không cười, ngũ quan hơi sắc nét lộ ra, khiến hắn trông có vẻ không “thân thiện” giống như bình thường.

Giải Lâm xoay chiếc nhẫn ở giữa ngón tay: “Có thể kẻ đó muốn giết người.”

Câu nói này chẳng khác gì sét đánh giữa trời quang, Võ Chí Bân đứng bật dậy: “Cậu nói cái gì?”

Giải Lâm vươn tay lại lấy ra từng tấm ảnh trong túi hồ sơ bên cạnh, xếp thành một hàng, từng cái xác mèo lại xuất hiện trước mặt hai người họ.

Dường như lúc xếp ảnh thành hàng, Giải Lâm đang xếp theo một quy luật nào đó, Võ Chí Bân nhìn một lúc phát hiện Giải Lâm xếp theo mức độ của vết thương, từ trái qua phải, vết thương càng ngày càng thô ráp, cũng có nghĩa là cách giết mèo của hung thủ càng ngày càng thô bạo.

Đây là một hiện tượng rất thường gặp.

Khi hung thủ sử dụng bạo lực để đạt được mục đích trút ra cảm xúc thì trong quá trình bạo lực ấy, hung thủ sẽ không thể kiểm soát bản thân, đây cũng là nguyên nhân mà sau khi gây án hung thủ vẫn chọn tiếp tục ngược đãi xác chết.

Ngón tay Giải Lâm lại chỉ về hướng ngược lại: "Anh nhìn từ phải sang trái."

Võ Chí Bân nhìn thoáng qua, con ngươi bất giác phóng to lên.

"Thời gian tử vong của những con mèo này quá sát nhau, không thể nào phân biệt được, nhưng hôm nay phát hiện một xác mèo khác ở hiện trường đầu tiên, lúc cháu đến thì xác mèo đó còn chưa cứng, là các xác đó khiến em xác nhận được thứ tự." Giải Lâm nói đến đây, lại nói tiếp, "Người của anh phái đi đã đến rồi chứ?"

Giải Lâm tìm thấy hiện trường thì gửi tin nhắn cho Võ Chí Bân, ông nói: "Đến rồi, đã phong tỏa hiện trường, cũng đã lấy vật chứng, đang đưa đi kiểm tra, cậu nói tiếp đi."

Tay Giải Lâm chậm rãi vuốt theo vết dao trên ảnh.

"So với các loại dao khác, dao răng cưa có cảm giác lôi kéo rõ ràng vào lúc cắt, có thể khiến người ta cảm nhận được một cách rõ ràng cảm giác lúc da thịt bị cắt xẻ… Anh từng dùng dao cắt thịt chưa? Cái cảm giác bị cản lại và tiến tới đó đôi khi sẽ khiến con người thấy nghiện."

Võ Chí Bân nghe thế thì nhíu mày.

"Dao sắc bén thường dùng để giết người nhanh chóng, chỉ những người có lòng thù hận mới chậm rãi tận hưởng cảm giác râm ran này."

"Vết dao trên con mèo đầu tiên rất thô, cắt một đường từ yết hầu đến phần bụng, thậm chí chính giữa còn đứt đoạn mấy lần. Nhưng anh nhìn xác mèo cuối cùng đi, hung thủ còn bắt đầu yêu cầu độ phẳng của vết dao, tốc độ cắt cũng càng ngày càng chậm, kẻ đó rất bình tĩnh… thậm chí rất có thể là hắn ta đang luyện tập."

"Những điều này đều là suy đoán của cậu." Võ Chí Bân nói.

“Còn một điều quan trọng nhất.” Giải Lâm chỉ vết thương ở phần ngực mèo, đó là một vị trí hơi chếch lên, mỗi con mèo đều có một vết dao như vậy ở phần ngực, là bị người dùng dao đâm thủng, “Vết thương chỗ này rất đặc biệt, tim mèo thường nằm chính giữa xương sườn thứ năm đến xương sườn thứ tám.”

Giải Lâm dùng một giọng điệu rất bình tĩnh nói ra suy đoán sợ hãi nhất: “Chỉ có tim người mới nằm ở vị trí giữa xương sườn thứ hai đến xương sườn thứ năm.”

“…”

“Đương nhiên, những điều này cũng có thể chỉ là trùng hợp. Em chỉ có thể nói trực giác của cháu nói với cháu rằng, có lẽ hung thủ có mục tiêu khác.”

Võ Chí Bân nhớ lại hôm xảy ra vụ án, ông gọi Giải Lâm đ ến xem thử, lúc đó Giải Lâm cũng kiểm tra vết dao như thế này… Đứa bé này từ lúc còn rất nhỏ đã rất am hiểu tâm lý của hung thủ.

Dường như Giải Lâm có thể biết được hung thủ cắt xẻ da thịt thế nào, lưỡi dao đi xuống từng chút như thế nào, biết được lúc đó hung thủ đang nghĩ gì, biết vì sao hung thủ lại lựa chọn dao răng cưa mà không phải mấy loại dao tiện hơn nhẵn nhụi hơn.

Trong văn phòng đang mở điều hòa, ông nhìn gò má của Giải Lâm, tựa như nhìn thấy thiếu niên mặc đồng phục ngồi trong phòng họp của tổng cục mười năm trước.

…

Lúc này, cửa hàng tạp hóa Tiện Dân mở cửa đến 11: 30 phút đang chuẩn bị đóng cửa.

Có người đẩy cửa tạp hóa ra.

Chuông cửa kêu lên "đính đong".

Bé trai làm xong bài tập, thực ra bé đã rất buồn ngủ rồi, bé vừa dọn dụng cụ học tập vừa ngáp.

Tiếng mưa bên ngoài cửa rất lớn.

Suýt nữa lấn át cả tiếng chuông cửa.

…

11:35 phút.

Trong đồn cảnh sát Vĩnh Yên.

"Mọi người ngừng công việc trong tay lại, sáng sớm ngày mai tiếp tục đến Hải Mậu điều tra, không được bỏ qua một camera giám sát nào ở gần hiện trường vụ án đầu tiên.

Quý Minh Nhuệ không hiểu vì sao sau khi bước ra khỏi văn phòng thì sắc mặt của anh Bân lại trở nên nghiêm túc đến như vậy: "Vâng, anh Bân."

Anh ta chuẩn bị lấy lời khai cho anh em tốt của mình.

Trì Thanh nói thế nào cũng là người xuất hiện ở hiện trường xảy ra vụ án, vẫn phải đi theo quy trình.

Quý Minh Nhuệ hí hoáy viết trên vở, lại ngẩng đầu: "À…" Anh ta muốn gọi người ta nhưng nhất thời không biết nên xưng hô thế nào, thế là tạm ngừng mấy giây mới nói, "Anh Giải? Anh cũng đến đây một lát."

Anh ta chỉ chỗ trống bên cạnh Trì Thanh: "Anh ngồi đây, hai người

vừa vặn lấy lời khai luôn.”

Trì Thanh nhìn anh ta.

Quý Minh Nhuệ lập tức biết anh muốn nói gì: “Anh hai, tôi biết, hai vị trí này quá sát nhau, nhưng mà tôi lấy lời khai mà, cũng không thể để ông ngồi đây bắt người ta ngồi ở cửa văn phòng chứ.”

Trì Thanh: “Anh ta ngồi đây, tôi có thể đến cửa.”

Quý Minh Nhuệ: “…”

Anh, không đến mức đó.

Quý Minh Nhuệ quyết định bỏ qua chủ đề này, bắt đầu hỏi luôn: “Ông trước đi, vì sao tối nay lại ra ngoài vào giờ này?”

Trì Thanh: “Vì thời tiết tốt.”

Giải Lâm nghe tiếng mưa bên ngoài cửa sổ: “Cậu cảm thấy thời tiết tối nay tốt á?”

Trì Thanh: “Anh có ý kiến?”

“…”

Quý Minh Nhuệ phát hiện lúc Trì Thanh giao tiếp với Giải Lâm thì tính cách vô cùng nóng nảy: “Ngừng lại ngừng lại, lấy lời khai thì lấy lời khai, đừng cãi nhau.”

Anh ta hắng giọng, hỏi tiếp: “Hai người, ai ra tay trước?”

Giải Lâm: “Là tôi.”

Trì Thanh: “Anh ta.”

Quý Minh Nhuệ: "Muốn nói thì có thể từ từ nói mà, tuy gặp nhau ở hiện trường nhưng cũng có thể bình tĩnh ngồi xuống chậm rãi nói."

Giải Lâm: "Là vấn đề của tôi, cậu ta từng mua dao… lại đúng lúc xuất hiện ở hiện trường, trông có vẻ đáng ngờ, tôi sợ cậu ta chạy."

Trì Thanh nhìn hắn: "Anh đang cầm dao, anh tưởng rằng mình trông có vẻ rất bình thường à?"

Tâm trạng lấy lời khai của Quý Minh Nhuệ vô cùng phức tạp.

Anh ta muốn nói rằng, thực ra hai người đều rất không bình thường, đừng có kẻ tám lạng người nửa cân ở đây.

Chương 11: C11: Vết trói

Thế là đang lấy lời khai lại biến thành hai "nghi phạm" tố cáo lẫn nhau.

Giải Lâm: "Trên ngón tay cậu vừa vặn có vết thương."

Quý Minh Nhuệ nói: "Anh Giải nhắc đến vết thương có độ tương tự cao trên ngón tay ông. Đồng chí Trì Thanh, ông giải thích đi."

Trì Thanh giơ ngón tay bị ửng đỏ do lau nhiều lần lên: "Lúc cắt bánh mì bị đứt."

Quý Minh Nhuệ nhìn vết thương quen thuộc kia, lập tức nhận ra là vết thương gì, giơ tay nói: "Vết thương này à, tôi có thể làm chứng, tôi cũng có mặt ở hiện trường. Tối đó cậu ta cầm con dao răng cưa cắt bánh mì, dao còn mới, chưa xé nhãn. Tôi có thể làm nhân chứng."

Rõ ràng Giải Lâm không ngờ rằng vết thương này lại có nguồn gốc như thế.

Giải Lâm: "Lần sau cắt bánh mì cẩn thận một chút."

Trì Thanh chẳng thèm để ý đến hắn.

Anh lại tố cáo lần nữa: "Ngoại trừ con dao cầm ở hiện trường, trên người anh ta chắc hẳn còn một con dao khác."

"Tôi nhìn thấy trên xe anh ta, đựng trong túi ni lông."

Quý Minh Nhuệ: "…?"

Lần lấy lời khai này Quý Minh Nhuệ làm thật sự rất kỳ lạ.

Anh ta lại quay sang Giải Lâm: "Được, bây giờ đồng chí Trì đã đưa ra điểm nghi ngờ mới, xin hỏi anh Giải, con dao kia của anh là sao?"

"Tra được chút manh mối nên đến cửa hàng hỏi." Giải Lâm nói, "Tiện thể mua."

Tốt lắm anh trai.

Trước đây Quý Minh Nhuệ chỉ đoán rằng có lẽ hai người cùng lúc đến hiện trường đầu tiên, tình cờ gặp đối phương mà thôi.

Không ngờ bọn họ đã giao đấu mấy lần, cũng từng phát hiện trên người đối phương có nhiều điểm đáng ngờ trùng hợp với vụ án.

Anh ta xem lời khai cuối cùng cũng định hình, tự cảm thán: "… Chẳng trách tối nay hai người có thể đánh đối phương luôn."

Trì Thanh với Giải Lâm: "Ông/Cậu nói cái gì?"

Quý Minh Nhuệ không dám lên tiếng: "Không, không có gì."

Ngày hôm sau, nhiệm vụ của nhóm ba người nặng nề. Anh Bân của bọn họ không biết đã chịu k1ch thích gì, đột nhiên coi trọng vụ án giết mèo. Bình thường, ảnh hưởng của vụ án này tuy xấu xa nhưng không đến mức theo dõi sát sao đến thế, nhất là trong đồn còn có rất nhiều công việc chưa xử lý xong.

Advertisement

"Alo? Cảnh sát à? Bạn gái tôi lại uy hiếp tôi, muốn nhảy lầu, lần này

hình như là thật đó!”

Quý Minh Nhuệ: “…”

Sao mấy người còn chưa chia tay?

Buổi sáng, Quý Minh Nhuệ mới vừa thăm hỏi tiểu khu Hải Mậu về, Võ Chí Bân lúc đi ngang qua lại phái đi làm nhiệm vụ mới: “Cuộc gọi này chuyển cho tổ một, cậu đến cửa hàng xem thử rồi hỏi thăm, lần này điều tra kỹ càng chút.”

Quý Minh Nhuệ chuyển cuộc gọi đi: “Lần trước đã đến rồi, còn phải đi một chuyến nữa sao?”

Võ Chí Bân trầm ngâm nói: “Lại đi một chuyến đi, có lẽ vụ án này có vấn đề.”

“… Có vấn đề?”

Vị trí của Khương Vũ ở bên cạnh Quý Minh Nhuệ, góc phải màn hình máy tính anh ta dán một tấm ảnh mèo, mỗi ngày lúc ăn cơm đều nhìn một cái, nghe anh ta nói là muốn sớm theo kịp kiểu tư duy của thần tượng.

Võ Chí Bân vươn tay gỡ tấm hình đó xuống, ngón tay chỉ lên vết thương ở phần ngực xác mèo: “Cậu thấy vết thương này thế nào?”

Quý Minh Nhuệ: “Vết dao này đâm thẳng vào nội tạng, hung thủ rõ ràng rất muốn dồn con mèo vào chỗ chết? Có điều không biết vì sao lại muốn đâm phía trên tim, chẳng phải đâm vào tim thì chết nhanh hơn sao?”

Câu “Cũng có thể là vì lên một chút thì khá thuận tay.” còn chưa nói ra khỏi miệng thì Võ Chí Bân đã dùng giọng điệu nghiêm túc chưa từng thấy nói:

“Vậy cậu có từng nghĩ vết dao này vừa vặn là vị trí của tim người chưa?”

Lúc này, không chỉ Quý Minh Nhuệ giật mình, mà cả Tô Hiểu Lan và Khương Vũ cũng ngẩn người.

“Chuyện này… cũng có thể là trùng hợp.”

“Phải, nhưng mà người đưa ra điều trùng hợp này trong vụ thảm án giết hại cả nhà mười năm trước, chỉ dựa vào mấy tấm ảnh chụp hiện trường đã phỏng đoán được hết suy nghĩ lúc giết người của hung thủ, lật đổ kết luận “giết vì báo thù” mà tất cả mọi người đưa ra, trước khi hung thủ chưa đền tội, tất cả mọi người lúc đó cũng cho rằng suy luận của cậu ta có thể chỉ là trùng hợp.”

Người mà ông nói chính là Giải Lâm.

Quý Minh Nhuệ xuất phát đến cửa hàng tạp hóa Tiện Dân.

Cửa hàng tạp hóa nhỏ bé không đáng chú ý này liên tục có cảnh sát ra vào.

Hôm nay, không có phụ huynh trong cửa hàng, Quý Minh Nhuệ chỉ nhìn thấy một đứa bé, anh ta đưa ra thẻ chứng nhận của mình: “Cháu đừng sợ, chú là cảnh sát.”

Bé trai nhìn anh ta, không hề buông lỏng cảnh giác: “Mẹ nói cửa hàng tụi cháu tuân thủ luật pháp, chưa từng bán hàng hết hạn sử dụng.”

Quý Minh Nhuệ: “Không liên quan đến cửa hàng của tụi cháu, chú muốn xem ghi chép bán hàng một tháng nay của tụi cháu.”

Quý Minh Nhuệ lấy hóa đơn, phát hiện trong danh sách bán hàng một tháng gần đây chỉ có hai dao răng cưa.

Anh ta lại kiểm tra kệ hàng, trên kệ còn lại hai cây dao răng cưa.

Quý Minh Nhuệ cúi người, ánh mắt ngang bằng với bé trai, hỏi: "Có hai người đến mua loại dao này, cháu còn nhớ bọn họ là ai không?"

Bé trai nghĩ một lát, nói: "Có hai anh trai trông rất đẹp."

Quý Minh Nhuệ: "…"

Mẹ nó, có khi nào là hai người mà anh ta nghĩ không?

"Trên các vật chứng mà chúng ta mang về từ hiện trường đều không lấy được dấu vân tay." Buổi chiều, Tô Hiểu Lan cầm báo cáo phân tích về văn phòng nói, "Nhưng mà nói như thế cũng không chính xác, nếu nói dấu vân tay, cũng có… nhưng mà đều là dấu vân tay lúc thần tượng của ông chạm vào để lại."

Khi nói chuyện, mắt cô nhìn về phía Khương Vũ.

Khương Vũ: "Thế thì chắc chắn không thể là thần tượng của tôi!"

Qua chuyện lần này, nhận thức của Tô Hiểu Lan về Trì Thanh và Giải Lâm đã sâu sắc hơn: "Tôi biết, với lại tôi đã xem lời khai, nếu như không phải quen biết bọn họ trước thì mấy hành vi của bọn họ đủ để ôm chắc thân phận kẻ tình nghi rồi."

Quý Minh Nhuệ từ Tiện Dân trở về, vô cùng mệt mỏi bổ sung thêm một câu: "Với lại, hai người bọn họ còn trông giống kẻ tình nghi hơn kẻ tình nghi thật sự nữa."

Tô Hiểu Lan cũng mệt mỏi bày tỏ: "… Kết luận này, tôi cực kỳ tán đồng."

Đang nói chuyện, một trong hai kẻ tình nghi đi ngang qua hành

lang, mở cửa xuất hiện ở cửa văn phòng, kẻ tình nghi nay đứng ở cửa nhìn một vòng, bỏ qua Khương Vũ bỗng nhiên ngồi thẳng người, cúi đầu gõ lung tung, thản nhiên ngừng trước mặt Quý Minh Nhuệ: "Cảnh sát Quý, bây giờ cậu có rảnh không?"

"Hôm qua làm phiền mọi người rồi, tối nay muốn mời mọi người ăn bữa cơm." Giải Lâm nhìn đồng hồ, bây giờ còn hai tiếng nữa là đến thời gian tan làm thường ngày, "Chắc tối nay mọi người phải tăng ca, tôi đến giờ này không tính là sớm chứ?"

Hôm nay hắn mặc quần áo thiên về kiểu casual, áo len làm cho hắn trông thân thiện hơn, xương quai xanh lộ ra từ cổ áo vẫn khiến người khác ngẫm nghĩ, vết dù bên cổ của hắn qua một đêm đã lên vảy, trở nên vô cùng rõ ràng, một đường nhỏ giống như mèo cào, kéo dài đến gần xương quai xanh.

Quý Minh Nhuệ ngạc nhiên vì hắn chu đáo đến mức này, Khương Vũ bên cạnh nháy mắt ra hiệu, Quý Minh Nhuệ hiểu ý nói: "Không phiền, không phiền, à, giờ này vừa vặn."

Anh ta nói xong lại không kiềm được nhìn Giải Lâm.

Thực ra trước đây lúc nghe Khương Vũ giới thiệu về Giải Lâm, anh ta không có cảm giác dữ dội lắm.

Cho đến buổi trưa hôm nay nói mấy câu với Võ Chí Bân, anh ta dường như mới thật sự nhìn xuyên qua biểu cảm thờ ơ của người đàn ông này, quan sát được dưới lớp da đó.

Giải Lâm hẹn ăn cơm theo từng bước một, khiến cho sau đó hắn chủ động hỏi Trì Thanh cũng khá tự nhiên, không có chút cảm giác mạo phạm: "Người bạn kia của cậu… Cậu ta rảnh không?"

Quý Minh Nhuệ: "Bạn à? Anh chỉ Trì Thanh sao?"

Quý Minh Nhuệ nói xong im lặng một lát.

Nói thật, anh ta cảm thấy với tính cách của Trì Thanh, hơn phân nửa là sẽ không đi.

Giải Lâm rõ ràng cũng biết điều này, lại cố ý bổ sung: "Đừng nhắc đến tôi, tôi sợ cậu ta không chịu đi."

Lúc nghe máy Trì Thanh đang chuẩn bị đi ngủ, anh đắp một tấm thảm lên người, tối qua mắc mưa, trán có hơi nóng, cho nên giọng điệu vốn lạnh nhạt trở nên càng lạnh nhạt hơn: "Không rảnh."

Quý Minh Nhuệ: "… Ông đối xử với bạn bè như thế sao?"

Trì Thanh: "Ông có chuyện gì?"

Quý Minh Nhuệ: "Không có gì, chỉ là muốn ăn cơm với ông."

Trì Thanh: "…". Truyện Kiếm Hiệp

Quý Minh Nhuệ nắm chặt khoảnh khắc im lặng của Trì Thanh, tấn công mạnh mẽ: "Gần đây áp lực công việc của tôi thật sự rất lớn, ông có biết tối nào tôi nhắm mắt lại cũng là mấy con mèo đó, không biết lúc nào bọn nó mới có thể rửa sạch oan ức, không biết ngày nào hung thủ mới đền tội…"

"…"

"Áp lực của tôi lớn như thế, bây giờ muốn ăn một bữa cơm với ông mà thôi, chút yêu cầu nhỏ nhoi này mà cũng không thể đáp ứng sao?"

Cuộc gọi bị ngắt.

Trì Thanh cúp điện thoại luôn.

Mười giây sau, Trì Thanh gửi đến hai chữ.

– Địa chỉ.

Nói là bữa tối, nhưng bữa cơm này coi thành bữa khuya thì thích hợp hơn.

Địa chỉ ăn cách nhà Trì Thanh không xa, trong quán ăn có rất nhiều nhân viên văn phòng tan làm ca đêm ra ngoài ăn cơm, mùi rượu rất nồng. Phòng Giải Lâm đặt ở lầu hai, món ăn vừa lên được một nửa thì Trì Thanh đến cho có lệ.

Đến cho có lệ của anh biểu hiện cụ thể ở chỗ… găng tay còn chưa đeo.

Bình thường nếu không đến chỗ đông người, lại gặp người quen thì thực ra không phải lúc nào anh cũng đeo găng tay.

Đặc biệt là Quý Minh Nhuệ.

Anh quá thân với Quý Minh Nhuệ, kiểu tư duy của tên này lại rất đơn giản, không cần đọc nhìn một phát cũng biết anh ta đang nghĩ gì.

Tay Trì Thanh đút vào trong túi áo khoác, vẻ mặt có lệ "ý của tôi là đến xem, ngồi một lát rồi đi", được nhân viên dẫn vào cửa phòng riêng mới nhìn rõ một đám người ngồi bên trong: "…"

Trì Thanh: "Giải thích."

Quý Minh Nhuệ: "Thì không ngờ buổi tối mọi người đều rất rảnh rỗi, vừa vặn gom thành một bàn như này."

Trì Thanh không chút nể tình muốn xoay người: "Tôi đi đây."

"Vừa đến đã định đi." Trì Thanh còn chưa xoay người đi đã bị người

ở đằng sau đè lại, tay người đó đặt trên vai anh, lúc nói chuyện giọng nói truyền đến từ sau lưng, "Là tôi bảo cậu ấy đừng nói với cậu, nói rồi thì chắc chắn cậu sẽ không đến, muốn mời cậu đến ăn cơm nhận lỗi, nể mặt chứ?"

Mấy câu trước nghe còn ra tiếng người.

Nhưng sau khi Giải Lâm buông tay, tầm mắt lưu luyến dừng lại ở cổ tay Trì Thanh, lúc nói ra lại không nghiêm túc như vậy: "… Hôm qua ra tay có hơi nặng, hình như trói cổ tay cậu đỏ luôn rồi."

Nhóm ba người nghe thấy thuận thế nhìn qua.

Tối qua, sau khi lau tay xong bởi vì văn phòng có quá nhiều người nên sau đó Trì Thanh lại đeo găng tay về, cách găng tay không thấy gì cả, hôm nay mới để ý đến dấu vết mơ hồ trên cổ tay anh, vết trói cà vạt đứt quãng quấn nửa vòng, từ xương cổ tay gầy gò quấn đến trong cổ tay.

Trì Thanh: "…"

Cổ tay có đỏ hay không anh không biết.

Dù sao nắm đấm của anh đã nắm chặt rồi.

Chương 12: C12: Xác nhận

Những người khác đều đã ngồi vào chỗ, chỉ còn lại hai chỗ trống ở gần cửa.

Nếu Trì Thanh có lựa chọn thì sẽ không ngồi gần với tên điên này.

Cằm anh hơi nâng lên, nói với Quý Minh Nhuệ: "Ông, bước ra."

"?"

"Đổi chỗ."

Quý Minh Nhuệ mới lừa Trì Thanh đến đây, sợ bị báo thù, vội vàng nói: "Tôi bước ra thì phiền lắm."

"Ông xem hai bên tôi đều có người." Quý Minh Nhuệ nói, "Với lại Khương Vũ và Hiểu Lan đều không nỡ để tôi đi."

Khương Vũ: "…"

Tô Hiểu Lan: "…"

Chẳng phải chỉ là một chỗ ngồi ăn bữa cơm thôi sao, ngồi đâu cũng là ăn mà, không ai luyến tiếc ông hết.

Trì Thanh không còn lựa chọn, sau khi ngồi xuống, Giải Lâm lại không nói thêm gì nữa, chỉ tỉnh bơ cầm cái ly đựng nước chanh trước mặt anh đi.

Trì Thanh ngước mắt lên nhìn hắn.

Giải Lâm giải thích: "Lạnh rồi."

Trì Thanh lại thu ánh mắt về.

Giải Lâm giống như âm hồn bất tán, chưa đến hai mươi giây lại xuất hiện trong ánh mắt của anh. Tay của người đàn ông đang cầm ly thủy tinh, đặt ly nước bốc hơi nóng trước mặt anh, hắn lại rót nước trà vào ly không của Trì Thanh chuyển đến chỗ của mình: "Lúc cậu đứng nói chuyện ở cửa tôi nghe ra được, cậu hơi cảm, đã đo nhiệt độ chưa?"

Trì Thanh luôn cảm thấy trạng thái người ngợm của hắn không thể duy trì quá thời gian hai câu nói, không chừng câu tiếp theo sắp nói "xin lỗi, hôm đó tôi không nên đè cậu xuống đất" vân vân.

Thế là thuận thế cắt đứt chủ đề: "Cảm ơn, không cần anh nhọc lòng."

Tô Hiểu Lan hiếm khi nhìn thấy dáng vẻ Trì Thanh không đeo găng tay, con người luôn tràn đầy tò mò với thứ mà bình thường mình rất ít khi gặp. Cô ngồi trước mặt Trì Thanh, không kìm được nhìn đôi tay đó vài lần.

Xương ngón tay thon dài, dưới ánh đèn sợi đốt màu trắng càng trắng đến chói mắt.

Thực ra Trì Thanh cũng đang cụp mắt nhìn tay của mình, một là vì không mang găng tay nên thấy không thoải mái, nhiệt độ ly nước được kiểm soát vừa đủ, nhưng anh vẫn cảm thấy bỏng tay. Hai là Giải Lâm đang ngồi bên cạnh, khiến anh nhớ lại một chuyện không biết có phải trùng hợp hay không.

Advertisement

Tay Giải Lâm đặt bên cạnh anh, đốt ngón tay của hắn rõ ràng, cổ tay gầy gầy, đầu ngón tay hững hờ gõ trên mặt bàn.

Hắn vẫn là dáng vẻ đó, đang nghe đám người Quý Minh Nhuệ nói chuyện.

Quý Minh Nhuệ đang chia sẻ chuyện điều tra hôm nay: "Tôi đến Tiện Dân, đứa bé kia nói với tôi có hai người đến mua dao…"

Trì Thanh nhúc nhích ngón tay, dời ngón tay khỏi thành ly, thầm nói: Lần trước không đọc được, chỉ là trùng hợp sao?

Có lẽ chỉ là đúng lúc hắn không nghĩ gì vào khoảnh khắc đó mà thôi.

Một người sao có thể không có tiếng lòng chứ?

Thực ra Trì Thanh muốn thử xem rốt cuộc lần trước có phải trùng hợp hay không.

Nhưng ngón tay của anh vừa cong lên, cách một milimet lại nhanh chóng dính vào thành ly lại.

Rõ ràng là chứng ưa sạch sẽ của anh không cho phép.

…

Đụng hay không đụng, đây thật sự là một lựa chọn rất khó khăn.

Trên bàn ăn có nhiều cặp mắt đến vậy, trong ánh nhìn của mọi người vô hình trung tăng thêm gánh nặng tâm lý.

Trì Thanh chậm chạp không nhúc nhích, tay Giải Lâm lại động đậy trước.

Hắn quẹt điện thoại xem đồng hồ, sau đó tay buông xuống bên hông, không đặt lên bàn nữa.

Tay Giải Lâm đặt kế bên khăn trải bàn đang xếp chồng lên nhau, đây là một tư thế rất bí mật, không ai sẽ chú ý đến động tĩnh dưới bàn.

Lần đầu tiên trong đời, lòng tò mò về một người của Trì Thanh dần dần áp đảo cảm giác khó chịu do chứng ưa sạch sẽ mang đến.

Thế là mấy phút sau, Trì Thanh cố hết sức, mang tâm trạng phức tạp thả lỏng tay, bình tĩnh buông tay xuống, thả tay đến vị trí giống Giải Lâm, mu bàn tay của hai người gần như dính sát vào nhau. Sau đó Trì Thanh ráng nhịn, duỗi một ngón tay ra đụng mu bàn tay của Giải Lâm.

Thay vì nói là "đụng" không bằng dùng từ "chọt" để tả phù hợp hơn.

Trì Thanh chọt xong, chờ mấy giây, không chờ thấy giọng nói biến dạng kia.

Bên tai vẫn là giọng nói Quý Minh Nhuệ đang líu ra líu rít.

"Hai người được thật đó, hai nghi phạm duy nhất lại là hai người… Tôi bước ra khỏi Tiện Dân thì ngu người luôn…"

Trì Thanh vừa nhịn cảm giác khó chịu, vừa chọt.

Một lát sau, anh lại chọt lần thứ hai.

Bởi vì chỉ có thể dựa vào cảm giác cho nên lần này đầu ngón tay lệch xuống một chút, vừa vặn đụng lên đốt ngón tay đeo nhẫn của hắn, chiếc nhẫn mảnh màu bạc lành lạnh trơn bóng, Trì Thanh lại cọ xuống dưới, lúc này mới chạm đến chút ấm áp.

Đối với chứng ưa sạch sẽ, về cơ bản là không tồn tại chuyện trước lạ sau quen.

Trì Thanh cố nén ý định muốn lau tay lại chờ một lát.

Nhưng vẫn không có gì xảy ra.

Quý Minh Nhuệ còn đang tiếp tục: "… Đừng nói hai người bắt đối phương, tôi cũng muốn bắt hai người về báo cáo nhiệm vụ."

Giọng nói của Quý Minh Nhuệ là giọng thật, hòa lẫn với tiếng muỗng đũa va chạm nhau do nhân viên đang dọn món ăn, anh thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng còi loáng thoáng trên đường ở bên ngoài cửa sổ.

Nhưng ngoại trừ những âm thanh đó ra thì không còn gì nữa.

Trong não Trì Thanh lập tức trống rỗng.

Anh thật sự không đọc được suy nghĩ của Giải Lâm.

Dù Trì Thanh đã rất cẩn thận cố hết sức giảm bớt diện tích tiếp xúc, nhưng mà chọt hai lần như này đã là cực hạn rồi.

Với lại chọt xong anh cảm thấy có lẽ mình điên rồi nên mới làm loại chuyện này.

Anh thăm dò xong đang chuẩn bị lấy khăn ướt lau tay, ngước mắt nhìn thấy gương mặt Giải Lâm hơi nghiêng qua.

Rõ ràng Giải Lâm đã nhìn anh được một lúc rồi, giống như động vật nào đó mặc cho con mồi đi lung tung xung quanh, hắn nhìn dáng vẻ không muốn đụng hắn nhưng lại chọt lên mu bàn tay hắn của Trì Thanh, chờ Trì Thanh rút tay về mới lên tiếng hỏi: "Cậu đang làm gì?"

"…"

Trì Thanh im lặng một hồi.

"Khăn trải bàn lệch rồi."

Giải Lâm nhấn mạnh: "Cậu đụng tay tôi chứ không phải khăn trải bàn."

Trì Thanh: "Không cẩn thận đụng trúng."

Giải Lâm rất không thành thật "à" một tiếng, kéo dài giọng, dường như đang nói "được thôi tùy cậu, dù sao đụng cũng đã đụng rồi".

Trì Thanh: "…"

"Nhưng mà người mua dao này thật sự ít, hai cây dao còn lại trên kệ hàng không biết bán đến bao giờ mới có thể bán được." Quý Minh Nhuệ kết thúc cảm tưởng hôm nay đến Tiện Dân tra hỏi, lúc làm tổng kết câu chuyện cuối cùng cũng để ý đến đối diện bàn ăn, "Hai người nói gì vậy?"

Giải Lâm không trả lời câu hỏi của anh ta như bình thường, cũng không có cãi cọ với Trì Thanh tiếp, chợt hỏi: "Cậu nói trên kệ hàng còn mấy cây dao?"

"Hai… hai cây."

Quý Minh Nhuệ nói xong, phát hiện Trì Thanh cũng bỗng nhiên nhìn về phía mình.

Anh ta mơ hồ cảm thấy chỗ nào đó là lạ: "Có vấn đề gì sao?"

Hai "kẻ tình nghi" từng mua dao nhìn nhau.

Kẻ tình nghi họ Giải hỏi: "Lúc cậu mua dao, trên kệ hàng còn mấy cây?"

Kẻ tình nghi họ Trì đáp: "Năm cây, tôi mua một cây còn lại bốn cây."

Giải Lâm: "Sau đó tôi mua một cây, trên ghi chép bán hàng cũng chỉ có hai cây của tôi với cậu ấy, thế thì chắc chắn phải còn lại ba cây mới đúng."

Mười một giờ hơn tối hôm đó, lúc một nhóm người ùa vào trong cửa hàng tạp hóa Tiện Dân, bé trai đã quen với việc có người đến hỏi chuyện này.

Cậu bé thậm chí còn không chờ Quý Minh Nhuệ mở miệng, vô cùng thuần thục nói: "Chú cảnh sát, hôm nay không ai đến mua dao."

Mười phút trước, sau khi Quý Minh Nhuệ nghe Giải Lâm với Trì Thanh nói xong, vứt lại buổi họp nhóm với món ăn vừa lên đủ, cầm lên áo khoác chạy ra ngoài.

"Cháu nghĩ cẩn thận lại xem, hôm trời mưa còn có ai đến không?"

Sau khi cảnh sát phong tỏa hiện trường, hung thủ không còn dụng cụ cho nên hắn ta mới đến đây.

Hôm đó muộn lắm rồi, trời lại mưa, chắc chắn không có bao nhiêu lượt khách.

"Người cháu quen biết cũng tính luôn, hắn chưa chắc là đến mua đồ, cháu nghĩ kỹ lại, có thể nhớ ra không?"

Bàn tay đang sửa sửa quẹt quẹt trên vở bài tập của bé trai ngừng lại, nói: "Chú Lý ạ."

"Chú Lý?"

Bé trai: "Chú ấy là ba của Tiểu Khang."

Bé trai lấy điện thoại ra, tìm một hồi trong cái điện thoại cũ, cuối cùng tìm thấy một tấm ảnh chụp chung, ảnh được chụp khi hai gia đình mang theo con ra ngoài chơi, bé trai chỉ người đàn ông mặc đồ lao động trong đấy nói: "Chú ấy chính là chú Lý."

Người đàn ông mặc đồ lao động màu xám, con ngươi màu nâu, có hơi đục.

Quý Minh Nhuệ nhìn chằm chằm tấm ảnh, ký ức quay về hôm bà cụ họ Vương đau lòng vì mất tượng gỗ tổ truyền: "Sao lại là hắn ta?"

"Chú Quý tên đầy đủ là Quý Quảng Phúc, thời trẻ đến thành phố Hoa Nam kiếm sống, làm nghề nạo vét ống nước, nhưng làm ở văn phòng, chủ yếu chịu trách nhiệm phân công dân sự. Trong nhà hắn ta có hai đứa con trai, đứa nhỏ năm nay mới sinh, còn chưa tròn một tuổi." Tô Hiểu Lan về đồn công an trước lập tức lấy thông tin cá nhân của Lý Quảng Phúc ra.

Người đàn ông mặc đồ lao động lần thứ hai ngồi trong đồn công an.

Hắn ta hoàn toàn không ngờ mình lại mai nở hai lần*: "Lại có chuyện gì? Phải, tối hôm đó quả thật tôi có đến, trời mưa tôi đến cửa hàng tạp hóa cũng phạm pháp sao?" (*Làm một chuyện thành công hai lần)

Quý Minh Nhuệ: "Anh đến cửa hàng tạp hóa mua cái gì?"

"Hôm đó tôi xin nghỉ không đi làm, đồ điện trong nhà hư rồi, đến cửa hàng tạp hóa mua tua vít."

"Chỉ lấy tua vít thôi sao?"

“Còn mua một bao thuốc lá, rốt cuộc là chuyện gì? Tôi còn phải về nhà nữa.”

Tua vít và thuốc lá.

Đối chiếu sổ sách, quả thực hắn ta không nói dối.

Một bên khác, Trì Thanh với Giải Lâm bởi vì trong tay nắm được thông tin quan trọng nên bị ép kéo đến “hỗ trợ” điều tra, hai người ngồi một trái một phải.

Giải Lâm lại mở tài liệu hiện trường ra: “Chỉ có một bản, muốn xem chung không?”

So với vụ án này, thực ra Trì Thanh để ý đến cái tên điên mà hết lần này đến lần khác anh đều không đọc được suy nghĩ này hơn, anh vừa vô tình vừa cố ý nhìn về phía tay Giải Lâm.

Tuy Giải Lâm trông lúc nào cũng là dáng vẻ hững hờ không quan tâm, nhưng sức quan sát lại cực kỳ nhạy bén, tầm mắt của hắn rõ ràng còn đang ở trên hồ sơ vụ án nhưng lại đưa tay lắc lư trước mắt Trì Thanh.

Giải Lâm đưa tay về phía Trì Thanh, để bàn tay gầy gầ ở trước mặt anh.

Advertisements

Report this ad

Trì Thanh: “Làm gì?”

“Tay cho cậu này.” Giải Lâm nói, “Thấy lúc ăn cơm, cậu chọt hai cái hình như vẫn chưa đủ.”

“…”

Chương 13: C13: Cậu bé

Trì Thanh chắc chắn có thể khẳng định một điều.

Đó chính là… một tiếng trước, anh quả thực điên rồi mới đụng tay Giải Lâm ở dưới bàn ăn.

"Nói đùa thôi." Giải Lâm nhìn vẻ mặt muốn rời khỏi đồn cảnh sát bây giờ của anh, rút tay về, lại mở hồ sơ trên tay còn lại đưa đến trước mặt anh, "Không chọc cậu nữa, xem hồ sơ không?"

Thực ra Trì Thanh chưa xem hồ sơ hiện trường hoàn chỉnh, số lượng ảnh hiện trường mà Quý Minh Nhuệ để lại ở nhà anh có hạn, anh chỉ nhìn thấy lác đác mấy tấm hình, trạng thái khi chết của mấy con mèo hoang trong ảnh gần như giống nhau.

Tô Hiểu Lan chịu trách nhiệm ghi chép hồ sơ, buổi thẩm vấn của hai người Quý Minh Nhuệ với Lý Quảng Phúc rơi vào tình trạng bế tắc, cô cũng không còn việc gì để làm.

Thế là sự chú ý của cô nhanh chóng bị hai người "chụm đầu lại với nhau" xem hồ sơ thu hút.

Nói chụm đầu lại với nhau cũng không thích hợp lắm, bởi vì dù là cùng xem một bản hồ sơ nhưng giữa hai người có một khoảng cách khá an toàn, người tạo khoảng cách này – anh Trì Thanh tay đút vào trong túi áo khoác, cơn sốt nhẹ khiến anh trông không có tinh thần gì, mí mắt cụp xuống, dù như thế anh vẫn cố hết sức dùng không khí vạch ra một đường ranh giới vô hình với người bên cạnh.

Giải Lâm: "Cậu ngồi xa như vậy, có nhìn rõ không?"

Trì Thanh: "Thị lực của tôi tốt."

"…"

Lúc hai người chỉ thảo luận về vụ án mới thể hiện ra sự hòa thuận hiếm có.

Dần dần tiến gần đến chủ đề, nghe có vẻ khá là ăn ý… chỉ là nội dung nói chuyện là lạ thế nào ấy.

Giải Lâm: "Thực ra dao răng cưa rất thích hợp dùng để chặt xác."

Trì Thanh tỏ ý tán thành, anh bình thản nói: "Nếu như muốn vứt xác, rửa sạch dấu vết phạm tội thì quả thực chặt xác là một biện pháp tốt hơn vứt xác trong bãi cỏ."

Ngón tay Giải Lâm đặt lên trang giấy: "Chỉ là phải tốn chút sức lực."

Trì Thanh: "Với lại dễ dơ tay."

Giải Lâm: "Nếu như là cậu, cậu sẽ chọn ném chúng ở chỗ nào?"

"Chợ thịt tươi gần đó." Trì Thanh nói không chút chần chừ, "Ở chợ thịt tươi, tỉ lệ gây chú ý của xác động vật ít đi rất nhiều."

Tô Hiểu Lan: "…"

… Cô đã nghe thấy gì vậy?

Tâm trạng lúc này của Tô Hiểu Lan khó mà diễn tả được, rõ ràng Lý Quảng Phúc mới là nghi phạm hiện tại được tìm thấy theo manh mối, nhưng sao cô lại cảm thấy so với Giải Lâm và Trì Thanh thì nghi phạm Lý Quảng Phúc dường như càng giống một quần chúng vô tội

hơn?

Giải Lâm: "Đúng vậy, cho nên hung thủ lựa chọn ném vào trong bãi cỏ, thực ra là giữ suy nghĩ muốn bị người khác phát hiện. Kẻ đó muốn giết người nhưng không dám, luôn phải tìm chút cảm giác thỏa mãn ở nơi khác… Ví dụ như nỗi sợ hãi của quần chúng, thảo luận của người xung quanh."

Trì Thanh không phán xét hung thủ nghĩ thế nào, bởi vì anh rất khó cảm giác được người khác đang nghĩ gì, lại có cảm giác tâm lý gì.

Nhưng mà hình như Giải Lâm rất giỏi về việc này.

Hồ sơ nhanh chóng được lật đến trang cuối cùng, trên tờ giấy cuối cùng là mấy tấm ảnh dấu giày mới thêm vào, những dấu giày dính máu này được kĩ thuật viên phát hiện lúc điều tra hiện trường đầu tiên cách đây mấy ngày, đồng thời dùng cách đo lường đo ra được kích cỡ đại khái của giày, là một đôi giày số 42, cùng kích thước với đôi giày ở hiện trường vứt xác.

Tô Hiểu Lan cảm nhận được chủ đề của hai người cuối cùng cũng từ con đường "phạm tội" quay về lại rồi. Cô thấy Giải Lâm bỗng nhiên không nói nữa, ánh mắt của hắn ngừng lại một lát trên mấy tấm ảnh dấu giày đó, chợt nhíu mày.

Còn Trì Thanh cũng hiếm khi rút tay ra khỏi túi áo, ngón tay thon dài rút ra một tấm ảnh hiện trường từ trong tập hồ sơ.

Trong ảnh là con mèo Chinchilla của nhà bà cụ họ Vương, người chụp ảnh lúc ghi chép cố ý phóng to đặc trưng của mèo, ống kính rõ nét ngắm chuẩn lên đốm đen đặc biệt ở tai mèo.

Giải Lâm: "Cậu đang nhìn gì thế?"

Trì Thanh: "Tai mèo."

Quý Minh Nhuệ đang liên tục xác nhận thông tin then chốt, hỏi Lý Quảng Phúc "anh thật sự không có trộm dao sao?", còn chưa chờ Lý Quảng Phúc trả lời thì nghe thấy Giải Lâm không biết đã đi đến bên cạnh mình từ lúc nào nói: "Có lẽ anh ta không phải nghi phạm."

"?"

Giải Lâm: "Dấu giày có vấn đề."

Tối hôm đó trời quá tối, hắn cũng không để ý trên mặt đất ở hiện trường có dấu giày, sau khi xem hồ sơ mới phát hiện thấy bất thường.

"Hiện trường vụ án bị nước mưa xối rửa, cho nên không thể nào nhận ra, nhưng mà gót dấu giày bất ngờ lưu lại hiện trường thứ nhất, phần đặt chân xuất hiện hiện tượng nặng gót, rõ ràng hung thủ không mang giày của mình. Nếu như thật sự như thế, vậy thì kết luận "tố chất sức khỏe không tốt" của kẻ đó đã có căn cứ. "Kẻ đó" có lẽ không phải nam giới, khả năng là nữ giới cao hơn… Thậm chí, có thể chỉ là một đứa trẻ vị thành niên."

Suy luận nữ giới cũng được đi, nhưng mà…

"… Đứa trẻ?"

"Nếu như là trẻ con thì tuổi của nó chắc khoảng chừng 12-15 tuổi." Lúc nói chuyện, tay Giải Lâm chống lên bàn, tiến gần đến Lý Quảng Phúc đang ngồi nhận thẩm vấn ở đối diện với một tư thế vô cùng tự nhiên, rõ ràng là một đôi mắt cười, nhưng trong lời nói lại mang theo cảm giác áp bách bẩm sinh, "Anh Lý, anh nói đồ điện nhà anh hư rồi, anh một mình ra ngoài mua tua vít sao?"

Lý Quảng Phúc không đáp.

Ký ức của hắn ta theo câu hỏi này của Giải Lâm, quay lại đêm mưa

ấy.

11:18 phút hắn ta ra ngoài, trời bên ngoài mưa rất to, bùn đọng lại trên đường, khó đi vô cùng, làm chân hắn ta dính bùn.

Hắn ta xoa xoa cánh tay, bất chấp thời tiết ẩm ướt lạnh lẽo, trong tay cầm dù, bước chân tăng tốc, muốn nhanh chóng mua xong đồ rồi về nhà.

11:30 phút.

Tạp hóa Tiện Dân sắp sửa đóng cửa ngừng bán.

Tay Lý Quảng Phúc suýt bị đông cứng mở cửa của cửa hàng ra.

"Đính đong!" Chuông cửa kêu lên.

Bé trai đang thu dọn dụng cụ học tập, bé ngẩng đầu lên, gọi một tiếng giòn giã: "Chú Lý."

Lý Quảng Phúc cười với bé, không thu dù lại, mà hối con trai ở đằng sau mau bước vào: "Tiểu Khang, nhanh lên, đừng để bị ướt."

Hắn ta nói xong, người bên ngoài mới chậm rãi bước vào.

Dáng người cậu bé cao hơn các bạn cùng lứa rất nhiều, cả người được bao trong áo khoác đồng phục rất dày.

"Một mình anh ra ngoài mua tua vít sao?" Giải Lâm hỏi lại lần nữa.

"Tôi…" Thực ra Lý Quảng Phúc không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà trong ánh nhìn chăm chú của Giải Lâm, hắn ta ấp úng nói, "Tôi… tôi đi một mình…"

"Chắc anh biết, chỉ cần một cuộc gọi đến hỏi cửa hàng rõ ràng thì sẽ rất nhanh biết được là một người hay là hai người."

"…"

"Cần tôi hỏi lại lần cuối cùng không?"

"… Còn có con trai của tôi." Lý Quảng Phúc nói, "Con trai tôi đi cùng tôi."

"Tôi không biết mấy anh đang điều tra cái gì, nhưng mà nhất định không liên quan đến con trai tôi."

Quý Minh Nhuệ cũng rất muốn nói: Chuyện này liên quan gì đến con trai hắn ta?

Chỉ dựa vào đặc điểm hung thủ mang giày không hợp chân không thể chắc chắn con trai hắn ta là nghi phạm chứ? Với lại một đứa trẻ, trước đây suy luận rằng có thể giết mèo để luyện tay, vậy thằng bé muốn giết ai?

Tuy con trai hắn ta là nghi phạm trộm dao, với lại lẻn vào nhà bà cụ họ Vương… khoan đã!

Quý Minh Nhuệ dường như tóm được một sợi dây.

Sợi dây này bắt đầu từ đêm mưa to liên tục ấy, bắt đầu từ một tượng gỗ nhỏ xíu không đáng chú ý, anh ta tóm được một đầu của sợi dây này, nhưng trong lúc nhất thời lại không tóm được đầu còn lại. Đến khi Giải Lâm chủ động nhắc đến vụ án tượng gỗ: "Lúc đó, mấy cậu tìm thấy một cái điện thoại cũ trong nhà của bà cụ họ Vương, điện thoại đó còn không?"

"Hai bên hòa giải suôn sẻ, đã trả lại từ lâu rồi."

Quý Minh Nhuệ hỏi: "Điện thoại có vấn đề gì sao?"

Giải Lâm chỉ nói hai chữ: "Album ảnh."

Quý Minh Nhuệ là người kiểm tra album ảnh của điện thoại đó, khi ấy anh ta theo lịch sử xem của Trì Thanh, xem một lượt các trình độ mà Trì Thanh đã mở, bởi vì là điện thoại cũ nên ảnh lưu trong album điện thoại không nhiều, có một vài tấm ảnh Lý Quảng Phúc chụp khi du lịch trước đây, ảnh mới thêm không nhiều… Nhưng mà anh ta nhớ ra tấm ảnh mới nhất trong đó.

Thời gian chụp chính là hôm xảy ra vụ án tượng gỗ, ảnh rất mờ, có trắng có đen, giống như thứ gì đó màu trắng đen lóe qua trước ống kính. Với lại tấm ảnh đó không giống chụp theo cách thường mà giống như không cẩn thận nhấn lộn nút chụp.

Ngẫm nghĩ kỹ lại, hình như còn có chút lông xù.

…

Giải Lâm hỏi: "Tấm ảnh thứ nhất trong album, có giống tai của con mèo Chinchilla kia không?"

"Giống." Quý Minh Nhuệ dường như lập tức nghĩ thông được logic trong này. Lúc hai người nói chuyện đã tránh đương sự, đi đến hành lang, "Vậy là hôm đó, con trai Lý Đức Phúc có lẽ không phải đi trộm tượng gỗ mà thật ra là đi bắt mèo. Chuyện này có thể giải thích được vì sao điện thoại rơi trên đất, vì sao lại chụp được tấm ảnh như thế. Lúc bà cụ Vương về, thằng nhóc đó không kịp nhặt điện thoại, đành phải làm ra vẻ lanh trí tóm một thứ khác… Nhưng mà sao anh lại biết được?"

Giải Lâm cách tấm cửa kính, chỉ vào trong.

Phương hướng mà ngón tay của hắn chỉ vừa vặn chỉ về phía Trì Thanh đang ngồi vô cùng miễn cưỡng.

Trì Thanh chờ đến mất kiên nhẫn, ngồi trong sô pha, trông có vẻ hơi

buồn ngủ, thỉnh thoảng ngước mắt nhìn đồng hồ trên tường, tính toán mình đã lãng phí bao nhiêu thời gian không cần thiết khi ngồi ở đây.

Mười phút trước.

Trì Thanh sau khi trả lời hai chữ "tai mèo" xong, lại nhìn tấm ảnh trong tay rất lâu: "… Vết đốm đen này, hình như tôi từng thấy ở đâu đó."

Sau khi trải qua chuyện người anh em của mình với Giải Lâm cùng đưa đối phương đến đồn cảnh sát, Quý Minh Nhuệ ngạc nhiên về việc thì ra hai người họ có đủ bình tĩnh và năng lực ngồi suy luận vụ án cùng nhau.

Quý Minh Nhuệ lẩm bẩm nói: "Chẳng lẽ đây chính là âm âm thành dương* trong truyền thuyết sao?" (*số âm nhân số âm thành số dương, ở đây đại khái có nghĩa là hai người trái ngược gộp lại sẽ có cùng suy nghĩ)

Quý Minh Nhuệ nghĩ đến điều quan trọng nhất, cũng là điều mà tất cả mọi người lo lắng nhất bây giờ: "Nếu như Tiểu Khang này thật sự là nghi phạm, vậy động cơ giết người của nó là gì?"

Nói cách khác, người có thể bị hại là ai?"

"Tôi phải đi rồi, Tiểu Khang với Minh Minh còn đang ở nhà chờ tôi…" Lý Quảng Phúc chợt đứng dậy, mặc kệ Khương Vũ ngăn cản vẫn muốn đi ra ngoài, "Anh làm gì thế? Chuyện này dù thế nào cũng không liên quan đến tôi và Tiểu Khang, tôi không biết mấy người đang muốn tra gì, mấy người một là không có chứng cứ, hai là không có quyền, dựa vào đâu bắt tôi ở đây?"

Sau khi Quý Minh Nhuệ đi ra hành lang, Khương Vũ tiếp nhận vị trí của anh ta, vì đang ngồi nên không tiện dùng sức, lập tức không

kéo hắn ta lại được.

Lý Quảng Phúc đi rất vội, thấy hai người đứng ở cửa, biết mình muốn đi không dễ như thế, bèn nhìn xung quanh tìm thứ gì đó phòng thân trước khi xông ra ngoài, lúc có người đến bắt hắn ta, hắn ta cũng dễ cản lại…

Hắn ta nhìn trúng cái ghế mà Giải Lâm mới ngồi, sau đó lúc cầm ghế vạ lây đến người đàn ông tâm trạng vốn đã không tốt ở bên cạnh.

Mí mắt buồn ngủ sắp khép lại của Trì Thanh lại hé ra một chút: "…"

Lý Quảng Phúc bỗng nhiên đến gần, vì cạnh ghế dễ chọt trúng người, Trì Thanh bèn đưa tay chắn chân ghế lại, vừa chắn thì mu bàn tay của anh đúng lúc đụng vào mu bàn tay phải đang vung lung tung của Lý Quảng Phúc.

[Mình phải về mau, không biết có phải Tiểu Khang còn đang tức giận với mình, cái tính của mình, mình không nên mắng nó.]

[Sau khi mẹ nó chết, nó vẫn luôn không chấp nhận mình tục huyền, cũng không muốn có thêm một em trai cùng cha khác mẹ. Nhưng mà mình thật sự không ngờ nó lại nói…]

Tất cả âm thanh đều lập tức đi xa.

Giọng nói của Khương Vũ ngăn cản Lý Quảng Phúc, tiếng ồn ào trong văn phòng, tiếng quát lớn của Quý Minh Nhuệ…. Những âm thanh này đều rời đi rất xa.

Bên tai chỉ có âm thanh biến dạng không ngừng phóng to, giống như có người ghé vào bên tai anh nhỏ giọng nói.

[Nó lại nói… nếu như không có em trai thì tốt.]

Giọng nói này ghé sát bên tai anh không ngừng nhấn mạnh: [… Nếu

như không có em trai thì tốt.]

…

Nhưng mà những âm thanh hỗn loạn bỗng nhiên ngừng lại.

Trì Thanh chậm rãi chớp mắt, chậm nửa nhịp mới phát hiện, trong lúc rối loạn Giải Lâm kéo tay Lý Quảng Phúc ra.

Nhưng mà nguyên nhân âm thanh ngừng lại rõ ràng không chỉ vì Lý Quảng Phúc bị kéo đi, bởi vì một tay của hắn đè lên tay Lý Quảng Phúc, đồng thời tay còn lại cũng đang kéo tay anh.

Trì Thanh cụp mắt nhìn thấy ngón tay mình lúc này đang đặt hờ trong lòng bàn tay của Giải Lâm.

"Anh Lý." Giải Lâm nhìn Lý Quảng Phúc nói, "Có gì từ từ nói, không có việc gì đừng đụng lung tung."

Chương 14: C14: Khóc lóc

Lý Quảng Phúc chẳng hề nhận ra mình đang đụng vào thứ gì, chỉ thấy Giải Lâm đi đến bảo vệ, đến khi hắn ta bị Quý Minh Nhuệ xông đến đè ngã thì hắn ta mới nhìn thấy người đàn ông có tóc mái hơi dài ở bên cạnh.

Lần trước bọn họ từng gặp nhau ở trong đồn cảnh sát.

Lý Quảng Phúc nhớ rõ ràng, lần trước chính là người này nhận ra được cái điện thoại cũ là mình dùng rồi sau đó đưa cho Tiểu Khang.

Thực ra hắn ta không nhìn rõ cảm xúc trong mắt của người đàn ông lúc này, cách con ngươi đen sẫm tối tăm không thấy đáy rất khó nhìn ra được bây giờ người đàn ông đó đang nghĩ những gì, chỉ có thể nhìn thấy đôi môi đỏ tươi của anh ta hơi mím lại.

Quý Minh Nhuệ đè Lý Quảng Phúc trên bàn, phần thân trên của hắn ta dính sát trên mặt bàn làm việc, tài liệu trên bàn bị đẩy rơi xuống đất. Tuy đôi khi đầu óc Quý Minh Nhuệ phản ứng khá chậm, nhưng thể trạng hơn người, đè người ta đến mức không còn chút đường sống để phản kháng: "Lần trước chưa tìm con trai anh… Sợ là lần này phải tìm con trai anh đến hỏi cho rõ rồi."

Anh ta lại cất giọng nói: "Khương Vũ, ông gọi điện đến nhà hắn ta trước, nói bóng gió hỏi thử."

Đối phương vẫn là trẻ con, trong tình huống không có chứng cứ xác thực, đi theo kiểu thẩm vấn bình thường, vặn hỏi cậu ta có trộm đồ của cửa hàng tiện lợi không, có phải cậu ta giết mèo không, có thể

sẽ tạo nên ảnh hưởng cho tâm hồn của đứa trẻ.

Cho nên bình thường bọn họ đều sẽ áp dụng vài biện pháp uyển chuyển trước.

Khương Vũ hiểu ý: "Tôi đi ngay."

Giải Lâm nhận ra Trì Thanh còn đang nhìn chằm chằm tay của mình, lúc này mới buông tay Trì Thanh ra: "Xin lỗi, nhất thời không nghĩ nhiều đến thế, cậu không sao chứ?"

Lần này Trì Thanh lại không nói mát với hắn giống như lúc trước: Anh cũng biết đừng đụng lung tung, thế thì anh đụng lung tung cái gì?

Vì dù anh có bài xích thế nào thì cũng không thể phủ nhận một việc… Vừa rồi quả thực Giải Lâm đã giúp anh.

Vào khoảnh khắc Giải Lâm xuất hiện, âm thanh biến dạng đã bị cắt đứt.

Giọng nói dù có bị biến dạng vẫn mang theo khẩu âm địa phương, vừa thấp vừa quỷ dị, như ác mộng của Lý Quảng Phúc biến mất khỏi tai anh, anh giống như đang ở một thế giới khác được hắn kéo về lại hiện thực.

Anh chưa từng nghĩ rằng đặc tính không đọc được suy nghĩ trên người Giải Lâm còn có thể phát huy tác dụng này.

Giải Lâm thấy Trì Thanh không nói chuyện, ngược lại không quen: "Cậu không cần nhịn, muốn đi rửa tay thì đi rửa đi, nếu ngại tôi vừa rồi không nói không rằng đụng tay cậu…"

Advertisement

Giải Lâm còn chưa nói xong thì nghe thấy Trì Thanh nói một câu

“cảm ơn” trước khi đi rửa tay.

Giải Lâm: “Gì cơ?”

Trì Thanh: “Tôi nói cảm ơn.”

“Không cần khách sáo, thực ra tôi nghe rồi.” Giải Lâm nói, “Chỉ là tôi muốn nghe lại lần nữa thôi.”

“…”

“Không ngờ con người cậu thỉnh thoảng vẫn nói chút đạo lý.” Giải Lâm lại nói.

Trì Thanh: “…”

Có vài người không thể khen ngợi nếu không họ sẽ thuận thế leo lên.

Trì Thanh rửa tay xong quay lại đúng lúc Khương Vũ cúp điện thoại.

“Tôi nói tôi bên quản lý tài sản, chuyện xảy ra trong tiểu khu lúc trước đã gây ảnh hưởng nhất định đến các hộ gia đình. Tôi bảo thằng bé đừng sợ, nếu như có manh mối gì có thể cung cấp cho chúng ta… Nhưng phản ứng của thằng bé rất bình tĩnh, nói rằng mình không có manh mối gì.”

Sau khi cúp điện thoại, Khương Vũ nhớ lại phản ứng của bé trai tên “Tiểu Khang” trong cuộc gọi đó, giọng nói khàn khàn chỉ có ở các bé trai đang trong thời kỳ vỡ giọng, ngữ điệu đều đều, dường như không có lên xuống.

“Có một điểm rất kỳ lạ, dường như thằng bé rất nôn nóng cúp điện thoại.”

Lúc đó Khương Vũ không nghĩ nhiều, chỉ mơ hồ nghe thấy tiếng khóc oa oa của sơ sinh qua ống nghe, tiếng khóc nghe vừa yếu ớt vừa xa xăm, có lẽ là từ trong cánh cửa khép hờ truyền ra.

Khương Vũ hỏi: "Có ai đang khóc sao?"

Giọng nói khàn khàn của bé trai rất bình tĩnh nói: "Không có gì ạ. Vì trên lầu ồn quá… nên em trai khóc."

"… Thằng bé chỉ nói trên lầu ồn quá, em trai khóc."

Khương Vũ chỉ nói theo tất cả thông tin được thu thập cho đến lúc này, không nghe ra được ý gì khác trong đoạn đối thoại này, nhưng anh ta thấy sắc mặt của Trì Thanh với Giải Lâm bỗng nhiên thay đổi.

Khương Vũ mơ hồ cảm thấy có thể tình hình đã có thay đổi bất ngờ gì đó, khiến anh ta cảm thấy hoảng hốt: "Câu nói này có vấn đề gì sao?"

Giải Lâm: "Cho tôi địa chỉ nhà thằng nhóc ấy."

Khương Vũ: "Tòa 12, 5… 506."

Khương Vũ báo xong địa chỉ nhà Lý Quảng Phúc, mắt mở to nhìn Giải Lâm với Trì Thanh rõ ràng không có chút giao lưu nào nhưng lại cùng lúc làm ra một biểu cảm. Hai người bọn họ một trước một sau mở cửa, vọt ra ngoài.

Trên đường cao tốc.

Tốc độ xe của Giải Lâm rất cao, dường như hắn không nghĩ đến việc bị phạt tiền và trừ điểm do vượt tốc độ.

Trì Thanh lần thứ hai ngồi ở vị trí ghế phụ của chiếc xe này, nhưng tình tiết và vai diễn từ đối thủ của Giải Lâm chuyển sang thành

“đồng đội”.

Anh vốn muốn dùng cách gián tiếp để nhắc nhở Quý Minh Nhuệ, ví dụ như bảo Quý Minh Nhuệ điều tra mối quan hệ trong gia đình Lý Quảng Phúc, những việc khác hiện tại chưa có chứng cứ xác thực, rất khó nói. Nhưng mà câu nói của cậu bé trong điện thoại với tiếng khóc lóc của trẻ sơ sinh lại khiến anh không thể không nghĩ nhiều.

Tuy anh không biết vì sao Giải Lâm lại đi cùng anh.

Tài xế ở làn bên cạnh thấy một chiếc xe Maybach màu đen không ngừng vượt qua, trong miệng ông ta chửi “đây là cao tốc đó, đua xe khỉ gì, không muốn sống nữa à”, chửi xong ngước mắt lên nhìn thì đã không còn thấy đuôi xe kia nữa.

Cảnh đêm hai bên đường nhanh chóng lùi lại, bóng mờ của hàng đèn đường lướt qua với tốc độ đáng sợ.

Giải Lâm chạy từ trên cao tốc vào trong ô phố*, lúc này mới bất đắc dĩ thả chậm tốc độ lại, lúc rẽ nói: “Khi hung thủ tìm “vật thay thế” để luyện tay, so với tính dễ kiếm của “vật thay thế” này thì tính đặc thù mới là điểm quan trọng cần xem xét. Nói cách khác, giữa mèo với đối tượng thật sự mà hung thủ muốn thực hiện hành vi phạm tội nhất định có mối liên quan nào đó. Điều này cũng giống như các nạn nhân trong vụ án giết người liên hoàn đều có điểm giống nhau, điểm chung của nạn nhân trong vụ án giết người liên hoàn 809 chỉ là “trông xinh đẹp”, sau đó cũng chứng minh được rằng quả thực hung thủ vì một người nào đó mà mang tâm lý phức tạp đối với phụ nữ xinh đẹp.” (*Một ô phố hay ô đô thị là một yếu tố trung tâm của quy hoạch đô thị và thiết kế đô thị. Ô phố là khu đất nhỏ nhất bị bao quanh bởi các đường phố.)

Lúc Giải Lâm nói chuyện, đèn sau của chiếc xe phía trước xuyên qua cửa xe chiếu lên trên mặt hắn, ánh sáng dữ dội che đi đôi mắt màu nâu nhạt, quanh năm mang theo ý cười của hắn.

Hắn lại nói tiếp: "Suy nghĩ của tôi với cậu có lẽ giống hệt nhau. Có phải cậu cũng cảm thấy… hình thể của mèo rất giống trẻ sơ sinh không?"

"…"

Bây giờ Trì Thanh đã biết vì sao hắn lại cùng xông ra ngoài.

Trì Thanh thấy ngạc nhiên về kiểu tư duy của Giải Lâm hơn là ngạc nhiên về sự nhạy bén của người này. Nếu như không phải bất cẩn đụng trúng tay của Lý Quảng Phúc thì dù thế nào đi nữa anh cũng sẽ không liên tưởng mèo với trẻ sơ sinh lại với nhau.

Người có thể nảy ra suy nghĩ này, mức độ nguy hiểm không thua gì vụ việc.

Trì Thanh không thể dành nhiều thời gian để rối rắm về vấn đề này.

Rẽ vào con đường phía trước, đối diện chính là Hải Mậu, lát nữa phải hành động thế nào mới là điều quan trọng vào lúc này.

"Trước khi biết bên trong xảy ra chuyện gì, không thể xông vào." Trong thời gian ngắn ngủi, Giải Lâm xâu chuỗi tất cả thông tin, bỗng nhiên nói: "Biết đóng quản lí tài sản không?"

Trì Thanh: "?"

Giải Lâm: "Cậu nói "xin chào, chú là người bên quản lí tài sản, vừa rồi mới gọi điện thoại cho cháu" là được, nói một câu thử xem."

"Xin chào." Trì Thanh đút tay vào trong túi áo, mí mắt chẳng buồn nhấc lên, thể hiện kỹ năng diễn xuất dựa vào thực lực mà dần dần chìm xuống trong giới diễn viên, không mặn không nhạt nói, "Chú là quản lí tài sản."

"…"

Giải Lâm không lên tiếng.

Trì Thanh: "Có vấn đề?"

"Thôi, ai không biết còn tưởng cậu là cha thằng bé." Giải Lâm đánh giá đúng trọng tâm, "Việc này giao cho tôi, lát nữa cậu đứng bên cạnh, đừng để thằng bé chú ý đến cậu là được."

Trì Thanh: "…"

Tiểu khu Hải Mậu.

Tòa nhà 12, tầng thứ năm.

Cánh cửa màu gạch đóng kín, bên cạnh cửa dán một câu đối cũ, bởi vì năm mới đã qua nên bốn góc của câu đối cuộn lên.

Dụng cụ trong nhà đều được sắp xếp từ lâu, trong nhà có dấu vết sinh hoạt rất nồng.

Bố cục nhà gồm hai phòng ngủ một phòng khách, phòng khách vừa làm khu vực sinh hoạt vừa trưng dụng làm phòng học cho trẻ nhỏ học bài.

Một căn phòng trong đó dùng bình phong chia thành một gian phòng nhỏ, có một đứa trẻ sơ sinh sáu tháng tuổi đang nằm. Lúc này, đứa bé đang khóc lớn, dường như biết được nguy hiểm đang đến gần mình, khóc đến mức toàn thân đỏ bừng, bàn tay nhỏ xíu nắm lại, huơ lung tung trên không.

"Oa oa oa oa!"

Đứa bé khóc đến mức tức ngực.

Nhưng cậu bé đứng bên cạnh nôi, lẳng lặng nhìn đứa trẻ sơ sinh lại không có bất cứ phản ứng gì.

Cậu còn đang mặc bộ đồng phục cấp hai của một ngôi trường gần đây, tuy thành nôi em bé nằm dưới eo của cậu nhưng xuyên qua kẽ hở của thanh gỗ, loáng thoáng có thể thấy một đường ánh sáng màu bạc.

Thứ cậu bé đang cầm chặt trong tay là một con dao răng cưa mới.

Cậu đang nhìn cái cổ nhẫn nhụi của đứa bé, sau đó ánh mắt dần di chuyển xuống, cuối cùng dừng lại ở giữa đoạn xương sườn thứ 2 với thứ 5 trên lồ ng ngực đang phập phồng dữ dội của đứa bé.

Cậu giơ tay lên, lúc cắt từng chút từng chút da thịt nhẫn nhụi trắng nõn của em trai, máu dần dần phun ra, dung hòa với mũi dao sắc bén đan xen.

Qua xúc cảm không giống lúc bình thường, cậu cảm nhận sâu sắc rằng đây không phải mèo, đây là da thịt của con người. Cổ tay cậu cứ run rẩy mãi vì kích động, nhưng mũi dao mới cắt da thịt thì tiếng chuông cửa lại đột ngột vang lên.

Cậu chờ một lát, nhưng người bên ngoài dường như biết cậu đang ở nhà, tiếng chuông cửa vang lên rất lâu, không có ngừng lại.

"Ai đó?" Cậu cầm dao đi đến bên cửa.

"Quản lí tài sản." Giọng nói của người đàn ông bên ngoài nghe có vẻ hơi thờ ơ, "Nhận được khiếu nại, cháu cảm thấy lầu trên ồn."

Cậu bé mở cửa ra một khe hở, đối diện với một đôi mắt cười tủm tỉm.

Người đàn ông lại nói: "Vừa rồi chú đã nói chuyện với gia đình lầu

trên rồi, bọn họ nói có lẽ là vấn đề cách âm, sau này sẽ chú ý…” Người đàn ông nói đến đây, giọng nói hơi ngừng lại, “Em trai cháu đang khóc à?”

Tiếng khóc lóc vô cùng rõ ràng.

Cậu bé hơi nắm chặt con dao sau lưng, liên hệ với cuộc gọi vừa rồi, không có nghi ngờ chỉ vội vàng đóng cửa: “Có lẽ nó đói rồi.”

Nhưng vào giây phút cuối cùng cánh cửa đóng lại, tay Giải Lâm luồn vào trong khe cửa, ngón tay chợt gồng hết sức, vững vàng giữ lại khe hở đó.

Cùng lúc hắn giữ khe hở lại, Trì Thanh vì không phù hợp diễn vai quản lí tài sản nên chỉ có thể đứng bên cạnh, nhấc chân đá cửa ra. Lúc anh đá cửa, tay còn duy trì tư thế đút vào trong túi áo, biểu cảm trên mặt không thay đổi chút nào.

Trì Thanh giống như mang đàn em đến nhà gây sự, đạp cửa xong, giọng lạnh lùng thúc giục: “Động tác nhanh lên.”

Bởi vì hành động này của Trì Thanh, Giải Lâm có đủ không gian hành động, lập tức lách người vào nhà.

Cậu bé mười hai mười ba tuổi đấu với một người đàn ông trưởng thành, về mặt sức mạnh đã không chiếm ưu thế.

Sau khi ngã xuống đất, cậu bé tốn mấy giây mới nhận ra trong tay mình còn có dao, nhưng chưa kịp chờ cậu phản ứng lại thì cổ tay đã bị Giải Lâm giữ chặt.

Giải Lâm rút con dao dính máu trong tay cậu ra, xác nhận sơ bộ tình hình vết thương của đứa bé sơ sinh xong, lúc này mới có thời gian trả lời câu nói thúc giục của Trì Thanh: “… Câu nói vừa rồi của tôi vẫn chưa đủ chính xác. Cậu không giống cha thằng bé mà cậu giống người đến nhà đòi nợ.”

Chương 15: C15: Vụ án cũ

"Dao là cháu trộm."

Cậu bé tên đầy đủ là Lý Khang, cậu ngồi trên chiếc ghế đối diện với phòng thẩm vấn, đồng phục quá khổ bao lấy cả người cậu, ống tay áo có một vùng sẫm màu, đó là vết máu do vừa rồi không cẩn thận bị dính.

"Con dao trước đây cũng vậy, chau với Tiểu Lương (bé trai ở cửa hàng tiện lợi) là bạn bè, cháu thường đến đó tìm cậu ấy chơi. Cháu biết trong cửa hàng tạp hóa không có camera, cho nên cháu trộm dap, cậu ấy cũng không chú ý." Cậu thậm chí còn biết không để lại thông tin quan trọng, "Nếu như cháu lưu lại ghi chép mua hàng, mấy chú rất dễ tìm ra cháu."

"Có lẽ là vì giết nhiều quá rồi nên mèo hoang dần không còn tụ tập ở nhà máy nữa. Hôm đó, cháu tay không từ nhà máy về nhà, cửa sổ nhà bà cụ Vương không có đóng, con mèo nhà bà ấy nằm trên cửa sổ. Lúc bắt mèo, điện thoại rơi mất, cháu không nhặt kịp."

"Cháu biết điện thoại rơi ở hiện trường chắc chắn mấy chú sẽ tìm được cháu, mà cháu không thể vô duyên vô cớ xuất hiện trong nhà bà ấy, cho nên cháu lấy tượng gỗ trong ngăn tủ đi."

"Vì sao lại chọn mèo?… Vì mèo nhỏ giống em trai."

Dù đã bị bắt, hành động của Lý Khang không thể hiện chút căng thẳng nào Vì đang ở độ tuổi dậy thì, trên mặt cậu nổi một vùng mụn, một gương mặt rất bình thường, trông không có bất cứ khác

biệt nào với vô số học sinh ngồi nghe giảng trong lớp. Lời nói nói ra khỏi miệng khiến Lý Quảng Phúc đằng sau tấm kính hét toáng lên "không thể là con trai tôi, trong này nhất định có hiểu lầm" dần dần yên lặng.

Mẹ kế của Lý Khang là một công nhân phân xưởng, hôm nay vốn làm ca đêm, khi nhận được tin tức thì lập tức chạy đến, vừa khóc vừa mắng sau tấm kính.

Lý Khang hơi ngẩng đầu lên, khóe miệng lại treo thêm nụ cười: "Cháu đã sớm biết ông ta với người đàn bà đó lén lút qua lại trước khi mẹ cháu mất. Mẹ cháu vừa qua đời thì vội vã đám cưới. Kể từ hôm nó sinh ra, cháu đã muốn giết nó."

"Rầm!"

Cửa kính bị người phụ nữ dùng nắm đấm đập mạnh mấy cái.

Cách âm trong phòng rất tốt, không nghe thấy người phụ nữ đó đang hét cái gì, dựa vào khẩu hình lờ mờ nhận ra được nửa câu: "… Mày là đồ súc sinh."

Lúc này, ngũ quan bình thản của Lý Khang mới chuyển động, cậu mặc kệ người phụ nữ bên ngoài đang gào thét cái gì, nói: "Vết chém vừa rồi không nên động vào cánh tay của nó, cháu nên rạch yết hầu của nó trước."

Trong phòng thẩm vấn, Quý Minh Nhuệ ngồi đối diện với cậu bé, bị sốc vì ác ý không hề che giấu đến từ một đứa trẻ.

Sau khi Lý Khang được dẫn ra ngoài, người phụ nữ bất chấp ngăn cản, tư thế như muốn nhào đến: "Nó là em trai của mày đó! Nó còn chưa đầy một tuổi nữa!"

Advertisement

Giữa lúc lôi kéo, cổ áo đồng phục bị lệch đi, để lộ một sợi dây chuyền bằng bạc rất bình thường ở cổ Lý Khang, nhìn hình dạng các cạnh bị lộ ra, chắc mặt dây chuyền là một cây thánh giá.

Nhóm nhỏ ba người mới vào nghề, bình thường đều ngâm mình trong mấy chuyện vặt vãnh ở khu phố, lần đầu tiên đối diện với vụ án.

Một vụ án giết mèo hoang rất bình thường, Lý Quảng Phúc, Lý Khang, cùng với người phụ nữ chạy đến sau cùng, bọn họ ở trong tiểu khu Hải Mậu, trông có vẻ chỉ là một gia đình bình thường, không ai ngờ rằng đằng sau gia đình bình thường như này lại giấu một "bí mật" như thế.

Quý Minh Nhuệ vội vàng viết mấy câu tổng kết vào sổ thẩm vấn, sau khi Võ Chí Bân chạy suốt đêm tới thì giao các bước còn lại cho anh Bân có kinh nghiệm hơn.

Anh ta khép sổ lại, chuyển cái ghế ra ngồi ở bên ngoài.

Ngồi đối diện anh ta là hai người khác tham gia vụ án này, bây giờ trời đã khuya, một vị trong đó không thức nổi, người tham gia họ Trì tìm một chỗ ngủ trên chiếc sô pha rất quen thuộc. Có lẽ anh chê ồn, một cánh tay che bên tai. Bởi vì chứng bệnh ưa sạch sẽ, cảm giác không an toàn thể hiện vô cùng rõ ràng, tay co hết lại trong ống tay áo rộng rãi.

Người tham gia còn lại ngồi ở bên cạnh anh lật tạp chí, thấy Quý Minh Nhuệ bước ra còn lên tiếng chào hỏi: "Cảnh sát Quý."

Ngón tay Giải Lâm đè lên môi, lại bổ sung thêm một câu: "Cậu ấy ngủ rồi."

Tình huống này khiến người ta thấy quen thuộc, không lâu trước đây, Quý Minh Nhuệ cũng lấy lời khai bọn họ thế này.

Chẳng qua khi ấy hai người còn đang chỉ đối phương là nghi phạm, bây giờ hung thủ thật sự đã sa lưới, đang thành thật nhận tội trong phòng thẩm vấn.

Quý Minh Nhuệ bắt đầu lấy lời khai: "Sao hai người lại nghe ra được cuộc gọi có vấn đề?"

Dù Giải Lâm có ăn nói dẻo miệng đến đâu cũng khó nói ra được nguyên nhân cụ thể trong này, cứ như thể chỉ là hắn phát hiện một người khát cần đi uống nước, chuyện ăn cơm uống nước không có gì để kể hết.

"Trực giác."

Quý Minh Nhuệ: "…"

Qua chuyện lần này, Quý Minh Nhuệ mơ hồ cảm thấy, thay vì nói là trực giác, không bằng nói rằng đây là thiên phú nguy hiểm nào đó.

Quý Minh Nhuệ lại hỏi: "Cánh cửa đó là ai đạp?"

"Cậu ấy." Giải Lâm nói, "Vốn dĩ bảo cậu ấy cùng đóng giả quản lí tài sản với tôi, nhưng cậu ấy thật sự đóng không giống."

Quý Minh Nhuệ rất tán đồng: "Đúng đó, kỹ năng diễn xuất của cậu ấy thật sự không ổn, nếu không thì cũng không…" Cũng không không có chút tiếng tăm nào từ sau khi tốt nghiệp học viện điện ảnh.

Anh ta còn chưa kịp nói xong, Trì Thanh vẫn luôn ngủ không sâu giấc nhúc nhích cánh tay che trên tai, mở hé mắt ra.

Lời nói trong miệng Quý Minh Nhuệ quay ngoắt một trăm tám mươi độ: "… Nhưng thực ra con người cậu ấy cũng có chỗ rất tốt, tuy diễn

không được người bình thường nhưng lúc diễn phản diện thật sự rất sống động.”

Trì Thanh ngồi dậy nói: “Ông tưởng tôi không nghe thấy câu trước đó sao?”

Thực ra, đếm một vài vai diễn mà Trì Thanh thử vai thành công, hầu như không có ai là người tốt.

Trước đây, vì để cống hiến số lượt xem cho tác phẩm của anh em mình, phim nào Quý Minh Nhuệ cũng xem, tìm xem người anh em của mình rốt cuộc đang ở đâu trong phần lớn phân cảnh không liên quan đến Trì Thanh đôi khi cũng là một thú vui cày phim.

Phần lớn đều là trùm phản diện sau màn, vẻ mặt âm hiểm, nhân vật trong rất có trọng lượng nhưng đất diễn thật sự rất ít.

Giải Lâm tóm được từ khóa: “Diễn?”

Quý Minh Nhuệ: “Nói ra có lẽ anh không tin, thực ra cậu ấy tốt nghiệp học viện sân khấu điện ảnh, tính toán thì cũng đã học một khóa diễn xuất bốn năm.”

Giải Lâm nhớ lại lúc trên xe, câu nói “chú là quản lí tài sản” từ thần thái đến giọng điệu đều không đạt chuẩn, cười một tiếng: “Thật sự rất khó để người ta tin.”

Trì Thanh không để ý đến bọn họ: “Đi được chưa?”

Quý Minh Nhuệ đưa bút cho Giải Lâm: “Kí tên ở đây, hai người có thể về rồi.”

Suốt quá trình, tay Trì Thanh đều rụt vào trong tay áo, chờ Giải Lâm kí xong, lúc này mới miễn cưỡng thò tay ra, khá quen thuộc rút tờ khăn giấy ở bên cạnh, cách lớp khăn giấy, cầm lấy cây bút mà Giải Lâm đưa qua.

“Không cần ghét bỏ đến thế chứ?” Giải Lâm nói, “Người mắc chứng ưa sạch sẽ đều như này giống cậu sao?”

“Tôi bị khá nghiêm trọng.” Trì Thanh thẳng thắn thừa nhận, kí tên xong lại nhét cây bút về lại tay hắn, vo tờ khăn giấy lại, nói, “… Cho nên bất cứ lúc nào cũng cách xa tôi ra một chút.”

Vậy là cuộc hợp tác ngắn ngủi của hai người đã xong, lại khôi phục trạng thái trước đây.

Giải Lâm giống như nghe không hiểu sáu chữ “cách xa tôi ra một chút”: “Đi không? Tôi lái xe đưa cậu về.”

“…”

“Vẻ mặt gì thế, vừa rồi cậu cũng không phải chưa từng ngồi.”

Trì Thanh: “Vừa rồi không được chọn.”

Võ Chí Bân bước ra khỏi phòng thẩm vấn thì nghe thấy đoạn đối thoại này, còn chưa bước vào đã chạm mặt với Trì Thanh mở cửa bước ra.

Giải Lâm nói ở đằng sau anh: “Giờ này có lẽ không gọi được xe đâu, đưa cậu về mà thôi, cậu buồn ngủ đến độ mắt đỏ lên rồi.”

Trì Thanh: “Anh thích đưa người khác về nhà như thế, không bằng đổi nghề làm tài xế đi.”

Vừa rồi Trì Thanh ngủ mười mấy phút, sau khi thức dậy lại càng mệt hơn, đuôi mắt ửng đỏ. Vẻ ngoài của anh rất dễ nhận biết, mái tóc màu đen hơi rũ xuống che khuất mắt, môi đỏ, tay đút vào trong túi, mí mắt không có tinh thần cụp xuống, dáng vẻ không quan tâm đ ến ai.

Giải Lâm lại chào hỏi với Võ Chí Bân: "Đi trước nhé."

Cây gậy của Võ Chí Bân hơi khựng lại, không phải nhìn Giải Lâm mà là Trì Thanh.

Tô Hiểu Lam đang ôm sổ ghi chép ở đằng sau Võ Chí Bân, còn đang nói chuyện với Khương Vũ: "Thằng bé vẫn là một đứa trẻ sao lại có suy nghĩ này chứ?"

Sau khi Trì Thanh bước ra, Võ Chí Bân vẫn ngừng lại ở cửa, đến khi Quý Minh Nhuệ gọi ông một tiếng "anh Bân", ông mới hoàn hồn: "Đó là bạn của cậu à?"

"Từ lần gặp đầu tiên, tôi cảm thấy đứa nhỏ này rất quen."

Quý Minh Nhuệ có hơi bất ngờ: "Có phải anh gặp cậu ấy trên ti vi không? Cậu ấy á, tuy không nổi tiếng gì nhưng vẫn có mấy bộ phim." Anh ta thuộc nằm lòng nói, "Trong "Truy kích", nghi phạm xuất hiện mở màn hơn ba giây chính là cậu ấy diễn, còn có phản diện của câu chuyện thứ ba trong "Truyện tu tiên", ừm, tóm lại đều không phải nhân vật tốt gì…"

Bình thường, Võ Chí Bân hầu như không xem phim.

Bao nhiêu năm nay ông chỉ xem các loại tội phạm và vụ án đặc biệt.

Lần trước gặp mặt, ông không đặt quá nhiều sự chú ý lên người Trì Thanh, sau khi nghe phân tích của Giải Lâm lại vội vàng dặn dò nhóm người Quý Minh Nhuệ đi điều tra Hải Mậu, hôm nay mới cảm thấy quen quen.

Rốt cuộc đã gặp ở đâu…

Võ Chí Bân hỏi: "Bạn của cậu tên gì?"

Quý Minh Nhuệ tưởng rằng Trì Thanh không tiếng tăm nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng thu hoạch được một fan phim, bèn nhiệt tình giới thiệu: “”Trì” của soa trì, “Thanh” của cám thanh, Trì Thanh.*” (*soa trì: sai lầm, bất trắc; cám thanh: màu xanh sapphires)

Võ Chí Bân cầm hồ sơ trong tay về lại văn phòng, chờ sửa sang tài liệu xong, ông chợt nhớ ra câu nói “thằng bé vẫn là một đứa trẻ” của Tô Hiểu Lan.

Đứa trẻ.

Võ Chí Bân nghiền ngẫm hai chữ này, cẩn thận nhớ lại ngũ quan của Trì Thanh, một lát sau, ông bỗng nhiên cầm lấy chìa khóa xe, đứng lên, lái xe chạy đến tổng cục. Trong tổng cục vẫn còn rất nhiều người như cũ, đều tăng ca vì vụ án, có người nhìn thấy ông, gác công việc trong tay chào hỏi với ông: “Anh Bân.”

Gậy của Võ Chí Bân gõ lên mặt đất, gật đầu với bọn họ.

Đã một khoảng thời gian ông không về lại tổng cục, ông chào hỏi qua loa, đi thẳng đến phòng hồ sơ của tổng bộ.

Tất cả các vụ án trước đây đều được niêm phong cất trong phòng hồ sơ của tổng bộ. Phòng hồ sơ được cài mã hóa quyền hạn, ông vừa đi vừa lấy thẻ chứng nhận quét mã, sau khi cửa điện tử quét được thông tin thì tự động mở ra.

Ông đi đến trước cánh cửa cuối cùng, đây cũng có nghĩa là hồ sơ cất giữ ở nơi này có cấp độ cực kỳ cao.

Võ Chí Bân bắt đầu tìm trên kệ hồ sơ, cuối cùng tìm thấy một tập hồ sơ ố vàng ở trong góc.

Bìa hồ sơ viết: Vụ án bắt cóc trẻ em liên hoàn 18.2.

Đó là mười năm trước, mùa đông năm 2011.

Võ Chí Bân đứng trong phòng hồ sơ chìm vào sự im lặng ngắn ngủi, sau đó ông lật từng trang từng trang, lật đến trang thứ áp chót thì ngừng lại, trong cột người sống sót tìm thấy hai chữ: Trì Thanh.

Bên cạnh đính kèm một tấm ảnh hơi ố vàng.

Ngũ quan của thiếu niên trong ảnh còn chưa trưởng thành hết, nhưng vẫn có thể nhìn thấy dung mạo kinh người, mặt mày tinh tế, màu con ngươi rất sẫm. Gương mặt này dần dần chồng lên gương mặt vừa mới nhìn thấy.

Trên hồ sơ viết: Sau khi đưa đến bệnh viện kiểm tra, phát hiện người bị hại có triệu chứng mất thính lực và ảo ảnh thính giác*, loại trừ các nguyên nhân gây bệnh khác, nghi là vấn đề tâm lý, bắt nguồn từ sau khi tác động quá lớn mạnh, cơ thể nảy sinh ra phản ứng căng thẳng quá độ. (*là một loại ảo ảnh phổ biến nhất trong các loại ảo ảnh tâm lý. Người bị chứng này có thể nghe và phân biệt những tiếng động rất rõ rệt. Thậm chí nghe giống như tiếng ai nói từng lời một hoặc cả câu)

Nhân viên ghi chép rõ ràng theo tình huống, dòng tiếp theo dùng ngòi bút kích thước khác viết: Tình huống ảo ảnh thính giác biến mất sau ba tháng, hiện đã khỏi bệnh và xuất viện.

Hàng cuối cùng của hồ sơ là cột đánh giá tâm lí.

Trong cột đánh giá tâm lý viết một câu rất lập lửng: Tuy không có gì lạ, nhưng vẫn đề nghị theo dõi lâu dài.

Chương 16: C16: Quá khứ

Trì Thanh không để ý Võ Chí Bân nhìn mình mấy lần, anh buồn ngủ vô cùng, chỉ muốn về ngủ, nhưng người nào đó lại cứ đập vào trước mắt anh.

"Lên xe."

Trì Thanh chẳng buồn ngước mắt lên: "Anh rất phiền."

Buổi tối, nhiệt độ không khí giảm xuống, trên vai Giải Lâm khoác thêm một chiếc áo khoác màu đen, một cánh tay gác lên cửa xe, dù đã sắp hơn một giờ khuya nhưng từ sợi tóc đến ngón tay của người đàn ông này vẫn được chăm chút đến kỳ lạ, đuôi mắt hơi xếch lên khẽ lướt qua: "Cậu cho tôi đưa cậu về nhà thì tôi không làm phiền cậu nữa."

Trì Thanh đang đặt xe trên ứng dụng.

Quả thực, giờ này không nhiều xe, gần như hai phút rưỡi trôi qua mới có một tài xế xe cá nhân nhận cuốc, chỉ là giao diện thông tin hiển thị đây là một tài xế mới, số lượt nhận cuốc hiện tại là 0.

Với lại, tài xế mới này vừa nhận cuốc thì đã hiển thị "xe đã tới nơi".

Liên hệ tất cả thông tin lại với nhau, chủ nhân chiếc xe này là ai đã rõ rành rành, không cần phải đối chiếu hãng xe nữa.

Cuối cùng Trì Thanh cũng ngước mắt lên nhìn hắn: "… Anh nhận cuốc?"

Cánh tay gác trên cửa xe của Giải Lâm duỗi ra, năm ngón tay cầm chặt điện thoại, đưa màn hình điện thoại đối diện với anh, trả lời cho câu nói "anh thích đưa người khác về như thế, không bằng đổi nghề làm tài xế" của Trì Thanh trước đây: "Cậu nói rất có lí, cho nên tôi đổi sang làm tài xế rồi, lần này có thể đưa về không?"

"…"

"Hủy cuốc cũng vô dụng, chỉ cần cậu đặt xe thì tôi có thể cướp được."

Trì Thanh thoát khỏi giao diện đặt xe, sau khi tìm kiếm trong mục cài đặt mới phát hiện app đặt xe không có chức năng chặn tài xế.

Nếu như đi bộ từ đây về thì lúc đến nhà có lẽ trời đã sáng rồi.

Cuối cùng, Trì Thanh đành phải góp cuốc đầu tiên cho tài xế mới này.

Giải Lâm tắt thông báo xung quanh có người đặt xe của ứng dụng, ra dáng nói: "Quý khách, thắt dây an toàn chặt vào."

Buổi tối, đường xá rộng rãi thênh thang, cộng thêm Giải Lâm quả thực lái xe rất vững, gần như dọc đường không có hiện tượng xóc nảy hoặc là bỗng nhiên tăng tốc gì cả.

Trì Thanh cũng coi như hài lòng với trình độ lái xe của tài xế, ngoại trừ một chuyện, tài xế nói quá nhiều.

Giải Lâm: "Bình thường cậu không lái xe à?"

Trì Thanh: "Phiền phức."

Không chỉ lái xe phiền mà thi bằng lái cũng rất phiền phức.

Tránh lui tới những nơi đông người thường xuyên là một cách tự tu dưỡng của chứng ưa sạch sẽ.

"Vừa rồi cảnh sát Quý nói cậu từng học bốn năm diễn xuất." Lúc đang chờ đèn đỏ, Giải Lâm hỏi, "Bệnh này của cậu, lúc cậu diễn bên cạnh có thể có người diễn cùng mà." Sợ là gặp cảnh diễn này thì không phải diễn nữa.

Trì Thanh chẳng hề e dè, anh không chỉ nói trúng tim đen lúc nói chuyện với người khác mà cũng nói như vậy với bản thân: "Vậy nên, tôi không có được bất cứ phát triển nào trên con đường này."

"…"

Trì Thanh dùng hết chút kiên nhẫn cuối cùng: "Còn câu hỏi gì không? Hỏi xong thì tập trung lái xe."

"Còn một câu."

Đèn đỏ nhảy qua, Giải Lâm nói: "Trước đây ở phòng tư vấn tâm lí, cậu nhắc đến mười năm trước…" Không biết vì sao mà Giải Lâm rất nhạy cảm với từ "mười năm" này, chỉ thuận miệng nói thôi mà hắn nhớ đến bây giờ.

Giải Lâm nói đến đây, ngón tay đặt lên tay lái, cuối cùng vẫn không hỏi: "… Không có gì, ngủ đi."

Thực ra Trì Thanh đã rất buồn ngủ, sau khi anh trả lời Giải Lâm thì đã rơi vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh, khép mắt lại xong, trước mặt tối đen, nhưng ba chữ "mười năm trước" lại đột ngột xông đến bên tai. Anh không mở mắt nhưng hàng lông mi đen tuyền khẽ rung.

"Anh Bân, anh mới đến tổng cục à?"

Một bên khác, Võ Chí Bân vội vội vàng vàng đi ra ngoài một chuyến,

lúc về, bắt gặp ánh mắt tò mò của nhóm ba người.

Võ Chí Bân "ừ" một tiếng, nói: "Đến tổng cục kiểm tra một hồ sơ."

Quý Minh Nhuệ chủ động báo cáo tình hình nhà họ Lý: "Báo cáo liên quan đến Lý Khang đều đã gửi lên, vụ án đã chuyển giao cho phòng khác. Nhưng mà cha ruột của Lý Khang vẫn cố gắng bao biện đây chỉ là một vụ gây thương tích ngoài ý muốn, anh ta không muốn giao con trai đi." Quý Minh Nhuệ gấp rút báo cáo xong, lại hỏi, "Anh đến tổng cục kiểm tra hồ sơ gì thế? Gần đây lại có vụ án lớn nào sao ạ?"

Không chờ Võ Chí Bân mở miệng, Khương Vũ với Tô Hiểu Lan đã nhắc một cái ghế ra cho ông.

Võ Chí Bân dở khóc dở cười: "Bình thường bảo mấy cô cậu làm chút chuyện đều không thấy mấy cô cậu tích cực giống như lúc nghe vụ án."

Ông nhìn bọn họ, thỉnh thoảng nhớ lại bản thân lúc mới làm cảnh sát, đây cũng là lí do vì sao ông kiên quyết điều xuống dưới, dẫn dắt đám người mới này. Ông không lay chuyển được bọn họ, giọng nói lúc kể chuyện giống như xuyên qua năm tháng vừa tàn khốc vừa xưa cũ: "Chỉ là tôi nhớ đến một vụ án… mười năm trước."

"Liên quan đến vụ án đó, chắc mấy cậu đều từng nghe nói đến."

Võ Chí Bân không rõ Quý Minh Nhuệ biết bao nhiêu chuyện liên quan đến Trì Thanh, nếu đã đưa vào kho hồ sơ, cộng thêm cấp độ bảo mật cao nhất thì thông tin người bị hại cần phải bảo mật nghiêm ngặt. Ông lược bớt nhân vật quan trọng trong đó, chỉ nói đại khái: "Vụ án bắt cóc liên hoàn năm đó chấn động cả thành phố, người bị hại đều là trẻ em độ tuổi chỉ từ mười đến mười lăm tuổi, không ngừng có trẻ em bị mất tích."

“Vụ án này em biết.” Tô Hiểu Lan nói, “Mẹ em còn đặc biệt mua cho em một đồng hồ cài đặt định vị, bảo em mang đi học, cuối tuần ra ngoài chơi với bạn cũng không cho.”

Quý Minh Nhuệ đau buồn bày tỏ: “Thân là người cùng tuổi, tôi cũng từng đeo đồng hồ đó, đã xấu thì thôi chứ còn không cho tháo ra.”

Khương Vũ: “Tôi cũng thế…”

Bởi vì vụ án bắt cóc đó mà đồng hồ điện tử có định vị bán chạy cực kỳ, trong trường học lúc đó, có thể có người không mặc đồng phục nhưng chắc chắn không ai quên đeo đồng hồ.

Điều này cũng có thể gián tiếp phản ánh mức độ ảnh hưởng của vụ việc đó nghiêm trọng đến cỡ nào.

Tô Hiểu Lan: “Sau đó hình như cảnh sát phát hiện giữa những đứa trẻ bị bắt cóc có liên quan với nhau, đa số những đứa trẻ đó đều là những đứa trẻ có thành tích tốt, từng tham gia thi cấp thành phố và giành được giải thưởng. Tóm lại tên tuổi của họ từng xuất hiện trên các báo và tạp chí sau khi giành giải thưởng.”

Quý Minh Nhuệ nói: “Cái này tôi có ấn tượng, lúc đó tôi thi được trung bình, lần đầu tiên mẹ tôi không mắng tôi, còn xoa đầu tôi nói “xem ra đầu óc ngu ngốc cũng có chỗ lợi của đầu óc ngu ngốc.”

Khương Vũ từ nhỏ đã là học sinh giỏi có trải nghiệm hoàn toàn khác biệt: “Tôi… lúc đó tôi mới giành được học sinh ba tốt, mẹ tôi sắp điên rồi, tối nào cũng không ngủ ngon, bà ấy luôn cảm thấy nạn nhân tiếp theo có thể là tôi, nửa đêm thức dậy nói với tôi là mình nghĩ thông rồi, bảo tôi năm sau đừng giành học sinh ba tốt nữa, bảo là những thứ này chẳng qua chỉ là hư danh.”

“…”

Nhưng lúc đó ba người bọn họ vẫn chỉ là đứa trẻ mười mấy tuổi, ấn tượng đối với vụ án này cũng chỉ đọng lại ở những cái đồng hồ điện tử không thể không mang với dư luận hoang mang, mất kiểm soát. Bọn họ mơ hồ nhớ rằng sau đó vụ án được phá, hung thủ bị bắt, rồi theo dòng thời gian dài đằng đẵng cùng với vô số việc vặt vãnh lúc trưởng thành, chuyện này bị phủ bụi trong kí ức.

Quý Minh Nhuệ hoàn toàn không biết anh em của mình chính là người sống sót trong vụ án đó, hỏi: "Vụ án đó thế nào ạ?"

"Vụ án đó rất kỳ lạ." Võ Chí Bân trầm ngâm mấy giây, tiết lộ, "Đến giờ không có ai biết tên đó bắt cóc những đứa trẻ ấy làm gì, trong lúc bắt cóc những đứa trẻ ấy đã trải qua những gì. Vì sao, cuối cùng chỉ còn lại hai đứa trẻ sống sót. Với lại, về tất cả những điểm chưa giải quyết, bên trên cũng không cho người tiếp tục điều tra, vụ án này cứ như vậy kết án."

"Kỳ lạ nhất là ở hiện trường xét xử, hung thủ nói một câu, gã ta nói "các ngươi không giế t chết cũng không bắt được tôi", hô hành quyết, gã ta mỉm cười mà đi."

"Bởi vì câu nói ở hiện trường xét xử ấy lại gây ra rất nhiều luồng dư luận, có người nghi ngờ cảnh sát bắt nhầm người, cũng có người nghi ngờ hung thủ có thể không chỉ một người… Nhưng trong nửa năm sau đó đều không có người bị hại tiếp theo xuất hiện, dư luận mới dần dần lắng lại. Cho đến hôm nay, đã qua mười năm, cũng có một nhóm người cho rằng hung thủ thật sự chưa sa lưới."

Trước đó, mọi người đều quen thuộc với những tin tức liên quan đến vụ án, thậm chí Quý Minh Nhuệ bọn họ đã đích thân trải qua trong thời học sinh của mình, nhưng những tình báo "nội bộ" sau đó bọn họ là lần đầu tiên nghe thấy.

Trước mắt Quý Minh Nhuệ giống như xuất hiện lời nói và khung cảnh kỳ dị kia.

“Các người không giế t chết cũng không bắt được tôi.”

Trên xe, Trì Thanh mơ một giấc mơ.

Trong mơ, cậu ngồi ở hiện trường xét xử, giọng nói của gã đàn ông đó vừa trầm thấp lại khàn khàn, nói ra một câu nói kh ủng bố khiến mọi người nảy sinh ra tưởng tượng vô hạn, vừa nói ra, mọi người đều sợ hãi, xung quanh bùng nổ nghị luận dữ dội.

Khung cảnh đột ngột thay đổi, lại chuyển đến phòng bệnh.

Cậu mở mắt tỉnh lại ở trong phòng bệnh, đầu đau như búa bổ.

Khắp thế giới đều là giọng nói kỳ quái, cậu nhìn nhân viên y tế xung quanh đang ra vào phòng bệnh. Y tá đến gần cậu, miệng mở ra khép vào, mọi người đều đang nói chuyện nhưng giọng nói của bọn họ mà cậu nghe thấy lại dường như không đến từ hiện thực.

Cậu dựa vào môi ngữ nhận ra hộ sĩ đang nói: “Em tỉnh rồi à? Cảm thấy thế nào?”

Nhưng mà âm thanh xuất hiện bên tai cậu chỉ có tiếng ù tai cực lớn, kèm theo tiếng ù tai liên tục không ngừng đó là âm thanh biến dạng đang nói: [Lão già vừa rồi trong phòng bệnh đúng là phiền phức, cả buổi tối nhấn chuông tám trăm lần, phiền muốn chết.]

Bác sĩ: “Cháu có nghe thấy chú nói chuyện không? Có thể nghe thấy không?”

Trì Thanh không biết bác sĩ đang nói gì, cậu chỉ nghe thấy một câu: [Đừng có xuất hiện di chứng gì… Chuyện này vẫn nên để bác sĩ Ngô làm vậy, lỡ như trách lên đầu mình, mình không giải thích rõ ràng được.]

[…]

Vô số âm thanh biến dạng không ngừng ùa vào trong tai cậu.

Cuối cùng bác sĩ viết lên giấy: Cháu bị triệu chứng mất thính giác tạm thời, nhưng chắc chỉ tạm thời thôi, đừng lo lắng, trước đây cháu nói nghe thấy âm thanh kì lạ có thể là ảo ảnh thính giác, về lí thuyết, bây giờ chắc là cháu không nghe thấy bất cứ âm thanh nào.

Trong ba tháng mất thích giác, Trì Thanh không cần phải dựa vào đụng chạm cũng có thể đọc được nội tâm của người khác, chỉ cần xuất hiện trong phạm vi nhất định, chỉ cần lúc này người đó đang mở miệng nói chuyện thì cậu có thể nghe thấy.

Ban đầu cậu không thể xác định đây thật sự là suy nghĩ từ đáy lòng của người khác hay là phán đoán của bản thân cậu.

Trong thế giới được nói ra bằng âm thanh biến dạng đó, niềm vui có thể là giả, đau thương có thể là giả, thậm chí ngay cả tình yêu cũng có thể là giả.

Ba tháng sau, tình huống mất thính giác khôi phục.

Âm thanh biến dạng cũng biến mất theo, Trì Thanh tưởng rằng bệnh của mình gần như khỏi rồi. Cho đến hôm cậu xuất viện, không cẩn thận đụng vào tay y tá.

[Mình còn chưa kịp ăn cơm thì ông già đó lại nhấn chuông…]

Trong mơ, Trì Thanh nhìn thấy mình đang nói với y tá.

"Cảm ơn ạ." Anh nghe thấy mình nói, "Bây giờ chị có thời gian không? Em mời chị ăn trưa."

Y tá mỉm cười nói: "Chị vẫn chưa ăn, cảm ơn em. Nhưng mà, chị còn có việc, chị phải đến phòng bệnh kế bên xem thử."

Giấc mộng này Trì Thanh nằm mơ cứ đứt quãng.

Âm thanh ùn ùn kéo đến, bí mật ở đáy lòng của con người, d*c vọng không thể nói, cùng với sự thật che đậy bên dưới vẻ ngoài. Anh nói với bản thân, anh phải tỉnh dậy.

Suy nghĩ này mới xuất hiện không bao lâu, Trì Thanh cảm thấy có thứ gì đó hơi mảnh, rậm rạp đụng vào mặt mình.

Trì Thanh bị đánh thức, mở mắt ra, đập vào mắt là gương mặt Giải Lâm dù ở trạng thái phóng đại vẫn không chê vào đâu được. Trong xe rất tối, chỉ dựa vào đèn đường tiểu khu yếu ớt bên ngoài với ánh sáng chiếu ra từ màn hình điện tử trong xe, chỉ chiếu đến nửa gương mặt của hắn.

Giải Lâm đứng bên ngoài cửa xe, khom người, cách anh rất gần: "Đang định gọi cậu."

Lúc này Trì Thanh mới phản ứng lại vừa rồi là tóc của Giải Lâm rũ xuống rơi trên mặt mình.

"Quý khách." Giải Lâm cười, sống mũi của hắn rất cao, lông mi dài quá mức, những âm thanh trong mơ của Trì Thanh theo đó đi xa, "Đến nhà rồi."

Chương 17: C17: Quán bar

Dịch: LTLT

Trì Thanh rất ít khi mơ thấy chuyện trước đây.

Anh ngẩn người một lát, lập tức quên mất khoảng cách giữa mình và Giải Lâm quá gần. Bởi vì giấc mơ bỗng nhiên bị cắt đứt, chứng ưa sạch sẽ không kịp phát tác. Anh xuống xe, lần thứ hai nói ra câu "cảm ơn" với Giải Lâm.

Giải Lâm: "Thật sự muốn cảm ơn tôi? Miệng nói cảm ơn thôi không có tác dụng gì."

Trực giác của Trì Thanh khẳng định mấy câu sau không tốt lành gì.

Quả nhiên, Giải Lâm tiện tay lấy điện thoại ra, mở một mini program Weliao* nào đó: "Báo số Weliao đi, tôi thêm cậu, thêm bạn thì coi như cậu đã cảm ơn." (*một app mạng xã hội giống như Wechat)

Dù Giải Lâm chủ động hỏi số người khác nhưng vẫn không giống như đang bắt chuyện với người ta ở ven đường, nguyên nhân chủ yếu là vì hắn có một gương mặt được bắt chuyện.

"Lần đầu tiên tôi hỏi xin số người khác." Giải Lâm nói, "Không xin được thì rất mất mặt."

Cửa điện tử phát ra một tiếng yếu ớt: "Píp."

Trì Thanh về nhà, mở cửa ra, đèn chỗ huyền quan chưa mở, anh

dựa vào cửa, cúi đầu nhìn chấm nhỏ màu đỏ trên màn hình điện thoại.

[Bạn có một thông báo.]

[Có chấp nhận lời mời kết bạn không? Chấp nhận hoặc từ chối.]

Trong số weliao của Trì Thanh chẳng có bao nhiêu bạn bè đang hoạt động.

Con người anh, lúc không nói chuyện thì gương mặt đó rất dễ đắc tội người khác, sau khi mở miệng lại càng dễ đắc tội nữa. Trước đây lúc học biểu diễn, những người anh biết phần lớn đều gần như không dám tìm anh nói chuyện, bắt đầu từ sau chuyện kia, đánh giá của tất cả mọi người về anh từ con nhà người ta dần dần chuyển sang "trông xinh đẹp, chỉ là tính cách hình như hơi u ám".

Thực ra, anh không thích nói chuyện lắm, bình thường người hay nói chuyện cũng chỉ có Quý Minh Nhuệ.

Từ lúc cấp 2, Quý Minh Nhuệ đã tràn đầy cảm giác chính nghĩa, biểu hiện cụ thể là rất thích rảnh rỗi tìm việc, anh ta luôn cảm thấy bản thân có nghĩa vụ phải chăm sóc cho cái người u ám, ít nói ở bàn sau.

Qua nhiều năm cố gắng bền bỉ không ngừng, với nghị lực đáng ngạc nhiên, đến khi tốt nghiệp cấp ba anh ta mới miễn cưỡng từ "một người bạn học bình thường không nhớ nổi tên" chuyển thành "một người bạn học có tên" trong mắt Trì Thanh.

Trì Thanh bỏ qua chút cảm giác khó chịu kia, nhấn chấp nhận.

Bên Giải Lâm chắc còn đang lái xe, tạm thời không có động tĩnh.

Anh nghĩ một chút, gửi một câu qua trước: Không có việc gì đừng nhắn tin cho tôi.

Sau khi gửi xong, cảm thấy câu này không biểu đạt hết suy nghĩ của mình, anh lại gửi thêm một câu: Có việc cũng đừng tìm tôi.

Anh thoát khỏi giao diện trò chuyện, Quý Minh Nhuệ vừa vặn gửi qua mấy tin nhắn.

– Ông đến nhà chưa?

– Vừa rồi tôi mới nghe một vụ án cũ siêu ghê, nói ra sẽ dọa chết ông, quả thực là ám ảnh tuổi thơ tôi.

Quý Minh Nhuệ nghĩ cái gì nói cái đó, chủ đề nói chuyện nhiều vô số kể, chưa chờ được tin nhắn trả lời thì cách mấy phút lại bắt đầu chủ đề mới.

– Ngày mai tôi nghỉ, mọi người chuẩn bị tụ tập, tên nhóc Khương Vũ lớn đến như vậy thế mà chưa từng đến quán bar, nếu như ông không có việc gì thì cùng đến đi?

Cuối cùng Quý Minh Nhuệ gửi đến một câu.

– Này, nhắc đến quán bar, tôi chợt nhớ ra một chuyện, từ lúc quen biết ông đến bây giờ… hình như chưa từng thấy ông uống rượu.

Trong phòng vẫn là bóng tối như trước, Trì Thanh mở ti vi trước, cả phòng khách chỉ còn lại ánh sáng của ti vi, đôi găng tay màu đen rơi xuống nằm trên bàn.

Sau khi tắm rửa xong, Trì Thanh bưng ly thủy tinh ngồi trên sô pha uống nước, nhìn đôi găng tay màu đen đó, nhớ đến đoạn sau mà vừa rồi chưa mơ đến.

Ba tháng ở bệnh viện, anh cũng không thể nào tin vào khả năng vượt qua tự nhiên này.

Khi triệu chứng mất thính lực biến mất, anh tưởng rằng bệnh của mình đã khỏi.

Có lẽ tất cả thật sự chỉ là ảo ảnh thính giác mà thôi, toàn bộ âm thanh ùn ùn kéo đến đều không phải thật, cuối cùng anh cũng về lại thế giới chân thực.

Nhưng mà hôm ra viện, khả năng đọc suy nghĩ này không biến mất cùng triệu chứng mất thính lực. Chỉ là so với ba tháng mất thính lực ấy, nó không còn được kích hoạt trong phạm vi nhất định, không cần điều kiện gì mà phải thêm một điều kiện cần thiết, cần phải dùng tay chạm vào đối phương.

Nhưng điều kiện này cũng không hoàn toàn tuyệt đối, có một thứ có thể phá vỡ ràng buộc này.

[… Hình như chưa từng thấy ông uống rượu.]

Tầm nhìn của Trì Thanh ở trên chữ nào đó trong giao diện trò chuyện.

Nếu như anh uống rượu thì khả năng đọc suy nghĩ sẽ mất kiểm soát.

Nói chính xác thì sẽ quay về trạng thái mất thính lực khi đó, anh có thể nghe thấy âm thanh trong phạm vi nhất định. Trong không gian phạm vi nhất định này, chỉ cần đối phương đang nói chuyện vào giờ phút đó thì anh có thể nghe thấy.

Giống như cả thế giới đang thầm thì kỳ lạ bên tai.

—

"Cuộc sống của học sinh ba tốt mấy ông đều nhàm chán thế sao?"

Hôm sau, Quý Minh Nhuệ ngồi trong quán bar ánh đèn lờ mờ, đẩy rượu mà bartender mới pha xong cho Khương Vũ, "Chẳng lẽ ông cũng chưa từng uống rượu hả?"

Khương Vũ nhận lấy, có hơi mất tự nhiên nói: "Bia có tính không? Ăn cơm vào mùa hè, tôi từng uống bia lạnh với ba tôi mấy lần."

"…"

Quý Minh Nhuệ thật sự không biết nói anh ta cái gì mới tốt: "Ông nhìn chị Lan bên cạnh ông kìa, cô ấy còn dữ hơn ông, người ta uống Whisky mà mắt không chớp."

Tô Hiểu Lan cắt mái tóc ngắn ngang tai gọn gàng, dù không mặc đồ cảnh sát cũng ăn mặc vô cùng chững chạc, ai không biết còn tưởng cảnh sát ngầm đến chấp hành nhiệm vụ, vô cùng không hợp với gương mặt dịu dàng của cô.

Khương Vũ: "Chị Hiểu Lan, sao cô không mặc váy, có phải không thích không?"

Tô Hiểu Lan nhìn anh ta, giọng nói dịu dàng nói ra một câu cứng rắn nhất: "Không tiện, váy ảnh hưởng đến tốc độ đá chân của tôi."

Quý Minh Nhuệ: "Chúng ta đến đây thư giãn mà."

Tô Hiểu Lan: "Lỡ như quán bar xảy ra tình huống gì đó, nhân dân cần chúng ta thì sao?"

Quý Minh Nhuệ chắp tay: "Nói rất có lý, là tôi suy nghĩ không chu đáo."

Vụ án nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ kết thúc, lúc này nhóm ba người mới coi như cảm nhận được chút cảm giác chân thực sau khi vào nghề. Bệnh nghề nghiệp cũng theo thế mà sinh ra, gần như là không thả lỏng được, theo thói quen đánh giá thiết bị trong

cửa hàng, có tình huống nào trái quy định không, trình độ có đủ hay không, có thiếu giấy phép kinh doanh không, trong quán có xuất hiện giao dịch lén lút với đường dây phi pháp không.

Bartender trước mặt bị ba người bọn họ nhìn đến mức lưng run rẩy.

Nhưng mà dù bọn họ có dò xét thế nào thì thứ bắt mắt nhất trong quán bar này vẫn là một người quen.

Người đàn ông ngồi một mình trên ghế sô pha trong sảnh, tư thế uể oải, tay áo sơ mi xắn lên, ngón tay đặt trên đầu gối, thỉnh thoảng gõ nhẹ theo nhạc. Bên cạnh hắn không có ai ngồi, nhưng lại có không ít người xung quanh thỉnh thoảng cố ý đến gần.

"Tôi có thể… ngồi ở đây không?" Cuối cùng có người không kìm được mở miệng hỏi.

"Xin lỗi." Giải Lâm lại không dễ nói chuyện giống như bình thường, tuy ánh mắt vẫn chứa ý cười: "Có người rồi."

"Cô rất xinh đẹp." Giải Lâm giơ ngón tay lên, ra hiệu cho nhân viên phục vụ bên cạnh đưa rượu mới bưng đến cho cô, "… Tuy chỗ đã có người, nhưng không biết có thể mời cô một ly rượu không? Chúc cô tối nay chơi vui vẻ."

Quý Minh Nhuệ chưa từng thấy cảnh tượng người trước ngã xuống người sau lên tiếp như này, xem đến mức trợn mắt há mồm.

"… Người trong sảnh đều qua đó hết đúng không?"

Khương Vũ: "Thần tượng của tôi có sức hấp dẫn chẳng phải rất bình thường sao?"

Tô Hiểu Lan thân là phụ nữ, phải thừa nhận chuyện này: "Nhưng mà anh ta không đồng ý ai cả, rất không hợp với khuôn mặt này của

anh ta.”

Quý Minh Nhuệ: “Chắc đã hẹn người khác rồi.”

Anh ta vừa nói xong thì nhìn thấy một người bắt mắt khác từ phòng riêng trên lầu đi đến khu vực ghế ngồi. Sự bắt mắt này chủ yếu là vì người này trông có vẻ vô cùng nghênh ngang, con ông cháu cha điển hình, tóc nhuộm mấy sợi màu vàng, gã lo lắng nhìn một vòng, cuối cùng đi về phía chỗ của Giải Lâm.

“Anh Giải!”

Tóc vàng ngồi xuống, uống một ngụm rượu, vỗ đùi nói: “Coi như đã gặp được anh rồi.”

Giải Lâm: “Nói đi, chuyện gì?”

Tóc vàng tên đầy đủ là Ngô Chí, công tử ăn chơi có tiếng của thành phố Hoa Nam. Người cũng như tên*, cuối cùng thật sự trở thành một thanh niên không chí hướng, trong lòng ngoại trừ tán gái ra thì không có lí tưởng gì khác. Chỉ là tên này có mỗi nhân dân tệ, bởi vì EQ không cao nên trên con đường tán gái cứ bại rồi lại chiến, chiến rồi lại bại. (*Ngô Chí (吴志) đọc là wúzhì đồng âm với không chí hướng (无志) wúzhì)

Trước kia nhà họ Giải cũng từng buôn bán, sau này lại xuất hiện nhân vật có máu mặt, đội trưởng tổng đội Giải Phong, cho nên bây giờ vẫn có quan hệ khá tốt với những con ông cháu cha này.

Ngô Chí còn chưa nói, cung kính cầm ly rượu lên, lúc kính rượu, trong miệng thuần thục phun ra một câu trước: “Ba!”

Giải Lâm nghiêng đầu cười một tiếng, nhận rượu, dựa vào lưng ghế sô pha nhìn gã: “Không có đứa con trai ngu như chú mày, đừng thân thiết bậy bạ, có gì nói đi.”

Ngô Chí: "Thì gần đây có một cô gái khiến em rất để ý, em không biết qua đó nói gì, cho một chiêu giúp đỡ nhé?"

Giải Lâm liếc gã: "Cô gái mà chú mày để ý trong tháng này có hơi nhiều đấy."

Ngô Chí bày tỏ: "Nhưng lần nào em cũng để ý thật lòng!"

Phương châm của gã là thế này: Dù bản thân gã không biết, nhưng gã có thể nhờ người khác chỉ bảo.

Sự thật đã chứng minh, Giải Lâm thật sự là cha mẹ tái sinh của gã, không phải ý nói thủ đoạn của Giải Lâm cao siêu cỡ nào, chỉ là dường như hắn dễ dàng cảm nhận được tâm tư của đối phương, trình độ nhạy bén này khiến Ngô Chí tâm phục khẩu phục.

Ngón tay Giải Lâm vuốt ly rượu, ánh đèn lờ mờ trong quán bar chiếu lên người hắn: "Ai?"

Ngô Chí: "Cô gái ở chỗ bàn kia, vừa dịu dàng vừa mãnh liệt. Hôm nay cô ấy vừa vào quán thì đã đâm sầm vào trong tim em rồi."

Giải Lâm: "'"Gần đây" của chú mày quả thực đủ gần đó."

Ngô Chí: "Chỉ mới mười phút thôi mà, tình yêu luôn đến rất đột ngột."

Giải Lâm nhìn về phía mà gã chỉ, ngẩn người, nói tiếp: "Sợ là chú mày phải đổi người khác rồi."

Ngô Chí: "?"

"Cảnh sát Tô." Giải Lâm cầm rượu qua đó, chào hỏi với nhóm người Tô Hiểu Lan, "Hôm nay nghỉ à?"

Ngô Chí ngơ ngác: "..."

Cảnh sát?

Tô Hiểu Lan không biết xảy ra chuyện gì, cô cụng ly với Giải Lâm: "Hiếm khi nghỉ phép nên đến đây uống mấy ly, không ngờ gặp anh ở chỗ này, chuyện lần trước còn chưa kịp cảm ơn anh đàng hoàng."

Giải Lâm: "Tôi không làm gì, nếu muốn cảm ơn có phải còn thiếu một người không?"

Tô Hiểu Lan nhận ra người hắn nói là Trì Thanh.

Quý Minh Nhuệ ở bên cạnh giải thích: "Có hẹn rồi, cậu ta không muốn ra ngoài, nói cái gì cũng không được. Tôi gửi một đoạn dài, cậu ta trả lời tôi ba chữ, một dấu câu."

Giải Lâm đại khái đoán được là ba từ nào.

Hắn nói: "Ồn, dấu phẩy, nhiều người."

Quý Minh Nhuệ: "???"

Người này lén nhìn bọn họ nói chuyện sao?

Giải Lâm đặt ly rượu lên quầy bar, lại lấy điện thoại ra, tìm người nào đó mới thêm: "Tôi hẹn cậu ta thử xem."

Giải Lâm mở giao diện trò chuyện với Trì Thanh, coi như không thấy hai câu "chào hỏi" mà Trì Thanh gửi qua.

– Tôi uống say.

– Nếu không ai đưa về có thể bị ném ở ngoài đường.

Ngô Chí kết thúc mối tình âm thầm ngắn ngủi dài mười phút nhìn

thoáng qua, trong lòng tán thưởng một câu "cao thủ", dự định coi hai câu này thành sách giáo khoa mà ghi nhớ.

Nhưng mà gã ta hoàn toàn không ngờ rằng, mức độ khó chơi của người bên kia thật sự là kỳ phùng địch thủ với anh Giải của gã.

Trì Thanh: Nếu còn gõ chữ được thì cũng có thể tự mình lái xe về.

Giải Lâm: …

Chương 18: C18: Ly rượu

Dịch: LTLT

Giải Lâm cũng không biết khó mà lui.

– Tuyệt tình đến vậy à?

– Gửi tin nhắn cho cậu không giống với gọi xe.

Ngô Chí hoàn toàn bị khơi dậy sự tò mò, không kìm được tiếp tục nhìn màn hình điện thoại của anh Giải gã.

Cái người khó chơi kia đáp: Là không giống nhau.

– Gọi xe có thể đưa anh về nhà, còn tôi sẽ khiến anh nằm qua đêm ở trên đường.

Ngô Chí: "…"

Người này không có chút nhân tính mà.

Anh Giải của gã hành tẩu giang hồ bao nhiêu năm, dù bản thân chưa từng thật sự xuất hiện thả thính người ta, chỉ giúp gã đưa ra ý kiến từ xa nhưng cũng thành công khiến gã thoát ế không ít lần, thế mà cũng có ngày thất bại.

Ngô Chí nói thầm trong bụng, thế mà phát hiện anh Giải của gã chẳng hề tức giận, dựa vào cạnh quầy bar tiếp tục gửi tin nhắn cho người kia, có vẻ như còn rất vui vẻ.

Nhưng mà một đống tin nhắn còn chưa gõ xong gửi đi, tốc độ bên kia lại nhanh hơn, chắc là nhìn thấy bên trên hiển thị "đang nhập", người khó chơi kia dứt khoát giành gửi hai tin nhắn qua đây trước.

– Sớm cút ra đường còn có thể giành được vị trí tốt.

– Còn gửi nữa thì chặn.

Ngô Chí cảm thấy kính nể.

Quý Minh Nhuệ an ủi: "Không sao, ông nội họ Trì kia không hẹn được mới là trạng thái bình thường. Trừ khi bỗng nhiên mưa to một trận, khiến cậu ta cảm thấy tối nay tâm trạng khá tốt thì chuyện này mới có thể nói được."

Bên kia, ông nội họ Trì gửi xong tin nhắn thì đặt điện thoại qua một bên, chuẩn bị nằm xuống nghỉ.

Kết quả mắt nhắm lại chưa qua mười phút đồng hồ, lúc anh sắp ngủ rồi thì điện thoại lại bắt đầu rung lên.

Sau khi anh cảnh cáo "còn gửi nữa thì chặn", quả thực Giải Lâm không gửi tin nhắn nữa, trực tiếp gọi điện thoại đến.

[Bạn tốt "Giải Lâm" của bạn mời bạn tham gia cuộc trò chuyện.]

Trì Thanh: "…" Còn chưa xong à?

Anh nghe máy: "Anh tốt nhất…" Anh tốt nhất là có chuyện gì đó thật.

Bên kia điện thoại truyền đến một tiếng "rầm", ngay sau đó là giọng nói tăng tốc, anh nghe thấy cũng rất bất đắc dĩ: "Mấy câu vừa rồi là chọc cậu thôi, lần này thật sự có việc."

Có đôi khi, cuộc đời thay đổi trong nháy mắt như thế.

Chỉ mười phút ngắn ngủi, trong quán bar liên tục xuất hiện bất ngờ, khung cảnh vốn ngay ngắn trật tự lúc này trở nên rối loạn, tiếng "xoảng" vừa rồi là âm thanh chai bia bị vỡ.

Bartender ở quầy bar đang pha chế rượu thì một cô gái phớt lờ sự ngăn cản của nhân viên bảo vệ xông vào trong. Cô nhìn xung quanh mấy lần, sau đó đặt túi xuống, cầm chai rượu trên quầy bar, đập thật mạnh lên đầu của bartender: "Đồ đàn ông xấu xa!"

Cú đập này khiến âm nhạc trong quầy bar ngừng lại hết.

Có người nhìn về phía bọn họ: "Chuyện gì thế này?"

Với tư cách là cảnh sát nhân dân, cơ thể của Quý Minh Nhuệ phản ứng nhanh hơn đại não, trước khi cô gái kia muốn đập lần thứ hai, anh ta sải bước, vượt qua ghế ngồi, xông về phía đó: "Làm gì đó? Bỏ chai rượu xuống!"

Cuối cùng, chai rượu được đặt xuống, nhưng mà rượu cũng văng lên người Quý Minh Nhuệ.

Giải Lâm nói ngắn gọn về tình huống xong lại nói: "Cậu ta muốn nhờ cậu mua một bộ quần áo có thể mặc, đem đến đây giùm cậu ta."

Ngô Chí: "Chẳng phải nói gửi quần áo đến là được sao? Vì sao còn phải cố ý mua?"

Giải Lâm lườm gã, ra hiệu cho gã im mồm: "Gửi địa chỉ cho cậu, không xa, đến rất tiện, nếu xa cũng không gọi cậu đâu."

Đối tượng Trì Thanh muốn giết bây giờ trở thành Quý Minh Nhuệ.

Một lát sau, anh đưa tay bóp sống mũi nói: "Bảo cậu ta chờ đó."

Quán bar thật sự không xa mấy, cái nơi mà buổi tối khá náo nhiệt cũng chỉ có chỗ khu lão thành này, không cần Giải Lâm nói, Trì Thanh cũng sẽ không cầm quần áo mà mình từng mặc đưa cho Quý Minh Nhuệ, đối với người ưa sạch sẽ mà nói thì quần áo của mình không ai chạm vào được, dù là anh em tốt nhất cũng không được.

Trì Thanh đeo găng tay màu đen, lúc xách túi đi vào quán bar, vụ ồn ào đã kết thúc rồi.

Kế hoạch team building của nhóm người mới bị bể hoàn toàn, bọn họ đang đứng xung quanh cô gái kia làm công tác hòa giải: "Chúng tôi là cảnh sát, cô yên tâm, có chuyện gì có thể nói với chúng tôi, đừng ra tay. Chúng ta là xã hội văn minh phải nói chuyện văn minh."

Cô gái rất trẻ, khoảng chừng đầu hai, vừa thời thượng lại xinh đẹp.

Cổ tay đeo một vòng tay rất tinh xảo, lúc nói chuyện, mặt dây chuyền hình ngôi sao không ngừng lắc lư, chứng tỏ cô vẫn đang cố gắng kiềm nén cảm xúc của mình: "Tôi vì anh ta, từ bỏ công việc ở quê. Tôi còn cố ý từ Hạ Thành đến đây… Nhưng anh ta thì sao? Thế mà ở sau lưng tôi hẹn hò với bạn thân của tôi từ lâu rồi."

Ánh mắt bartender lẩn tránh.

Sau khi tức điên lên, cô gái bình tĩnh lại, buông lỏng bàn tay đang nắm chặt: "Cũng vì tôi ngu, tôi nên sớm biết. Trước khi tôi đến, anh ta từ chối sống cùng với tôi, nói cái gì là hai người dù đang yêu nhau cũng phải có không gian riêng. Tôi thấy là muốn tôi để dành chỗ cho hai người."

Nhóm người Quý Minh Nhuệ làm công tác hòa giải thuận buồm xuôi gió.

Tô Hiểu Lan thân là con gái, có quyền lên tiếng nhất: "Cóc ba chân

khó tìm, đàn ông hai chân còn rất nhiều."

Cô gái: "Nhưng tôi thật sự rất thích anh ta."

Tô Hiểu Lan: "Tôi hiểu cô mà. Không sao, cô gái, cuộc đời của cô còn rất dài, cứ coi đoạn tình cảm này thành một khung cảnh dừng lại ngắn ngủi, nhớ rõ điều tốt đẹp lúc hai người bắt đầu yêu nhau là đủ rồi. Có thể lúc xuống xe, giữa hai người không vui vẻ, nhưng không thể để kết cục ảnh hưởng quá trình này."

Tô Hiểu Lan biết lúc này lời nói không thể quá sắc bén, thế là dịu giọng, nói: "Lúc đầu anh ta yêu cô nhất định là thật, chỉ là anh ta của bây giờ không còn là anh ta lúc đầu nữa."

Nước mắt của cô gái không kìm được mà chảy ra từ khóe mắt.

Giải Lâm không nói gì, anh yên lặng nghe, đúng lúc đưa một tờ khăn giấy cho cô gái: "Đừng khóc nữa." Ngón tay hắn hơi cong lại, lúc đưa khăn giấy lộ ra mấy phần dịu dàng vô ý, "Cô là cô gái xinh đẹp như này, nước mắt không hợp với cô, tên kia cũng không hợp với cô."

An ủi của Giải Lâm rất có hiệu quả, nhưng dễ khiến người ta suy nghĩ viển vong, luôn cảm thấy trong lời nói có phải còn có một câu: "Hắn ta không hợp với cô, cô thấy tôi thế nào? Có muốn về nhà cùng tôi không?"

Nhưng sau khi nói xong thì hắn rút tay lại, lùi về khoảng cách xã giao an toàn. Sau đó hắn ngước mắt, nhìn thấy cái người khó chơi kia.

Trì Thanh đưa túi đựng quần áo qua: "Đồ của ông, còn có lần sau thì ông chạy khỏa thân đi."

Trên người Quý Minh Nhuệ dính nước, chờ quần áo rất lâu rồi, cầm lấy túi chuẩn bị đến nhà vệ sinh: "Cảm ơn đại ca, vất vả ông chạy

một chuyến rồi, tôi đi thay quần áo, ông ngồi một lát nha? Tiện thể giúp tôi an ủi cô gái này."

Trì Thanh: "Vì sao tôi phải giúp?"

Quý Minh Nhuệ: "… Ông cũng đã đến rồi mà."

Trì Thanh miễn cưỡng phân chút sự chú ý cho cô gái đang khóc lóc kia, không thể cảm nhận được cảm xúc của cô lúc này.

Sau khi Quý Minh Nhuệ đi, Giải Lâm thuận thế ngồi bên cạnh Trì Thanh: "Đến rồi, uống gì không?"

Trì Thanh: "Nước."

Anh lại bổ sung thêm một câu: "Nước khoáng hay nước chanh đều được."

Giải Lâm: "Cậu đến quán bar chỉ uống nước à?"

Trì Thanh lười giải thích nguyên nhân mình không uống rượu, nói thẳng: "Dị ứng cồn."

"Ưa sạch sẽ, dị ứng với người còn dị ứng với cồn nữa." Giải Lâm bảo phục vụ làm cho anh một ly nước chanh, "Con người của cậu thật khó hầu hạ."

Ngô Chí vỗ vai Giải Lâm, nhỏ giọng hỏi: "Chính là người khó chơi vừa rồi sao?"

Gã đến bên cạnh làm quần chúng vây xem một lúc lâu, chịu đựng đến giờ cuối cùng cũng nhìn thấy được dáng vẻ thật.

Từ lúc Trì Thanh bước vào thì gã đã để ý rồi, găng tay màu đen, xinh đẹp nhưng lại rất mệt mỏi, dù ở quán bar tối tăm này cũng vẫn

vô cùng bắt mắt trong đám đông.

Cô gái cứ thế mà khóc, cuối cùng ánh mắt lướt về phía Trì Thanh.

Trì Thanh nhịn một hồi lâu, lương tâm xuất hiện, định giúp bạn bè một lần.

Anh nhận lấy ly nước mà phục vụ đưa tới, găng tay màu đen phủ trên thành ly, trong miệng lại lạnh lùng phun ra ba chữ: "Chúc mừng cô."

Cô gái: "?"

"Chia tay vào lúc này chưa chắc là chuyện xấu, nếu kết hôn rồi chia tay…" Trì Thanh ngừng lại, nói, "Đến lúc đó mọi người đều rất phiền phức."

"…"

Tuy là lời nói thật, dù lạnh lùng sắc bén nhưng có lý.

Có điều, rất ít phụ nữ muốn nghe thấy những lời này lúc chia tay, bọn họ càng muốn được an ủi.

Trì Thanh hoàn toàn không hiểu: "Sao cô ta lại khóc rồi?"

Tô Hiểu Lan không biết nên nói thế nào, cô mới phải hỏi đây. Khó khăn lắm tôi mới dỗ được người ta, anh làm thế nào mà lại chọc người ta khóc rồi?

Giải Lâm đỡ trán: "… Tuy cậu nói rất có lý, nhưng cô ấy nhất thời không tiêu hóa được. Thôi bỏ đi, cậu vẫn nên uống nước thôi."

Trì Thanh cũng không để ý, về bản chất, cô gái này thất tình, có liên quan trực tiếp gì đến mình đâu. Với lại, anh cũng không hiểu, vì sao

con người thất tình lại đau khổ, là một cảm giác như thế nào?

Sau đó anh cúi đầu nhấp một ngụm nước.

Giải Lâm nhìn anh: "Vừa rồi cậu nói tôi còn gửi tin nữa thì cậu chặn tôi, nghiêm túc sao?"

Trì Thanh cũng nhìn hắn: "Nếu như anh không chờ kịp thì bây giờ có thể luôn."

"…"

Gây ra việc này, bartender tan ca sớm hơn, hắn ta không dám đối diện trực tiếp với bên nữ, thế là mượn cớ đi nhà vệ sinh, vội vội vàng vàng chuồn đi từ cửa sau.

Trì Thanh uống nước chanh được một nửa, thuận tay đặt ly nước trên quầy bar. Quý Minh Nhuệ đúng lúc thay quần áo xong bước ra, trợn to mắt: "Sao người này lại khóc dữ hơn vậy?"

Trì Thanh: "Không biết."

"…"

"Không có việc gì thì tôi đi trước."

Quý Minh Nhuệ vội vàng nói: "Chờ lát nữa đi, chúng tôi cũng gần xong rồi, cùng đi." Anh ta lại nói, "Hiểu Lan, bà đưa cô gái đó về đi."

Trong lúc chờ anh ta, Trì Thanh vươn tay, cầm lấy ly nước ở chỗ cũ, đúng lúc Giải Lâm cũng vươn tay cầm ly lên, động tác này suýt nữa đụng vào tay của Giải Lâm, dù đang mang găng tay nhưng Trì Thanh cũng vô cùng cẩn thận, anh nhanh chóng phản ứng lại, ngừng động tác.

"Đã đeo găng tay rồi còn cẩn thận như thế." Giải Lâm nói, "… Yên

tâm, tôi không đụng vào cậu.”

Giải Lâm nói xong thì cầm ly nước.

Nhưng mà đến khi ly rượu đến bên môi thì hắn chợt khựng lại.

Ngụm này vẫn chưa uống hết, thứ trong ly vừa mới dính đến bên môi thì hắn nếm được mùi vị của nước chanh, rất nhạt, gần như là nước lọc, mơ hồ mang theo chút vị chanh.

Ly trong quán bar đều trong na ná nhau, dựa vào các loại rượu khác nhau sẽ đựng trong ly thủy tinh có hình dáng khác nhau.

Ly của hắn với Trì Thanh trùng hợp giống nhau, đều là ly hình trụ dài.

Ly rượu của Giải Lâm không có màu, để trang trí, trong ly cũng thả mấy lát chanh.

Hắn nhìn thoáng qua thấy trong tay phục vụ quầy bar đang cầm khăn lau, nhận ra vừa rồi lúc phục vụ lau mặt bàn có lẽ đã động đến vị trí của ly.

Hắn đang định nhắc nhở thì phát hiện Trì Thanh đã nhấp một ngụm.

Chương 19: C19: Mất kiểm soát

Quán bar vĩnh viễn là nơi càng muộn càng náo nhiệt, vị ca sĩ mặc áo sơ mi rách trên sân khấu khàn giọng hát đến phần điệp khúc. Sau khi nhấp xong ngụm nước kia, ngón tay đặt trên thành ly của Trì Thanh lập tức cứng ngắc. Mùi rượu từng chút từng chút lan ra giữa môi răng.

Màu sắc của ly rượu mà Giải Lâm gọi trông thì nhàn nhạt nhưng thực ra độ cồn không thấp, vào cổ họng giống như lửa đốt.

Trì Thanh cảm thấy bây giờ không chỉ cổ họng của mình bị đốt mà bên tai cũng lập tức bùng nổ, rượu lan đến tứ chi, ngay cả đầu óc cũng nóng rát.

Thực tế thì chất lỏng đựng trong hai cái ly dưới ánh sáng bình thường có thể nhìn ra sự khác nhau, dù sao thì màu rượu có nhạt thế nào cũng không thể làm đến độ trong suốt giống như nước tinh khiết. Nhưng sự khác biệt nhỏ xíu này không thể ngăn cản ánh đèn không ngừng thay đổi trong quán bar gây chuyện.

Phục vụ nhìn thấy phản ứng này của bọn họ, nhận ra chuyện gì đó bèn chủ động giải thích: "Xin lỗi, vừa rồi lúc lau bàn có lẽ tôi không chú ý, đặt ngược ly của hai anh…"

Trì Thanh gần như không nghe thấy lời nói này, anh còn chẳng quan tâm chuyện mình uống cùng ly rượu với Giải Lâm, trong tai đều là một loại âm thanh khác.

[Mau tan ca đi, đi làm hai tuần liền rồi, bạn gái còn trách mình

không đủ quan tâm cô ấy, mình làm gì có thời gian. Hôm qua cô ấy còn hỏi mình có từng nghĩ đến chuyện kết hôn không, nhưng bây giờ mình vừa không có tiền vừa không có nhà… còn nhóm người thân thích nữa…]

Cậu chàng phục vụ đi làm quá nhàm chán, thỉnh thoảng nghĩ đến mấy chuyện lông gà vỏ tỏi.

Không chỉ cậu chàng phục vụ này, vô số loại âm thanh trong quán rượu kéo đến cùng lúc anh nhấp ngụm rượu kia.

Cách quầy bar không xa có một người đàn ông trung niên đang ngồi, tuổi của cô gái bên cạnh gã lại rất nhỏ, ăn mặc đẹp đẽ. Hai người trông cười cười nói nói, không có gì kỳ lạ.

Nhưng mà trong vô số loại âm thanh, có một giọng nói đàn ông trung niên biến dạng đang nói: [… Mình lừa cô ta rằng mình đã ly hôn với vợ, sao có thể chứ? Cô ta muốn tiền, mình muốn tuổi trẻ của cô ta, quan hệ yết giá công khai, tình yêu cái gì.]

[…]

Có quá nhiều loại âm thanh, hiện thực và một loại "chân thực" khác khó nói ra chôn sâu dưới đáy lòng giao nhau.

Hai loại âm thanh này hòa lẫn vào nhau, ồn đến mức khiến anh đau đầu.

Giữa buổi tiệc linh đình, biểu cảm trên mặt mỗi người đều bị ánh sáng chiếu thành dáng vẻ hư ảo, cười với đau buồn đều được dát lên một lớp kính lọc khiến người khác không nhìn thấu, chỉ còn lại vô số âm thanh thì thà thì thầm.

Cuối cùng, một giọng nói cách anh rất gần vang lên một cách rõ ràng.

“Lúc làm việc chú ý một chút.” Giải Lâm nói, “Thứ như ly rượu có thể đặt sai sao? Có người không uống rượu được, xảy ra chuyện thì ai gánh?”

Phục vụ thấy vị khách luôn cười tủm tỉm kia bây giờ lại trở nên không dễ nói chuyện.

Cậu ta cất miếng vải lau trong tay, tay luống cuống xoa lên trên tạp dề: “Xin lỗi, hay là… tôi lại pha cho hai anh hai ly mới nhé?”

Ánh mắt của Giải Lâm lướt qua cậu ta: “Không cần.”

Hắn lại nhìn về phía người dị ứng với cồn, âm thanh trong quán bar quá ồn, muốn nói chuyện chỉ có thể cố hết sức đến gần tai đối phương, cũng vì khoảng cách rất gần nên giọng nói của hắn lập tức lấn át tất cả âm thanh khác.

Trì Thanh nghe thấy hắn hỏi: “Cậu uống bao nhiêu? Độ cồn của rượu này không thấp, vừa rồi không kịp nhận ra, không ngăn cậu kịp.”

Giải Lâm mượn ánh đèn thỉnh thoảng lướt qua đây, tiến sát để xem thử tình huống dị ứng của Trì Thanh thế này, trên cổ có nổi mẩn đỏ hay không, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở cổ của anh, phát hiện chiếc áo len mà anh mặc hôm nay tình cờ là chiếc áo mà anh mặc hôm hai người gặp nhau lần đầu ở phòng khám, mơ hồ nhìn thấy được nửa đoạn xương quai xanh.

Dù ở nơi ánh sáng hỗn loạn này cũng có thể nhìn ra được anh trắng hơn người khác mấy lần, xương quai xanh lõm xuống tỏa ra một cái bóng nhỏ.

Giải Lâm chợt dời ánh mắt, không nhìn nữa.

Hắn phát hiện tuy trên người Trì Thanh không có nổi mẩn nhưng

người quả thực có hơi là lạ, chỗ là lạ này bắt nguồn từ việc người đáng lẽ phải lập tức bảo hắn không có việc gì đừng có lại gần như thế vậy mà không nói gì.

Trì Thanh chỉ đang cụp mắt, đặt ly rượu về lại, không đáp lại lời của hắn.

Âm thanh biến dạng không ngừng từ xung quanh tập trung lại.

Trì Thanh không thể nào hồi đáp.

Cô gái thất tình vừa rồi không khóc nữa, đang nói chuyện với Tô Hiểu Lan, âm thanh biến dạng có cùng âm sắc với giọng của cô gái đang nói:

[Mẹ nó, sau này bà tìm một người tốt hơn gã!]

[…]

"Khó chịu chỗ nào?"

"…"

"Nói chuyện." Giải Lâm lại hỏi lần nữa, "Khó chịu chỗ nào?"

Ồn.

Ồn quá.

Trì Thanh nghĩ.

Lần đầu tiên anh đụng vào rượu là lúc đang quay bộ phim đầu tiên.

Vào một buổi liên hoan nào đó, nhà sản xuất không gọi đồ uống, tất cả các bàn đều là rượu vang. Trì Thanh thân làm nhân vật phản diện

cả bộ phim chỉ có ba cảnh quay, một lời thoại cũng nhận được lời mời.

Uống ly rượu vang đó xuống, anh cũng giống như bây giờ, quay về trạng thái lúc mất thính lực.

Tình trạng khi đó kéo dài hơn nửa tháng, sau này anh lại thử một lần nữa, phát hiện quả thực cồn có ảnh hưởng đến nó.

Trì Thanh không trả lời, Giải Lâm lại quay sang hỏi Quý Minh Nhuệ đang vội vàng đỡ cô gái thất tình dậy ở bên cạnh: "Cậu ấy dị ứng bình thường có triệu chứng gì?". Cập hật tuyệ hah tại _ TùTuyệ.V _

Quý Minh Nhuệ ngẩn người: "Cậu ấy uống rượu rồi à?"

Quý Minh Nhuệ cẩn thận tìm kiếm thông tin có liên quan đến việc Trì Thanh uống rượu ở trong đầu: "Cậu ấy chưa từng uống rượu, về phần dị ứng, tôi cũng không rõ lắm, nhưng mà trước đây hình như cậu ấy từng nói sau khi uống rượu… sẽ cảm thấy rất ồn."

Giải Lâm: "Ồn?"

Quý Minh Nhuệ cũng không hiểu "ồn" này cụ thể chỉ cái gì: "Có lẽ là ù tai? Có vài người uống rượu xong thì đầu dễ kêu ong ong."

Giải Lâm: "Cậu còn bao lâu thì bận xong?"

Quý Minh Nhuệ vừa định nói "tôi xong ngay đây".

Nhưng mà Giải Lâm nói câu này hầu như không định để cho anh ta có thời gian trả lời. Hắn cầm áo khoác ở bên cạnh lên, ngay sau đó nói: "Thấy cậu rất bận, cậu ấy để tôi phụ trách vậy. Dù sao cũng là uống rượu của tôi, tôi đưa cậu ấy về."

Người bên ngoài quán bar ít đi rất nhiều, giờ này cũng rất ít người còn đi dạo trên đường.

Nhưng mà có đường xá thì có xe, có xe thì sẽ có người, trừ khi Trì Thanh lập tức đi đến một nơi bán kính mười dặm không có bất cứ ai thì những âm thanh bên tai mới có thể ngừng lại.

Giải Lâm chăm sóc "bệnh nhân" dị ứng cồn trên xe, dù trạng thái biểu hiện ra ngoài bây giờ của người bệnh này chỉ là không muốn để ý đến người khác, trông không giống dị ứng cồn mà là giống dị ứng với con người hơn, nhưng hắn vẫn bảo tài xế lái thay chạy chậm lại.

Tối hôm nay hắn cũng uống rượu, không tiện lái xe.

Hai người hiếm khi cùng ngồi ở ghế sau, Giải Lâm gửi tin nhắn cho Ngô Chí tỏ ý mình đi trước. Ngô Chí đáp: Được được được, hôm khác chúng ta lại hẹn. Em linh cảm tình yêu của em nhanh chóng đến thôi.

Giải Lâm nhấn nút khóa màn hình, hỏi Trì Thanh: "Còn ồn không?"

Trì Thanh khép hờ mắt: "Có hơi."

Nếu như tài xế lái thay không vừa lái xe vừa tính toán trong lòng rốt cuộc phải làm thế nào để vòng đường xa hơn mà không để lại dấu vết, thì có lẽ bây giờ anh sẽ yên tĩnh hơn một chút.

Tài xế lái thay: "Hãy thắt dây an toàn, tôi chắc chắn sẽ đưa hai người về nhà trong thời gian nhanh nhất."

[Chờ lát nữa mình sẽ bí mật rẽ vào đường Duyên An.]

[Có thể không đi cầu vượt mình sẽ không đi cầu vượt, nếu như bị phát hiện thì nói nhìn nhầm, lần đầu tiên đi đoạn đường này không quen lắm.]

[…]

[Tiền không dễ kiếm, mình cũng là đấu tranh vì cuộc sống thôi.]

Giải Lâm bị đốp lại đã quen, quen đến tự nhiên, với lại trong xe ngoài hắn với tài xế đang nói thì dường như không có âm thanh nào khác, chủ động nói: "Câu tiếp theo của cậu có phải nên bảo tôi im miệng không?"

Nhưng mà lần này hắn đoán sai rồi, trong một đống âm thanh, giọng nói của hắn thực ra nghe vẫn còn thuận tai.

… Vì anh không nghe thấy giọng nói biến dạng trong lòng Giải Lâm.

Giọng nói của người khác đều là hai lớp, trộn lẫn cùng quậy ầm ĩ đến mức anh đau đầu, chỉ đến khi hắn nói chuyện mới rõ ràng.

Trì Thanh vẫn nói: "Bản thân anh biết thì tốt."

Tài xế: "Đoạn đường này cũng là lần đầu tiên tôi chạy…"

[Tính sai rồi, đường Duyên An không đủ xa, có đường xa hơn sao vừa rồi mình không phát hiện…]

Trì Thanh không nhịn được nữa, ngón tay được găng tay màu đen bao bọc đan hờ vào nhau, ẩn một nửa người trong bóng tối, lạnh lùng nói: "Không bằng anh chạy dọc theo thành phố Hoa Nam, chạy một vòng từ Bắc đến Nam, như vậy có thể vòng đến trời sáng."

[…]

Tài xế lái thay nghe vậy suýt nữa coi thắng thành chân ga mà đạp, trong lòng nghĩ gì đều biến mất.

Giải Lâm: "Cậu vậy mà rất quen thuộc vùng này."

Trì Thanh nhận ra Giải Lâm đang nhìn mình: "Hướng dẫn đã đổi lộ

tuyến ba lần, tôi không có mù.”

Trì Thanh yên tĩnh chưa được mấy phút, bởi vì lúc tài xế vòng đường đã nhanh nhạy tính thời gian kẹt xe vào luôn, cố ý chọn một con đường kẹt xe quanh năm, chiếc xe của bọn họ không chút bất ngờ cũng kẹt ở con đường này.

Xe xung quanh dần nhiều hơn.

Mấy làn đường đều chật ních xe, tiếng còi vang lên không dứt bên tai.

Trì Thanh thật sự muốn vỗ tay cho tài xế lái thay này.

Dọc đường đi từ quán bar, Trì Thanh nghe thấy rất nhiều âm thanh, vượt quá sức chịu đựng, anh mở mắt, thấy Giải Lâm đang ngồi bên cạnh.

Nghĩ đến tình hình sức khỏe của anh, đoạn đường này Giải Lâm rất yên tĩnh, không làm ồn anh giống trước đây.

Tay của Giải Lâm đặt bên cạnh, Trì Thanh chợt nghĩ đến tình hình hai lần trước, sau khi anh không cẩn thận đụng vào tay Giải Lâm.

Tình huống bây giờ, nếu đụng vào tay hắn cũng sẽ giống trước đây sao?

…

Trì Thanh nghi ngờ Giải Lâm không chỉ là một tên điên mà có thể còn là một cái máy chặn âm thanh.

Anh rất muốn xác minh suy đoán này của mình, nhưng mà lúc này lại đứng trước một lựa chọn khó khăn: Chọn giữa “chứng ưa sạch sẽ phát tác” với “bị ồn ào chết”.

Mà hai lựa chọn này rất khó phân cao thấp.

Cuối cùng Trì Thanh ma xui quỷ khiến tháo nửa găng tay ra.

Khoảnh khắc chạm vào, tất cả âm thanh rút đi hết, giọng nói biến dạng giống như chưa từng tồn tại, bên tai chỉ còn lại tiếng còi với một tiếng cười tùy hứng.

"Lại chọt tôi." Giải Lâm nói, "Hay là cậu uống say thích chọt người khác."

"…"

Tuy đối với người mắc chứng ưa sạch sẽ mà nói, chuyện đụng vào người khác dù là làm mấy lần cũng đều rất khó chấp nhận, nhưng quả thực kiếm cớ có thể trước lạ sau quen.

Trì Thanh: "Trên tay anh có gì đó."

Giải Lâm: "Ở đâu?"

Trì Thanh: "Nhìn lầm."

Cuối cùng, Trì Thanh bước xuống xe sau khi Giải Lâm dặn dò "có chuyện thì liên lạc tôi". Anh nằm gần nửa đêm, chờ mọi người trong tòa nhà gần như ngủ hết mới đi ngủ, dù thời gian ngủ như này rất khó có thể duy trì tám tiếng đồng hồ.

Bởi vì cụ ông cụ bà dưới lầu bền bỉ thức dậy lúc năm giờ sáng.

Năm giờ sáng, Trì Thanh mở mắt.

Cụ ông cụ bà mới sáng đã cãi nhau: [Năm đó tôi cũng là một nhành hoa trong xưởng, mắt mù lấy một ông già nát rượu như ông!]

Sau khi ra ngoài đi chợ nông sản thì chủ đề lại thay đổi.

Chợ nông sản mãi mãi không thiếu tài nguyên nói chuyện, xung quanh xảy ra chuyện gì, nhà nào thế nào đều có thể nghe thấy trong trạm trung chuyển cỡ lớn này.

Thế là Trì Thanh nghe rõ ràng cụ bà thở dài trong lòng: [Tiểu khu bên cạnh có người chết, một cô gái tuổi còn trẻ như thế, ôi chao. Trước đây mình còn từng gặp con bé, con bé mới đến đây một thời gian, chưa ổn định, xem phòng khắp nơi.]

Chương 20: C20: Án mạng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương có nội dung bằng hình ảnh

Dịch: LTLT

Ngày đầu tiên đi làm của tuần này, Quý Minh Nhuệ, Tô Hiểu Lan với Khương Vũ cùng bị Võ Chí Bân gọi vào văn phòng.

Võ Chí Bân hiếm khi im lặng, ông vừa mới nhận được hồ sơ từ tổ khác chuyển đến đây, một lát sau mới chậm rãi nói: "Bốn giờ hơn đêm qua, tiểu khu Dương Viên xảy ra một vụ án mạng."

Quý Minh Nhuệ nghe thấy hai chữ "án mạng" thì tai dựng thẳng lên, cơ thể bất giác đứng thẳng. Tô Hiểu Lan với Khương Vũ cũng thế.

Trước đây bọn họ vẫn chỉ là người mới, nhiệm vụ nhận được hầu như không liên quan gì đến "án mạng", dù có tiếp xúc với nhiệm vụ liên quan, một khi được xác định là vụ án hình sự thì phải chuyển giao cho tổ khác. Cho nên Võ Chí Bân có thể gọi bọn họ đến, nói với bọn họ câu này, bọn họ thật sự thấy bất ngờ.

"Người chết 23 tuổi, nữ, tên đầy đủ Dương Trân Trân, vì bạn trai mà chuyển đến thành phố Hoa Nam cách đây một khoảng thời gian, ở Dương Viên được một tháng." Võ Chí Bân nói, "Sáng hôm nay chủ nhà đến gõ cửa, nửa ngày không có ai phản ứng, mở cửa thì phát hiện người đang nằm trên giường, đã chết."

Võ Chí Bân nói xong, xoay màn hình máy tính về phía bọn họ.

Trên màn hình là một tấm ảnh hiện trường, một phòng trọ rất đơn giản có một phòng ngủ với một phòng khách. Sau khi thuê được phòng rõ ràng cô đã dốc lòng bày biện, bàn trang điểm mới đặt mua, thảm nhung, ngay cả cửa sổ cũng là rèm cửa ren màu trắng mới thay, dùng dây tua rua buộc lại. Chỉ là bây giờ trên rèm cửa dính đầy máu, thậm chí bên trên còn có một dấu tay đáng sợ… Trước khi chết, cô gái đã cố gắng giãy giụa.

Cảnh tượng trên giường càng khiến người ta nhìn rồi không nỡ nhìn lại. Trên ga giường màu ngà đều là những vết máu lớn, cô gái khỏa thân, phần mặt bị hung thủ dùng gối đầu che kín lại, không nhìn rõ dung mạo, chỉ có mái tóc giống như tảo biển tản ra khắp giường.

Một cô gái, sống một mình, bị hung thủ đột nhập vào phòng gi ết chết.

Quý Minh Nhuệ xem xét các đồ trang trí, đồ nội thất và các chi tiết trong ảnh, tổng kết đặc điểm vụ án, cuối cùng anh ta nhìn thấy một nơi nào đó, con ngươi chợt phóng to.

Anh ta nhìn thấy cổ tay mảnh khảnh của cô gái buông thõng bên mép giường, trên cổ tay là một vòng tay quen mắt, mặt vòng tay hình ngôi sao rũ xuống trên mu bàn tay.

Khương Vũ: "Sao lại là cô ấy?"

Tô Hiểu Lan rõ ràng cũng chú ý đến vòng tay này, cả người cô cứng đờ: "Hôm qua, hôm qua tôi đưa cô ấy đến dưới lầu nhà cô ấy…"

"Hiện tại chưa có kết quả nghiệm thi, nhưng mà trên xác chết có dấu vết bị xâm phạm rõ ràng. Phần đầu với phần bụng của người chết có vết thương trí mạng, thời gian tử vong ước tính ban đầu không quá sáu tiếng, đang điều tra tình hình các mối quan hệ xã

giao của người chết, cùng với lúc còn sống có từng xảy ra mâu thuẫn với ai không."

"Chắc cô cậu cũng đoán được vì sao gọi cô cậu đến đây rồi, qua điều tra, tối hôm qua cô cậu từng gặp cô ấy ở quán bar."

Vẻ mặt của Tô Hiểu Lan hốt hoảng, nhất thời quên trả lời câu nói của Võ Chí Bân.

Lúc đó gần hai giờ sáng, cô với cô gái ôm nhau. Trước khi đi cô gái cười nói: "Cảm ơn mọi người, nếu hôm nay không phải có mọi người thì có lẽ tôi sẽ mất mặt hơn. Cô nói đúng, đàn ông hai chân còn không dễ tìm sao?" Tô Hiểu Lan nhìn cô mở cửa tòa chung cư bước vào, sau đó thang máy dần dần khép lại.

Ai ngờ, sau khi đưa cô ấy về nhà, chỉ qua hai tiếng đồng hồ, cô ấy bị người ta sát hại tàn nhẫn, chết trong căn phòng mà bản thân bỏ công trang trí.

Trước sau chỉ chênh lệch hai tiếng đồng hồ.

Tô Hiểu Lan biết nghĩ như vậy không có chút ý nghĩa nào hết, nhưng cô vẫn không kìm được mà nghĩ: Nếu tối qua cô lại chờ một lát, muộn chút rồi đi, thậm chí lên lầu cùng với cô gái, kết quả có khi nào sẽ khác không?

Trì Thanh ở trong nhà, trong phòng rõ ràng trống rỗng nhưng vẫn tràn ngập âm thanh.

Trong âm thanh cả ngày nay anh nghe thấy, có phân nửa đang bàn tán về "cô gái bị giết ở tiểu khu bên cạnh".

[Nên mới nói con gái một mình ở bên ngoài đúng là không an toàn.]

Cũng có người trong miệng nói "thật đáng thương, một cô gái thật

tốt vậy mà mất rồi, lần trước tôi từng gặp cô ấy, cô ấy rất hoạt bát" nhưng một góc nào đó trong đáy lòng lại âm thầm nghĩ: [Cô gái đó á, may mà chưa bàn xong giá cả, không giao phòng cho cô ta thuê, ai biết có phải đắc tội người nào đó không… Nếu như chết người thì sau này phòng của mình đừng hòng được thuê nữa.]

[…]

Không chỉ như thế, trong nhà của đôi vợ chồng kiểu mẫu cùng tòa nhà cũng đang ồn ào cãi nhau.

Trì Thanh đang rót nước ấm trong bếp, vừa bưng ly nước lên, còn chưa kịp rót nước vào thì âm thanh biến dạng ở khắp mọi nơi chợt nói:

[Hôm qua anh ta uống say, lúc về nói "em có cảm thấy Đồng Đồng trông không giống anh không", anh ta có ý gì? Có phải anh ta phát hiện ra gì rồi không? Nếu như anh ta muốn đưa Đồng Đồng đi làm xét nghiệm cha con, mình phải làm sao đây?]

Căn hộ Trì Thanh đang ở, một thang bốn hộ*, một tầng có bốn hộ gia đình, mấy âm thanh trên lầu dưới lầu hòa lại với nhau không thua một cái chợ nông sản.

*Một thang bốn hộ: Bốn căn hộ dùng cùng một cầu thang

Click để xem ảnh

Đây mới chỉ là ngày đầu tiên.

Trì Thanh không biết mình có thể kiên trì trong hoàn cảnh này bao lâu.

Bác sĩ tâm lý: "Muốn hủy buổi tư vấn tuần này sao ạ?"

"Phải."

Bác sĩ tâm lý nghe thấy giọng nói đầu bên kia điện thoại cảm thấy là lạ, tuy trước đây Trì Thanh cũng nói chuyện lạnh lùng, nhưng mà hôm nay dường như rất không có nhiệt độ, bèn truy hỏi: "Có thể mạo muội hỏi nguyên nhân không?"

"Có việc." Trì Thanh đè tai mình, vậy mà không có tác dụng, "… Không tiện ra ngoài."

Bác sĩ tâm lý không biết có việc này cụ thể là việc gì, từ lúc thực hiện tư vấn cho đến bây giờ, ông vẫn không hiểu được vị khách họ Trì này.

Bác sĩ tâm lý hỏi: "Vậy tuần sau thì sao?"

"Chưa biết."

Bác sĩ tâm lý bất đắc dĩ nói: "… Được thôi, vậy chờ cậu có thời gian thì thông báo cho tôi, đến lúc đó chúng ta hẹn. Khoảng thời gian này nếu cảm xúc của cậu có biến động lớn gì đó cũng có thể liên lạc cho tôi, kiến nghị của tôi cho cậu vẫn là tiếp xúc với nhiều người hơn."

Bây giờ điều mà Trì Thanh không muốn tiếp xúc nhất chính là con người.

Sau khi từ chối hết tất cả xã giao cần đi ra ngoài, anh bắt đầu mở ứng dụng tìm căn hộ.

Có hai nguyên nhân, một là quá nhiều hộ gia đình, rất ồn; hai là căn hộ đang ở cũng sắp hết hạn thuê rồi.

Trong ứng dụng cho thuê nhà "An Gia" phổ biến hiện nay, có rất

nhiều căn hộ, nhưng mà căn hộ phù hợp với yêu cầu của Trì Thanh lại chẳng có bao nhiêu. Anh chọn một hồi, chọn đến mức bực bội, dứt khoát nhấn vào phím tư vấn ở trong ứng dụng thuê nhà, sẽ có nhân viên của công ty An Gia kết nối trực tiếp với khách hàng.

– Xin chào, xin hỏi có thể giúp đỡ gì cho quý khách?

Ảnh đại diện của môi giới mặc áo sơ mi màu xanh lam, mặt mũi đàng hoàng, khóe miệng cong lên, bên miệng còn có một nốt ruồi không to không nhỏ, trông vô cùng chững chạc. Bên cạnh hiển thị mã số nhân viên và tên họ của hắn ta: An Gia 11963085, Chu Chí Nghĩa.

Trì Thanh lời ít ý nhiều.

– Tìm nhà.

– Xin hỏi quý khách có những yêu cầu gì? Ví dụ như khu vực, kích thước nhà, vân vân.

Yêu cầu của Trì Thanh rõ ràng không giống với những người khác.

– Ít người là được.

– … Hả?

Trì Thanh lại giải thích lần nữa:

– Ít người ở.

Bên kia nhanh chóng phản ứng lại: Quý khách thích môi trường của mấy tiểu khu yên tĩnh đúng không ạ? Bên đây có mấy căn hộ hai thang một hộ, tôi giới thiệu cho quý khách xem nhé? Hiện tại căn hộ một thang một hộ rất ít, với lại kích thước quá lớn… Nếu quý khách cần, tôi cũng có thể tìm giúp quý khách.

Bên kia: Tiểu khu quý khách đang ở ở đâu ạ? Nếu quý khách khá quen thuộc với hoàn cảnh gần tiểu khu đang ở, chúng tôi có thể xem thử gần đó có căn hộ nào thích hợp trước không.

Trì Thanh: Gần đây?

Bên kia: Hải Mậu, Thiên Thụy, Dương Viên.

Bên kia: Nhưng mà hôm nay có thể không xem được Dương Viên, xuất hiện án mạng, cảnh sát đang phong tỏa tiểu khu.

Sau khi hẹn xong thời gian và địa điểm với môi giới, Trì Thanh chịu đựng âm thanh ra ngoài một chuyến, ở cổng tiểu khu hẹn trước gặp được Quý Minh Nhuệ.

Giữa tiểu khu Thiên Thụy với Dương Viên chỉ cách một con đường hẹp, hai bên đường là các cửa hàng dọc con đường ở tầng trệt của mỗi tiểu khu. Buổi chiều, ánh nắng đang gay gắt, thời tiết mưa dầm kéo dài lúc trước dường như đã dùng hết lượng mưa, mấy hôm nay vẫn luôn là trời nắng.

Mặt trời làm nhiệt độ lành lạnh trong không khí ấm hơn, lúc Trì Thanh ra ngoài chỉ khoác một cái áo khoác mỏng bên ngoài.

Xe của Quý Minh Nhuệ đang ngừng ở cổng phía nam của Dương Viên, bởi vì nhóm người mới bọn họ tối qua có tiếp xúc mật thiết với người chết, được phái bổ sung đến Dương Viên tiến hành hỗ trợ điều tra. Tiểu Khu bị phong tỏa, nhân viên ra vào đều phải ghi chép nghiêm ngặt: "Anh có từng gặp qua người này không? Tối hôm qua khoảng bốn giờ, anh ta có từng xuất hiện ở gần tiểu khu không?"

Tấm ảnh mà Quý Minh Nhuệ đang cầm trong tay, người trong ảnh chính là bartender từng có mâu thuẫn với cô gái lúc tối qua.

Bảo vệ nhìn tấm ảnh cẩn thận, lắc đầu: "Không nhớ, bốn giờ đêm chắc là không có."

Quý Minh Nhuệ rút ảnh về nhét vào trước ngực, ngước mắt nhìn Thấy Trì Thanh đang đứng ở cổng tiểu khu đối diện.

Anh ta băng nhanh qua con đường, ngẩng đầu nhìn tên tiểu khu: "Tiểu khu Thiên Thụy? Chẳng phải ông ở kế bên sao? Sao lại chạy đến đây?"

Sau khi ra ngoài thì Trì Thanh hối hận rồi, âm thanh bên tai nhiều đến mức sắp bùng nổ, xe cảnh sát, tiếng hỏi thăm không dứt bên tai. Đám đông không ngừng đi đến đi lui ở cổng tiểu khu, vô số người đang nói cùng lúc, âm thanh biến dạng cũng đồng thời xếp chồng lên nhau, khiến người nghe thấy không chân thực.

Quý Minh Nhuệ phát hiện hình như Trì Thanh không nghe thấy mình nói chuyện, anh ta vươn tay ra huơ huơ trước mặt anh, hét: "Ngẩn người gì đó?"

Trì Thanh: "Nghe rồi, không cần hét to như thế."

Quý Minh Nhuệ: "Hỏi ông sao lại ở đây?"

Trì Thanh: "Xem nhà."

Quý Minh Nhuệ bận một ngày, đứng song song với Trì Thanh, ánh mắt lướt qua con đường trước mặt, dừng lại ở hai chữ "Dương Viên" trên cổng của tiểu khu đối diện, thở dài: "Ông biết Dương Viên xảy ra chuyện không? Ông biết người chết, tối hôm qua chúng ta từng gặp cô ấy ở quán bar."

Trì Thanh ngước mắt, cuối cùng ánh mắt cũng hơi dao động.

Quý Minh Nhuệ nói: "Chính là cô gái thất tình ở quán bar hôm qua, cô ấy tên Dương Trân Trân."

"Vụ án này có điểm đặc biệt là không có dấu vết cưỡng chế đột nhập, cửa sổ không có bị nạy, chắc là cô ấy tự mở cửa cho hung thủ. Nghi ngờ ban đầu là người bên cạnh thân thiết và có quen biết với cô ấy. Cô ấy vì bạn trai, mới vừa chuyển đến thành phố Hoa Nam, người quen cũng không nhiều… Dĩ nhiên, còn có nhân viên phục vụ ví dụ như giao hàng, giao đồ ăn các kiểu, cũng là nhóm người dễ lấy được lòng tin của người dân ở đây."

Trì Thanh nhớ đến câu nói trong lòng hôm qua của cô gái: [Sau này bà sẽ tìm một người tốt hơn hắn ta]

Lúc nghe thấy câu nói này, chưa từng nghĩ cô đã không có "sau này" nữa, sau mấy tiếng ngắn ngủi, cô đã nhắm mắt mãi mãi.

Quý Minh Nhuệ chỉ có thể nói đến đây, không tiện tiết lộ chi tiết tỉ mỉ hơn, thở hắt một hơi ngắn xong, anh ta lại vùi đầu vào việc hỏi thăm.

Trì Thanh đứng yên tại chỗ, không chờ được môi giới lại chờ được mấy tin nhắn Weiliao của Giải Lâm.

– Nghe cảnh sát Quý nói cậu đang tìm nhà.

– Chỗ tôi có một căn trống, tiền thuê có thể thương lượng, xem phòng miễn phí xe đưa đón.

– Suy nghĩ thử?

Chương 21: C21: Cửa đối diện

Lúc Giải Lâm gửi tin nhắn cho Trì Thanh, hắn đang ngồi trong văn phòng của Võ Chí Bân.

Hai người ngồi đối diện nhau, chỉ là Giải Lâm ngồi trên ghế làm việc của Võ Chí Bân, hắn thong thả ngả lưng ra sau, trên màn hình máy tính trước mặt đang chiếu hình ảnh hiện trường vụ án, hắn nhìn những tấm ảnh đó, biểu cảm trên mặt không có chút thay đổi.

Dáng vẻ bình thường của hắn quả thực sẽ khiến người khác cảm thấy hắn rất có cảm giác thân thiết.

Nhưng mà đối diện với hắn lúc này là ảnh hiện trường vụ án, ngồi trên ghế làm việc lại giống như chỉ tùy ý tìm chỗ để nghỉ trưa.

Cửa sổ trong văn phòng đóng chặt, không ai phát hiện trưa hôm nay Giải Lâm mang theo cơm hộp đến đây cho Võ Chí Bân, sau đó vị trí của hai người trong văn phòng nhanh chóng thay đổi.

Giải Lâm dùng tư thế với thần thái nghỉ trưa này xem một hồi, chậm rãi mở miệng: "Có báo cáo xét nghiệm thi thể chưa?"

Võ Chí Bân: "Có rồi, xác nhận trước khi chết nạn nhân bị tấn công tình d*c, và bị ngược đãi, trong phòng có dấu vết vật lộn, nhưng hung thủ không để lại DNA. Chúng tôi đang điều tra từng người có mối quan hệ xã hội với người chết. Những báo cáo liên quan khác còn đang trong quá trình kiểm tra, kết quả đối chiếu dấu vân tay chắc ngày mai là có."

Võ Chí Bân lại nói: "Tối đó, cô ấy với bạn trai từng xảy ra tranh cãi. Hôm nay lúc chúng tôi đi tìm bạn trai cô ấy… phát hiện người đã chạy trong đêm rồi."

"Bạn trai cô ấy tên Châu Bác Hào, làm bartender ở một quán rượu, hai người quen biết nhau khi làm công ở thành phố Khang Dương trước đây. Phòng trọ của Chu Bác Hào còn hai tháng nữa hết hạn, ngay cả tiền cọc cũng không đòi chủ nhà, mang theo quần áo với chứng minh nhân dân, tất cả các phương thức liên lạc đều không thể liên hệ."

Dù ai nghe đến đây cũng sẽ nghĩ đến bốn chữ "sợ tội bỏ trốn".

Giải Lâm lại không vội vàng kết luận.

Võ Chí Bân: "Có vấn đề gì không?"

"Không có vấn đề gì." Ánh mắt của Giải Lâm ngừng ở đôi chân trần của cô gái, nhanh chóng lại dời đi, vừa nói vừa đứng dậy, "Chỉ là có một chỗ em khá để ý, vì sao đôi dép của cô ấy lại được để ngay ngắn ở bên giường? Cô ấy không giống đã tranh chấp với ai đó, mà giống như lúc đang ôm ai đó ngủ thì… bị giết."

"Nếu như là hung thủ…" Võ Chí Bân nói đến đây, chợt ngừng lại.

Hiện trường bừa bộn vô cùng, hung thủ không có lý do đặc biệt đi đặt đôi dép đó.

Giải Lâm nói: "Tài liệu đã xem xong rồi, em còn có việc, phải ra ngoài một chuyến."

"Cố vấn sau màn" Giải Lâm đ ến đây một chuyến, không ai phát hiện hắn đến đây giúp đỡ phân tích vụ án.

Nhiều năm qua, tuy Giải Lâm rời khỏi tổng cục cảnh sát hình sự đã

lâu, cũng không đảm nhiệm chức cố vấn này nữa, nhưng Võ Chí Bân vẫn sẽ gọi hắn đến giúp đỡ, tham gia một vài vụ án.

Võ Chí Bân nhìn Giải Lâm, xuyên qua dáng vẻ bây giờ của hắn nhìn thấy một thiếu niên mặc đồng phục, năm ấy ngồi trong phòng họp được mọi người vây quanh. Vật đổi sao dời, hắn chỉ có thể dùng cách thức trong bóng tối như này để tham gia vụ án.

Ở tổng cục, rất nhiều người kính trọng hắn, vì trong mười năm, hắn nhiều lần phá không ít vụ án lớn khiến mọi người đau đầu.

Mỗi lần nghe thấy lời khen như này, Võ Chí Bân lập tức nhớ đến tình huống lần đầu tiên vì một vụ án mà tìm đến Giải Lâm.

Hiện trường hung án đó vô cùng quen thuộc, khiến mọi người liên tưởng đến "vụ án giết cả nhà" của nhiều năm trước, rất có khả năng là bắt chước gây án. Khi ấy Giải Lâm đã vào năm nhất đại học, dựa vào gương mặt đó vẫn trở thành nhân vật nổi tiếng ở trong trường.

Năm đó, bọn họ vừa mới học xong tiếng Anh Văn, Giải Lâm dựa vào vách tường ở hành lang, bên cạnh có tốp năm tốp ba nữ sinh vây quanh.

Võ Chí Bân nhớ rõ hắn rất nhạy bén, trong lúc nói cười, nhanh chóng ngước mắt lên, nhìn lướt qua ông từ đằng xa.

"Tìm em à?" Sau khi nữ sinh giải tán, Giải Lâm bước đến.

"Có một vụ án…"

"Em đã không còn là cố vấn nữa." Giải Lâm ngắt lời, "Cũng sẽ không tham gia điều tra vụ án nữa."

"Nhưng mà…" Giải Lâm chỉ mình, "Anh không nghe bọn họ nói sao? Đánh giá tâm lý của em không được thông qua."

“Tôi là cảnh sát, tôi phá án dựa vào chứng cứ.” Võ Chí Bân nói, “Đối với con người cũng vậy. Nếu như chỉ dựa vào một bản đánh giá có thể kết luận một con người, thì kết quả đánh giá như thế tôi không thừa nhận.”

Võ Chí Bân hoàn hồn, nhìn hắn: “Chờ ai trả lời tin nhắn đó? Vừa rồi thấy cậu nhìn chằm chằm điện thoại một lúc lâu.”

Đúng lúc Giải Lâm đang nhìn điện thoại, cái người khó chơi kia chẳng thèm trả lời, mà là Quý Minh Nhuệ nghiêm túc trả lời hắn: Người đang ở cổng tiểu khu Thiên Thụy, chờ môi giới.

Thế là Giải Lâm cầm áo măng tô lên, nói: “Em còn có việc, đi trước đây.”

“?”

Trong tay Giải Lâm cầm chìa khóa xe, mở cửa bước ra bên ngoài: “Đi giành khách với môi giới nhà, còn không đi thì vị khách đó có lẽ sẽ chạy theo người khác mất.”

Nửa tiếng sau, Trì Thanh mặt lạnh lùng đứng ở trong phòng khách của một căn hộ cho thuê nào đó. Điều kiện của tiểu khu Thiên Thụy cũng được, diện tích của căn hộ này khoảng một trăm mét vuông, phòng khách bố trí rộng rãi, môi giới đã sàng lọc nghiêm ngặt theo yêu cầu của anh, giới thiệu: “Căn hộ này rất được, một thang hai hộ. Trước đây chủ nhà từng cho thuê mấy lần, lần này tốn không ít tâm tư, mấy đồ nội thất trong phòng khách và phòng ngủ đều mua mới, tiền cọc cũng coi như hợp lý…”

Nguyên nhân anh mặt lạnh không phải vì môi giới, cũng không phải vì căn hộ này có vấn đề gì.

Mà là vì trong phòng khách có thêm một người vốn không nên ở đây.

“Đồ nội thất mới mua.” Giải Lâm bước mấy bước trong phòng khách, giống như người thuê nhà là hắn vậy, “Nhưng mà bức tường này có vết cắt, sàn nhà cũng có chút vấn đề, tiền cọc không tính hợp lý đâu nhỉ?”

Môi giới: “… À, chuyện này, dù sao cũng từng cho thuê, khó tránh khỏi có những dấu vết đã dùng.”

Giải Lâm: “Căn của tôi không có.”

Lúc hắn nói câu này, người hắn nhìn là Trì Thanh: “Lần đầu tiên cho thuê, đừng nói đồ nội thất, ngay cả sàn nhà đều mới tinh, ngoại trừ thợ sửa chữa thì không có người thứ hai bước lên, chỉ cần xách đồ vào ở.”

Trì Thanh vốn bị âm thanh làm ồn đến mức đau đầu, lúc này thấy hắn càng đau đầu hơn.

“Anh đến đây làm gì?”

Giải Lâm: “Tôi không đến giành người, chờ cậu ký xong với anh ta thì sao?”

Trì Thanh: “…”

Có lẽ môi giới cũng lần đầu tiên gặp phải tình huống này, anh ta đứng trong phòng khách có hơi luống cuống.

Lần đầu tiên Trì Thanh nhìn thấy môi giới ở cổng tiểu khu, phát hiện gương mặt này không giống trong ứng dụng “An Gia”, còn chưa kịp hỏi anh ta thì người môi giới chủ động nói: “Chu Chí Nghĩa, anh Chu tạm thời có việc, bảo tôi đến dẫn anh xem nhà, anh yên tâm, khu này tôi cũng rất quen thuộc.”

Ngoại trừ câu này, Trì Thanh còn nghe thấy một câu: [Lần đầu tiên mình đến đây, mình còn chưa học thuộc đặc điểm căn hộ mà anh Chu giao, nếu lát nữa hỏi xung quanh có gì thì mình cũng không nói được, còn tiền đặt cọc là bao nhiêu, sáu ngàn hay bảy ngàn tệ? Cũng không biết rốt cuộc anh Chu có chuyện gì mà không đi được, nếu đơn này thành thì tính cho mình hay là tính cho anh ấy?]

Người môi giới tạm thời bị kéo đến dẫn khách đi xem nhà này hoàn toàn không ngờ rằng mình còn gặp được một đối thủ.

Anh chàng môi giới cắn răng: "Như vầy đi, tôi giúp anh trả giá với chủ nhà, chắc vẫn còn có thể trả giá khoảng năm trăm tệ."

Giải Lâm: "Anh có thể giảm năm trăm tệ à?"

Môi giới "à" một tiếng.

Giải Lâm: "Tôi giảm một ngàn tệ."

Môi giới: "Tôi…" Anh ta không thể giảm nữa, còn giảm nữa thì có lẽ chủ nhà sẽ đến đánh anh ta.

Môi giới đau khổ nghĩ thầm trong bụng, thật sự không phải đang chơi anh ta chứ?

Bước đầu giành khách của Giải Lâm thành công, lại tiến thêm một bước, chủ động giới thiệu: "Điều kiện căn của tôi tốt, quan trọng nhất là yên tĩnh, dưới lầu có một phòng trống không ai ở…"

Trước đó Giải Lâm lải nhải một lần, Trì Thanh không nghe vào một chữ, lần này bắt được chữ "yên tĩnh", cuối cùng trên mặt cũng hơi thả lỏng.

Trì Thanh: "Yên tĩnh?"

Giải Lâm phát hiện mình nói nửa ngày dường như cũng nói trúng

chỗ rồi.

Căn hộ bỏ trống của hắn cách nơi này khoảng chừng năm sáu cây số, cách khu phố cổ khoảng năm sáu cây nữa, là một nơi có môi trường tốt, mật độ dân số cũng không cao, xung quanh tiểu khu là một công viên lớn.

Hoàn cảnh xung quanh quả thực yên tĩnh hơn chỗ mà Trì Thanh đang ở, dù sao thì bên đó là ba tiểu khu chen chúc trong một mảnh đất nhỏ, số lượng người nhân cho ba.

Căn hộ không có vấn đề gì, giống như Giải Lâm giới thiệu, phòng mới lại yên tĩnh, âm thanh biến dạng bên tai chợt giảm xuống.

Căn phòng này ngoại trừ chủ nhà không khiến người khác hài lòng cho lắm thì quả thực không tìm ra vấn đề gì.

Trong lòng Trì Thanh đã có quyết định, bắt đầu đưa ra yêu cầu: "Thứ nhất, tiền thuê theo giá thị trường, giữa tôi với anh không bàn đến tình hữu nghị được, không cần giá hữu nghị."

"Chuyện thứ hai." Trì Thanh nói đến đây thì khựng lại, "Cửa đối diện tình hình thế nào?"

Anh vào đây gần mười lăm phút rồi mà chẳng nghe thấy âm thanh, chắc hôm nay cửa đối diện không ở.

Nếu như đến lúc đó lại là một gia đình ở thì tai anh không chịu nổi.

"Đối diện à?" Giải Lâm vuốt chiếc nhẫn giữa ngón tay, xoay một vòng, nói, "… Đối diện là một người ở, người này rất có tố chất, con người rất tốt, cũng chẳng ồn đến đâu."

Ký hợp đồng cho thuê không tốn bao nhiêu thời gian, tìm công ty chuyển nhà dọn dẹp đồ đạc chuyển đi cũng chỉ cần một ngày.

Trì Thanh mang găng tay màu đen đứng ở cửa, chuẩn bị chờ nhân viên chuyển nhà chuyển đồ đạc xong anh sẽ dùng thuốc khử trùng làm sạch tất cả những thứ đã bị người khác chạm vào. Anh đang cụp mắt nghĩ thuốc khử trùng có dùng đủ hay không thì cửa đối diện "cách" một tiếng, mở ra…

Người ở cửa đối điện "có tố chất, con người lại rất tốt" mặc một chiếc áo len, dựa vào cửa nhìn anh, mặt mày người đó xinh đẹp, đuôi mắt hơi nhếch lên, dường như hắn mới ngủ dậy, tóc còn hơi rối.

Giải Lâm: "Chào buổi sáng."

"…". harry potter fanfic

Trì Thanh nhìn người ở đối diện, bắt đầu nhớ lại trên hợp đồng cho thuê, trong mục trả phòng đã viết những gì.

_____

Chương 22: C22: Che tai

Dịch: LTLT

Quý Minh Nhuệ gửi đến một tin nhắn.

– Thế nào?

Trì Thanh đáp: Thế nào cái gì?

– Hỏi ông nhà thế nào, chắc ông bắt đầu chuyển đồ rồi đúng không?

– Thần tượng của Khương Vũ nói bên chỗ đó có căn hộ còn trống, đang lo không ai thuê. Tôi vừa nghe đã thấy chẳng phải trùng hợp rồi sao? Tôi bảo anh ấy qua đó nhanh, hai người nói chuyện thử xem, chẳng phải vừa vặn ông thuê căn hộ của anh ấy luôn à.

Tuy Trì Thanh thường muốn tuyệt giao với Quý Minh Nhuệ vì rất nhiều nguyên nhân, nhưng chưa từng nghiêm túc như lúc này.

Anh tháo găng tay ra, ngón tay chạm vào màn hình, gõ chữ: Chúng ta quen biết bao nhiêu năm rồi.

Quý Minh Nhuệ: Lâu lắm rồi, từ hồi cấp ba…

Sau khi hơi khựng lại thì ngón tay trắng bệch tiếp tục gửi: Tôi cảm thấy tình bạn này có thể dừng ở đây được rồi.

Quý Minh Nhuệ:?

Cùng lúc đó, Giải Lâm vẫn dựa vào cửa nhìn anh: "Cần giúp đỡ gì không? Tôi làm thêm một phần bữa sáng, vào ngồi một lát nhé?"

Trì Thanh cất điện thoại: "Anh không nói người ở đối diện chính là anh."

Dường như Giải Lâm biết anh sẽ nói như thế, cũng không ngại ngùng, thẳng thắn nói: "Nếu tôi nói, cậu còn thuê không?"

Trì Thanh: "Sẽ không."

Giải Lâm: "Vậy chẳng phải đúng rồi à?"

"…"

"Người làm ăn chúng tôi." Giải Lâm nói, "Vì để đạt được mục đích, có đôi khi sẽ dùng một vài mánh khóe cần thiết, huống hồ tôi cũng không lừa cậu. Người ở đối diện thật sự khá tốt, bà con xa không bằng láng giềng gần, bình thường cũng có người trông nom."

Trì Thanh nhớ lại hình như Quý Minh Nhuệ từng nói gia đình Giải Lâm có bối cảnh kinh doanh, chẳng qua dường như chí hướng của hắn không ở chỗ này. Chuyện kinh doanh trong nhà có người chuyên xử lý, bình thường hắn sẽ lái xe sang rảnh rỗi đi dạo, thỉnh thoảng đi thăm bác sĩ tâm lý, còn thích đi lung tung ở hiện trường vụ án.

Bác sĩ tâm lý bảo Trì Thanh tiếp xúc với nhiều người hơn.

Advertisement

Nhưng mà giữa con người và kẻ điên vẫn còn có khác biệt rất lớn.

Kẻ điên không tính là người, suy nghĩ cho bệnh tình, tốt nhất anh vẫn đừng đến gần tên điên quá.

"Đừng gõ cửa nhà tôi, tôi không cần hàng xóm, một người hàng xóm tốt nên giống như đã chết." Tuy bây giờ Trì Thanh không cần tiếp xúc cũng có thể nghe thấy những âm thanh lộn xộn kia, nhưng xuất phát từ thói quen, anh vẫn mang găng tay kia vào, "Nếu không tôi sẽ nghiêm túc suy nghĩ thủ tục trả nhà."

Nhân viên dọn nhà đúng lúc chuyển xong thùng đồ cuối cùng, trước khi bước vào Trì Thanh nói: "Bữa sáng anh giữ cho mình anh ăn đi."

Trì Thanh nhìn đống đồ điện bị người khác đụng qua, bày ngổn ngang trong xe một hồi, sau đó cởi găng tay màu đen ra, rất chú trọng đổi sang một đôi găng tay cao su y tế, lại lấy ra thuốc khử trùng đã chuẩn bị từ lâu.

Nhưng mà thuốc trong chai thuốc khử trùng không còn nhiều, Trì Thanh lắc mấy cái dường như có thể tính là đã hết thuốc khử trùng rồi, đành phải tìm xem cửa hàng gần nhất ở đâu.

Tiểu khu này quả thực rất yên tĩnh, nhưng mà đi đôi với sự yên tĩnh này là các cửa hàng xung quanh đây đều cách tiểu khu một khoảng cách nhất định, trong mục tùy chọn giao hàng của vài cửa hàng online cũng không có thuốc khử trùng.

Trì Thanh chấp nhận số phận, đành phải ra ngoài một chuyến.

Hướng dẫn của điện thoại hiển thị cửa hàng bách hóa cỡ lớn gần nhất ở trong phạm vi hai cây số, cửa hàng ở sát một nhà tắm.

Quý Minh Nhuệ không rõ tình hình bên Trì Thanh như thế nào, gần đây anh ta đang điều tra hành tung của Châu Bác Hào, lần đầu tiên anh ta tham gia một án mạng nghiêm trọng, tuy mức độ tham gia khá thấp nhưng cũng lên tinh thần hết cỡ.

Anh ta đặt điện thoại xuống, bưng mì tôm trong tay lên, ngồi trong xe bắt đầu ăn, vừa ăn vừa nhìn hồ sơ cá nhân của Châu Bác Hào:

“Hắn ta là người bản địa à. Hôm qua thẩm tra, bạn gái mới quen của hắn ta nói là hắn ta đi Hạ Kinh, tôi luôn cảm thấy chỗ nào đó không đúng.”

Người bạn gái mới cũng chính là bạn thân trước đây của nạn nhân.

Tối hôm qua ngồi trong phòng thẩm vấn ấp a ấp úng nửa ngày, mới đầu nói rằng mình không biết: “Chúng tôi đã chia tay rồi, thực ra lúc tôi với anh ta quen nhau cảm thấy có lỗi với Trân Trân…”

“Có lỗi với cô ấy cô còn giành bạn trai của người ta?”

“Thực ra tôi cũng đấu tranh rất lâu.” Cô ta cúi đầu nói, “Lúc ấy, tôi đến thành phố Hoa Nam, lạ nước lạ cái, áp lực công việc lại lớn, anh ta nói nếu tôi là bạn thân của Trân Trân thì anh ta có thể chăm sóc tôi, là tôi không kiểm soát được bản thân.”

“Cô không biết hắn ta đi đâu, cho nên hai người im lặng với không khí trong cuộc gọi năm giờ sáng hôm qua à?”

“…”

“Còn im lặng mười lăm phút, giữ im lặng rất tốt đó.”

Quý Minh Nhuệ nhìn xuyên qua cửa xe, nhìn dòng người không ngừng di chuyển, cùng với giao lộ bắt chéo với nhau, thở dài một hơi: “Hắn ta đi đâu được chứ?”

—

“Người tình nghi còn chưa tìm thấy.” Võ Chí Bân đứng bên cửa sổ, gọi điện thoại với Giải Lâm.

Một mình Giải Lâm nhìn hai phần bữa sáng, tiện tay lựa một phần trong đó, nói chuyện với Võ Chí Bân giống như đang nói chuyện gia đình: “Trong tình huống chạy trốn một mình, hoặc sẽ chọn thành

phố mà mình quen thuộc, hoặc sẽ là chuyến bay gần với thời gian chạy trốn hôm đó nhất."

"Nhưng hắn ta không nằm trong hai kiểu này, ở thành phố Hạ Kinh không có người quen, mà chuyến bay nhanh nhất đến thành phố Hạ Kinh trong đêm đó lại phải chờ khoảng chừng bốn năm tiếng."

Võ Chí Bân: "Ý của cậu là?"

Giải Lâm xé bánh mì ra, nói suy đoán của mình: "Thành phố Hạ Kinh chắc là khẩu cung mà hai người họ bàn trong đêm, em cảm thấy hắn ta chưa đi."

"Con người càng hoảng loạn thì càng không thể rời khỏi phạm vi an toàn tâm lý của mình, trốn ở nơi mình quen thuộc mới biết được những cửa hàng nào không cần chứng minh nhân dân, những nơi nào có thể qua đêm miễn phí. Với lại, trốn ở môi trường xa lạ dễ tăng độ khó, cho nên nếu hắn ta chưa đi thì chắc hẳn sẽ xuất hiện ở một vài nơi vừa "không lộ thân phận" lại tiện qua đêm."

"Quán net, sòng bài, tiệm hớt tóc…" Giải Lâm cầm bữa sáng đi đến ban công, thời tiết hôm nay khá tốt, ánh nắng chiếu lên người hắn, phủ lên hắn một lớp nhàn nhạt, nhưng lúc này hắn lại thế mình vào trong cách tư duy của kẻ bị tình nghi. Ánh nắng chiếu qua từ bên cạnh, hội tụ ra một nửa cái bóng, hắn nheo mắt nói, "Hoặc là… nhà tắm."

—

"Hắn ta đi đâu rồi?"

Quý Minh Nhuệ đang nghĩ thì cửa xe bị người bên ngoài gõ lên.

Một tay Tô Hiểu Lan xách bánh mì mới mua, tay còn lại đang giữ động tác nhét điện thoại vào trong túi, sau khi Quý Minh Nhuệ hạ

cửa kính xe xuống thì cô nói: "Anh Bân bảo, thu nhỏ phạm vi, chúng ta đi tìm ở quán net với nhà tắm ở gần đây. Tóm lại là tìm ở những nơi mà không cần kiểm tra chứng minh nhân dân vẫn có thể qua đêm."

—

Trì Thanh đi đến một siêu thị cỡ vừa của cửa hàng bách hóa này, không gian bên trong rất lớn, chia thành mấy khu vực. Khác với cửa hàng bách hóa người đến người đi, nhà tắm ở kế bên trông khá vắng vẻ vào ban ngày, bảng đèn quê mùa ở cửa nhà tắm còn tối thui, vắng như chùa bà đanh, rõ ràng lúc này không phải thời gian kinh doanh chủ yếu của nhà tắm.

Người trong cửa hàng nhiều, âm thanh bên tai Trì Thanh lập tức giống như bị người ta ấn mạnh vào nút âm lượng vậy, các loại yêu ma quỷ quái chen lấn nhau chui vào trong tai anh.

"Ôi chao, chị mua cái này à?" Một dì trung nhiên nói, "Hàng nhập khẩu, nhà tôi dùng cái này đó."

"Ồ, cái này dùng được không?" Một giọng nói khác vang lên.

[Xí, suốt ngày khoe khoang, mở miệng ngậm miệng đều nói mình chỉ dùng hàng nhập khẩu, tưởng rằng mọi người không biết nhà mấy người thực tế sống rất loạn à.]

Bên cạnh kệ hàng có một đôi vợ chồng trẻ đang đứng, có người chào hỏi bọn họ từ đằng xa: "Lâu lắm không gặp hai người rồi, đi mua đồ cùng vợ à? Thật hâm mộ cậu, bình thường có thể chuyên tâm làm việc ở bên ngoài, vợ trông nom nhà cửa gọn gàng ngay ngắn."

"Cậu hâm mộ như thế thì cũng nhanh chóng tìm một người đi."

[Có gì mà hâm mộ chứ, bây giờ cô ấy không còn ăn diện cho bản

thân giống như trước đây rồi, suốt ngày lải nha lải nhải mấy chuyện vặt trong cuộc sống, nếu không có con, sống cùng với cô ấy đúng là càng ngày càng chán.]

[…]

Trì Thanh kéo khóa áo khoác kẹt bên dưới xương quai xanh lên, coi như không nghe thấy gì hết, thở hắt một hơi tiếp tục đi về trước.

Những âm thanh này dần trở nên yếu đi khi khoảng cách càng xa, sau đó âm thanh mới lại vang lên.

"Mẹ, mẹ ơi!" Giọng nói giòn giã.

Cuối kệ hàng là khu đồ ăn vặt, một cô nhóc mặc áo màu vàng đang cố gắng nhảy lên trước kệ hàng, vẫn không với tới thạch ở trên kệ.

Người mẹ đang nói chuyện với người khác, không để ý đến cô nhóc: "Con tự chơi một mình đi, mẹ có chuyện muốn nói với dì Vương."

[Nhưng mà con thật sự rất muốn thạch vị dâu kia…]

Giọng nói của cô nhóc đáng thương, dù đã biến dạng nhưng vẫn lộ ra vẻ tủi thân, cảm thấy giây tiếp theo cô nhóc có thể khóc ngay.

Cả quá trình Trì Thanh không hề nhìn cô nhóc đó, nhưng lúc đi ngang qua kệ hàng anh vẫn ngừng lại, tay buông khóa kéo áo khoác ra, đưa tay lên cầm bị thạch màu đỏ trên kệ hàng, đặt xuống kệ hàng thấp hơn.

Cô bé đó ngơ ngác, ngón tay múp míp vươn lên cầm lấy túi thạch đã ngang bằng mình.

Cô nhóc cầm thạch, chỉ nhìn thấy tóc mái màu đen trước trán anh trai kia, cùng với găng tay màu đen lướt qua trên đầu mình.

Bé con ôm thạch ở trước ngực: "Cảm ơn anh."

"Không cần cảm ơn anh." Trì Thanh đi thẳng về trước, "Giúp em lấy là vì em ồn quá."

Trì Thanh cuối cùng cũng tìm thấy kệ hàng bày thuốc khử trùng trong âm thanh líu ra líu rít, anh lấy hai chai, sau đó lúc tính tiền thì nghe thấy tiếng còi cảnh sát từ xa đến, tiếp theo là giọng nói anh rất quen thuộc vang lên:

[Nhà tắm này không cần chứng minh nhân dân, vào trong tìm, chờ mình bắt được hắn ta thì hắn ta chết chắc rồi, hôm nay Quý Minh Nhuệ mình dù có đào sâu ba thước cũng phải đào hắn ta ra.]

Trì Thanh: "…"

Quý Minh Nhuệ hùng hổ, hiên ngang đóng cửa xe, quay đầu sang thì nhìn thấy người anh em vừa mới thanh toán xong, đang cầm túi ni lông xuất hiện ở bên cạnh nhà tắm: "…"

Sau đó, một chiếc xe sedan màu đen từ đằng sau chạy đến, tốc độ xe rất chậm, ngừng bên cạnh chiếc xe của Quý Minh Nhuệ, cửa kính dần hạ xuống, hôm nay Giải Lâm mang kính râm, từ đằng xa chào hỏi bọn họ: "Trùng hợp vậy, đều ở đây à? Còn rất đông đủ."

Quý Minh Nhuệ cũng muốn hỏi câu này.

Anh ta nhìn Trì Thanh, lại nhìn Giải Lâm, nói thầm trong bụng rằng vì sao luôn gặp được hai người ở nơi có nghi ngờ vậy?

Hai người chuyên môn chạy lung tung vào đám nghi phạm à?

Hai người có biết hai người trông còn đáng nghi hơn kẻ bị tình nghi nhiều không?

Quý Minh Nhuệ: "Hai người… cùng đến tắm sao?"

Giải Lâm đậu xe xong, cười một tiếng: "Tôi thì không để ý, cậu hỏi cậu ấy có muốn hay không?"

Trì Thanh giơ túi ni lông đang xách trong tay lên: "Ông cảm thấy có thể không?"

Anh nói xong lại hỏi ngược lại: "Đứng nhìn tôi làm gì? Không vào bắt người à?"

Quý Minh Nhuệ: "Bắt, người chắc chắn phải bắt."

Giải Lâm đi vào cùng anh ta, trước khi vào, lúc đi ngang qua Trì Thanh thì ngừng lại, không chạm vào anh nhưng tay vươn ra, móc tay vào trong túi ni lông kia, kéo anh lại: "Đến cũng đến rồi, vào trong xem đi, còn chưa dẫn cậu đi dạo mấy hàng quán xung quanh tiểu khu nữa."

Hai ngón tay của hắn móc vào túi, hắn làm hành động này luôn lộ ra mấy phần ngả ngớn.

Vị trí đứng hiện tại của Trì Thanh ở xa cửa hàng, gần chính giữa phòng tắm, một vài âm thanh vừa rồi nghe thấy đã giảm xuống, những âm thanh mới khác xuất hiện bên tai anh.

Anh vốn định đi thẳng, nhưng trong mớ âm thanh này xuất hiện một âm thanh hoảng hốt mất kiểm soát.

[Mẹ nó, cảnh sát sao lại đến đây, mình chỉ muốn chia tay với cô ta, mình không có ý muốn giết cô ta.]

[…]

Trước mắt Trì Thanh chợt xuất hiện gương mặt của cô gái trong quán bar, "sau này" của câu nói ấy không còn cơ hội để làm nữa.

Cuối cùng, anh chịu đựng tầng tầng lớp lớp âm thanh bên tai, không bảo Giải Lâm thả tay ra.

Nhà tắm này giống hệt những nhà tắm có thể nhìn thấy khắp nơi ở bên đường khác, bố cục bên trong chia làm hai tầng, tầng một là phòng khách với chỗ tắm rửa, bố trí vài phòng tắm hơi, chỉ là giờ này không có ai tắm, trong nhà tắm trống không, chỉ có vòi nước chưa vặn chặt đang nhỏ nước tí tách tí tách, gạch men trên tường và dưới sàn vì niên đại xa xưa, bị quét dọn nên xuất hiện một đường trầy.

"Không có ai." Quý Minh Nhuệ vén rèm lên, bước ra.

"Phòng tắm nữ cũng trống rỗng." Tô Hiểu Lan nói.

"Tôi đi lên lầu xem thử, anh cầm ảnh hỏi xem."

Tô Hiểu Lan lấy ảnh ra, còn chưa lên tiếng thì quản lý nhà tắm vẫn luôn đánh giá bọn họ từ lúc bọn họ bước vào chủ động nói: "Nhà tắm chúng tôi hoàn toàn là kinh doanh hợp pháp, không có bất cứ vấn đề gì."

Tô Hiểu Lan: "Chúng tôi đến tìm người, mấy ngày nay hắn ta có xuất hiện ở trong đây không? Ông có từng gặp hắn ta không?"

Quản lý nhà tắm nhanh chóng nhìn lướt qua tấm ảnh: "Chưa từng thấy, hỏi xong chưa? Các người đi mau đi."

Quý Minh Nhuệ tìm xong từ lầu hai bước xuống, lắc đầu với Tô Hiểu Lan.

Tô Hiểu Lân nhận được tín hiệu, cất ảnh: "Chúng tôi nghi ngờ hắn ta có liên quan đến một vụ án mạng… Nếu như có bất cứ thông tin nào liên quan đến hắn ta, đều có thể liên lạc chúng tôi."

Tô Hiểu Lan nói xong, phát hiện Giải Lâm với Trì Thanh đang nhìn nơi khác.

Phòng tắm chỉ nhìn thấy cửa trước không thấy có cửa sau chỗ nào, nhưng càng băng qua phòng khách thì âm thanh càng rõ ràng:

[Mình không có ý giết cô ta…]

[Mình không có ý…]

Trì Thanh chợt hỏi: "Có phải chỗ này còn có một cánh cửa không?"

Quản Lý nhà tắm không nhìn thẳng vào Trì Thanh, ông ta căng thẳng đến mức đầu óc trống rỗng: "Không có, có cửa hay không mấy người không nhìn thấy à? Phòng tắm của chúng tôi chỉ có một cửa chính."

Giải Lâm nhìn nhân viên phòng tắm rất nhỏ ở bên cạnh, trong phòng nghỉ có hai dãy tủ đựng đồ, chính giữa đặt một cái bàn, mấy cái ghế nhựa: "Bữa sáng trên bàn vẫn còn nóng, chưa đụng miếng nào thì người không còn rồi, có thể hỏi những người này đã đi đâu rồi không?"

Quản lý nhà tắm: "…"

Nhà tắm như này mời mấy cô gái mát-xa trẻ tuổi xinh đẹp là chuyện không thể bình thường hơn, cho nên quản lý phòng tắm chỉ muốn nhanh chóng đuổi bọn họ đi, nếu như tiếp tục tra thì chyện sẽ trở nên rất phiền phức.

Quản lý nhà tắm đứng ở quầy tiếp tân, một miếng vải nhung màu vàng nghệ treo trên bức tường cao đằng sau ông ta.

Lúc ông ta nói chuyện thì cơ thể hơi nghiêng, có ý che chắn: "Có lẽ bọn họ ra ngoài rồi. Ờ, đều là nhân viên chính quy."

Trạng thái của quản lý phòng tắm quá căng thẳng, đến nỗi mới đầu Trì Thanh không nghe thấy âm thanh nào khác, nhưng mà câu nói này vừa dứt thì một âm thanh khác cuối cùng vang lên.

[Cậu ta sẽ không phát hiện cửa ngầm sau lưng mình chứ?]

"Anh đây, phiền tránh ra." Giải Lâm cũng chú ý đến miếng vải đó, nói, "Vén tấm vải lên."

"Đây chỉ là một tấm vải, phong cách trang trí của tiệm chúng tôi đều thế này, kiểu retro, đằng sau không có gì cả…" Quản lý nói được một nửa, Giải Lâm đã vén vải lên, một cánh cửa sắt bí mật xuất hiện đằng sau tấm vải, quản lý thở dài một tiếng.

Giải Lâm nhướng mày: "Kiểu retro?"

Quản lý: "Nếu như tôi nói cánh cửa này thực ra là vì thầy phong thủy từng nói lắp một cánh cửa giả ở đây, hàm ý khách khứa đông đảo, làm dấu hiệu tốt, hoàn toàn không mở được, các người có tin không?"

Giải Lâm cười nói: "Tin hay không thì trước khi chưa mở ra khó nói, nhưng mà cái miệng này của ông làm quản lý nhà tắm thì rất uổng phí tài năng."

Cửa ngầm thông ra ngõ sau, một nhóm các cô gái trời mùa đông mặc quần đùi dựa vào tường vôi xù xì, có người ngồi người đứng, bọn họ không biết tình hình bên trong, thấy cửa bị đẩy ra, không chút chuẩn bị, chỉ đành yên lặng đứng dậy.

Quý Minh Nhuệ: "Có phải vừa rồi còn có một người chạy ra không?"

Có cô gái gật đầu.

"Hắn ta chạy hướng nào?"

Cô gái vươn ngón tay đông cứng chỉ đầu ngõ: "Mới đi."

Trì Thanh với Quý Minh Nhuệ không quen khu vực này lắm, ở đây chỉ có Giải Lâm sống ở nơi này nhiều năm, hắn nghe thấy người chạy rồi nhưng lại không vội chút nào: "Chạy ra khỏi ngõ chỉ có hai con đường, hắn ta chạy không xa."

Quý Minh Nhuệ: "Được, chúng ta chia bốn hướng hành động."

Châu Bác Hào mặc đồ phòng tắm, mang dép lê dùng một lần chạy nhanh như bay trên đường. Mùa đông chỉ mặc như này, gió lạnh từ cổ áo rộng thổi xuống thẳng một đường. Hắn ta tưởng rằng mình không để lại bất cứ thông tin thân phận gì, trong thời gian ngắn cảnh sát sẽ không tra đến đây được, nhưng lại quên mất "không để lại thông tin thân phận" bản thân nó đã là một thông tin đủ quan trọng rồi.

Hai bên ngõ bày không ít quầy hàng, giống như một chợ sáng kiểu nhỏ.

Đám đông ồn ào, bán hàng rong không ngừng rao.

Nhưng mà từ lúc gã đàn ông từ trong ngõ quẹo ra đã phá hỏng trật tự vốn có của con đường. Hắn ta mặc kệ quầy hàng cản đường trước mặt, vội vàng chạy trốn, một tiếng "rào rào", hắn ta hốt hoảng lật đổ mấy thùng hàng trên xe đẩy bán hàng.

Quý Minh Nhuệ theo sát: "Đừng chạy!"

Châu Bác Hào chỉ lo chạy trốn, hầu như không chú ý người đi đường. Hắn ta rời khỏi con đường ban đầu, đổi một con đường khác, vào lúc hắn ta chuẩn bị chui vào trong hành lang của tòa chung cư bên tay phải thì không cẩn thận đụng trúng một người.

"Mẹ nó." Hắn ta chửi một tiếng.

Bởi vì cúi đầu, hắn ta chỉ có thể dựa vào mấy tia nắng để nhìn người bị đụng.

Giải Lâm bắt người chẳng có chút cảm giác căng thẳng, hắn trông giống đi tản bộ đến nơi này hơn: "Đừng chạy nữa, so với việc tốn sức lực, chi bằng về nói chuyện, rốt cuộc tối hôm đó xảy ra chuyện gì."

Châu Bác Hào thở hổn hển, sau khi bình tĩnh lại, cả người trở nên nóng bừng, hắn ta thử lùi về sau hai bước, nhưng mà khoảng cách giữa hắn ta Quý Minh Nhuệ và Tô Hiểu Lan chỉ là một con đường. Mấy ngày nay hắn ta sống chật vật, cảm xúc đọng lại liên tục mấy ngày bộc phát vào lúc này, giống như con thú trong lồ ng bị ép đến đường cùng. Năm ngón tay của hắn ta nắm chặt, đè tiếng gào thét vào trong cổ họng, chợt vung mạnh nắm đấm về phía Trì Thanh…

Nguyên nhân chủ yếu là vì vị trí đứng của Trì Thanh khá dễ đột phá, vừa vặn chặn ở đầu hành lang.

Trì Thanh không chớp mắt, đang định đỡ lấy nhưng mà cú đấm đó bỗng nhiên ngừng ở không trung.

"Đánh với tôi thì được." Bàn tay của Giải Lâm đặt lên cổ tay của Châu Bác Hào, dáng vẻ vẫn dễ thương lượng, thậm chí lúc nói chuyện còn khách sáo mỉm cười, nhưng sức mạnh của tay lại không thả lỏng chút nào, "Đừng đụng vào cậu ấy."

Châu Bác Hào muốn vùng ra, nhưng phát hiện mình bị khoá chặt không nhúc nhích được.

Giải Lâm: "Vị kia bị chứng ưa sạch sẽ,săn sóc người bệnh một chút."

Trì Thanh muốn phản bác, nhưng phát hiện không thể phản bác: "…"

Chứng ưa sạch sẽ đánh nhau thật sự không chiếm ưu thế.

Cục diện nhanh chóng kết thúc, Quý Minh Nhuệ ở đằng sau chạy vội đến, lấy còng tay từ trong người ra, nhanh nhẹn đè Châu Bác Hào đã trốn mấy ngày vào tường, còng tay hắn ta ra sau, còng tay màu bạc vang lên tiếng "lách cách" khóa lại.

Quý Minh Nhuệ nhìn về phía Trì Thanh: "Ông không sao chứ?"

Dân cư ở gần đây quá ồn, trong tiếng ong ong này, Trì Thanh phát hiện mình ngoài bị ồn đến đau đầu ra thế mà còn có chút không tự nhiên.

Chuyện này đối với anh mà nói thật sự là một loại cảm xúc rất lạ lẫm.

Anh cũng không nói rõ được không tự nhiên ở chỗ nào, có lẽ là câu "đừng đụng vào cậu ấy" vừa rồi của Giải Lâm.

Cuối cùng anh nói: "Không sao."

"Làm tôi hết hồn." Trên đường về, Quý Minh Nhuệ không chút chần chừ tung chuyện cũ năm xưa của Trì Thanh, "Vừa rồi tôi sợ hắn ta vung nắm đấm, ông còn cho rằng đánh lại dơ tay."

Trì Thanh không đáp, Giải Lâm lại hỏi trước: "Trước đây cậu ấy có từng đánh nhau không?"

Quý Minh Nhuệ: "Có chứ. Trước đây lúc đi học, có rất nhiều người cảm thấy cậu ta không để ý đến ai hết, chảnh vô cùng, muốn cho cậu ta biết chút lễ độ, nói với cậu ta tan học đừng về."

"Ồ?" Giải Lâm tỏ ý anh ta nói tiếp.

"Sau đó, tan học cậu ta về thẳng luôn."

Trì Thanh hoàn toàn không nhớ chuyện này: "Có sao?"

"Có. Hôm sau người ta tức giận chạy đến hỏi ông có ý gì, chẳng phải bảo ông tan học đừng về rồi sao?"

Quý Minh Nhuệ bắt chước giọng điệu của Trì Thanh, lạnh lùng ngước mắt: "Tôi bảo cậu cút ngay bây giờ, cậu cút không?"

Trì Thanh: "…"

Quý Minh Nhuệ: "Sau đó người ta đấm ông. Anh có biết cậu ta nói gì không?" Quý Minh Nhuệ nói đến đây, hít mạnh một hơi, sau khi ngừng lại vô cùng bí hiểm, nói, "Cậu ta nói, "chờ chút, tôi mang găng tay"."

"…"

Trong đồn cảnh sát Vĩnh An.

Khương Vũ không có tham gia hành động bên ngoài, bị Võ Chí Bân giữ lại viết báo cáo, nghe nói bắt được người rồi, vội vàng gác công việc trong tay lại chạy đến phòng thẩm vấn. nhưng mà anh ta mới ra ngoài thì đụng phải hai người không liên quan đến vụ án là Trì Thanh với Giải Lâm, nhưng luôn có thể tham gia vụ án với các tư thế khác nhau.

"À, hai người lại đến lấy lời khai à?"

Lời khai quen thuộc, cảnh tượng quen thuộc… người quen thuộc.

Khương Vũ bắt đầu mở sổ, đang chuẩn bị lấy lời khai đơn giản cho hai người.

Không ngờ Châu Bác Hào sau khi bị áp giải, còn chưa đi đến phòng thẩm vấn đã nhận hết rồi. Trước đây lúc hắn ta làm ở quán bar, ăn mặc rất để tâm, khoen tai dây chuyền đều đeo hết, bây giờ trên

người mặc quần áo của nhà tắm, bộ dạng một trời một vực với lúc trong quán bar.

Mũi và tay chân của Châu Bác Hào đều bị lạnh đến mức đỏ lên, cúi đầu nói: "Đồng chí cảnh sát, tôi nhận, tôi đều nhận. Tôi vốn không mong có thể trốn thoát được."

"Lúc tôi với Trân Trân quen nhau, tôi thật lòng đối với cô ấy, nhưng mà giữa hai người có khoảng cách, cô ấy thường xuyên không ở cạnh tôi… sẽ xảy ra chuyện như thế. Cũng không phải chuyện tôi có thể kiểm soát. Tôi biết tôi như thế không tốt… nhưng tôi cũng chỉ phạm lỗi sai mà đàn ông trên thiên hạ đều sẽ phạm phải mà thôi."

Quý Minh Nhuệ: "Đừng tùy tiện đại diện đàn ông chúng tôi. Thứ đáng lý vào sọt rác như anh, về cơ bản chia tay với phạm trù con người."

Châu Bác Hào hỏi: "Có thể cho tôi một ly nước không?"

Sau đó hắn ta bưng ly nước ấm, vừa hít nước mũi vừa nói: "Tối hôm đó, Trân Trân đến tìm tôi, đến quán bar làm ầm ĩ rất khó coi. Giữa tôi với quản lý vốn có mâu thuẫn, quản lý trực tiếp bảo tôi cút đi. Tôi mất việc, tuy có áy náy với cô ấy nhưng một mặt lại cảm thấy sao cô ấy có thể đến chỗ tôi làm việc mà quậy?"

…

Trì Thanh không đọc được suy nghĩ khác trong lòng người này.

Xem ra hắn ta đều nói thật.

Châu Bác Hào tiếp tục nói: "Trong lòng tôi quả thực trách cô ấy, đương nhiên cũng có rất nhiều lời muốn nói với cô ấy. Tôi vẫn còn chút lương tâm, tôi muốn xin lỗi với cô ấy."

"Anh có lương tâm?" Tô Hiểu Lan lạnh lùng nói, "Thật sự không nhìn

ra.”

Châu Bác Hào nhanh chóng ngước mắt liếc cô: “Tôi thấy cô đưa cô ấy về. Sau đó tôi chờ xe của cô đi khỏi mới lén lút theo cô ấy lên lầu. Lúc cô ấy mở cửa tuy rất tức giận nhưng vẫn cho tôi vào. Có điều chúng tôi chưa nói xong, cảm xúc của cô ấy rất không ổn định, cầm đồ đập tôi bảo tôi cút, còn nói sau này mặc kệ tôi đi đâu làm việc thì cô ấy cũng sẽ đến quậy, khiến tôi không sống được.”

Hiện trường phạm tội quả thực có dấu vết tranh cãi.

Nhưng mà Giải Lâm càng nghe, biểu cảm trên mặt càng kỳ lạ.

“Cậu cảm thấy.” Giải Lâm nói, “Trong tình huống này, dù hắn ta có ý muốn gi ết chết người phụ nữ đã hết yêu nhưng uy hiếp hắn ta sẽ bám lấy hắn ta, có cần phải chọn c**ng hi3p rồi giết không?”

Trì Thanh không rõ quá nhiều chi tiết vụ án, chỉ biết cô gái chết rồi: “Cái gì?”

“Từ đầu đến chân hắn ta không có bất cứ điểm gì thỏa mãn đặc trưng của loại tù nhân này. Bạn gái hắn ta không ngoại tình với người khác, hắn ta cũng không vì tôn nghiêm đàn ông thời gian dài không thoả mãn được, đương nhiên còn có rất nhiều ví dụ khác. Tóm lại, hắn không cần phải dựa vào thủ đoạn giết người này để có được kh0ái cảm nào đó. Chỉ là tranh chấp chia tay bình thường, nhiều nhất là lỡ tay giết người, hoặc là mất kiểm soát giết người…” Giải Lâm nói đến đây, nhìn hắn ta, “Cậu không biết cô gái đó trước khi chết từng bị c**ng hi3p à?”

Trì Thanh nhớ lại câu nói nghe thấy mấy lần ở nhà tắm:

[Mình không cố ý giết cô ta.]

Không phải, cố ý.

Nếu như là c**ng hi3p trước rồi giết, vì sao nói mình không cố ý.

Từ "cố ý" này, giống như xảy ra một chuyện bất ngờ, không cẩn thận, không kiểm soát được.

Cửa văn phòng, Châu Bác Hào giữa đường lạc đề: "Tôi làm việc này đã không còn mặt mũi gặp người nhà rồi. Tôi thẳng thắn nhận tội, hi vọng luật pháp có thể nể tình tôi tích cực chủ động nhận sai…"

"Nói ý chính." Tô Hiểu Lan lấy bút gõ lên bàn.

"À, tôi thừa nhận, thái độ lúc đó của tôi không tốt." Châu Bác Hào nói, "Tôi trong lúc tức giận, tôi vốn không có ý đó thật, không muốn đánh nhau với cô ấy, nhưng cô ấy cứ hung hăng gây sự, tôi…"

Mắt Tô Hiểu Lan rất đỏ, gằn từng chữ nói: "Cho nên anh c**ng hi3p rồi giết cô ấy."

"Tôi…" Chữ "tôi" này của Châu Bác Hào kéo rất dài, sau đó chợt ngừng lại, mở to mắt, "Cưỡng cái gì? C**ng hi3p?"

Trong mấy đêm này, Châu Bác Hào chạy trốn khắn nơi, mệt mỏi vô cùng, sau khi bị bắt lên xe cảnh sát đến đồn thì càng tưởng tượng mình nên sống nửa đời còn lại trong nhà tù thế nào, làm thế nào đối diện ba mẹ đang khóc ròng: "Tôi chỉ đẩy cô ấy một cái, đầu cô ấy đụng vào cạnh tủ, ngất xỉu. Hôm sau tôi nghe thấy cô ấy chết rồi, c**ng hi3p cái gì?" Châu Bác Hào chợt cất cao giọng, hai mắt mở to nói, "… Tôi không có hiếp cô ấy."

Nhóm ba người cũng ngơ ngác.

Tô Hiểu Lan: "?"

Khương Vũ: "Hả?"

Quý Minh Nhuệ: "Anh nói cái gì?"

“Gọi bạn gái mới của anh ta đến đây.”

Nửa tiếng sau.

Một cô gái có mái tóc dài đến vai lại ngồi vào vị trí lần trước từng ngồi.

“Buổi tối hôm đó lúc anh ấy nói chuyện với tôi giọng nói rất hoảng loạn.” Cô gái nói, “Anh ấy nói mình đẩy ngã Trân Trân, hôm sau tiểu khu bị cảnh sát phong tỏa, Trân Trân đã chết rồi. Anh ấy nói anh ấy lỡ tay giết người, bảo tôi đừng nói ra ngoài, hỏi tôi phải làm thế nào.”

“…”

Khám nghiệm tử thi dựa theo lời khai của Châu Bác Hào, nhanh chóng đưa ra một hồ sơ khám nghiệm: “Hắn ta nói đúng, phần đầu trước khi chết từng bị va chạm, nhưng không phải vết thương trí mạng, người chết chắc hẳn qua một lát đã khôi phục ý thức.”

“Hắn ta tưởng rằng mình đã giết người, cho nên hung thủ không phải người quen của người chết.” Quý Minh Nhuệ mở hồ sơ, “Nhưng mà không hợp logic, vì sao không có dấu vết đột nhập vào nhà? Người chết không có đặt đồ ăn, không có nhận hàng, ở thành phố này cũng không có người quen khác. Kẻ đó làm sao vào được?”

Vào lúc này, tất cả mọi người phát hiện, bản chất của vụ án đột nhập vào nhà giết người tưởng chừng đơn giản này bỗng nhiên thay đổi.

Tất cả suy luận trước đây của bọn họ đều hoàn toàn bị phủ định.

Tô Hiểu Lan thân là phụ nữ, suy nghĩ cảnh tượng mình sống một mình, lại có người có thể không chút dấu vết xuất hiện trong phòng

của mình, cảm thấy sau lưng lạnh toát.

—

Trì Thanh không ngờ mình đi mua thuốc khử trùng cũng có thể đi mua cả ngày.

Anh xách túi ni lông đi đến đầu đường, người nào đó bóp kèn mấy cái với anh. Trải qua chuyện "tài xế" lần trước, Trì Thanh phát hiện so với việc tốn thời gian đối chọi với hắn thì chi bằng thuận thế mà làm, đỡ tốn thời gian và công sức.

Huống hồ lần này thật sự cùng đường.

Trì Thanh chuyện nào ra chuyện ấy: "Nhận cuốc."

Giải Lâm lấy điện thoại ra, nhấn vào cuốc thứ hai trong cuộc đời lái xe: "…Được."

Lần này, hai người lại không nói gì trên đường. Trì Thanh chịu đựng các loại âm thanh liên tục mấy ngày, nhịn cả đoạn đường cho đến tiểu khu, xuống xe.

Lúc đậu xe xong chờ thang máy, Giải Lâm nhìn số lầu không ngừng thay đổi trên màn hình hiển thị: "Vừa rồi ở cửa nhà tắm, bạn cậu chưa từng nói mình đến đây bắt người."

Trì Thanh vốn đang dựa vào hành lang chờ thang máy, sau lưng dựa vào tường, tay xách túi ni lông buông thỏng. Con ngươi của anh màu sẫm, gần như hòa tan với tóc mái màu đen trước trán, nghe thế anh nghiêng đầu.

Anh nghĩ, Quý Minh Nhuệ có nói không?

Gần đây thật sự nghe thấy quá nhiều âm thanh, anh rất khó nhớ rõ từng câu một, thỉnh thoảng cũng quên mất câu nào đến từ thế giới

thật, câu nào xuất phát từ đống âm thanh biến dạng, lộn xộn vô cùng đó.

"Đoán."

Trì Thanh không ngờ Giải Lâm sẽ chú ý đến chi tiết này, bắt đầu từ vụ án giết mèo, người này trông luôn mỉm cười chào hỏi nhưng trên thực tế lại không dễ lừa gạt nhất: "Tôi biết cậu ta đang tra án, lúc này ngoại trừ tìm người, rất khó có suy đoán khác."

Thang máy từ tầng trên từ từ đi xuống.

"Đoán rất chính xác." Thăm dò của Giải Lâm đ ến nhanh đi cũng nhanh, sau khi nói xong không chút dấu vết bỏ qua, giống như vốn chưa từng nghĩ có được đáp án gì từ Trì Thanh, hắn nói, "Thang máy đến rồi."

"Đinh."

Thang máy đến tầng đã nhấn, cửa từ từ mở ra.

Trì Thanh về lại căn hộ mới thuê, khử trùng một lượt tất cả đồ nội thất.

Anh giống hệt lúc trước, không mở đèn nhưng mở ti vi, cả phòng khách hiện lên tông màu lạnh, ánh sáng ti vi lạnh lẽo đan xen thay đổi.

Dù đổi nơi ở nhưng anh vẫn cảm thấy rất ồn, có thể là ban ngày nghe thấy quá nhiều âm thanh, những âm thanh đó chặn ở trong tai lượn vòng vòng, ồn đến mức anh thấy đau đầu.

Tính luôn hôm nay thì anh đã đau đầu mấy ngày rồi.

Sau khi khử trùng xong, Trì Thanh tháo găng tay cao su ra, bất giác dùng mu bàn tay sờ trán, lúc này mới phát hiện cơn cảm mạo lần

trước sau khi mắc mưa vẫn luôn dai dẳng chưa khỏi hẳn, cộng thêm mấy hôm nay thời gian bận rộn ở bên ngoài quá lâu, có hơi lạnh lại.

Trì Thanh lấy hộp thuốc từ trong thùng đồ ra, nheo mắt dựa vào ánh sáng ti vi nhìn thời hạn sử dụng được đánh dấu trên thuốc cảm.

6/2020.

Hết hạn từ lâu rồi.

Cuối cùng Trì Thanh ngủ một giấc trên sô pha, nửa mơ nửa tỉnh bị một tiếng rung điện thoại làm tỉnh giấc.

[Giải Lâm yêu cầu gọi điện thoại với bạn].

"Cảnh sát Quý nhờ tôi trả cậu quần áo lần trước mượn của cậu." Sau khi điện thoại kết nối, giọng nói của Giải Lâm ở đầu dây bên kia thông qua điện lưu âm cuối trầm hơn rõ ràng, lúc nói chuyện chậm rãi kéo ra một chút, "Vừa rồi lúc cậu xuống xe tôi quên mất, bây giờ cậu có ở nhà không?"

Hắn chỉ nói mấy chữ, cảm giác "không yên phận quá" cũng đã đập đến.

Chỉ là bây giờ Trì Thanh không có tâm tư thưởng thức.

Bị bệnh luôn dễ dàng phóng đại các giác quan của con người, tuy một số mặt nào đó của ý thức bị suy yếu nhưng Trì Thanh cảm thấy những âm thanh bên tai bắt đầu từ mấy ngày trước vẫn chưa từng đứt đoạn, mà lại càng ngày càng nghiêm trọng.

Tuy số hộ ở tòa nhà này ít nhưng cũng không phải không có ai ở.

Trì Thanh không có tinh lực dư thừa lại đi phân biệt những âm thanh đó đang lải nhải những gì, bao gồm cuộc gọi bên tai.

Giải Lâm ở đầu bên kia lại nói mấy câu, phát hiện Trì Thanh chậm chạp không có đáp lời.

"Có nghe thấy không? Nói chuyện."

"…"

"Uống rượu à?"

"…"

Cuối cùng Giải Lâm im lặng đếm mười giây, lúc lên tiếng lại lần nữa thì người đã đến cửa nhà Trì Thanh rồi: "Mở cửa."

"Sợ cậu xảy ra chuyện, mau mở cửa, tôi đến nhìn xem một lát, đưa đồ xong thì đi."

Trì Thanh muốn nói ném đồ đi đi.

Nhưng nghĩ đến sau khi nói như thế thì người đối diện rất có thể không bỏ qua, bình tĩnh lại cuối cùng nói hai chữ: "Một lát?"

Giải Lâm cuối cùng cũng nghe thấy bên kia lên tiếng, thở phào nhẹ nhõm: "Nếu cậu đồng ý, tôi nhìn thêm nhiều lát cũng được."

"…"

Vậy thì anh vẫn nên đừng nhìn.

Lúc Trì Thanh mở cửa, Giải Lâm còn duy trì tư thế cầm điện thoại. Hắn đã thay áo len mỏng hơn nhiều, ăn mặt khác hoàn toàn với lúc sáng. Người này vốn có gương mặt dễ khiến người ta cảm thấy có cảm giác nguy hiểm, sau khi thay quần áo hiếm khi cảm thấy rất gần gũi.

Quả nhiên Trì Thanh chỉ cho hắn thời gian một lát, từ khe cửa nhận

lấy quần áo xong thì muốn đóng lại.

"Khoan đã." Tay Giải Lâm chống lên cửa, không cho anh đóng lại, "Khó chịu à?"

[Nếu không phải coi cô là con gái của ông chủ mới cưới cô… nếu không thì với cái tính kiêu căng của cô, ai có thể nhịn được.]

Trong tòa nhà không biết gia đình nào lại điên cuồng diễn vở kịch luân lý gia đình trong lòng, Trì Thanh bị bọn họ làm ồn đến mức phản ứng chậm nửa nhịp, chờ sau khi anh tiêu hóa hết lời nói của Giải Lâm mới trả lời hắn: "Ồn."

"Ồn?"

Giải Lâm phản ứng lại, chắc không phải cậu ấy nói mình ồn.

Tầng này cũng không còn âm thanh khác, nghe kỹ lại chỉ có tiếng sửa đồ vật của gia đình nào đó ở tầng trên, cách trần nhà gõ lộc cộc, miễn cưỡng coi như ồn.

Giải Lâm nhất thời quên Trì Thanh có chứng ưa sạch sẽ, hắn thả tay đang chống lên cửa, rất tự nhiên đặt tay lên tai Trì Thanh, lòng bàn tay hướng vào trong, che lại rất nhẹ: "Có lẽ lầu trên đang sửa đồ, nếu như cậu chê ồn thì lát nữa tôi lên đó xem thử."

Trì Thanh ngơ ngác, ở nhà anh không mang găng tay, theo thói quen đưa tay lên muốn kéo tay Giải Lâm ra, nhưng mà khoảnh khắc chạm vào thì động tác che tai này quả thực phát huy hiệu quả.

"…"

Vở kịch lí luận không biết tên vớ vẩn kia trong tòa nhà kết thúc, lời nói tích lũy liên tục mấy ngày không ngừng vang lên bên tai cũng biến mất sạch sẽ theo, tất cả âm thanh biến dạng đều rút đi hết.

Chương 23: C23: Ngoại lệ

Dịch: LTLT

Hành động này của Giải Lâm chỉ duy trì một lát, bản thân hắn cũng nhanh chóng nhận ra động tác này không ổn, người ở đối diện vốn không thích để ý đến hắn có thể lập tức bảo hắn cút.

"Xin lỗi, quên là cậu bị chứng ưa sạch sẽ." Giải Lâm buông tay.

Từ "chứng ưa sạch sẽ này" cũng nhắc nhở Trì Thanh.

Anh chợt phát hiện dường như mình không có bất cứ phản ứng gì.

Anh muốn kéo tay của Giải Lâm ra nhưng hình như anh lại không cảm thấy khó chịu vì bị người khác đụng vào như trước. Lúc trước, dù là tiếp xúc theo hình thức nào chỉ cần đến gần anh thì cả người anh sẽ cứng đờ, cảm thấy bài xích khó mà kiểm soát được.

Nhưng vừa rồi ngoại trừ cảm thấy bất ngờ thì anh không còn suy nghĩ gì khác nữa.

Thậm chí lúc bên tai yên tĩnh, khoảnh khắc đó dường như anh cảm nhận được một chút không gian có thể tạm nghỉ.

Giải Lâm nhìn thấy đằng xa có một hộp thuốc để trên bàn ăn: "Uống thuốc chưa?"

Trì Thanh cảm thấy cáu kỉnh, "ừ" một tiếng cho có lệ.

“Còn ừ, chẳng rót nước nữa là.” Giải Lâm nhìn nhà bếp còn chưa đụng đến, không phát hiện có dấu vết của nấu nước, trên bàn cũng không có nước khoáng. Hắn đi đến bàn ăn, tiện tay lật hộp thuốc, đều là thuốc mới, “Còn chưa xé bao bì, cậu uống thuốc gì hả?”

Sau một lúc được nghỉ ngơi, Trì Thanh miễn cưỡng có tâm trạng trả lời câu hỏi của Giải Lâm, anh không quan tâm lắm, nói: “Hết hạn rồi.”

Thái độ của anh đối với việc uống thuốc và khám bệnh vẫn luôn không tích cực.

Từ lần bất ngờ đó, anh không thích bước chân vô bệnh viện, có thể uống thuốc giải quyết thì nhất định không đi bệnh viện, không có thuốc vậy thì ngủ một giấc.

Giải Lâm đi một vòng trong phòng khách của anh, cả căn phòng đều là mùi thuốc khử trùng lành lạnh, cực kỳ nghi ngờ cái người Trì Thanh này có phải là yêu tinh khử trùng đầu thai không. Với lại trong phòng còn không mở đèn, khiến lúc nhìn hộp thuốc hắn phải tốn sức một hồi. Nhà bếp không có mấy món dụng cụ bếp, nhưng dao thì lại rất nhiều, một hàng dao lóe lên ánh sáng bạc, xếp ngay ngắn từ lớn đến nhỏ, con dao răng cưa từng dùng để cắt bánh mì cũng có trong hàng.

Giải Lâm nói: “Chờ ở đây, khoan hẵng đóng cửa.”

Trì Thanh: “?”

Giải Lâm nhìn anh: “Chẳng phải thuốc hết hạng rồi sao? Tôi đi xem thử chỗ tôi có không.”

Trong hòm thuốc của hắn có đủ hết các loại thuốc, hắn lấy thuốc liên quan đến bệnh cảm ra: “Đây là thuốc cảm, uống theo liều lượng là được, sợ cậu có biến chứng gì khác nên cũng để lại mấy loại khác

cho cậu, có gì cứ tìm tôi là được.”

Lúc Giải Lâm đưa thuốc cho Trì Thanh, thực ra có chạm đến tay của anh, ở trên không sượt ngang qua đầu ngón tay một chút xíu.

Trì Thanh định nói “bao nhiêu tiền, tôi chuyển tiền thuốc cho anh” thì Giải Lâm giống như biết anh muốn nói gì, lập tức chặn lời anh.

“Mấy thuốc này của tôi không rẻ đâu.” Giải Lâm nói, “Không cho không cậu, hôm nào mời tôi đi ăn, thời gian cậu quyết định, tôi đều được.”

“…”

Sau khi Giải Lâm đi, Trì Thanh cầm hộp thuốc đứng bên bàn ăn rất lâu, sau đó mới đi đến máy đun nước rót nước.

Lúc rót nước, anh nhìn chằm chằm bàn tay đang cầm ly nước của mình, đầu ngón tay hơi cong lên, vẫn trắng bệch giống như trước đây.

Trì Thanh nhìn một hồi, lúc nuốt thuốc xuống nghĩ: Có lẽ mình thật sự nên đi gặp bác sĩ.

“Ý của cậu là… xuất hiện tình huống không bài xích khi người khác đụng chạm?”

Hôm sau, bác sĩ Ngô tiến hành chữa trị trực tuyến cho Trì Thanh.

Mặc dù hiệu quả của tư vấn qua điện thoại không bằng tư vấn trực tiếp, nhưng mà đối với Trì Thanh mà nói thì trực tuyến hay không đều giống nhau, thái độ của anh sẽ không vì bác sĩ Ngô ngồi ngay trước mặt thật mà thay đổi.

Ngược lại, tình hình của anh bây giờ không có cách nào khống chế, nếu như bác sĩ Ngô ngồi trước mặt anh thật thì trong nhà bác sĩ Ngô

có mấy người, mấy hôm nay gặp chuyện gì, xảy ra bước ngoặt nào khiến người ta bất ngờ, trong lòng cất giấu bao nhiêu bí mật, những thông tin này chưa đến nửa tiếng đã có thể chui vào trong tai anh rồi.

Anh không phủ nhận: "Hôm qua người đó đến đưa thuốc, tôi phát hiện hình như tôi không bài xích anh ta đến thế."

Giọng nói của bác sĩ Ngô kích động, ông cảm thấy rằng có lẽ việc chữa trị của mình đối với anh Trì đã đạt được một bước tiến quan trọng: "Chẳng lẽ việc chữa trị của chúng ta đã có được hiệu quả nhất định? Có thể nói cụ thể với tôi không?"

Trì Thanh cũng không biết nói cụ thể thế nào, không có nhắc thẳng đến Giải Lâm: "Hắn…" Trì Thanh mở đầu, lại đổi đại từ xưng hô, "Người đó."

Bác sĩ Ngô nắm bắt được từ quan trọng: "Người đó, chỉ đối với một người sao?"

Trì Thanh im lặng.

Một lát sau, anh thành thật nói: "Không thể xác nhận."

"Theo quan sát của tôi trong khoảng thời gian này, thực ra tôi vẫn luôn có một suy nghĩ." Bác sĩ Ngô trầm ngâm nói, "Tôi cảm thấy, có lẽ sự bài xích của cậu đối với người khác không phải vì có người đến gần nên cảm thấy bài xích, có thể tiếp cận chỉ là một cách thức cuối cùng thể hiện ra ngoài mà thôi."

"Đương nhiên nguyên nhân cụ thể là gì, hiện tại tôi cũng không rõ lắm."

"Trước đây tôi có một khách hàng, bệnh án của cô ấy rất thú vị. Lúc nói chuyện với người khác, cô ấy luôn cảm thấy vô cùng buồn ngủ,

nói nhiều thì dễ hô hấp dồn dập. Nhưng không phải cô ấy không thích nói chuyện với người khác, chỉ là một khi nói chuyện thì sẽ nhớ đến dáng vẻ lúc nhỏ vì nói sai mà bị ba mẹ phạt tội. Bởi vì lúc cô ấy còn nhỏ, ba mẹ cô ấy luôn thích để cô ấy phát biểu trước đám đông, hi vọng cô ấy có thể đ ĩnh đạc nói chuyện, thể hiện tài ăn nói không tầm thường ở các buổi gặp gỡ. Nhưng cô ấy vẫn luôn hướng nội, cho nên cực kỳ sợ tình cảnh này."

Bác sĩ Ngô đã hành nghề nhiều năm, quả thực rất có nghiên cứu về mảng "rối loạn cảm xúc": "Cho nên tôi đoán, thứ mà cậu gạt bỏ có lẽ không phải ở bản thân việc tiếp xúc mà là một vài ấn tượng tiêu cực nào đó do động chạm mang đến."

Cuối cùng bác sĩ Ngô đưa ra ý kiến: "Cậu có thể tìm những người khác xung quanh cậu để thử, xem là thật sự không bài xích hay chỉ đối với "người đó" thôi."

Chiều hôm đó, Trì Thanh nhớ đến lời nói của bác sĩ Ngô, do dự hôm nay có nên ra ngoài một chuyến tìm người thử không.

Găng tay còn chưa mang vào thì Quý Minh Nhuệ đã gửi một tin nhắn đến.

Quý Minh Nhuệ: Ông có nhà không?

- ?

– Nếu có thì đừng đi đâu, mẹ tôi gói chút sủi cảo, bảo tôi đem đến cho ông, đúng lúc tôi đến gần đó làm việc.

Trì Thanh vội lướt xong, trả lời một câu.

– Không đóng cửa, ông đến thẳng là được.

Quý Minh Nhuệ xách theo hai hộp sủi cảo, lúc lên thang máy nói

thầm trong miệng: "Sao hôm nay lại chủ động cho mình vào nhà nhỉ? Trước đây chẳng phải đều bảo mình không có việc gì thì bớt đến tìm sao?"

Sau khi lên, Quý Minh Nhuệ giống như người mẹ già, nhét hai hộp sủi cảo vào trong tủ lạnh giùm Trì Thanh: "Ông chuyển qua đây mấy ngày rồi, tôi vốn phải đến đây thăm ông từ lâu, nhưng dạo này bận quá."

Anh ta vốn nói nhiều, sau khi mất khống chế, số lượng lời nói mà Trì Thanh nghe thấy tăng lên gấp đôi: [Vụ án chậm chạp không có tiến triển, sau khi toàn bộ suy đoán ban đầu bị đánh đổ thì, haiz, thật sự thành một vụ án huyền bí.]

"Chờ tôi bận xong thì tôi tìm ông ăn bữa cơm chuyển nhà, nấu ở đây." Lúc nói chuyện, Quý Minh Nhuệ đóng cửa tủ lạnh, vừa quay đầu lại thì nhìn thấy Trì Thanh đang dựa vào cửa bếp nhìn mình. Người anh em này của anh ta vốn trông u ám, lúc này cứ nhìn chằm chằm mình, nhìn đến mức sau lưng anh ta run lên, cảm thấy mình giống như cá trên thớt: "… Ông nhìn tôi làm gì?"

"Cậu có thể tìm người khác xung quanh cậu thử."

Trì Thanh nhớ đến lời nói của bác sĩ Ngô, chợt bảo: "Ông qua đây."

Quý Minh Nhuệ: "?"

Trì Thanh nhìn khoảng cách giữa mình với Quý Minh Nhuệ còn có thể đứng thêm hai người nữa, im lặng mấy giây: "Ông đứng xa như vậy làm gì?"

Quý Minh Nhuệ hoàn toàn chẳng hiểu gì hết: "???"

Khoảng cách giữa hai người là thói quen mà Quý Minh Nhuệ đã hình thành trong nhiều năm qua.

Mấy năm nay anh ta không dám đến quá gần Trì Thanh, Trì Thanh dễ phát bệnh, còn anh ta thì dễ bị đánh.

Quý Minh Nhuệ cẩn thận tiến lên trước một bước, thấy Trì Thanh thật sự không có phản ứng, lúc này mới tiến thêm bước nữa: "Anh hai, hôm nay anh có hơi khác thường đó…"

Trì Thanh không đeo găng tay, tay rụt lại trong tay áo, chuẩn bị tâm lý xong mới vươn tay ra một chút: "Ông đừng nhúc nhích."

Đầu Quý Minh Nhuệ đều là dấu chấm hỏi.

Sau đó anh ta mở to mắt nhìn Trì Thanh duỗi tay, chạm vào tay anh ta với vẻ mặt ghét bỏ: "…"

Âm thanh biến dạng bên tai Trì Thanh lập tức áp đảo các âm thanh khác, tiếng cảm thán vang lên: [Đây không phải chuyện có thể giải thích bằng hai từ "bất thường", mình nghi ngờ hôm nay cậu ta bị điên rồi.]

Trì Thanh chạm xong thì nhanh chóng rút tay về.

"Đây là lời khuyên mà bác sĩ cho." Trì Thanh không muốn bị coi thành kẻ điên lắm, giải thích, "… Một loại phương án chữa trị."

Quý Minh Nhuệ bừng tỉnh: "Vậy bây giờ ông cảm thấy thế nào? Có tác dụng gì không?"

Trì Thanh: "Cảm thấy hơi buồn nôn."

Không chỉ buồn nôn, bây giờ cả người anh đều khó chịu.

Trì Thanh: "Ông đi được rồi, cảm ơn dì giùm tôi."

Quý Minh Nhuệ: "…"

Trì Thanh thử xong thì trở mặt vô tình: "Tôi đi rửa tay."

Quý Minh Nhuệ: "???" Cũng không cần chê đến thế này chứ.

Quý Minh Nhuệ nói: "Một màn anh em mà dùng từ "buồn nôn" nói thì có hơi quá đáng đó."

Thực ra, tay Trì Thanh có mấy chỗ dễ ửng đỏ, đều là tật xấu do thường xuyên rửa tay quá nhiều để lại, da mỏng, vừa chà đã đỏ."

Sau khi vào nhà vệ sinh, anh rửa tay hai lần, lau khô theo thói quen, đến lúc này mới đành phải thừa nhận: Giải Lâm dường như là ngoại lệ thật.

Một ngoại lệ mà anh không nghe thấy tiếng lòng, có lẽ cũng chính vì thế mà không nghe thấy, dần dần bắt đầu không còn bài xích tiếp xúc.

Lúc Trì Thanh rửa tay xong mở cửa bước ra thì điện thoại Quý Minh Nhuệ vừa vặn reo lên.

Anh ta vừa thay giày ở huyền quan, vừa nghe máy: "Alo? Hiểu Lan à? Có chuyện gì?"

Lúc này Tô Hiểu Lan đang đứng ở cửa một tòa nhà đơn nào đó trong tiểu khu Thiên Thụy, sau lưng cô là một sợi dây cảnh báo vô cùng bắt mắt, đây là dấu hiệu phong tỏa hiện trường.

Tốc độ nói của Tô Hiểu Lan rất nhanh: "Tôi đang ở Thiên Thụy, bên này xảy ra chuyện rồi."

Tiểu khu Thiên Thụy chẳng qua chỉ cách tiểu khu Dương Viên bị phong tỏa kiểm tra không lâu trước đây một con đường, hai tiểu khu đối diện nhau. Lúc này trên đường đông nghịt người đến nghe ngóng tin, trong con đường chật hẹp, tụ tập một nhóm người,

những dân cư này vừa bàn tán vừa nhìn vào trong tiểu khu.

"Tìm thấy một xác chết nữ ở Thiên Thụy, cũng sống một mình. Cô gái đó ở một mình, khoảng chừng 23 tuổi."

Động tác mang giày của Quý Minh Nhuệ khựng lại.

"Chết trong đêm qua sao?"

"Không." Tô Hiểu Lan mới đến hiện trường, cô che ngực, nhớ lại cảnh tượng vừa nhìn thấy không khỏi buồn nôn, bình tĩnh lại mới nói, "Chết một tháng rồi, người bị nhét trong tủ lạnh. Bắt đầu từ tháng trước chủ nhà hối cô ấy đóng tiền thuê nhà tháng sau, hối thế nào cũng không có phản ứng. Hôm nay chủ nhà dẫn người đến nhà định thanh lý đồ đạc của cô ấy, tìm một khách thuê khác, cuối cùng vừa mở tủ lạnh thì nhìn thấy xác chết của cô gái đó."

Chương 24: C24: Mất ngủ

Dịch: LTLT

Trong căn phòng thuê, dấu vết gây án rõ ràng đã được dọn dẹp, bày biện ban đầu trong phòng nhìn thoáng một cái là thấy rõ, một căn phòng đơn nhỏ bé hơn năm mươi mét vuông, không nhiều nội thất, chủ cũ có thói quen xé lịch, ngày tháng của chiếc lịch bàn đặt trên bàn còn ngừng lại ở một tháng trước.

Thậm chí trên cái bàn nhựa có thể gấp lại dễ dàng còn đặt một tô đồ ăn đặt bên ngoài còn lại một phần ba.

Dầu mỡ dưới đáy canh tương ớt đã đông đặc, nổi một lớp mốc, loáng thoáng thấy được giá và tàu hũ ky trong nước canh còn lại, đũa gác ở bên cạnh, trên bàn còn có giấy ăn vo tròn rải rác, bên trên dính dấu son môi.

Thực ra trong phòng có hơi lộn xộn, có lẽ người ở không biết dọn dẹp lắm, áo khoác chất chồng trên ghế sô pha, rất nhiều áo khoác đầy màu sắc sặc sỡ chất thành đống.

"Tủ lạnh" mà Tô Hiểu Lan nói thực ra là một cái tủ đông kiểu cũ, trông có vẻ như kéo về từ chợ đồ cũ, giống y hệt tủ đông đựng kem trong các cửa hàng nhỏ, hình dáng tủ đông vuông vức, bên trên phủ một miếng vải giữ nhiệt.

Đây là một văn phòng bình thường không thể bình thường hơn nữa, người ở giống như hàng ngàn hàng vạn cô gái khác, sống một mình trong phòng. Thông qua những dấu vết sinh hoạt, trước mặt có thể

hiện ra dáng vẻ cô gái tan làm về nhà, đặt cho mình một phần thức ăn.

Nếu như không mở nắp tủ đông lên, nhìn thấy một xác chết tr@n truồng co quắp trong tủ đông.

Mái tóc màu nâu của cô gái sõa bên vai, đầu gối đè lên ngực, cơ thể cô thon dài, chỉ có thể dựa vào động tác này cố hết sức giảm thể tích. Những bộ phận cổ, lồ ng ngực và đùi của xác chết đều có vết bị đè ép, hiện lên màu nâu tím nặng nề, chứng tỏ có hiện tượng xuất huyết dưới da. Trên lông mi cô bị đóng một lớp tuyết, lúc chết còn đang mở mắt, đôi mắt bởi vì đau đớn mà trừng to, nhãn cầu dường như sắp lồi ra ngoài.

Từng người nhìn vào mắt cô đều có thể cảm nhận được sự tuyệt vọng và hoảng sợ lúc cận kề cái chết.

Chủ nhà là người đầu tiên phát hiện xác chết, giây trước còn đang bảo người dọn đồ, giây sau đã bị dọa đến mức ngồi phịch xuống sàn.

Sao bà có thể ngờ, người vốn tưởng rằng đã biến mất, một tháng nay đều im lặng co rút trong tủ đông kiểu cũ này.

Nửa tiếng sau, trong phòng thẩm vấn.

Tô Hiểu Lan điền hai từ "Tiết Mai" vào ô người bị hại.

"Cô ấy ở chỗ tôi chưa đến mấy tháng, chúng tôi ký hợp đồng trực tiếp."

"Không tìm môi giới sao?"

"Trước đó có treo bảng, nhưng mà sau đó nghĩ lại, phí môi giới quá đắt, muốn nhận 50% phí thuê nhà tháng đầu tiên, cô gái đó còn nhỏ, cũng là từ nơi khác đến đây tìm việc, chúng tôi giao dịch trực

tiếp có thể bớt được không ít tiền.”

“Vậy nên trong hợp đồng cho thuê phòng của hai người chỉ có hai bên A, B, không có bên thứ ba?”

“Đúng thế, tôi có thu lại hợp đồng, nếu mấy cô cần thì chờ lát nữa tôi bảo người đến lấy.”

Tuổi tác của chủ nhà khoảng chừng hơn bốn mươi tuổi, người bản địa, gia đình có mấy căn phòng, cuộc sống thường ngày là đi thu tiền phòng, đánh bài.

“Bình thường cô ấy có qua lại với người nào không?”

“Chuyện này tôi không rõ.” Chủ nhà nói, “Hình như cô ấy đi làm ở quầy chuyên bán đồ trang điểm, bình thường rất biết ăn mặc, hằng ngày đi sớm về trễ, tôi với cô ấy cũng chỉ thỉnh thoảng liên lạc ở wechat. Tháng trước ống nước bị hư, cô ấy tìm tôi báo sửa một lần, lúc khác rất ít khi nói chuyện, không tính quen thân.”

“Cô có biết không, đừng qua lại nhiều với khách thuê mới tốt, đến lúc khách thuê nói mình kẹt tiền, nói mình sống không dễ dàng gì đó, vậy cô có hối hay là không hối. Tôi từng gặp phải loại người như này, cho nên chưa từng nói nhiều với bọn họ.”

Mấy hôm nay, nhiệt độ của chủ đề phát hiện một xác chết nữ ở Dương Viên vẫn chưa giảm xuống, ngay sau đó ở tiểu khu cách một con đường lại phát hiện thêm xác chết, tính chất của sự việc lập tức tăng vọt, tin tức ùn ùn kéo đến tranh nhau đăng báo: Nghi ngờ là án mạng liên hoàn, nữ giới, sống một mình.

Ba từ khóa này tạo cảm hứng cho trí tưởng tượng vô hạn của quần chúng.

Lập tức, cả thành phố Hoa Nam lòng người hoang mang.

Mọi người bắt đầu nghiên cứu thảo luận vấn đề an toàn của nữ giới sống một mình.

– Nghe nói hai vụ án đều không có dấu vết đột nhập, đây mới là chỗ đáng sợ nhất.

– Mã khóa nhất định phải thay đổi định kỳ!!! Nếu như phát hiện lúc nhập mã có người ở bên cạnh, nhất định phải cảnh giác.

– Mất chìa khóa cũng đừng có lười, thay luôn ổ khóa, đừng đánh cược an toàn của bản thân.

– Nhiều ngày rồi, manh mối phía cảnh sát công bố cũng quá ít, chẳng lẽ vụ án này không phá được sao?

Dư luận không ngừng lên men, dần dần tăng áp lực cho phía cảnh sát phá án.

Tổng cục cảnh sát thành phố.

Trong phòng họp im phăng phắc.

Một tiếng chất vất đập vào bầu không khí lặng im: "Hung thủ không để lại manh mối là ý gì hả?"

"…"

Tiếng thứ hai: "Hai vụ án, địa điểm xảy ra án mạng cách nhau gần như thế, nơi phạm tội không thể không liên quan đến cuộc sống của hung thủ, bảo mấy người điều tra, mấy người đã tra được cái gì?"

Người nói họ Viên, mọi người quen gọi ông là cục trưởng Viên. Cục trưởng Viên tuổi tác đã cao, dù quanh năm không ngừng dùng thuốc nhuộm tóc màu đen nhưng vẫn không che được từng sợi tóc bạc mọc ra. Dáng người ông cao gầy, ngồi ở đó vô cùng thẳng tắp, nửa

thân trên nghiêm nghị giống như bộ đồng phục cảnh sát.

Cục trưởng Viên nhìn bọn họ một vòng, điểm danh: "Chí Bân, lần này anh dẫn đội, chuyện này không giống tác phong của anh."

Hai vụ án đều xảy ra ở trong khu quản hạt do đồn cảnh sát Vĩnh An quản lý, với tư cách là cựu cảnh sát hình sự, Võ Chí Bân cũng nằm trong hàng ngũ nhân viên của lần họp này.

Võ Chí Bân ngồi bên dưới, im lặng một lúc lâu, cây gậy màu đen dựng bên cạnh ghế. Lúc ông mở miệng không nhắc đến manh mối, không nhắc đến người tình nghi, thậm chí gần như không nhắc đến vụ án, ông lại nói: "Lần này tôi dẫn đội, tôi muốn đến mời một người, mong cục trưởng Viên phê chuẩn."

Cục trưởng Viên giữ chức này hơn hai mươi năm, trong hơn hai mươi năm này, tất cả vụ án xảy ra ở thành phố Hoa Nam đều qua tay ông. Tuy Võ Chí Bân không nhắc đến tên người đó, nhưng trong đầu cục trưởng Viên lập tức hiện lên cái tên nào đó.

"Tình huống quả thực phức tạp hơn chúng tôi nghĩ, hiện trường phạm tội quá sạch sẽ, rất có thể hung thủ không phải gây án lần đầu, chúng tôi đang điều tra các vụ án liên quan ở thành phố khác, số người bị hại có thể không chỉ hai người."

Võ Chí Bân ngước mắt, nhìn cục trưởng Viên nói: "Tôi muốn để Giải Lâm quay lại."

"…"

Trong phòng họp vốn im lặng, sau khi hai từ "Giải Lâm" xuất hiện thì càng thêm im lặng.

Người ngồi trong phòng họp lúc này đều có số năm tại nhiệm hơn mười năm.

Tất cả mọi người đều không quên vụ án năm đó.

"Vụ án bắt cóc đã qua mười năm rồi." Võ Chí Bân nói, "Tội phạm nghiêm trọng còn có một ngày giải thích, chỉ dựa vào một báo cáo đánh giá tâm lý… Quan sát mười năm còn chưa đủ sao? Cậu ấy có nguy hiểm đi nữa nhưng trong mười năm nay chưa làm chuyện gì cả."

Sau khi Võ Chí Bân nói xong, người im lặng lại thành cục trưởng Viên.

Trước mặt cục trưởng Viên dường như lại hiện lên vụ án cũ năm đó.

Từng câu từng chữ trong vụ án đó vẫn rõ mồn một trước mắt.

Ông không thể phủ nhận câu nói của Võ Chí Bân. Mười năm rồi, năm đó phản đối Giải Lâm tiếp tục ở lại tổng cục là ông quyết định, nhưng mà mười năm qua đi, cách nhìn của ông bây giờ đối với rất nhiều việc đã có thay đổi.

Cục trưởng Viên lại nhớ đến Giải Phong: "Em trai tôi… quả thực thằng bé có độ nhạy cảm rất khó giải thích đối với các vụ án, có đôi khi độ lý giải của thằng bé đối với tội phạm khiến tôi cảm thấy rất ngạc nhiên, nhưng tôi có lòng tin với thằng bé. Tôi tin thằng bé, mong mọi người cũng tin thằng bé."

Bây giờ vật đổi sao dời, Giải Phong cởi mở trung thực, tất cả mọi người đều từng dành kỳ vọng cao, tiền đồ vô hạn cũng đã an nghỉ ở nghĩa trang liệt sĩ mười năm rồi.

Cái lưng thẳng tắp của cục trưởng Viên hơi khom xuống, lúc này mới lộ ra chút vẻ già nua, mười năm cũng để lại không ít dấu vết trên người ông. Cuối cùng, ông ngồi trên ghế, thở một hơi thật dài: "Nếu như cậu ấy đồng ý… Bảo cậu ấy quay về đi."

Từ lúc bắt đầu vụ án, âm thanh bên tai Trì Thanh không ngừng trở nên hỗn loạn, hoảng sợ.

[Trước đó mất chìa khóa một lần, vẫn nên đổi ổ khóa thôi.]

Vô số phỏng đoán, ảo tưởng bị hại, tất cả mọi người đều cảm thấy "bất ngờ" tiếp theo rất có thể sẽ xảy ra trên người mình, ai cũng không dám đảm bảo nơi mình ở bây giờ là tuyệt đối an toàn.

Nhà vốn là một nơi riêng tư, nó cho con người cảm giác an toàn, tiếp nhận tất cả mệt mỏi của một ngày.

Khi chốn riêng tư có nguy hiểm xâm nhập, rất nhiều người bắt đầu nghi thần nghi quỷ, giống như sau mỗi lần xem phim kinh dị xong luôn cảm thấy trong nhà có người.

[Đổi ổ khóa vẫn chưa đủ, phải lên mạng mua camera theo dõi… quá đáng sợ.]

[Camera phải gắn bí mật, tìm camera cỡ nhỏ là được.]

Khuya hôm nay, trong tòa nhà có âm thanh một cô gái không ngừng lải nhải.

Cô vô cùng cẩn thận, nghiêm túc lựa chọn kỹ càng camera, từ kiểu dáng đến loại hình.

Một tiếng trước Trì Thanh đã lên giường.

Một tiếng sau, anh lại mở mắt.

Kim phút của đồng hồ treo tường đã quay một vòng.

Anh mở mắt, lại thức một hồi. Cô gái lựa xong camera dần dần không còn âm thanh, xem ra là vừa lướt điện thoại vừa ngủ.

Trì Thanh lại nhắm mắt.

Kim phút quay được nửa vòng, lúc anh sắp ngủ thì trong tòa nhà lại có người thức.

[Ngày nào cũng về nhà muộn như này, công việc thật sự bận đến thế sao? Sao người khác không bận chỉ anh bận?]

[…]

Trì Thanh mở mắt.

Sắc trời bên ngoài đã rất khuya, kim giờ chỉ về phía "3".

Bình thường Trì Thanh ngủ không sâu, một chút động tĩnh cũng dễ bị thức, thực sự không thể làm lơ mấy âm thanh thỉnh thoảng xuất hiện lúc nửa đêm này.

Anh đã mất ngủ gần hai tuần, mới đầu uống thuốc ngủ còn có thể miễn cưỡng ngủ mấy tiếng, nhưng bắt đầu từ tuần thứ hai, trừ khi tăng liều lượng thuốc ngủ nếu không anh rất khó dựa vào thuốc để đi vào giấc ngủ.

So với việc này, chuyện càng khiến anh đau đầu là anh không thể xác định trạng thái mất kiểm soát này sẽ duy trì đến lúc nào.

Sau khi bị đánh thức, Trì Thanh đến nhà bếp rót ly nước lạnh, bưng ly nước ngồi trên sô pha.

Bởi vì thiếu ngủ, trạng thái tinh thần của anh rất kém, bệnh cảm cũng chưa khỏi hẳn, lặp đi lặp lại, vẫn luôn tái phát.

Cảm giác anh mang đến cho người khác là u ám, sau khoảng thời gian thức khuya xuất hiện quầng thâm, dưới mắt đen một vùng,

giống như cái bóng của lông mi vậy, cả người càng ngày càng ảm đạm.

Điện thoại đặt trên bàn nhỏ hiển thị pin yếu.

Phát ra âm báo "píp píp".

Ngoại trừ âm báo pin yếu còn thỉnh thoảng truyền đến tiếng rung tin nhắn.

[Bạn có một tin nhắn mới].

[…]

Mấy hôm nay, anh không liên lạc với ai cả, đầu đau như muốn nứt ra, không có tinh thần xem điện thoại.

Một việc anh thường làm nhất là co người trên sô pha, có đôi khi muốn rời khỏi những âm thanh đó xa một chút, vào phòng ngủ, khóa cửa, ngồi trên sàn nhà, dựa vào cửa, ngồi như vậy rất lâu.

Thời gian dài, có đôi khi anh sẽ nhớ đến Giải Lâm.

Nhớ lại sự yên tĩnh của khoảnh khắc đó.

Lông mi Trì Thanh run run, cuối cùng anh cũng không kìm được, duỗi tay cầm điện thoại trên bàn.

Anh nhìn thoáng qua danh sách liên lạc gần đây nhất.

Quý Minh Nhuệ: Nhớ ăn sủi sảo, gần đây tôi…

Quản lý: Gần đây có một kịch bản, có muốn xem không…

Anh lướt qua những tin nhắn chưa hiển thị hết trong danh sách, mắt dừng lại ở hai chữ "Giải Lâm".

Giải Lâm: Bệnh cảm đã đỡ chút nào chưa?

Trì Thanh nhìn những từ này rất lâu, ngón tay chạm lên màn hình, gõ xuống một từ.

– Chưa.

Anh khựng lại, gõ tiếp.

– Bên anh còn thuốc không?

Chương 25: C25: Lấy thuốc

Dịch: LTLT

Đã hơn ba giờ khuya, sắc trời bên ngoài mờ tối, cả tòa chung cư lặng yên không tiếng động. Cành cây mùa đông trụi lá được ánh đèn chiếu ra mấy cái bóng dài đung đưa, thỉnh thoảng có tốp năm tốp ba con mèo hoang kêu gào dưới tiểu khu.

Lúc này Giải Lâm đang ngồi dựa vào ghế lật sách, trên bàn đặt mấy hàng sách, đều là sách mà trước đây Giải Phong để lại, nội dung gồm "Điều tra học", "Kiểm tra dấu vết", "Tâm lý học tội phạm" cùng nhiều sách khác.

Những quyển sách này đều được cẩn thận mở xem rất nhiều lần, bên trên có chú giải mà Giải Phong lưu lại năm đó.

Dòng đầu tiên trên trang bìa của quyển sách mà Giải Lâm đang cầm trên tay viết: Trẻ con đừng mở lung tung.

Ngay cả nét chữ của người đàn ông ấy cũng lộ ra vẻ dịu dàng, nhưng chỗ đầu bút chuyển hướng lại lộ ra vẻ cứng cỏi.

Từ "trẻ con" này là chỉ đứa em trai năm ấy chỉ mới cao đến eo của người đó.

Lúc ấy Giải Phong vừa vào học viện cảnh sát, mỗi môn học đều rất cố gắng, trong lúc học đã từng tham gia phá án, thỉnh thoảng được nghỉ về nhà, hắn luôn đóng cửa trong phòng đọc sách. Mới đầu xuất phát từ tò mò, Giải Lâm hay lén mở chồng sách kia của anh mình, bị

cảnh cáo không ít lần.

Nhưng mà chẳng có tác dụng gì, thứ không nên xem Giải Lâm vẫn xem rồi, từ môn chuyên ngành của học viện cảnh sát đến tổng kết các vụ án quan trọng. Sau đó Giải Phong chính thức vào nghề, thậm chí một đường đi lên vị trí đội trưởng đội tổng cục cũng không thoát được đứa em trai này.

Màn hình điện thoại hắn đặt bên cạnh còn đang sáng, bên trên là một tin nhắn.

Võ Chí Bân: Cục trưởng Viên đã chịu rồi. Chuyện năm đó tôi cũng không rõ, nhưng mười năm qua đi, rất nhiều suy nghĩ của mọi người đã thay đổi… Cậu còn muốn quay lại không?

Thực ra trước nửa đêm, Giải Lâm đã ngủ một hồi.

Sau khi nhận được tin nhắn Võ Chí Bân gửi đến, hắn đã ngủ thiếp đi.

Lúc ngủ, hắn mơ một giấc mơ đứt quãng.

Trong mơ, hắn nhìn thấy một căn phòng nhỏ hẹp, hai tay của thiếu niên mười lăm tuổi bị trói ở sau lưng, trong mơ có tiếng súng, còn có tiếng còi cảnh sát quanh quẩn bên ngoài phòng, ngay sau đó là tiếng bước chân của rất nhiều người ùa vào: "Tìm thấy rồi! Có người! Nơi này còn hai đứa trẻ!"

Bịt mắt màu đen che ở phía trước được nhẹ nhàng kéo ra, thời gian dài không thấy ánh nắng, trước mắt thiếu niên là một màu đen, cái gì cũng không thấy, cậu chỉ nghe thấy Giải Phong đang gọi tên mình.

"Cứu viện rất thành công." Chờ đến khi cuối cùng mắt có thể nhìn thấy một chút ánh sáng yếu ớt, cậu nghe thấy có người nói, "Chỉ

là… chỉ còn hai đứa trẻ may mắn sống sót, tổng cộng hai mươi đứa trẻ bị bắt cóc… chết rất kỳ lạ. Em trai anh và một đứa trẻ khác bị nhốt trong cùng một căn phòng, nhưng đứa trẻ đó lại chết rồi, chỉ có em trai anh sống sót, chúng tôi nghi ngờ…"

Advertisement

Giọng nói của người đó ngắt quãng.

Mới đầu, cứu viện cho vụ án bắt cóc rất thuận lợi, nhưng không biết vì sao lúc rút lui lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

"Đội trưởng Giải, trong thùng đều là xăng."

"Không ổn! Mau rút!"

Tiếng nổ truyền từ xa đến gần, giống như một vòng xoáy cuốn tới, dùng tốc độ cuồng phong quét đến bùng nổ từ tận cùng bên trong căn phòng đó, một loạt cú nổ cực nhanh lập tức làm bức tường nổ thành từng mảnh nhỏ, nóc phòng ầm ầm sụp đổ.

Trong lúc hốt hoảng, Giải Lâm quên hết mọi thứ, chỉ nhớ Giải Phong ở sau lưng đẩy mình một cái.

Lòng bàn tay của người đàn ông có sức mạnh không được từ chối đẩy cậu ra ngoài, nhưng giọng nói vẫn dịu dàng, giống như lời dặn dò cuối cùng: "Em hiểu rõ tội phạm, vì thế có vài người kiêng kị em. Nhưng em nhớ rõ một điều rằng em có thể giúp rất nhiều người."

Giọng nói của Giải Phong rất khẽ, bị nhấn chìm trong tiếng nổ cực lớn: "Anh vẫn luôn tin em,"

Hơi nóng do vụ nổ sinh ra tràn đến.

"Ầm!"

“Chạy mau!” Cậu nghe thấy Giải Phong hét, “Đừng ngừng lại!”

…

Bụng ngón tay của Giải Lâm đặt lên hai từ “trẻ con”, bóng tối bên ngoài cửa sổ hắt lên lưng hắn, che đi chút ánh sáng. Lúc buông tay, hắn nói với căn phòng trống trải này: “Em đã không còn là trẻ con nữa rồi, anh à.”

Giải Lâm khép quyển tài liệu giảng dạy đó lại, đặt về chỗ cũ.

Ngay sau đó, điện thoại rung mấy cái.

Hai tin nhắn mới thay cho tin nhắn trước đó của Võ Chí Bân.

Hai tin nhắn mới này đến từ người mắc chứng ưa sạch sẽ họ Trì nào đó biến mất gần một tuần nay. Có lẽ cung phản xạ của người này vòng quanh Trái Đất một vòng, sau một tuần mới nhớ ra phải trả lời tin nhắn của hắn. Với lại, hết thuốc rồi cuối cùng người đó cũng biết tìm người giúp đỡ.

Trì Thanh gửi xong hai tin nhắn, nghi ngờ có lẽ nửa đêm nên đầu óc mình không tỉnh táo mới trả lời hai câu này.

Anh nghĩ giờ này chắc Giải Lâm đã ngủ từ lâu, thế là ngón tay thon dài đè lên bóng thoại, đang định nhấn “thu hồi” thì trong giao diện trò chuyện có thêm một dòng chữ.

Giải Lâm: Thì ra cậu còn nhớ có một người ở đối diện là tôi.

Trì Thanh: “…”

Giải Lâm đang định chọc Trì Thanh tiếp sau đó mới đem thuốc qua cho anh, xem thử rốt cuộc tình huống của anh thế nào, nhiều ngày rồi mà bệnh tình vẫn luôn kéo dài. Nếu như là sốt nhẹ thì tỉ lệ biến

chứng rất cao.

Cuối cùng hắn mới mở cửa phòng sách thì nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

Trì Thanh không đeo găng tay, rất không quen, lúc nhấn chuông cửa, ngón tay co lại trong ống tay áo rồi ấn xuống.

Thế là Giải Lâm mở cửa thì nhìn thấy Trì Thanh đang đứng ở cửa nhà hắn. Trì Thanh vốn gầy, gần một tuần không gặp dường như càng gầy hơn, áo len màu đen mặc trên người anh vốn hơi rộng rãi giờ trở nên càng rộng hơn, tóc trước trán cũng dài hơn, che khuất ánh mắt, nối liền với bóng tối bên dưới mắt.

Đèn trong hành lang chiếu từ trên xuống dưới, tầm nhìn rất sáng, nhưng Trì Thanh trông như tự mang theo bóng tối, làm ánh sáng xung quanh tối đi.

Anh hiếm khi chủ động mở miệng, mất tự nhiên dời đi ánh mắt: "Tôi đến lấy thuốc."

Giải Lâm tiến lại gần hơn một chút, hỏi: "Mắt cậu sao thế?"

Trì Thanh đáp: "Mới đổi chỗ, không ngủ được."

Anh sợ lời giải thích này còn chưa đủ thuyết phục, lại bổ sung thêm hai từ: "Lạ giường."

"…" Giải Lâm nhìn vùng thâm đen dưới mắt Trì Thanh, không biết làm gì với việc lạ giường này của anh, "Miễn là tật xấu dính với "khó hầu hạ" có phải trên người cậu đều có không?"

Trì Thanh không phản bác được, chỉ đành chấp nhận.

Giải Lâm nói xong thì nghiêng người để Trì Thanh vào: "Thuốc cảm

đưa cậu lần trước đã uống xong chưa?”

Trì Thanh “ừm” một tiếng.

Thực ra anh chẳng uống.

Sắp bị ồn chết rồi, anh không có tâm tư uống thuốc.

Giải Lâm vừa lục hòm thuốc vừa nói: “Đã uống thuốc nhiều ngày rồi mà vẫn chưa khỏi, có thể là bị viêm, cậu phải đến bệnh viện khám thôi.”

Trì Thanh với Giải Lâm ở đối diện nhau, căn hộ cùng một kiểu, thiết bị với bố cục trong nhà gần như là giống nhau, chỉ là về mặt phong cách trang trí có khác biệt rất lớn. Con người Giải Lâm trông màu mè nhưng trang trí trong nhà lại rất đơn giản, toàn bộ nội thất trong căn phòng đều lấy màu xám làm chủ đạo, đơn giản rõ ràng.

Nhà bếp của hai căn hộ đều là kiểu mở, Trì Thanh ngồi bên cạnh bàn ăn, im lặng nhìn Giải Lâm tìm đồ.

Giải Lâm nhìn dáng vẻ đó của Trì Thanh, chần chừ nói: “… Đến bệnh viện cậu cũng không thích đi à?”

Quả nhiên, người khó hầu hạ nói: “Không đi.”

“…”

“Quá nhiều người.” Người khó hầu hạ lại nói, “Ồn.”

Đây là lần thứ hai Trì Thanh nhắc đến từ “ồn” này.

Giải Lâm mơ hồ cảm thấy từ “ồn” này có lẽ còn có hàm nghĩa nào khác, ví dụ nếu như trong phòng cảm thấy ồn, trong bệnh viện cũng cảm thấy ồn, vậy thì đi đến đâu cũng sẽ không có chỗ không ồn.

Nhưng mà người nói câu này là Trì Thanh, tất cả đều không còn phi lý như thế.

Dù sao thì người mắc chứng ưa sạch sẽ họ Trì này có một gương mặt "bớt làm phiền tôi".

"Nói hai câu đã bảo người khác im lặng, chỗ nào cũng chê ồn, ngoại trừ rừng núi hoang vắng hoặc là đảo hoang không người, những chỗ khác rất khó thỏa mãn yêu cầu của cậu." Giải Lâm tìm thấy thuốc cảm còn lại, đưa nhiệt kế cho Trì Thanh trước, nói, "Tôi rất tò mò, trên thế giới này có chỗ nào cậu cảm thấy không ồn không?"

…

Có.

Trì Thanh cụp mắt, xuyên qua tóc mái trước trán nhìn bàn tay của Giải Lâm đang đưa về phía mình.

Chiếc nhẫn trên tay Giải Lâm đã tháo ra, khớp ngón tay của hắn rõ ràng, cổ tay nghiêng nghiêng, đầu ngón tay cái đè lên bụng ngón trỏ, cầm nhiệt kế đưa đến trước mặt anh.

[Nói bận việc chắc chắn là mượn cớ, nếu không thì vì sao lại đổi mật khẩu điện thoại.]

[…]

Gần bốn giờ sáng, đôi vợ chồng nào đó trong tòa nhà lại bắt đầu rồi.

Ngón tay của Trì Thanh thò một chút ra khỏi ống tay áo len, duỗi tay chạm vào cây nhiệt kế kia, lúc chạm vào giống như vô tình lướt qua chỗ đốt ngón tay của Giải Lâm.

[Lời nói đàn ông đúng là một câu cũng không thể…]

Câu nói im bặt.

Đã lâu rồi anh mới được kéo về lại hiện thực ngắn ngủi, những âm thanh khó phân biệt thật giả, có ở mọi nơi, mờ mờ ảo ảo đã bị chặn lại, chỉ còn lại một vài âm thanh rất yên bình, như cành cây bên ngoài quét ngang qua cửa sổ, tiếng xe truyền đến từ nơi rất xa, vòi nước chưa đóng chặt trong nhà bếp đang nhỏ xuống từng giọt.

"Tí tách…"

Dù Trì Thanh không muốn thừa nhận.

Nhưng nơi anh cảm thấy không ồn hình như chỉ có nơi đây.

"Bảo cậu nhận nhiệt kế." Giải Lâm nhìn Trì Thanh nói, "Cậu đụng tay tôi làm gì?"

Thực ra Trì Thanh chạm không lộ liễu, tay của anh vẫn co lại trong ống tay áo, chỉ lộ ra chút đầu ngón tay.

Anh lề mề một lát mới buông tay ra, lời nói và hành động rất mâu thuẫn: "… Ai muốn đụng tay anh."

Chương 26: C26: Đề nghị

Dịch: LTLT

Trì Thanh đo xong nhiệt độ, sốt nhẹ, có triệu chứng phát sốt không rõ lắm, có thể quan sát thêm mấy ngày nữa. Giải Lâm tạm thời không nhắc đến chuyện đi bệnh viện: "Uống thuốc trước đi, qua mấy ngày nữa còn chưa khỏi thì cậu có không muốn đi bệnh viện cũng phải đi."

Trì Thanh chưa từng bị người khác quản như thế này, nếu như là trước khi bị mất kiểm soát thì anh đã bảo Giải Lâm cút ngay khi hắn nói ra chữ đầu tiên rồi.

Nhưng mà bây giờ anh rất rõ mình đang có ý đồ khác.

Cho nên hiếm khi anh để Giải Lâm nói hết, còn rất nể mặt không phản bác lại hắn: "Ờ."

Giải Lâm: "Chữ "ờ" này của cậu nghe có vẻ không tình nguyện lắm."

Trì Thanh thừa nhận: "Lấy lệ với anh thôi."

Giải Lâm cầm ly không đến bình nước bên cạnh rót nước.

Chỉ là lúc nhận nước, Trì Thanh vẫn không an phận.

Giải Lâm cảm nhận được hình như Trì Thanh luôn chạm vào tay mình, mà cách thức chạm cũng không khiến người khác chú ý lắm. Ngón tay Trì Thanh dài, bởi vì sốt nhẹ nên trên người có chút nóng,

đầu ngón tay mang theo nhiệt độ hơi cao chạm vào đốt ngón tay của hắn thật khẽ rồi lướt qua, cố hết sức trông như chỉ là không cẩn thận chạm đến.

Nhưng số lần không cẩn thận thật sự có hơi nhiều.

Lúc nhận nhiệt kế không cẩn thận, lúc nhận nước cũng không cẩn thận.

…

Hai lần trước, Giải Lâm còn có thể coi như là ngoài ý muốn, nhưng khi hắn đổ mấy viên thuốc cảm vào trong tay, lúc Trì Thanh cầm thuốc lại không cẩn thận chạm vào lòng bàn tay hắn, hắn gần như chắc chắn đây không phải là ngoài ý muốn.

"Hôm nay cậu không đeo găng tay." Giải Lâm chờ khi Trì Thanh uống thuốc thì chợt nói.

Trì Thanh đã chuẩn bị từ sớm: "Tôi bị cảm."

"Ừ?"

"Chóng mặt." Trì Thanh nói, "Lúc ra ngoài quên đeo."

"Quên à?"

"Lúc con người bị bệnh luôn không tỉnh táo lắm."

Giải Lâm không dễ lừa gạt như thế: "Găng tay có lẽ có thể quên, nhưng bản thân mình có tật xấu gì cũng quên luôn rồi sao? Từ lúc cậu nhận nhiệt kế đến bây giờ đã qua mười phút, trong mười phút này cậu thậm chí không hề đi rửa tay." Giải Lâm nói đến đây thì hơi ngừng lại, ngay sau đó lại nói, "… Với lại còn đụng vào tôi ba lần."

Advertisement

“Một lần hai lần có thể giải thích là không cố ý nhưng quá tam ba bận.”

Giải Lâm vừa nói vừa nhìn Trì Thanh, thực ra trong ngữ điệu không có ý nghi vấn, giọng nói của hắn cũng rất khó khiến người ta có cảm giác bị chất vấn: “Cậu Trì, cậu chạm vào tôi nhiều lần như thế có phải nên cho tôi một giải thích không?”

“…”

Trì Thanh nuốt thuốc xuống, trong tay bưng ly thủy tinh, suy nghĩ mình nên đáp lại thế nào.

Thực ra mạch suy nghĩ lúc này của anh không rõ ràng lắm, mấy đêm không ngủ, đầu óc quay chậm hơn bình thường nhiều.

Cũng không thể nói trong một đêm chứng ám ảnh sạch sẽ của anh bỗng nhiên khỏi.

Anh lại chẳng đi con đường kỳ tích y học.

Cuối cùng, Trì Thanh đặt ly nước xuống, thành thật nói: “Bệnh ám ảnh sạch sẽ thời kỳ cuối của tôi không có thuốc trị, dù choáng váng, sốt đến bốn mươi độ cũng không thể có bất cứ chuyển biến tốt nào.”

Giải Lâm ra hiệu anh tiếp tục.

Thế là ngay sau đó, Giải Lâm chưa kịp chuẩn bị gì hết thì nghe thấy một câu nói.

“Nhưng hình như đụng vào anh không khó chịu như thế.” Trì Thanh nói câu này rất chậm, anh ngước mắt lên, nhìn lại, “Còn về phần vì sao thì tôi không biết.”

Câu "không biết" này của anh cũng không phải giấu giếm hoàn toàn.

Bởi vì anh thật sự không biết vì sao mình không đọc được suy nghĩ của Giải Lâm.

Vì để lời nói này nghe càng có sức thuyết phục hơn, Trì Thanh tiện thể giải thích chuyện trước đây mình từng làm: "Với lại mấy lần trước tôi chọt anh, không phải là vì khăn trải bàn, cũng không phải vì uống say mà tôi chỉ muốn thử xem."

Cuối cùng Trì Thanh khai báo: "Tuần trước tôi tư vấn với bác sĩ Ngô, ông ấy cũng không nói được nguyên nhân."

Giải Thích này miễn cưỡng thuyết phục được Giải Lâm: "Chìa tay ra."

Trì Thanh: "?"

Giải Lâm: "Cậu nói nhiều như thế, tôi cũng nên thử xem có phải thật hay không."

Trì Thanh thò tay ra khỏi ống tay áo, bàn tay bình thường luôn được bao bọc bên dưới lớp găng tay màu đen vẫn trắng đến chói mắt. Đôi tay này của anh rất ít khi xuất hiện trước mặt người khác trong trạng thái không đeo găng tay. Giống như Quý Minh Nhuệ nói, muốn đi ra ngoài ăn cơm với anh, bảo anh đừng đeo găng tay đã tốn mấy năm thời gian rồi, chứ đừng nói đến chạm vào…. Nhưng mà lần này Giải Lâm không chút trở ngại chạm vào ngón tay của Trì Thanh.

Trì Thanh chẳng hề tránh đi.

Tuy trước đó cũng từng chạm qua mấy lần, nhưng mấy lần đó đều là tình huống đặc biệt, rất là vội vàng, hơn phân nửa đều chờ sau khi buông tay ra mới phản ứng lại.

Tay Trì Thanh mới rời khỏi ly thủy tinh, mới đầu Giải Lâm sợ anh không thích ứng, chỉ chạm một chút ở đầu ngón tay lành lạnh, thấy anh thật sự không phản ứng gì lúc này mới nắm lấy, giữ nửa đoạn bàn tay lộ ra bên ngoài ống tay áo của Trì Thanh ở trong lòng bàn tay hắn.

"Có cảm giác gì?"

Cảm thấy rất yên tĩnh.

Nhưng mà Trì Thanh không thể nói.

Cuối cùng anh chỉ nói: "Không có cảm giác gì."

"Không khó chịu sao? Cậu chắc chắn bây giờ cậu không muốn đấm tôi chứ?"

Trì Thanh lạnh lùng liếc hắn, hỏi ngược lại: "Anh rất muốn bị đánh à?"

"… Không có." Giải Lâm nói, "Tôi chỉ xác nhận lại thôi"

Nếu như Quý Minh Nhuệ tuần trước mới bị ghét bỏ "cảm thấy rất buồn nôn" nhìn thấy cảnh tượng đối xử khác biệt này chắc hẳn có thể phun máu cao ba thước ngay tại chỗ.

Sau khi nhắc đến "bác sĩ Ngô", Trì Thanh đã tìm được lí do vô cùng chính đáng cho hành động của mình: Anh đến để chữa trị.

Tên bệnh thần kinh Giải Lâm mơ hồ có hỗ trợ nhất định với việc chữa trị của anh.

"Đúng thế." Hôm sau, trong phòng tư vấn tâm lý, bác sĩ Ngô mở bệnh án của Trì Thanh ra nói với Giải Lâm, "Tuần trước chúng tôi nói chuyện điện thoại, quả thực cậu ấy có nhắc đến chuyện này."

"Chứng ám ảnh sạch sẽ của cậu thật sự rất khó chữa trị, tôi chưa từng nhận bệnh án nào khó giải quyết như vậy. Những vị khách có triệu chứng giống như vậy thông qua trò chuyện có thể phát hiện một vài nguyên nhân gây ra về tâm lý, nhưng vị khách họ Trì này lại giống như cậu. Tôi không biết vì sao cậu ấy lại kháng cự với sự tiếp xúc của người khác, cũng không biết nguyên nhân chứng ám ảnh sạch sẽ này từ đâu ra. Dường như cậu ấy rất khó tin tưởng người khác, tôi vốn dĩ không ôm hi vọng gì." Bác sĩ Ngô cười khổ, "Tôi thậm chí còn đang giúp cậu ấy liên hệ với bác sĩ khác có kinh nghiệm chữa trị bệnh này hơn."

Phòng tư vấn vẫn dáng vẻ như cũ, chẳng qua tinh dầu trong bình phun đã được đổi mùi.

Giải Lâm ngồi đối diện với bác sĩ Ngô, tư thế không giống như bệnh nhân, hắn gác chéo chân, hai bàn tay chồng lên nhau đặt trên đùi, trông giống như nhân vật cấp trên đến đây nghe bác sĩ Ngô báo cáo.

Giải Lâm không tán đồng với câu "giống như cậu": "Chủ đề ở trên người mắc chứng ám ảnh sạch sẽ kia, sao lại kéo qua tôi rồi?"

Bác sĩ Ngô: "Cậu không cảm thấy cuộc tư vấn của chúng ta đi đến bây giờ có thể nói là không có tiến triển nào không?

Giải Lâm không đồng ý: "Tôi cảm thấy rất tiến triển."

Bác sĩ Ngô nói thầm, trạng thái của hai chúng ta bây giờ làm gì có tiến triển.

"Mỗi tuần đến đây nghe bác sĩ giảng các kiến thức tâm lý khỏe mạnh và an toàn khiến tôi có lý giải mới đối với rất nhiều sự vật, cung cấp cho tôi không ít góc độ suy nghĩ." Giải Lâm nói, "Áp lực cuộc sống của con người bây giờ lớn như thế, định kỳ đến đây gột rửa tâm hồn vẫn rất cần thiết."

Bác sĩ Ngô: "…"

Nhìn kìa, nói một hồi, nói rất dễ nghe nhưng mà nói như không nói.

Độ hiểu biết của ông về Giải Lâm mấy năm nay đều như thế, chưa từng nghe ngóng được chút thông tin hữu ích nào, mà nhắc đến tâm lý học, người này còn hiểu hơn cả ông.

Từ lúc ông quen biết hắn, dường như hắn luôn thế này…

Không, có một lần ngoại lệ.

Bác sĩ Ngô nhớ lại tình huống lúc Giải Lâm lần đầu tiên đặt chân vào phòng tư vấn tâm lý mấy năm trước.

Lúc đó Giải Lâm không nói gì cả, mượn giường nghỉ trong phòng tư vấn của ông, ngủ gần hai tiếng đồng hồ, lúc tỉnh lại nói một câu cảm ơn với ông.

Bác sĩ Ngô không nhớ rõ ngày tháng cụ thể, chỉ nhớ hôm đó là mùa đông tuyết bay đầy trời, đường phố phủ một lớp tuyết trắng xóa, lúc Giải Lâm khoác áo khoác bước ra thì tuyết đã rơi thành một mảng trên vai.

"Vậy nên bây giờ cần tôi phối hợp chữa trị với cậu ấy à?" Câu nói này của Giải Lâm khiến bác sĩ Ngô hoàn hồn lại.

Về phương diện phỏng đoán tâm tư của người khác, Giải Lâm rất ít khi thất bại, bác sĩ Ngô còn chưa nói ra mục đích cuối cùng thì hắn đã nhắc trước rồi.

Suy nghĩ của bác sĩ Ngô quả thật như thế, tuy hoàn toàn không biết nguyên nhân nhưng chứng ám ảnh sạch sẽ của Trì Thanh dù gì cũng đã có một bước đột phá: "Đương nhiên phải xem cậu có đồng ý

không, nếu như cậu đồng ý thì tốt nhất. Trạng thái bây giờ của cậu ấy nếu có người có thể khiến cậu ấy quen tiếp xúc, rất có thể tình hình sẽ có chuyển biến tốt. Không chừng "Ngoại lệ" giống như cậu sẽ trở nên càng ngày càng nhiều."

"Thế nên đề nghị của tôi là hai người các cậu có thể tiến hành phối hợp chữa trị. Hai cậu cố hết sức tiếp xúc với nhau."

Đề nghị của bác sĩ Ngô đưa ra lúc này chính là khuyên Trì Thanh tiếp xúc Giải Lâm nhiều vào, đồng thời cũng đề nghị Giải Lâm giúp đỡ phối hợp điều trị.

Lúc ra ngoài Giải Lâm vẫn đeo nhẫn, hắn vuốt chiếc nhẫn bạc, xoay nhẫn một vòng, cuối cùng nói: "Tôi không thành vấn đề, cậu ấy không bài xích là được."

Mỗi lần Giải Lâm đ ến tư vấn thì động tĩnh rất ầm ĩ, động tĩnh này không phải chỉ hắn đã gây ra chuyện gì mà là chủ đề trong miệng mấy cô tiếp tân luôn trở nên rất sôi nổi, nói ba câu thì không tránh khỏi "anh Giải".

Tư vấn của Giải Lâm kết thúc, sự chú ý của các tiếp tân rời khỏi tivi treo tường ở sảnh chính: "Anh Giải, tư vấn kết thúc rồi à? Cảm thấy thế nào?"

Giải Lâm cười với bọn họ, rất quen thuộc nói: "Mấy cô có phải học phép thuật gì với bác sĩ Ngô không, nếu không thì sao mỗi lần kết thúc tư vấn tôi đều cảm thấy trạng thái của mình tốt vô cùng."

Câu nói này về bản chất là cùng ý với câu "rất vui được gặp bạn".

Tiếp tân mím môi cười, ngại ngùng nói: "Vậy… tuần sau gặp."

Trong lúc Giải Lâm chờ tài xế lái thay đến cổng, hắn nghiêng mặt nhìn thoáng qua hình ảnh trong tivi treo tường, kênh tivi đang phát sóng báo cáo tin tức, chủ đề vẫn quay xung quanh vụ án "khách trọ

chết bất thường” đang nổi lúc này.

Bởi vì tivi đặt ở sảnh chính, cho nên không thể ảnh hưởng đến khách vào làm nghiệp vụ, vì thế tivi ở trong tình trạng tắt tiếng, chỉ có thể nhìn thấy một hàng chữ tiêu đề lớn cùng với cái miệng lúc mở lúc khép của người dẫn chương trình: Hiện tại vụ án vẫn chưa có tiến triển… Chúng ta không thể biết được hung thủ vào phòng thế nào, gây án ra làm sao…

Nữ tiếp tân chú ý đến ánh mắt của Giải Lâm, nói theo: “Đáng sợ quá, bây giờ mỗi tối tan làm đều không dám đi về, tôi thuê phòng ở gần đây, luôn cảm thấy trong nhà không an toàn.”

Nữ tiếp tân nói chuyện với Giải Lâm một hồi, đến khi xe của Giải Lâm đ ến cổng, nữ tiếp tân mới chú ý không biết bác sĩ Ngô đứng bên cạnh mình từ lúc nào: “Bác sĩ Ngô.”

Bác sĩ Ngô trêu: “Cuối cùng cũng hoàn hồn, bình thường sao không thấy cô nói nhiều như thế?”

Nữ tiếp tân cười: “Anh Giải khá nhiệt tình, nói chuyện với anh ấy luôn có rất nhiều chủ đề.”

“Tôi không cho là như thế.” Trong tay bác sĩ Ngô đang cầm bình giữ nhiệt, tuy sự hiểu biết đối với Giải Lâm vẫn ngừng lại ở mức độ bệnh án trống rỗng nhưng đối với Giải Lâm ông luôn duy trì cách nhìn không lạc quan, “Cậu ấy giống như một cánh cửa cài đặt quyền hạn, tâm tư giấu rất sâu, trừ khi mở khóa quyền hạn ra thì rất khó có thể hiểu được cậu ấy đang nghĩ gì.”

“…”

Câu nói này vượt qua phạm vi hiểu biết, nữ tiếp tân nghe không hiểu, ánh mắt mù mịt nhìn về phía bác sĩ Ngô.

“Không có gì, tiếp tục làm việc thôi.”

Bác sĩ Ngô thở dài, không nói nhiều nữa, trong lòng ghi nhớ liệu hai vị khách hàng khó giải quyết nhất trong tay ông có thể hợp tác với kế hoạch điều trị của ông không.

Chương 27: C27: Găng tay

Dịch: LTLT

Có thể là tác dụng tâm lý, cộng thêm sau nửa đêm các hộ gia đình đều đã ngủ, hôm đó cọ tay của Giải Lâm xong về nhà thế mà Trì Thanh ngủ được rồi.

Một đêm không mộng, âm thanh gì cũng không nghe thấy, không có âm thanh biến dạng cũng không chợt tỉnh giấc.

Đến khi trời sáng, người trong tòa nhà dần dần khôi phục hoạt động, các loại âm thanh trò chuyện mới dần nhiều lên.

Tuy thời gian ngủ buổi tối chỉ chưa đến năm tiếng đồng hồ nhưng trong cơn mất ngủ kéo dài một tuần của Trì Thanh đã được gọi là kì tích rồi.

Trì Thanh vươn tay với lấy đồng hồ báo thức ở bên cạnh giường, kim giờ chỉ đến số "9".

Có người vội vã nhấn nút thang máy: [Quên mang tập tài liệu rồi. Haiz, hôm nay đi làm chắc chắn đến muộn, lại phải nhìn sắc mặt của quản lý, lát nữa trên đường đi làm mua tờ vé số thôi, nếu như có thể trúng thì ông đây lập tức nghỉ việc.]

Cũng có người xin phép ở nhà nghỉ ngơi nhưng lại mong có thể đến công ty: [Không thể đi làm, bệnh này lúc nào mới khỏi đây? Bây giờ mình đã đến giai đoạn sự nghiệp đi lên rồi, thời gian mỗi ngày đều rất quý giá, nếu như KPI của nhóm XXX bên cạnh vượt qua mình thì

phải làm sao đây? Cơ hội thăng tiến lần này…]

Sau khi thức dậy, tinh thần của Trì Thanh đã khá hơn, uống thuốc đúng giờ, lúc bưng ly thủy tinh uống nước thì chủ đề bên tai đổi mấy lượt.

Đến khi người nên đi làm đều đã đi, kim giờ lại quay gần nửa vòng, trong tòa nhà chỉ còn lại người bệnh lo lắng về KPI, người già nghỉ hưu ở nhà, cùng với trẻ con đang được nghỉ, và cả… một con ma men gần chiều rồi mới dậy.

[Mình ghét ba nhất.] Một giọng nói non nớt mang theo tiếng khóc nức nở nói.

Sau đó, giọng nói ấy ngừng rất lâu, khi Trì Thanh đặt ly nước xuống, tỉ mỉ chọn ra con dao gấp nhỏ làm bằng bạc trên kệ đựng dao, lại lấy ra một trái táo trong dĩa trái cây, lúc gọt được một nửa mới lại vang lên.

[Đừng đánh mẹ nữa.]

[Đừng đánh mẹ nữa…]

Vỏ táo màu đỏ trong tay Trì Thanh gọt đến một nửa thì đứt.

Phòng 302, lầu 3 bên dưới.

Gã đàn ông say bí tỉ, toàn thân đều là mùi rượu, nhìn thấy người phụ nữ đang làm vất vả trong nhà thì khàn giọng sai bảo: "Đi rót cho tôi ly nước."

"Chờ chút." Mái tóc xoăn nhuộm rất lâu trước đây của người phụ nữ trông rối vô cùng, quần áo trong tay còn chưa giặt xong bèn nói, "Tôi còn đang bận, ông tự đi rót đi."

Advertisement

Nhưng gã đàn ông sau khi uống say lại giống như không nghe thấy.

Gã chờ rồi lại chờ, mượn hơi men, khó chịu mấy ngày liền bùng nổ trong cơn khát, nhấc chân đạp: "Mẹ nó…"

Trong góc phòng khách, một bé gái nấp ở bên cạnh tủ lạnh, mắt cô bé đỏ bừng, ngơ ngác nhìn chằm chằm gã.

"Mày thì giống hệt mẹ mày, vừa nhìn đã nổi điên." Gã quay sang nói, "Trừng tao làm cái gì?"

Cô bé phát ra tiếng khóc nức nở rất nhỏ từ trong lồ ng ngực, cuối cùng nhắm chặt mắt, che tai.

[Trước đây trong nhà không như thế này, từ sau khi nhà máy của ba sụp đổ… vì sao lại thành thế này, ba mình rõ ràng không như vậy.]

Lúc cô bé nghĩ "tất cả có thể nhanh chóng kết thúc không, làm thế nào mới có thể mau kết thúc" thì nghe thấy một tiếng "đính đong".

Chuông cửa bỗng nhiên vang lên.

Gã đàn ông đang chửi ong ỏng thì ngừng lại đi mở cửa, người phụ nữ nhân cơ hội này vội vàng lau nước mắt ôm chặt con gái ở trong lòng, vừa che tai cô bé vừa nói: "Không sao, không sao, đừng sợ, ba con chỉ là uống say thôi."

Bên ngoài có một người lạ mặt đang đứng, thấy gã mở cửa thì bàn tay đeo găng tay màu đen của người đó mới chậm rãi rời khỏi chuông cửa.

Người đó rất gầy, mặc một cái áo len sẫm màu, mái tóc hơi dài

khiến cả người trông u ám kỳ lạ, đôi môi đỏ đang mím lại, làn da trắng quá mức. Gã đàn ông sống ở đây lâu rồi, chưa từng nhìn thấy người này, với lại quan trọng nhất là tay còn lại của người này đang cầm một con dao nhỏ.

Con dao gấp rộng bằng hai ngón tay, dù đang ở trạng thái gập lại nhưng cũng có thể nhìn thấy phần mũi dao sắc bén.

Gã đàn ông đánh giá người đến từ trên xuống dưới, ngầm hiểu trong lòng, buột miệng thốt ra một câu: "Tao không có tiền!"

Trì Thanh: "..."

"Đến đòi nợ đúng không?" Gã đàn ông trước đây cũng từng sống sung sướng, sau khi gặp nạn rơi từ trên mây xuống thì vò mẻ không sợ rơi nữa, "Muốn tiền thì không có nhưng muốn mạng thì có một cái đây, nhà máy cũng không còn, tao đã nghèo rớt mồng tơi rồi. Mày tự nhìn mà làm đi, tao không sợ mày."

Trì Thanh không nói chuyện, anh đứng ở cửa, lạnh lùng nhìn vào trong nhà, tình huống trong nhà không khác mấy với lúc anh nghe thấy.

Gã đàn ông hiểu nhầm ánh mắt này: "Tao thật sự không có tiền!"

"..."

"Tôi không phải đến đòi nợ." Cuối cùng Trì Thanh nói, "Huống hồ mạng của anh cũng không đáng giá như anh nghĩ, sống thì uổng phí tài nguyên công cộng, chết thì uổng đất đai."

"Tôi đến chỉ muốn nói một câu."

Gã đàn ông ngạc nhiên nghe giọng nói lạnh lùng đó.

"Ồn chết đi được, yên lặng chút đi." Con dao trong tay Trì Thanh chính là con dao mới gọt táo tiện tay cầm theo, thực ra không có ý gì khác. Lúc này anh dùng chuôi dao chỉ người phụ nữ trong phòng, trên mặt vẫn không có biểu cảm gì, "Anh lại động lần nữa thử xem."

Gã đàn ông: "..."

Gã lập tức quên suy nghĩ, người lạ mặt này không ở tầng này, sao có thể nghe thấy âm thanh, cảm thấy ồn.

Trước đây cũng không phải không có người đến khuyên ngăn, nhưng mà những hàng xóm đó đa phần đều suy nghĩ dù sao bọn họ cũng là vợ chồng, chuyện trong nhà người ta, cảnh sát còn không quản được huống hồ gì là bọn họ.

Nhưng mà dù thế nào thì người từng đến đều không có ngang tàng giống như người này.

Người lạ mặt này dường như không quan tâm trong nhà bọn họ đã xảy ra chuyện gì, chỉ là cảm thấy ồn mà thôi, không tràn đầy căm phẫn giống những hàng xóm khác nhưng hiệu quả lại hơn người.

Còn cô bé được người phụ nữ ôm trong lòng mở đôi mắt nhắm chặt, cô bé phát hiện tất cả giống hệt lời cầu cứu vừa rồi trong đầu mình, đã kết thúc.

Cô bé chỉ kịp nhìn thấy bàn tay cầm con dao gấp của người đó cùng với găng tay màu đen.

Trì Thanh nói xong, không còn để ý đến gã đàn ông nữa, đúng lúc thang máy sắp ngừng ở lầu này, anh nhấn nút thang máy. Lúc thang máy chậm rãi ngừng lại ở lầu ba, cửa thang máy mở ra, anh đối diện với Giải Lâm mới trở về từ phòng khám tâm lí.

Ngón tay Giải Lâm đè lên trên nút "mở cửa thang máy" để tiện cho người ở lầu ba muốn vào thang máy đi vào, nghĩ thế nào cũng

không ngờ rằng người gặp ở lầu ba là Trì Thanh: "Sao cậu lại ở đây?"

Trì Thanh: "Tôi nói tôi xuống đây nhìn thử thì anh tin không?"

Tầm mắt của Giải Lâm ngừng ở tay của Trì Thanh với người sống ở căn hộ 302, cuối cùng nói: "Nhìn tình hình trước mắt, rất khó tin."

Gã đàn ông vốn bị hù dọa đến mức không dám lên tiếng từng nhìn thấy Giải Lâm, dù sao người này cũng đã sống ở tòa nhà này lâu rồi, rất khó không có ấn tượng. Gã nhìn gương mặt cười tủm tỉm của Giải Lâm, dũng khí lập tức tăng lên gấp đôi, giống như tìm thấy chỗ dựa tiếp tục quậy: "Mấy người quen biết? Cậu ta cầm dao xuống uy hiếp tôi. Tôi chưa từng gặp cậu ta, chuyện này không thể cứ như vậy được."

Giải Lâm ngửi thấy mùi rượu khắp người gã đàn ông, lại nhìn cánh cửa khép hờ.

Trì Thanh tưởng rằng Giải Lâm sẽ hỏi, nhưng mà hắn chẳng hỏi gì cả.

"Anh nói uy hiếp thì là uy hiếp à?" Giải Lâm vẫn là dáng vẻ dễ nói chuyện đó, nhưng lời nói ra lại là, "Ngại quá, không nhìn thấy, không ở hiện trường."

"…"

Giải Lâm ra hiệu Trì Thanh vào thang máy: "Tính cách của khách thuê nhà của tôi rất ôn hòa, không làm được chuyện uy hiếp người đâu, hi vọng lần sau trước khi nói anh chú ý dùng từ."

Trì Thanh không dính dáng chút nào với bốn chữ "tính cách ôn hòa" còn tự cảm thấy lời đánh giá này quá khoa trương, khoa trương đến mức anh không thể lập tức chú ý đến tiền tố của từ này.

Ánh mắt của Giải Lâm nhìn qua gã đàn ông, ngừng lại ở cánh cửa khép hờ đằng sau gã. Trước khi rời khỏi nút bấm thang máy, câu cuối cùng rõ ràng không phải nói với gã đàn ông, nhưng giọng nói của hắn chậm rãi, khiến người ta cảm thấy bớt căng thẳng: "Ghi chép báo cảnh sát với bệnh án bệnh viện là chứng cứ quan trọng để xác định bạo lực gia đình, căn cứ theo luật pháp có thể liên lạc với ủy ban khu phố, hội liên hiệp phụ nữ với đồn cảnh sát, ba tổ chức này đều có nghĩa vụ bảo vệ chị. Đương nhiên, cụ thể làm thế nào phải xem mong muốn của chị. Chỉ là có đôi khi hành vi và lựa chọn của cha mẹ sẽ ảnh hưởng đến con cái ở mức độ rất lớn… Nếu như sau này con của chị gặp chuyện giống thế này, có lẽ cô bé sẽ cảm thấy nhẫn nhịn là điều bình thường và chính xác."

Giải Lâm buông tay.

Cửa thang máy đóng chặt lại.

Trì Thanh cầm con dao gấp trong tay, bị ép ở trong sức quan sát nhạy cảm của Giải Lâm, chỉ có thể chủ động giải thích: "Vừa rồi xuống lầu, thang máy đúng lúc ngừng ở tầng ba, tôi nghe thấy trong nhà 302 có động tĩnh…"

Trì Thanh nói đến đây, ngừng lại: "Anh thật sự cảm thấy tôi không uy hiếp gã à?"

Giải Lâm: "Phải xem là uy hiếp theo nghĩa nào, dù gì cậu đứng ở đó không nói chuyện cũng rất dễ khiến người ta cảm thấy uy hiếp."

"…"

Giải Lâm nói tiếp: "Nhưng mà loại người này, uy hiếp một chút cũng không sao."

Chủ đề liên quan đến 302 kết thúc, trong thang máy rơi vào sự lúng túng ngắn ngủi.

Tuy hôm qua cọ tay xong quả thực ngủ rất được nhưng trong không gian chật hẹp lại đóng kín như này, chút cảm giác mất tự nhiên sâu trong lòng Trì Thanh được phóng đại.

Một giây trước khi thang máy đến, Giải Lâm phá vỡ im lặng: "Bác sĩ Ngô nói với tôi rồi."

Trì Thanh ngước mắt: "?"

"Chỉ cần cậu muốn thì tôi có thể phối hợp với cậu."

Giải Lâm lại nhìn về phía bàn tay đang đeo găng tay giống như trước đó của Trì Thanh: "Lần sau gặp mặt không cần đeo găng tay, đeo găng tay thì tôi đụng cậu thế nào?"

Trước đây lúc nhắc chuyện này với bác sĩ Ngô, anh chỉ là cảm thấy bối rối, sau đó hết cách mới lấy Giải Lâm ra giải thích, nhưng ngoại trừ những việc này, anh chưa từng nghĩ đến điều khác, càng chưa từng nghĩ bác sĩ Ngô sẽ chủ động tìm Giải Lâm, đưa kế hoạch chữa trị vào chương trình.

Sau khi đóng cửa lại, Trì Thanh mới chậm rãi tháo găng tay ra, nhìn tay của mình rất lâu.

Đến khi điện thoại reo lên.

Trước khi ra ngoài, anh đặt điện thoại ở trên tủ chỗ huyền quan, điện thoại vang lên mấy tiếng, người gọi đến hiển thị: [Quý Minh Nhuệ].

Khoảng thời gian này Quý Minh Nhuệ bận đến mức không có thời gian ngủ, khó khăn lắm mới tìm được cơ hội ngủ trong xe một lát, ngủ dậy cầm điện thoại xem thời gian mới nhận ra Trì Thanh đã biến mất gần một tuần, không trả lời tin nhắn, điện thoại cũng không

nghe.

"Alo." Điện thoại kết nối, Quý Minh Nhuệ nói, "Anh hai à anh còn sống không?"

Anh hai ở đầu kia điện thoại dùng giọng nói quen thuộc nhất nói ra câu lạnh nhạt nhất: "Chưa chết."

Quý Minh Nhuệ: "Còn thở thì tốt, làm tôi hết hồn, còn tưởng ông xảy ra chuyện rồi chứ."

Anh ta bò dậy khỏi ghế sau, hai chân ngủ đến tê, đấm chân: "Đúng rồi, lần trước chẳng phải ông nói đang chữa trị sao? Có tiến triển gì không?"

Hai người không thể nói được mấy câu, bởi vì Tô Hiểu Lan nhanh chóng kéo cửa bên ghế phụ ra, sau khi cầm quyển vở ngồi vào thì cô nói: "Bên này kiểm tra xong rồi, đi đến chỗ tiếp theo."

Thế là Quý Minh Nhuệ vội vã cúp điện thoại, thành thục trèo lên ghế trước: "Được rồi, không nói với ông nữa, sau này nói."

Tô Hiểu Lan thuận miệng nói: "Chữa trị gì cơ?"

Quý Minh Nhuệ kéo thắng tay: "Còn có thể chữa trị gì nữa, người có bệnh đó."

Anh ta bổ sung: "Chữa bệnh ám ảnh sạch sẽ."

Thứ đầu tiên Tô Hiểu Lan nghĩ đến chính là tay của Trì Thanh, cùng với đôi găng tay màu đen quanh năm không rời khỏi tay: "Vậy chữa trị… có tiến triển không?"

Thực ra vừa rồi Quý Minh Nhuệ không kịp chờ Trì Thanh trả lời, nhưng anh ta vẫn tràn đầy tự tin nói: "Không thể nào, người anh em của tôi tôi còn không biết sao, không còn thuốc chữa. Lần trước tôi

đến nhà cậu ta, cậu ta bảo tôi đụng một cái đã cảm thấy buồn nôn, có thể có tiến triển gì được.”

Bên ngoài cửa xe, mặt trời lặn xuống, thời gian bước vào chạng vạng.

Một ngày nhanh chóng qua đi, mặt trời và mặt trăng thay phiên, cuối cùng chút ánh sáng cũng bị che lấp, đèn đường hai bên lập tức sáng lên. Lại vào đêm, cảnh đêm bên ngoài u ám.

Trì Thanh nằm trên giường nhắm mắt chuẩn bị ngủ.

Nhưng mà mỗi khi anh tưởng rằng mình có thể ngủ thì luôn có âm thanh đột ngột nhảy ra: [Cậu ta nói đúng, nếu như sau này con của mình cũng gặp chuyện này, có khi nào con bé cũng chọn giống mình không?]

Trì Thanh không cần nghĩ cũng biết giọng nói này đến từ lầu ba.

Mười phút sau.

Trì Thanh lần thứ hai gõ cánh cửa đối diện.

“Tôi không đeo găng tay.” Lúc Giải Lâm mở cửa, trên người Trì Thanh khoác một cái áo khoác mỏng, giọng nói của anh vẫn lạnh nhạt, chỉ là ánh mắt không tự nhiên nhìn xuống dưới, rõ ràng là ngoài việc làm người ta cạn lời thì rất không quen các cách biểu đạt khác, “… Bây giờ anh có tiện không?”

Chương 28: C28: Chữa trị

Dịch: LTLT

Trước đây không lâu, hai người vẫn là mối quan hệ người này lấy cà vạt trói người kia, người kia cầm dù chĩa mũi nhọn về phía người này.

Bởi vì chữa trị mất kiểm soát vậy mà giờ có thể bình tĩnh đứng nói chuyện với nhau.

Trước khi đến đây, Trì Thanh không chắc Giải Lâm đã ngủ hay chưa, anh nói xong mới nhận ra mình đến quá đột ngột, từ sau khi năng lực đọc suy nghĩ mất khống chế, ngay cả hành vi của bản thân anh cũng bắt đầu trở nên không chịu nghe lời nữa.

"…" Giải Lâm ra hiệu cho anh vào, "Cậu vào chờ một lát, tôi lau tóc."

Giải Lâm vừa tắm xong, tóc còn đang nhỏ nước, tóc mái vốn chia làm hai bên giờ đang rơi lòa xòa trước trán, chắn ngang đôi mắt đào hoa. Giọt nước chảy từ lọn tóc xuống vừa vặn rơi trên mu bàn tay Trì Thanh.

Mu bàn tay Trì Thanh thấy lành lạnh, kháng cự với cơn mất ngủ, cuối cùng lí trí nói: "Nếu anh định đi ngủ thì đổi hôm khác."

Vì không tiện nhìn nên mắt Giải Lâm hơi nheo lại: "Chưa định ngủ, vào đi."

Trì Thanh tìm một chỗ trên sô pha chờ hắn.

Giải Lâm lau tóc một lúc lâu mới bước ra khỏi phòng tắm, mái tóc không còn tạo kiểu xõa thẳng xuống, hắn mở tủ lạnh rót một ly nước: "Uống thuốc chưa?"

Trì Thanh phân biệt được giọng nói của Giải Lâm trong mớ âm thanh lộn xộn, anh "ừm" một tiếng, sợ hắn hỏi tiếp nên lại bổ sung: "Hết sốt rồi."

Nhưng mà trông anh không có tinh thần lắm, cho nên câu nói này không thuyết phục được người khác.

Thế là Trì Thanh không chờ Giải Lâm nói, anh vừa buồn ngủ vừa thấy ồn, co người trong sô pha, mắt khép hờ, tóc mái trước trán không kịp đề phòng bị người khác lấy tay vén lên: "…"

Không biết Giải Lâm đã đứng trước mặt anh từ lúc nào, khoảng cách rất gần, hắn hơi cúi người, mùi hương dầu gội và sữa tắm hòa lẫn vào nhau trôi đến, mùi hương giống như tinh dầu nhàn nhạt, mang theo một chút mùi thuốc lá ngòn ngọt.

Sau khi vén tóc mái trước trán Trì Thanh lên, mu bàn tay còn lại của hắn khẽ để sát vào.

"Đừng nhúc nhích." Giải Lâm nói, "Tôi thử nhiệt độ."

Trì Thanh không biết có gì để đo: "Trước khi qua đây tôi đã đo rồi, hay là anh cảm thấy anh hữu dụng hơn nhiệt kế?"

Giải Lâm: "Tôi không hữu dụng bằng nhiệt kế, nhưng tôi có thể biết có phải cậu đang nói dối hay không, dù gì có người thà phát sốt còn không chịu đến bệnh viện."

Hắn nói xong lại nhìn Trì Thanh bảo: "… Hình như cậu có hơi cứng."

Advertisement

"..."

Bởi vì cứng ngắc nên tư thế ngồi của Trì Thanh có vẻ không tự nhiên, tuy không có chạm vào tay Giải Lâm nhưng lúc hắn vươn tay để sát vào thì đã có hiệu quả giống hệt. Bởi vì cơ thể căng thẳng quá độ, bên tai đột ngột yên tĩnh, không còn bất cứ âm thanh gì.

Không kháng cự, không bất mãn không có nghĩa là đã quen, đặc biệt là anh đã quen giữ khoảng cách với mọi người quanh năm.

Giải Lâm buông tay, xác nhận nhiệt độ không có bất thường: "Sắc mặt cậu không tốt lắm, rất khó chịu sao?"

Trì Thanh dần thả lỏng cơ thể, âm thanh biến dạng lại quay về trong tai anh một lần nữa: "Còn có thể nhịn được."

Quả thực Giải Lâm không định đi ngủ, sau khi ngồi xuống ghế sô pha trống gần Trì Thanh nhất, một tay hắn cầm điện thoại, tay còn lại chìa ra cho Trì Thanh: "Thử xem, nếu như khó chịu thì buông ra."

Ngón tay của Trì Thanh thò ra khỏi ống tay áo, không thể tạo ra quá nhiều diện tích tiếp xúc, cuối cùng chỉ kéo một ngón tay của Giải Lâm.

Ngón tay đó có vết nhẫn nhàn nhạt.

Trong chốc lát, dường như tất cả âm thanh bỗng nhiên bị nhốt lại trong chiếc hộp ma thuật, bao nhiêu loại âm thanh chen chúc nhau, không ngừng chui vào tai anh đều bị bỏ vào trong hộp ma thuật.

Tuy bình thường Giải Lâm ít việc, mấy công việc buôn bán trong nhà đều có chuyên gia xử lý, nhưng hắn cũng phải thường xuyên xem mail báo cáo.

Hắn lướt qua mấy trang, tin nhắn của Ngô Chí đột nhiên xuất hiện trong thanh thông báo.

Ngô Chí: Giang hồ cấp cứu.

Ngô Chí: Năm giây trước, tình yêu của em lại xuất hiện rồi.

Ngô Chí đang ở trong quán bar, điều kiện các mặt của gã đều không tồi, nhưng mà vẫn rất nhát, ôm điện thoại trốn trong một góc, quyết định trước khi Giải Lâm nhắn tin trả lời, gã sẽ không tùy tiện tiến đến bắt chuyện.

Nhưng mà hôm nay cha mẹ tái sinh của gã lại có thái độ khác thường, chỉ trả lời hai chữ.

Giải Lâm: Không rảnh.

–?????

– Không rảnh?

– Anh đang bận gì à?

– Anh có thể nói tiếng người không, vậy rốt cuộc là anh bận hay không bận?

Thực ra Giải Lâm không chuyên tâm xem mail lắm, tay bị người khác móc, rất khó tập trung sự chú ý.

Hắn nhìn xuống dọc theo tay mình, thấy hai ngón tay đặt khẽ lên đốt ngón tay hắn, ngón tay chỉ lộ ra một chút xíu khỏi ống tay áo, móng tay cắt rất gọn gàng, ngón tay trắng trắng đặt lên tay hắn nhìn thấy rõ sự tương phản.

Nhưng người bày trò lại vô cùng không lương tâm, bởi vì Trì Thanh

đã tự giác tìm tư thế ngủ trên sô pha rồi.

Anh co chân, cả người cuộn lại, áo khoác rộng đắp lên người, mái tóc che nửa gương mặt chỉ lộ ra cái cằm gầy gò cùng với đôi môi đỏ đến mức hơi yêu dị.

Tầm mắt Giải Lâm rời khỏi người Trì Thanh, nhìn màn hình điện thoại lại, gửi tin nhắn bằng một tay.

– Hôm nay không tiện.

– Tay tao cho mượn rồi.

Ngô Chí cầm điện thoại, nghi ngờ có phải tối nay Dj của bar chơi hăng quá, chấn động đến mức gã đau đầu, đầu óc lại còn chuyển động khó khăn, chứ nếu không sao lại đọc không hiểu tin nhắn mà Giải Lâm gửi đến.

Trì Thanh ngủ một giấc hai tiếng hơn, thậm chí lúc mở mắt còn tưởng rằng mình đã về lại trước khi mất kiểm soát, những hiệu ứng liên tiếp do cồn gây ra giống như một giấc mơ.

Anh nheo mắt, cảm nhận được độ ấm đốt ngón tay mà mình đang cầm, ý thức mới dần quay về.

"Dậy rồi à?" Đúng lúc Giải Lâm xử lí xong tất cả công việc, thoát mail.

Trì Thanh buông tay, phát hiện trong tối hôm nay không có nhiều người nói chuyện vào giờ này, lầu trên lầu dưới dường như đã ngủ hết: "Xin lỗi."

"Anh có thể gọi tôi."

Giải Lâm không để ý: "Không sao, tôi vừa bận xong, còn chưa định

ngủ.”

Trì Thanh nhớ lại lần trước vào nhà Giải Lâm cũng là đêm khuya.

Lúc đó sắp bốn giờ sáng, hắn vẫn chưa ngủ.

Trước đây Trì Thanh bị làm ồn nên không để ý, bây giờ mới hỏi: “Anh đều làm việc vào ban đêm à?”

Xuất phát từ mối quan hệ “giúp đỡ chữa bệnh”, lúc nói chuyện, anh cân nhắc dùng từ, không nói thẳng “chẳng trách ban ngày rảnh như thế”.

Giải Lâm tóm được từ “đều” kia, cũng nhớ đến thời gian lần trước Trì Thanh đến gõ cửa.

Theo tác phong bình thường của hắn, hắn chắc chắn sẽ nói mấy câu cho có lệ, ví dụ như “không ngủ trễ thì sao có thể chờ cậu được” các kiểu, nhưng mà lời đến bên miệng lại bẻ ngoặt: “… Không phải, chỉ là gần đây có vài việc không biết có nên làm không.”

“?”

Hắn không biết vì sao mình có thể nói với Trì Thanh.

“Vị trí trong cục cảnh sát.” Giải Lâm nói, “Cố vấn.”

Giọng nói xa xưa hiện lên từ sâu thẳm ký ức.

“Giải Lâm, kết quả đánh giá cuối cùng của báo cáo giám định tâm lý của cậu là… nguy hiểm cao.”

“Chúng tôi hi vọng cậu rời khỏi tổng cục, tiếp xúc lâu dài với vụ án có thể bất lợi cho sự phát triển tâm lý khỏe mạnh của cậu.”

…

“Trước đây còn có Giải Phong, bây giờ Giải Phong không còn nữa, ai có thể kiểm soát cậu ta, ai kiểm soát được cậu ta?!”

Trì Thanh không hiểu: “Vì sao không đi?”

Giải Lâm nhướng mày: “Vì sao nhất định phải đi?”

Tuy Trì Thanh rất khó thấy đồng tình với cảnh ngộ của người bị hại, nhưng cách nhìn của anh cũng vì thế khách quan và lí trí hơn: “Vì anh có thể phá án.”

Trì Thanh theo thói quen co ngón tay về, nói ra sự thật: “Nếu trước đây không có ai phát hiện xác những con mèo đó có vấn đề thì đứa bé cuối cùng có lẽ không chỉ đơn giản bị rạch một dao như thế.”

Giải Lâm ngạc nhiên.

Giọng nói của cục trưởng Viên đến từ mười năm trước, cùng với giọng nói của các cảnh sát khác chậm rãi biến mất.

Cuối cùng, trong ký ức hiện lên chỉ còn lại một câu nói.

Chỉ còn lại câu nói trong tiếng nổ to: “… Em có thể giúp được rất nhiều người.”

Thời gian đã rất muộn, Trì Thanh không tiện ở lại làm phiền nữa, anh đút tay vào trong túi áo, dáng vẻ cả người rất buồn ngủ, trước khi đi nói một câu “cảm ơn”.

Giải Lâm tiễn anh đến cửa, dựa vào cửa cười một tiếng: “Là tôi nên cảm ơn cậu.”

Hôm sau.

Trong tổng cục vẫn bận rộn như trước, vài cảnh sát hình sự vội vã đi tới đi lui, có người mang theo manh mối trở về từ bên ngoài, cũng có người nhận được thông tin lập tức dẫn đội ra ngoài. Trong mười năm nay, tổng cục có thêm rất nhiều gương mặt mới.

Liên tục hai vụ án ở một mình, nhiều ngày như vậy tiến triển đã ít lại càng thêm ít, áp lực dư luận càng ngày càng tăng lên dữ dội, thậm chí có tin tức ngang nhiên chỉ hướng cảnh sát làm việc.

Thủ đoạn của hung thủ quá thành thạo khiến bọn họ nghi ngờ đây không phải là vụ án xảy ra đầu tiên. Sau khi tiến hành điều tra liên tỉnh, thật sự để bọn họ tìm thấy vài vụ án cực kỳ giống, những vụ án tương tự đều xuất hiện ở thành phố Hạ Kinh bên cạnh. Chủ nhà liên quan đến vụ án nói: "Tôi tưởng rằng cô ấy trả phòng rồi, căn phòng này hai tháng trước tôi nói với cô ấy là tôi muốn lấy lại, vốn đã tìm được người bán, định bán đi. Năm sau con trai tôi đám cưới, tôi muốn thêm chút tiền mua một căn mới lại. Ai ngờ tôi bảo dì dọn vệ sinh đến dọn dẹp thì phát hiện người đã chết trong nhà tôi."

Thế là tổng cục đành phải đặc biệt thành lập một nhóm khẩn cấp tham gia điều tra vụ án ở một mình, sát nhập mấy vụ án này lại với nhau.

Trong tổng cục vốn đã bận rộn, mấy hôm nay có thể nói là bận đến mức sứt đầu mẻ trán.

Cho nên lúc Võ Chí Bân và nhóm người của cục trưởng Viên cuồn cuộn đích thân ra cửa đón người, tất cả mọi người trong tổng cục đều vô cùng hoảng hốt, tưởng rằng vì phá án chậm trễ nên khiến nhân vật nào đó đến.

"Ai thế?" Có người nhỏ giọng hỏi thăm.

"Không biết." Người kia trả lời, "Thế trận lớn như này."

Mọi người vẫn bận rộn việc trong tay, chỉ là thỉnh thoảng để ý động

tĩnh ở cửa ra vào.

Nhưng mà người đến lại nằm ngoài dự đoán của bọn họ.

Võ Chí Bân và cục trưởng Viên mới đến cửa không bao lâu thì một chiếc xe vừa nhìn đã biết giá không rẻ đang giảm tốc độ rẽ vào từ con đường đối diện, ngay sau đó, vô cùng gây chú ý ngừng lại ở cổng tổng cục, cửa xe chậm rãi hạ xuống.

Một gương mặt không hợp với tổng cục xuất hiện trong tầm mắt muốn nhìn lại không dám nhìn của tất cả mọi người. Bầu không khí của tổng cục nghiêm túc đàng hoàng, mặc đồng phục cảnh sát nhìn có nề nếp, nhưng mà gương mặt này rõ ràng không liên quan gì đến hai từ "nghiêm túc", mà lại giống như đến tìm thú vui.

Một tay của Giải Lâm đặt trên vô lăng, quay sang nhìn về phía bọn họ từ cửa xe, mỉm cười chào hỏi: "Tuy lâu rồi không đến nhưng mà đường vào tổng cục đi thế nào tôi còn nhớ rõ, không cần dẫn nhiều người đứng ở cổng như này làm hướng dẫn viên cho tôi đâu, cục trưởng Viên."

Chương 29: C29: Cố vấn

Dịch: LTLT

Trong phòng họp của tổng cục đã chuẩn bị xong tài liệu.

Có người mới của tổng đội (*đội điều tra tổng cục) phụ trách đưa nước khoáng bước vào, lúc đặt nước thì lén quan sát tình huống trong phòng họp.

Thế là người mới của tổng đội nhìn thấy người đàn ông trẻ tuổi được cục trưởng Viên đích thân ra đón ở cổng tổng đội đang ngồi trong phòng họp, mọi người đều mặc đồng phục cảnh sát, hắn ta lại mặc một cái áo sơ mi đen rất tùy hứng trong bầu không khí nghiêm túc. Lúc nhận nước, hắn mỉm cười nói một tiếng cảm ơn.

Người mới đưa nước xong, lúc ra ngoài thì đóng cửa phòng họp lại.

Bên ngoài phòng họp tụ tập không ít người, mới đầu thì ai làm việc nấy nhưng người mới vừa bước ra người đang đứng trước máy in giả vờ đang in giấy tờ cũng chẳng giả vờ nữa, mọi người nhanh chóng vây quanh.

"Rốt cuộc tình huống thế nào?"

"Hình như nói là mời đến làm cố vấn."

"… Cố vấn? Học tâm lý học sao? Trông không giống."

"Không biết, hình như họ Giải."

“Cố vấn, họ Giải.” Có người móc nối hai từ khóa này lại, ngạc nhiên, “Giải Lâm?!”

Người trong tổng cục rất nhạy cảm với chữ “Giải” này, tuy không biết mặt nhưng sự tích và cái tên này đều đã nghe đến thuộc làu.

Bọn họ không giống Quý Minh Nhuệ với Tô Hiểu Lan, nhắc đến “Giải Lâm” mà không biết là ai.

Từ lúc bọn họ vào tổng cục… không, thậm chí còn sớm hơn, chỉ cần tìm hiểu vụ án cũ mười năm trước thì không thể nào chưa từng nhìn thấy hai từ Giải Lâm này.

Nếu như nói Giải Phong năm ấy là ngôi sao của đội cảnh sát hình sự tổng cục cấp độ sách giáo khoa thì Giải Lâm khi đó chỉ mười lăm tuổi đã bắt đầu tham gia điều tra án là sự tồn tại giống như bật hack.

Cho đến hôm nay, trong danh sách tất cả những người tham gia phá án ở trang cuối cùng của những vụ án năm xưa đã ố vàng trong phòng hồ sơ của tổng bộ nhất định sẽ xuất hiện bốn chữ: Cố vấn: Giải Lâm.

Những người mới này chỉ từng nghe đến tên Giải Lâm, có thấy sốc đi nữa chẳng qua là nhìn thấy nhân vật trong tin đồn mà thôi, nhưng những người từng tham gia các vụ án cũ đó thì lại khác, các cảnh sát hình sự lâu năm nhìn thấy Giải Lâm một lần nữa đi vào phòng họp, cách một lớp cửa chớp, chợt tưởng rằng mình lại nhìn thấy cảnh tượng của mười năm trước.

Trong phòng họp.

Mười năm nay có rất nhiều thứ đã thay đổi, ví dụ như màn hình chiếu màu xám kiểu cũ không hiển thị rõ màu trong phòng họp theo sự tiến bộ của kĩ thuật đã được thay bằng màn hình tinh thể lỏng, tự

động kết nối với máy tính chủ.

Tóc bạc không che được ở hai bên tóc mai của cục trưởng Viên, và cả nam cảnh sát ngồi bên cạnh ông, trông dáng vẻ chưa đến ba mươi mấy tuổi, nhưng chiến công mang trên vai lại không ít.

Lúc Võ Chí Bân giới thiệu, có hơi chần chừ: "Đây là đội trưởng Dương, chắc hẳn cậu có ấn tượng. Trong nhóm người vào tổng đội năm đó, cậu ấy với anh cậu là hai người được xem trọng nhất, sau khi anh cậu đi… vị trí đội trưởng tổng đội…"

Giải Lâm không lên tiếng.

Mười năm sau thăm lại chốn xưa, rất nhiều thứ đã thay đổi.

Như người ngồi ở vị trí ấy mười năm trước sẽ không quay về nữa

Nhưng cũng có vài thứ không đổi, ví dụ như tám chữ trên bức tường màu trắng trong phòng họp: Chấp pháp vì dân, bảo vệ cho dân.

"Người chết Tiết Mai đã có giám định pháp y, thời gian xác nhận tử vong sớm hơn Dương Trân Trân, có lẽ là bị sát hại một tháng trước."

Trên màn hình tinh thể lỏng hiển thị một tấm ảnh tủ đông, hiện trường vụ án làm mọi người chấn động.

"Tuy cách thức cuối cùng xử lý thi thể của hung thủ khác nhau, nhưng chúng tôi đã so sánh những vết thương trí mạng trên người nạn nhân." Đèn chiếu chuyển qua trang tiếp theo, "Sau gáy, ngực, eo, vết thương trí mạng ở những nơi này vô cùng giống nhau, hơn nữa, trước khi Tiết Mai chết cũng bị xâm hại tình d*c."

"Theo trí nhớ của chủ nhà, lúc bà ấy dẫn người dùng chìa khóa dự bị mở cửa vào thì cửa sổ không có bất cứ dấu vết phá hoại nào, chứng tỏ hung thủ không cần dùng thủ đoạn để cưỡng chế đột nhập vào

phòng của người chết. Điểm này cũng giống hệt vụ án của Dương Trân Trân."

Lúc người báo cáo đang tiến hành tổng kết, Giải Lâm vẫn không lên tiếng.

Giải Lâm ngồi ở sau cùng, ánh sáng màn hình tinh thể lỏng không chiếu đến hắn, cửa sổ chớp bên cạnh lại ở trong trạng thái bị kéo lên, bỗng nhiên khiến người ta cảm thấy Giải Lâm nhập tâm vào vụ án dường như không liên quan gì đến Giải Lâm vừa rồi mỉm cười nhận nước uống.

Hình như hắn rất thích nhìn ảnh hiện trường vụ án, sắp xếp mấy tấm ảnh máu me nhất lại với nhau theo thời gian xảy ra vụ án.

Giải Lâm dựa vào lưng ghế, hai ngón tay cầm chiếc nhẫn ở giữa ngón tay xoay mấy vòng, đến khi người báo cáo ngừng lại nhìn, hắn mới dời tầm mắt khỏi mấy tấm ảnh hiện trường, nói: "Tôi đang nghe, anh cứ tiếp tục."

"Chúng tôi đã điều tra loại bỏ tất cả những người có quan hệ thân thiết với Tiết Mai. Cuộc sống thường ngày của Tiết Mai rất đơn giản, đi và về hai nơi, mâu thuẫn duy nhất có lẽ là cô ấy chia tay với bạn trai một tháng trước. Nhưng mà bạn trai của cô ấy không bị tình nghi bởi vì cả tháng hắn ta đều không ở trong thành phố, ra ngoài giải sầu với bạn bè, nói là muốn bình tĩnh suy nghĩ lại về mối quan hệ của cả hai, cho nên suốt tháng đó chưa từng liên lạc với cô ấy. Chúng tôi đã xác nhận vé tàu của hắn ta, thông tin thanh toán nhận phòng khách sạn và camera, một tháng trước hắn ta quả thật không ở thành phố."

Như thế lại loại bỏ người thân thiết.

"Hiện tại chúng tôi vẫn không thể xác định rốt cuộc hung thủ làm thế nào đột nhập vào phòng không để lại dấu vết…"

Sau khi hiểu đại khái vụ án của Tiết Mai, Giải Lâm hỏi: "Vụ án của thành phố Hạ Kinh thế nào?"

Cảnh sát phụ trách báo cáo nói: "Nghi án ở thành phố Hạ Kinh có hai vụ, thời gian lần lượt là tháng tám và tháng mười hai năm ngoái. Bởi vì thiếu manh mối cộng thêm người bị hại đều là khách thuê trọ, thời gian phát hiện lại cách thời gian xảy ra vụ án một khoảng rất lâu… cho nên vụ án này…"

Những thông tin mà người báo cáo nói, tất cả những người ngồi ở đây đều đã từng nghe đến.

Nhưng Giải Lâm lại bóc ra được manh mối bị bọn họ bỏ sót trong đó: "Nói như vậy thì bốn người bị hại đều là người không có quan hệ thân thiết với gia đình. Dương Trân Trân gặp nạn cho đến nay, nếu như không phải phía cảnh sát liên hệ với người nhà cô ấy thì có thể sẽ giống như Tiết Mai, biến mất một tháng cũng sẽ không bị ai phát hiện. Hung thủ chưa chắc là người thân thiết bên cạnh bọn họ nhưng nhất định là người hiểu hoàn cảnh của bọn họ. Nói cách khác, chắc hẳn gã đã thông qua mánh khóe nào đó dễ dàng có được thông tin cá nhân của người bị hại."

"…?!"

Giải Lâm dốc sức cho bọn họ nhìn thấy cái gì gọi là điểm vướng mắc của vụ án cũng chính là điểm đột phá của nó.

Người bị hại sau một khoảng thời gian bị hại mới được tìm thấy, quả thật làm tăng thêm độ khó phá án, nhưng đổi một góc độ suy nghĩ thì đồng thời cũng có thể tạo thành manh mối mà hung thủ để lại.

Giải Lâm khoanh điều kiện lúc hung thủ chọn "con mồi": "Gã chuyên chọn phụ nữ sống một mình bên ngoài, lại điều tra hoàn cảnh gia đình của những phụ nữ này, thậm chí rất có thể… tính chất công việc của gã khiến gã dễ dàng làm việc này. Bởi vì bình thường không

thể thông qua giao tiếp xã hội bình thường để đạt được mục đích khiến phụ nữ lạ mặt nói ra tình huống gia đình với anh. Tháng mười hai năm ngoái còn đang ở thành phố Hạ Kinh, công việc của gã rất có thể có tính dễ biến động và di chuyển khá cao." Nhận thấy bầu không khí trong phòng họp quá căng thẳng, Giải Lâm lật hồ sơ đặt ở trước mặt qua một trang, nói, "… Đương nhiên, giả thuyết này không chắc chắn tuyệt đối, nếu như là tôi, có lẽ làm được."

"…"

Lúc này không cần thể hiện sức quyến rũ của anh đâu.

Võ Chí Bân nghe xong giống như có điều suy nghĩ, lựa lựa trong chồng tài liệu, cuối cùng lấy ra một tấm ảnh, gã đàn ông trong ảnh cạo tóc rất ngắn, đầu đinh, mắt một mí, vẻ mặt hơi hung dữ: "Hắn ta là hàng xóm của Tiết Mai, làm nghề hậu cần, hôm chúng tôi đến tìm hắn ta để hỏi thì biểu hiện của hắn ta không tự nhiên lắm."

Buổi họp kết thúc bằng chữ cuối cùng mà cục trưởng Viên thốt ra: "Tra."

Sau khi tan họp, Giải Lâm vặn nắp chai nước khoáng, lấy điện thoại đã chuyển sang chế độ im lặng trước khi họp ra, mở danh sách Weliao, muốn xem thử người nào đó có gửi tin nhắn cho mình không.

Rõ ràng Trì Thanh không phải kiểu người hay gửi tin nhắn cho người khác, trừ khi thật sự ồn đến mức quá đáng, bình thường sẽ không chủ động chọt Giải Lâm.

Giải Lâm chủ động gửi một câu hỏi thăm.

– Bệnh nhân này, hôm nay có cần chữa trị không?

Bên kia một lúc lâu vẫn không phản ứng.

Giải Lâm lại di chuyển ngón tay, gõ hai dòng chữ.

Võ Chí Bân nhìn thấy một màn này bèn hỏi: "Gửi tin nhắn cho ai đấy?"

Giải Lâm cười nói: "Anh từng gặp, cái người suốt ngày đeo găng tay không cho ai đụng đó."

Võ Chí Bân: "Cậu còn liên lạc với cậu ta à?"

Câu nói này tiết lộ rất nhiều thông tin, thái độ cũng không ủng hộ.

Giải Lâm: "Sao thế?"

Võ Chí Bân biết mình lỡ lời: "Không có gì… chỉ là tôi cảm thấy cậu ta trông rất kỳ lạ."

"Căn hộ đối diện của em mua về cũng để không, lúc trước cho cậu ấy thuê rồi." Đối với đánh giá "kỳ lạ" này, Giải Lâm cũng đồng ý, "Cậu ấy rất kỳ lạ, cả người đầy tật xấu, cũng không biết từ đâu ra."

Lời nói này của Giải Lâm giống như đang phàn nàn nhưng Võ Chí Bân lại cảm thấy sự thân thiết không rõ ràng ở trong đó.

Giải Lâm uống một ngụm nước, vặn nắp chai lại, đứng lên nói: "Đi đây, ngày mai thẩm tra người hàng xóm kia em lại đến."

Cuối cùng Võ Chí Bân một mình rời khỏi phòng họp.

Cảnh sát mới đến thu dọn đồ đạc nhìn thấy ông nói: "Anh Bân, còn chưa đi à?"

Võ Chí Bân hoàn hồn: "À, đi ngay đây, vất vả cậu rồi."

Vừa rồi ông ngồi bên trong nhớ lại vụ án năm xưa, thực ra trong hồ

sơ vụ án có hai bảng thông tin người bị hại. Lần trước ông mở ra xem, chỉ ngừng lại ở tờ áp chót. Tấm ảnh dán trên tờ áp chót chính là Trì Thanh mười mấy tuổi.

Ông không lật tiếp ra sau, bởi vì không cần nhìn tờ cuối cùng ông cũng biết rõ… trang cuối cùng có một tấm ảnh dán cùng vị trí, người trong ảnh chính là Giải Lâm mười năm trước.

Võ Chí Bân không biết rốt cuộc giữa hai người là duyên phận gì, ngạc nhiên vì hai người duy nhất sống sót trong vụ án cũ năm ấy thế mà một lần nữa gặp lại nhau sau một thời gian dài. Bảng câu hỏi tâm lý Giải Lâm làm lúc đó có kết quả nguy hiểm cao, vậy của Trì Thanh thì sao?

Võ Chí Bân nhớ đến năm chữ "nên theo dõi lâu dài" ý tứ sâu xa trong hồ sơ.

… Cậu ta sẽ là một người bình thường sao?

Ở nơi khác, bởi vì hôm qua ngủ cũng khá ổn nên Trì Thanh hiếm khi có tâm tư đặt hàng trong app mua thức ăn, chờ sau khi rau củ trái cây với một hộp bò bít tết đông lạnh đưa đến thì chuẩn bị nấu ăn.

Anh ít khi nấu ăn, chủ yếu là vì nấu ăn rất phiền phức.

Trì Thanh lựa ra mấy con dao trong kệ đựng dao, đặt bên cạnh sẵn, sau khi cẩn thận lau dao sạch sẽ, lại lấy một đôi găng tay cao su trong ngăn kéo, để tránh cho ngón tay tiếp xúc trực tiếp với đồ ăn.

Rèm cửa trong phòng kéo kín mít, cũng không mở đèn.

Một miếng bò bít tết đỏ tươi đặt trên thớt gỗ.

Trì Thanh cầm dao, mũi dao sáng loáng màu bạc c ắm vào trong thịt, tay anh rất vững vàng rạch từng chút xuống, mặt cắt bằng

phẳng vô cùng.

Màn hình điện thoại bên cạnh thớt sáng lên, chiếu sáng một vùng.

– Giải Lâm về tổng bộ rồi!!!

– Tổng bộ đó! Cố vấn tổng bộ!

– Ông biết chuyện này không? Tôi hâm mộ quá, hôm nay tôi ở dưới gốc cây chanh* rồi. (*ý chỉ ghen tị)

Người gửi tin đến là Quý Minh Nhuệ.

Trì Thanh cắt thịt xong, lúc này mới tháo một găng tay cao su ra.

– Vì sao tôi phải biết.

Quý Minh Nhuệ: Tốc độ trả lời tin nhắn của ông có thể chậm hơn nữa không? Ông đang làm gì đó?

Trì Thanh trả lời hai chữ.

– Nấu ăn.

– …

Quý Minh Nhuệ từng vinh hạnh nhìn thấy dáng vẻ nấu ăn của Trì Thanh mấy lần, vừa nhớ lại thì tóc gáy dựng đứng.

Nói thật là có hơi bi3n thái.

Thực ra chuyện cắt thịt rõ ràng rất bình thường, nhưng mà Trì Thanh làm lại rất khác. U ám cầm dao, cố ý mang găng tay cao su, tuy biết người anh em này là vì bệnh ám ảnh sạch sẽ… nhưng cảm giác nghi thức quá nặng nề, nặng đến mức khiến người ta rất khó không nghĩ nhiều.

Với lại, mỗi lần cắt anh đều cắt rất chậm, chậm đến độ giống như đang cẩn trận trải nghiệm vậy… Tóm lại, sau một lần nhìn xem, anh ta sờ thấy da gà nổi lên trên cánh tay thì tìm cớ đi về.

Trì Thanh không nói nhảm với Quý Minh Nhuệ, thoát khỏi giao diện trò chuyện, nhìn thấy mấy tin nhắn chưa đọc ở trong danh sách.

– Bệnh nhân này, hôm nay có cần chữa trị không?

Sau tin nhắn này còn có hai tin:

– Không trả lời tôi.

– Ngủ xong chạy à?

Chương 30: C30: Khả nghi

Bốn chữ "ngủ xong chạy à" này trông rất mờ ám.

Trì Thanh: …

Hôm nay trạng thái tinh thần của Trì Thanh tốt hơn không ít. Trong tòa nhà có hai hộ gia đình bàn bạc cùng nhau đi du lịch, tám giờ sáng hôm nay bọn họ đã bước vào thang máy, người bị bệnh nghỉ ở nhà kia cũng đã khỏe, đi được mấy hộ làm bên tai anh yên tĩnh không ít. Số lần người ở trong tòa nhà thức khuya cũng có hạn, không phải tối nào cũng có đánh nhau cãi nhau. Điều duy nhất khiến anh cảm thấy đau đầu chính là một trong hai căn hộ trống ở lầu dưới dường như đang cho thuê.

Môi giới dẫn người đến xem nhà, một buổi chiều dẫn ba lần, đều vì giá thuê quá cao nên không thể bàn thành công.

Sắp đến hoàng hôn, cuối cùng môi giới dẫn một vị khách nữ đến xem. Vị khách này không phải thuê nhà sống một mình, vì giọng nói biến dạng của cô gái ấy đang nói: [Căn phòng này quả thực chỗ nào cũng rất tốt, không biết cậu ấy có thích không…]

Còn về phần "cậu ấy" là con trai hay là con gái thì Trì Thanh không hề có hứng thú, anh chỉ mong người cuối cùng dọn đến là một người ít nói là được.

Tóm lại trong tình huống trạng thái tinh thần không tệ, anh không để ý mối quan hệ giữa mình và Giải Lâm tạm thời quay lại điểm xuất phát, vì thế thái độ trả lời tin nhắn vô cùng trực tiếp.

– Nợ anh một bữa cơm, lúc nấu có làm hơi nhiều.

Sau đó đi kèm bốn chữ.

– Thích ăn thì ăn.

"Có người mời người khác ăn như cậu sao?"

Mười phút sau, Giải Lâm đậu xe xong, đi thang máy lên lầu, hắn dựa vào cửa nhà Trì Thanh, "Nếu tôi nói không ăn có phải vừa vặn đúng ý cậu không?"

Trì Thanh: "Anh muốn nghe nói thật?"

"?"

"Phải." Mặc kệ Giải Lâm có muốn nghe hay không, Trì Thanh nói thật, "Tôi không thích ăn cơm cùng người khác."

Giải Lâm: "Vậy tôi ăn kiểu nào?"

Trì Thanh: "Bưng về."

"… Vô lương tâm." Giải Lâm nhìn Trì Thanh mỉm cười, "Còn nói không phải ngủ xong thì chạy."

Giải Lâm tự giác bước vào nhà: "Vậy làm sao giờ, tôi lại thích cùng ăn cơm với cậu. Hay là cậu bắt đầu làm quen với tôi trước đi."

Trên bàn ăn trong phòng đặt hai cái dĩa màu trắng, bên cạnh có hai bộ dao nĩa.

Món Trì Thanh nấu trông cũng được, nhưng mà bản thân hai món bò bít tết với rau luộc cũng không khó.

Giải Lâm quả thực chưa ăn cơm, Võ Chí Bân giữ hắn lại đến nhà ăn tổng cục ăn cơm nhưng hắn từ chối.

Chỗ tổng cục đó quá quen thuộc cũng quá lạ lẫm, rất nhiều thứ đều thay đổi, nhưng đi đến đâu cũng có bóng dáng của Giải Phong.

Hắn nhớ rõ dáng vẻ của người đàn ông mặc đồng phục cảnh sát phong độ ngời ngời năm ấy lần đầu tiên dẫn hắn đến nhà ăn của tổng cục, gắp đồ ăn cho hắn. Gương mặt của người đàn ông khi ấy đã trở nên mơ hồ trong trí nhớ hắn, nhưng hắn nhớ rõ câu nói vừa tự hào vừa tràn ngập khao khát: "Đây là nơi mà anh làm việc."

…

Trì Thanh cẩn thận lau dao nĩa qua một lượt, sau đó mới cầm lên, găng tay màu đen cầm dao nĩa màu bạc, còn chưa đặt dao đầu tiên xuống thì nghe thấy Giải Lâm nói: "Hôm nay, người bệnh này có thái độ chữa bệnh không tích cực lắm."

"…"

Giải Lâm: "Tháo găng tay ra, ai ăn cơm mà che kín mít như vậy chứ?"

Trì Thanh đeo găng tay hoàn toàn là theo thói quen.

Có người đến thì quen tay đeo vào, không cần suy nghĩ.

Thói quen nuôi dưỡng mười năm rất khó sửa đổi trong một sớm một chiều.

Bàn tay đang cầm dao nĩa của anh khựng lại, cái hố phối hợp chữa trị dù gì cũng là tự mình đào, huống hồ anh thật sự không kháng cự với Giải Lâm lắm, cũng không phải không thể thỏa hiệp.

Thế là anh đặt dao nĩa xuống, tháo găng tay ra.

Cầm dao nĩa lên lại, lần này không có lớp vải màu đen, ngón tay đụng thẳng vào cảm giác lành lạnh cứng rắn của dao nĩa, dường như thấy chân thực hơn.

Lúc ăn cơm, hai người thỉnh thoảng nói chuyện mấy câu.

Giải Lâm quen ăn món Tây, bụng ngón trỏ rất tự nhiên đặt lên dao nĩa: "Lúc cậu ăn cơm hình như không thích nói chuyện."

Trì Thanh lạnh lùng cắt miếng thịt bò trong tay: "Lúc tôi không ăn cũng không thích nói chuyện."

"Trong nhà cậu vẫn luôn tối như thế này à?"

"Không mở đèn, cũng không kéo rèm, hôm nay ánh nắng bên ngoài rất đẹp."

"Không thích thì anh có thể bưng về ăn."

"…"

Sau khi ăn xong lúc Giải Lâm đặt dao nĩa xuống thì chợt nhắc đến một chủ đề không liên quan chút nào: "Cô gái chết ở tiểu khu Thiên Thụy tên Tiết Mai, giống hệt Dương Trân Trân, không có dấu vết đột nhập vào nhà, nhưng người quen xung quanh đều không có hiềm nghi giết người."

Lúc Giải Lâm phá án rất ít khi nghe ý kiến của người khác.

Cũng không có ý kiến của người khác có thể nghe, nhưng mà trong vụ án giết mèo, biểu hiện của Trì Thanh khiến hắn rất để ý.

Cái người mắc chứng ám ảnh sạch sẽ thời kì cuối tính tình cổ quái,

tật xấu đầy người, suốt ngày ru rú trong nhà còn không thích mở đèn, ở khía cạnh nào đó sẽ có sức quan sát khác với người bình thường.

Trì Thanh: "Có liên quan gì đến tôi?"

Giải Lâm: "Không có liên quan, chỉ là muốn nghe xem cậu nghĩ thế nào về vụ án này thôi."

Một lát sau, Trì Thanh rút một tờ giấy ăn ở bên cạnh, lúc lau tay nói: "Điều kiện quá ít, rất khó đoán. Hung thủ có thể có cách tự do ra vào, cũng có thể đã che giấu dấu vết, không có đột nhập vào nhà có lẽ chỉ là bề ngoài, quá nhiều phương hướng có thể suy đoán, cho nên rất khó nói."

Chủ đề liên quan đến Tiết Mai ngừng ở đây, sau khi Giải Lâm về thì nhận được tin tóm tắt mà Võ Chí Bân gửi đến: Hành tung của người hàng xóm kia thật sự đáng nghi, khoảng thời gian này đều không đến công ti làm, gõ cửa nhà gã ta cũng không có ai mở cửa. Hiện tại chúng tôi đang nằm vùng ở bên ngoài tiểu khu Thiên Thụy, nếu ngày mai cậu rảnh thì cũng đến đây đi.

Giải Lâm trả lời: Biết rồi.

Hôm sau, Trì Thanh vẫn ở trong nhà như trước đây, môi giới lại dẫn khách mới đến xem nhà.

Trì Thanh bị ép phải hiểu căn hộ ở tầng dưới vốn là chủ nhà mua cho con trai làm nhà tân hôn, chỉ là sau khi con trai đi du học thì không chọn về nước làm việc, quyết định ở lại định cư ở nước ngoài, lúc này mới tính toán cho thuê căn hộ.

Anh chỉ coi như không nghe thấy, chỉ cần không ra ngoài, không đến nơi tập trung đông người thì anh có thể cố gắng nhịn âm thanh do những người này phát ra ở trong tòa nhà lúc này.

Nhưng mà ước mong bé nhỏ nhanh chóng bị hiện thực phá vỡ.

Chủ nhà cũ liên lạc với anh: "Cậu Trì, bây giờ cậu có thời gian không? Là thế này, lúc cậu chuyển đi thật sự khá gấp, tôi còn chưa trả lại tiền đặt cọc cho cậu. Cậu xem cậu có tiện về lại một chuyến không? Chúng ta bàn giao kiểm tra tại chỗ luôn, nếu không có vấn đề thì tôi trả tiền cọc cho cậu."

Trì Thanh không muốn ra ngoài: "Không tiện."

Chủ nhà cũ: "…"

Trì Thanh: "Không có đồ đạc bị hư, anh tự đến xem, tiền cọc thì coi rồi đưa."

Chủ nhà biết vị khách thuê nhà không thích giao tiếp với người khác, không ngờ đến mức độ này, nhưng anh ta vẫn kiên trì: "Nếu không có cậu ở đó thì trong bụng tôi không yên tâm. Nếu như có đồ đạc gì hư hỏng thì hai bên cũng có thể nói rõ ràng hơn ở trước mặt, cậu nói có đúng không?"

Giữa người với người không có nhiều tin tưởng đến thế.

Chủ nhà chỉ nghĩ rằng nếu tiền phải bồi thường vượt qua tiền đặt cọc mà vị khách thuê này lại không có ở hiện trường, chạy mất hoặc không thừa nhận thì anh ta hết cách.

Cuối cùng Trì Thanh vẫn phải ra ngoài.

Đây là lần đầu tiên anh ra ngoài trong hơn một tuần.

Sau khi mất kiểm soát, thế giới bên ngoài đối với anh mà nói giống như một nhà máy chế tạo tạp âm cực lớn, vô số cái miệng đang khép khép mở mở, sau mỗi câu nói đều có một câu nói không dám nói ra, hai loại âm thanh hòa lẫn vào nhau, không ngừng chui vào

trong tai anh.

Trì Thanh đeo găng tay màu đen, vì để giảm bớt diện tích tiếp xúc với không khí xung quanh, anh cũng kéo cái mũ ở sau áo lên. Đồng thời cũng xuất phát từ tác dụng tâm lý, anh cảm thấy như này có thể ngăn cách với những âm thanh xung quanh, cái mũ rộng thùng thình che nửa gương mặt.

Tài xế vừa nhìn thấy địa chỉ đặt thì lải nhải: "Cậu đến chỗ Dương Viên à? Bây giờ bên đó rất nguy hiểm, nghe nói còn chưa bắt được…"

Vụ án ngày nào chưa phá thì ngày đó lòng cảnh giác của mọi người sẽ không giảm đi.

Lời đồn thậm chí càng ngày càng dữ dội.

Lúc cách nơi đến rất gần, Trì Thanh nghe thấy rất nhiều âm thanh, đa phần còn đang thảo luận hung án.

[Hung thủ chắc chắn ở trong tiểu khu này, nếu không thì sao hai cô gái bị chết lại cách nhau gần đến thế.]

[Mỗi ngày tan làm về tiểu khu mình đều sắp bị hù chết, sợ hung thủ còn ở gần đây, vẫn nên nhanh chóng tìm nhà chuyển khỏi chỗ này.]

[…]

Chủ nhà cũ hiển nhiên cũng lo lắng vì chuyện này, thấy Trì Thanh bước ra khỏi thang máy thì không kìm được tiến đến oán giận: "Bây giờ nhà ở vùng này càng ngày càng khó cho thuê, giảm một phần ba tiền thuê cũng không có ai vào."

Chủ nhà cũ là một người đàn ông trung niên, đền bù giải tỏa được mấy căn hộ, mấy năm gần đây càng ngày càng có xu hướng phát tướng.

Thực ra Trì Thanh rất khó nghe rõ chủ nhà cũ đang nói gì, người ở trong tòa nhà này quá nhiều, từ lúc bước vào tiểu khu thì anh bị ồn đến đau đầu, ngắt lời: "Mở cửa."

Chủ nhà cũ móc chìa khóa ra mở cửa.

Tuy Trì Thanh đã dọn đi nhưng anh ta thật sự không có về xem lại căn hộ này, căn hộ anh ta cho thuê không chỉ có mỗi căn này, với lại hợp đồng thuê nhà giữa anh ta với Trì Thanh đến cuối tháng mới hết hạn. Trì Thanh dọn đi trước, còn đang trong thời hạn hợp đồng, cho nên anh ta cũng không vội đến xem.

Nhìn thoáng qua, chủ nhà cũ không khỏi thấy ngạc nhiên: Căn hộ mới đến mức giống y hệt lúc mới cho thuê, thật sự không giống từng có người ở.

Chủ nhà cũ chần chừ nhìn căn hộ, lại nhìn Trì Thanh mấy lần, sau khi nhìn thấy đôi găng tay màu đen trên tay Trì Thanh mới nhận ra, e rằng người này bị ám ảnh sạch sẽ khá nghiêm trọng.

"Không có vấn đề. Ôi chao, căn hộ này thật sự giống hệt lúc tôi mua về." Chủ nhà cũ vui ra mặt, mức độ mới cũ của căn hộ có ảnh hưởng rất lớn với giá nhà cao hay thấp, "Tôi chuyển lại tiền đặt cọc cho cậu, sau này có cơ hội chúng ta lại hợp tác, nếu như muốn thuê lại thì tôi lúc nào cũng hoan nghênh."

Trì Thanh vì chứng ám ảnh sạch sẽ mà nhận rất nhiều lời chỉ trích.

Lúc đi học mãi mãi không hòa nhập với các bạn xung quanh, nơi từng đi qua không mọc cỏ, các bạn học khác đều sợ đụng vào anh.

Không ngờ lại được đặc biệt hoan nghênh ở việc thuê nhà.

Trì Thanh bàn giao xong thì đã đến giữa trưa, ánh nắng chiếu gay gắt, anh đưa tay kéo mũ xuống, đi đến bên đường chuẩn bị gọi xe

về.

Người ở đây quá nhiều.

Dân cư, cửa hàng dọc đường, người đi đường với xe cộ trên đường.

Khắp nơi đều là giọng nói, toàn bộ đều chồng chất lên nhau, Trì Thanh không thể cùng lúc xử lí những âm thanh này.

Cuối cùng những âm thanh này xếp chồng lại nhau, anh nghe thấy một tiếng ong ong khiến người ta đầu váng mắt hoa.

Cùng lúc tiếng ong ong phát lên thì có một gã đàn ông đầu đinh mặc áo phao thật dày vội vàng đi ngang qua người anh.

Lúc lướt ngang qua vai, anh nghe thấy một giọng nói biến dạng vô cùng rõ ràng: [Tiết Mai chết rồi, cảnh sát sẽ nhanh chóng điều tra đến mình, bọn họ sẽ tra được mình luôn… cô ấy…]

Trì Thanh chỉ có thể nghe thấy nửa câu trước lúc đi lướt qua nhau, mấy chữ quan trọng nhất trong nửa câu trước bị âm thanh xung quanh quấy rối, nghe mơ hồ không rõ. Đến khi gã đàn ông đó đi được một đoạn thì âm thanh đó bị vùi lấp trong vô số âm thanh khác, không thể phân biệt nữa.

Cái tên Tiết Mai này rất quen tai.

Trì Thanh nhớ lại câu nói mà Giải Lâm từng nói lúc ăn cơm hôm qua.

"Cô gái chết ở tiểu khu Thiên Thụy tên Tiết Mai."

Cùng lúc này, cách tiểu khu Thiên Thụy 50 mét, trong một chiếc xe trông rất bình thường, Võ Chí Bân ngồi ở vị trí phó lái, yên lặng quan sát động tĩnh cổng ra vào của tiểu khu Thiên Thụy.

Từ sau khi xảy ra chuyện, các cổng ra vào khác của tiểu khu Thiên Thụy bị phong tỏa, chỉ để lại cổng ra vào dành cho người dân ở phía Nam.

"Người vẫn chưa xuất hiện." Võ Chí Bân nói.

Người ngồi ở vị trí ghế lái là cảnh sát chuyên nghiệp mà tổng cục phái đến, anh ta không hiểu nói: "Hiện tại không có chứng cứ xác thật chỉ về phía gã ta, vì sao gã ta lại che giấu hành tung của mình?"

Trước khi bắt được người thì nghi vấn nào cũng không có được giải đáp.

Võ Chí Bân chợt quay sang nhìn về ghế sau: "Còn tưởng rằng hôm nay cậu không đến."

Ghế sau còn có một người đang ngồi.

Giải Lâm ngồi ở đấy, khuỷu tay chống lên trên cửa xe hạ xuống một nửa, đang nghiêng đầu nhìn bên ngoài, không nhìn thấy chút cảm giác căng thẳng khi chấp hành nhiệm vụ trên người hắn: "Anh đã đích thân lên tiếng rồi, em còn có thể không đến à?"

Đang nói thì nửa thân trên của cảnh sát ở ghế lái chợt ngồi thẳng dậy, nói: "Phát hiện mục tiêu."

"Mặc áo phao màu đen, ở hướng chéo đằng sau." Lúc nói chuyện, mắt vị cảnh sát vẫn luôn nhìn vào kính chiếu hậu, "Khoảng cách chừng 250 mét, mấy phút nữa thì sẽ đi ngang qua xe chúng ta."

Võ Chí Bân cũng ngồi thẳng dậy: "Chuẩn bị sẵn sàng"

Chỉ có Giải Lâm vẫn là dáng vẻ nhàn hạ kia, dù nhìn bên ngoài cửa xe cũng giống như đang ngắm cảnh.

Góc độ kính chiếu hậu chiếu tới có hạn, trong lúc đó còn có người đi

đường khác chắn tầm nhìn, bọn họ cũng không thể thò ra khỏi cửa nhìn đằng sau, chỉ có thể nín thở, chờ mục tiêu tự mình đến gần.

Khoảng cách dần kéo gần, bóng dáng mặc áo phao mơ hồ trong kính chiếu hậu càng ngày càng rõ.

Vị cảnh sát lại nói: "Khoan đã! Hình như đằng sau mục tiêu còn có một nhân vật khả nghi!"

"Mũ trùm màu đen, tóc rất dài, cao gầy, da rất trắng." Vị cảnh sát miêu tả đơn giản đặc trưng của nhân vật khả nghi còn lại: "Hắn ta còn mang găng tay màu đen, vẫn luôn đi đằng sau mục tiêu, trông có vẻ rất không bình thường."

Nghe thấy găng tay màu đen, Giải Lâm cũng ngồi thẳng.

Giải Lâm: "?"

Chương 31: C31: Hàng xóm

Dịch: LTLT

Trên thế giới, hơn hai mươi năm Giải Lâm chỉ từng gặp một người phù hợp với những miêu tả này.

Giải Lâm nhổm dậy, tay chống lên trên lưng ghế trước, ra hiệu vị cảnh sát tránh qua một bên, lại gần nhìn kính chiếu hậu.

Trong kính chiếu hậu có rất nhiều người đang đi tới đi lui trên đường, nhưng hắn vẫn lập tức dõi theo một gương mặt quen thuộc… Hàng xóm đối diện dáng vẻ khả nghi trà trộn trong đám người, mũ trùm màu đen, làn da dưới ánh nắng trắng đến mức chói mắt, đôi môi đỏ mím lại, trông bộ dạng không chỉ đáng nghi mà tâm trạng còn không tốt lắm.

"…"

Vị cảnh sát họ Lưu, Lưu Chí Bân gọi anh ta là tiểu Lưu. Tiểu Lưu vô cùng kính nghiệp, duy trì trạng thái phòng bị cao độ trong thời gian dài, anh ta nhấn mạnh lại lần nữa: "Hắn ta đúng là đi theo tên hàng xóm nãy giờ!"

Cuối cùng Giải Lâm nói: "Biết rồi."

Đầu Đinh cách vị trí hiện tại của bọn họ càng ngày càng gần, Giải Lâm ngồi về lại, tay đặt trên nút mở cửa xe sau, chuẩn bị hành động bất cứ lúc nào: "Kẻ kia mọi người dẫn đi, còn người này để tôi, mọi người không cần lo."

Càng đến gần cổng tiểu khu Thiên Thụy thì bước chân tiến về phía trước của Đầu Đinh càng chậm, gã ta cẩn thận quan sát xung quanh có cảnh sát mặc thường phục hay không, ngập ngừng chờ thời cơ thích hợp nhất cũng không gây sự chú ý với người khác nhất lẻn vào trong tiểu khu.

Thời tiết lạnh, Đầu Đinh xoa tay, trong miệng thở ra một ngụm khói.

Sau khi kiểm tra xung quanh, lượng người ở tiểu khu Thiên Thụy cũng trở nên nhiều hơn, gã ta không chần chừ nữa, tăng nhanh tốc độ.

Nhưng gã ta không đi được bao lâu thì cửa xe của chiếc xe đậu ở bên đường mà gã ta đã bỏ qua từ đầu đến cuối chợt mở ra…

Cảnh sát Lưu dùng tốc độ nhanh như chớp, "bắn" ra khỏi vị trí ngồi, động tác gọn gàng dứt khoát, nắm bắt thời cơ vô cùng tốt, đè bả vai nghi phạm lại, ghì thật chặt gã ta trên kính xe ô tô, còng tay lại ở đằng sau: "Cảnh sát, không được động đậy!"

Đầu Đinh không kịp phản ứng, khoảnh khắc cửa xe bỗng nhiên bị mở ra, gã ta cũng đang định quay đầu chạy, nhưng mà về cơ bản là không chạy kịp.

Trì Thanh đi theo Đầu Đinh cả đường, định bụng lại nghe thấy gì, nhưng mà từ sau câu nói mơ hồ không rõ "tôi… cô ấy", hoạt động tâm lý của Đầu Đinh không còn liên quan đến Tiết Mai nữa, tất cả sự chú ý của gã ta tập trung ở việc có cảnh sát xung quanh không.

Trì Thanh đi theo được một nửa thì bực bội, xung quanh quá ồn, khắp nơi đều là âm thanh, gộp lại một chỗ thì nghe không chân thực. Anh còn đặc biệt lựa ra giọng nói của Đầu Đinh trong mớ âm thanh này, để ý đến một đống câu nói nhảm trong lòng gã ta.

Advertisement

[Đm, chắc không có ai nhỉ…]

[Lại chờ một lát, bây giờ còn chưa an toàn, lát nữa chờ nhiều người hơn một chút.]

[…]

Cả quá trình Đầu Đinh bị bắt chưa qua năm giây đồng hồ, Trì Thanh vẫn luôn thong thả đi theo sau Đầu Đinh, trong năm giây này anh cũng không hề phản ứng kịp.

Người trong xe cũng không cho anh cơ hội phản ứng… Lúc cửa trước đột ngột mở ra thì khóa cửa ở ghế sau cũng "cạch" một tiếng mở ra, cổ tay Trì Thanh lập tức bị giữ chặt, sau đó thì bị tóm vào trong xe.

Trì Thanh vô thức vươn tay phải vốn đang đút trong túi áo ra, nhưng chỉ dựa vào một tay thì không thể nào ngăn lại được: "…"

Cuối cùng, toàn bộ lưng của Trì Thanh đè lên ghế sau của xe ô tô, mũ trùm thuận thế trượt ra sau, tầm nhìn trước mắt bắt đầu rõ ràng, lúc này mới nhìn rõ người tóm anh là ai.

Giải Lâm nằm sấp lên người Trì Thanh, không chỉ khóa chặt hai tay anh mà đồng thời cùng đè chân anh lại, không cho anh nhúc nhích. Đây là một động tác bắt giữ rất chuyên nghiệp: "Hình như hai chúng ta thật sự rất có duyên, ở đây mà cũng gặp nhau được."

Ngón tay Trì Thanh thon dài, găng tay màu đen bị cởi ra một nửa trong quá trình lôi kéo, lòng bàn tay của Giải Lâm vừa vặn đè lên trên.

Bên tai Trì Thanh lập tức yên tĩnh, chỉ còn lại giọng nói của Giải Lâm.

Bị người khác đè như vậy không thoải mái lắm, nhưng yên tĩnh thì đúng là yên tĩnh thật.

Trong sự cân nhắc này, biên độ vùng vẫy của Trì Thanh nhỏ lại: "Đi ngang qua."

"Cậu cả ngày đóng cửa không ra ngoài." Giải Lâm nói, "Đi ngang qua kiểu nào?"

Trì Thanh giải thích: "Đến bàn giao nhà, hợp đồng thuê nhà với chủ nhà cũ chính thức đến hạn."

Giải Lâm: "Vậy là cậu mới bàn giao xong rồi đi ra?"

Trì Thanh im lặng thừa nhận.

Giải Lâm: "Thế thì càng không hợp lý. Cậu không đặt xe ở cổng tiểu khu luôn rồi đi về sao? Con đường này không tiện đặt xe."

Thực tế thì Trì Thanh cũng không biết con đường này đặt xe có tiện hay không, bởi vì anh thật sự không cần đi thêm hai con đường, chỉ cần đặt xe ở cổng tiểu khu Thiên Thụy.

Đúng lúc bên tai yên tĩnh.

Não Trì Thanh nhanh chóng nhảy số, thử phản ứng lại với tình huống hiện tại trong thời gian ngắn nhất, anh nhìn thoáng qua cửa xe còn chưa đóng lại, thấy trong một dãy các cửa hàng bên đường có một tiệm thuốc, vừa định nói mình đi mua thuốc, vừa vặn chuyện thuốc cảm trong nhà hết hạn Giải Lâm cũng biết rõ.

Nhưng Giải Lâm lại lập tức nói: "Đương nhiên, quan trọng nhất là… đường rộng như thế, bình thường cậu muốn duy trì khoảng cách hơn hai mét với mọi người, vậy cậu đi gần hàng xóm của Tiết Mai đến như vậy làm gì?"

Trì Thanh: "…"

Võ Chí Bân ngồi ở ghế trước nghe được toàn bộ: "…"

Giọng điệu này không giống đang thẩm tra kẻ tình nghi mà lại giống đang đánh ghen hơn.

Nhưng trong lời nói này có mấy phần thật, mấy phần giả thì rất khó nói.

Nếu như Trì Thanh bị mấy lời nói vô cùng tự nhiên của Giải Lâm dắt mũi, đặt trọng điểm của chủ đề ở việc "cậu đi gần người khác như thế làm gì" thì sẽ rất dễ ngầm thừa nhận anh đã sớm biết giữa Đầu Đinh với Tiết Mai có liên quan.

Trì Thanh không trúng chiêu.

Anh thản nhiên hỏi: "Hàng xóm Tiết Mai gì cơ?"

Giải Lâm nhìn anh, một lúc lâu sau, thả lỏng tay.

Nhưng mà dù có buông ra thì Giải Lâm lại không có ý định thả anh xuống xe: "Cậu vẫn nên đi với chúng tôi một chuyến."

Sau khi bắt được người, cảnh sát Lưu nhét tên Đầu Đinh ở ghế sau, cuối cùng thắng lợi quay về.

Ghế sau có ba người, Giải Lâm ngồi chính giữa, hai bên trái phải lần lượt là hai phần tử đáng nghi.

Hai mươi phút sau, trong phòng thẩm vấn của tổng cục.

Ngoại trừ tên Đầu Đinh, trong căn phòng đơn không rộng rãi còn có ba người đang ngồi.

Võ Chí Bân ngồi đối diện với gã, cảnh sát Lưu phụ trách ghi chép, Giải Lâm phụ trách… dự thính.

Giải Lâm không vội vàng hỏi, hắn với lấy một bao thuốc lá trên người Võ Chí Bân, lúc nghiêng người còn bị Võ Chí Bân trừng, nhưng mà hắn không quan tâm, rút ra một điếu thuốc đưa cho Đầu Đinh: "Đừng căng thẳng, hút một điếu không?"

Đầu Đinh có vẻ là tính cách khá hướng nội, gã ta khom lưng, dáng người rất cao ngồi ở đó có hơi bó tay bó chân, giống như không giỏi giao tiếp với người khác.

Đầu Đinh nhận điếu thuốc, không nhịn được bèn hỏi: "… Sao anh biết tôi muốn hút thuốc?"

Giải Lâm: "Trên người anh có mùi thuốc lá rất nặng, hơn nữa anh luôn xoa tay ở dưới bàn."

Quả thực Đầu Đinh nghiện thuốc lá, lúc căng thẳng cần nicotin để phân tán sự chú ý.

Lúc này Giải Lâm mới hỏi Đầu Đinh câu đầu tiên, hắn chỉ bên ngoài cửa kính: "Người bên ngoài, anh có biết không?"

Đầu Đinh nhìn theo hướng ngón tay Giải Lâm chỉ, thấy một người đàn ông lạ mặt ngồi ở hành lang, đội mũ trùm màu đen: "…?"

Tuy gã ta căng thẳng nhưng vẫn không nhịn được mà rối rắm trong lòng: Người này là ai?

"Không biết." Đầu Đinh lắc đầu, "Chưa từng gặp."

"Chưa gặp bao giờ à?"

"Tôi chắc chắn, người này trông rất kỳ lạ, nếu như gặp rồi tôi không thể không có ấn tượng." Đầu Đinh nói.

"…"

Sau khi hút xong một điếu thuốc, Đầu Đinh bắt đầu lớn gan, lại hỏi: "Anh ta phạm tội gì à? Không liên quan gì đến tôi đâu nhé, tôi thật sự chưa từng gặp anh ta."

"…"

Trì Thanh "trông rất kỳ lạ", "nghi ngờ phạm tội" ngồi trên chiếc ghế dài ở hành lang hết sạch kiên nhẫn.

Điện thoại anh vẫn luôn đặt ở trong túi áo, chỉ là không muốn tháo găng tay cho nên không có thói quen hay chơi điện thoại.

Anh ngồi một lát, điện thoại trong túi khẽ rung.

– Lát nữa tôi đưa cậu về.

Trì Thanh tháo găng tay ra, thời gian ra ngoài hôm nay của anh quá dài, cách hai tiểu khu lại ngồi ở nơi người tập trung đông đúc như tổng cục nửa ngày, dòng chữ "tự tôi về" còn chưa gõ xong thì Quý Minh Nhuệ đến tổng cục đưa tài liệu cho Võ Chí Bân trùng hợp đi ngang qua.

Vốn dĩ Quý Minh Nhuệ đã đi ra ngoài một đoạn rồi, nhưng mơ hồ cảm thấy bóng người ở hành lang vô cùng quen mắt, lại quay ngược về: "Trì Thanh?"

"Sao ông lại ở đây?" Quý Minh Nhuệ hỏi, "Không có việc gì đến tổng cục làm chi? Xảy ra chuyện gì à?"

Người anh em này của anh ta với cảnh sát rốt cuộc có duyên phận kỳ diệu gì không gỡ ra được.

Trì Thanh không biết giải thích thế nào, lại lấy ra ba chữ kia: "Đi ngang qua."

"…"

Quý Minh Nhuệ cầm tài liệu trong tay: "Tôi đưa tài liệu này cho anh Bân, ông khoan đừng đi đi, tôi đưa xong thì ra."

Sau khi anh ta vào, mấy phút sau mới bước ra.

Lúc bước ra, anh ta cũng đã hiểu sơ tình hình trong phòng thẩm vấn rồi.

Dù Trì Thanh phiền đến đau đầu nhưng nhớ đến câu nói mà mình đọc được, vẫn bình tĩnh hỏi: "Tên trong đó có hiềm nghi không?"

Đầu óc Quý Minh Nhuệ vô cùng ngốc nghếch, bận một ngày, ngồi bên cạnh Trì Thanh uống nước, anh ta không nghĩ nhiều, giống như hạt đậu nói: "Người bên trong là hàng xóm của Tiết Mai. Tiết Mai ông biết mà, chính là người bị hung thủ giấu trong tủ đông hai tháng. Hiện tại vẫn chưa biết gã ta có hiềm nghi hay không, nhưng mà rất kỳ lạ, sau khi Tiết Mai chết thì gã ta lại trốn đông trốn tây."

"Bây giờ gã ta thừa nhận mình thích Tiết Mai, còn từng dùng thủ đoạn để làm phiền cô ấy, cho nên sợ bị cảnh sát tìm đến."

Trong phòng thẩm vấn.

Đầu Đinh hút xong một điếu thuốc, chậm rãi nói: "Tiết Mai rất xinh đẹp."

"Từ ngày đầu tiên cô ấy chuyển đến tòa chung cư này thì tôi đã chú ý đến cô ấy rồi. Hôm đó cô ấy mặc váy hoa nhí, mái tóc xoăn màu nâu, cô ấy chuẩn bị quà tặng cho hàng xóm cùng tầng… Cô ấy là người con gái đẹp nhất mà tôi từng gặp, đặc biệt là lúc cười lên."

Võ Chí Bân dùng câu khẳng định: "Cậu thích cô ấy."

Đầu Đinh không phủ nhận: "Phải, tôi quả thực thích cô ấy."

Võ Chí Bân: "Cậu nói cậu từng làm phiền cô ấy cho nên sợ bị chúng tôi tìm đến nhà, cụ thể cậu làm phiền cô ấy thế nào?"

Lúc Võ Chí Bân hỏi, Giải Lâm đang lướt điện thoại.

Phía dưới mắt của Đầu Đinh thâm đen, tài liệu điều tra mà Quý Minh Nhuệ vừa đưa tới cho thấy bình thường Đầu Đinh thích ở nhà, lúc không đi làm rất ít khi ra khỏi nhà: "… Tôi… từng gửi các loại tin nhắn đến tài khoản mạng xã hội của cô ấy, cô ấy không biết là tôi còn từng báo cáo, sau khi tài khoản bị khóa thì tôi lại dùng tài khoản mới thêm cô ấy."

Đầu Đinh không nói rõ "các loại tin nhắn" cụ thể là gì, nhưng dựa theo mức độ bị Tiết Mai báo cáo thì trong lòng tất cả mọi người đều hiểu: E rằng đây là một gã đàn ông dâm dê.

"Chỉ nhiêu đây?"

"Chỉ nhiêu đây…" Đầu Đinh nói đến đây thì lời nói bắt đầu khẩn thiết, "Tôi thật sự không làm những chuyện khác đâu anh cảnh sát, không phải tôi giết người, sao tôi có thể giết cô ấy chứ?"

Võ Chí Bân nghe xong, quay sang muốn hỏi ý kiến của Giải Lâm, phát hiện hắn đang lướt điện thoại: "…"

Đã hỏi xong bước đầu, mọi người đi đến phòng quan sát kế bên.

Trong phòng quan sát, bọn họ có thể thông qua một bức tường kính một chiều nhìn thấy tình hình trong phòng thẩm vấn, cũng có thể bàn bạc, nhưng đối phương không nhìn thấy cũng không nghe thấy bọn họ.

Võ Chí Bân nhìn tấm kính, hỏi Giải Lâm: "Cậu cho rằng cách nói này, có mấy phần đáng tin?"

Ngón tay của Giải Lâm chậm rãi lướt trên màn hình điện thoại, hờ hững nói: "Chắc bốn năm phần, chưa hẳn đang nói dối, nhưng cũng chưa chắc đã khai báo hết."

Cuối cùng Võ Chí Bân không nhịn được nữa: "Cậu xem điện thoại nãy giờ rồi, rốt cuộc đang xem cái gì?"

Giải Lâm nói: "Không có gì, chỉ là gửi tin nhắn cho ông trời con nhà em, bảo cậu ấy chờ một lát."

Võ Chí Bân: "…"

Đây là thái độ phá án sao?

"Đừng sốt ruột, em còn chưa nói xong." Giải Lâm lướt được một nửa, cuối cùng ngón tay dừng lại trên màn hình, không còn lướt tiếp, hắn lướt qua một cái, đưa màn hình điện thoại cho Võ Chí Bân xem, "… Sau đó em vẫn luôn lướt tài khoản weibo phụ của Tiết Mai."

Trên màn hình điện thoại là tài khoản weibo phụ của Tiết Mai tên "Muốn Ăn Quả Mơ", chỉ có mười ba người theo dõi. Giống như đa số chị em phụ nữ, weibo của cô ấy phần lớn đều là chia sẻ bài viết cầu nguyện với cả rất nhiều bài viết giới thiệu đồ mỹ phẩm.

Cũng không ít bài viết tự đăng, phàn nàn về công việc về khách hàng, chia sẻ ảnh cuộc sống, có bài vui vẻ cũng có bài đêm khuya bỗng nhiên u buồn.

Giải Lâm đã lướt rất nhiều bài viết weibo của Tiết Mai, chỗ hắn ngừng lại là một câu rất ngắn gọn.

Vào một buổi tối nào đó hai tháng trước, Tiết Mai đăng trên tài

khoản phụ: Mình luôn cảm thấy hình như có ai đó cứ nhìn mình.

"Chỉ là mở tài khoản quấy rối có cần lo lắng bị cảnh sát tìm đến sao? Cách nói này khá gượng ép. Nhưng mà gã ta nhắc đến quấy rối, chứng tỏ gã ta có suy nghĩ về phương diện đó với Tiết Mai, cho nên em nghi ngờ…" Giải Lâm nói đến đây hơi ngừng lại, "Chắc chắn gã ta không chỉ đơn giản quấy rối Tiết Mai như thế."

Một bên khác.

Ở hành lang, Quý Minh Nhuệ cũng đang nói đến chỗ "làm phiền": "Quá bỉ ổi rồi, sao có thể gửi tin nhắn như thế với con gái chứ!"

Trì Thanh không đáp lại.

Bởi vì trong vô số giọng nói biến dạng, anh bắt được một câu: [Không biết cảnh sát có tin lời mình nói không…]

Trong phòng thẩm vấn.

Đầu Đinh đúng lúc đang nói chuyện, gã ta nhìn căn phòng trống rỗng, kêu gào bất bình cho bản thân: "Tôi thật sự không làm gì hết, mấy anh tin tôi!"

Giọng nói biến dạng này giống hệt với giọng nói lướt qua vai Trì Thanh cách đó không lâu.

Trì Thanh nhận ra được đây là giọng nói của Đầu Đinh.

Cho nên anh cố gắng tập trung hết sức, loại trừ các giọng nói khác, nghe giọng nói đó cụ thể đang nói những gì.

Phòng thẩm vấn chỉ cách chỗ Trì Thanh đang ngồi một lối đi nhỏ ngắn ngủi và một cánh cửa.

Lúc này Trì Thanh nghe rõ ràng hơn, bởi vì cảm xúc của người nói

không ổn định cho nên giọng nói biến dạng nghe quỷ dị vô cùng: [Mình không thể bị bọn họ phát hiện, không thể bị bọn họ phát hiện mình vẫn luôn… cô ấy.]

Lần này anh không hề nghe sót.

Nguyên văn "mình… cô ấy" thì ra là…

[Mình vẫn luôn nhìn trộm cô ấy.]

—

Sắc trời bên ngoài dần tối, mặt trời lặn về Tây, ánh nắng hoàng hôn chiếu lên bốn chữ "tiểu khu Thiên Thụy".

Trong tòa chung cư nào đó, một căn phòng bị cảnh sát phong tỏa không ai ra vào.

Vì để tránh mất đi chứng cứ, tất cả mọi thứ trong phòng đều cẩn thận giữ gìn nguyên trạng.

Đây là phòng của Tiết Mai.

Mặt tường trong phòng sớm đã hơi loang lổ, mà trên bức tường đối diện với phòng ngủ có một dấu vết hình bầu dục không rõ ràng… Vì đã được người ta dùng vật liệu xây dựng có cùng chất liệu lấp lại, cho nên rất khó phát hiện trên vách tường từng có một lỗ nhỏ.

Chương 32: C32: Nhìn trộm

Dịch: LTLT

Âm thanh trong tổng cục rõ ràng, hỗn loạn, âm thanh đang nói gì cũng có, bởi vì câu nói đó của Đầu Đinh thật sự khiến người nghe hoảng hốt. Trì Thanh lập tức không nghe thấy những câu nói khác, giống như có người ghé sát bên tai anh, không ngừng lặp lại câu nói đó: [Mình vẫn luôn nhìn trộm cô ấy.]

Giọng nói của Đầu Đinh trầm thấp, chậm rãi trôi qua bên tai Trì Thanh, giống như lời thầm thì của kẻ nhìn trộm bi3n thái điên cuồng, yên lặng.

Một lát sau, Trì Thanh đút tay trong túi áo, lúc đứng lên còn nói với Quý Minh Nhuệ: "Đã kiểm tra hiện trường xảy ra vụ án chưa?"

Khả năng suy luận của Trì Thanh vốn mạnh, cộng thêm cũng giúp đỡ không ít ở vụ án giết mèo lần trước nên Quý Minh Nhuệ không cảm thấy đột ngột về việc Trì Thanh chủ động hỏi vấn đề liên quan đến vụ án: "Đại khái đã kiểm tra, không tra ra được vấn đề gì."

Trì Thanh: "Không có bất cứ điều gì kỳ lạ à?"

Quý Minh Nhuệ: "?"

Quý Minh Nhuệ hỏi: "Vì sao lại hỏi như thế?"

"Không có gì." Trì Thanh nói, "Chỉ là chợt nhớ ra trước đây từng đọc một câu chuyện."

“Một câu chuyện?”

Lúc kể chuyện kinh dị, Trì Thanh vẫn mặt không cảm xúc, giọng nói không chút gợn sóng: “Kể về một gã đàn ông mới đầu cũng gửi tin nhắn quấy rối người khác, cuối cùng cài đặt máy quay mini trong nhà cô gái, hằng ngày theo dõi nhất cử nhất động của cô ấy.”

Lúc Quý Minh Nhuệ nghe câu chuyện nhỏ này, anh ta nghe rất nghiêm túc, giống như có điều gì suy nghĩ: “Ông nói cũng không sai, tôi ở đồn cảnh sát cũng từng gặp vụ án tương tự. Một vài người quen làm phiền đối phương, kẻ đó rất dễ trở nên càng ngày càng bi3n thái, thậm chí dần dần không thỏa mãn quấy rối ở bệnh viện, sẽ chọn thêm nhiều thủ đoạn để “tiếp cận” đối phương… Ê, ông đi đâu đó?”

Quý Minh Nhuệ lầm bầm được một nửa, vừa ngẩng đầu lên thì phát hiện Trì Thanh đã đi ra bên ngoài rồi.

Bàn tay đeo găng tay màu đen của anh đẩy cánh cửa kính ở lối ra vào hành lang.

“Nơi này ồn quá.” Trì Thanh nheo mắt, bên tai vẫn là tiếng ong ong không ngừng, “Đi đây.”

Khi Quý Minh Nhuệ thuật lại quan điểm này cho những người trong phòng quan sát thì trong phòng lập tức yên lặng, yên lặng đến mức khiến Quý Minh Nhuệ cảm thấy hốt hoảng trong lòng, không xác định được, không biết có phải mình không nên tùy tiện nói ra suy đoán này: “Ừm, tôi chỉ tùy tiện nói thôi, có thể là tôi nghĩ nhiều… Mấy ngày nay nghĩ lung tung, có phải anh Bân lại muốn chửi em không có não không? Ờ thì, em về đồn trước, coi như hôm nay em chưa…”

Ba chữ “chưa từng đến” còn chưa nói xong.

Võ Chí Bân vỗ vai Quý Minh Nhuệ, vui mừng nói: "Hôm nay thằng nhóc cậu có tiến bộ đó!"

Quý Minh Nhuệ mở miệng: "… Hả?"

"Chúng tôi cũng đang phân tích chuyện này." Võ Chí Bân bình thường luôn bị đám người mới này chọc tức đến đau gan, hôm nay cuối cùng cũng nghe thấy một vài câu ra hình ra dạng từ trong miệng bọn họ, không keo kiệt mà mở lời khen, "Tài khoản weibo phụ của Tiết Mai từng nhắc đến, nói là luôn cảm thấy có người đang nhìn cô ấy."

Cuối cùng Võ Chí Bân nói: "Tên này tiếp tục nhốt lại, hai người các cậu đi theo tôi, kiểm tra hiện trường vụ án lại lần nữa, có thể có chi tiết nào đó bị chúng ta bỏ lỡ."

Quý Minh Nhuệ sờ sau đầu, được khen đến mức tai đỏ bừng, lập tức nói: "Vâng, anh Bân!"

Chỉ có Giải Lâm dựa vào bàn điều khiển không nói gì.

Hắn mới lướt xong tài khoản phụ của Tiết Mai, bài viết weibo đầu tiên mà cô ấy đăng là vào ba năm trước, lúc đó cô ấy mới tốt nghiệp đại học, lòng đầy ước mơ đăng một câu lên tài khoản phụ: Tốt nghiệp rồi, làm việc thật tốt, sống thật tốt, cố lên.

Giải Lâm nhìn dòng chữ đơn giản kia rất lâu, sau đó mới thoát khỏi weibo

Sau đó hắn lại chuyển về weiliao, mở ra giao diện trò chuyện của người nào đó.

Tin nhắn gửi qua bên kia chẳng hề trả lời.

Hắn lại ngước nhìn bên ngoài hành lang, ghế dài vốn có người đang

ngồi đã trống không.

Vùng đỏ trên tai của Quý Minh Nhuệ vẫn chưa biến mất thì nghe Giải Lâm hỏi anh ta: "Sao cậu lại nghĩ ra được những suy đoán vừa rồi?"

Quý Minh Nhuệ nói thật: "Tôi làm công tác hòa giải ở đồn nhiều như thế, từng nhận các vụ án tương tự, đương nhiên, vừa rồi bạn tôi cũng đúng lúc kể cho tôi một câu chuyện…"

Trì Thanh băng qua hành lang, xuống thang máy nhưng lại bị người khác chặn lại ở cửa tổng cục.

Một vị cảnh sát trẻ tuổi canh ở cổng lớn vươn cánh tay ra, ngăn ở trước mặt Trì Thanh, ra hiệu cho anh ngừng lại: "Anh là anh Trì, Trì Thanh đúng không?"

Sắc mặt Trì Thanh không tốt, ngước mắt nhìn cậu ta.

Cảnh sát trẻ tuổi nói: "Xin lỗi, anh không thể ra ngoài."

"Lý do." Trì Thanh nói, "Anh không có quyền ngăn tôi lại."

Cảnh sát trẻ tuổi nào biết lí do chứ, vừa rồi cấp trên gọi điện thoại bảo cậu ta cản người lại, không được cho đi.

Trong sảnh chính có mấy cái thang máy, các phương hướng đều có thang máy đi thẳng đến các tầng khác nhau. Lúc Trì Thanh với cảnh sát trẻ tuổi kia đang nói chuyện thì đúng lúc cánh cửa thang máy ở cổng mở ra.

Thang máy từ tầng ba phòng thẩm vấn đi thẳng xuống.

Thế là Trì Thanh rõ ràng nghe thấy một giọng nói truyền đến từ đằng sau: "Tôi bảo cậu ấy cản đó."

Giải Lâm nói xong thì xua tay, ra hiệu người cản lại giùm có thể đi rồi.

Vì vậy cảnh sát trẻ tuổi khẽ gật đầu ra hiệu với bọn họ, trở về vị trí làm việc ban đầu của mình, tiếp tục công việc.

Tay Giải Lâm đặt lên vai Trì Thanh, tay còn lại mở cửa, dẫn cậu đi ra ngoài: "Đi thôi, cùng đến hiện trường xảy ra vụ án xem thử."

Khoảnh khắc mở cửa, âm thanh bên tai Trì Thanh lại nhiều thêm một lớp.

Lớp âm thanh xuất hiện thêm có nguồn gốc từ những người đi đường và xe cộ trên đường, nhưng hiện tại những âm thanh này không phải thứ khiến Trì Thanh cảm thấy đau đầu nhất, so với âm thanh, anh càng đau đầu vì cái tên bên cạnh hơn.

Trì Thanh: "Vì sao tôi phải đi cùng." Liên quan gì đến anh chứ.

Bàn tay đặt trên vai anh của Giải Lâm vẫn không buông ra, hắn cân nhắc một hồi, nói: "Nếu cậu nhất định muốn hỏi vì sao thì có lẽ là vì câu chuyện của cậu kể rất được."

"…"

"Cậu có thể không đi." Giải Lâm lại nói, "Nếu không đi, thì chúng tôi… nói chuyện với cậu ở phòng thẩm vấn tầng ba cũng được, chợt nhớ ra câu chuyện đó của cậu."

Lúc Giải Lâm nói câu này, ánh mắt nhìn vào Trì Thanh, tuy không khác gì với lúc thường nhưng Trì Thanh biết hai lần "trùng hợp" liên tiếp cũng đủ khiến hắn nảy sinh nghi ngờ.

Quý Minh Nhuệ đi theo sau Võ Chí Bân, bước ra thang máy trễ một bước, anh ta nhìn thấy bàn tay kia của Giải Lâm, nghi ngờ sâu sắc có phải mình đang sống trong mơ không: "…"

Quý Minh Nhuệ đứng yên tại chỗ, ngơ ngác đặt câu hỏi: "Anh Bân, anh có nhìn thấy tay của cố vấn Giải đang đặt ở đâu không?"

Võ Chí Bân: "Nhìn thấy, trên vai bạn cậu."

"Sao thế?"

"…"

Thì ra anh ta không nhìn lầm!

Mẹ nó thế mà là thật!

Quý Minh Nhuệ không tin ma quỷ, anh ta dùng sức chớp mắt, hình ảnh nhìn thấy vẫn là cảnh này, với lại anh ta còn để ý thấy tay của Giải Lâm đã khoác lên trên vai vượt quá mười giây, nhưng Trì Thanh lại không bảo hắn cút xa một chút.

… Hai người này đã quen thân như vậy từ lúc nào?

Quý Minh Nhuệ nói thầm, chuyện này thật sự còn khiến người ta khó hiểu hơn hai vụ án hiện nay không biết hung thủ làm thế nào vào nhà của người chết nữa.

Trường Thanh bị ép buộc kéo đến hiện trường xảy ra vụ án. Hiện trường vụ án lập tức bị cảnh sát phong tỏa, không cho phép thì bất cứ ai cũng không được tùy ý vào trong, dù là bước vào cũng phải tuân thủ nghiêm ngặt các yêu cầu, không được phá hỏng hiện trường.

Trì Thanh lần đầu tiên bước vào nơi này.

Trong phòng Tiết Mai vẫn còn nồng nặc mùi vị cuộc sống, nếu như không đi nhìn cái tủ đông kiểu cũ từng đông đá xác chết của Tiết

Mai cùng với những sợi dây phong tỏa mà cảnh sát dán sẽ khiến mọi người tưởng rằng cô gái này chỉ đi xa một chuyến, cô ấy sẽ nhanh chóng quay lại.

Hiện trường đã được kiểm tra rất nhiều lần.

Trọng điểm của lần này đặt ở "riêng tư", tập trung điều tra các góc khuất và vách tường.

"Camera mini sau khi được tháo ra có thể sẽ để lại dấu vết, nhưng tôi cho rằng tỉ lệ sử dụng camera không lớn, nếu như có dùng camera thì rất có thể sẽ quay lại được quá trình Tiết Mai bị hại, gã ta sẽ biết được chuyện này ngay hôm Tiết Mai tử vong." Giải Lâm phân tích, "Nhưng mà rõ ràng trong một tháng Tiết Mai bị nhét vào trong tủ đông, gã ta không hề biết chuyện này."

Trì Thanh vừa vặn đang nhìn bức tường, tầm nhìn của anh dừng lại ở dấu vết có hình bầu dục, vươn ngón tay ra chỉ, hỏi: "Đây là cái gì?"

Sau khi bọn họ cẩn thận đục phần vật liệu kiến trúc có màu mới hơn đó ra, cuối cùng cũng để lộ diện mạo vốn có của mặt tường này. Bởi vì phần vật liệu mới bên trong đó là được nhét vào gần đây, cho nên vừa đục thì đã rơi xuống cả mảng rồi.

Mặt tường lộ ra một lỗ nhỏ to bằng ngón tay.

Võ Chí Ban lại gần nhìn, đối diện là phòng ngủ của Đầu Đinh. Ông mở to mắt, thông qua cái lỗ này rõ ràng có thể nhìn thấy giường chiếu, giấy vụn cùng với quần áo bẩn lộn xộn trên giường bày bên trong phòng ngủ của Đầu Đinh.

Trì Thanh đã sớm biết, trong lòng mỗi người đều có bí mật.

Tình hình bại lộ, Đầu Đinh ngồi trong phòng thẩm vấn, cúi đầu thừa nhận: "Phải, tôi vẫn luôn… vẫn luôn nhìn trộm cô ấy."

“Mặt tường đó vốn bị đục lỗ, tôi cũng không biết người ở đầu tiên của căn phòng này. Lúc tôi chuyển vào thì mặt tường đã lõm vào một miếng, chủ nhà nói người thuê trước đây muốn treo poster với ảnh chụp, cho nên tự mình đóng đinh.”

“Sau khi tôi vào thì dùng cái đinh đó móc quần áo, sau đó thì đinh rơi xuống, mang theo một lớp tường cùng rớt xuống…”

“Cái lỗ đó được tạo thành như thế.” Đầu Đinh vội vàng giải thích, “Tôi không cố ý đục lỗ trên tường đâu.”

Lần thẩm vấn này chỉ còn lại hai người, Võ Chí Bân với Quý Minh Nhuệ.

Trì Thanh bị Giải Lâm dẫn vào trong phòng quan sát, hai người ngồi bên trong, thông qua tấm kính trước mặt cùng với thiết bị khuếch đại âm thanh có thể nghe thấy căn phòng bên cạnh.

Trì Thanh ngồi bên cạnh Giải Lâm: “Vừa rồi đến hiện trường cũng được thôi, nhưng vì sao bây giờ tôi còn không được đi?”

Trước mặt Giải Lâm là bàn điều khiển, hắn chỉnh âm lượng của thiết bị nhỏ lại một chút, nói: “Muốn nghe ý kiến của cậu, tiện thể chờ một lát cùng về luôn.”

Nghe ý kiến là giả, thăm dò mới là thật.

Trì Thanh nói thầm, lúc nãy mình không nên nói câu đó với Quý Minh Nhuệ.

Giải Lâm quả thực đang thăm dò anh.

Vừa đi ngang qua lại vừa chợt nhớ đến một câu chuyện liên quan, người này tự đâm sầm vào vụ án, hắn không nghĩ nhiều thì không

được.

Nhưng mà nếu nói hiềm nghi thì còn chưa tới.

Dù Trì Thanh không có động cơ gây án nhưng cũng không có bất cứ chứng cớ nào chỉ về phía anh, ngoại trừ chỗ ở trước đây của anh gần nơi xảy ra vụ án thì không có chỗ nào đáng nghi thật sự.

"Thấy cả ngày hôm nay trạng thái của cậu không tốt lắm." Giải Lâm lấy một chai nước khoáng ở bên cạnh đưa cho Trì Thanh, "Vừa rồi ở hiện trường vụ án, lúc anh Bân đến gần mặt tường, cậu lùi qua bên cạnh tận mấy bước… Hôm nay đụng phải quá nhiều người ở bên ngoài sao?"

Trì Thanh nhận nước, "ừm" một tiếng, không có phủ nhận.

Giải Lâm chờ Trì Thanh uống nước xong, lại rất tự nhiên nhận lấy chai nước từ trong tay anh, đặt lên bàn giùm. Nhưng hắn lại không cho Trì Thanh cơ hội rụt tay về, một tay của hắn cầm lấy cổ tay Trì Thanh, tay còn lại sau khi đặt nước xuống thì trực tiếp tháo găng tay trên tay Trì Thanh.

Găng tay màu đen trên tay Trì Thanh bỗng nhiên bị hắn tháo xuống: "… Anh làm gì đó?"

"Cậu nói xem làm gì?" Bây giờ Giải Lâm càng ngày càng nắm tay của Trì Thanh thành thạo, "Bệnh này của cậu rất nghiêm trọng, phải chữa."

Lý trí nói với Trì Thanh rằng anh phải rút tay ra.

Nhưng sau khi bị làm ồn cả một ngày, cảm giác bên tai chợt yên tĩnh khiến anh khó chống cự.

Những âm thanh trong tổng cục lập tức biến mất, chỉ còn lại ở căn phòng bên cạnh, giọng nói của Võ Chí Bân xuyên qua loa truyền ra:

“Cái lỗ này có thể không phải cậu cố ý đục, vậy người thì sao, cậu nhìn trộm Tiết Mai bao lâu rồi?”

Khớp xương ngón tay của Trì Thanh tì vào lòng bàn tay của Giải Lâm, khẽ nhúc nhích, cuối cùng vẫn từ bỏ phản kháng.

Đầu Đinh im lặng một hồi, nói: “Từ hôm đầu tiên cô ấy vào ở.”

“Tôi vốn định tìm người đến sửa, đã liên lạc với chủ nhà bảo chủ nhà tìm thợ sửa giùm, nhưng mà mấy hôm đó, phòng bên cạnh đổi người thuê…”

Người thuê mới chính là Tiết Mai, ngày đầu tiên Tiết Mai chuyển đến, Đầu Đinh vừa nhìn thấy cô ấy xong thì ma xui quỷ khiến, gã ta dùng đồ vật khác lấp cái lỗ đó lại, cũng gửi tin nhắn cho chủ nhà nói là mình nhìn nhầm, không có thứ gì cần sửa.

Sau đó, trong đêm hôm ấy, gã ta cẩn thận tắt hết tất cả đèn chiếu sáng trong phòng ngủ của mình, không kìm được đến gần cái lỗ nhỏ kia.

“Cậu đã nhìn thấy cái gì?” Võ Chí Bân hỏi.

“Tôi nhìn thấy cô ấy…” Đầu Đinh ấp úng, “Cô ấy thay quần áo.”

Chuyện nhìn trộm rất dễ nghiện, có một đường tắt có thể nhìn trộm cuộc sống của người khác, đối với Đầu Đinh mà nói cái lỗ đó giống như có phép thuật hấp dẫn gã ta.

“Tôi không nhịn được, sau đó ngày nào tôi cũng nhìn trộm cô ấy.”

Đầu Đinh dính chặt lên mặt tường, mắt không chớp nhìn Tiết Mai tan làm về nhà, nhìn cô ấy gọi điện cho bạn bè, nhìn cô ấy đặt đồ ăn ngoài, ăn cơm, xem phim, nhìn mặt mộc sau khi tẩy trang của cô ấy. Gã ta cảm thấy giữa mình với Tiết Mai có một mối liên hệ riêng tư nào đó chỉ thuộc về hai người học.

Sau đó một thời gian, gã ta nhìn thấy cô ấy thử quần áo mới mà cô ấy mới mua. Rồi một buổi tối nào đấy, gã ta thấy cô ấy mặc bộ quần áo xinh đẹp mới mua, dẫn bạn trai về nhà.

Hai người một trước một sau vào nhà.

Gã ta ôm lòng ghen ghét nhìn cô ấy với bạn trai thân mật.

Võ Chí Bân ngắt lời gã ta, lấy ra bức ảnh bạn trai của Tiết Mai, xác nhận cẩn thận với gã ta: "Người mà cô ấy dẫn về là người này à?"

Người đàn ông trong ảnh có dáng người bình thường, thậm chí hơi mập, chiều cao chắc không quá một mét bảy lăm, nhìn sơ qua không có chỗ gì đặc biệt.

Đầu Đinh nhìn một cái, ánh mắt căm ghét, xác nhận: "Là hắn ta."

"Cậu rất ghét bạn trai của cô ấy sao?"

Đúng vậy, gã ta rất ghét.

Bởi vì sự xuất hiện của bạn trai Tiết Mai đã phá vỡ mối liên hệ riêng tư chỉ thuộc về gã ta, phá vỡ ảo tưởng không thực tết của gã ta, để gã ta tỉnh lại. Những thứ nhìn thấy được và không nhìn thấy được ở trên người Tiết Mai đều thuộc về một gã đàn ông khác.

Còn gã ta chỉ là một kẻ nhìn trộm, nấp trong bóng tối, thậm chí không chạm được vào cô ấy. Gã ta không thích cảm giác này.

"Tần suất đến của bạn trai cô ấy rất cao, cách ba bốn hôm sẽ đến, nếu đến thì thường ở qua đêm." Đầu Đinh nhớ lại, "Có buổi tối rất muộn rồi, Tiết Mai đã ngủ nhưng hắn ta cũng sẽ đến thăm cô ấy, ôm cô ấy ngủ."

Nghe một kẻ cuồng nhìn lén thẳng thắn nói quá trình nhìn lén của mình không phải là một trải nghiệm vui vẻ.

Quý Minh Nhuệ ở bên cạnh phụ trách ghi chép, cảm thấy chưa bao giờ ghi chép lại buồn đến như này.

Nhưng phải thừa nhận rằng gã hàng xóm nhìn trộm Tiết Mai trong thời gian dài chính là người "hiểu rõ" Tiết Mai nhất lúc này. Tiết Mai chết rồi, hành tung của hung thủ khó đoán, từ gã hàng xóm này có thể sẽ tìm thấy điểm đột phá nào đó.

Võ Chí Bân hỏi một câu quan trọng nhất: "Một tháng trước, lúc Tiết Mai bị hại, cậu không nhìn thấy gì sao?"

Đầu Đinh nói: "Không có, khoảng thời gian đó tôi về quê, trong nhà có tang sự."

Chuyện này bình thường sẽ không nói đối.

Kiểm tra vé xe, đi hỏi thăm một lượt thì rất nhanh biết được là thật hay giả

Võ Chí Bân: "Vậy sau khi cậu về, Tiết Mai không xuất hiện cả tháng trời, cậu không cảm thấy kỳ lạ sao?"

Đầu Đinh: "Tôi có cảm thấy là lạ, nhưng trước đó tôi có nhìn thấy cô ấy cãi nhau với bạn trai. Tôi tưởng rằng cô ấy đi tìm bạn trai rồi, với lại tôi cũng không có lập trường đi hỏi thăm tung tích của cô ấy…"

Gã ta là một kẻ bi3n thái trốn trong chỗ tối nhìn lén người khác.

Dù cảm thấy Tiết Mai không xuất hiện một tháng có thể có vấn đề gì đó, nhưng cũng không có cách đi nói với người khác.

Trong một tháng Tiết Mai biến mất, thỉnh thoảng Đầu Đinh sẽ nhìn cái lỗ nhỏ, nhìn từ lỗ nhỏ đó vừa vặn có thể nhìn thấy nửa cái tủ

đông.

Sau khi chuyện xảy ra, Đầu Đinh vừa nhớ đến cái tủ đông kia thì lưng lạnh toát… Trong một tháng trước đó, lúc nhìn trộm căn phòng của Tiết Mai qua cái lỗ nhỏ đó gã ta từng nhìn thấy cái tủ đông vô số lần, nhưng gã ta hoàn toàn không nghĩ rằng Tiết Mai đang ở trong tủ đông đó.

Đơn giản ghi chép xong, sau khi hỏi hết những gì nên hỏi, Võ Chí Bân với Quý Minh Nhuệ rút vào phòng quan sát phân tích thông tin.

Nhưng mà Quý Minh Nhuệ đang ôm sổ ghi chép trong tay, mở cửa phòng quan sát ra, anh ta vừa bước vào đã nhìn thấy ngay tay của Trì Thanh bị Giải Lâm nắm trong tay: "…"

Hơn nữa bàn tay đó còn không mang găng tay.

Tuy Trì Thanh trông có vẻ vẫn là bộ dạng lạnh lùng thờ ơ, cụp mắt ngồi ở đó, cũng không biết có nghe kỹ câu hỏi trong phòng thẩm vấn hay không, nhưng Quý Minh Nhuệ có thể xác nhận sơ sơ rằng người anh em của anh ta không có bị bắt cóc.

Chương 33: C33: Khách thuê nhà

Dịch: LTLT

Cửa phòng quan sát bỗng nhiên bị đẩy ra, hai đương sự Trì Thanh với Giải Lâm lại chẳng có phản ứng gì nhưng người ở cửa đã ngạc nhiên đến rớt cằm.

Một lúc sau, Quý Minh Nhuệ mới tìm lại được giọng nói của mình: "Mấy người…?"

Trì Thanh nhìn anh ta.

Quý Minh Nhuệ: "Găng tay của ông đâu?"

"Tháo rồi." Trì Thanh nói, "Mắt ông có vấn đề à, không nhìn thấy sao?"

"…"

Đương nhiên anh ta nhìn thấy.

Vấn đề là vì sao ông nội này lại tháo găng tay chứ?

Bây giờ Quý Minh Nhuệ có hơi ghen tị, sự ghen tị này chủ yếu bắt nguồn từ việc anh ta luôn cho rằng mình mới là bạn thân nhất của Trì Thanh. Từ hồi cấp ba thì mối quan hệ giữa anh ta và Trì Thanh luôn thân thiết hơn người khác, những người kia đều phải cách xa Trì Thanh hai mét, nhưng anh ta có thể xuất hiện trong phạm vi một mét.

Tuy lúc anh ta nói chuyện với Trì Thanh, Trì Thanh thường không để ý đến anh ta.

Nhưng những người bạn khác ngay cả cơ hội nói chuyện đơn phương với Trì Thanh còn chẳng có, so sánh như này, mối quan hệ giữa anh ta với Trì Thanh rõ ràng vô cùng "gần gũi", dù chữ "gần gũi" này khiến người ta cảm thấy cực kỳ nhỏ bé.

…

Dưới sự cố gắng cực khổ của Quý Minh Nhuệ, cuối cùng nhiều năm sau anh ta cũng đã nhìn thấy dáng vẻ không đeo găng tay của Trì Thanh.

Còn bây giờ.

Anh ta không còn là người có mối quan hệ tốt nhất với Trì Thanh nữa rồi!

Con ngươi của Quý Minh Nhuệ chấn động.

Nếu như Trì Thanh biết hoạt động tinh thần của người này nhiều đến vậy thì chỉ tặng anh ta hai chữ: Bị điên.

Quý Minh Nhuệ nói: "Vậy hai người không ai muốn giải thích à… Vì sao ông lại để cho anh ta nắm tay?"

Trì Thanh không định nói nhiều: "Chữa bệnh."

Quý Minh Nhuệ: "?"

Advertisement

Giải Lâm bổ sung giùm Trì Thanh: "Bán sĩ tâm lý khuyên cậu ấy bình

thường nên tiếp xúc với người khác nhiều hơn.”

Quý Minh Nhuệ lại hỏi: “Sao cậu không tiếp xúc nhiều với tôi?”

Trì Thanh: “Đụng ông cảm thấy gớm.”

Quý Minh Nhuệ: “Đụng anh ta thì không…?” Thì không thấy gớm à?

Câu hỏi này Quý Minh Nhuệ không có nói hết, cảnh tượng trước mắt đã nói cho anh ta biết đáp án, còn hỏi nữa thì cũng chỉ tự rước nhục.

Thế mà Giải Lâm vẫn cứ tiếp tục, nói thẳng ra cho anh ta biết: “Cách giải thích tiếp xúc nhiều với mọi người hơn thực ra không chính xác lắm.”

“?”

“Chủ yếu là tiếp xúc với tôi.” Giải Lâm nói tiếp, “Hiện tại cậu ấy không chấp nhận nổi người khác.”

Quý Minh Nhuệ: “…”

Bọn họ không thể rối rắm về vấn đề này được nữa, ngay sau đó, cửa phòng quan sát lại bị gõ, cảnh sát Lưu cùng một nhóm phá án nhưng được phân công việc khác thò đầu vào cửa nói: “Ba mẹ của Tiết Mai đến rồi.”

Ba mẹ Tiết Mai đều là dân quê, gia đình có hai con gái, một con trai, Tiết Mai xếp thứ hai, không phải đứa lớn nhất cũng không phải đứa được chiều nhất, kẹp ở chính giữa thường xuyên bị người nhà không để ý.

Tiết Mai học đại học cũng là rời gia đình đến bên ngoài, cho nên người trong nhà đã quen cô ấy sống một mình bên ngoài, cảm thấy dù sao con mình có thể tự chăm sóc bản thân là được, một tháng

không liên lạc là chuyện bình thường. Chỉ có mỗi khi Tiết Mai nhận tiền lương, trong nhà cần gì mới chủ động liên lạc với cô.

Tình huống gia đình giống hệt với Dương Trân Trân, ba mẹ Dương Trân Trân ly dị, một người tái giá một người tái hôn, hai bên đều không quan tâm đ ến cô, lễ tết có thể hỏi thăm một câu đã được lắm rồi.

Võ Chí Bân: "Hỏi kỹ xem, xem thử Tiết Mai có tiết lộ thông tin nào với bọn họ không, phải cụ thể đến nội dung của từng cuộc gọi, không thể bỏ qua bất cứ tình huống nào."

Sau đó còn có chuyện phải làm, không còn việc của Giải Lâm nữa, hắn lắc lắc mấy ngón tay đang nắm trong lòng bàn tay: "Đi không, cùng về?"

Trì Thanh đi theo sau Giải Lâm, ba mẹ Tiết Mai đúng lúc đứng ở trong hành lang, một người phụ nữ nông thôn tang thương, khóc đến mức khàn cả giọng: "Sao lại như vậy, tháng trước chúng tôi còn gọi điện thoại… Nó nói Tết sẽ về, sao giờ nó lại đi rồi?"

Trì Thanh không thể hiểu nổi đau thương này của mẹ ruột Tiết Mai.

Giải Lâm nhận ra Trì Thanh nhìn người phụ nữ kia nhiều lần: "Sao thế?"

Trì Thanh: "Chẳng phải bình thường bà ấy rất ít khi liên lạc với con gái sao?"

"Sinh vật con người này rất phức tạp." Giải Lâm nói, "Yêu cũng rất phức tạp."

Ngón tay của Trì Thanh vẫn đè vào lòng bàn tay của Giải Lâm, hắn dẫn Trì Thanh đi ngang qua khúc hành lang ầm ĩ này. Hắn vừa đi vừa nói: "Cách thức biểu đạt tình yêu của mỗi người sẽ khác nhau,

có người yêu lâu dài, có người yêu trong chớp mắt, có người sau khi mất đi, bất giác mới phát hiện thực ra mình yêu sâu đậm đối phương, thậm chí có đôi khi hận cũng là một loại tình yêu."

Khuya hôm nay, Trì Thanh mở to mắt, kim giờ chuyển qua "12".

Lần này không phải vì ồn mà là vì lời nói đó của Giải Lâm.

Từ "yêu" này hình như càng khiến anh cảm thấy lạ lẫm hơn những cảm xúc mà anh không thể biết, anh chưa từng suy nghĩ đến từ này.

Đối với rất nhiều người mà nói, tiết học đầu tiên về tình yêu thường bắt nguồn từ ba mẹ.

Nhưng từ lúc còn nhỏ, ấn tượng của Trì Thanh về ba mẹ đã ít càng thêm ít, có lẽ từng có ấm áp nhưng đó cũng là ở hồi còn rất nhỏ.

Cảnh đêm ngoài cửa sổ mờ tối, tổng cục vẫn đèn đuốc sáng trưng, tất cả mọi người tăng ca vì vụ án, mệt rồi thì nằm ở chỗ làm việc ngủ một lát. Lần này vì vụ án đột nhập vào phòng kì lạ xảy ra trong khu vực bọn họ quản lý mà Võ Chí Bân tạm thời bị điều về tổng cục làm việc.

Lúc này ông đang cầm gậy, bước ra khỏi phòng hồ sơ nhưng trong tay lại không phải là tài liệu liên quan đến vụ án này mà là một bản hồ sơ cá nhân.

Trang đầu tiên của hồ sơ viết: Trì Thanh.

"Đã điều tra hồ sơ giùm cậu rồi." Võ Chí Bân nói với điện thoại, "Bây giờ cậu xem à?"

Đầu kia điện thoại, giọng nói của Giải Lâm hờ hững: "Gửi qua đi."

Võ Chí Bân làm cảnh sát hình sự mấy chục năm, không dễ lừa như Giải Lâm, buổi sáng tuy ông không hỏi trực tiếp nhưng trong lòng lại

nói thầm… Trì Thanh này mấy lần liên tục đụng phải vụ án, chỉ là trùng hợp?

Bởi vì Trì Thanh là một trong những người còn sống sót của vụ trọng án năm đó, nhân viên phá án khi ấy đã tiến hành điều tra về Trì Thanh, thông tin chi tiết về tình hình gia đình và những theo dõi ngắn gọn sau đó của anh được ghi chép trong hồ sơ cá nhân.

Nhưng thân phận của người sống sót trong vụ án bắt cóc được mã hóa ở cấp độ rất cao, dù được lưu giữ trong hồ sơ cá nhân ở tổng cục thành phố cũng không thể lộ ra một chút thông tin liên quan đến vụ án bắt cóc.

Cho nên trong hồ sơ cá nhân này đã xóa đi phần liên quan đến án bắt cóc.

Giải Lâm ngồi trong phòng làm việc, ngón tay cầm cây bút máy màu đen, lật xem tài liệu sao chép mà Võ Chí Bân gửi đến: "Tình trạng gia đình, ba mẹ gặp tai nạn giao thông, từ nhỏ được gửi nuôi ở nhà cậu, thành tích học tập xuất sắc…"

Tài liệu cho thấy từ nhỏ mối quan hệ giữa Trì Thanh với nhà cậu cũng được, dù sao cũng không phải con ruột mình, không thân thiết lắm, nhưng cũng không cắt bớt chi phí ăn mặc của Trì Thanh. Mà từ sau lần bị mất khả năng nghe ngoài ý muốn, thái độ của Trì Thanh đối với gia đình nhà cậu có sự thay đổi rõ rệt.

Sau khi xuất viện do mâu thuẫn chuyện tiền bồi thường tai nạn giao thông năm ấy của ba mẹ Trì mà Trì Thanh dứt khoát kiện ra tòa, cũng sau đợt ra tòa đó mới biết được, bọn họ nhận nuôi Trì Thanh chỉ vì khoản tiền bồi thường kếch xù, ngoài miệng nói là giữ giùm nhưng thực tế thì mấy năm đầu đã bị bọn họ tiêu sạch sẽ.

"…"

Ánh mắt của Giải Lâm dừng lại ở bốn chữ "thay đổi rõ rệt", không nghĩ ra được khoảng thời gian Trì Thanh nằm viện đã xảy ra bước ngoặt gì khiến anh phát hiện sự thật gia đình cậu nhận nuôi mình.

Nửa phần sau hồ sơ gần như khớp với tình huống hiện tại mà hắn biết được, tính cách lầm lì, sau khi thi đại học thì học chuyên ngành diễn xuất, nhưng thiên phú diễn kịch rõ ràng không đủ.

Tuy phần hồ sơ cá nhân này có vài chỗ khiến lúc đọc Giải Lâm hơi ngừng lại, nhưng nhìn tổng thể thì không có chỗ nào đáng nghi cả.

Điện thoại vẫn đang kết nối, Võ Chí Bân ở đầu dây bên kia hỏi: "Cậu cảm thấy cậu ta có vấn đề à?"

Giải Lâm suy nghĩ một hồi, nói: "Có hơi đáng nghi, nhưng mà không liên quan đến vụ án, là một chuyện khác."

Võ Chí Bân nói thầm trong bụng, cậu không giống đang nghi ngờ người ta mà ngược lại cảm thấy rất hứng thú với người ta.

Buổi tối hôm nay Trì Thanh không ngủ ngon.

Hôm sau, anh vừa nghe các loại giọng nói trong tòa nhà vừa tiến hành chữa trị online với bác sĩ tâm lí. Bác sĩ Ngô chào hỏi trong điện thoại: "Gần đây cậu cảm thấy có ổn không? Phối hợp với anh Giải thế nào rồi?"

Trì Thanh không muốn nhắc đến họ Giải nào đó kéo anh đến tổng cục ngồi cả ngày, nhưng mà phải thừa nhận rằng lúc ở bên cạnh Giải Lâm, cả thế giới rất yên tĩnh.

Trì Thanh thừa nhận trạng thái hiện tại của mình vô cùng khó hiểu: "Tôi không muốn đến gần anh ta nhưng lại không kìm được mà đến gần."

Bác sĩ Ngô: "… Hiện tượng này bình thường thôi, dù sao cậu vẫn

chưa thích ứng, có thể làm đến mức độ không bài xích đã rất tốt rồi, chúng ta bước từng bước chậm rãi.”

Bác sĩ Ngô tiến hành tư vấn theo thường lệ, hai người nói chuyện một hồi.

Giữa lúc tư vấn, giọng nói trong tòa nhà chợt trở nên nhiều hơn.

Căn hộ dưới lầu cuối cùng cũng kiếm được khách thuê, hôm nay quyết định xong, ký hợp đồng cho thuê.

[Con gái được đó, cho con gái thuê thì mình yên tâm hơn, con gái cẩn thận, dễ nói chuyện.]

Giọng nói biến dạng này là chủ nhà đang nói.

Ngay sau đó, một giọng nói biến dạng khác vang lên, Trì Thanh nhớ giọng nói này, đây là cô gái lần trước muốn ở cùng với người khác: [Cuối cùng cũng thuê được căn hộ thích hợp, nơi này cũng gần chỗ làm, vừa vặn cậu ấy cũng rất thích.]

Bác sĩ Ngô đang nói thì phát hiện đối diện không lên tiếng bèn hỏi: “Có nghe thấy không? Alo?”

Từ trong đống giọng nói, Trì Thanh miễn cưỡng phân biệt ra giọng của bác sĩ Ngô: “Xin lỗi, có hơi ồn, không nghe rõ.”

“Ồn sao?”

Đâu có ồn đâu, đầu kia điện thoại rõ ràng rất yên tĩnh.

“Ồn, tư vấn hôm nay kết thúc ở đây đi.” Trì Thanh nói, “Hôm khác lại hẹn.”

Bác sĩ Ngô nghe thấy một tràng tiếng tút dài trong điện thoại, không hiểu gì hết, lẩm bẩm một mình: “Chẳng lẽ là giọng nói của mình làm

ồn đến cậu ấy sao?”

Sau khi căn hộ lầu dưới được cho thuê, công ty chuyển nhà nhanh chóng đến, trong tòa nhà lại bắt đầu ồn ào. Từ xế chiều, người của công ty chuyển nhà đã không ngừng ra vào.

Buổi tối Trì Thanh không ngủ ngon, sáng cũng không thể yên bình.

Anh mở giao diện trò chuyện của Giải Lâm trong ứng dụng weliao, nhìn một lúc lâu, phát hiện thật sự không tìm được cớ gì, đang quyết định thoát ra thì trong giao diện có thêm một tin nhắn.

Giải Lâm: Lầu dưới có người chuyển đến, xuống xem không?

Trì Thanh đáp: Xem cái gì?

Giải Lâm: Nghe nói là một cô gái.

Trì Thanh vô thức nhớ đến chiếc nhẫn mà Giải Lâm đeo trên tay, rất muốn nói xem con gái thì anh tự xuống xem đi.

Nhưng mà ngay sau đó Giải Lâm lại gửi đến một tin.

– Vụ án chưa phá, con gái thuê nhà bên ngoài khó tránh khỏi nghĩ nhiều, đặc biệt là người mới chuyển đến cũng chẳng quen biết ai, dù sao cũng gần, xuống chào hỏi gặp mặt.

Có lẽ là lời nói của Giải Lâm thật sự có mấy phần có lý, hoặc có lẽ là bên tai quá ồn.

Lúc Giải Lâm hỏi lần thứ hai “có đi không”, Trì Thanh trả lời một câu “đi”.

– Vậy cậu ra ngoài đi.

– Tôi ở cửa thang máy.

Lúc Trì Thanh mở cửa bước ra, Giải Lâm đang chờ thang máy ở cửa thang máy. Hắn ăn mặc rất bình thường, không có vì xuống dưới lầu mà cố ý thay quần áo, quả thực chỉ là đi chào hỏi đơn giản.

Giải Lâm: "Tôi còn tưởng cậu sẽ nói không muốn làm quen, muốn đi thì tự đi."

Trì Thanh: "…"

Anh thật sự muốn nói như thế nếu như không bị mất kiểm soát.

Chỗ đến ở lầu dưới, thang máy nhanh chóng đến nơi.

Lúc cửa thang máy mở ra, những giọng nói lộn xộn vừa rồi cách Trì Thanh gần hơn.

Trì Thanh chưa bước ra thang máy, chần chừ mấy giây không rõ ràng ở trong thang máy.

Giải Lâm nhìn anh, biết anh cảm thấy bên ngoài nhiều người, để ý thấy bàn tay anh buông thõng bên người không mang găng tay, thế là rất tự nhiên vươn tay ra dắt anh ra ngoài: "Không sao, không cho bọn họ đụng vào cậu."

Bên ngoài thang máy quả thực rất nhiều người, nhân viên chuyển nhà không ngừng kéo thùng lớn đi ra đi vào.

Nhưng sau khi chợt yên tĩnh, Trì Thanh cảm thấy… những người này trông cũng không phiền đến thế.

Chương 34: C34: Nhẫn

Dịch: LTLT

Khách thuê mới thật sự là một cô gái, dáng vẻ ngoan hiền, mái tóc buông dài, mặc một cái áo len, nói chuyện nhỏ nhẹ, liên tục nói cảm ơn với nhân viên chuyển nhà: "Đồ đạc hơi nặng, mọi người vất vả rồi."

Cửa ra vào đang mở, bên trong chỉ mới bày trí đơn giản, sàn nhà, các thiết bị cơ bản đều được bên vật tư giao đời mới nhất, đồ nội thất gì đó vẫn chưa mua sắm, vì thế ngoại trừ những thùng giấy to do nhân viên chuyển nhà chuyển vào thì trong nhà vô cùng trống trải.

Cô gái trông rất ốm yếu nhưng vẫn đang giúp đỡ bê thùng. Sau khi chuyển thùng giấy xong, cô đưa tay, lấy tay áo lau mồ hôi trước trán, lúc thả tay xuống thì nhìn thấy cửa nhà có hai người đàn ông lạ mặt đang đứng: "… Xin chào, tôi là khách thuê mới chuyển đến, các anh là?"

Hai người trước mặt cô chưa gặp bao giờ.

Bọn họ trông giống như minh tinh, nếu như đã từng gặp không thể nào không có chút ấn tượng.

"Chúng tôi sống ở tầng trên." Người đàn ông trong mắt có ý cười nói trước, "Nghe nói cô là chủ hộ mới chuyển đến nên xuống xem."

Giải Lâm cực kỳ mê hoặc khi nhìn chằm chằm người khác, đôi mắt

ấy giống như vô tình nhưng trong ánh mắt lại luôn có mấy phần "thâm tình", cũng chỉ có người khó chơi như Trì Thanh mới không có phản ứng gì với hắn, người bình thường đối mắt với hắn mấy giây rất dễ tước vũ khí đầu hàng.

"Tôi họ Giải, tên một chữ Lâm."

Giải Lâm nói xong lại kéo người mặt lạnh tanh, đang giữ khoảng cách xa nhất với các nhân viên chuyển nhà xung quanh đến bên cạnh mình, giới thiệu: "Tôi ở đối diện hướng với nhà cô, cậu ấy ở bên trên, sau này nếu có gì thì có thể đến tìm chúng tôi."

Gương mặt của cô mất kiểm soát đỏ bừng lên, đang định nói "cảm ơn" thì nghe thấy người đàn ông bên cạnh anh Giải đang bình tĩnh dịch chuyển vị trí nói: "Tìm anh ta, đừng tìm tôi, bỏ từ "chúng" ra đi."

"…"

Cô để ý thấy tóc mái của người đàn ông này rất dài, tuy xinh đẹp nhưng luôn cảm thấy có hơi chán chường, đôi môi của anh ta còn đỏ hơn đôi môi được son một lớp của cô, người đàn ông này lạnh lùng nói: "Có chuyện gì thì cố hết sức tự giải quyết, hoặc là tìm người họ Giải nhiệt tình này, anh ta rất sẵn lòng giúp đỡ, tóm lại bớt gõ cửa nhà tôi."

Lúc Trì Thanh nói chuyện vẫn luôn để ý đến nhân viên chuyển nhà đang di chuyển xung quanh và đống thùng giấy trên sàn nhà.

Chỉ cần nhân viên chuyển nhà có xu hướng di chuyển đến gần bên anh thì anh sẽ lùi về phía ngược lại, cuối cùng lưng dựa vào bức tường trên hành lang.

Giải Lâm bổ sung giùm: "Cậu ấy nói miệng vậy thôi, cô gõ cửa thì cậu ấy cũng sẽ mở."

Trì Thanh vô cùng thành thật nhấn mạnh: "Tôi sẽ không mở."

"…" Giải Lâm nhìn anh, "Người ta mới chuyển đến, cậu muốn để lại ấn tượng khó ở chung như này cho người ta sao?"

Trì Thanh dựa tường nói: "Lúc đầu nói cho rõ ràng, có thể bớt được rất nhiều phiền phức."

Cô gái: "…"

Tuy trông rất giống minh tinh nhưng chủ hộ tầng trên này có vẻ hơi kỳ lạ.

Sức tay của Giải Lâm có hơi tăng lên, cuối cùng đè thấp giọng nhắc nhở: "Có muốn chữa bệnh nữa không? Với cách chào hỏi này của cậu thì một vạn năm nữa cũng không thể nào tiếp xúc bình thường với mọi người."

Trì Thanh: "…"

Giải Lâm nói khẽ: "Nói lại."

Trì Thanh rất ít khi bị người khác ăn hiếp, bình thường mà nói anh gần như không có tử huyệt gì, nhưng mà bây giờ đang trong tình huống mất kiểm soát.

Trì Thanh mím môi, im lặng một hồi, khó khăn sắp xếp lời nói, lần đầu tiên trong đời bày tỏ thái độ chào đón tới thăm nhà với hàng xóm: "Nếu như cô thật sự có việc thì thỉnh thoảng có thể đến tìm tôi, tuy tôi rất không muốn mở cửa cho cô nhưng tôi sẽ cố hết sức khắc phục."

"…"

Lời nói này cũng không đỡ hơn mấy câu vừa rồi ở chỗ nào.

May mà cô gái không tính toán, dù gì cũng mới chuyển đến, chủ hộ tầng trên có thể xuống chào hỏi đã nằm ngoài dự đoán của cô rồi.

Gần đây, tin tức liên quan đến việc nữ giới thuê nhà càng ngày càng sôi nổi, thời gian này cô ra ngoài thuê nhà, nói trong bụng không hoang mang chắc chắn là giả. Cô tự giới thiệu: "Tôi họ Nhậm, các anh gọi tôi là Cầm Cầm hoặc là Tiểu Cầm đều được."

Giải Lâm đọc tên của cô: "Cầm Cầm?"

Con người Giải Lâm rất dễ khiến người ta nơi lỏng cảnh giác lúc trò chuyện: "Là cầm trong thụ cầm sao?" (*thụ cầm: đàn hạc)

Khác với con hồ ly giống như đang tặng không hơi ấm kia, Trì Thanh mở miệng như một thau nước lạnh: "Cô Nhậm."

Nhậm Cầm: "À ừm… Gọi cô Nhậm cũng được."

Lúc nói chuyện, trong nhà truyền đến một tiếng mèo kêu rất nhỏ: "… Meo."

"À, đúng rồi." Nhậm Cầm xoay người vào nhà, ôm mèo nhà mình lên, "Nó tên là Cao Cao*, năm nay một tuổi rưỡi, quên giới thiệu cho các anh. Có phải nó rất dễ thương không?" (*Cao này là 糕, nghĩa là bánh ngọt)

Con mèo này là Nhậm Cầm nhặt được ở trong tiểu khu mà cô ở trước đây, một con mèo mướp vàng tròn vo.

"Mùa đông năm ngoái, nó vì trời lạnh quá nên nấp ở cửa nhà của tôi." Tính cách của Nhậm Cầm dịu dàng giống như giọng nói của cô, "Khi ấy không có mập như bây giờ đâu, chỉ là một con mèo rất nhỏ, tôi bèn nhặt nó về nhà."

Mèo mướp dường như rất nhạy cảm với chữ "mập" này, cho rằng đây là sỉ nhục miêu cách* của mình, lại phát ra một tiếng "meo". (*con người là nhân cách còn con mèo là mèo cách:v)

Cao Cao ngoan ngoãn đáng yêu, chỉ cần từng gặp nó thì không ai là không thích. Nhậm Cầm chưa từng nghĩ đến chuyện hai người ở tầng trên có thích mèo hay không, cô hơi đưa mèo ra ngoài, nói: "Cao Cao, chào hai chú đi."

Trì Thanh vốn đã bị nhân viên vận chuyển ép đến bên tường, con mèo này đột nhiên đến gần làm anh không thể lùi được nữa: "…"

Giải Lâm chặn trước mặt anh một bước, không cho móng vuốt tràn đầy nhiệt tình của con mèo mướp kia đụng vào người Trì Thanh, sau khi chắn xong, trong ánh nhìn kỳ lạ của Nhậm Cầm, hắn chọn một lí do khá hợp lí: "Lúc nhỏ cậu ấy từng bị mèo cào, cho nên thấy mèo thì có hơi sợ."

"Thế à." Nhậm Cầm buông tay, mèo mướp nhanh như chớp chạy vào trong nhà, "Xin lỗi, nhưng mà Cao Cao rất ngoan, nó chưa từng cào người, anh yên tâm."

Giải Lâm nói: "Không sao, nhìn ra được, nó rất ngoan cũng rất dễ thương."

Hai người… chủ yếu là Giải Lâm với Nhậm Cầm nói chuyện một lát coi như chào hỏi đơn giản.

Thông qua vài ba câu nói cùng với quan sát đơn giản, không khó chắp vá được thông tin cơ bản về cuộc sống của Nhậm Cầm. Thì ra cô làm cửa hàng trưởng của cửa hàng bánh ngọt ở thành phố bên cạnh, nhưng mà đại lý tạm thời xảy ra biến động, cô đành phải theo sắp xếp của cấp trên đổi cửa hàng tiếp tục làm việc, vì thế tuần trước được điều đến làm việc tại một cửa hàng nào đó ở thành phố Hoa Nam.

Sau khi cô đến đây mới nghe nói chỗ này xảy ra hai vụ án mạng, đến giờ hung thủ còn chưa sa lưới.

Tuy nơi này nói gần tiểu khu Dương Viên cũng không gần nhưng nói xa thì cũng không tính là xa.

"Cô sống một mình à?" Giải Lâm hỏi.

"Không." Nhậm Cầm mỉm cười, "Tôi ở cùng bạn, mấy ngày nữa cậu ấy mới đến, lúc đặt vé quá vội vàng, không thể đặt vé cùng một ngày."

Sau khi hỏi han sơ sơ, xác nhận không có chỗ nào cần giúp đỡ, hai người không làm phiền nữa.

Nhậm Cầm chờ cửa thang máy khép lại lần nữa mới lấy điện thoại ra gọi điện, đầu dây bên kia chính là người bạn sống cùng, cô nói nhỏ: "Mình đến rồi, công ty vận chuyển cũng chuyển gần xong rồi… Ừm… Mình biết rồi…"

Nhậm Cầm đang nói thì nhắc đến hai chủ hộ ở tầng trên: "Vừa rồi người ở tầng trên xuống chào mình. Người rất tốt, mình còn nghĩ có phải minh tinh không… Đẹp trai chứ, nhưng mà bọn họ nắm tay nhau xuống." Lúc nãy Nhậm Cầm không tiện nói không có nghĩa cô không chú ý đến hành động nhỏ của hai người.

Nhậm Cầm nhìn cánh cửa thang máy đóng chặt: "Chỉ là một người trong đó có vẻ kỳ lạ…"

Lúc này, Trì Thanh "kì lạ" đang đứng ở trong thang máy, cụp mắt nhìn tay Giải Lâm còn chưa buông ra.

Thực ra Giải Lâm chẳng hề dùng sức, nếu như Trì Thanh muốn rút ngón tay ra khỏi lòng bàn tay hắn thì chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay, nhưng mà anh lại không làm thế.

Thậm chí sau khi cửa thang máy mở ra, hướng về nhà của hai người rõ ràng khác biệt hoàn toàn nhưng Trì Thanh vẫn không rút ngón tay ra.

Hai người đứng ở cửa thang máy một hồi, anh nhìn tôi tôi nhìn anh.

Cuối cùng Giải Lâm đung đưa ngón tay trong tay, hỏi: "Cậu muốn theo tôi về nhà à?"

Câu nói này của Giải Lâm chỉ là nói đùa, chậm chí đã chuẩn bị sẵn tinh thần Trì Thanh sẽ bảo hắn cút, nhưng mà nằm ngoài dự đoán, Trì Thanh lại hỏi ngược lại: "Không được sao?"

Giải Lâm nhướng mày: "?"

Trì Thanh biết rõ câu vừa rồi được nói ra từ miệng của mình thì kỳ lạ cỡ nào, thế là bổ sung thêm: "Bệnh của tôi có lẽ phải tăng thời gian chữa trị, nếu không thì không có hiệu quả."

"…"

Đây đúng là một lí do khiến người ta không thể phản bác.

Dù sao thì bệnh của anh nghiêm trọng thật.

Trì Thanh lần thứ hai vào nhà Giải Lâm.

Bày biện trong phòng không khác gì nhiều so với lần trước anh đến, bị âm thanh bên tai làm ồn quá lâu, Trì Thanh vừa ngồi lên sô pha chưa đến mười phút thì đã nhanh chóng cảm thấy cơn buồn ngủ đánh ập đến.

Trước khi Trì Thanh nhắm mắt hoàn toàn, anh nhìn qua khe hở trước mắt loáng thoáng thấy Giải Lâm vẫn duy trì tư thế giống lần trước, ngồi dựa vào sô pha bên cạnh, chỉ là lần trước hắn cầm điện thoại

còn lần này lại nhìn tài liệu liên quan đến vụ án.

Giải Lâm đưa lưng về phía cửa sổ sát đất, bóng cây màu đen bên ngoài cửa sổ giống như một bức tường phông nền.

Giữa ngón tay gầy gầy cao quý của hắn kẹp một cây bút, lật hồ sơ vụ án qua một trang, Trì Thanh để ý đến chiếc nhẫn đeo trên ngón tay hắn.

Thực tế thì anh đã để ý đến chiếc nhẫn này rất nhiều lần rồi.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Giải Lâm ở phòng tư vấn tâm lý, ngoại trừ gương mặt thì chiếc nhẫn này cũng để lại ấn tượng.

Trì Thanh theo thói quen xâu chuỗi những chi tiết mà bình thường để ý đến, ví dụ như căn hộ của Giải Lâm, trong căn hộ không có bất cứ đồ đôi nào, cũng không nhìn ra dấu vết của người nào khác từng ở, càng chưa từng nghe bản thân hắn hoặc là nhóm người Quý Minh Nhuệ nói rằng hắn từng hẹn hò với người khác.

Tuy có một gương mặt trông không giống độc thân, nhưng các chi tiết ấy đều chỉ về kết luận "hắn chắc chắn độc thân".

Đương nhiên cũng không loại trừ một loại tình huống khác… bạn gái cũ để lại.

Sau khi chia tay còn đeo nhẫn, chứng tỏ hắn rất thâm tình với người này, nguyên nhân chia tay có lẽ là bị gia đình ngăn cản, cũng có thể là đối phương đã mất.

Lúc con người đang buồn ngủ, tư duy luôn dễ bị phân tán, trước khi ngủ Trì Thanh nghĩ đông nghĩ tây, cuối cùng càng nghĩ càng tỉnh táo.

Giải Lâm xem xong hồ sơ, ngước mắt nhìn thấy Trì Thanh ở trên ghế

sô pha nhìn chằm chằm mình.

Giải Lâm: "Sao thế?"

Cuối cùng Trì Thanh nhìn chiếc nhẫn: "Không có gì."

Giải Lâm: "Không có gì thì cậu nhìn tay tôi làm gì?" Hắn nhìn theo tầm mắt của Trì Thanh, thu hẹp phạm vi mục tiêu, "Cậu có hứng thú với chiếc nhẫn này à?"

Giải Lâm dùng hành động thực tế lật đổ hết tất cả suy đoán vừa rồi của Trì Thanh. Hắn không quan tâm tháo chiếc nhẫn từ ngón tay ra đưa cho anh, giống như đưa một món đồ chơi không đáng tiền.

"?"

Trong bàn tay trống trơn còn lại của Trì Thanh bỗng nhiên bị nhét vào một chiếc nhẫn, có hơi ngơ ngác: "Đây không phải nhẫn bạn gái cũ của anh tặng sao?"

"Bạn gái cũ gì cơ?" Giải Lâm không biết Trì Thanh suy ra được kết luận này từ đâu, nói, "Đâu ra bạn gái cũ."

"Nhẫn này là tôi tự mua, trước đây lúc đến quán bar với Ngô Chí bị quá nhiều người vây quanh, khó mà từ chối nên mua nhẫn đeo."

"…"

Trì Thanh nghĩ thế nào cũng không ngờ chiếc nhẫn này xuất hiện vì lí do đó.

Đồng thời nhớ đến tình hình lần trước nhìn thấy lúc đến quán bar đưa quần áo… người vây xung quanh Giải Lâm vẫn không ít.

Giải Lâm xoay chiếc bút kẹp giữa tay một vòng, cũng phủ nhận luôn hiệu quả nhỏ bé của chiêu này: "… Nhưng mà vô dụng."

Chương 35: C35: Trợ lý

Dịch: LTLT

Chiếc nhẫn Giải Lâm tháo ra đang nằm trong tay Trì Thanh, bởi vì còn đang tiến hành "chữa trị" nên một tay của Trì Thanh vẫn bị Giải Lâm nắm lấy, muốn trả nhẫn lại nhưng lúc cầm nhẫn bằng một tay lại không cầm được, chiếc nhẫn ánh lên ánh sáng bạc trượt vào trong đầu ngón trỏ của anh.

Ngón tay của Trì Thanh mảnh khảnh, trong quá trình trượt vào, chiếc nhẫn chẳng gặp phải cản trở nào, thuận lợi trượt xuống hết ngón tay: "…"

Giải Lâm: "Cậu đeo cái nhẫn này to quá, nếu như cậu thích, tôi hỏi nhân viên cửa hàng kiểu này có còn hàng không."

Ngón tay Trì Thanh nhỏ, quả thực đeo vào lộ ra khe hở.

Trì Thanh nói thầm, ai rảnh giống anh chứ, tự mua nhẫn cho mình đeo.

Trì Thanh: "Tôi không thích."

Trì Thanh chưa từng đeo nhẫn, cũng chưa từng đeo bất cứ trang sức dành cho tay nào, dù sao thì trang sức sẽ ảnh hưởng đến tốc độ rửa tay của anh.

Với lại bình thường đeo găng tay cũng không tiện, càng chưa nói đeo nhẫn của người khác… Ngay cả người anh còn không muốn

đụng thì càng không thể nào đi đụng đồ vật của họ.

Trì Thanh co co ngón tay lại, rất khó chịu tháo nhẫn ra: "Tự nó không cẩn thận trượt vào."

Giải Lâm cũng không nói nhiều, nhận lại nhẫn, tiện tay đeo vào ngón áp út.

Chủ đề đột ngột về chiếc nhẫn này nhanh chóng qua đi, hai người không nói nhiều nữa. Cơn buồn ngủ vừa rồi bị Trì Thanh quên mất lại kéo đến, đầu ngón tay của anh tì vào trong lòng bàn tay của Giải Lâm, phát hiện chút khó chịu kia cũng đã dần nhạt đi, thậm chí còn cảm thấy lúc ở trong nhà Giải Lâm… còn thoải mái hơn nhiều so với lúc ở nhà của mình.

Trì Thanh dựa vào sô pha ngủ một hồi, không nằm mơ thấy gì cũng không nghe thấy giọng nói nào, cũng chẳng cần lo lắng ngủ được một chốc thì bị giọng nói của ai đó làm tỉnh giấc, chỉ loáng thoáng nghe thấy tiếng lật hồ sơ của người đàn ông bên cạnh.

Đến khi Trì Thanh ngủ bù xong thức dậy đã là đêm khuya.

Dù anh không muốn để ý đến Giải Lâm nhưng vẫn phải thừa nhận là mình như này quả thực rất làm phiền hắn nghỉ ngơi.

Thế là lúc Giải Lâm tiễn Trì Thanh đến cửa, anh dừng lại, đứng ở cửa một hồi: "Tối mai anh có rảnh không?"

Giải Lâm nhìn Trì Thanh, hỏi ngược lại: "Rảnh, cậu vẫn muốn về nhà với tôi à?"

"…"

Trì Thanh: "Mời anh ăn cơm."

Advertisement

“Cậu chắc chứ?” Giải Lâm nói bằng giọng điệu nghi ngờ, “Nếu như ăn ở nhà thì rửa chén y như muốn đòi mạng cậu, ra ngoài ăn cậu lại chê nhiều người.”

Chuyện rửa chén mà Giải Lâm nói là chỉ dáng vẻ không muốn đụng vào dụng cụ ăn uống mà người khác đã cầm nhưng lại phải bưng chén dĩa đi rửa sau khi ăn xong của Trì Thanh lúc ở nhà anh trước đây.

Trì Thanh nghĩ một lát, cảm thấy đúng là như thế thật: “Vậy thì thôi đi.”

Giải Lâm dựa cửa: “Tốc độ từ bỏ của cậu cũng nhanh ghê.”

Trì Thanh: “…”

Giải Lâm lại nói: “Thực ra không cần phiền phức như thế, nếu như cậu muốn trả công thì đúng lúc có chuyện muốn nhờ cậu giúp.”

Sau khi về thì Giải Lâm đã cởi áo khoác ra, trên người còn lại một cái áo len sẫm màu, cổ áo rộng trượt xuống, cộng với gương mặt này trông giống như mới thức dậy.

“?”

“Chắc cậu cũng nghe nói tôi về lại tổng cục rồi.” Giải Lâm ngừng một chút nói, “Vụ án rất phức tạp, cho nên thiếu một trợ lý.”

—

Trì Thanh nằm trên giường, giờ này, giọng nói ở trong tòa nhà không nhiều.

Có một người thức khuya cày phim, đang bị bộ phim Hàn ngược đến

khóc sướt mướt: [Không! Cô quay đầu lại nhìn anh ấy đi!]

"…"

[Thực ra anh ấy lừa cô đó! Anh ấy không yêu người phụ nữ kia, anh ấy mắc bệnh hiểm nghèo, không muốn để cô đau khổ mà thôi. Hai người nói rõ ràng đi, đừng chia tay mà QAQ! Đoạn đường cuối cùng của đời người không thể đi cùng nhau sao?]

[…]

Trì Thanh vừa nghe mấy tình tiết phim lộn xộn khiến người ta không hiểu nổi vừa nhớ đến câu nói vừa rồi của Giải Lâm.

Trước khi Giải Lâm nói, Trì Thanh từng nghĩ đến hắn sẽ đưa ra những yêu cầu gì, nghĩ ra rất nhiều, chỉ không nghĩ rằng hắn sẽ mời mình làm "trợ lý của cố vấn tổng cục."

Màn hình điện thoại chợt sáng lên.

Trên màn hình là một dòng tin nhắn mới.

– Cậu suy nghĩ đi, ngày mai cho tôi câu trả lời.

Trì Thanh thật sự đang suy nghĩ.

Nếu như nửa tháng trước Giải Lâm nói câu này thì chắc chắn anh sẽ không do dự bảo hắn lắc nước trong đầu của hắn đi, sau đó bảo hắn đến từ đâu thì về lại nơi đó đi.

Nhưng mà, so với mỗi ngày đều trốn trong tòa nhà, ngày ngày không thể từ chối mà nhận lấy các loại giọng nói… anh thừa nhận ở bên cạnh Giải Lâm giống như có "một nút tắt âm", đối với anh mà nói thật sự rất có sức hấp dẫn.

Kinh nghiệm làm việc của Trì Thanh trước đây rất đơn giản, có quay phim, tuy vai rất nhỏ, lời thoại cũng chỉ mấy câu, những thời gian còn lại chỉ cần anh muốn thì có thể đi tham gia các chương trình làm nền… nhưng mà anh chê nhiều người, có đi cũng không vui vẻ với người ta, cách các khách mời khác ba mét, vì thế thường xuyên bị người khác chỉ trích.

Anh không thấy hứng thú với người khác, dù trước đây biết gần nhà xảy ra hung án thì anh cũng không có cảm giác gì.

Anh rất khó thấy đồng cảm với người chết hoặc là thấy sợ hung thủ.

Nhưng anh thừa nhận, bỏ những thứ khác đi thì quả thực anh có hơi hứng thú với bản thân vụ án.

Nếu không thì vào hôm mưa ấy anh sẽ không nổi hứng dính vào trong vụ án giết mèo, cũng sẽ không đi theo tên Đầu Đinh ở trên đường.

Cho nên anh không bài xích tính chất công việc này lắm.

Cộng thêm anh cần Giải Lâm giúp "chữa trị"…

Sau khi cân nhắc, thái độ của Trì Thanh có hơi dao động.

—

"Cậu muốn mang theo trợ lý à?" Sáng hôm sau, Võ Chí Bân không kìm được mà tăng âm lượng trong điện thoại, nghi ngờ có phải mình nghe nhầm không, "Ai, Trì Thanh sao?"

Giải Lâm không phủ nhận, chuyển chủ đề: "Anh ăn cơm chưa, đừng ỷ sức khỏe mình bây giờ không có bệnh vặt thì gộp hai bữa làm một ăn."

Võ Chí Bân cắt ngang vấn đề ăn uống: "Cậu nói trước có phải cậu ta

không đã.”

Giải Lâm: “Là cậu ấy, ngoài cậu ấy thì còn có thể là ai chứ?”

Võ Chí Bân: “…”

Võ Chí Bân không biết hai người Giải Lâm với Trì Thanh thân thiết quá rốt cuộc có phải chuyện tốt hay không.

Giải Lâm bắt lấy sự im lặng ngắn ngủi của Võ Chí Bân: “Anh Bân, lần trước lúc nhắc đến cậu ấy, phản ứng của anh không đúng lắm.”

Võ Chí Bân sờ mũi: “Chỉ là tôi cảm thấy cậu ta… có vẻ rất nguy hiểm.”

Một lát sau, Võ Chí Bân nghe Giải Lâm nói: “Em cũng rất nguy hiểm.”

Câu nói này khiến Võ Chí Bân không biết nên nói gì lúc này.

Biểu hiện thường ngày của Giải Lâm khiến người khác buông lỏng cảnh giác, hắn không khác gì người bình thường, thậm chí còn dễ dàng có được sự tín nhiệm của người khác hơn rất nhiều người… Chuyện này khiến Võ Chí Bân thường quên mất báo cáo đánh giá tâm lý năm ấy của Giải Lâm.

“Vì sao là cậu ta?”

Cuối cùng Võ Chí Bân hỏi ngược lại: “Cậu hiếm khi để người khác bên cạnh.”

Giải Lâm nghĩ một lát, đưa ra câu trả lời: “Cậu ấy thật sự có thể giúp đỡ phá án.”

Tuy hắn có chút ý đồ riêng nhưng cũng không phủ nhận nguyên

nhân khách quan: "… Cậu ấy rất thông minh."

Thậm chí thông minh đến mức thường xuyên khiến người ta cảm thấy Trì Thanh làm nhầm nghề. Ngoài gương mặt xinh đẹp quá mức kia có đôi khi khiến mọi người liên tưởng đến hai chữ "người nổi tiếng" ra thì Trì Thanh chẳng hợp với nghề diễn viên này, điều tra vụ án rõ ràng càng thích hợp hơn.

"Còn một điều nữa, hiện tại chưa phát hiện cậu ấy có gì đáng nghi." Giải Lâm nói, "Nhưng mà có thể là trực giác… em luôn cảm thấy trên người cậu ấy có cất giấu bí mật gì đó."

Giải Lâm thừa nhận hắn tò mò về Trì Thanh.

Võ Chí Bân lẩm bẩm: "Người đó chưa chắc muốn đến."

Đêm đã khuya, Giải Lâm đứng ở cửa sổ, bên ngoài cửa sổ sát đất rộng lớn ấy tối om một vùng, hắn đứng một hồi, nói: "Chưa chắc cậu ấy không muốn."

Bởi vì dường như tử huyệt của Trì Thanh chính là "chữa trị". Bình thường Trì Thanh dù khó nói chuyện đến đâu, chỉ cần nhắc đến chữa trị thì sẽ miễn cưỡng từ "cực kỳ khó nói chuyện" chuyển sang "không khó nói lắm", tuy đều là khó nói chuyện nhưng mức độ đã giảm xuống.

Nếu không thì vừa rồi Trì Thanh cũng sẽ không nói lại lần nữa với chủ hộ ở tầng dưới.

Cho nên Giải Lâm đoán, nếu như tiền đề là vì chữa trị thì chưa chắc Trì Thanh sẽ không đồng ý.

Sáng hôm đó, bên cạnh hàng xe cảnh sát ở cổng tổng cục có một chiếc xe tư nhân bắt mắt đang đậu, trải qua khoảng thời gian này, tất cả mọi người đều biết tổng cục có một "cố vấn" mới đến, cho nên đã không thấy lạ gì với chiếc xe màu đen bóng loáng đó từ lâu.

Sau khi hạ cửa xe xuống, có nhân viên đi ngang qua chào hỏi với hắn: "Cố vấn Giải, chào buổi sáng."

Giải Lâm cười đáp lại: "Chào buổi sáng, hôm nay chắc bận lắm."

Nhân viên kia vừa định nói "vì dân phục vụ" nhưng chưa kịp nói ra thì nhìn xuyên qua cửa xe phát hiện hôm nay cố vấn Giải không đến một mình, trên ghế phụ còn có một người đang ngồi. Anh ta nhìn thoáng qua không rõ người kia trông thế nào, nhưng lại để ý thấy trước khi người này xuống xe thì lấy ra đôi găng tay màu đen ở trong túi áo, ngón tay thon dài cầm mảnh vải màu đen, thong thả đeo găng tay.

Trong cục.

Từ sau khi Giải Lâm về lại tổng cục, trong cục không xảy ra tin tức mới gì nữa, kết quả hôm nay lại có thêm chuyện: "Người bên cạnh… cố vấn Giải là ai thế?"

Vài người bàn tán xôn xao: "Ai cơ?"

"Đồ đen, đeo găng tay, trông rất đẹp."

Từ "đẹp" này rất ít khi dùng để miêu tả nam giới, nhưng mà dùng với người đàn ông lạ mặt kia thì không ai phản bác được.

Có người nhớ ra: "Lần trước tôi từng nhìn thấy anh ta, anh ta từng đến đây một lần, tôi nhớ là anh ta ngồi ở hành lang bên ngoài phòng thẩm vấn rất lâu."

Cũng có người vừa mới nghe ngóng tin tức xong quay về: "Nghe nói là trợ lý mà cố vấn Giải tìm."

"Trợ lý cố vấn?" Có người nói, "… Vậy tính là cố vấn thứ hai đi, tổng cục chúng ta thế mà mời hai cố vấn, thật sự hiếm thấy."

Ở vị trí chính thức, thực ra không có cách nói trợ lý cố vấn, nếu như cùng giúp đỡ phá án dựa theo quy chế thì đồng nghĩa là cố vấn thứ hai.

Người bị bọn họ bàn tán lúc này đang ngồi trong phòng họp.

Xung quanh chiếc bàn dài đều là cảnh sát hình sự mặc đồng phục, người ngồi ở kia khác biệt hoàn toàn với bọn họ từ một đã biến thành hai.

Đôi tay đeo găng tay màu đen của Trì Thanh đan vào nhau, đặt trên bàn, cụp mắt nhận lấy ánh nhìn đánh giá của những người còn lại.

Hai tiếng trước, Trì Thanh mới thức dậy, rửa mặt xong thì nước trên mặt làm ướt tóc mái trước trán, anh đang định lau mặt thì nhìn thấy Giải Lâm gửi qua một câu: "Suy nghĩ thế nào rồi?"

Trì Thanh chớp mắt, ép giọt nước trên lông mi trượt xuống theo động tác này.

Anh giật lấy chiếc khăn treo trên tường rồi lau khô ngón tay, gửi đi bốn chữ.

– Thời hạn bao lâu?

Giải Lâm trả lời rất nhanh.

– Vậy phải xem thời gian chữa trị của cậu bao lâu.

[Đừng mà, hai người từng hẹn cùng nhau xem trận tuyết đầu tiên của mùa đông, sao anh có thể đi trước được QAQ… Vì sao ung thư muốn hai người rời xa?]

Một đêm trôi qua, cô gái cày phim trong tòa nhà này cuối cùng cũng

coi đến đoạn cuối của bộ phim bi kịch này, khóc càng ngày càng chân thật.

[Mình thà người chết kia là mình cũng không muốn couple mình ship không thể ở bên nhau!]

[…]

Trì Thanh trải qua một tối đau khổ, ma xui quỷ khiến đồng ý.

Nhưng mà lúc ngồi trong phòng họp thật rồi, nghe thấy một đống giọng nói xung quanh, anh bắt đầu suy nghĩ có phải quyết định của mình võ đoán quá rồi không.

Chuyện tổng cục có thêm một cố vấn nhanh chóng truyền đi. Các cảnh sát làm việc chăm chỉ trong đồn cảnh sát Vĩnh An cũng nhận được tin tức này rất nhanh: "Nghe nói tổng cục có một vị cố vấn thứ hai."

Quý Minh Nhuệ vừa đi làm đã nghe được một tin hóng hớt thật to: "Cố vấn thứ hai, đỉnh thế à?"

Anh ta tràn ngập phấn khởi, tưởng rằng tổng cục đặc biệt mời cao thủ tâm lý học tội phạm: "Kể rõ hơn nào."

"Kể rõ hơn chính là người trông rất đẹp." Người nắm chắc nguồn tin đầu tiên nói.

Quý Minh Nhuệ rất biết tâng bốc: "Trai đẹp à?"

Chủ tin tức tiếp tục: "Nghe nói tuy đẹp trai nhưng dáng vẻ không dễ tiếp cận."

"Người lợi hại hơi có cá tính." Quý Minh Nhuệ chép miệng, "Có thể hiểu được."

“Còn thích đeo găng tay, nghe nói bị bệnh ám ảnh sạch sẽ.”

“…?”

Quý Minh Nhuệ ngơ ngác, tin này càng nghe sao lại cảm thấy hơi quen thuộc nhỉ?

Chương 36: C36: Giọng nói

Dịch: LTLT

Bầu không khí trong phòng họp yên tĩnh, một lát sau mới cuối cùng cũng có người mở miệng trước: "Mấy đêm trước, trong thành phố xảy ra một vụ án mưu sát..."

Hai vụ án đột nhập vào nhà liên hoàn của Dương Trân Trân và Tiết Mai hiện nay vẫn chưa có tin tức nào có thể công khai, bọn họ nghe theo miêu tả tính chất công việc của hung thủ mà lần trước Giải Lâm đã nói còn đang ở trong giai đoạn điều tra loại trừ nhân viên đáng nghi, trọng điểm điều tra là nhân viên đáng nghi đang làm công việc mang tính chất di cộng, sống trong tiểu khu Dương Viên với Thiên Thụy.

Ngoài vụ án đột nhập vào nhà, số lượng vụ án mà tổng cục phụ trách nhiều vô kể, vì thế vụ án mà cố vấn tham gia không chỉ có một.

Cố vấn giống như viên gạch, nơi nào cần thì chuyển đến nơi đó.

Tình tiết vụ án mưu sát mới xảy ra không phức tạp, một người đàn ông đêm khuya cầm dao đâm cấp trên của mình bị thương, nhưng mà điều kì lạ là sau khi bên cảnh sát đến bắt giữ thì không tìm được con dao đó.

Bởi vì chưa tìm được hung khí nên nghi phạm sống chết không nhận chuyện này.

[Bây giờ đang ở phòng thẩm vấn sát bên… nói cái gì cũng không nhận.]

Trì Thanh không cần lật tài liệu đang phát ra mà thông qua giọng nói của người xung quanh, dễ dàng biết được rõ ràng ngọn nguồn. Sau mấy phút ngắn ngủi, ngay cả chi tiết lúc bắt nghi phạm anh cũng nghe rất rõ ràng.

Nhưng dáng vẻ của anh vẫn phải giả vờ.

Sau khi chuyển tài liệu cho anh xong, người mới của tổng cục phụ trách việc phát tài liệu lén nhìn anh một cái.

Sau đó, cậu ta nhìn thấy ngón tay được bao trong găng tay màu đen vô cùng tùy ý lật trang bìa ra, dùng thái độ không nghiêm túc nhìn lướt qua mấy lần, nhìn sơ qua vài cái đã đọc xong tài liệu.

[… Anh ta thật sự đang nghiêm túc xem sao?]

"Hành hung có dự tính, hai người từng có gút mắc về tiền bạc, hung khí chưa tìm thấy." Người mới vừa nói thầm trong lòng thì nghe thấy Trì Thanh mở đôi môi đỏ tươi, nói ra tình tiết quan trọng của vụ án, giọng nói lạnh lùng, "Tôi có xem."

Lúc nói những lời này, đôi mắt đen sẫm bị tóc mái che lại của Trì Thanh đang nhìn cậu ta. Rõ ràng là một ánh mắt không có nhiệt độ nhưng lại khiến cậu ta bỗng dưng sinh ra một loại cảm giác bị người khác nhìn thấu từ trong ra ngoài.

Khoảnh khắc đó, cậu ta cảm thấy mình không chỗ che thân, thầm nghĩ trong đầu: [Mình chỉ nhìn anh ta một cái, sao anh ta biết mình đang nghĩ gì?]

Trì Thanh dời ánh mắt, không trả lời nữa, chỉ nói một câu "Cảm ơn", câu "Cảm ơn" này là cảm ơn vừa rồi cậu ta chuyển tài liệu giùm.

Advertisement

Giải Lâm cũng xem rất nhanh, nhìn thoáng cái đã xong, hắn hỏi: "Bây giờ còn đang thẩm vấn à?"

Đối diện nói: "Ở phòng sát bên."

Giải Lâm khép tài liệu lại, lúc nói chuyện có hơi nghiêng đầu, nói với Trì Thanh: "Qua đó xem thử?"

Trì Thanh không có ý kiến, sau khi đứng lên có người muốn dẫn đường cho bọn họ, người đó nhiệt tình đứng trước ở cửa, đưa tay làm động tác "mời". Cửa chỉ mở có một nửa, người đó đứng ở cửa đã chắn mất một nửa đường, tuy khoảng cách nửa phần còn lại đối với người bình thường mà nói thì sẽ không thấy chật nhưng mà định nghĩa khoảng cách xã giao bình thường của Trì Thanh không giống với mọi người.

Trì Thanh đang định nói "nhường đường" thì Giải Lâm đã đứng chắn trước mặt anh nói trước: "Không cần khách sáo như thế, người của tôi tự tôi dẫn đi là được."

Giải Lâm lại bổ sung: "Vừa rồi quên nói, trợ lý của tôi không thích người khác đến gần cậu ấy quá, lần sau chú ý một chút, cũng đừng đụng vào cậu ấy."

"?"

Người lập dị từ đâu ra thế?

Người ở cửa nghe xong thì lùi qua một bên, sau khi lùi thì lại đứng chờ, thấy Trì Thanh vẫn chưa di chuyển, thật lòng hỏi: "… Không biết định nghĩa quá gần là… ừm, khoảng cách bao xa?"

Trì Thanh giơ hai ngón tay lên, găng tay màu đen đung đưa trước

mặt người kia.

"Hai mươi centimét?"

Trì Thanh nói: "Hai mét."

"…"

Trong căn phòng bên cạnh có một người đàn ông râu ria xồm xoàm đang ngồi, tay đeo còng, im lặng ngồi trong căn phòng nhỏ, dù cảnh sát ở đối diện hỏi thế nào cũng đều không trả lời.

"Vì sao anh lại giết anh ta?"

"Vì anh ta đuổi anh ra khỏi công ty nên anh lấy dao đâm anh ta, anh không cảm thấy mình quá kích động sao?"

"Người là do anh giết vậy công cụ gây án đâu? Anh ném ở đâu? Bây giờ anh có thể không nói, nhưng tôi khuyên anh tốt nhất vẫn nên thành thật để được khoan hồng, nếu không chờ chúng tôi tìm được hung khí, đến lúc đó tiêu chuẩn mức phạt sẽ khác."

Người đàn ông kia hơn ba mươi tuổi, đeo kính, mấy ngày chưa cạo râu, tắm rửa khiến hắn ta trông rất nhếch nhác, nhưng không khó nhìn ra được dáng vẻ vốn có của hắn ta thực ra rất nho nhã.

Người đàn ông vẫn duy trì sự im lặng.

Cảnh sát phụ trách hỏi cung đã hỏi mấy ngày, nghi phạm đối diện vẫn là dáng vẻ không lên tiếng, khó tránh khỏi mất kiên nhẫn: "Anh…"

Giọng nói của cảnh sát kia hơi cao lên thì có người ở đằng sau vỗ vai anh ta.

Thẩm vấn gián đoạn mấy giây mới tiếp tục, vẫn mở đầu bằng chữ

“anh” nhưng âm sắc và ngữ điệu của người nói lại hoàn toàn khác biệt: “Hôm nay mẹ của anh có đến một lần.”

Người đàn ông ngước mắt lên.

Lúc này hắn ta mới phát hiện người ngồi đối diện trong mấy giây ngắn ngủi vừa rồi đã đổi thành hai người, hai người này hắn ta chưa từng gặp, thậm chí bọn họ còn không mặc đồng phục cảnh sát.

Giải Lâm nói tiếp: “Bà ấy nói rằng bà ấy tin anh sẽ không làm chuyện như thế.”

Lại là một sự im lặng rất lâu, chỉ là lần im lặng này có thêm đôi chỗ muốn nói lại thôi.

[… Là mình có lỗi với mẹ.]

[Nhưng mà vì Quyên Quyên, mình không thể nói gì.]

Trì Thanh ngồi ở bên cạnh, thông qua tài liệu vừa rồi dò ra được Quyên Quyên là vợ của người chết, Lưu Mỹ Quyên.

Thế là người đàn ông chợt nghe thấy người lạ mặt ngồi đối diện vẫn luôn không lên tiếng bỗng nhiên hỏi: “Anh với Lưu Mỹ Quyên rất thân sao?”

“…!”

Bất cứ ai vừa mới nghĩ đến cái tên của người nào đó trong lòng rồi ngay sau đó lại nghe thấy cái tên đó từ trong miệng của người khác đều sẽ giật nảy mình.

Trước khi Trì Thanh đột ngột nhắc đến “Lưu Mỹ Quyên”, bên phía cảnh sát không chú ý đến nhân vật này lắm, cô ta có vẻ không liên quan chút nào đến vụ án, cảnh sát hình sự đi qua phòng quan sát

nói: "Hắn ta có phản ứng, theo dõi kỹ, ngoài ra đi tra xem quan hệ giữa hắn ta với Lưu Mỹ Quyên."

Nhưng người đàn ông chỉ lộ ra một giây sơ hở, hắn ta nhanh chóng khôi phục lại vẻ mặt ban đầu: "Tôi không thân… với cô ấy lắm."

Trì Thanh: "Vừa rồi hỏi anh nhiều như thế anh đều không giải thích, nhưng nhắc đến cô ta thì anh nói rồi."

"…"

Trì Thanh: "Quan hệ giữa cô ta với chồng cô ta thế nào?"

Người đàn ông: "Tôi không rõ."

"Không rõ, vậy thì không tốt rồi." Giải Lâm nói, "Người làm ăn giống như anh ta, dù gia đình chung sống không hòa thuận thì bề ngoài cũng sẽ giả vờ êm ấm, sẽ không lộ ra cho cấp dưới. Nếu như anh thật sự không biết anh sẽ nói chắc quan hệ cũng được, nhưng anh lại nói không rõ."

"…"

Hai người ngồi đối diện, anh một câu tôi một câu, giống như đang chơi đánh đôi hỗn hợp, trán của người đàn ông bắt đầu chảy mồ hôi.

Trì Thanh nhìn thoáng qua ống tay áo mà người đàn ông đè dưới bàn, chỗ ống tay có dấu vết may vá, cách may lên xuống rất đặc biệt: "Áo bị rách lúc nào?"

Người đàn ông: "Tuần trước…"

Giải Lâm nói tiếp: "Tay nghề của người vá rất tốt."

Người đàn ông nhìn ống tay áo: "Tùy tiện tìm cửa hàng bên đường

vá lại.”

Trong hồ sơ, nút áo tây trang mà người chết mặc cũng có vết may giống như thế.

Trong vô số giọng nói biến dạng có một câu: [… Đó là Quyên Quyên vá cho mình.]

[Gã ta là thằng súc sinh, uống say thì thích đánh Quyên Quyên, cô ấy hỏi mình có muốn ở cạnh cô ấy không, cô ấy bảo mình giúp cô ấy, cô ấy nói rằng cô ấy có một cách…]

Trì Thanh cụp mắt: “Trùng hợp thật, anh với ông chủ của anh tìm cùng một cửa hàng.”

Vụ án này, nếu như hung thủ có liên quan đến vợ của người chết vậy thì tính chất của vụ án đã thay đổi hoàn toàn. Hồ sơ cá nhân của Lưu Mỹ Quyên nhanh chóng được điều tra, trong phòng quan sát có người nói: “Tìm thấy rồi, hồ sơ cá nhân của Lưu Mỹ Quyên có một chỗ rất kỳ lạ, năm ngoái cô ta mua cho chồng một gói bảo hiểm kếch xù.”

“Vụ án này… rất có thể Lưu Mỹ Quyên có tham gia.”

“Thậm chí hung khí không tìm được có lẽ đang ở trong tay Lưu Mỹ Quyên để ngăn chúng ta buộc tội hắn ta.”

Bàn bạc về vụ án xong, mọi người nhìn hai vị cố vấn đang ngồi sóng vai nhau ở phòng thẩm vấn, đặc biệt là người mới đến… nếu như buổi sáng lúc Giải Lâm dẫn người đến đây bọn họ còn hơi nghi ngờ nhưng qua mấy phút ngắn ngủi này, bọn họ giờ chỉ có một suy nghĩ mới: Tổng cục lại có một quái vật.

Vốn tưởng rằng có Giải Lâm mười mấy tuổi làm cố vấn đã đủ khó tin rồi, bây giờ lại có thêm một người họ Trì mang bao tay, mong giữ

khoảng cách hai mét với mọi người.

Có người lẩm bẩm nói: "Cố vấn Giải đào đâu ra được người như thế nhỉ?"

Trì Thanh thẩm vấn xong thì thấy phiền, anh cũng không tiện nhắc quá cụ thể, dù gì có vài nội dung không có chứng cứ xác thực, sau khi dùng cách mơ hồ nhắc đến nội dung suy nghĩ mình đọc được thì việc lục soát sau đó giao cho nhân viên chuyên nghiệp làm.

Anh ngồi đó lấy điện thoại ra xem giờ, nhìn thấy một đống tin nhắn chưa đọc.

Người gửi là Quý Minh Nhuệ.

– Hôm nay tôi hóng được một tin.

– Không ngờ nhân vật chính thế mà là anh em tốt của tôi.

– Ông chạy đến tổng cục từ lúc nào vậy?

- …

Trì Thanh tháo một găng tay ra, gửi tin trả lời Quý Minh Nhuệ, ngón tay chạm vào màn hình nhưng anh lại phát hiện không biết nên nói thế nào, cuối cùng tổng hợp lại thành hai chữ: Bất ngờ.

–?

Quý Minh Nhuệ không rối rắm nhiều lắm, vì hai từ này không liên quan đến nhau.

Ngay cả Tô Hiểu Lan ở bên cạnh nghe thấy tin tức cũng chỉ bình tĩnh "ờ" một tiếng: "Rất thích hợp, lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy tôi cũng cảm thấy giống cùng nghề. Ông nói không phải tôi còn ngạc nhiên."

Thế là Quý Minh Nhuệ lại gửi:

– Cũng rất tốt, đổi nghề là sáng suốt.

– Lúc đầu tôi đã nói, ông chắc chắn đã chọn sai nghề, làm gì cũng không thể chạy đi học diễn xuất.

Trì Thanh đọc xong hai tin này thì không nhắn lại nữa.

Sau khi tháo găng tay ra, anh theo thói quen nhìn tay của Giải Lâm. Giải Lâm còn đang để ý tiến triển của vụ án, trên bàn đặt hai phần hồ sơ, Trì Thanh nhìn thoáng qua, trên cùng là khẩu cung của hàng xóm Tiết Mai, từng câu từng chữ mà Đầu Đinh nói hôm ấy đều được ghi chép vào trong hồ sơ.

[Tôi vẫn luôn nhìn trộm cô ấy.]

[Tần suất bạn trai cô ấy đến rất cao…]

Giải Lâm thoáng thấy tay của Trì Thanh, trong lòng hiểu rõ, cũng theo thói quen xòe bàn tay ra, lòng bàn tay hướng về phía Trì Thanh, tiện cho anh đụng.

Trì Thanh hỏi: "Khẩu cung có vấn đề sao?"

Giải Lâm nhìn đi nhìn lại mấy lần, nói: "Không nói rõ ràng được, cứ cảm thấy chỗ nào đó là lạ."

Trước đây đã thẩm vấn bạn trai Tiết Mai mấy lần?" Giải Lâm lại hỏi người khác.

"Thẩm vấn một lần, lúc đó anh ta quả thực đang du lịch ở nơi khác."

"Sau đó không còn hỏi nữa à?"

“Không có.” Người đó đáp, “Bởi vì anh ta không có động cơ gây án, cũng có chứng cứ không ở hiện trường.”

“Bảo anh ta có thời gian thì lại đến một chuyến.” Giải Lâm khép hồ sơ khẩu cung của Đầu Đinh lại, đẩy từ từ về phía bọn họ, “… Kết hợp với bản khẩu cung này rồi lại hỏi chi tiết hơn.”

Trì Thanh làm trợ lí một ngày, lúc bực bội thì lén chọt tay Giải Lâm ở dưới bàn, tuy xung quanh có rất nhiều người đi qua đi lại nhưng cũng không khó chịu đựng đến thế. Anh tính toán thời gian trong lòng, từ hôm ở quán bar đến giờ đã sắp được một tháng, theo kinh nghiệm trước đây, tình trạng mất khống chế có lẽ cũng sắp khôi phục.

Nhưng cụ thể là lúc nào, có lâu hơn lần mất khống chế trước hay không… anh không thể chắc chắn.

Hai người về lại tiểu khu, lúc đi thang máy, Trì Thanh mới thả tay ra, cẩn thận chờ một hồi, xác nhận tối nay trong tòa nhà không có giọng nói gì.

Tắm rửa dọn dẹp đồ đạc xong, lúc anh nằm trên giường sắp ngủ thì anh chợt nghe thấy một giọng nói biến dạng rất khẽ. Giọng nói ấy đang nói: [Anh rất thích em.]

Giọng nói ấy giống như tiếng thở, sợ làm phiền đến người khác.

Cho nên, sau khi câu đầu tiên xuất hiện, Trì Thanh không thể xác định vừa rồi có phải là âm thanh biến dạng thật hay không.

Kim phút chậm rãi di chuyển một đoạn.

Giọng nói biến dạng lại vang lên, vẫn cùng một người nói:

[… Anh thật sự rất thích em.]

Trì Thanh: "…"

Cặp đôi nào nửa đêm giao lưu tình cảm.

Anh chuyển đến đây lâu như thế đều chưa từng nghe thấy giọng nói này, trong tòa nhà ngoại trừ mấy ông cụ bà cụ thì là người độc thân sống một mình, đương nhiên cũng không loại trừ ai đó chợt thoát ế hoặc là hiếm khi dẫn bạn trai về nhà qua đêm.

Nửa đêm, Trì Thanh nằm trên giường, bị mấy câu âu yếm sến súa làm phiền đến mức tỉnh ngủ.

Anh nghe ngắt quãng một hồi, đến tận câu cuối cùng mới khiến anh nhận ra nguồn gốc của giọng nói, bởi vì cái tên mà giọng nói biến dạng ấy gọi là: […Cầm Cầm.]

Chương 37: C37: Khôi phục

Dịch: LTLT

Nếu như phải chọn giữa nửa đêm nghe người khác vừa khóc vừa cười, lên cơn điên lúc xem phim "máu chó", với nửa đêm nghe mấy cặp đôi dây dưa nhau trong tình huống này thì Trì Thanh chà chọn vế đầu.

Anh đến phòng bếp nấu một ấm nước nóng, trong lúc chờ nước sôi, anh lại nghe thấy một tiếng: [Cầm Cầm, em rất đẹp.]

"..."

Trì Thanh mặt không cảm xúc rót nước sôi vào trong ly.

Anh nhớ đến hôm Nhậm Cầm chuyển đến đây, cô từng nói có một người bạn sống cùng cô.

Theo cách nói này thì chắc là cô sống cùng với bạn trai.

Cô gái ngại ngùng, cộng thêm lần đầu tiên gặp mặt, quan hệ không thân thiết, ngại nói với người lạ sống ở lầu trên là mình sống cùng bạn trai cũng rất bình thường.

Trì Thanh cố gắng coi như không nghe thấy gì, mở hộp thuốc bên cạnh, trong hộp thuốc được sắp xếp rất ngay ngắn, giống như có bệnh ám ảnh cưỡng chế, thuốc được phân theo loại, xếp theo thứ tự kích thước. Ở trong nhà nên anh không mang găng tay, ngón tay lướt từ từ qua từng hộp thuốc, cuối cùng ngừng lại ở một chai thuốc

ngủ nhỏ.

Tuy anh đã sinh ra tính kháng thuốc nhất định với thuốc ngủ nhưng thỉnh thoảng vẫn sẽ uống một viên.

Trong lúc nằm trên giường chờ thuốc phát huy tác dụng, anh lại loáng thoáng nghe thấy mấy câu.

[Tóc của em thật mềm, anh mới tắm xong, em có ngửi thấy không? Mùi hương trên người hai chúng ta bây giờ giống hệt nhau.]

[… Dáng vẻ em ngủ cũng đẹp đến thế.]

Trì Thanh không hiểu giữa hai người yêu nhau rốt cuộc có gì đáng để dính lấy nhau.

Anh uống thuốc xong, mở to mắt nằm trên giường, cảm nhận tốc độ thời gian trôi qua dài đằng đẵng, Một lát sau, anh cầm lấy điện thoại ở bên cạnh, phát hiện chưa qua được hai mươi phút. Âm thanh ở lầu dưới cứ ngập ngừng kéo dài liên tục, thuốc ngủ cũng không phát huy tác dụng nữa.

Trì Thanh mở danh sách liên lạc, nhìn thấy đoạn đối thoại của mình với Giải Lâm vẫn còn ngừng ở hôm qua.

Buổi sáng hai người trở về từ tổng cục, Giải Lâm đưa anh đến cổng của tiểu khu, còn hắn thì không xuống xe mà hạ cửa sổ xuống nói: "Hôm nay trong công ty có chút chuyện, phải qua đó xem, chưa biết lúc nào có thể về."

Trì Thanh nhìn hắn: "Báo cáo với tôi làm gì?"

Giải Lâm: "Sợ tối cậu đến gõ cửa lại tìm không thấy người."

Advertisement

"..."

Trì Thanh nhớ đến đây, thừa nhận rằng nếu như không phải tối nay Giải Lâm không có nhà thì quả thật anh có hơi muốn đi gõ cửa.

Anh đang định thoát khỏi giao diện trò chuyện, ném điện thoại qua bên cạnh tiếp tục khó khăn đi vào giấc ngủ thì người ở bên kia giao diện trò chuyện giống như biết anh không ngủ được, đúng lúc gửi qua một câu.

– Tôi không có nhà, một mình cậu ngủ được không?

Thực ra Giải Lâm muốn nói là "chữa trị", nhưng mà mỗi lần Trì Thanh chữa trị hầu như đều là nắm tay hắn ngủ, cho nên hắn cố ý chọn từ ngủ để đại diện, không nghĩ rằng gõ bậy gõ bạ lại đụng trúng tình huống hiện tại của Trì Thanh.

Hắn chờ một hồi, không thấy Trì Thanh trả lời tin nhắn, lại bổ sung thêm hai câu.

– Nói đùa thôi.

– Xem ra cậu ngủ rồi, ngủ ngon.

Trì Thanh nhìn hai chữ "ngủ ngon" một lúc, thuốc ngủ dường như đã có chút tác dụng, người đàn ông nửa đêm sến súa ở lầu dưới dường như cũng không lên tiếng nửa, anh nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, cho đến sáng sớm hôm sau, một căn hộ nào đó trong tòa nhà dậy sớm nấu ăn bị cắt đứt tay "á" lên một tiếng.

[Á! Tay của tôi!]

Trì Thanh bị tiếng "Á" này đánh thức.

Tuy bây giờ anh đã vượt giới chuyển nghề, trở thành cố vấn thứ hai

của tổng cục nhưng không cần ngày nào cũng đến tổng cục báo cáo, Giải Lâm không cần qua đây hằng ngày, thời gian của anh càng thêm tự do.

Thế là Trì Thanh nằm lì trong nhà hai ngày, mỗi khi qua một ngày đều gạch ngày đó ở trên lịch.

Tấm lịch được treo trên tường đã bị gạch một vùng rộng, nét bút đánh dấu màu đen đã bắt đầu gạch từ nửa tháng trước, gạch một vùng hình chữ "X", ở hôm bắt đầu thì được khoanh tròn lại, chính là hôm anh đến quán bar đưa quần áo.

Hai ngày này trôi qua giống hệt như lúc trước, không có gì đặc biệt.

Chỉ là mỗi đêm khuya anh đều có thể nghe thấy giọng nói truyền lên từ lầu dưới, lời nói rất êm ái của người đàn ông không ngừng lải nhải.

Giọng nói của hắn ta rất khẽ khàng, âm thanh bình thường lại phổ thông, không có gì đáng nhớ.

Ba giờ sáng hôm nay.

Trì Thanh ngồi ở phòng khách, mở tivi, tiện tay bật một kênh, ôm gối ôm xem chương trình phát lại của đài nào đó vào buổi sáng, âm thanh trong chương trình hòa lẫn với giọng nói của người đàn ông ở lầu dưới.

Trong tivi, "Qua điều tra, hai vụ án mạng xảy ra ở tiểu khu Dương Viên và Thiên Thụy được xác nhận là cùng một người làm."

[Cầm Cầm.]

"Thành phố khác có lẽ cũng có vụ án tương tự, các vụ án này hiện tại bên phía cảnh sát vẫn đang điều tra…"

[Người em thơm quá… Anh muốn mỗi tối đều ôm em thế này.]

"Phía cảnh sát đã gấp rút tăng tốc độ phá án, hi vọng người dân thành phố đừng hoảng sợ, nếu như có manh mối liên quan có thể gọi điện đến số điện thoại sau để cung cấp cho chúng tôi…"

[…]

Chương trình chiếu xong, các loại âm thanh trong tòa nhà mới ngừng lại.

Trì Thanh không ngừng thức khuya, thỉnh thoảng có thể yên tĩnh ngủ một hồi ở nhà Giải Lâm, lúc ra ngoài lâu lâu có thể mượn danh nghĩa chữa bệnh để đụng vào tay hắn, dù là như thế thì trạng thái tinh thần cả người anh vẫn sắp đến điểm giới hạn.

Ngày thứ ba ru rú trong nhà, Trì Thanh uống thuốc xong, chờ đến tối mới ngủ, anh cảm thấy giấc ngủ này dường như ngủ rất lâu… sâu đến mức vì thời gian đi vào trạng thái ngủ dài hơn, trong lúc nửa mê nửa tỉnh đầu óc bắt đầu choáng váng.

Dường như anh đã ngủ một giấc rất dài.

"Đính đong, đính đong đính đong." Tiếng chuông cửa vang lên.

Trì Thanh đưa tay xoa mắt, một lát sau mới mở mắt ra.

Quý Minh Nhuệ xách túi lớn túi nhỏ đứng ở cửa, thấy anh mở cửa thì trợn mắt lên: "Đã giờ này rồi mà ông còn ngủ hả?"

Trì Thanh hơi nheo mắt: "Mấy giờ?"

Quý Minh Nhuệ: "Bây giờ bốn giờ rưỡi chiều, ông tính ngủ trưa à?"

"Ông đến làm gì?" Trì Thanh hỏi.

Quý Minh Nhuệ xách túi lớn túi nhỏ lách vào trong cửa: "Đưa đồ nè, mẹ tôi ở nhà rảnh rỗi, lại vào bếp nấu chút đồ… Bảo tôi lúc nghỉ thì đến đưa cho ông đó."

Đám bạn học cấp ba năm đó bọn họ đều biết rõ hoàn cảnh gia đình của Trì Thanh, dù sao thì một thân một mình kiện gia đình cậu ra tòa đối với học sinh cấp ba mà nói là quá chấn động, truyền đi rộng rãi, cả khối đều biết lớp bọn họ có một nhân vật hung ác tự kiện họ hàng của mình.

Đương nhiên, lúc đầu bọn họ đều không biết rõ cụ thể đã xảy ra chuyện gì, nhưng mẹ Quý Minh Nhuệ làm việc ở trong trường, nhanh chóng biết được nguồn cơn sự việc, thành tích của Trì Thanh lại tốt nên kìm lòng không đặng mà chăm sóc cho anh nhiều hơn, quan tâm cho đến tận hôm nay.

Thời gian nghỉ của Quý Minh Nhuệ khá cố định, bình thường đều là nghỉ nửa ngày chủ nhật.

Nhưng mà Trì Thanh nhớ lúc mình ngủ là thứ sáu.

"Ông nghỉ à?" Trì Thanh hỏi, "Hôm nay ngày mấy?"

Quý Minh Nhuệ: "Tôi thấy ông ngủ đến mê mụi rồi đúng không, hèn gì hai hôm nay gửi tin nhắn cho ông ông đều không trả lời, hôm nay là cuối tháng…"

Lúc này Trì Thanh mới nhận ra mình đã ngủ hết hai ngày. Miệng của Quý Minh Nhuệ mở ra khép lại, lải nhải không ngừng, cất đồ giùm anh. Trì Thanh sờ sau gáy, thông qua giọng nói của Quý Minh Nhuệ mới chợt nhận ra Quý Minh Nhuệ vào nhà anh lải nhải lâu như thế, nhưng ngoại trừ giọng nói phát ra từ miệng Quý Minh Nhuệ thì anh không nghe thấy giọng nói nào nữa.

Trong nhà hiếm khi yên tĩnh.

Anh không nghe thấy Quý Minh Nhuệ đang nghĩ gì.

Cũng không có giọng nói của các chủ hộ khác trong tòa nhà từ bốn phương tám hướng ập đến.

"Cạch."

Sau khi xung quanh quay về sự yên tĩnh, anh thậm chí còn có thể nghe thấy âm thanh chuyển động của kim đồng hồ treo trên tường.

Xem ra đống chữ "X" màu đen trên lịch không cần phải gạch tiếp nữa.

Quý Minh Nhuệ cảm thấy kì lạ: "Ông sao thế, đứng đó làm gì?"

"… Không có gì." Trì Thanh hoàn hồn nói, "Chỉ là tỉnh rượu rồi."

Quý Minh Nhuệ không nghi ngờ gì: "Chẳng phải ông không uống rượu sao? Hèn gì ngủ muộn như thế, uống say dễ ngủ."

Mười mấy phút sau, Trì Thanh đeo găng tay tiễn Quý Minh Nhuệ đến ga-ra xe, trong ga-ra nhiều xe đến rồi đi, nếu là trước đây thì chắc chắn anh sẽ cảm thấy phiền, nhưng mà lúc này có đống giọng nói tràn ngập thế giới trước đây làm so sánh nên chút âm thanh này vẫn chưa đến mức ảnh hưởng đến anh.

Lúc Quý Minh Nhuệ đến chỗ đậu xe thì chiếc xe màu đen đậu ở bên cạnh mới tắt máy, có một người bước từ trên xe xuống, giữa ngón tay người đàn ông đang cầm chìa khóa xe, quần Tây phẳng phiu, rất tùy ý dựa vào cửa xe nhìn về phía bọn họ: "Đúng lúc muốn lên tìm cậu."

Giải Lâm lại nói: "Bạn trai của Tiết Mai nửa tiếng nữa sẽ đến tổng cục, ngài trợ lý, cùng đi một chuyến không?"

Bạn trai của Tiết Mai trông không khác nhiều so với ảnh chụp, dáng người bình thường, vẻ ngoài phổ thông, nhưng biết cách ăn mặc, trên tai đeo một cái khuyên tai, tuổi tác cũng khá trẻ. Cậu ta thật lòng thích Tiết Mai, dù lần gặp cuối cùng hai người cãi nhau một trận to rồi chia tay, nhưng cũng không mong cô chết không rõ ràng như thế.

Cậu ta ngồi trong văn phòng rất lâu, thấy có người bước vào vội vàng hỏi: "Vụ án có kết quả gì rồi sao?"

"Rất xin lỗi." Giải Lâm dẫn Trì Thanh ngồi xuống trước mặt cậu ta, "Hiện tại vẫn chưa có."

Bạn trai Tiết Mai khó hiểu: "Vậy mấy anh tìm tôi để làm gì? Lần trước tôi đã nói hết những gì mình biết rồi."

Lần trước cậu ta ghi lời khai ở đồn cảnh sát, không hiểu lần này lại trịnh trọng tìm cậu ta đến đây là vì chuyện gì?

Giải Lâm: "Không có gì, chỉ là còn có một vài chi tiết cần phải bổ sung, dù sao cậu cũng là người mà cô ấy thân thuộc nhất… Cậu đừng căng thẳng."

"Chúng tôi quen nhau ở cửa hàng, cô ấy làm việc ở quầy bán. Lần đầu tiên gặp mặt, nhân viên cửa hàng tính sai chiết khấu ưu đãi, khi đó tôi rất tức giận, sau đó cô ấy chủ động đến giúp đỡ giải quyết trả tiền nên thêm wechat."

"… Sau đó cứ nói chuyện thì phát hiện con người cô ấy rất được, trông cũng xinh đẹp nên hẹn hò."

"Tôi vì tính chất công việc, làm kỹ sư nên lúc có dự án thì rất bận, không trả lời kịp tin nhắn, cô ấy luôn vì chút chuyện này mà nổi giận với tôi, nói lỡ như hôm nào đó cô ấy xảy ra chuyện thì tôi không thể

đến ngay lập tức. Tôi cảm thấy cô ấy không có cảm giác an toàn."

"Cô ấy không nói với anh là từng cảm thấy có người đang nhìn cô ấy sao?" Giải Lâm hỏi.

"Chưa từng nói." Bạn trai Tiết Mai nói, "Có lẽ biết dù có nói tôi cũng chỉ cảm thấy cô ấy nghi thần nghi quỷ."

Bạn trai Tiết Mai không biết chuyện giữa mình và Tiết Mai còn có gì đáng nói: "Đại khái là như thế." Ngữ điệu của cậu ta hạ xuống, "Bây giờ tôi nghĩ thông suốt rồi, thật sự không trách cô ấy cãi nhau với tôi, đúng là tôi không quan tâm cô ấy đủ."

Trì Thanh nghe đến đây mơ hồ cảm thấy bất thường.

Người phụ trách ghi chép bên cạnh thấy vị cố vấn thứ hai vẫn luôn cụp mắt xuống bỗng nhiên ngước mắt lên, nhìn thẳng người đối diện.

Nhân viên ghi chép: "Sao thế?"

Trì Thanh: "Logic không thông."

Nhân viên ghi chép cúi đầu nhìn từng câu từng chữ trong quyển sổ ghi chép lời khai của mình: "Logic… rất thông mà."

Quá trình quen nhau, yêu nhau, cãi nhau này vô cùng bình thường, chuyện này còn cần logic gì sao?

"Chuyện qua đêm giữa hai người thế nào?" Giải Lâm hỏi.

Tai bạn trai Tiết Mai đỏ lên, chưa chuẩn bị sẵn sàng tiết lộ những nội dung riêng tư như này, nhưng vẫn phối hợp nói: "Chúng tôi, ừm, quen nhau khoảng bốn tháng, lần đầu tiên ở nhà của cô ấy… Hôm đó tôi với cô ấy uống không ít rượu, nên…"

“Không hỏi cậu chuyện này.” Giải Lâm ngắt lời, “Cậu không quan tâm cô ấy đủ, tin nhắn cũng không trả lời kịp, công việc lại bận, nhưng vẫn có thể thường xuyên làm xong việc đêm khuya ba bốn giờ cố ý đến tìm cô ấy, có thời gian chạy đến chạy đi, bình thường chắc hẳn sẽ có thời gian trả lời tin nhắn cho cô ấy mới đúng.”

Bạn trai Tiết Mai ngạc nhiên: “Hả?”

“Tôi không hiểu anh đang nói gì, tôi cũng chưa từng qua đêm nhà cô ấy lúc ba bốn giờ. Có đôi khi tôi sẽ qua đêm nhà cô ấy, nhưng bình thường đều là vào hôm hẹn hò xong hoặc là hẹn trước đến nhà cô ấy ăn cơm, cô ấy vào bếp nấu cho tôi ăn… lúc tôi bận làm việc đều là bận đến mức không có thời gian về nhà ngủ, sao có thể còn đến tìm cô ấy.”

“Với lại, các anh nghe được tin này từ đâu thế?” Bạn trai Tiết Mai hỏi ngược lại, “Nửa đêm ba bốn giờ, ai thấy?”

Ngòi bút của nhân viên ghi chép chợt ngừng lại, nét chữ quẹt ra một nét thật mạnh.

Cuối cùng anh ta cũng biết logic không thông mà Trì Thanh mới nói là có ý gì.

Rõ ràng không giống với những gì mà tên hàng xóm cuồng nhìn lén nói trước đây.

Tình huống hiện tại chỉ có hai cách giải thích, một là tên cuồng nhìn lén nói dối, còn về cách giải thích thứ hai… Cách này chỉ nghĩ thôi đã khiến sau lưng lạnh toát.

Người mà tên cuồng nhìn lén thấy không phải cùng một người… Trong thời gian dài hắn ta dùng cái lỗ nhỏ trên tường nhìn lén Tiết Mai, rất có thể hắn ta đã nhìn thấy hung thủ từ lâu.

Chương 38: C38: Xác minh

Dịch: LTLT

Bọn họ rất ăn ý, im lặng một hồi.

Cuối cùng Giải Lâm hỏi: "Hàng xóm của Tiết Mai đâu?"

Nhân viên phụ trách ghi chép ở bên cạnh trả lời: "Hết thời hạn tạm giam, đóng phạt xong đã thả người về rồi."

Hôm nay đến lượt Đầu Đinh nghỉ, gã mặc quần áo mùa thu, đang ở trong nhà chơi trò chơi trong máy tính, bên cạnh máy tính có đặt một ly mì tôm vừa mới nấu, hơi nóng bốc lên mù mịt.

Gã chưa ăn được bao nhiêu thì chuông cửa vang lên.

Nhìn xuyên qua khe cửa, gã thấy một nửa góc áo, ống tay áo được người đàn ông xắn lên mấy cái, ngón tay đeo một chiếc nhẫn. Giải Lâm chào hỏi gã qua khe cửa: "Ăn cơm à? Lần trước chúng ta từng gặp mặt, còn có ấn tượng chứ?"

"Nhớ." Đầu Đinh mở cửa: "Sao mấy anh lại đến đây?"

Người đến không chỉ có Giải Lâm, ngoài hắn ra thì đằng sau hắn còn có ba cảnh sát hình sự mặc đồng phục, cộng thêm một người đàn ông đeo găng tay bị cảnh sát bắt cùng hắn ở trên đường lúc trước.

Đầu Đinh không hiểu xảy ra chuyện gì.

Mu bàn tay của gã chà chà lên ống quần: "À ờ, ngoài việc nhìn lén thì tôi không có làm gì hết…"

Bọn họ không để ý đến gã, sau khi bảo gã mở cửa ra thì lần lượt đi vào bên trong.

Chỉ có một người vẫn đứng ngoài cửa, không nhúc nhích.

Sau khi bước vào, Giải Lâm cũng phát hiện thiếu một người, thấy Trì Thanh không động đậy: "Sao không vào?"

Trì Thanh lướt nhìn căn phòng của Đầu Đinh, giọng điệu nhàn nhạt, chẳng hề che giấu vẻ ghét bỏ trong mắt: "Phòng nhỏ, nhiều người, trong phòng không sạch sẽ. Đủ lý do chưa?"

Đầu Đinh: "…"

Giải Lâm nói thầm trong bụng ai bảo hắn tự tìm một trợ lý khó dạy dỗ như vậy chứ: "Đủ."

Hắn lại nói: "Cậu chờ ở đây một lát. Chuyện xảy ra đột ngột, không nghĩ đến tình huống đặc biệt của cậu. Lần sau tôi sẽ nhớ mang theo bình khử trùng cho cậu, đi đến đâu xịt đến đó, xịt đến khi cậu hài lòng thì thôi."

"…"

Cũng không cần đến mức đó.

Trì Thanh cung cấp một cách giải quyết khác: "Không cần phiền phức như vậy, anh có thể chọn không dẫn theo tôi."

"Thế đâu được." Giải Lâm lại mở miệng, "Tôi thà phiền phức."

Đang nói chuyện thì một cảnh sát hình sự trong đó đã vào phòng đi

nửa vòng, cuối cùng ngừng lại trước bức tường.

Cảnh sát chỉ bức tường hỏi: "Cái lỗ đó sao lại lấp rồi?"

Gần đến hoàng hôn, phòng của Tiết Mai không mở đèn, rèm cửa cũng đóng kín, tối đến mức không có một tia sáng, cái lỗ nhỏ đen ngòm trên tường trông vô cùng kỳ dị, giống như đôi mắt tối đen, sâu không thấy đáy treo trên tường.

Cái lỗ đó tạm thời bị Đầu Đinh dùng đồ chặn lại. Sau khi biết bên cạnh xảy ra hung án, gã cũng không dám nhìn cái lỗ đó nữa.

"Tôi sợ mà đồng chí cảnh sát." Đầu Đinh vẻ mặt đau khổ nói, "Dù gì bên cạnh có người chết, ai muốn vừa ngước mắt lên thì có thể nhìn thấy hiện trường hung án chứ, đó chẳng phải là tâm lý bi3n thái sao?"

Cảnh sát ngạc nhiên nói: "Anh đã nhìn lén người ta rồi, không phải là tâm lý bi3n thái sao?"

Đầu Đinh: "…"

Đầu Đinh vẫn không đoán ra được tại sao lần này bọn họ lại đến đây, đến khi bọn họ bảo gã lấy đồ trong lỗ ra, sau đó bắt hắn chỉnh độ sáng trong phòng của mình thành trạng thái nhìn lén Tiết Mai vào nửa đêm trước đây. Lúc gã rình coi vào nửa đêm, gã sợ bị phát hiện, cho nên sẽ tắt hết đèn trong phòng.

Sau khi tắt đèn, cả phòng tối đen như mực.

Gã không nhìn thấy gì cả, chỉ có thể nghe thấy giọng nói có độ phân biệt cực cao của Giải Lâm: "Vậy là phòng của anh không bật đèn, thế phòng Tiết Mai thì sao?"

Đầu Đinh nhớ lại nói: "Cô ấy ngủ sớm, mười một giờ đã nằm trên giường rồi."

Giải Lâm: "Cô ấy cũng không mở đèn à?"

Đầu Đinh: "Có lúc bật, có lúc không, có đôi khi sẽ bật một ngọn đèn ngủ, dù sao cũng không sáng sủa, làm chuyện gì cũng không nhìn thấy quá rõ ràng."

Dựa theo lời gã nói, cảnh sát mở đèn ngủ bên phòng Tiết Mai lên, cho đến khi tình trạng nguồn sáng của cả hai căn phòng giống y hệt lúc tên Đầu Đinh nhìn trộm trước đó, Giải Lâm mới ra hiệu cho tên Đầu Đinh bước lên trước mấy bước: "Qua đó."

Đầu Đinh: "… Hả?"

Giải Lâm: "Trước đây nhìn lén thế nào thì làm thế ấy, nằm sát vào."

Đầu Đinh không hiểu gì hết, nói thầm trong bụng đám người này lặn lội đường xa đến là muốn xem gã biểu diễn nhìn lén sao?

Nhưng dù gã có thắc mắc cũng chỉ có thể ngoan ngoãn làm theo.

Kinh nghiệm nhìn trộm trong quá khứ cũng có thể khiến gã chỉ dựa vào trí nhớ mà tìm được chính xác vị trí của cái lỗ nhìn trộm trong điều kiện tối om đưa tay không thấy năm ngón. Gã lần mò đi đến bức tường, khom người, mắt dựa sát, con ngươi trắng đen rõ ràng nhìn thẳng vào lỗ, từ góc độ này của gã vừa vặn có thể nhìn thấy cây đèn ngủ tỏa ra màu vàng ấm áp, cùng với cái giường mà trước đây Tiết Mai từng nằm.

Mấy giây sau, cửa phòng đóng chặt của Tiết Mai bị mở ra.

Đầu Đình dùng sức trừng lớn mắt để nhìn rõ hơn, sau khi gã nhìn thấy động tĩnh bèn nói: "Có người vào…"

Giải Lâm: "Tiếp tục."

“Còn nhìn thấy gì nữa?” Giải Lâm hỏi.

“Đó là… bạn trai của Tiết Mai?” Đầu Đinh kể lại cảnh tượng trước mắt một lần, “Tôi nhìn thấy hắn đi một vòng trong phòng, lại đi ra ngoài rồi. À, sau đó hắn lại mở cửa bước vào. Sau đó nữa thì không còn gì hết, không phải chứ, đồng chí cảnh sát, rốt cuộc các anh muốn tôi xem gì?”

Thực ra bọn họ đang làm thí nghiệm.

Người đầu tiên bước vào quả thật là bạn trai của Tiết Mai, nhưng mà sau khi cậu ta đi ra, người đàn ông bước vào một lần nữa là một người có dáng người giống với bạn trai Tiết Mai, do bọn họ cố ý tìm đến.

Rất rõ ràng là trong tình huống không đủ ánh sáng, Đầu Đinh không thể phân biệt được hai người có dáng người giống nhau nhưng vẻ ngoài hoàn toàn khác biệt.

Bọn họ không khỏi nhớ lại hai câu nói nghe có vẻ rất bình thường mà Đầu Đinh từng nói trong phòng thẩm vấn trước đây.

“Tần suất mà bạn trai cô ấy đến rất cao, cách hai ba hôm thì sẽ đến, nếu đến thì thường sẽ qua đêm.”

“Có đôi khi đã rất khuya, Tiết Mai ngủ rồi, hắn cũng sẽ đến thăm cô ấy, ôm cô ấy ngủ.”

Vậy là qua cái lỗ nhỏ bí mật này, gã tưởng rằng người mình nhìn thấy là bạn trai của Tiết Mai, nhưng thực ra người mà gã luôn nhìn thấy không phải cùng một người. Hung thủ có dáng người tương tự với bạn trai Tiết Mai, thường lén lút lẻn vào trong đêm, trắng trợn ngủ cùng với Tiết Mai… Lúc Đầu Đinh hết lần này đến lần khác nhìn trộm phòng Tiết Mai trong đêm, hung thủ chỉ cách gã một bức tường, gã không nhìn thấy mặt đối phương cũng không nghe thấy

giọng nói của đối phương, chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng yên tĩnh như ma mị của hung thủ.

Không ai biết được vì sao hung thủ có thể tùy ý ra vào.

Giải Lâm đứng trong bóng tối hỏi gã: "Người đó xuất hiện trong đêm khuya, bình thường sẽ làm những gì? Anh còn có thể nhớ ra được không? Càng chi tiết càng tốt."

Sau khi biết được sự thật, lòng bàn tay của Đầu Đinh chảy mồ hôi, gã nuốt nước miếng, hầu kết chuyển động, giọng nói run rẩy: "Có… có đôi khi hắn ta sẽ nhẹ nhàng mở cửa bước vào rồi đứng bên giường nhìn chằm chằm Tiết Mai, hắn ta đứng rất lâu. Sau đó hắn sẽ đi lòng vòng xung quanh trong phòng, lật xem đồ của cô ấy."

Một vài cảnh tượng lúc đó không có nghĩ nhiều, bây giờ nhớ lại mới phát hiện kỳ lạ.

Nhất định hung thủ đã dùng thuốc mê, đổ thuốc mê vào khăn tay sau đó lén che lên mũi của Tiết Mai, đề phòng cô nửa đêm chợt thức giấc.

Đến khi Tiết Mai rơi vào mê man, hung thủ sẽ vuốt v e mái tóc, gương mặt, đôi chân thon dài lộ ra ngoài chăn của Tiết Mai…

Trong buổi tối yên tĩnh lạ thường, không ai nhận ra, hung thủ có thể đứng trong căn phòng riêng tư này, ngang nhiên dò xét, nhìn tối nay cô ấy đã ăn những gì, trong quyển nhật ký có thêm những chữ nào…

Đầu Đinh nhớ lại, một tên đàn ông như gã cũng gắp hét to thành tiếng: "Hắn ta còn xem điện thoại của cô ấy!"

Bây giờ mở khóa điện thoại đều dựa vào mở khóa vân tay với nhận biết mặt người. Tiết Mai nằm trên giường thì hung thủ chỉ cần ngồi

bên cạnh, rút điện thoại đang sạc pin ra, nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay đang đặt bên giường của Tiết Mai, tiếp theo ánh sáng trên màn hình điện thoại lóe lên, điện thoại đã được mở khóa.

Dường như hung thủ nắm được tất cả thông tin trong cuộc sống của Tiết Mai, hắn ta có thể tùy ý ra vào các ứng dụng mạng xã hội trong điện thoại, xem cô ấy với bạn bè đã nói những gì, lúc nào đi làm, hôm nào nghỉ ngơi, gần đây có chuyện thì cảm thấy vui vẻ hoặc là buồn rầu.

"Hắn ta xem xong điện thoại thì sẽ vào phòng tắm tắm, tôi không nhìn nữa, qua khoảng mười mấy hai chục phút thì hắn vén chăn của Tiết Mai, nằm lên giường." Đầu Đinh nhớ lại bóng dáng mơ hồ đó trong đầu, gã khi ấy dán sát nửa gương mặt của mình vào vách tường, ở trong một góc không có ai biết, nhìn đối phương không chớp mắt, "Tôi không biết hắn ta đi khi nào, đến sáng sớm tôi thức dậy thì hắn đã không ở đây nữa rồi, chỉ có một mình Tiết Mai ấn tắt chuông báo thức, đánh răng rửa mặt thay quần áo. Vì cô ấy không có biểu hiện gì khác thường cho nên tôi chưa từng nghĩ đến phương diện này."

Nói xong thì gã không kìm được mà nghĩ: May mà hung thủ không phát hiện cái lỗ trên tường, nếu như lúc đó hắn ta nhìn thấy thì người chết tiếp theo rất có thể là gã.

Đầu Đinh kết thúc hồi ức, cảnh sát mở đèn trong phòng lên, trên gương mặt của tất cả mọi người đều là vẻ hoảng sợ, chỉ có cố vấn Giải của bọn họ mặt vẫn như thường, vị cố vấn thứ hai họ Trì đứng ở cửa càng quá đáng hơn, anh nghe xong câu chuyện thì mắt nheo lại, ngáp một cái.

Trì Thanh ngáp xong thì hỏi: "Cũng được rồi, đi được chưa?"

"…"

Cảnh sát vẫn còn đang đắm chìm trong bầu không khí rùng mình.

Trong quan niệm của người bình thường, "nhà" mãi mãi là nơi an toàn nhất, một khi cảm giác an toàn này bị người khác phá vỡ thì rất khó làm lơ.

Cảnh sát không kìm được, hỏi: "Anh không sợ sao?"

Trì Thanh: "Tôi sợ tình trạng vệ sinh trong này hơn."

Trên hành lang chất đầy đồ đạc, Đầu Đinh là một tên thích ở nhà đủ tư cách, duy trì truyền thống tốt đẹp rằng rác có thể tiếp tục chất thành đống ở cửa thì không dễ đem đi vứt. Trì Thanh rất cẩn thận chọn một nơi khá an toàn để đứng.

Anh ngước mắt nhìn về phía Đầu Đinh: "Đống rác này của anh để mấy ngày rồi đúng không, nên vứt đi."

…

So với câu chuyện thì phản ứng của cố vấn thứ hai hình như càng đáng sợ hơn.

Cảnh sát lại nhìn về phía Giải Lâm, phát hiện tuy hắn không ngáp, thậm chí còn đang an ủi Đầu Đinh nhưng lúc nói chuyện vẫn mang theo ý cười theo thói quen: "Không sao, anh không cần lo lắng quá, chỉ cần anh chưa nhìn thấy mặt hắn ta thì hắn ta sẽ không mạo hiểm quay lại nơi mình gây án lần nữa đâu."

Trước đây, cậu cảm thấy cố vấn Giải trông rất thân thiết, nhưng mà vào lúc này, nụ cười ấy luôn khiến người ta cảm thấy rờn rợn.

Có lẽ, người làm được cố vấn… đều khá khác biệt với mọi người.

Cậu cảnh sát chỉ có thể nghĩ như thế trong lòng.

Nhưng dù thế nào thì hôm nay bọn họ cũng đã tiến gần thêm một

bước đến sự thật Tiết Mai bị giết.

Trên đường quay về, Giải Lâm tổng kết: "Hôm sau Tiết Mai thức dậy không cảm thấy được bất cứ điều gì khác thường, chứng tỏ trước mỗi lần rời khỏi hung thủ đều cẩn thận dọn dẹp, đảm bảo không để lại bất cứ dấu vết gì. Chắc hẳn ta là một người làm việc khá cẩn trọng.

"Đặc điểm nhận dạng của hung thủ cũng có thể xác nhận cơ bản, chiều cao, dáng người đều có độ tương tự với bạn trai Tiết Mai. Dựa vào đặc điểm này, bảo giám sát ban đêm của tiểu khu gần đó lại kiểm tra và loại bỏ một lượt tất cả nhân viên đáng nghi."

"Với lại, hắn ta đi vào bằng cửa chính, có thể tùy ý ra vào phòng của Tiết Mai, rất có thể trong tay có chìa khóa."

Trì Thanh ngồi ở ghế sau, không kìm được nghĩ: Vậy chìa khóa đó có từ đâu?

Là ai thì trong tay sẽ có chìa khóa nhà của người khác?

Dương Trân Trân mới đến thành phố Hoa Nam chưa bao lâu, cô ấy cũng gặp phải chuyện giống hệt với Tiết Mai sao?

Hôm đó, Tô Hiểu Lan đưa Dương Trân Trân từ quán bar về đến nơi ở, cô ấy cãi nhau to một trận với bạn trai, bạn trai lỡ tay đẩy ngã cô ấy, sau đó cô ấy tỉnh lại, sau khi lên giường nghỉ ngơi thì hung thủ cũng mở cửa vào phòng của cô ấy giống như vào nhà Tiết Mai sao?

"Tiết Mai và Dương Trân Trân đều là liên lạc trực tiếp với chủ nhà." Cảnh sát nói, "Không có thông qua bên thứ ba cho nên chúng tôi vẫn luôn điều tra thông tin bên chủ nhà, bao gồm khách thuê trước đây của chủ nhà..."

Trì Thanh ngồi bên cạnh Giải Lâm, đang suy nghĩ chuyện này. Giải Lâm nhận nước mà cậu cảnh sát chuyền ra ghế sau, rất tự nhiên

đưa cho Trì Thanh trước.

Từ sau khi trạng thái mất kiểm soát của Trì Thanh được khôi phục thì anh không còn thói quen chủ động chạm vào tay Giải Lâm nữa, trạng thái tinh thần cũng tốt lên không ít. Giải Lâm nhận ra được những thay đổi nhỏ xíu này, lúc đưa nước hắn hỏi: "Hôm nay không chữa bệnh à?"

Trì Thanh: "Không cần."

Giải Lâm đổi một cách hỏi khác: "Vậy tối nay có đến nhà tôi không?"

Trì Thanh thể hiện trọn vẹn cái gì gọi là trở mặt vô tình: "Không đi."

"Không muốn chữa bệnh sao?"

Trạng thái mất kiểm soát đã khôi phục, Trì Thanh không còn lý do tiếp tục quấn lấy hắn, cũng không thích nắm tay với người khác suốt ngày. Bình thường anh chỉ cần đeo găng tay, tránh xa rượu thì có thể duy trì cuộc sống thường ngày.

"Không chữa nữa." Trì Thanh nói, "Thời kỳ cuối, không có thuốc chữa, trị không khỏi."

Giải Lâm: "…"

Nói xong, lúc nhận nước, anh vẫn cách một lớp găng tay đụng vào tay của Giải Lâm, anh thậm chí không nhận ra ngay lập tức, đến khi xe chạy được một đoạn, chai nước trong tay anh cũng uống hết một nửa thì anh mới chợt nhớ ra: Có phải vừa rồi anh đã đụng vào tay Giải Lâm không?

Theo lý mà nói, dù mang găng tay thì anh cũng sẽ cố hết sức tránh khỏi bất cứ động tác nào có thể xảy ra việc tiếp xúc tay chân.

Cảnh sắc bên ngoài trôi qua nghiêng ngả.

Trì Thanh vặn nắp chai lại, sau đó cúi đầu nhìn găng tay màu đen trên tay, sau một lúc suy nghĩ mới phát hiện dường như "chữa trị" của khoảng thời gian này đã có tác dụng, dù chuyện có tác dụng không nằm trong phạm vi dự đoán trước đó của anh: Anh không chỉ không bài xích Giải Lâm mà thậm chí không biết bắt đầu từ khi nào anh đã quen với sự đụng chạm của hắn.

Chương 39: C39: Điều tra loại trừ

Dịch: LTLT

Sau khi đi về, Trì Thanh tháo găng tay ra, anh tắm rửa xong xuôi nhưng chưa sấy khô tóc, sợi tóc ướt nhẹp lành lạnh dính vào trán. Trong phòng vẫn không mở đèn, anh đi chân không bước lên sàn nhà bằng gỗ, đi đến phòng bếp rót cho mình một ly nước.

Tivi đang chiếu chương trình, âm lượng không lớn, ánh sáng màn hình mơ hồ chiếu sáng nửa căn phòng khách.

Sau đó, Trì Thanh dựa vào cửa phòng bếp, im lặng xem một hồi.

Anh uống hết nửa ly nước, xuyên qua mấy sợi tóc ướt trước trán nhìn tay của mình.

Vẫn không hiểu nổi… sau khi trạng thái mất kiểm soát kết thúc, vì sao Giải Lâm đã thật sự trở thành "ngoại lệ" có thể đến gần?

Trì Thanh bôn ba bên ngoài cả ngày, đeo găng tay nên không xem điện thoại được, một ngày chất đống không ít tin nhắn.

Quý Minh Nhuệ tò mò tiến triển vụ án là người xông pha đi đầu.

– Thế nào rồi? Nghe nói bên mấy ông có phát hiện quan trọng.

Nửa tiếng sau, Quý Minh Nhuệ lại gửi một tin: Thôi, không mong chờ gì ở ông, tôi đã hỏi được rồi, tôi với Tô Hiểu Lan nổi cả da gà, một lúc lâu vẫn chưa tiêu hóa được. Tên hàng xóm đầu đinh tối nay

chắc cũng không ngủ ngon, chắc chắn mất ngủ.

Đâu chỉ mất ngủ, trước khi bọn họ đi, tên Đầu Đinh lo sợ không yên, đứng chần chừ ở cửa một hồi, muốn giữ bọn họ ở lại: "Hay là mấy anh bắt giữ tôi thêm mấy ngày đi, thời gian năm ngày quá ngắn, không đủ để xóa hết lỗi sai mà tôi phạm phải, tôi sẵn sàng bị tạm giam mấy ngày."

Cảnh sát nhìn gã ta: "Anh còn nói mình không phải tâm lý bi3n thái."

Đầu Đinh: "…"

Cảnh sát: "Làm gì có ai muốn bị tạm giam, anh có thời gian thì nên xem chuyên đề sức khỏe tâm lý đi."

"…"

Quý Minh Nhuệ đoán bừa người khác tối không ngủ được, không ngờ bản thân anh ta cũng mất ngủ, thời gian gửi tin nhắn cuối cùng là mười phút trước.

– Tôi nằm một lát thì cảm thấy trong nhà có người.

– Tôi không dám ngủ.

– Tôi có thể đến nhà ông tìm ông ngủ cùng không?

Trì Thanh đáp: Được, tự mang theo ga giường, muốn đi vệ sinh thì đến nhà vệ sinh công cộng bên ngoài, ngủ xong thì hôm sau trước khi đi phải lấy thuốc khử trùng lau dọn sạch sẽ chỗ ông từng ngủ rồi mới đi.

Advertisement

Quý Minh Nhuệ: …

– Thôi bỏ đi.

– Bỗng nhiên tôi cảm thấy thực ra nhà tôi cũng rất an toàn, tạm biệt, tôi ngủ đây.

Đối với cảnh sát phá án mà nói, thời gian ngủ rất quý giá, sau khi xác nhận được hình dáng chiều cao của hung thủ thì ngày mai còn có một loại nhiệm vụ điều tra loại trừ mà bọn họ phải làm, điều tra camera giám sát không phải chuyện dễ dàng, trong hình ảnh mơ hồ không rõ của camera, bọn họ phải nhìn chằm chằm từng người một, hết ngày thì mắt cũng sắp trừng thành mắt gà chọi.

Trả lời tin nhắn của Quý Minh Nhuệ xong, Trì Thanh thoát khỏi khung trò chuyện, nhìn thấy tin nhắn của một người khác gửi đến vào mấy phút trước.

– Ngủ chưa?

Tin nhắn chưa đọc có hai chữ một dấu chấm hỏi này được gửi đến từ cái người họ Giải kia.

Trì Thanh không nhận ra rằng sau khi chủ động mấy lần gửi tin nhắn cho Giải Lâm trong khoảng thời gian mất kiểm soát, phản ứng hiện tại của anh lúc nhìn thấy tin nhắn của Giải Lâm là trả lời luôn chứ không phải "có việc hay không có việc thì cũng đừng gửi tin nhắn cho tôi" giống như lúc đầu cảnh cáo.

Trì Thanh: Anh đừng nói với tôi anh cũng không ngủ được.

– Không, từ hồi tám tuổi tôi đã coi hồ sơ vụ án giết người liên hoàn làm sách gối đầu giường, sao có thể mất ngủ chứ?

– Là sợ cậu không ngủ được.

Ngay sau đó, Giải Lâm lại gửi qua một dãy số.

– 20110218

Trì Thanh vẫn luôn cụp mắt, đặt ly nước xuống chuẩn bị đến sô pha ngồi một lát, kết cục sau khi nhìn thấy dãy số vô cùng quen thuộc kia thì con ngươi chợt giãn to, cái ly đặt ở mép bàn suýt nữa rơi xuống đất.

Ngày tháng ứng với dãy số này anh rất quen thuộc.

Tuy đã qua gần mười năm, anh không còn nhớ đến khoảng thời gian mới xuất viện ở cấp ba, nhưng tất cả những chuyện đã xảy ra ngày hôm đó đã tái hiện vô số lần trong ác mộng.

Hôm đó, anh bước ra khỏi trường, nhận được cuộc gọi: "Hôm nay cậu bận, có bảo một chú đến đón cháu, chú đó sắp đến rồi, cháu chờ ở cổng trường chút xíu nhé."

Trì Thanh chờ mấy phút thì người đã đến, cũng thuận lợi lên xen, xe im lặng rẽ vào con đường mà anh không quen thuộc lắm, "chú" kia mỉm cười, giống như đang nói chuyện nhà với anh: "Hay nghe cậu cháu nhắc đến cháu, nói là thành tích của cháu luôn rất tốt, áp lực học hành gần đây có lớn không? Phải kết hợp giữa học hành và nghỉ ngơi, đúng lúc thì thả lỏng một chút…"

Trì Thanh mơ hồ phát hiện tuyến đường có hơi kỳ lạ, mở điện thoại chuẩn bị gọi điện thoại cho cậu.

Điện thoại còn chưa gọi được thì tin nhắn của cậu đã đến trước: Chú Viên nói đường kẹt xe, có thể phải kẹt mấy phút nữa, cháu chờ ở cổng trường đừng chạy lung tung đó, chú ấy đến liền.

…

Trì Thanh nhìn vào kính chiếu hậu trong xe, thấy ý cười nơi khóe miệng của "ông chú" ngồi ở ghế lái càng ngày càng lớn: "Tao thích mấy đứa nhóc thông minh, tiếc là tao đã chừng này tuổi vẫn cô đơn một mình… Mày có duyên với tao, tao dẫn mày đến một nơi."

Trì Thanh nhìn dãy số kia, bên tai vang lên âm thanh vừa quen thuộc vừa xa xôi, một lát sau mới trả lời: Đây là gì?

– Mật mã cửa.

– Không ngủ được hoặc là lần sau muốn chữa bệnh thì vào trong luôn.

Thực ra Trì Thanh muốn hỏi "đây là ngày tháng sao", cùng với "vì sao dùng ngày tháng này làm mật mã", nhưng mối quan hệ giữa anh với Giải Lâm không thân thiết đến mức có thể hỏi thăm mật mã của đối phương, cuối cùng anh vẫn không hỏi gì cả.

Dù sao, đối với đa số người mà nói thì… ngày 18 tháng 2 năm 2011 có thể là một ngày bình thường trong cuộc sống.

Phần lớn mọi người nhắc đến ngày tháng sẽ không liên hệ với vụ án cũ năm xưa.

Huống hồ đây cũng chưa chắc là ngày tháng, có lẽ là dãy số có được thông qua các quy luật chuyển đổi.

Trì Thanh định quy nó về trùng hợp.

Cuối cùng anh trả lời: Không cần.

– Dù tối nay hung thủ có xuất hiện ở đầu giường thì tôi cũng sẽ ngủ được.

Quý Minh Nhuệ nửa đêm quấn chăn, cố gắng vào giấc ngủ sẽ không

thể nào tưởng tượng ra được trên thế giới này còn có người có tâm lý mạnh hơn kẻ cuồng sát. Hai cố vấn của tổng cục bọn họ, một người từ nhỏ đã coi hồ sơ giết người làm sách gối đầu giường, người còn lại không biết gì gọi là "sợ".

Hôm sau, công tác điều tra loại trừ căng thẳng bắt đầu triển khai.

Nhân viên làm việc chia ra nhiều nơi, đại khái chia thành các nơi: Phòng giám sát, cửa hàng thuốc, cửa hàng chìa khóa.

Quý Minh Nhuệ dẫn người đến đi loanh quanh cửa hàng chìa khóa: "Gần đây có nhân viên nào đáng nghi đến chỗ mấy ông làm chìa khóa không?"

"Tôi nghĩ xem." Sau khi vắt trán suy nghĩ, ông chủ vỗ đầu nói, "Có một người, cậu ta không đến làm chìa khóa mà đến hỏi tôi có biết chìa khóa kiểu này là của tiểu khu nào không. Bây giờ đều là khóa cửa đồng bộ của bên đầu tư, nhãn hiệu gần như giống nhau, tôi vừa nhìn đã biết, rõ ràng là chìa khóa của Thiên Thụy."

Sau khi vất vả trăm bề bắt được cái người hỏi chìa khóa thì phát hiện là một cuộc hiểu lầm.

"Gì thế?" Người đó gào, "Tôi đi trả chìa khóa cho bảo vệ gác cổng của tiểu khu bọn họ. Tôi có lòng tốt vậy mà mấy cậu lại nghi ngờ tôi, Thiên Thụy nhiều tòa nhà như thế, tôi rảnh rỗi ăn no rửng mỡ đến từng nhà thử chìa khóa sao? Nếu tôi có thời gian đó thì tôi có thể thăng chức thành quản lý ở công ty tôi rồi!"

"…"

Quý Minh Nhuệ liên tục xin lỗi, đưa qua một điếu thuốc: "Xin lỗi nhé người anh em, là chúng tôi lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử. Chúng tôi tùy ý hỏi vài câu, giao lưu một chút. Anh bớt giận, chúc anh sớm thăng lên quản lý."

Cửa hàng thuốc càng không có tiến triển.

Đối với quốc gia quản lí nghiêm ngặt các loại thuốc thì dù hung thủ muốn mua cũng không thể nào đi đường khác.

Phòng giám sát thì không cần nhắc đến, có quá nhiều người đáng nghi cùng một dáng người.

Người có hình thể tương tự bạn trai Tiết Mai xuất hiện trong camera giám sát, một ngày có thể có mấy trăm người.

Quý Minh Nhuệ tra xong cửa hàng chìa khóa thì đến phòng giám sát giúp đỡ, vừa kéo đi kéo lại thanh tiến độ vừa nói: "Bà nói coi, bạn trai Tiết Mai cũng thiệt tình, không thể trông đặc sắc hơn một chút sao? Ví dụ như nặng một trăm kí, hoặc là cao hai mét, vừa nhìn có thể nhận ra được, trông bình thường như thế làm gì? Cho nên mới nói, điều quan trọng nhất của con người vẫn là phải có đặc sắc."

Tô Hiểu Lan nhỏ thuốc nhỏ mắt ở bên cạnh, nhỏ xong thì nói: "… Im miệng, tập trung chút đi."

Trong phòng giám sát còn có hai "đốc công" đang ngồi.

Quý Minh Nhuệ nói với vị "đốc công" trông có vẻ nhàm chán đến mức sắp ngủ gật: "Đúng rồi, hiếm khi hôm nay gặp mặt, ông còn chưa nói với tôi sao lại chạy đi làm trợ lý cố vấn?"

Trì Thanh ngước mắt lên nhìn anh ta, miễn cưỡng lên tinh thần: "Diễn viên không có đường, chuyển nghề thử."

Quý Minh Nhuệ: "Thật à? Cuối cùng ông cũng nghĩ thông rồi sao?"

Giả đó. Trì Thanh nói thầm.

Chỉ là làm giao dịch với người nào đó.

Tuy không cần phải "chữa bệnh" nữa nhưng dù sao cũng đã đồng ý với Giải Lâm, anh không thể vừa mới nhậm chức trợ lý đã lập tức rút ra khỏi vụ án này.

Huống hồ… anh thật sự có chút hứng thú với vụ án.

Nếu không thì dù đang buồn ngủ anh vẫn ngồi ở trong phòng giám sát.

Trì Thanh nghĩ như thế, không muốn trả lời đống câu hỏi của Quý Minh Nhuệ bèn chỉ "đốc công" số hai bên cạnh: "Hỏi anh ta."

Giải Lâm ngồi bên cạnh anh cũng đang xem camera, nhưng mà cách xem của hắn không giống với mọi người, thay vì nhìn người trong camera thì hắn giống như đang nhìn vị trí của các camera đó, hắn thừa nhận: "Là tôi nhìn trúng cậu ấy trước."

"?"

"Ý của tôi là, nhìn trúng năng lực cá nhân của cậu ấy." Con người Giải Lâm lúc nói chuyện luôn khiến người ta nghĩ viển vông, "Muốn cậu ấy giúp đỡ."

Quý Minh Nhuệ: "Coi như anh có mắt nhìn, người anh em của tôi diễn xuất không được, con người cũng có vấn đề nhưng đầu óc vẫn rất tốt."

Trì Thanh: "… Ông ngứa đòn à?"

Quý Minh Nhuệ: "Tôi dám đứng yên không nhúc nhích cho ông đánh, ông dám đụng vào tôi không?"

"…"

Giải Lâm nghiêng đầu nhìn hai người bọn họ đấu khẩu, cười khẽ một tiếng.

Trì Thanh: "Anh cười cái gì?"

Giải Lâm nói: "Chỉ là chợt phát hiện mình rất nguy hiểm, dù gì người duy nhất cậu có thể đụng là tôi. Sau này, nếu như chọc cậu giận, người khác cậu không thể đánh nhưng vẫn có thể đánh tôi."

Giải Lâm nói xong lại thích hợp đổi chủ đề: "Thấy cậu ngồi nửa ngày suýt nữa viết hai chữ "nhàm chán" lên mặt rồi, sao không xem camera?"

Trì Thanh nhìn hình ảnh camera được xếp thành một đống: "Tôi không nghĩ rằng hung thủ sẽ xuất hiện trong camera."

Quý Minh Nhuệ còn đang cố gắng kéo thanh tiến độ: "?"

Tôi còn đang vất vả cực nhọc kéo, cậu nói cái gì đó hả?

Trì Thanh nói tiếp: "Kẻ này rất cẩn trọng, cũng hiểu rất rõ hai tiểu khu, trước đây kiểm tra camera gần thời gian xảy ra vụ án không hề tra được hắn ta… Chắc hắn ta đã chọn một con đường hành động tránh khỏi camera, hoặc là làm ngụy trang gì đó."

Nói thẳng ra, khu vực bên ngoài camera mới đáng được chú ý nhất.

"Nghĩ gần giống tôi." Giải Lâm đứng dậy, ra hiệu anh đi cùng, "Ra ngoài xem thử."

Trì Thanh phát hiện Giải Lâm nhớ rõ tất cả vị trí của camera, một khi tránh khỏi những vị trí này thì phạm vi có thể hành động còn lại trở nên nhỏ đi rất nhiều. Cuối cùng hai người phát hiện không có nhiều tuyến đường có thể tránh khỏi tất cả camera trong tiểu khu Thiên Thụy.

Sau khi nối tất cả góc chết của camera lại thành mấy đường, tình hình trở nên rõ ràng hơn.

Điểm cuối một tuyến đường trong đó là cửa ra vào bãi rác của tiểu khu nào đó. Bước ra khỏi cổng ra vào, bên ngoài chính là con đường buôn bán ồn ào tấp nập, người đến người đi, ngựa xe như nước, ven đường là một dãy các quầy hàng, cửa hàng dọc đường bày la liệt.

Vừa nhìn qua thì thấy bảng hiệu cửa hàng nền đỏ chữ trắng đang ganh đua sắc đẹp với nhau: "Hớt tóc Chí Bằng", "Cửa hàng tiện lợi Tốt, sẽ đến lại", "Nhà hàng Thượng Hải"…

Trì Thanh cẩn thận tránh khỏi đám đông, đi dọc theo các cửa hàng tiến về trước, từng tên cửa hàng lướt qua trước mắt, cuối cùng anh nhìn thấy một chuỗi cửa hàng được trang trí bằng màu hồng đất ở ngã tư đường. Tên cửa hàng là tiếng Anh, đằng sau tên tiếng Anh dùng bóng chiếu sáng gắn thành một cái bánh kem nhỏ.

Đây là một cửa hàng bánh ngọt.

Nguyên nhân Trì Thanh ngừng lại không phải là vì cửa hàng này, mà là cách tấm kính, anh nhìn thấy một gương mặt quen thuộc nào đó trong cửa hàng.

Nhậm Cầm đeo tạp dề màu hồng, đang giúp khách đóng gói đồ ngọt, lại tốt bụng cầm giúp khách ra đến cửa. Cô vừa đẩy cửa ra vừa nói: "Cái này tốt nhất là ăn hết trong hôm nay, cái còn lại có thể để trong tủ lạnh mấy ngày, hoan nghênh lần sau lại đến… Anh Trì?"

"Anh Giải cũng ở đây à? Hai người các anh cùng đi dạo phố sao?"

Nhậm Cầm không ngờ lại trùng hợp đến thế, có thể gặp được hai vị chủ hộ ở tầng trên tại chỗ làm việc.

Trì Thanh nhớ ra ngày đầu tiên Nhậm Cầm chuyển đến có nói cô vốn

làm cửa hàng trưởng của cửa hàng bánh ngọt ở thành phố khác, vì điều động công tác nên mới đổi sang cửa hàng này.

"Tôi với cậu ấy đúng lúc đi dạo quanh đây." Giải Lâm vừa trả lời câu hỏi của Nhậm Cầm thì phát hiện nhóm người trong cửa hàng muốn ra ngoài, thế là vô thức nắm tay Trì Thanh. Trì Thanh không phản ứng lại, bị hắn nắm lùi lại một bước, một bước này miễn cưỡng tránh khỏi mấy vị khách đang ra ngoài.

"Ngẩn người gì đó?" Giải Lâm nói, "… Chẳng phải bình thường rất biết tránh hay sao?"

Chương 40: C40: Sống một mình

Dịch: LTLT

Trì Thanh không nghĩ rằng Nhậm Cầm làm việc ở gần đây cho nên nán lại một lát, gặp được người rồi thì định đi. Cách làm việc của Giải Lâm khác biệt hoàn toàn với anh, chờ sau khi các vị khách kia bước ra ngoài thì hắn lại kéo Trì Thanh vào trong cửa hàng: "Đi gấp như thế làm gì? Bạn của cậu với cảnh sát Tô ở trong phòng giám sát xem cả nửa ngày, mang chút đồ ăn về cho bọn họ, cũng tiện thể chăm sóc chuyện buôn bán của cô Nhậm luôn."

Trong cửa hàng bánh ngọt có một mùi hương bơ ngòn ngọt, dọn dẹp cũng rất sạch sẽ.

Giải Lâm: "Bạn của cậu thích ăn vị nào?"

Trì Thanh nhớ lại tính cách thô lỗ, không kén chọn của Quý Minh Nhuệ, nói: "Gì cũng được, cậu ta ăn không chết là được."

Giải Lâm cầm đồ gắp ở bên cạnh lên, dựa theo khẩu vị mà nữ giới sẽ thích gắp cho Tô Hiểu Lan một cái donut, không ép buộc: "Không kiêng ăn gì thì được, dù sao cậu ta cũng chỉ là kèm theo."

Quý Minh Nhuệ hắt xì một cái thật to trong phòng giám sát: "… Ai đang nhắc mình vậy?"

Giải Lâm gắp hai cái bánh, lại bảo Nhậm Cầm giới thiệu cho hắn. Nhậm Cầm biết rất rõ đồ ngọt trong cửa hàng: "Loại này dùng 80% bơ động vật, lớp bên trên đều là dâu tây tươi ngon, lớp chính giữa

bánh kem còn có phô mai và nam việt quất, độ ngọt vừa phải, mùi vị cũng không ngán, là món bán đắt nhất của cửa hàng chúng tôi, bán đến giờ chỉ còn lại hai cái cuối cùng."

"Lấy cái này đi, hai cái, làm phiền gói lại." Giải Lâm cười, nói mấy câu về cuộc sống gần đây: "Sau khi đổi cửa hàng có quen không?"

Nhậm Cầm vừa bỏ bánh vào hộp vừa nói: "Về công việc thì đã rất quen rồi, các dịch vụ cũng tiện hơn chỗ tôi sống trước đây rất nhiều… Chỉ là không biết vì sao gần đây thức dậy luôn cảm thấy không có tinh thần."

"Có thể là thời tiết mùa đông quá lạnh, không dậy nổi, cũng có thể là chuyển nhà mệt rồi." Nhậm Cầm thuần thục dùng ruy băng thắt một cái nơ xinh đẹp cho cái hộp đựng riêng bánh kem. Tuy cô vẫn còn mỉm cười dịu dàng nhưng có thể nhìn ra được trạng thái tinh thần không có tốt như hôm chuyển đến đây, "… Đổi chỗ khác, cần một thời gian để thích ứng."

"Đã đi kiểm tra sức khỏe chưa?" Giải Lâm nhìn mấy sợi tóc không được buộc lại ở sau tai cô, hỏi.

Nhậm Cầm trả lời: "Công việc bề bộn không có thời gian, với lại không cần kiểm tra, chẳng qua là chút bệnh vặt, không có gì đáng ngại."

Cô không nói quá chi tiết, nhưng Giải Lâm biết rõ cơ thể hoặc là tinh thần của phụ nữ không tốt lắm, thường có một loại nguyên nhân rất hay gặp: Thiếu máu hoặc là tụt huyết áp.

Giải Lâm cũng không hỏi tiếp, chỉ là trước khi đi để lại trên tủ quầy một hộp bánh kem được buộc bằng ruy băng màu đỏ, Nhậm Cầm ngẩn người, đang định gọi hắn: "Anh Giải…"

"Không để quên đồ." Hắn đẩy cánh cửa của cửa hàng ra, bước ra ngoài, hắn mở cổ áo sơ mi giống như không sợ lạnh, xương quai

xanh vừa gầy vừa nhô lên, lúc nói chuyện, đôi mắt cười nhìn thẳng vào người khác, khiến người ta bất giác sa vào trong đó, "Mua tặng cho cô đó, lần trước cô chuyển nhà đi tay không xuống, không mang quà tân gia cho cô. Không nói nữa, còn nói thì người nào đó mất kiên nhẫn… Đúng rồi, cảm ơn cô đã giới thiệu."

Trì Thanh mất kiên nhẫn chờ ở bên cạnh một hồi, quả thực nói thầm trong bụng: "Có xong chưa?"

Trì Thanh mặt không cảm xúc: "Nói chuyện vui vẻ nhỉ? Nếu chưa nói đủ thì quay lại nói tiếp đi."

Giải Lâm ngừng mấy giây mới trả lời: "Cậu nói như này…"

"?"

Giải Lâm: "Nghe giống như đang ghen."

"…"

Điên à?

Anh ghen với ai chứ?

Giải Lâm giống như nghe thấy, lại an ủi Trì Thanh tiếp: "Cũng mua cho cậu này, muốn ăn cái nào thì tự lựa. Cậu lựa xong tôi lại đem đến cho bọn họ."

Trì Thanh không muốn nói lời nào, tay đút vào trong túi áo, đi thẳng về phía trước."

Dù Giải Lâm và Trì Thanh đều cảm thấy hung thủ không có khả năng xuất hiện trong camera, nhưng camera nên tra vẫn phải tra, bọn họ ngồi trong phòng giám sát đến chiều tối, Quý Minh Nhuệ nhìn chằm chằm màn hình, ngay cả bánh kem trong miệng có vị gì

cũng không nếm ra được.

"Hôm nay đến đây thôi, cũng xem được khá nhiều rồi." Quý Minh Nhuệ bóp bóp sống mũi, "Buổi tối nếu mọi người chưa có hẹn thì cùng nhau ăn cơm nhé? Tôi gọi Khương Vũ, chúng ta cũng lâu rồi chưa tụ tập."

Chủ yếu là tên nhóc Khương Vũ đã lâu chưa được thấy thần tượng, lải nhải xong "vì sao không phải tôi đến nhóm giám sát, vì sao thần tượng của tôi luôn cách tôi xa đến vậy?", lại lải nhải bảo Quý Minh Nhuệ hỏi thần tượng buổi tối có muốn ăn chung không giùm cậu ta.

Bây giờ Trì Thanh chỉ là một trợ lý, anh có đi ăn cơm hay không do Giải Lâm quyết định có đi hay không.

Giải Lâm ở bên cạnh hí hoáy bấm điện thoại, hình như đang trả lời tin nhắn, lại ngước mắt lên nói: "Xin lỗi, tối nay e là không được, đã có hẹn rồi."

Quý Minh Nhuệ không cảm thấy kinh ngạc chút nào với câu trả lời này, dù sao thì Giải Lâm cũng có một gương mặt nhận được vô số lời mời.

Quý Minh Nhuệ lại quay sang người anh em tốt của mình: "Ông thì sao? Tôi cố hết sức chọn phòng riêng, chắc chắn ít người."

Nhưng mà Quý Minh Nhuệ không chờ được câu trả lời của Trì Thanh, Giải Lâm đã trả lời trước một bước giùm anh: "Cậu ấy cũng có hẹn rồi."

Quý Minh Nhuệ: "…?" Tình huống gì đây?

Hai người này hình như có vấn đề.

"Nhậm Cầm mới gửi tin nhắn đến nói cô ấy tan làm sớm, mua chút

đồ ăn, hỏi chúng ta có qua đó ăn không?" Sau khi lên xe, Giải Lâm giải thích, "Cô ấy nói là lúc trước cô ấy mới dọn đến, bận sắp xếp đồ đạc, khó lắm mới rảnh rỗi."

Trì Thanh là một người không xã giao với người khác, rất hiểu làm thế nào để phá vỡ tất cả đạo lí đối nhân xử thế: "Khó lắm mới rảnh rỗi thì ở trong nhà nghỉ ngơi nhiều hơn, không có việc gì mời chủ hộ tầng trên ăn cơm cái gì."

Giải Lâm: "…"

Một lát sau, Giải Lâm hỏi: "Căn hộ trước đây cậu thuê, cậu ở bao lâu?"

Trì Thanh không biết hắn hỏi chuyện này làm gì: "Hơn hai năm."

"Trong hai năm này, chắc là cậu không có nói chuyện với bất kỳ hàng xóm nào cùng tòa nhà, dù có người đến tận cửa tìm cậu cũng sẽ không giao tiếp nhiều với bọn họ." Giải Lâm vừa chú ý tình trạng đường vừa nói, "Nếu như cậu thật sự muốn chữa bệnh, thực ra cậu nên tiếp xúc nhiều với thứ mà cậu kháng cự, đương nhiên tiếp xúc mà tôi nói không phải bảo cậu đi đụng bọn họ, đụng hay không không có bất cứ ý nghĩa nào. Cậu nên thử kết nạp bọn họ."

Giờ cao điểm buổi tối, đường xá ùn tắc, giọng nói của Giải Lâm vang lên cùng lúc với tiếng còi truyền vào từ khe hở cửa xe.

"Con người tuy không đơn giản như thế nhưng cũng không phức tạp đến vậy."

Chuyện đầu tiên sau khi Trì Thanh về đến nhà là đi tắm, anh thay bộ quần áo đã mặc ra ngoài, sau đó xoa tóc đi đến nhà bếp, nhìn dụng cụ ăn uống sạch sẽ trong nhà bếp im lặng chần chừ một hồi.

Cuối cùng, lấy ra một bộ chén đũa, cộng thêm một đ ĩa ăn từ bên trong.

Mấy phút sau, Nhậm Cầm nấu xong món cuối cùng, nhìn thấy hai thực khách từ tầng trên xuống.

Lúc cô mở cửa, hai người đang nói chuyện.

"Tôi còn nói sao gõ cửa mà cậu không mở." Lúc Giải Lâm nói chuyện hơi dựa gần Trì Thanh, nói, "Đã thay quần áo rồi, mùi dầu gội trên đầu cũng đổi… Những người ưa sạch sẽ như cậu chuyện đầu tiên làm khi về nhà là tắm rửa à?"

Tóc Trì Thanh mới gội, rủ ở trước trán, trông có hơi mềm mềm, xua tan chút cảm giác mất tinh thần, chỉ là miệng vẫn không tha người ta: "Đổi dầu gội anh cũng ngửi ra được, anh cầm tinh con chó sao?"

Nhậm Cầm do dự nói xen vào: "Ừm… Hai người đến rồi."

Trong tay Giải Lâm xách một chai rượu vang, cô không hiểu rượu, chỉ biết nhìn cái chai và nhãn hiệu trên thân chai có vẻ khá đắt tiền. Sau khi cô mở cửa, Giải Lâm đưa chai rượu cho cô: "Trong nhà không có thứ gì bèn tiện tay lấy chai rượu đến."

Mèo mướp màu cam cùng ra ngoài tiếp đãi với Nhậm Cầm, nó mở đôi mắt to tròn nhìn người đến là ai, vừa đi vòng quanh chân Nhậm Cầm vừa kêu meo meo. Chỉ là tiếng kêu lần này có hơi hung dữ, có mấy phần cảnh giác.

Nhậm Cầm vươn hai tay nhận lấy chai rượu: "Không cần khách sáo như thế."

Nhậm Cầm nói xong, nhìn sang người còn lại, trong tay người còn lại cũng đang cầm đồ, nhưng…

Trì Thanh bưng chén đũa của mình nói: "Xin lỗi, tôi không quen dùng đồ của người khác."

Bình thường ăn ở bên ngoài không được lựa chọn, anh chỉ có thể lấy nước sôi rửa qua rồi dùng. Lần này chỉ là xuống tầng dưới mà thôi, mang chén đũa ở trong nhà đương nhiên tiện hơn.

Từ ngày đầu tiên chuyển đến, Nhậm Cầm đã cảm thấy người họ Trì trông có vẻ kì lạ.

Nhưng ấn tượng đầu tiên của con người rất quan trọng, dù sao ấn tượng đầu tiên là kì lạ, sau này Trì Thanh có làm chuyện gì kì lạ hơn nữa thì cô cũng không phải không thể chấp nhận.

Nhậm Cầm mời bọn họ ngồi vào chỗ: "Mấy anh đến đúng lúc, tôi múc canh ra thì có thể bắt đầu ăn rồi… Quê tôi thích ăn cay, không biết có hợp khẩu vị của hai người không?"

Lúc ăn cơm, Giải Lâm phụ trách nói chuyện với Nhậm Cầm.

"Thích ăn cay, vậy chắc là tôi từng đến quê cô rồi, cảnh rất đẹp."

Không ai có thể từ chối chủ đề rút ngắn khoảng cách này, Nhậm Cầm cười: "Nếu lần sau anh đi, tôi có thể giới thiệu cho anh vài nơi, mấy nơi mà trong hướng dẫn du lịch không tìm được ấy."

Trì Thanh ở bên cạnh nghe.

Nhậm Cầm là một cô gái rất đơn giản, từ nhỏ đã thích đồ ngọt, vì cảm thấy đồ ngọt có thể mang đến tâm trạng tốt cho con người, là một tồn tại rất kì diệu.

Quan hệ gia đình của cô rất đơn giản, tuy sống rất xa nhà, em trai em gái trong nhà lại nhiều, sau khi đi làm thì liên lạc ít đi, nhưng lúc nhắc đến gia đình không chút oán giận: "Bọn họ cũng khó khăn, vừa phải làm việc vừa phải chăm sóc cho em trai em gái của tôi, bọn họ sao lãng tôi không sao cả, tôi quan tâm bọn họ nhiều hơn là được."

Thỉnh thoảng cô cũng có vài nỗi buồn.

"Quan hệ giữa nhân viên trong cửa hàng với cửa hàng trưởng trước đây khá tốt, cho nên luôn gây chuyện với tôi. Hôm nay cô ấy đi làm muộn, tôi trừ điểm của cô ấy."

Phải thừa nhận rằng Giải Lâm là một cao thủ trò chuyện, chưa đến nửa tiếng đồng hồ đã nói chuyện khắp trời nam biển bắc với Nhậm Cầm.

Chỉ là Trì Thanh luôn không kìm được mà để ý đến một việc: Từ đầu đến cuối cô chưa từng nhắc đến bạn trai của mình.

Tuy trạng thái mất kiểm soát đã kết thúc, buổi tối đi ngủ anh không còn bị giọng nói của bạn trai Nhậm Cầm làm ồn, nhưng mà giọng nói từng xuất hiện vào đêm khuya vẫn khiến anh để ý. Dáng vẻ cô trông không giống có bạn trai.

Chờ Nhậm Cầm đứng lên vào nhà bếp múc canh cá trích, Giải Lâm quay sang nhìn Trì Thanh: "Cậu liếc tới liếc lui, đang nhìn gì đó?"

Trì Thanh đặt đũa xuống, hỏi một vấn đề không liên quan gì: "Anh nghĩ cô ấy độc thân không?"

Vấn đề này nếu đổi thành bất cứ ai hỏi, Giải Lâm đều sẽ nghi ngờ có phải có ý với Nhậm Cầm rồi không. Nhưng người hỏi câu này là Trì Thanh, Trì Thanh đương nhiên không nằm trong hàng ngũ người bình thường.

Thế là Giải Lâm rất tùy ý nhìn lướt qua tủ giày ở huyền quan theo ánh mắt của Trì Thanh, lại nhìn sơ bày trí phòng khách, nói bằng giọng điệu trần thuật sự thật: "Độc thân."

Ngón tay Giải Lâm để ở mép bàn ăn: "Một người chuyển nhà một mình, lúc nói chuyện không nhắc đến một chữ, trong tủ giày không

có dép lê kiểu nam, trên người cũng không có bất cứ trang sức tình nhân nào. Cậu đừng nhìn tôi như thế, phần lớn mọi người sẽ không giống tôi đeo nhẫn chỉ cho vui. Đương nhiên còn có điều quan trọng nhất, màn hình khóa điện thoại của cô ấy là con mèo tên Cao Cao kia, với lại cả quá trình ăn cơm đều không đụng đến điện thoại. Nếu như có bạn trai, biết hôm nay trong nhà cô ấy mời hai nam chủ hộ tầng trên xuống thì không thể không gửi một tin nhắn nào… Vì sao cậu hỏi câu này?"

Những điểm này gần như thống nhất với suy luận của Trì Thanh, dù bạn trai Nhậm Cầm chỉ đến nhà cô vào buổi tối thì cũng không đến mức không để lại chút dấu vết.

Dù điểm đáng ngờ trong lòng càng ngày càng lớn nhưng trên mặt Trì Thanh vẫn không có biểu cảm gì, tìm một lý do nghe có vẽ không khiên cưỡng quá: "Không có gì, chỉ là chợt nhớ ra trước đó cô ấy nói còn có một người bạn sống cùng cô ấy."

Giải Lâm nói: "Bạn cô ấy chắc là nữ, với lại không có gì bất ngờ chắc là vẫn chưa đến."

Lúc Trì Thanh bước vào nhà còn đem theo chén, cho nên Giải Lâm mở cửa tủ giầy tìm dép mang một lần.

"Vừa rồi lúc tôi mở tủ giày, không cẩn thận nhìn thấy, tuy trong tủ giày có hai đôi dép lê, nhưng đôi mới chưa xé bọc còn đựng trong túi trong suốt lại là đôi dép kiểu nữ."

Âm đuôi của Giải Lâm vừa dứt thì Nhậm Cầm cũng bưng canh bước ra khỏi nhà bếp, tay cô đeo găng tay chống nhiệt thật dày, lúc đặt tô xuống, nói: "Cẩn thận chút, có hơi nóng…"

"Vừa rồi các anh nói gì thế? Hình như tôi nghe thấy tên Cao Cao."

"Nói tấm ảnh Cao Cao trong màn hình điện thoại của cô rất dễ thương." Giải Lâm nói.

Chủ đề vừa rồi nói có liên quan đến "người bạn" sống cùng Nhậm Cầm, Trì Thanh rất tự nhiên nói tiếp: "Vẫn chưa nhìn thấy người bạn sống cùng cô."

Tuy giọng nói của anh vẫn lạnh lùng, rất khó khiến người khác cảm thấy "tự nhiên".

Nhậm Cầm mỉm cười, cầm muỗng múc canh nói: "Coi trí nhớ của tôi kìa, nói nhiều như thế mà hình như tôi quên nói là bây giờ tôi ở một mình."

"Vốn dĩ bạn thân nhất của tôi nói rằng muốn đến thành phố Hoa Nam phát triển, trước đây chúng tôi là bạn cùng phòng ở đại học." Lúc Nhậm Cầm nói chuyện, vừa vặn quay lưng về phía cánh cửa phòng ngủ đóng một nửa ở đằng sau, trong phòng ngủ không bật đèn, ánh sáng có hơi tối. Giường ngủ của cô được dọn dẹp rất gọn gàng, chăn họa tiết hoa nhí màu hồng nhạt được trải rất phẳng phiu, "… Nhưng mà kế hoạch không theo kịp sự thay đổi. Ba mẹ của cô ấy hi vọng cô ấy ở lại nhà, làm công chức, việc làm ổn định hơn nên cô ấy không đến được."

Trì Thanh ngồi trong phòng ăn, đối diện với cánh cửa đóng hờ đó, trên gương mặt vẫn luôn không có biểu cảm gì đã có chút gợn sóng nho nhỏ.

Chương 41: C41: Nhắc nhở

Dịch: LTLT

Tuy Nhậm Cầm mới chuyển đến không bao lâu nhưng đã sắp xếp nhà cửa rất ấm cúng, quét sạch phong cách phòng mẫu được trang trí kỹ càng nhưng lại lạnh lẽo trống rỗng. Trên bệ cửa sổ phòng khách được phủ thêm một tấm thảm lông xù, màu sắc ấm áp yên bình. Kể cả trên cánh cửa khép hờ ở sau lưng cô cũng treo một vật trang trí ở trên tay nắm cửa, trên đồ trang trí treo một chuỗi tua rua.

Nhưng sau khi Nhậm Cầm nói ra câu "tôi sống một mình" thì Trì Thanh chỉ cảm thấy ánh trăng chiếu từ bên ngoài cửa sổ vào khiến cả căn phòng trở nên lạnh lẽo vô cùng.

Khe cửa tối đen như mực giống như quái vật đang im ắng, lặng lẽ mai phục sau lưng Nhậm Cầm.

"Meo." Cao Cao vẫn cảnh giác ngồi xổm bên chân Nhậm Cầm.

Và con mèo mà anh không thích lắm này, trông cũng bất thường, dường như nó rất căng thẳng, lông trên thân hơi dựng lên, lo lắng bất an.

Trì Thanh để ý thấy búi tóc hôm nay của Nhậm Cầm cũng buộc rất rối, một lọn tóc dính sát ở sau cổ, dưới mắt hơi thâm đen, trên ống tay áo dính một chút vết bẩn nhà bếp không rõ ràng lắm.

Trạng thái tinh thần của cô quả thực không ổn, lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Trì Thanh không thể xác định chuyện này có giống như anh nghĩ hay không.

"Gần đây tôi cũng tìm người thuê cùng, phòng thuê ở bên này không rẻ." Nhậm Cầm vẫn mỉm cười, "Tôi đã đăng thông tin phòng lên An Gia rồi, bên app An Gia sẽ đẩy thông tin phòng thuê cùng lên, xem thử có người thích hợp không."

Cả quá trình Trì Thanh đều không lên tiếng, bỗng nhiên hỏi như tra hộ khẩu: "Đã đăng khoảng bao lâu rồi?"

Nhậm Cầm ngạc nhiên, nhưng vẫn trả lời: "Sắp một tuần rồi… Sao thế?"

Trì Thanh: "Không có ai liên lạc với cô?"

Nhậm Cầm: "Hiện tại vẫn chưa."

Trì Thanh: "Cô có những yêu cầu nào với người thuê cùng?"

"Nếu là yêu cầu thì nhất định phải là con gái, tính cách tốt, thích sạch sẽ, không ghét mèo là được." Nhậm Cầm tưởng rằng Trì Thanh hỏi những câu này là muốn giới thiệu người sống cùng cho cô, thế là có hơi mong chờ hỏi, "Xung quanh anh có bạn bè muốn ra ngoài ở sao?"

Trì Thanh chậm rãi rút một tờ khăn giấy ở bên cạnh. Lúc ăn cơm anh vẫn đeo găng tay, miếng vải màu đen đụng tờ khăn giấy màu trắng tạo ra tương phản rõ ràng. Anh lấy khăn giấy lau khóe miệng, nói: "Không phải, tôi không có bạn bè nào."

Nhậm Cầm: "…"

Trì Thanh đương nhiên không thể nói cho cô biết mấy câu mình

nghe thấy vào nửa đêm lúc mất kiểm soát, rất dễ bị người ta coi thành kẻ điên, giống như nửa đêm anh không ngủ, nằm dưới giường của cô nghe lén vậy: "Tôi với cô không có tiếng nói chung, càng không có gì để nói, xuất phát từ lịch sự, tùy tiện tìm chút chuyện để nói thôi."

Nhậm Cầm: "…"

Giải Lâm: "…"

Câu nói này được nói ra từ miệng anh cũng không khiến người ta thấy bất ngờ chút nào, đoạn hỏi đáp vừa rồi khiến Giải Lâm hơi để ý cũng đã bình thường lại.

"Cậu vẫn nên ăn cơm đi." Giải Lâm phì cười, lấy đũa gắp một miếng măng tây xào cho anh, "Đừng ăn cay nữa, môi cậu đã đỏ rồi."

Nhậm Cầm nói mình chỉ bỏ chút xíu ớt nhưng đối với người ở nơi khác mà nói thì "chút xíu" này có thể lượng gây chết người. Môi Trì Thanh vốn đỏ, vừa rồi ăn một miếng khoai tây sợi xong thì càng đỏ hơn, mái tóc đen làm nền cho môi đỏ, khiến người ta không rời mắt được.

Khuỷu tay Giải Lâm chống trên bàn, nghiêng đầu nhìn Trì Thanh ăn.

Giải Lâm phát hiện Trì Thanh chẳng nói gì đã ăn miếng rau mình gắp, nghĩ thầm đối với vị trợ lý ám ảnh sạch sẽ này mà nói có thể ngoan ngoãn ăn đồ ăn người khác gắp thật sự không dễ, hắn lại gắp cho Trì Thanh một đũa đồ ăn.

Trì Thanh ăn xong hai đũa đồ ăn mà Giải Lâm gắp mới chợt nhận ra, bàn tay cầm đũa mất tự nhiên khựng lại.

Giải Lâm: "Còn ăn không?"

Rõ ràng trước đây hai người là mối quan hệ Giải Lâm muốn hẹn ăn

cơm cũng rất khó khăn mới hẹn người kia được.

Sau khi qua một "đợt chữa trị", phản ứng hóa học sinh ra đã vượt khỏi dự đoán của Trì Thanh.

Trì Thanh đặt đũa xuống, nói: "… Không ăn nữa."

Ăn cơm xong, Nhậm Cầm mới khui bình rượu vang mà Giải Lâm đem đến.

Cô muốn rót cho Trì Thanh một ly cuối cùng ly rượu đó bị Giải Lâm cầm đi: "Đưa tôi đi, cậu ấy không uống rượu được."

Nhậm Cầm nói thầm, anh chàng họ Trì ở lầu trên nhiều bệnh lạ quá.

Ăn xong bữa ăn này là gần tám giờ.

Bên ngoài trời đã tối đen, gần đây thời tiết cũng không tốt, mây đen chất đống khiến bầu trời ban đêm vô cùng u ám, màu sắc đen như mực đè ép người đến mức không thở nổi.

Nhậm Cầm tiễn hai người đến cửa, cô vừa rửa trái cây xong, bàn tay ướt sũng lau lên tạp dề, đang định nói chuyện thì đôi mắt còn đen hơn sắc trời bên ngoài cửa sổ của Trì Thanh nhìn chằm chằm vào cô,

Con ngươi của Trì Thanh màu đen, giấu đằng sau mái tóc, không nhìn thấy ánh sáng của con ngươi, lạnh băng giống như chất vô cơ. Nhậm Cầm bị anh nhìn đến mức run rẩy, cô không nhìn được nội dung trong mắt anh, chỉ cảm thấy mình giống như bị thứ gì đó theo dõi.

"Hai vụ án gần đây cô có nghe nói không?"

"Vụ án?" Nhậm Cầm nói, "Là nói vụ án ở Dương Viên và Thiên Thụy

sao?”

Trì Thanh chỉ có thể dùng cách gián tiếp như này để nhắc nhở cô: “Cô rất phù hợp với đặc trưng mục tiêu mà hung thủ chọn, sống một mình, xinh đẹp, cũng không liên hệ nhiều với gia đình, dù có biến mất một tháng có lẽ cũng sẽ không ai phát hiện.” Anh nói đến đây thì ngừng lại, ánh mắt nhìn cô càng khiến cô cảm thấy rùng mình. Anh nói: “Nếu tôi là hung thủ, rất có thể sẽ ra tay với cô.”

Nụ cười của Nhậm Cầm cứng ngắc trên môi: “…”

“Cao Cao.” Sau khi Trì Thanh với Giải Lâm đi, Nhậm Cầm ôm chú mèo mướp nãy giờ vẫn luôn vòng quanh bên chân mình lên, “Người họ Trì kia có lẽ không biết nói chuyện lắm.”

Mèo mướp nhìn cô, “meo” một tiếng.

Nhậm Cầm ôm nó xoa xoa mấy cái. Khoảng thời gian này cô bận rộn công việc không thể chơi với nó, mới xoa một cái thì sờ được chỗ lỗng sau gáy của Cao Cao hình như thiếu mất một nhúm. Cô cúi xuống, nhẹ nhàng đè gáy của mèo mướp lại, kiểm tra kỹ càng, nhìn thấy một vết thương không rõ ràng.

Nhậm Cầm nói thầm, bị thương từ lúc nào vậy, sao lại mất một mảng lông?

Không thể là Cao Cao tự làm bị thương, nó là một con mèo rất lười, bình thường có thể nằm thì tuyệt đối sẽ không ngồi, cũng không thích chạy nhảy.

Cô đang nghĩ thì chuông cửa lại vang lên.

Tưởng rằng là hai vị lầu trên để quên đồ gì đấy nên quay lại, rốt cuộc cô vừa mở cửa thì phát hiện người nhấn chuông là người ở phía đối diện, sau khi chuyển đến chưa gặp được mấy lần. Hàng xóm đối diện là một người phụ nữ trung niên, xương gò má cao,

mắt một mí, vừa nhìn đã biết là kiểu người không dễ nói chuyện.

Quả nhiên, vừa mở cửa thì gương mặt khó ở của người phụ nữ trung niên ngước lên, giọng nói chói tai: "Ôi chao, cuối cùng cũng gặp được lúc cô nghỉ ở nhà rồi. Tôi nói này, cô có thể quản con mèo nhà cô được không? Nửa đêm nửa hôm ồn ào cái gì hả, cứ kêu hoài. Tôi không phản đối thanh niên trẻ tuổi như cô nuôi thú cưng nhưng nếu đã nuôi thì có thể quản tốt được không? Đừng ảnh hưởng đến người khác nghỉ ngơi là được."

Nhậm Cầm bị người phụ nữ trung niên ấy nói đến mức bối rối, tuy nghĩ rằng có phải hàng xóm đối diện cố ý gây chuyện hay không nhưng cô vẫn ôn hòa giải thích: "Có lẽ là có hiểu lầm gì rồi, mèo nhà cháu rất ngoan, với lại mèo đã làm triệt sản thường sẽ không kêu bậy bạ…"

Giọng nói chói tai của người phụ nữ trung niên lại cao thêm mấy quãng: "Cái gì mà hiểu lầm? Ồ, ý của cô là tôi hiểu lầm cô à? Tôi ăn no rửng mỡ hiểu lầm cô làm gì? Mèo nhà cô rất ồn, mấy ngày đầu mới chuyển đến khá tốt, thấy cô là một cô gái ở bên ngoài chuyển đến, lại sống một mình tôi còn muốn qua mấy ngày nữa làm bánh kem tặng cô một phần. Nào ngờ, không bao lâu thì bắt đầu kêu. Buổi tối người khác cũng cần nghỉ ngơi, không phải ai cũng giống như cô, mèo kêu như thế mà vẫn ngủ được."

"…"

Rốt cuộc Nhậm Cầm tính tình tốt, không muốn xảy ra tranh cãi với hàng xóm chỉ đành liên tục xin lỗi.

Người phụ nữ trung niên liếc mắt nhìn cô, cũng mềm mỏng hơn: "Thái độ của cô cũng khá tốt, lần này bỏ qua đi, quản mèo của cô tốt vào, đừng để nó lại kêu bậy vào buổi tối nữa."

Sau khi cửa đối diện đóng lại, Nhậm Cầm ngồi xổm xuống, nhìn rất

lâu vào nhúm lông bị mất ở sau gáy Cao Cao. Suy nghĩ chắc chắn "mèo nhà mình không thể nào kêu vào buổi tối" vừa rồi dần dần dao động, cô không dám chắc nghĩ: Chẳng lẽ buổi tối Cao Cao kêu thật sao? Nhưng vì sao mình không nghe thấy?

Chẳng lẽ vì gần đây mệt quá?

Suy nghĩ không có được đáp án này rất là kỳ lạ.

Lúc đứng dậy, cô chợt nhớ đến câu mà Trì Thanh nhìn chằm chằm vào cô rồi nói trước khi đi:

"Nếu như tôi là hung thủ, rất có thể sẽ ra tay với cô."

Dù sao Nhậm Cầm cũng là con gái, một mình sống trong căn hộ to như này, lại có hai vụ án chuyên giết phụ nữ sống một mình đến bây giờ vẫn chưa phá án, nói không sợ chắc chắn là nói dối.

Có suy nghĩ này khiến con người dễ nghi thần nghi quỷ.

Trong nhà rõ ràng chỉ có một mình cô nhưng rèm cửa sổ bị gió thổi lay động, tiếng "cạch" mà lúc Cao Cao vẫy đuôi không cẩn thận lướt qua lon kẹo trên bàn trà chợt phát ra, và cả phòng ngủ tối om, tủ quần áo đóng chặt đều tạo ra một loại cảm giác dường như trong nhà đang che giấu một người nào đó.

Cảm giác này giống như bình thường xem xong phim kinh dị, luôn cảm thấy dưới giường có người.

Nhậm Cầm lắc đầu, muốn vứt cảm giác này ra ngoài. Cô khom người nhặt lon kẹo rơi dưới sàn nhà, lúc đang định đặt lon kẹo về lại bàn trà thì bàn tay cầm lon kẹo của cô chợt ngừng lại giữa không trung. Cô chớp mắt, lắc lắc lon kẹo, trong lon kẹo không phát ra âm thanh: "… Ăn hết rồi à? Mình nhớ bên trong vẫn còn mấy viên."

Nhậm Cầm mở nắp lon kẹo ra, bên trong trống không.

Một mình cô đứng trong phòng khách vắng vẻ, rèm cửa sổ bị gió thổi qua khe cửa làm phồng lên rất to.

Chi tiết nhỏ như này trong ngày thường dễ bị mọi người không chú ý đến, cô thầm thì, ném lon kẹo vào trong thùng rác: "Chắc là mình nhớ lộn rồi."

Một bên khác.

Sau khi Trì Thanh và Giải Lâm lên lầu, Trì Thanh đứng trước cửa bắt đầu nhập mật mã, mới nhập được bốn số thì Giải Lâm đứng ở đối diện bỗng nhiên hỏi: "Câu mà cậu nói trước khi đi, cũng là tìm không thấy chủ đề tùy tiện trò chuyện sao?"

Giải Lâm dựa vào cánh cửa cài mật mã ở sau lưng, sau khi đi đến cửa thì không có ý định bước vào, vẫn luôn im lặng nhìn chằm chằm Trì Thanh, ánh mắt ý tứ sâu xa nhìn xuyên qua hành lang, quấn lên người anh: "Trợ lý Trì, cậu không giống người sẽ tùy tiện nói mấy câu thế này."

Ngón tay của Trì Thanh hơi khựng lại, mật mã ngừng ở số thứ năm.

Anh biết Giải Lâm không dễ lừa như thế.

"Tôi chỉ trần thuật một sự thật khách quan có thể tồn tại." Trì Thanh nói, "Cô ấy quả thực rất phù hợp với điều kiện chọn người của hung thủ. Hung thủ còn chưa sa lưới, sống một mình ở bên ngoài vẫn nên cẩn thận một chút."

Câu trả lời này không biết có lừa được Giải Lâm hay không.

Giải Lâm chỉ gật đầu, giọng điệu tùy ý nói: "Học được cách quan tâm hàng xóm rồi, có tiến bộ."

Trì Thanh vốn dĩ khó có thể giải thích thông tin mình đọc được lúc nửa đêm bằng cách hợp logic, bên cạnh còn có người hễ anh nói câu gì đó thì lại nhạy cảm giống như hồ ly phát hiện trong bụi cỏ có động tĩnh đang nhìn, anh cảm thấy có hơi bực bội.

"Đúng rồi, còn có một câu hỏi tôi muốn hỏi rất lâu rồi."

Giải Lâm nói xong thì đi về phía anh mấy bước, khoảng cách giữa hai người rút ngắn lại.

Trì Thanh nghe thấy câu này không khỏi nhíu mày, thầm nói người này quả nhiên không dễ… Chữ "lừa" còn chưa nhảy ra khỏi đầu thì anh thấy Giải Lâm đi đến trước mặt mình, người này cao hơn anh một chút, lúc cúi đầu xuống có thể thấy rõ chân mày đang nhướng lên của hắn.

Giải Lâm nói tiếp: "… Sao môi cậu lại đỏ đến vậy, bình thường có thoa son sao?"

Não Trì Thanh ngây ra một lát, thái dương co giật: "?"

Tên này đang nói gì?

Hắn bị điên à? Rảnh rỗi bôi son làm gì?

Tâm trạng Trì Thanh vốn đã không tốt do giọng nói nghe thấy lúc nửa đêm trước đây, giờ nghe thấy câu nói này thì mặt lạnh băng phản pháo lại: "Anh thử xem có bị trôi màu không thì biết."

Anh quên mất Giải Lâm là kiểu người nói "thử xem" thì sẽ thử thật, giống như lần gặp đầu tiên ở phòng khám.

Tư thế Giải Lâm đang đứng trước mặt anh lúc này thực ra có hơi mờ ám, đằng sau anh là cánh cửa, phía trước là hắn.

Giải Lâm duy trì tư thế hơi cúi đầu, lại đến gần anh hơn một chút,

sau đó giơ tay lên, ngón tay hơi cong lại, hắn cười khẽ nói: "Vậy tôi thử đó, cậu đừng nổi giận."

Trì Thanh chớp mắt, chỉ kịp phun ra một tiếng "đệt" từ trong lòng, ngón tay ấm áp của Giải Lâm đã xoa nhẹ lên môi dưới đỏ rực đến kỳ lạ của anh. Hắn thấy đầu ngón tay không có lưu lại bất cứ dấu vết nào, vô cùng sạch sẽ: "… Không bôi thật."

"…"

Trì Thanh mím môi, trong đầu lóe qua vô số cách giết người không để lại dấu vết nào, mỗi một cách anh đều rất muốn lấy Giải Lâm ra thử.

Chương 42: C42: Chuyến thăm vào ban đêm

Dịch: LTLT

Trên hành lang, hai người nhìn nhau một lúc lâu.

"Nếu như tôi muốn giết anh." Trì Thanh nhìn vào mắt Giải Lâm, nói từng câu từng chữ, "Có ít nhất mười cách sẽ không để lại bất cứ manh mối nào, rất dễ dàng làm đến mức khiến bên cảnh sát hoàn toàn không tìm thấy hung thủ, thậm chí có thể là không ai phát hiện có vụ án xảy ra, cũng có nghĩa là sẽ không ai phát hiện anh đã chết."

Lúc nói chuyện, giọng điệu của Trì Thanh đều đều, chỉ nghe giọng điệu thôi Giải Lâm đã cảm thấy mình trong mắt Trì Thanh dường như đã… là một cái xác rồi.

Giải Lâm từng thấy rất nhiều cách cảnh cáo người khác, nhưng kiểu cảnh cáo này vẫn là lần đầu tiên.

Giải Lâm cười: "… Không cần tàn nhẫn như thế đâu."

Trì Thanh nhập số cuối cùng của mật mã rồi bước vào nhà, anh nói: "Nhân lúc tôi còn lý trí, mau biến khỏi mắt tôi đi."

Đối với Trì Thanh mà nói đây chỉ là cảnh cáo miệng, để Giải Lâm còn mạnh khỏe chân tay lành lặn quay về đã rất không phù hợp với tác phong của anh rồi. Với lại số lần Giải Lâm có ngoại lệ ở chỗ anh càng ngày càng nhiều, ví dụ như lúc đối diện với Giải Lâm vừa rồi, sao lại để cho hắn đến gần?

Anh cúi đầu tháo găng tay ra, xoa khóe môi.

—

Sau khi về, Trì Thanh tắm lại một lần nữa rồi thay một bộ quần áo khác.

Dọn dẹp xong, anh lần mò đi đến giường, nhắm mắt lại.

Kim giờ của đồng hồ treo tường bắt đầu quay lên từ số "9", kim phút mỗi lần quay xong một vòng thì phát ra một tiếng "cạch cạch" khe khẽ.

Trì Thanh nằm trên giường khoảng bốn năm tiếng, lúc kim giờ chỉ số "2" thì anh bỗng nhiên mở mắt ra giống như canh đúng giờ vậy, con ngươi sâu không thấy đáy tan vào bóng đêm tối đen.

Bóng đêm bên ngoài cửa sổ càng thêm u ám, trong tiểu khu chỉ còn lại vài con mèo hoang còn đang loanh quanh dưới tòa nhà, âm thanh vừa the thé vừa nhỏ, tiếng kêu thảm thiết thỉnh thoảng cắt ngang bầu trời đêm, sau đó lại yên lặng không một tiếng động mà biến mất.

Anh vén chăn lên, đặt chân trần xuống giường. Anh không bật đèn, mò mẫm đi từ phòng ngủ đến phòng khách ngồi… Nếu như lúc này có người bỗng nhiên bước vào nhà anh có thể sẽ bị cảnh tượng kỳ lạ này dọa sợ, dù sao cũng rất ít người nửa đêm không ngủ "mộng du" đến sô pha.

Nhân vật chính của khung cảnh kỳ lạ này còn đang cầm đồ điều khiển tivi trong tay, lắc lắc đồ điều khiển để chơi.

Trong đêm khuya tĩnh mịch, suy nghĩ của con người càng thêm sinh động hơn buổi sáng.

Trì Thanh co chân lên, cúi đầu xuống, chống cằm lên đầu gối, im lặng suy nghĩ: Trước đây, thời gian mà anh nghe thấy giọng nói thường là vào khoảng ba bốn giờ khuya, không có quy luật cố định, tần suất xuất hiện vào cuối tuần khá cao, có thể là liên quan đến thời gian làm việc và nghỉ ngơi của "hắn".

Đến hôm nay đã một tháng trôi qua kể từ khi xảy ra vụ án.

Tiết Mai chết vào hai tháng trước. Hai tháng trước, Dương Chân Chân vừa vặn kéo hành lý ngàn dặm xa xôi đến thành phố Hoa Nam, đứng trong dòng người đông đúc ở nhà ga, chờ bạn trai đến đón cô.

Tuy Nhậm Cầm chuyển đến chưa đến nửa tháng nhưng sau khi cô đến thành phố Hoa Nam nhất định đã tốn chút thời gian tìm phòng.

Trì Thanh lấy "một tháng" làm mốc liên kết ba nạn nhân lại, hung thủ có khả năng cách một tháng tìm một người mới hay không, tìm được người mới thì giải quyết người trước đó à?

…

Anh nghĩ đến đây, lướt mắt nhìn lịch trên tường.

Bởi vì không mở đèn nên không thấy "28" trên lịch rõ ràng lắm, nhưng mà rất dễ nhận ra nếu bắt đầu tính từ hôm xảy ra vụ án thì đã sắp tròn… một tháng… ngày Tiết Mai mất.

Còn một câu hỏi… quan trọng nhất.

Tối hôm nay hung thủ có đến không?

Đáp án của câu hỏi này ngoại trừ bản thân hung thủ e rằng không ai có thể trả lời.

Cuối cùng Trì Thanh cúi đầu nhìn sàn nhà dưới chân… Nhà Nhậm Cầm ở lầu dưới, chỉ cách một bức tường.

Có lẽ lúc này cô đang nằm trong phòng ngủ, không biết gì cả. Một tiếng đồng hồ sau, có lẽ cửa phòng ngủ của cô sẽ lặng lẽ bị đẩy ra giống như cảnh tượng mà tên Đầu Đinh thấy qua lỗ hở trên tường, sau đó gã đàn ông bước vào sẽ đứng bên giường, yên lặng nhìn cô.

Trì Thanh nghĩ đến đây, còn mười phút trước khi kim giờ chỉ về phía "3", anh cầm áo khoác màu đen có mũ trùm ở trên tay ghế sô pha lên, đứng dậy.

Trước khi ngủ, Nhậm Cầm nghĩ lung tung một hồi, buổi tối nằm mơ thấy ác mộng rất chân thật. Cô mơ thấy có người cầm chìa khóa có ý đồ muốn mở cửa nhà cô, tiếng chìa khóa tra vào ổ khóa vang lên vô cùng rõ ràng trong đêm khuya.

Cô sợ đến mức mái tóc suýt nữa thì dựng thẳng đứng lên, bật dậy bổ nhào về trước, một tay đè chặt tay nắm cửa đề phòng người bên ngoài xoay chìa khóa mở cửa ra.

Hai nguồn lực bên trong và bên ngoài cửa đối chọi nhau, người bên ngoài xoay chìa khóa phát hiện bị cản trở, hơi ngừng lại.

Hô hấp của Nhậm Cầm cũng ngưng trệ cùng với nhịp ngừng nửa giây này.

Giây tiếp theo! Người bên ngoài bắt đầu điên cuồng xoay chìa khóa!

Nhậm Cầm không còn suy nghĩ nào khác chỉ ép toàn thân lên trên cửa, nhưng chênh lệch sức mạnh của hai người thật sự cách xa nhau, động tác khóa cửa chuyển động càng ngày càng nhanh, âm thanh cũng càng ngày càng vang… Nhậm Cầm tuyệt vọng, thét lên trong lòng, vào khoảnh khắc trước khi cửa bị người khác ép mở ra, cô sợ run cả người chợt tỉnh giấc khỏi cơn ác mộng.

Đồng hồ đặt trên đầu giường báo lúc này là 3:00 đúng.

Lưng Nhậm Cầm đổ một lớp mồ hôi, trong lúc nhất thời khó mà tiến vào giấc ngủ một lần nữa, thế là cô đứng lên mở đèn, khoác áo vào định đến nhà bếp rót ly nước uống.

Cô cầm ly nước làm bằng sứ, vẫn chưa hoàn hồn lại, uống mấy ngụm nước mới miễn cưỡng bình tĩnh thoát khỏi cơn ác mộng vừa rồi.

Mèo mướp đang ngủ ở phòng khách nghe thấy động tĩnh cũng mở mắt ra, bước đi nhẹ nhàng đến bên chân Nhậm Cầm, nghiêng đầu nhìn cô: "Meo~."

"Cao Cao." Nhậm Cầm gọi nó một tiếng, sau khi nhìn thấy nó thì cảm thấy an tâm không ít, "Xin lỗi, đánh thức mày rồi."

"Meoo~." Mèo mướp dụi vào ống quần ngủ của cô.

Nhậm Cầm uống xong ly nước, đang định về lại phòng ngủ ngủ tiếp nhưng ma xui quỷ khiến bước chân lại đi về phía cửa nhìn thử. Cánh cửa điện tử màu nâu sậm yên lặng đứng ở đó, chốt cửa màu bạc sáng lên như mới.

Cánh cửa điện tử này vốn dĩ nên khiến người khác cảm thấy an toàn nhưng lúc này lại không khiến Nhậm Cầm thấy yên tâm.

Cơn ác mộng vừa rồi quả thật quá chân thực, cô cầm ly nước, bước từng bước đến bên cạnh cửa. Không biết nghĩ thế nào mà nhịp tim của cô tăng nhanh, cô lặng lẽ tiến đến gần mắt mèo trên cửa.

Cô nhìn ra ngoài thông qua mắt thần trên cửa, thực ra không nghĩ rằng sẽ nhìn thấy gì đó thật, nhưng khoảnh khắc tiến gần, tầm mắt của cô bất ngờ nhìn thấy mái tóc màu đen bị mũ trùm đè lên.

Nhậm Cầm cảm thấy máu toàn thân lạnh ngắt từ đầu đến chân, con ngươi của cô trợn to.

Hơn ba giờ khuya, thật sự có một gã đàn ông đứng ở cửa nhà cô.

Gã đàn ông cách một cánh cửa có thân hình gầy gò, hắn ta mặc áo khoác màu đen, đội mũ, mũ áo rộng thùng thình che khuất hơn nửa gương mặt, qua mắt thần cô chỉ nhìn thấy tóc mái dài trước trán gã đàn ông, nhìn lần đầu rất khó nhận ra rốt cuộc hắn ta là ai.

Nhậm Cầm chỉ nhìn một lần, sau khi đối phương hơi ngẩng đầu lên cô chợt dời mắt không dám nhìn nữa, sợ sẽ đối mắt với người bên ngoài cửa, sợ bị phát hiện cô đang ở bên trong nhìn hắn ta.

Nhưng lúc cô dời mắt đi, đúng lúc nhìn thoáng qua gương mặt của gã đàn ông… Con ngươi sâu không thấy đáy, cằm nhọn, làn da toàn thân lộ ra màu trắng tái nhợt như bệnh, nhưng môi lại rất đỏ.

Cô che miệng, cảm xúc hoảng sợ đạt đến cực điểm.

Đây chính là người họ Trì ở lầu trên.

Trì Thanh đứng ngoài cửa khoảng mười mấy phút, ban đầu anh dựa vào cánh cửa ở lối thoát hiểm, sau đó lại vì quá nhàm chán mà đi đi lại lại ở trong hành lang.

Anh nghĩ trong lòng: Chờ đến bốn giờ sáng, nếu như hung thủ vẫn không xuất hiện vậy thì tối nay chắc là hắn ta sẽ không đến.

Trì Thanh chờ đến mất kiên nhẫn, nói thầm anh không thể tối nào cũng không ngủ đến đây canh, nếu như có thể lắp camera thì tiện hơn nhiều… Thế là anh đứng ở cửa ngẩng đầu lên, suy nghĩ cẩn thận nếu như tính lắp camera thì vị trí nào tốt nhất.

Anh nhìn đánh giá mấy lượt rồi lại nghĩ: Thôi, lắp camera ở cửa nhà người khác là phạm pháp.

Ngày mai vẫn nên nghĩ cách nhắc nhở Nhậm Cầm bảo cô tự lắp.

Trong cửa.

Nhậm Cầm đè nỗi sợ hãi trong lòng xuống, một lát sau lấy dũng khí lại nhìn ra ngoài cửa.

"Trước đây mình từng nói với cậu cái người sống ở lầu trên trông có hơi kỳ lạ ấy, cậu còn nhớ không?" Mấy phút sau, Nhậm Cầm trốn vào nhà vệ sinh, giọng nói run rẩy, "Anh… anh ta bây giờ đang ở cửa nhà tớ."

Người nghe điện thoại chính là cô gái trước đây tính thuê nhà chung với Nhậm Cầm. Lúc cô nghe điện thoại, âm thanh còn mơ hồ không rõ, mấy giây sau mới nhận ra, cơn buồn ngủ biến mất hoàn toàn: "… Cậu nói cái gì?"

"Anh ta." Nhậm Cầm càng nói tay càng run, nhớ lại cảnh tượng mà mình nhìn thấy lần hai ở trong mắt thần, "Anh ta còn đi tới đi lui ở bên ngoài nhà mình."

"… Bây giờ sao? Giờ này?! Người ở lầu trên là bi3n thái hả?"

"Mình không biết nữa… Đúng rồi, hôm nay ăn xong lúc đi anh ta còn nói với mình một câu rất kỳ lạ."

"Câu gì?"

Nhậm Cầm nói năng lộn xộn: "Anh ta nói nếu như anh ta… anh ta là hung thủ thì anh ta sẽ lựa chọn mình làm mục tiêu tiếp theo."

"…"

Cô bạn thân ở đầu kia điện thoại tính thu lại dấu chấm hỏi trong câu

nghi vấn vừa rồi, sửa lại thành câu trần thuật.

Hắn ta chính là bi3n thái.

Nhậm Cầm kiểm tra lại thông tin cá nhân ít ỏi của chủ hộ lầu trên ở trong đầu, lại nói: "Với lại trước đây anh ta sống ở chỗ xảy ra vụ án, anh ta chuyển từ tiểu khu gần nơi xảy ra hai vụ án qua đây."

"?!!"

Các tin tức trùng hợp đến mức đáng sợ.

"Đệt." Giọng nữ ở bên kia cũng hoảng hốt, "Chúng ta bình tĩnh lại nghĩ đối sách, đừng hoảng. Đầu tiên cậu nhất định không được để lộ, tuyệt đối đừng để anh ta phát hiện cậu đã nhìn thấy anh ta, dồn ép hắn ta không chừng tên bi3n thái này lại làm ra chuyện gì. Cậu coi như chưa xảy ra chuyện gì cả. Với lại anh ta sống ở lầu trên, chuyện anh ta nửa đêm đi tới đi lui trước cửa nhà cậu cảnh sát cũng không thể quản được, vạch mặt anh ta trước khi anh ta chưa làm ra chuyện gì thật thì trăm hại không lợi, chỉ khiến chúng ta yếu thế hơn."

Nhậm Cầm dần dần bình tĩnh lại, cô run rẩy nói: "Cậu nói đúng lắm… Mình không thể để hắn phát hiện, mình phải giả vờ như chưa có gì xảy ra."

Nhậm Cầm cả một buổi tối không ngủ.

Hôm sau lúc ra khỏi nhà, trạng thái tinh thần của cô càng tệ, quầng thâm dưới mắt đen thui, cô đeo túi vải đi làm.

Lúc cô làm việc cũng không tập trung, thời tiết mấy hôm nay cũng không tốt lắm, không khí ảm đạm u ám trước mưa đè ép lên thân thể. Mới qua 9 giờ quả nhiên trời đổ mưa.

Người đi đường nhanh chóng khoác áo vội vàng đi qua đi lại.

“Cô làm sao thế? Khách gọi món mấy lần đều làm sai.” Trong cửa hàng có nhân viên bất mãn nói, “Đến lúc đó khiếu nại lên trên, cửa hàng chúng ta sẽ bị trừ tiền lương, cô có thể nghiêm túc chút không?”

Nhậm Cầm vội vàng nói: “Xin lỗi, tối qua tôi…”

Cô nói được một nửa thì không nói tiếp, thế giới của người trưởng thành có đôi khi chỉ xem kết quả không nghe “mượn cớ” nói ra cũng vô dụng, thế là cuối cùng cô lại nói xin lỗi: “Xin lỗi, tôi chắc chắn sẽ không làm sai nữa.”

Nhậm Cầm mệt mỏi, chịu đựng đến giờ nghỉ trưa. Lúc đóng gói đơn cuối cùng trước khi nghỉ trưa, cô cảnh giác nhận ra được điều gì đó, ngước mắt nhìn ra bên ngoài… Xe chạy không ngừng trên đường, mưa phùn mù mịt, người đi đường chen nhau giữa dòng xe cộ. Nhậm Cầm vẫn nhìn thấy một bóng người màu đen cầm ô đứng ở bên kia đường.

Dù chỉ cách một con đường nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy rõ găng tay màu đen đang cầm cán dù của người đàn ông đó.

Dáng người ấy đứng trong mưa dường như đang ở đằng xa xuyên qua cơn mưa phùn và con đường dài nhìn cô: “…”

Giữa đường có chiếc xe chậm rãi chạy ngang qua, đường có hơi kẹt, đúng lúc ngăn cản tầm nhìn của hai người.

Đến khi chiếc xe đó chạy đi thì chỗ bên kia đường vốn có người đứng đó đã khôi phục sự vắng vẻ, bóng người gì cũng chẳng có, giống như vừa rồi cô nhìn thấy chỉ là một ảo giác.

Nhậm Cầm ngẩng người nhìn nơi đó, cúi đầu phát hiện dải ruy băng màu đỏ trong tay đã thắt sai nút, thế là lại vội vàng tháo nút sai ra.

… Cô cảm thấy mình sắp sụp đổ rồi.

Trì Thanh chẳng hề biết gì về việc này đang cầm dù băng qua đường.

Hôm nay anh đi về trên con đường mà mình với Giải Lâm đã né hết tất cả camera, muốn tìm đến con phố buôn bán có liên quan đến ba người Tiết Mai, Dương Chân Chân và Nhậm Cầm.

Vừa rồi lúc đến gần cửa hàng mà Nhậm Cầm làm việc, anh dừng lại nhìn một hồi, cuối cùng quyết định vẫn là không làm phiền cô lúc cô đang làm việc, chuyện camera chờ tối rồi nói.

Đang nghĩ thì điện thoại trong túi của anh rung không ngừng, anh nghe máy: "Alo?"

Giải Lâm: "Cậu đang ở nhà à?"

"Ở bên ngoài." Trì Thanh nói, "Có chuyện gì sao?"

Giải Lâm ở đầu bên kia nói: "Không có gì, không phải vì còn giận tôi cho nên cố ý không mở cửa là được."

Trì Thanh: "Tuy tôi không nhàm chán như thế nhưng nếu như đối tượng là anh thì tình huống này cũng không phải không thể xảy ra."

Giải Lâm lại nói: "Tôi xin lỗi."

Trì Thanh "ờ" một tiếng, sau đó nói: "Tôi không chấp nhận."

"…" Trì Thanh nghe thấy tiếng hít thở rất khẽ ở bên kia hơi ngừng lại. Anh băng qua đường, che dù rẽ vào cuối con đường. Cơn mưa bị gió thổi bay, sau đó anh lại nghe thấy giọng nói của Giải Lâm vang lên, hắn bất đắc dĩ nói, "Trợ lí Trì, cậu không chỉ khó hầu hạ mà còn rất khó dỗ."

Sau khi nói chuyện điện thoại đơn giản với Trì Thanh xong thì Giải Lâm lại nhận được một cuộc gọi bất ngờ.

Hai chữ "Nhậm Cầm" hiển thị trên màn hình điện thoại không ngừng nhấp nháy.

"Cô Nhậm?" Giải Lâm nghe máy.

Ngoài dự đoán của hắn, giọng nói của Nhậm Cầm rất hoảng loạn: "Anh Giải."

"Xảy ra chuyện gì?" Giải Lâm an ủi, "Không sao, từ từ nói."

Nhậm Cầm cũng từng nghĩ Giải Lâm với Trì Thanh rõ ràng là mối quan hệ bạn bè, người này có đáng được tin cậy hay không vẫn phải đặt một dấu chấm hỏi.

Nhưng mà thiện cảm của một người đối với một người là thứ rất khó đoán được. Dáng vẻ Giải Lâm được, đối xử với mọi người lại có phong độ, thậm chí có đôi khi nhìn gương mặt của hắn, nghe giọng nói của hắn rất dễ khiến mọi người đơn phương tiến vào trong mờ ám.

Tuy thiện cảm này cũng chỉ dừng lại ở thiện cảm.

… Huống hồ hai vụ án kia cũng không có bất cứ thông tin nào thể hiện hung thủ còn có đồng bọn.

Nhậm Cầm vẫn quyết định tin hắn: "Tôi nay anh có ở nhà không? Xin lỗi, tôi biết lúc này nói chuyện này rất đột ngột cũng rất mạo muội, nhưng mà tôi thật sự không tìm được ai khác… Có… có lẽ tôi đang bị người khác theo dõi."

Giải Lâm: "…?"

Chương 43: C43: Báo án

Dịch: LTLT

Giải Lâm vừa về đến nhà, hắn ném xấp ảnh hiện trường hung án mới được cung cấp đem từ tổng cục về lên trên bàn nước ở phòng khách. Sau đó, hắn mở cúc áo khoác bằng một tay, tay còn lại vẫn duy trì tư thế nghe điện thoại, không vội vàng hỏi tình huống cụ thể của Nhậm Cầm mà trước tiên xác nhận an nguy của cô: "Trước khi nói, cô trả lời một câu hỏi của tôi đã, địa điểm hiện tại của cô an toàn chứ?"

Câu nói này giống như một viên thuốc an thần, Nhậm Cầm khóa trái cửa lại, cô đang trốn trong phòng nghỉ chật hẹp của nhân viên: "An toàn, bây giờ tôi đang đi làm."

Lúc này Giải Lâm mới hỏi tiếp chủ đề vừa rồi: "Xảy ra chuyện gì? Vừa rồi cô nói có người theo dõi cô, ai đang theo dõi cô?"

Ngón tay của Nhậm Cầm nắm chặt thân điện thoại, nhớ lại cảnh tượng đáng sợ mà mình nhìn thấy qua mắt thần tối qua cùng với bóng người màu đen cầm dù ở bên kia đường vừa rồi. Trong lúc nhất thời cô không biết nói thế nào, nói rằng người họ Trì là một tên bi3n thái, ba giờ sáng đi dạo trước cửa nhà cô… Anh Giải sẽ tin cô sao?

Lúc cô đang suy nghĩ thì vừa vặn trong cửa hàng có một vị khách.

Cuối cùng, Nhậm Cầm đành phải vội vàng nói: "Tối nay tan làm tôi có thể đến nhà anh không? Đến lúc đó tôi lại nói với anh, trong cửa

hàng có khách đến rồi.” Cô lại sợ Giải Lâm sẽ từ chối nên nhỏ giọng nói thêm một câu, “… Tôi có hơi sợ.”

Giải Lâm cố hết sức an ủi cô, cho nên đè thấp giọng, giọng nói nghe càng thêm “dụ người ta nghĩ xa xôi”: “Được, mấy giờ cô tan làm? Nếu tiện thì tôi lái xe đến đón cô.”

Nhậm Cầm sao không biết xấu hổ làm phiền hắn: “Không cần không cần, tôi đi tàu điện ngầm qua mấy trạm là đến.”

Nhậm Cầm mơ mơ màng màng làm việc hết một ngày, cô thay đồng phục trong phòng nghỉ nhân viên, lúc soi gương mới phát hiện gần đây mình tiều tụy không ít. Nhậm Cầm thấy mái tóc của mình quá lộn xộn thế là tháo tóc ra buộc lại lần nữa. Cô cắn đồ buộc tóc, chải sơ mái tóc, sau đó năm ngón tay khép lại, cột tóc lên.

Lúc soi gương chải lại tóc đầu cô hơi nghiêng, cô vô tình nhìn thấy sau cổ mình hình như có một vết đỏ không rõ ràng lắm giống như bị muỗi chích.

Tàu điện ngầm vào giờ cao điểm buổi tối người chật như nêm. Nhậm Cầm đeo tai nghe chen chúc đến trạm, cô đeo túi vải bước nhanh về phía tiểu khu.

Bây giờ không tính là quá muộn, khoảng 9 giờ trong tiểu khu vẫn có không ít người đi đường.

Nhậm Cầm đi được một đoạn thì cầm dù nhìn trái nhìn phải, xác nhận không nhìn thấy bóng dáng nào đó khiến cô vô cùng lo sợ mới tiếp tục tiến về trước.

Cô đi khoảng bốn năm phút thì số tòa nhà quen thuộc đã ở ngay trước mặt. Cô không nói rõ được lúc nhìn thấy những con số này cô nên hít sâu một hơi hay là thở phào nhẹ nhõm. Ôm tâm trạng phức tạp, cô đi lên cầu thang, cất dù vào, nước mưa theo động tác này văng lung tung trên nền gạch.

Advertisement

Bởi vì thời tiết rét lạnh, Nhậm Cầm giậm chân, cúi người nhấn nút thang máy.

Cô vội vàng ấn xong mới để ý thấy thang máy đang đi lên, cánh cửa thang máy vừa mới khép lại nhận được lệnh lại chậm rãi mở ra.

Nhậm Cầm luôn có thói quen xin lỗi, mỗi lần cảm thấy có thể sẽ làm phiền đến người khác thì cô thường nói một câu xin lỗi, nên cô nói theo thường lệ: "Xin…"

Chữ "lỗi" còn đang kẹt trong cổ họng, giống như bị nghẹn lại, ngưng trệ không phát ra âm thanh đơn giản kia được: "…"

Trì Thanh đứng trong thang máy, găng tay màu đen ấn vào nút "mở cửa", phòng hờ đối phương còn chưa vào thì thang máy đã đóng trước. Lúc này anh đang nhìn chằm chằm cô, đôi môi đỏ đến kỳ lạ khép mở, nói ra ba chữ lạnh tanh: "Sao không vào?"

Vẻ mặt của Nhậm Cầm giống như nhìn thấy ma: "…"

Áo khoác dài mà Trì Thanh đang mặc giống hệt cái áo mà Nhậm Cầm nhìn thấy lúc trưa, khoảng cách gần mới nhìn rõ chỗ ống tay áo có một vòng hoa văn chìm tinh xảo rất đẹp, găng tay màu đen cũng đổi kiểu, chất liệu da bò trông có thêm mấy phần lạnh lẽo cứng rắn Chân anh mang đôi bốt chiến binh, đỉnh dù trong suốt chỉ xuống đất.

Nói đến thì vì sao ngày nào anh ta cũng đeo găng tay?

Chỉ là vì anh ta ám ảnh sạch sẽ sao?

Trong đầu Nhậm Cầm bỗng nhiên nghĩ đến một chi tiết vô cùng

đáng sợ: Đeo găng tay thì làm chuyện gì cũng đều sẽ không để lại dấu vân tay.

Nhậm Cầm muốn lùi lại, nhưng sau lưng cô toàn là mồ hôi lạnh, hai chân giống như bị đổ chì.

Nhưng ở trong tình huống này cô vẫn phải miễn cưỡng bình tĩnh lại.

Mình không thể để anh ta phát hiện ra điều bất thường, càng không thể để anh ta phát hiện thực ra mình đã biết tất cả.

Nhậm Cầm gắng gượng nặn ra một nụ cười: "Tôi… chợt nhớ ra tôi chưa lấy đồ, anh lên trước đi."

Nếu như là người khác chắc chắn vừa nhìn thì có thể phát hiện ra nụ cười đó quá gượng gạo, gần như sắp khóc tới nơi. Nhưng người trước mặt cô là Trì Thanh, Trì Thanh không phân biệt được cô vui thật hay là giả vờ vui, anh không có loại năng lực nắm bắt cảm xúc đơn giản nhất này, hoàn toàn không nghĩ nhiều: "Ờ."

Thấy anh không dây dưa, Nhậm Cầm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay sau đó, cô lại nghe thấy người đàn ông trong thang máy gọi cô: "Cô Nhậm."

"…" Nụ cười cứng ngắc trên miệng của cô có hơi không giữ được nữa, "Hở?"

Trì Thanh nhớ rõ mục đích quan trọng nhất hôm nay là nhắc nhở cô Nhậm ở lầu dưới này lắp một camera có chức năng báo cảnh sát ở cửa nhà cô.

Nếu như thật sự giống như những gì anh nghe thấy vào buổi tối vậy thì Nhậm Cầm có khả năng rất lớn là người bị hại tiếp theo.

Ngón tay đặt trên cán dù của Trì Thanh hơi cong lên, tìm từ ngữ để

nói: "Cô có từng nghĩ… buổi tối có thể sẽ có người dùng cách thức nào đó vào trong nhà của cô, đứng ở đầu giường yên lặng nhìn cô không?"

"Còn cô thì không hề hay biết, cô thậm chí còn không biết hắn từng vào nhà. Lúc cô ngủ say vào ban đêm, có thể hắn sẽ dùng phòng tắm của cô để tắm, lục lọi đồ đạc trong phòng của cô, thậm chí hắn còn ngủ cùng giường với cô, cuối cùng tay hắn còn đè trên cổ cô." Con ngươi đen láy của Trì Thanh không chút gợn sóng, lẳng lặng trần thuật tình tiết vụ án, thử kêu gọi ý thức an toàn của Nhậm Cầm, "Sau một đêm nào đó, có thể cô sẽ không còn tỉnh lại nữa."

"…"

—

9 giờ 3 phút.

Giải Lâm vừa mở cửa thì nhìn thấy gương mặt hoảng hốt lo sợ của Nhậm Cầm.

Dù hắn có khả năng suy đoán cao siêu đến mấy cũng khó có thể đoán được trong thời gian 24 giờ ngắn ngủi đã xảy ra chuyện gì khiến Nhậm Cầm sinh ra chấn động cảm xúc lớn như thế: "Cô Nhậm?"

Giải Lâm với Trì Thanh ở cùng tầng, Nhậm Cầm không dám đi thang máy, cố gắng leo cầu thang thoát hiểm lặng lẽ đi lên, cả quá trình nhìn chằm chằm cánh cửa đối diện nhà Giải Lâm, sợ Trì Thanh đột ngột mở cửa.

Buổi trưa trong điện thoại cô chỉ nói là "có người đang theo dõi tôi", buổi tối sau khi nhìn thấy Giải Lâm thì trở thành: "Tôi cảm thấy… Bây giờ tôi rất nguy hiểm."

Cô nắm chặt túi vải, giọng nói run rẩy, vội vàng hỏi: "Tôi có thể vào

trong trước không?”

Giải Lâm ngẩn người, tránh qua một bên: “Đương nhiên được, vào trong rồi hẵng nói.”

Sau khi vào nhà, Nhậm Cầm không khỏi cảm thán mức độ chu đáo của Giải Lâm, buổi trưa cô chỉ nhắc một câu tối có thể đến không mà chỗ huyền quan đã đặt sẵn một đôi dép mới phù hợp.

Đây là lần đầu tiên cô đến nhà của Giải Lâm, nội thất trong nhà hắn không giống trong tưởng tượng của cô lắm. Cô tưởng rằng trang trí trong nhà anh Giải sẽ giống với con người của hắn, nhưng không ngờ thực ra màu sắc trong nhà hắn lại rất lạnh, màu xám cao cấp trông rất sang trọng nhưng không ấm áp như trong tưởng tượng của cô.

Nhưng mà cũng bình thường, anh Giải quả thực có đôi khi sẽ khiến cho người khác cảm thấy có cảm giác khoảng cách bất ngờ.

“Trạng thái tinh thần hiện tại của cô quá căng thẳng.” Giải Lâm nói, “Cô ngồi trước đi, tôi rót cho cô ly nước.”

Nhậm Cầm tháo túi đeo trên vai xuống, ôm túi vải màu ngà ngồi trên sô pha: “Cảm ơn.”

“Uống trà hay nước ngọt?”

“Nước bình thường là được.”

“Được.” Giải Lâm cầm ly dùng một lần ở bên cạnh lên, “Chờ một lát để tôi rót cho cô ly nước nóng.”

Nhậm Cầm ngồi một mình trong phòng khách, bởi vì căng thẳng nên cô không kiềm được mà nhìn xung quanh, ánh mắt rời khỏi đèn treo trong phòng khách, lại nhìn qua ban công, cuối cùng chuyển đến

trên bàn nước trước mặt. Lúc này cô mới phát hiện trên bàn xếp mấy hàng ảnh chụp.

Lần đầu tiên nhìn cô không nhìn ra trên ảnh có thứ gì, chỉ nhận ra được thùng rác với túi ni lông màu đen bên cạnh thùng rác.

Cô biết mình không nên tự ý xem đồ của người khác nhưng mà xuất phát từ tiềm thức, cô ngửi được mùi nguy hiểm nào đó thế là cô vẫn không kiềm được mà cầm tấm ảnh đó lên. Đến gần rồi cô mới nhìn rõ trên túi ni lông màu đen dính lốm đa lốm đốm vết máu màu đỏ, bên trong túi ni lông lộ ra chút màu da…

Là… là cánh tay đứt ra của con người!

Con ngươi Nhậm Cầm trợn to, có thể nhìn thấy rõ ràng vết bẩn màu đen dính trong khe hở móng tay của cánh tay đứt trong ảnh.

Cô cầm những tấm ảnh khác trên bàn lên bắt đầu xem cẩn thận, xem lần lượt từng tấm, cảnh tượng trong tấm này càng máu me hơn tấm kia, đều là phần tứ chi còn lại của con người, phần da thịt bị chém đến mức không nhận ra, máu khô thành màu đỏ thẫm. Một người sống bình thường bị chém thành đống thịt vụn, trong phần thịt còn lại thậm chí còn lẫn ruột bị kéo ra từ trong cơ thể.

Sau tấm ảnh có mấy câu chú thích, trông có vẻ là nét chữ của Giải Lâm.

Chữ của hắn rất đẹp, nét bút sắc bén tiêu sái, chỉ viết sau ảnh thôi mà cũng khiến người ta sởn hết da gà, giống như tự thuật của tội phạm giết người: Cố ý chọn dao mũi nhọn là muốn cảm nhận cảm giác vui sướng khi một dao đâm chết người trong thời gian ngắn nhất, dao đầu tiên chọn rạch đứt yết hầu, dao thứ hai đâm xuyên tim…

Nhưng mà chém xong dao cuối cùng, thù hận vẫn chưa giảm bớt hoàn toàn, thế là lại cầm cưa đưa về phía xác chết.

Cảm giác dùng cưa để cưa đứt thịt rất đã, da thịt của con người giống như đóa hoa màu đỏ nở rộ, xương cốt phát ra tiếng đứt gãy tuyệt vời.

…

Nhậm Cầm lướt qua từng dòng chữ, sau khi xem xong giống như không biết những con chữ này, đầu óc lập tức trống rỗng.

Một lát sau, cô lặng lẽ đặt ảnh về lại, trong đầu vẫn không ngừng kêu ong ong.

Đến khi giọng nói quen thuộc vang lên ở bên cạnh, trước đây Nhậm Cầm nghe thấy giọng nói này thì trong lòng sẽ thầm nghĩ vẩn vơ một hồi, nhưng lúc này nghe thấy lại giống như có dòng điện chạy qua, da đầu tê dại. Cô quay đầu lại nhìn Giải Lâm, thấy hắn đang bưng ly nước, đang mỉm cười với cô: "Nước của cô, nhiệt độ chắc vừa phải."

Linh hồn của Nhậm Cầm đã tách ra khỏi thể xác, cô bị nụ cười của hắn làm cho sởn tóc gáy, không nhớ bản thân đã nói những gì: "À… Cảm ơn, ly của anh được đấy, rất đẹp."

Giải Lâm nhướng mày: "Ly à?"

Lòng bàn tay Nhậm Cầm đổ mồ hôi: "Đúng, trong suốt óng ánh giống như ly pha lê, bên trên còn có hoa văn, ha… ha ha."

Giải Lâm liếc mắt nhìn xấp ảnh kia, vừa rồi hắn vội rót nước không biết Nhậm Cầm có nhìn thấy hay không. Hôm nay từ lúc bước vào cửa Nhậm Cầm đã bất ổn, trạng thái tinh thần căng thẳng cực kỳ cho nên hắn cũng không đoán được phản ứng bây giờ của cô là bình thường hay không: "Chỉ là ly mua đại trong cửa hàng, nếu như cô thích thì tôi xem trong nhà có còn dư hay không."

Nhậm Cầm: "Không cần đâu, tôi… tôi chỉ thuận miệng nói thôi."

Dù Nhậm Cầm có nhìn thấy hay chưa thì mấy tấm ảnh trên bàn nhất định phải dọn lại. Sau khi đưa ly nước cho cô, Giải Lâm lại cúi người cầm ảnh lên. Hôm nay hắn mặc rất thoải mái, áo len cổ chữ V vừa gọn gàng vừa mềm mại, cảm giác "đàn ông tồi" tự mang theo trên người của hắn tỏa ra thêm mấy phần. Động tác cầm ảnh của hắn dịu dàng kỳ lạ, đầu ngón tay khẽ vuốt trên ảnh. Nhậm Cầm quan sát thấy trên mặt hắn không những không có biến hóa gì mà thậm chí ngay cả ý cười cũng không nhạt đi.

Nhậm Cầm: "…"

Đối với Giải Lâm mà nói thì ảnh vụ án không có gì đặc biệt, đều là thứ mà mình nhìn từ nhỏ đến lớn, cảnh tượng có máu me hơn nữa hắn cũng đã nhìn thấy. Bắt đầu từ cấp hai thì hắn đã có thể vừa ăn vừa trò chuyện với Giải Phong trong giờ cơm về cách thức chặt xác và sau khi chết trong mùa hè, xác ngâm trong nước mấy ngày mấy đêm sẽ xảy ra những thay đổi gì.

Nhưng mà phụ nữ thì tốt nhất vẫn đừng nên xem mấy thứ máu me này nhiều.

Giải Lâm đang định giải thích vài câu với Nhậm Cầm thì lại thấy Nhậm Cầm đặt ly nước trong tay xuống, giọng nói còn run hơn lúc đến: "Bạn tôi mới nói đến đón tôi, tôi phải đi đây."

Giải Lâm cầm ảnh vụ án trong tay, hỏi: "Bạn của cô?"

Nhậm Cầm mới chuyển đến thành phố Hoa Nam, không có bạn bè quen biết nhưng vẫn mạnh miệng nói: "Đúng, là đồng nghiệp trong cửa hàng của tôi."

"…" Giải Lâm như có điều suy nghĩ nhìn cô, "Nhưng chẳng phải quan hệ giữa cô với đồng nghiệp trong cửa hàng không tốt sao?"

"…"

Lúc ăn cơm cô không nên nói chuyện mối quan hệ với đồng nghiệp.

"Là đồng nghiệp mới đến." Nhậm Cầm chỉ có thể cắn vào cái cớ "bạn" này không buông, "Cô ấy… mới đến hôm qua, hai chúng tôi mới gặp mà như đã biết nhau từ lâu."

Nhậm Cầm vừa nói vừa không ngừng lùi về sau, lúc đang nói thì đã lùi đến cửa. Cô lén trở tay ra sau, mò tay nắm cửa ở sau lưng, vừa dứt lời thì chợt mở cửa xông ra ngoài trước khi Giải Lâm nói chuyện!

Giải Lâm nhìn cánh cửa đóng lại đột ngột không hiểu nổi. Hắn bẩm sinh đã có duyên với người khác phái, cũng bẩm sinh am hiểu nắm bắt tâm tư của người khác, lần đầu tiên trong đời đụng phải một người khiến hắn không nhìn thấu.

Hắn vẫn không biết "bị người khác theo dõi" và "có nguy hiểm" mà Nhậm Cầm nói rốt cuộc có ý gì, nhưng đến khi hắn mở cửa đuổi theo ra ngoài thì Nhậm Cầm đã đi thang máy xuống.

– Cô muốn đi đâu?

– Cô còn chưa nói xảy ra chuyện gì. Ai đang theo dõi cô?

– Cô không sao chứ, đọc được thì trả lời tôi được không?

Nhậm Cầm vừa ra khỏi thang máy thì nhận được mấy tin nhắn wechat đến từ "Giải Lâm". Cô mất ngủ cả đêm, buổi sáng lại căng thẳng cả một buổi, cuối cùng suy sụp vào lúc này.

Tít tít.

Lại nhận được một tin nhắn mới.

– Cô Nhậm, cô quên thay giày rồi, giày của cô còn ở chỗ tôi.

Trong tin nhắn chưa đọc còn có một tin của người họ Trì. Thời gian gửi tin là nửa tiếng trước.

– Lời vừa rồi tôi nói ở trong thang máy, cô suy nghĩ kỹ lưỡng đi.

Nhậm Cầm mang đôi dép lê dùng một lần không thích hợp cho việc chạy bộ chạy ra tốc độ nhanh nhất trong đời. Từng chữ trong mấy tin nhắn này biến thành một con rắn độc cuộn chặt sau lưng cô. Cô nghĩ lung tung: Tuy hai người ở tầng trên có tính cách khác biệt, một người thì lạnh lùng một người thì cười tủm tỉm nhưng hai người bọn họ đều là bi3n thái.

Cô chọn gọi điện thoại cho Giải Lâm không khác gì tự chui đầu vào lưới.

Nhậm Cầm cảm thấy bây giờ cô như nhân vật chính trong trò chơi kinh dị, một "người tốt" có lòng đưa cô về nhà tránh nạn, đi khỏi rồi mới phát hiện đó là ổ sói. Lúc này cô đang bị tấn công từ hai phía trước sau, nguy hiểm mai phục khắp nơi.

Cô dựa vào đâu lại ngây thơ nghĩ rằng Giải Lâm có quan hệ tốt với người họ Trì ở đối diện như thế là vì hắn không biết rõ bộ mặt thật sự của người họ Trì?

Vì sao cô lại cảm thấy giải Lâm chắc chắn là người tốt?

Dù Giải Lâm trông có đẹp trai đi chăng nữa, từng cử chỉ của hắn dễ khiến người khác thấy có thiện cảm đi chăng nữa thì Nhậm Cầm cũng không thể thuyết phục bản thân tiếp tục tin tưởng người đàn ông trước mặt này.

Đàn ông có thể có nhiều nhưng mạng chỉ có một.

“Bây giờ cậu lập tức tìm một nơi đông người. Cậu xem gần đó có cửa hàng tiện lợi 24h không.” Để đề phòng bản thân xảy ra chuyện bất ngờ, Nhậm Cầm lập tức gọi điện cho cô bạn thân. Nghe theo giọng nói của cô bạn trong điện thoại, cô chạy vào một cửa hàng tiện lợi chưa đóng cửa, “Cậu tìm chỗ ngồi xuống, tuyệt đối đừng ngồi đối diện cửa kính, tìm một chỗ không thu hút sự chú ý.”

Nhậm Cầm không nói nên lời, chỉ có thể phát ra vài âm tiết đơn âm mơ hồ: “… Được.”

“Nghe lời mình, báo cảnh sát.”

Tuy cô bạn thân cũng hoảng hốt nhưng cô biết bây giờ mình phải thể hiện bình tĩnh, nếu như cô cũng hoảng theo vậy thì trạng thái của Nhậm Cầm chắc chắn càng tệ. Sau khi Nhậm Cầm ngồi xuống, cô nói từng câu từng chữ: “Chuyện đến bước này rồi thì trở mặt luôn đi thôi. Cậu phải báo cảnh sát, điều tra hai người ở tầng trên, hai người đó nhất định có vấn đề. Vừa rồi cậu nói người họ Giải để đôi dép ở trước cửa sẵn à? Cậu có từng nghĩ là hắn ta rõ ràng chờ cậu đến rất lâu rồi không? Bọn họ có thể là kẻ phạm tội nhiều lần, hai người bọn họ bắt tay với nhau chuyên sát hại những cô gái sống một mình bên ngoài như cậu.”

“Cùng lắm chúng ta chuyển đến nơi khác ở, đổi công việc khác. Tiền cọc thuê nhà, công việc đồ đều không đáng giá bằng mạng sống. Bây giờ, ngay lập tức đi báo cảnh sát.”

…

Mười giờ tối, đồn cảnh sát Vĩnh An.

Quý Minh Nhuệ đang ngồi trong văn phòng xử lý hồ sơ.

Công việc mà nhóm người mới bọn họ phụ trách bây giờ rất hỗn tạp. Bọn họ giống như cục gạch chỗ nào cần thì di chuyển đến chỗ đó. Vì trong khu vực quản lý dính đến vụ án ở Dương Viên và Thiên Thụy,

lại từng tiếp xúc thân thiết với người chết đầu tiên Dương Chân Chân cho nên sẽ phụ trách một vài công việc liên quan đến hỏi thăm.

Lúc không có nhiệm vụ hỏi thăm thì bọn họ vẫn phải về nghe điện thoại, kiên nhẫn làm một người hòa giải.

"Đồng chí cảnh sát, làm sao đây bạn gái tôi lại…"

"Lại đòi tự sát đúng không?"

"Lại… À, là anh à đồng chí cảnh sát. Vậy tôi không cần nói nhiều nữa dù sao anh cũng quen tình tiết rồi."

"Lại là tôi. Tôi nói thật, anh với bạn gái anh lâu như vậy còn chưa chia tay chứng tỏ hai người thực ra rất hợp nhau. Hay là hai người cân nhắc chuyện kết hôn đi? Tình cảm của hai người cũng coi như đã trải qua trắc trở." Quý Minh Nhuệ ăn mì tôm, lại nghe một cuộc gọi của người dân quen thuộc, "Với lại như thế thì bạn gái anh cũng sẽ không cần vì anh muốn chia tay với cô ấy mà suốt ngày đòi tự sát, giải quyết gốc rễ vấn đề."

"…"

Quý Minh Nhuệ lải nhải với "người bạn cũ" xong thì điện thoại bên cạnh lại vang lên "reng reng".

Quý Minh Nhuệ lau miệng, nghe điện thoại: "Alo, xin chào, đây là đồn cảnh sát Vĩnh An."

Anh vừa nói xong thì đầu dây bên kia vang lên một đợt tiếng hít thở vừa căng thẳng vừa dồn dập: "Xin chào, tôi… tôi muốn báo cảnh sát. Tôi ở tiểu khu Ngự Đình, phòng 802 tầng 8. Hai tuần trước tôi mới chuyển vào, tôi phát hiện… tôi phát hiện hai chủ hộ trong tòa nhà tôi có thể là hung thủ hai vụ án giết người liên hoàn gần đây."

Quý Minh Nhuệ chợt ngồi thẳng người lại.

Chương 44: C44: Hiểu lầm

Dịch: LTLT

Mấy phút sau Quý Minh Nhuệ cúp điện thoại, mì tôm trong tay cũng không ăn nữa, khoác áo vào cầm chìa khóa xe đi ra bên ngoài.

Lúc Tô Hiểu Lan ra khỏi phòng nghỉ thì vừa vặn đụng phải anh ta: "Sao thế?"

Quý Minh Nhuệ: "Nhận được báo cáo của quần chúng, có người nghi ngờ là nghi phạm xuất hiện ở tiểu khu Ngự Đình. Bây giờ tôi qua đó xem tình hình. Người báo án nói là hai người đàn ông hợp tác gây án, từ hôm đầu tiên cô ấy chuyển vào tiểu khu thì hai gã đàn ông này đã theo dõi cô, còn cố ý đến thăm cô. Quan trọng nhất là 3 giờ tối qua một người trong đó còn đứng ở trước nhà cô ấy rất lâu. Người còn lại cũng khá đáng sợ, trong nhà hắn ta có rất nhiều ảnh hung án. Tóm lại rất có thể là phần tử nguy hiểm cấp độ cao."

Tô Hiểu Lan: "… Nguy hiểm vậy?"

Gần đây người kỳ lạ thật sự càng ngày càng nhiều.

Quý Minh Nhuệ: "Đúng thế, tôi chỉ nghe thôi mà còn cảm thấy bi3n thái."

Anh ta lái xe đến Ngự Đình, vừa rồi nghe điện thoại gấp quá, lúc này mới nhận ra tên Ngự Đình này vô cùng quen tai.

Trước khi tăng tốc, Quý Minh Nhuệ nhìn thoáng qua chỉ đường.

"…"

Đâu chỉ quen tai, tiểu khu này anh ta đã đi mấy lần rồi.

Quý Minh Nhuệ dựa theo vị trí mà người báo án nói tìm thấy cửa hàng tiện lợi ở ngoài cổng tiểu khu và gặp mặt người báo án. Anh ta phát hiện đối phương là một cô gái xinh đẹp yếu đuối, chân mang đôi dép lê dùng một lần giống như một chú thỏ đang hoảng sợ.

"Không sao, đồng chí đừng sợ, cảnh sát nhân dân chúng tôi sẽ dốc hết sức bảo vệ sự an toàn nhân thân của người dân thành phố. Hai phần tử đáng nghi mà cô nói bây giờ đang ở đâu?"

Quý Minh Nhuệ lái xe chở cô gái báo án vào trong tầng hầm đậu xe, vừa tìm vị trí trống vừa tìm tòa nhà mà cô gái đó ở.

Nhậm Cầm thấy anh ta xoay vô lăng không chút do dự bèn hỏi: "Anh rất quen thuộc nơi này sao?"

Quý Minh Nhuệ biết nói chuyện phiếm nhiều với cô thì có thể làm giảm bớt tâm trạng hoảng hốt của cô, thế là cười nói: "Một người bạn với một người miễn cưỡng tính là đồng nghiệp của tôi cũng đều ở tiểu khu này."

Ngay sau đó Quý Minh Nhuệ phát hiện hai người mà anh ta quen biết không những ở cùng tiểu khu với người báo án mà còn ở cùng một tòa nhà. Hoang đường hơn nữa là sau khi đi đến cửa thang máy, anh ta thấy cô gái ấn xuống phím số tầng… nói thầm sao cả số tầng cũng giống.

Khi hai người đang chờ thang máy thì thang máy cũng vừa vặn đi xuống.

Từ trong thang máy có hai người đàn ông bước ra, một người trong

đó mặc đồng phục công ty nghiêng người, làm tư thế "mời" để người đàn ông còn lại ra ngoài trước.

Người đàn ông kia nói: "Căn hộ vừa rồi thực ra cũng được, chỉ là giá cao quá, ra giá cao thế kia…"

"Chính là hai hộ này." Sau khi hai người đi thang máy lên, Nhậm Cầm không dám rời khỏi cửa thang máy nửa bước, chỉ ra xa, "Chính là bọn họ."

"Cô chắc chắn mình không đi sai chứ?"

"Lầu trên của nhà mình sao tôi đi sai được."

"…"

Quý Minh Nhuệ đứng ở tầng lầu quen thuộc nhìn bảng số nhà quen thuộc, rơi vào im lặng thật lâu, sau khi im lặng xong anh ta bước lên ấn chuông cửa của hai người.

Nhậm Cầm lo lắng nói: "Làm như này có khi nào quá lỗ m ãng không?"

Lỗ m ãng?

Anh ta đã kiềm chế lắm rồi.

Lần này anh ta vội vội vàng vàng chạy ra ngoài không phải để đến nhà anh em làm khách.

"Hai người mà cô nói…" Quý Minh Nhuệ giải thích với tâm trạng phức tạp, "Có phải một người đeo găng tay suốt ngày, người còn lại cười tủm tỉm cả ngày trông rất trêu hoa ghẹo nguyệt không?" Anh ta hơi ngừng lại, nói tiếp, "Tuy nói như này có thể nghe hơi khó tin, nhưng hai người này thực ra là cố vấn của đội điều tra hình sự thuộc cục Công an thành phố Hoa Nam."

Nhậm Cầm: "…?"

Cô chớp mắt, trong lúc nhất thời không thể tiêu hóa, cố vấn… cục Công an?

—

10:30 phút.

Trì Thanh bị anh em gõ cửa nhà lấy lời khai.

Quý Minh Nhuệ: "Vì sao ông đe dọa con gái người ta?"

Trì Thanh không biết anh ta đang nói gì: "Nghe không hiểu, nói tiếng người."

"Tôi nói, ông đe dọa cô ấy!"

Trì Thanh nhíu mày: "Đêm hôm khuya khoắt tự nhiên ông chạy đến nói lung tung gì vậy?"

Vừa rồi gửi tin nhắn cho Nhậm Cầm xong, Trì Thanh chờ lâu không thấy tin nhắn trả lời, anh chần chừ mãi, quyết định lại nói rõ ràng hơn một chút cho cô.

Anh tháo găng tay, lại tìm giao diện trò chuyện của Nhậm Cầm, gõ chữ: Mỗi một người phụ nữ sống một mình đều có thể trở thành người bị hại. Hi vọng cô có thể nâng cao ý thức an toàn, lắp một camera ở…"

Hai chữ "cửa nhà" còn chưa gõ xong thì tiếng chuông cửa vang lên.

Quý Minh Nhuệ: "Còn muốn tôi nói rõ hơn sao? Ông nói những lời này với con gái, đó còn không phải đe dọa à?"

Trì Thanh đeo găng tay, không kiên nhẫn đứng ở cửa nhà, mí mắt cụp xuống, nhìn thoáng qua Nhậm Cầm đang trốn bên cạnh thang máy: "Này mà tính đe dọa sao? Tôi chỉ nhắc nhở cô ấy, mong cô ấy lắp camera, dạo này không an toàn."

"…"

Giải Lâm đứng ở bên cạnh chờ thẩm vấn, hắn nghe xong câu này thì gần như hiểu tường tận đầu đuôi bèn nói xen vào: "Vậy cậu không thể nói đàng hoàng sao?"

Trì Thanh: "Tôi nói có câu nào có vấn đề à?"

"Người tình nghi" này hoàn toàn không nhận ra bản thân đã làm những gì.

Quý Minh Nhuệ kiểm soát tình hình: "Người tình nghi họ Giải, anh đừng nói chen vào, bản thân anh cũng có vấn đề đừng có chó chê mèo lắm lông. Nếu anh đã xen vào thì được, vậy tôi hỏi anh…"

Giải Lâm thật sự cũng đã thắc mắc về vấn đề vì sao Nhậm Cầm bỗng nhiên chạy đi, dù cô có nhìn thấy ảnh cũng không nên phản ứng như thế. Bây giờ anh biết được là do Trì Thanh đã làm nền trước, tất cả đều đã hợp lý. Anh ngắt lời: "Không cần hỏi, tôi gần như hiểu được chuyện là thế nào rồi. Cô ấy nhìn thấy ảnh đúng không? Hôm nay tôi có đến tổng cục một chuyến, ảnh mang về từ tổng cục, bọn họ bảo tôi phân tích." Lúc Giải Lâm nói đến đây thì nhìn về phía Nhậm Cầm, "Có lẽ dọa cô rồi, nhưng cô chạy nhanh quá tôi chưa kịp phản ứng."

"Còn cậu." Giải Lâm quay sang Trì Thanh, tiếp tục câu nói vừa rồi Quý Minh Nhuệ chưa nói xong, "3 giờ khuya cậu đứng ở cửa nhà người ta làm gì?"

Nghe thấy câu hỏi này trên mặt Trì Thanh cuối cùng cũng có chút

thay đổi.

Chuyện buổi tối nghe thấy âm thanh không thể nói, nếu như muốn tìm một lý do giải thích hợp lý…

Trì Thanh: "Ngủ không được nên đến tầng của cô ấy xem thử cửa nhà có lắp camera hay không, thấy chưa lắp mới muốn nhắc nhở cô ấy."

Giải Lâm: "…" Tuy rất kỳ lạ nhưng không hiểu sao vẫn hợp logic.

Quý Minh Nhuệ: "…"

Nhậm Cầm: "…"

Một sự hiểu lầm, tâm trạng Nhậm Cầm bây giờ giống như may mắn sống sót sau tai nạn, còn tràn ngập lúng túng. Sao cô có thể ngờ rằng hai người ở tầng trên lại làm nghề này. Sau khi thay giày của mình lại, cô được ba người họ đưa về tầng dưới.

Khi thân phận của Trì Thanh từ "giống như bi3n thái" trở thành "cố vấn tổng cục" thì Nhậm Cầm bắt đầu xem xét lại lời nói mà Trì Thanh nói với cô trước đây. Một nhân vật lợi hại như thế không thể nào vô duyên vô cớ nói với cô như vậy.

Với lại dù hiểu lầm đã giải quyết thì sự lo lắng và nghi ngờ quanh quẩn trong đầu cô cũng chưa biến mất hoàn toàn…

Tiếng kêu buổi tối của Cao Cao, lon kẹo rỗng, dấu vết sau cổ.

Mà nói đến thì…

Sữa tắm trong nhà có phải cũng dùng nhanh hơn trước không?

Nhậm Cầm suy nghĩ miên man, cô cúi người mở tủ giày trong nhà ra

định thay giày rồi bỏ vào, một giây trước khi bỏ vào cô nghe thấy Giải Lâm hỏi: "Dép lê dùng một lần trước đây cũng để ở vị trí góc trong bên trái tủ giày sao?"

Tay Nhậm Cầm ngừng lại.

Tủ giày ở huyền quan rất bình thường, là kiểu bình thường nhất, hằng ngày đóng cửa tủ giày lại thì sẽ không chú ý đến nó nữa cũng sẽ không nhớ rõ vị trí để cụ thể.

Giải Lâm: "Nếu như tôi không nhớ lầm thì cô cũng chưa từng đụng đến nó, bây giờ nó không thể nào nằm bên phải tủ, với lại trước đó còn lại bảy đôi, cô đếm lại xem."

Một, hai, ba…

Nhậm Cầm đếm đi đếm lại tận mấy lần, dép lê dùng một lần trong tủ chỉ có sáu đôi.

"Anh Giải, có khi nào là anh… nhớ nhầm không? Trong đây chỉ có sáu đôi dép." Nhậm Cầm nhìn mấy đôi dép dùng một lần hỏi.

Giải Lâm: "Dù tôi cũng mong là mình nhớ sai nhưng rất tiếc, tôi không thể nào nhớ sai được."

Thực ra nếu như không phải Trì Thanh vẫn luôn âm thầm ám chỉ Nhậm Cầm phù hợp với điều kiện, tốt nhất nên lắp camera thì vừa rồi Giải Lâm cũng sẽ không để ý nhìn tủ giày.

Chỉ là có người bên cạnh luôn nhắc đến một khả năng nào đó khiến hắn cũng bất giác bắt đầu để ý. Vừa nhìn thì hắn phát hiện hình như đúng là có chỗ nào đó bất thường.

Nhậm Cầm: "…"

Cảm giác này khác hẳn với sự hoảng sự vừa rồi, chi tiết nhỏ không dễ bị chú ý này thường khiến người ta cảm thấy vô cùng hoảng sợ, cảm giác hoảng sợ dần dần lan ra từng chút một.

Nhậm Cầm giữ tư thế thay giày, cô rõ ràng đang ở trong "nhà" của mình nhưng lại thấy lạnh từ đầu đến chân.

Giải Lâm một câu hai nghĩa nói: "Với lại tuy người họ Trì mắc bệnh ám ảnh sạch sẽ đứng ở cửa trong không muốn vào lắm có đôi khi hơi kỳ lạ, ngay cả việc người khác cười thật hay cười giả cũng không phân biệt được nhưng "cảm giác" luôn chính xác đến bất ngờ. Cô Nhậm, ngoại trừ cô thì rất có thể nhà cô còn có người khác đang tùy ý ra vào."

Trì Thanh bị điểm danh: "…"

Anh cảm thấy đau đầu.

Anh biết ải của Giải Lâm rất khó qua.

Giải Lâm không chỉ nghi ngờ có người ra vào mà đồng thời cũng đang nghi ngờ anh.

Nhưng bây giờ Trì Thanh không rảnh để nghĩ cẩn thận việc này, cũng không có sức lực và tinh thần đối phó với hắn. Anh chỉ đang nghĩ: Ban ngày kẻ đó có đến đây?

Hắn ta đến làm gì? Bình thường hắn ta đều xuất hiện vào ban đêm, thời gian khác Nhậm Cầm cũng không ở nhà.

Chẳng lẽ hắn ta chỉ đến dạo vòng vòng thôi? Rất rõ ràng là điều này không có khả năng lắm.

Với lại điều quan trọng nhất là vì sao hắn lấy đi một đôi dép lê dùng một lần?

Quý Minh Nhuệ ở bên cạnh nghe đến đầu óc mơ hồ: "Vậy bây giờ chuyện như thế nào? Hiểu lầm của hai người họ đã giải quyết lại xuất hiện một kẻ bi3n thái vào nhà cô à?"

"Meoo~"

Cao Cao nằm trên sô pha nhìn chằm chằm bọn họ, phát ra một tiếng kêu nhỏ bé.

Đôi mắt to tròn vo ánh lên màu hổ phách, vòng đậm nhất trong con người là màu nâu thẫm, con ngươi phản chiếu tất cả bọn họ. Có lẽ hiện tại có thể trả lời vấn đề của bọn họ chỉ có một con mèo luôn được nuôi trong nhà, nhưng ngoại trừ kêu "meo" thì nó không nói được gì.

"Cô Nhậm." Trì Thanh chợt hỏi, "Nếu như tiện thì cô có thể nói tỉ mỉ lúc cô chuyển đến thành phố Hoa Nam đã trải qua những gì không, càng tỉ mỉ càng tốt."

Mấy phút sau.

Nhậm Cầm ngồi trên sô pha, ba người Giải Lâm, Trì Thanh với Quý Minh Nhuệ ngồi đối diện với cô, mọi người tiến hành một buổi thẩm vấn đơn giản.

Cao Cao nhảy lên người cô, cô sờ Cao Cao, chậm rãi nói: "Đầu tháng này tôi chuyển đến thành phố Hoa Nam, tôi còn nhớ hôm đó bầu trời mờ mịt. Tôi đi chuyến tàu đó, rạng sáng thì đến ga. Lúc kéo hành lý bước ra, rất nhiều cửa hàng còn chưa mở cửa, tôi ngồi ở một cửa hàng thức ăn nhanh đến khi trời sáng. Vì hôm đó phải đến cửa hàng báo cáo cho nên tôi vừa ngồi chờ vừa trang điểm trong cửa hàng."

Chương 45: C45: Thời hạn

Dịch: LTLT

Tình huống cơ bản của Nhậm Cầm chẳng khác gì nhiều với Dương Chân Chân mà bọn họ gặp ở quán bar và Tiết Mai tr@n trụi bị nhét trong tủ đông. Thông qua trần thuật của Nhậm Cầm, ba gương mặt trẻ tuổi dần dần chồng lên nhau trong đầu Trì Thanh.

Nhậm Cầm nói tiếp: "Đầu tiên tôi kiếm một nhà trọ ở gần chỗ làm để ở, công ty trợ cấp nửa tháng tiền phòng cho tôi cho nên trong nửa tháng tôi phải tìm được chỗ ở. Phòng trống có thể tìm được trong khoảng thời gian ngắn không nhiều, phạm vi lựa lại chọn rất nhỏ. Môi giới bên An Gia dẫn tôi đi xem mấy căn phòng ở Dương Viên và Thiên Thụy, nói bên đó vì xảy ra chuyện nên tiền thuê giảm xuống rất nhiều, rất hời."

Một tháng trước.

Trong một tòa nhà nào đó của tiểu khu Dương Viên.

"Cô Nhậm cô xem, theo giá thị trường lúc bình thường thì với giá này cùng lắm chỉ có thể thuê được một phòng, bây giờ thuê được hai phòng tốt, thật sự rất lời."

Môi giới nói đến miệng đắng lưỡi khô, mục đích duy nhất là căn phòng này được thuê: "Tiểu khu lúc này đều được phía cảnh sát giám sát gắt gao, rất an toàn, phá án chỉ là vấn đề thời gian. Với lại hung thủ chắc chắn sẽ không ngu đến mức quay lại nơi này đúng không? Cảnh sát nhiều như thế, rất dễ bị bắt."

Nhậm Cầm nhát gan, cô xem phim kinh dị đã ngủ không được, muốn cô ở trong tiểu khu xảy ra án mạng nghĩ thôi đã thấy tê da đầu: "Vẫn là thôi đi, tiểu khu khác không còn phòng trống sao?"

"Chậc, yêu cầu của cô là phải gần chỗ cô làm lại phải tiện đi lại… Nơi này thích hợp nhất rồi, xa một chút thì chỉ có tiểu khu Ngự Đình phù hợp với yêu cầu của cô, nhưng mà giá căn hộ bên đó cao hơn xíu. Vừa vặn có một căn trống, căn đó chủ nhà vốn chuẩn bị làm nhà tân hôn cho con trai, lần đầu cho thuê. Cô muốn qua đó xem không?"

Đến đây thì chuyện xem căn hộ sau đó giống như những gì Trì Thanh nghe thấy ở trên lầu lúc đầu.

Quả thực Nhậm Cầm từng phàn nàn giá phòng cao, với lại không biết "người đó" có thích hay không, ồn đến mức anh đau đầu.

"Cho nên cuối cùng vẫn thuê chỗ này, nghĩ rằng mắc một chút thì mắc một chút vậy…"

Quý Minh Nhuệ nhíu mày, tuy không nghe ra được gì nhưng cẩn thận đặt câu hỏi: "Môi giới dẫn cô đi xem phòng lúc đó tên gì vậy?"

Nhậm Cầm: "Họ Vương, tên cụ thể là gì thì không nhớ. Nhưng mà trên app An Gia có lịch sử trò chuyện với anh ta. Tôi nhớ hình như anh ta lùn lùn gầy gầy, mới tốt nghiệp mấy năm."

Gầy lùn, dáng người rõ ràng không giống với kẻ tình nghi.

"Lúc tôi xem phòng xong thì bên chủ nhà thêm weliao của tôi." Nhậm Cầm nói, "Sau đó tôi thật sự không tìm được phòng trống nào thích hợp nữa, nên quyết định thuê căn phòng này với chủ nhà."

Quý Minh Nhuệ nói thầm, câu chuyện thuê nhà này vừa sơ sài lại bình thường, không có chỗ nào đáng nghi nhưng mà ngay sau đó lại

nghe thấy Giải Lâm với Trì Thanh cùng mở miệng.

"Không đúng lắm."

"Có vấn đề."

Quý Minh Nhuệ: "… Hả?"

Anh ta thật sự thường xuyên cảm thấy mình không theo kịp cách tư duy của hai vị cố vấn này.

Quả thực ở một vài phương diện nào đó thì hai người Trì Thanh với Giải Lâm có sự ăn ý vượt mức bình thường, bên tai hai người đồng loại hiện lên những câu nói được ghi chép trong hồ sơ vụ án.

Chủ nhà của Tiết Mai nói: "Chúng tôi ký hợp đồng trực tiếp, không thông qua bên thứ ba, tuy trước đó treo giá cao… Một cô gái ra ngoài làm việc cũng không dễ, có thể bớt được phí trung gian."

Chủ nhà của Dương Chân Chân nói: "Không có, chúng tôi ký trực tiếp."

Bây giờ Nhậm Cầm cũng nói: "… Quyết định thuê căn phòng này với chủ nhà."

Bàn tay đeo găng màu đen của Trì Thanh chồng lên nhau, gác lên chân: "Môi giới dẫn cô xem nhiều căn phòng như thế, cuối cùng vì sao cô lại ký hợp đồng với chủ nhà?"

"Không thể phủ nhận, quả thực trên thị trường tồn tại rất nhiều môi giới đi đường vòng, vì bớt tiền hoa hồng mà khách chuyển sang tiến hành mua bán căn hộ riêng với chủ luôn. Dù sao thì phí môi giới nửa tháng không phải một con số nhỏ, hai bên có thể bớt được một khoản chi tiêu không cần thiết." Sự chú ý của Giải Lâm cũng nằm ở chỗ này, "Nhưng mà cô, Dương Chân Chân và Tiết Mai, rõ ràng ba người các cô đều ủy thác môi giới, thậm chí cũng là môi giới dẫn cô

đi xem phòng, nhưng cuối cùng đều là trực tiếp ký hợp đồng thuê với chủ nhà."

"Một hai người coi như là bình thường, nhưng mà liên tục gặp ba người không cảm thấy quá trùng hợp rồi sao?" Giải Lâm nói, "Nhìn như thế giống như có người cố hết sức tách môi giới ra, loại trừ môi giới khỏi việc này."

Môi giới không cần kiếm tiền à? Dẫn người đi xem phòng miễn phí?

Nhậm Cầm cũng chưa từng nghĩ đến vấn đề này: "Chuyện này… tôi cũng không rõ lắm."

"Chủ nhà nói với cô thế nào?"

"Bà ấy nói là ký trực tiếp với tôi, muốn tôi đừng liên hệ với người môi giới kia nữa."

Giải Lâm suy nghĩ một lát: "Nếu tiện thì có thể gọi điện thoại cho chủ nhà của cô không?"

Lúc nghe điện thoại thì chủ nhà đang chơi mạt chược, buổi tối càng chơi càng hăng, bà ta vừa nghe điện thoại vừa hô "ù rồi", nói tiếp: "… Gì mà có ai nói với tôi cái gì không chứ, không ai nói với tôi gì hết, là tôi tự nhanh trí. Cô xem, cô bớt được một khoản tiền, tôi cũng bớt được một khoản, không phải rất tốt sao? Haiz, không nói với cô nữa, bên tôi đang vội."

Nhậm Cầm luống cuống nhìn bọn họ.

Trì Thanh mặt không cảm xúc đưa ra phương án ứng đối: "Nói với bà ta, bà dám cúp thử xem."

Nhậm Cầm: "…"

Quý Minh Nhuệ: "…" Quá hung hăng rồi đó anh hai, đúng là biết nói chuyện.

"Câu này của cậu ngoại trừ nói được với tôi ra thì người khác không chỉ cúp điện thoại của cậu." Giải Lâm nhận điện thoại từ trong tay Nhậm Cầm, thấp giọng nói, "Mà cúp xong còn sẽ lập tức chặn cậu, đến khi già bảy tám chục tuổi rồi cũng sẽ không bỏ chặn cậu."

"…"

"Đưa điện thoại cho tôi."

Bình thường hỏi vấn đề này lại còn vào lúc này thì đối phương sẽ không có kiên nhẫn trả lời, chỉ có dính đến lợi ích của bản thân mới khiến đối phương coi trọng nó. Giải Lâm mở miệng nói: "Là thế này, bà với cô Nhậm ký hợp đồng riêng trên thực tế đã tạo nên tổn hại kinh tế ở mức độ nhất định đối với An Gia. Vì cô Nhậm là khách hàng do môi giới An Gia phụ trách đưa đi xem phòng, bây giờ bên An Gia hình như có ý muốn tra chuyện này."

"Chuyện này đối với bà mà nói cũng rất phiền phức đúng không? Cho nên bà nghĩ lại xem có phải có nhân viên An Gia đã tiết lộ với bà có thể lách, tự ký hợp đồng riêng với nhau không cần thông qua môi giới của bọn họ, như thế này thì nếu bên An Gia có hỏi chúng ta cũng dễ nói chuyện."

Nghe thấy có thể sẽ có phiền phức, tiếng xào mạc chược bên chủ nhà dần dần ngừng lại.

"Chẳng phải chỉ là ký hợp đồng riêng thôi sao, còn cần phải tra à?"

Giải Lâm nói lập lờ nước đôi: "Chỉ có thể nói rằng hiện tại có khả năng này."

Dù kết quả thế nào, có phải bồi thường cho bên An Gia hay không

thì chỉ riêng việc có thể sẽ bị điều tra đã rất phiền phức, việc nói dối lại tốn thời gian cũng cảnh hưởng tâm trạng.

Câu nói ban nãy của chủ nhà chỉ là thuận miệng nói, chẳng hề suy nghĩ cẩn thận. Lúc này bà ta đứng lên đi khỏi bàn mạt chược, cầm điện thoại mở cửa ban công: "Cậu chờ một lát, tôi nghĩ lại."

Bà ta nói: "Quả thực không có ai nói trực tiếp với tôi, nhưng hình như tôi nghe có người nói như thế…"

Một tháng trước, bà ta đăng thông tin phòng trống lên An Gia, những thứ như thẻ khóa cửa, mật mã và chìa khóa cũng nộp lên, do An Gia tạm thời bảo quản.

Sau khi Nhậm Cầm đến xem phòng, bà ta rất hài lòng với cô gái này, cảm thấy cô có ý muốn thuê, thấy tiện nên thêm tài khoản weliao của cô. Nhưng khi đó bà ta thật sự chưa từng nghĩ đến chuyện tự mình ký hợp đồng với cô không qua môi giới. Giữa chừng nghe thấy ai vô tình nhắc đến chuyện này nhỉ?

Chủ nhà suy nghĩ, nhớ ra một bóng người mơ hồ, vỗ đầu nói: "Tôi nhớ ra rồi, cô gái này xem phòng xong, hôm trước khi đi đúng lúc tôi cũng muốn đến An Gia đưa đồ, thẻ khóa cửa trước đó tròn hai năm sẽ tự động hủy. Sau đó trước khi ra ngoài tôi đứng ở cửa thang máy thì gặp một người đang gọi điện thoại. Người đó nói "bây giờ có rất nhiều khách trực tiếp ký hợp đồng không qua môi giới, bọn họ không biết làm sao nhưng cũng có thể hiểu, dù sao mọi người đi làm bên ngoài đều khó khăn, đều muốn bớt chút tiền"."

Bởi vì câu này không phải trực tiếp nói với bà ta cho nên bà ta không để ý lắm. Nhưng câu nói này quả thực giống như ám thị gợi lên suy nghĩ nào đó cho bà ta: Đúng vậy, vì sao mình không ký hợp đồng riêng với cô gái đó chứ? Cô gái này chẳng phải chê giá hơi cao sao? Nếu bớt tiền phí môi giới thì mình có thể ra giá rẻ hơn cho cô gái này.

“Bà có nhớ người đó trông như thế nào không?”

“Không nhớ rõ. Là một người rất phổ thông, tôi không nhìn kỹ mặt người đó.”

“Dáng người thì sao? Cao lùn mập ốm, cũng phải nhớ chứ?” Quý Minh Nhuệ nói xen vào.

“Thật sự không nhớ, dù sao nhìn thoáng qua thì không có gì đặc biệt, rất phổ thông.”

Nghe có vẻ là kiểu phổ thông không cao không thấp không mập không ốm.

Quý Minh Nhuệ là người bị camera đầu độc cả một ngày, thật sự quá quen thuộc với đặc điểm này. Ban đầu anh ta ngồi trong phòng giám sát sàng lọc đến sàng lọc lui người phù hợp với đặc điểm “phổ thông” này: “Vậy chẳng phải giống y hệt bạn trai của Tiết Mai sao?!”

Một khi rẽ mạch suy nghĩ đến môi giới “An Gia” từng bị bọn họ loại trừ thì rất nhiều chuyện sẽ trở nên rõ ràng hợp logic.

Giải Lâm cầm chiếc nhẫn ở ngón tay vừa xoay vừa nói: “Chỉ cần từng đăng thông tin phòng trống lên An Gia thì môi giới có thể tiếp xúc trực tiếp với bất kỳ chìa khóa của căn hộ nào. Cho nên hắn ta mới có thể nắm rõ tiểu khu xảy ra vụ án như lòng bàn tay, hơn nữa không để lại bất cứ dấu vết vào nhà của người bị hại, khiến tất cả mọi người cho rằng là người thân cận gây án. Đồng thời cũng có thể giải thích tính khu vực và tính di chuyển của hung thủ gây án, càng có thể xác định chắc chắn kẻ tình nghi có dáng người phổ thông, hiện tại đang phụ trách thuê bán phòng trống ở khu vực này, với lại trước đây từng làm việc ở thành phố bên cạnh.”

Có rất nhiều môi giới nhưng môi giới thỏa mãn đồng thời ba điều trên chắc chắn không nhiều.

Quý Minh Nhuệ vừa mới theo kịp tốc độ hoạt động của Giải Lâm lại nghe Trì Thanh ở bên cạnh bổ sung: "Nếu như là môi giới, thiếu một đôi dép cũng rất dễ giải thích."

Quý Minh Nhuệ: "… Sao lại nói thế?"

Anh ta đã quên bén đôi dép biến mất thần bí đó rồi, dép lê còn có thể giải thích?

"Rất có thể hôm nay hắn ta dẫn khách đến xem phòng." Trì Thanh bình tĩnh đưa ra giả thuyết, "Lúc xem phòng, chủ nhà sẽ yêu cầu môi giới mang bọc giày, sẽ không cho phép người khác may giày vào tham quan. Nhưng anh ta không mang hoặc là mang thiếu một đôi."

Đêm khuya, trong căn phòng để không nào đó của tòa nhà mới được đăng tin phòng trống trên An Gia tối đen như mực.

Bởi vì chủ nhà đã mua căn hộ mới bên ngoài nên tất cả vật dụng trong phòng này đều đã chuyển đi hết, chỉ còn lại vài đồ dùng cơ bản, một cái ghế sô pha cũ màu nâu làm bằng da dựa vào tường, bên phải phòng khách đặt một bộ bàn ăn gỗ màu đỏ kiểu xưa, căn phòng trống rỗng, chỗ huyền quan đặt trơ trọi một đôi dép lê dùng một lần đã qua sử dụng.

…

Trì Thanh lại nhớ đến con đường dài rẽ vào sau khi tránh tất cả camera, trong các cửa hàng rực rỡ muôn màu trên con đường ấy cũng có một công ty môi giới nhà cửa theo chuỗi rất khó nhìn thấy, cửa hiệu ghi: An Gia.

Còn có câu nói Nhậm Cầm thuận miệng nói ra lúc ăn cơm:

"Tôi tìm người thuê cùng ở app An Gia, nhưng bây giờ vẫn chưa có tin tức."

Đến đây, tất cả chi tiết giống như một tấm lưới dần dần thu lại.

Trì Thanh bỗng nhiên nói với Nhậm Cầm: "Cô tìm người thuê chung là thật sự không có tin tức hay là môi giới cố ý không thông báo cho cô?"

Nhậm Cầm ngồi đối diện bọn họ sớm đã tê dại cả da đầu, nói không nên lời: "…"

Vừa rồi ở thang máy cô chỉ nghe thấy cảnh sát Quý nói hai người bọn họ là cố vấn, nhưng chức vụ cố vấn đội điều tra hình sự này đối với người bình thường mà nói quá xa vời. Cho đến lúc này cô mới chân thật cảm nhận được thân phận của bọn họ.

Quý Minh Nhuệ ở bên cạnh ngồi không yên: "Bây giờ tôi lập tức dựa theo điều kiện này điều tra môi giới phụ trách khu vực này, trước đây từng làm ở thành phố bên cạnh, hơn nữa hôm nay có dẫn người đến đây xem nhà."

Giải Lâm lại nói: "Bây giờ cậu đi có lẽ không kịp nữa rồi."

Tay móc chìa khóa của Quý Minh Nhuệ ngừng lại.

"Bởi vì hôm nay là ngày 29." Giải Lâm nhìn đồng hồ trên tường, kim giờ không nhanh không chậm chỉ vào "11", nói ra suy luận giống với suy luận mà Trì Thanh từng nghĩ trong đêm. Hắn dùng giọng điệu nghe hơi thoải mái nói ra lời nói đáng sợ nhất, "Nếu như giữa Dương Chân Chân và Tiết Mai tồn tại một quy luật nào đó là điều thật sự đáng tin vậy thì hắn ta rất có thể một tháng giết một người. Và bây giờ cách ngày cuối cùng của tháng này chỉ còn lại một tiếng đồng hồ."

Chương 46: C46: Môi giới

Dịch: LTLT

Thời tiết mấy ngày hôm nay vẫn luôn âm u, đè nén khiến con người thở không nổi cho đến khi liên tục mưa nhỏ mấy trận. Quý Minh Nhuệ kéo mũ lên để che mưa, trong tay cầm một chồng hồ sơ bước ra khỏi công ty chính của An Gia, vừa đi xuống cầu thang vừa gọi điện thoại: "Tôi dựa vào đặc điểm của kẻ tình nghi mà anh nói tiến hành điều tra loại trừ toàn bộ môi giới của An Gia trong khu vực. Yên tâm, không nhắc đến vụ án, nếu nói liên quan đến hai vụ án mạng chắc chắn sẽ đánh rắn động cỏ."

"Tôi tìm cớ khác, nói là vì nhận được báo cáo của khách thuê phòng, khách thuê phản ánh môi giới dẫn người đó đi xem phòng bắt tay với chủ nhà hét giá lên khiến người đó tốn thêm một khoản tiền. Bây giờ không liên lạc được với môi giới đó, cho nên mới báo án, chúng ta đến điều tra."

Còn về đặc điểm của môi giới thì dựa vào điều kiện mà Giải Lâm đưa cho bọn họ.

Vừa rồi trong phòng nhân sự của An Gia, quản lý phòng nhân sự nhìn thấy giấy chứng nhận của Quý Minh Nhuệ thì ngoan ngoãn vô cùng nói làm gì là làm đó, nói chuyện với anh ta chẳng cần nghĩ nhiều: "Được được, chúng tôi nhất định sẽ hết sức phối hợp. Đồng chí cảnh sát, An Gia chúng tôi vẫn luôn tuân theo quy tắc kinh doanh lấy người làm vốn, tên đó làm như thế cũng đã vi phạm quy tắc và nội quy của chúng tôi, chúng tôi vô cùng căm ghét hành vi này! Nếu như tình huống là thật, nhất định phải trừng phạt thích

đáng!”

Quý Minh Nhuệ bước nhanh đến bên cạnh xe, mở cửa bước lên xe, phủi nước mưa trên quần áo: “Môi giới An Gia ở cả thành phố Hoa Nam có mấy ngàn người, tôi đã tra lần lượt từng hồ sơ, phòng trống hiện tại ở Ngự Đình cũng không ít cho nên hôm qua có rất nhiều môi giới dẫn khách đến xem. Cuối cùng người phù hợp với yêu cầu của các anh chỉ có ba người, hai người trong đó hôm nay đúng lúc được nghỉ. Tôi gửi địa chỉ và thông tin chi tiết qua cho hai người.”

Anh ta nói xong người ở đầu dây bên kia “ừm” một tiếng.

Bây giờ đang là giữa trưa, bên ngoài trời đang mưa, người đi đường không nhiều lắm. Con đường dài được phủ một lớp màu xanh xám mờ mờ. Con đường buôn bán vốn náo nhiệt trông hơi quạnh quẽ.

Người mới “ừm” kia lúc này đang ngồi trong quán cà phê.

Giải Lâm mặc áo khoác dài màu đen trông không khác gì với lúc thường, giống như cuộc gọi đang nghe chỉ là một cuộc gọi vô cùng bình thường mà thôi. Hắn thêm hai viên đường vào trong cà phê trước mặt, sau đó đẩy ly cà phê qua một bên: “Latte của cậu.”

Đầu óc của Quý Minh Nhuệ đều là vụ án, anh ta bận rộn từ khuya hôm qua đến giờ. Dù sao thì hung thủ rất có thể sẽ chọn giết người vào hôm nay cho nên tinh thần của anh ta đang căng thẳng cao độ. Bất chợt nghe thấy một câu “latte” anh ta ngạc nhiên nói: “… Mấy anh vẫn còn nhàn rỗi uống cà phê à?”

Giải Lâm không phủ nhận, giải thích thêm một câu: “Bởi vì người mắc chứng ám ảnh sạch sẽ nào đó ngồi bên cạnh sắp ngủ rồi, đưa cậu ấy ly cà phê cho tỉnh táo.”

Quý Minh Nhuệ không phản bác được, phục sát đất: “…”

Đúng là không hổ danh người anh em của mình.

Lúc nguy cấp như này còn có thể nhàm chán đến độ buồn ngủ.

Trì Thanh ngồi bên cạnh Giải Lâm, quả thực dáng vẻ trông sắp ngủ tới nơi, nhưng mà cảm xúc chủ yếu vẫn là không kiên nhẫn.

Quán cà phê bọn họ đang ngồi nằm ở đối diện cửa hàng bánh ngọt mà Nhậm Cầm làm việc, nhìn xuyên qua cửa kính đối diện thì có thể nhìn thấy rõ Nhậm Cầm đang làm gì. Bây giờ bọn họ đang chia thành ba nhóm hành động, Nhậm Cầm vẫn phải giống như thường ngày, không biết gì hết tiếp tục đi làm rồi tan làm; Giải Lâm với Trì Thanh ở gần đó theo dõi để tránh cho cô xảy ra chuyện ngoài ý muốn; Còn Quý Minh Nhuệ thì suốt đêm về đồn cảnh sát, điều động người trong đồn tra rõ An Gia.

Trì Thanh không muốn ngồi trong quán cà phê người đến người đi, với lại nhìn tình hình này thì có thể anh còn phải ngồi đến lúc Nhậm Cầm kết thúc công việc.

Nếu như người vào nhà Nhậm Cầm là hung thủ thật thì dựa theo thói quen của hung thủ buổi sáng Nhậm Cầm sẽ không có bất trắc gì. Hắn ta đều chờ buổi tối, chờ đối phương ngủ say mới bước vào nhà.

Chỉ là không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất*. (*Ý là không sợ chuyện mình đoán được xảy ra vạn lần, chỉ sợ chuyện bất ngờ ngẫu nhiên xảy ra một lần. Hồi đi học bạn t có dịch qua tiếng Việt câu nào nghe cũng ok lắm mà giờ t chưa nhớ ra được =”=, khi nào nhớ sẽ sửa lại.)

Lỡ như suy đoán của bọn họ sai lầm, lỡ như hung thủ vì chuyện gì đó mà thay đổi thói quen gây án, chuyện này không nói chắc được.

Trì Thanh uống mấy hớp latte, hôm nay anh vẫn đeo găng tay, ngồi trong quán cà phê vô cùng bắt mắt. Ánh mắt của người đi ngang

qua cửa sổ thủy tinh đầu tiên là chú ý đến gương mặt của anh, thứ hai chính là tay.

Nhân viên phục vụ trong quán cà phê bưng khay đi đến đi lui xung quanh khách, khi cậu ta khom người đưa cho bọn họ ly cà phê thứ hai thì Trì Thanh vừa nhấp xong ngụm cuối cùng, đang đặt ly cà phê xuống. Nhân viên phục vụ vội vàng đi đến bàn tiếp theo, không chú ý đến động tác này của anh, khuỷu tay vô tình đụng vào ly cà phê của Trì Thanh…

Trì Thanh nhìn găng tay bị ướt: "…"

"Xin lỗi." Nhân viên phục vụ hốt hoảng đặt khay xuống, rút khăn giấy ở bên cạnh, tư thế sắp lau giùm anh, "Vừa rồi tôi không chú ý, tôi lau giúp quý khách."

Đối với người ám ảnh sạch sẽ thì bạn lau giúp người ta chỉ khiến tình hình càng nghiêm trọng hơn.

"… Để xuống." Trì Thanh nhìn nhân viên phục vụ nói, "Để khăn giấy lại, người cách tôi xa một chút."

Nhân viên phục vụ nghe không hiểu: "?"

Cuối cùng Giải Lâm cầm lấy khăn giấy trong tay cậu ta, giải thích: "Không sao, tôi làm là được. Cậu đừng đến gần cậu ấy quá, cậu ấy không quen."

Nhân viên phục vụ chỉ có thể nghĩ thầm trong bụng người này đeo găng tay uống cà phê đã kỳ lạ rồi, không ngờ là người kỳ lạ thật.

Trì Thanh tháo một găng tay ra, sau khi lau tay sạch sẽ anh không quen để tay không trong không khí, bởi vì có tâm trạng không quen lắm này mà cơn buồn ngủ mệt mỏi vừa rồi đã chạy mất.

Điều duy nhất khiến anh cảm thấy hơi dễ chịu là người ngồi bên cạnh coi như là người quen.

"Lau đi." Giải Lâm nhìn tay anh vài lần nói, "Nếu không đủ thì tôi đi xin thêm mấy tờ khăn giấy ướt."

Trì Thanh lau tay xong, vị trí bên cạnh vẫn luôn trống có một người ngồi vào, cô gái lạ mặt kia bưng khay đồ ăn rồi đặt xuống, vị trí của khay cách anh rất gần.

Động tác lau tay của Trì Thanh hơi ngừng lại, ngón tay bất giác trở nên cứng ngắc.

Anh vô thức muốn bỏ tay vào trong túi áo, giữa chừng phát hiện bộ đồ hôm nay anh mặc không có túi: "…"

Người đã gặp xui thì uống ly cà phê cũng bị giắt răng.

Cuối cùng Trì Thanh hết cách, tính rụt tay vào trong ống tay áo… Đây thực sự là một chi tiết rất nhỏ nhưng Giải Lâm lại chú ý đến. Hắn chợt giơ tay lên, lòng bàn tay đặt lên bàn tay đang định rụt vào trong của Trì Thanh, nắm lấy tay anh để xuống dưới bàn.

Trì Thanh: "Anh làm gì thế?"

Giải Lâm nhét tay của Trì Thanh vào trong túi áo khoác dài có giá không hề rẻ, nói: "Áo tôi có túi, cho cậu mượn."

"…"

Trì Thanh ngẩn người, quên rút tay về lại.

Ngón tay của anh chạm vào phần vải dính chút nhiệt độ của Giải Lâm, cả bàn tay được hắn giấu rất kín, ngay cả cổ tay cũng không lộ ra.

Cùng lúc này, Nhậm Cầm đang làm việc trong cửa hàng.

Cô vừa mới tiếp xong vài vị khách, mắt nhìn kim phút quay từng vòng từng vòng, trong lòng cô càng ngày càng hoảng sợ. Cô sợ tan làm, càng sợ giả sử lần này cô không gặp được hai vị cố vấn ở tầng trên thì sẽ giống hệt hai người bị hại trước đó, chẳng biết gì cả, tan làm về nhà tắm rửa ngủ nghỉ…

Cô thật sự sẽ giống lời Trì Thanh từng cảnh cáo với cô trong thang máy, ngủ một giấc rồi không còn tỉnh dậy nữa.

Nhậm Cầm trải qua chuyện hồi tối, tố chất tâm lý rõ ràng đã tốt hơn hôm qua nhiều.

Con người ở trước nguy cơ thật sự thường thể hiện vẻ kiên cường không ngờ đến, cô làm cả buổi sáng đều không xảy ra sai sót, mỉm cười với mỗi vị khách vào cửa hàng, ngay cả đồng nghiệp cũng không phát hiện thực ra cô rất căng thẳng, khen cô: "Hôm nay cô khôi phục trạng thái rồi à, rất tốt, đừng mất hồn mất vía giống như hôm qua nữa."

Nhậm Cầm cười, chỉ có bản thân cô biết thỉnh thoảng cô sẽ lén lút nhìn thoáng qua quán cà phê ở đối diện đường.

Trong quán cà phê.

Quý Minh Nhuệ nhanh chóng gửi hồ sơ của ba môi giới phù hợp với đặc điểm điều kiện.

Quý Minh Nhuệ nói: "Hai người nghỉ bây giờ không gọi điện thoại được, người cũng không ở nhà, muốn liên lạc với bọn họ sợ là phải cần một khoảng thời gian. Tôi gửi hồ sơ qua rồi, mấy ông xem trước, xem thử có chỗ nào đáng nghi không."

Trì Thanh không tiện mở điện thoại, sau khi phóng to giao diện Giải

Lâm để điện thoại ở chính giữa.

Ba hồ sơ, ba gương mặt phổ thông để vào trong nhóm người thì ngay lập tức rất khó kiếm ra được.

Trì Thanh nhìn thoáng qua ba tấm ảnh thẻ nghề, mắt dừng lại ở tấm thứ ba một hồi, nói đúng hơn là ngừng lại ở nốt ruồi ở khóe miệng gã đàn ông.

Giải Lâm nhìn cẩn thận hai tấm trước, hai môi giới trước lần lượt tên "Trương Chí Viễn", "Dịch Hưng Quốc"…

Trong hồ sơ, thông tin không thiết thực gì đều có, gì mà số lượng giao dịch thành công cao nhất tháng là xx căn, từng đạt được quán quân bán phòng của tháng, nắm rõ khu vực xx như lòng bàn tay, chỉ có phòng bạn không nghĩ đến không có phòng mà anh ta không tìm thấy.

"… Hồ sơ nhân sự có cần phải viết màu mè vậy không?" Giải Lâm nói, hắn để ý thấy Trì Thanh vẫn đang nhìn tấm thứ ba, "Sao thế?"

Trì Thanh nói: "Tôi từng gặp người này."

Trên hồ sơ người thứ ba viết: Môi giới An Gia, mã số công việc 11963085, Chu Chí Nghĩa.

Khóe miệng hắn ta hơi nhếch lên, mỉm cười, tấm ảnh này bình thường không có gì lạ cả.

Gương mặt của hắn ta trông chững chạc, đáng tin.

"Lúc tôi xem phòng, môi giới khu vực được ghép tự động trên app An Gia chính là hắn ta, cho nên hơi ấn tượng. Hắn ta từng nói rất quen thuộc khu này." Trì Thanh nói tiếp, "Nhưng mà lúc xem phòng hắn ta không đến, tìm đồng nghiệp dẫn tôi đi xem."

Mấy phút sau, hai người nhìn sơ qua tài liệu của tất cả mọi người: "Hai người nghỉ hôm nay là ai?"

Quý Minh Nhuệ trả lời: "Người họ Trương với người họ Chu, hiện tại hai người đều không liên lạc được."

"Hai người họ còn là quán quân bán phòng tháng này nữa đó, vừa nghỉ thì tắt máy không làm việc." Tiến độ của Quý Minh Nhuệ không suôn sẻ khiến cho tâm trạng không tốt, bực bội nói, "Lỡ như có khách muốn mua, chẳng phải đã bỏ lỡ một mối làm ăn sao?"

Trì Thanh: "… Ông bớt nói nhảm vài câu đi."

Thời gian buổi chiều trôi qua rất nhanh, Nhậm Cầm chưa từng cảm thấy thời gian làm việc ngắn ngủi đến như thế, bình thường đều trông chờ ngày trôi qua nhanh, nhanh tan làm, về đến nhà thì có thể thoải mái nằm trên giường nghỉ ngơi. Nhưng hôm nay cô lại cảm thấy thời gian từ lúc đi làm đến khi tan làm chỉ trong chớp mắt.

"Tan làm rồi cô không về sao?" Đồng nghiệp thu dọn đồ đạc xong, nhìn Nhậm Cầm mấy lần.

"Tôi…" Nhậm Cầm nói, "Tôi không vội, cô đi trước đi. Tôi ở lại dọn dẹp chút đồ, dọn xong thì đi."

Quả thực trước đây đồng nghiệp không thân thiết lắm với cửa hàng trưởng mới đến, nhưng mấy hôm nay làm chung thì phát hiện tính cách của cô rất tốt, rất dễ nói chuyện lại chủ động ở lại dọn dẹp nên giọng điệu của đồng nghiệp cũng mềm mỏng hơn: "Cô cầm theo dù đi, hình như bên ngoài còn đang mưa, đừng dọn muộn quá. Chỗ này không an toàn đâu."

Nhậm Cầm: "…" Cô biết quá rõ khu vực này không an toàn.

Đồng nghiệp thấy cô như này tưởng rằng cô mới đến, không biết ở

đây đã xảy ra việc gì: "Chẳng lẽ cô không biết sao? Hai tiểu khu gần đây liên tục có hai người chết, nghe nói chết thảm vô cùng, một người trong đó bị nhét trong tủ đông một tháng trời."

"…" Nhậm Cầm khó khăn cười gượng, "Tôi biết rồi, cảm ơn cô. Cô đi trước đi."

Chờ sau khi đồng nghiệp đi, cô lấy điện thoại ra gọi điện cho người ở đối diện đường. Cô vừa nghe âm thanh trong điện thoại vừa liếc nhìn cửa sổ kính lớn của quán cà phê, đến khi điện thoại được kết nối thuận lợi cô lại dời mắt, cố hết sức duy trì vẻ tự nhiên: "Bây… bây giờ tôi đến giờ tan làm rồi, tôi phải làm sao đây?"

"Trước đây làm thế nào thì bây giờ làm thế ấy, đóng cửa." Giải Lâm nói khẽ, "Về nhà như bình thường."

Về nhà?

Nhậm Cầm không cảm thấy căn phòng đó không được coi là "nhà" nữa.

Nếu Nhậm Cầm đã tan làm thì hai người họ cũng không cần chờ tiếp ở quán cà phê nữa. Giải Lâm định lái xe về, nhớ ra chìa khóa để ở trong túi áo khoác thế là hắn sờ vào bên không có gì, không tìm thấy bèn sờ qua bên còn lại.

Chưa sờ thấy chìa khóa xe nhưng lại cách lớp vải đụng vào tay Trì Thanh giấu trong túi áo khoác của hắn.

Giải Lâm: "Tôi tìm chìa khóa xe… Cậu di chuyển tay đi, tìm xem trong túi áo tôi có hay không."

Chương 47: C47: Hành hung

Còn cả người "Nhậm Cầm" trên giường bị chăn che lại, đừng nói run rẩy ngay cả tần suất hít thở cũng không thay đổi. Nếu như không phải Quý Minh Nhuệ biết trước người nằm bên trong là Trì Thanh thì chắc anh ta cũng thật sự tưởng rằng đối phương đã ngủ rồi.

Quý Minh Nhuệ nói thầm: Tố chất tâm lý của người anh em này đúng là rất mạnh mẽ.

Còn người ở dưới giường… cũng rất cứng.

"Cầm Cầm." Gã đàn ông chợt lên tiếng.

Giọng nói của hắn ta hơi khàn, giọng nói trầm thấp thầm thì.

Có lẽ là vì trong kế hoạch tối nay, dù sao "cô ấy" cũng không sống qua được hôm sau cho nên hắn ta có bị phát hiện cũng chẳng sao cả. Gã đàn ông không cố hết sức hành động nhẹ nhàng, cũng không dùng thuốc mê khiến "cô ấy" ngủ mê mệt hẳn, thậm chí không sợ tiếng nói của mình làm "cô ấy" thức giấc.

Bóng chân màu đen bên cạnh Giải Lâm tiến lên trước vài bước, sau đó cái bóng màu đen nhoáng một cái, hắn ta lên giường rồi.

Trì Thanh nằm ở nửa bên phải, nửa bên trái trống một chỗ rất lớn, cả gương mặt của anh vùi vào trong chăn. Tuy anh nằm trên giường rất nhàm chán với lại nếu như lại cho anh thêm chút thời gian không chừng anh thật sự ngủ được, nhưng lúc này anh vẫn coi như là còn

tỉnh táo.

Anh mở mắt, cảm nhận rõ ràng phần nệm bên trái lún xuống, cố gắng nhịn suy nghĩ đạp tên kia xuống giường.

Giọng nói rất gần bên tai anh: "Cầm Cầm, hôm qua không đến tìm em, anh rất nhớ em."

"Em có nhớ anh không?"

"Sao em lại nhớ anh được chứ, có lẽ em không biết anh nhưng anh đã từng tìm em rất nhiều lần trong đêm khuya. Tất cả mọi chuyện của em anh đều biết."

Giọng nói trầm khàn của tên kia không ngừng vang lên, cuối cùng hắn ta nói: "Dù em có thể không bao giờ biết anh, nhưng em mãi mãi thuộc về anh. Đây là lần cuối cùng anh đến tìm em, Cầm Cầm."

Lúc nói chuyện, tên kia khẽ đưa tay lên, cách một lớp chăn vuốt v e lên gương mặt người bên cạnh: "Anh tìm được một cô gái khác, cô ấy xinh đẹp giống như em, cũng ở tiểu khu này, chính là tòa nhà phía trước. Không chừng các em còn từng gặp mặt."

Hắn ta nói xong, từ từ kéo chăn trên mặt "Nhậm Cầm" xuống.

Ngay sau đó, hắn ta phát hiện "Nhậm Cầm trong chăn không hề ngủ… Không, đó không phải Nhậm Cầm!

Hắn ta không chút đề phòng đối diện với con ngươi lạ lẫm còn tối đen hơn cả màn đêm, đôi mắt khiến người khác hoảng sợ đang nhìn chằm chằm hắn ta.

"Chờ anh lâu rồi." Trì Thanh nhìn hắn ta nói, "Anh nói nhảm nhiều quá." Trì Thanh nói xong hơi ngừng lại, nói ra tên của hắn ta, "… Chu Chí Nghĩa."

Chương 48: C48: Bắt hung

Dịch: LTLT

Thực ra Trì Thanh chưa nhìn rõ tên này trông như thế nào, dù gì cũng đang tối đen như mực chỉ có thể nhìn thấy con ngươi và đường nét gương mặt mơ hồ của đối phương.

Sở dĩ anh có thể nói chính xác tên đối phương là vì vào khoảnh khắc vừa rồi, anh chợt nhớ ra một chi tiết… Một chi tiết rất nhỏ khi ấy anh không hề chú ý đến.

"Có lẽ anh đang nghĩ tôi là ai. Chúng ta đã từng gặp mặt, không, nói cho đúng thì anh từng đơn phương nhìn thấy tôi."

"Một tháng trước, tôi tìm phòng trên app An Gia, tôi có nhìn trúng căn phòng ở tầng 7 tòa 136 ở Thiên Thụy. Hôm đó anh tạm thời có việc nên để đồng nghiệp dẫn tôi đi xem, nói đến đây chắc anh nhớ ra rồi." Trì Thanh ngồi dậy, nhân lúc đối phương đang hoảng sợ ngẩn người cầm lấy con dao trong tay hắn ta. Anh cầm lấy con dao găm lóe sáng, trong nháy mắt hai người giống như đã đổi vai cho nhau. Nếu như lúc này bên cảnh sát phá cửa xông vào sẽ thắc mắc ai mới là người muốn hành hung.

Trì Thanh bình tĩnh nói tiếp: "Thực ra hôm đó anh đã đến, chỉ là lúc anh đang chuẩn bị đi đến thì nhìn thấy có người đang đứng bên cạnh tôi."

Quý Minh Nhuệ đang ở trong tủ quần áo vừa cảm thán "người anh em của mình cứng thật, dao cũng dám cướp", vừa nghĩ "người đứng

bên cạnh cậu ta là ai".

Anh ta đang nghĩ thì phát hiện tình huống mà Trì Thanh kể hình như rất quen…

"Đệt, người đó chẳng phải là mình sao?"

Khi ấy, người đứng bên cạnh Trì Thanh chính là Quý Minh Nhuệ.

Thời gian quay ngược lại hôm đó, Quý Minh Nhuệ đến điều tra vụ án ở Dương Viên, mới ngước mắt thì nhìn thấy Trì Thanh đang chờ môi giới ở đối diện đường.

Bộ đồng phục cảnh sát của Quý Minh Nhuệ đứng cách tám trăm mét cũng cực kỳ bắt mắt, huy hiệu cảnh sát chói sáng dưới ánh nắng mặt trời. Chu Chí Nghĩa vội vội vàng vàng chạy từ công ty "An Gia" gần đó đến đây, cách nửa con đường thì nhìn thấy người mặc đồ cảnh sát kia.

"Alo? Là thế này, tôi phải dẫn một người khách đi xem phòng nhưng tạm thời có chút chuyện, cậu có thể…"

Trên đường, người đi bộ vội vã, hắn ta chỉ đứng đằng xa nhìn vài lần, sau khi gọi điện thoại xong thì xoay người lẫn vào đám đông.

"Hôm đó chắc là anh ở trên con đường ấy, đứng nhìn chúng tôi từ xa để tránh tiếp xúc nhiều với cảnh sát." Trì Thanh suy đoán hoạt động tâm lý hôm đó của hắn ta, "Cho nên anh không xuất hiện."

Cùng lúc này, hành động bên phía cảnh sát cũng đã có tiến triển.

Điện thoại của môi giới họ Trương biến mất cả ngày hôm nay cuối cùng đã được mở, theo như lời cậu ta nói thì cậu ta về quê một chuyến, chỗ khá xa, điện thoại luôn không có tín hiệu. Sau khi loại trừ người họ Trương thì môi giới phù hợp với điều kiện nhưng không thể liên lạc được chỉ còn lại một người.

“Điện thoại vẫn không gọi được.” Khương Vũ nói, “Vừa rồi tôi có đến chỗ hắn ta ở để hỏi thăm, phát hiện tên này rất kỳ lạ. Quan hệ của hắn ta với hàng xóm không tốt, tiểu khu của bọn họ là một khuôn viên trường học cũ, cách âm kém vô cùng, hàng xóm lại là người già chất lượng ngủ không tốt. Ông cụ đó nói thường nghe thấy hắn nửa đêm ra ngoài.”

Tô Hiểu Lan cảm thấy bọn họ không thể kéo dài tiếp nữa: “Tên họ Chu này không bình thường, chúng ta đến thẳng nhà hắn ta xem thử.”

Nhà của Chu Chí Nghĩa ở tầng sáu, hắn ta thuê cùng với một người lạ. Đối tượng thuê cùng là một nhân viên công ty đi sớm về muộn, quan hệ giữa hai người không thân lắm cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Nhân viên mở cửa cho bọn họ vào: “Bây giờ anh ta không có ở nhà.”

Tô Hiểu Lan hỏi: “Hắn ta thường ra ngoài vào giờ này à?”

Nhân viên nghĩ một lát: “Hình như vậy, nhưng tôi cũng không chắc lắm, tôi thường ngủ khá sớm.”

Tô Hiểu Lan đi đến trước phòng của Chu Chí Nghĩa.

Nhân viên: “Không có chìa khóa, anh ta ra ngoài quen khóa cửa. Nếu như mọi người có việc tìm anh ta chi bằng ngày mai lại…”

“Rầm!”

Tô Hiểu Lan đá một cú, chân dài thẳng tắp vung ra, mạnh mẽ đạp cửa.

… Đến đi.

Nhân viên lặng lẽ nuốt hai chữ cuối cùng xuống. Harry Potter fanfic

Trong phòng của Chu Chí Nghĩa không có bao nhiêu đồ. Hắn ta trông có vẻ có chứng ám ảnh cưỡng chế, thích đặt đồ vật ngay ngắn rõ ràng, bàn làm việc cũng được dọn dẹp rất sạch sẽ, bên trên đặt vài quyển sách, ga giường cũng thẳng thớm. Chỉ nhìn căn phòng thì sẽ cảm thấy rất bình thường.

Đây chính là căn phòng của một người đàn ông bình thường.

Tô Hiểu Lan liếc mắt nhìn lướt qua những đồ vật này, định đến mở tủ quần áo xem thử thì phát hiện tủ quần áo cũng đã khóa, ổ khóa màu vàng đồng móc ở tay nắm, khóa hai tay nắm lại với nhau.

Nhưng ai rảnh rỗi lại khóa tủ quần áo?

Trong tủ quần áo có giấu vàng hay gì sao?

Lần này trước khi "hành động", Tô Hiểu Lan nhắc nhở trước: "Hai người tránh ra."

Cô cầm một vật khá cứng rắn ở bên cạnh đập vào ổ khoá, không bao lâu thì ổ khóa đã mở ra.

Nhân viên nói thầm vị cảnh sát nữ này mạnh thật…

Sau đó cửa tủ quần áo được mở ra, tất cả mọi người đều không ngờ xuất hiện trước mắt bọn họ là một bức tường chìa khóa. Nửa vách tủ quần áo phía trên đóng từng hàng đinh, mỗi một cây đinh chỉ đóng vào một nửa, nửa phần còn lại lộ ra ngoài có thể dùng để móc đồ… Các chùm chìa khóa nhiều màu được treo lên trên.

Những chìa khóa này đều rất mới, rõ ràng là chìa khóa mới được làm mới.

Mỗi chùm chìa khóa giống như tượng trưng cho nhà của từng người, nơi riêng tư nhất của con người.

Tô Hiểu Lan đối diện với cả bức tường chìa khóa này sau lưng lạnh toát nghĩ: Có phải chìa khóa nhà của Dương Chân Chân và Tiết Mai cũng ở trong đây?

Ở bên kia, tình hình trong phòng ngủ Nhậm Cầm trở nên phức tạp, Chu Chí Nghĩa thấy tình thế bại lộ, không còn ngẩn người nữa, hắn nhào đến muốn giật lại con dao về. Sau khi Trì Thanh né được hắn ta, anh trở cán dao lại, mũi dao hướng ra sau phòng ngừa mũi dao chĩa về phía người khác.

Chu Chí Nghĩa vồ hụt, hai tay hắn ta nắm chặt ga giường, vung ga giường lên muốn dùng ga giường để tạo ra lực cản, nhưng Trì Thanh vẫn nhanh hơn hắn ta một bước, anh đã xuống giường. Mắt Chu Chí Nghĩa nhìn anh chằm chằm, lộ rõ ý muốn giết người.

Hắn ta không biết vì sao người này lại xuất hiện ở đây.

Vì sao lại nhìn thấu hắn ta?

Chuyện đến nước này, giết một người cũng là giết, hắn không ngại giải quyết thêm một người.

Chu Chí Nghĩa nghĩ như thế, thấy Trì Thanh đã đi đến cửa phòng ngủ, hắn ta dùng tốc độ nhanh như chớp nhảy xuống giường. Nhưng khi chân hắn ta khó khăn tiếp xúc với sàn nhà thì một bàn tay giống như bóng ma vươn ra từ dưới giường, hắn ta cảm thấy thứ gì đó duỗi ra từ dưới giường nắm chặt mắt cá chân của mình!

Giải Lâm chờ ở dưới giường lâu như vậy là vì khoảnh khắc này. Độ cao của gầm giường có hạn, cổ tay hắn chống trên sàn nhà, năm ngón thu lại, hạn chế hành động dư thừa của đối phương còn kéo người về lại.

Dưới giường là thứ gì?

Chu Chí Nghĩa hoảng hốt.

Bởi vì tốc độ nhảy xuống giường vừa rồi của hắn ta quá nhanh cho nên tốc độ lảo đảo ngã xuống lúc này cũng rất nhanh. Khoảnh khắc hắn ta ngã xuống, mặt kề sát với gầm giường, lúc này hắn ta mới nhìn rõ dưới giường vậy mà có người lặng lẽ nằm sấp ở đó!

Hắn ta không nhìn rõ người này trông thế nào nhưng thấy người này không rút tay về, trên tay đeo một chiếc nhẫn màu bạc. Lúc người này nói chuyện còn mang mấy phần ý cười thân thiện, giống như đang chào hỏi: "Xin lỗi, mong là không dọa anh sợ, tôi cũng chờ anh rất lâu rồi."

Chu Chí Nghĩa: "…"

Dưới giường còn có một người đang nấp, đây là chuyện mà Chu Chí Nghĩa hoàn toàn không ngờ đến.

Hai tay hắn ta chống trên sàn nhà, định dùng tốc độ nhanh nhất bò đứng dậy, nhưng người dưới gầm giường sao có thể để hắn ta được như ý. Giải Lâm tóm mắt cá nhân của hắn ta không buông, kéo cả người hắn ta xuống dưới gầm giường. Chu Chí Nghĩa chỉ có thể đạp chân lung tung, sau khi thoát khỏi ràng buộc, hắn ta dùng hai tay hai chân đứng lên, lúc đứng lên muốn cầm thứ gì đó để cơ thể mình đứng vững. Tay quơ về trước, thật sự để hắn ta quơ trúng thứ gì đó.

Là một cánh cửa tủ quần áo.

Tủ quần áo chỉ cách chiếc giường lớn trong phòng ngủ chưa đến hai bước chân, hắn ta nắm được cửa tủ nhưng lại bất ngờ kéo cửa tủ ra… Thế là hắn ta không kịp đề phòng đối diện với hai bóng người màu đen co mình trong tủ quần áo.

Nhậm Cầm treo một cái áo khoác trên đỉnh đầu Quý Minh Nhuệ. Bởi vì môi trường tủ quần áo là không gian khép kín, lại có quần áo che chắn, bóng người của anh ta với Nhậm Cầm càng đen hơn, giống hệt ma quỷ nửa đêm trốn trong tủ quần áo.

Con ngươi của Chu Chí Nghĩa không khống chế được mà trợn to.

Quý Minh Nhuệ nhớ lại hai người kia vừa rồi đều chào hỏi với hắn ta nên có lẽ mình cũng phải chào một tiếng, thế là anh ta nói: "Không ngờ đúng không, chúng tôi ở trong tủ quần áo nhìn anh được nửa ngày rồi."

Chu Chí Nghĩa: "…"

Một giờ rưỡi sáng, tổng cục.

Thời gian này vốn là giờ tan làm, chỉ là những người thường xuyên thức khuya tăng ca ở tổng cục cũng định nằm sấp trên bàn chợp mắt một lát thì chợt một cuộc điện thoại khẩn cấp khiến người của cả cục chấn động.

"Xảy ra chuyện gì?" Có cảnh sát hỏi.

"Cảnh sát Võ nói đã bắt được người rồi." Người nghe điện thoại nói, "Đang giải về tổng cục, nghi phạm họ Chu, là môi giới của An Gia. Cảnh sát chúng ta trong quá trình tra hỏi lục soát vào ban đêm cũng tìm được manh mối đáng nghi. Trong tủ quần áo của hắn ta có một mặt tường treo đầy chìa khóa."

Tổng cục khôi phục trạng thái bận rộn, tất cả mọi người lên 120% tinh thần.

Cục trưởng Viên vốn đã về nhà cũng vội vã quay lại, ông vừa mặc áo khoác vừa mở cửa tổng cục bước vào trong. Lúc đi đến phòng thẩm vấn, ông vừa vặn chỉnh sửa xong cổ áo.

Một lát sau, ông im lặng đứng ở cửa phòng thẩm vấn một hồi, nhìn cảnh tượng trong phòng hỏi: "Ai có thể nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì không?"

"Đã bắt được nghi phạm nhưng vì sao trạng thái tinh thần của hắn ta lại thế này?"

"…"

"Hắn ta bị điên rồi à?"

Chu Chí Nghĩa bị người trên giường Nhậm Cầm dọa, bị người dưới giường chợt vươn tay ra, còn bị người trong tủ dọa không nhẹ. Lúc này ngồi trong phòng thẩm vấn, hắn ta chỉ có thể cúi đầu uống nước, cảnh sát phải lấy hết ly này đến ly khác.

Cảnh sát không nhịn được hỏi hắn ta: "Anh uống nhiều nước như vậy để làm gì?"

Chu Chí Nghĩa lẳng lặng nói: "Tôi có hơi sợ."

Cảnh sát bực bội: Anh là nghi phạm, anh chạy vào nhà người ta giết người anh sợ cái gì?

Quý Minh Nhuệ là một trong các đương sự, đứng ở bên cạnh cục trưởng Viên.

Đối diện với vấn đề của cục trưởng Viên, Quý Minh Nhuệ: "…"

Chuyện này khó mà nói hết trong lúc này.

Cục trưởng Viên hỏi lại lần nữa: "Hỏi cậu đó, hắn ta sao thế? Trả lời."

Quý Minh Nhuệ sờ đầu nói: "Thì… lúc bắt dùng thủ đoạn… có hơi

đặc biệt, có lẽ là dọa hắn ta rồi.”

Hai người cùng tham gia bắt giữ lúc này đang ngồi trong phòng nghỉ.

Trì Thanh phát hiện Giải Lâm vẫn luôn nhìn mình chằm chằm.

Đã giờ này, anh vừa mệt vừa buồn ngủ, không rảnh để ý đến hắn. Thế là anh co người, định chợp mắt ngủ một giấc trên sô pha trong phòng nghỉ. Nhưng mà định nhắm mắt lại thì ánh mắt nào đó vẫn khiến người ta khó mà làm lơ được.

Trì Thanh mở mắt: “Anh đang nhìn gì đó?”

Giải Lâm không chút ngại ngần, ánh mắt vẫn nhìn vào người Trì Thanh, từ cổ áo nhìn đến cổ tay lộ ra bên ngoài, sau khi nhìn toàn bộ một lượt xong mới nói: “Xem cậu có bị thương chỗ nào không.”

“Chẳng phải vừa rồi cậu cướp dao sao?” Giải Lâm nói, “Lần này coi như hiểu chuyện, thấy cậu cầm ngược dao lại còn biết phải cố hết sức tránh để ngộ thương đối phương.”

Trì Thanh biết hắn đang nói lần trước anh dùng mũi dù chỉ vào hắn trong mưa.

Trước khi nhắm mắt lại lần nữa, Trì Thanh nói rõ với hắn là hắn nghĩ nhiều rồi: “Tôi không phải để tránh làm ngộ thương hắn ta.”

“Dao với mũi dù khác nhau, tôi sợ lúc đánh nhau sẽ làm ngộ thương mình. Còn về phần Chu Chí Nghĩa có bị thương hay không, chuyện này không nằm trong phạm vi suy xét của tôi.” Trì Thanh lí trí phân tích vấn đề, “Dao là hắn ta cầm, tôi cũng không phải cố ý làm người khác bị thương. Nếu như bất cẩn chém trúng hắn ta cũng coi như phòng vệ chính đáng.”

“…”

Chương 49: C49: Kết án

Dịch: LTLT

Hai người họ ngồi trong phòng nghỉ là vì chỉ cần hai người bọn họ xuất hiện trước mặt tên môi giới họ Chu kia thì hắn ta sẽ lập tức suy sụp, cung cấp thông tin lung tung, bắt đầu nói năng bậy bạ. Cuối cùng Chu Chí Nghĩa đưa ra yêu cầu: "Có thể bảo bọn họ ra ngoài không?"

Sau khi vào phòng thẩm vấn, hắn ta đưa ra hai yêu cầu.

Một là có thể đổi phòng khác không?

"Chỉ có phòng số 13 là trống thôi." Cảnh sát bắt hắn ta nói, "Không có phòng khác. Đúng là kỳ lạ, thay vì nói về số phòng chi bằng anh vẫn nên suy nghĩ xem cuối cùng bản thân sẽ bị xử thế nào đi."

Tuy không thể mặt đối mặt thẩm vấn Chu Chí Nghĩa nhưng Giải Lâm hoàn toàn có thể đến phòng giám sát nghe bọn họ đối thoại.

Trì Thanh nhắm mắt chưa đến hai phút thì câu nói "sợ cậu bị thương" không hiểu sao lại quanh quẩn bên tai, giống như hồn ma xoay mấy vòng liền. Anh nghĩ nhất định là vì người bên cạnh quá ồn, ngồi bên cạnh dù không nói chuyện cũng ảnh hưởng đến giấc ngủ của anh, thế là anh lại mở mắt ra: "Anh không cần qua đó à?"

"Qua đó làm gì?" Giải Lâm hỏi.

"Nghe bọn họ thẩm vấn." Trì Thanh nói, "Ví dụ như vì sao giết các cô

ấy?”

“Chuyện đó à… Không cần nghe.” Việc đó Giải Lâm không quan tâm, hắn uống một ngụm trà, tay mở hồ sơ cá nhân liên quan đến Chu Chí Nghĩa vừa mới tra ra, nói, “Cách thức gây án khá cũ, gần như có thể đoán ra được.”

“…?”

“Nếu cậu muốn biết thì tôi có thể nói đơn giản cho cậu nghe.”

Trì Thanh có một cảm giác nhất định đối với chi tiết vụ án, nhưng đối với “con người” thì không. Chu Chí Nghĩa đang nghĩ gì, Chu Chí Nghĩa nghĩ thế nào, hắn ta đã trải qua cái gì, những điều này trong khái niệm của Trì Thanh đều là khoảng trống, với lại không quan tâm cũng không quan trọng.

Trái ngược hoàn toàn với anh, Giải Lâm dường như dễ dàng nhìn thấu bọn họ.

Trì Thanh không lên tiếng, Giải Lâm coi như anh ngầm đồng ý: “Hồ sơ cho thấy lúc hắn ta còn nhỏ ba mẹ đã li dị, hắn ta sống cùng ba, từng hẹn hò vài lần nhưng đều chia tay không lí do. Cho nên phụ nữ đối với hắn ta mà nói có sức hấp dẫn mạnh mẽ nhưng đồng thời cũng có tính không chắc chắn rất mạnh. Hắn ta cảm thấy mỗi một người phụ nữ bên cạnh hắn ta cuối cùng cũng sẽ rời đi. Bọn họ chưa từng thật sự thuộc về hắn ta. Chuyện này khiến hắn ta chọn cách mỗi đêm xâm nhập vào lãnh địa riêng tư của các cô ấy. Hắn ta rất tận hưởng cảm giác khống chế do việc đột nhập vào phạm vi cá nhân của các cô ấy mang lại. C**ng hi3p xong giết cũng là một trong những khởi nguồn của cảm giác khống chế này. Ngoại trừ những nhân tố còn sót lại này thì chắc hẳn cuộc sống của hắn ta cũng không suôn sẻ mấy.”

Giải Lâm lật hồ sơ cá nhân của Chu Chí Nghĩa qua một trang, nói: “Quả nhiên, tốt nghiệp trường có tiếng, sau khi tốt nghiệp long đong

không chí tiến thủ nhiều năm, trong lòng khó tránh khỏi thấy chênh lệch. Thông thường, người lựa chọn c**ng hi3p rồi giết sẽ muốn tìm một loại cảm giác "bản thân có thể khống chế" trên người người bị hại để tự cảm thấy thỏa mãn."

Advertisement

"Nhưng hắn ta biết hắn ta không thể tiếp tục như thế mãi, cái chết là cách duy nhất để cuối cùng hắn ta có thể có được những cô gái này. Dù những cô gái này không quen biết hắn ta, thậm chí không biết sự tồn tại của hắn ta nhưng khoảnh khắc cuối cùng lại thuộc về hắn ta."

"…"

Ngay cả người bình thường Trì Thanh còn không hiểu được nên càng khó mà hiểu một kẻ bi3n thái.

Nhưng anh thấy Giải Lâm lại rất thuần thục.

"Có phải rất nhàm chán không? Không có chút mới mẻ gì." Giải Lâm khép tập hồ sơ lại, cuối cùng nói, "Kẻ thông qua khống chế người yếu đuối để đạt được thỏa mãn, bản thân hắn chính là "kẻ yếu đuối"."

Trì Thanh không tin hắn chỉ nhìn vài trang hồ sơ thì có thể biết được lúc giết người Chu Chí Nghĩa đang nghĩ những gì: "Anh nói một đống như này ai biết thật hay giả."

Lúc này, Quý Minh Nhuệ đang đứng ở cửa phòng nghỉ, nghe thấy đoạn đối thoại này chợt lên tiếng: "Ôi trời."

Anh ta đến đây để báo cáo, tiện thể mang cho bọn họ chút đồ ăn,

nửa đêm còn phiền bọn họ chờ ở tổng cục cũng phải tiếp đãi một chút: "Anh lắp camera ở trong phòng thẩm vấn của chúng tôi à?"

Trì Thanh liếc nhìn Quý Minh Nhuệ: "Vậy là thật sự bị anh ta đoán đúng rồi?"

Quý Minh Nhuệ không biết có nên dùng từ "đáng sợ" để miêu tả cố vấn Giải không: "Cũng xấp xỉ chín mười phần rồi, cái này không phải đoán, nên gọi là tường thuật chính xác."

Anh ta mang tinh thần không ngại học hỏi, hỏi tiếp: "Anh chỉ xem hồ sơ thì có thể nhìn ra được sao?"

Có phải bình thường anh ta xem hồ sơ vẫn chưa kỹ không?

Giải Lâm nhận bánh bao mà anh ta đưa cho, nói một tiếng cảm ơn, trầm ngâm nói: "Không xem hồ sơ cũng được, xem hiện trường vụ án cũng có thể nhìn ra được. Khoảnh khắc một người đang hành hung thường là lúc bộc lộ suy nghĩ trong lòng."

Quý Minh Nhuệ: "…"

Sợ là hỏi vô ích, không học được.

Anh ta đã nhìn hiện trường vụ án tám trăm lần rồi.

Quả thực Chu Chí Nghĩa vì những lý do này mà chọn giết người.

Lúc giết người phụ nữ thuê trọ đầu tiên là lúc hắn ta kết thúc cuộc tình cuối cùng.

"Anh nhìn anh đi! Ba năm rồi, anh không cho tôi nổi thứ gì." Người phụ nữ chê hắn không xe không nhà, đối diện với cầu xin của hắn ta thì chẳng chút động lòng, "Tôi phải đi rồi."

Câu nói mà người phụ nữ nói lúc kéo hành lý đi trộn lẫn với câu nói "Tiểu Nghĩa, mẹ phải đi rồi" đã hằn sâu trong kí ức hắn ta nhiều năm trước.

Đi.

… Các người đều phải đi.

Trong lòng Chu Chí Nghĩa phẫn nộ và tức giận nghĩ: Con mẹ nó đều phải đi!

Chu Chí Nghĩa lại đi làm ngày qua ngày, tiếp tục làm một môi giới An Gia bình thường đến độ không thể bình thường hơn. Cho đến khi một cô gái xuất hiện, nụ cười của cô ấy rất ấm áp: "Xin chào, tôi đến tìm phòng. Chúng ta có nói chuyện trên app, anh họ Chu đúng không? Trùng hợp quá, chúng ta cùng họ."

Khi ấy, địa chỉ làm việc của hắn ta không phải ở thành phố Hoa Nam, đó là người đầu tiên hắn ta giết.

Sau khi đưa cô gái xem phòng xong, hắn ta cầm chìa khóa ma xui quỷ khiến bước vào một cửa hàng làm chìa khóa, chủ cửa hàng ngẩng đầu lên hỏi: "Đến làm chìa sao?"

Hắn ta cầm chặt chìa khóa trong túi, im lặng bước ra khỏi cửa hàng, có lẽ bắt đầu từ khoảnh khắc ấy hắn ta đã mưu tính tất cả chuyện sắp xảy ra tiếp theo: Hắn ta không thể để lại dấu vết, rất dễ điều tra ra hắn ta, hắn ta phải mua đồ về tự làm.

Hôm sau, trước khi đưa chìa khóa cho chủ nhà hắn ta nói bóng gió: "Ngày mai chúng ta có thể ký hợp đồng bình thường rồi nhỉ?"

Chủ nhà: "Sao lại hỏi như thế?"

"À, không có gì." Chu Chí Nghĩa mỉm cười nói, "Gần đây xảy ra rất nhiều trường hợp xem phòng xong bỏ qua trung gian chúng tôi ký

hợp đồng thẳng với khách thuê. Chúng tôi lại không thể quản, dù gì chúng tôi đều là dẫn xem miễn phí, người ta muốn ký riêng cũng không vi phạm quy định gì."

Chủ nhà vội vàng nhận lấy chìa khóa: "… Sao tôi lại làm chuyện này chứ, cậu yên tâm đi, tôi không phải loại người này."

Hôm ký hợp đồng, hắn ta chờ rồi lại chờ quả nhiên không thấy chủ nhà xuất hiện. Hắn tượng trưng gửi tin nhắn hỏi thăm đến chủ nhà, cũng không nhận được tin trả lời. Sau khi tan làm, hắn ta đi đến trước tủ quần áo, treo một xâu chìa khóa vào. Chìa khóa kia giống y hệt chìa khóa mà hắn ta đưa cho chủ nhà mấy hôm trước.

Trong phòng nghỉ, trước khi ăn Trì Thanh có thói quen phải rửa tay, anh đứng lên nói: "Tôi đến nhà vệ sinh."

Đi qua hành lang dài, anh phát hiện mình đã biết rõ kết cấu từng tầng trong tổng cục như lòng bàn tay. Mấy tháng gần đây, số lần anh đến tổng cục nhiều hơn anh nghĩ, giống như trời xui đất khiến vào trong này.

Hai bên hành lang là các dãy phòng ban, Trì Thanh đi đến đoạn cuối hành lang, lúc dòng nước chà sạch lòng bàn tay anh mới thật sự cảm nhận được: Vụ án này đã kết thúc rồi.

Sẽ không còn Dương Chân Chân tiếp theo.

Cô gái bị theo dõi ở cùng tiểu khu với Nhậm Cầm tối mai sau khi về nhà sẽ không có ai xuất hiện trong phòng của cô, cô có thể yên tâm mà ngủ.

Từ cấp ba, Quý Minh Nhuệ đã ồn ào muốn làm cảnh sát, khi ấy Trì Thanh không hiểu tấm lòng anh hùng của anh ta. Trước đây anh chỉ cảm thấy hứng thú với vụ án nhưng lúc này, anh bỗng nhiên có một cảm giác khó nói nên lời. Cảm giác này giống như cảm giác buổi

sáng thức dậy kéo rèm cửa sổ ra, một ngày mới vẫn sẽ tiếp tục. Ngày mai, Nhậm Cầm vẫn sẽ xuất hiện trong căn phòng ở tầng dưới nhà anh chứ không phải nằm trong nhà xác lạnh lẽo.

Cảm giác này không khiến anh chán ghét.

Có lẽ là dạo này tiếp xúc quá nhiều người rồi…

Trì Thanh cúi đầu nhìn tay của mình nghĩ.

Đặc biệt là sau khi gặp phải người họ Giải nào đó, số lần anh nảy sinh đụng chạm không cần thiết với người khác còn nhiều hơn mười năm qua cộng lại. Thậm chí xuống lầu ăn bữa cơm với Nhậm Cầm đã cực kỳ không hợp với tác phong trước đây của anh.

Trì Thanh lau khô tay đi về lại, ở chỗ rẽ hành lang thì nghe thấy một câu: "Chu Chí Nghĩa không còn gì để nói, chứng cứ rành rành, hắn ta cũng đã thú nhận tội ác."

Âm thanh có hơi quen tai, là cảnh sát vừa gặp mặt, tiếp nhận Chu Chí Nghĩa từ tay bọn họ.

"… Nhưng mà so với hung thủ thì bên cục trưởng Viên lại lo lắng cố vấn Giải hơn, à, còn có vị "trợ lý" mà cố vấn dẫn đến. Cũng không biết bọn họ bắt người thế nào mà khiến hung thủ sợ đến như vậy."

Giọng nói quen tai nói đến đây, một giọng nói khác khá già dặn vang lên: "Nói thật, chuyện khôi phục thân phận của cố vấn Giải cho đến giờ trong cục vẫn chưa thống nhất ý kiến, nếu như không phải cục trưởng Viên quyết định thì chắc còn phải cãi một trận."

Trì Thanh không phải cố ý nghe bọn họ nói chuyện, nhưng chỉ có một con đường này, bước chân anh hơi khựng lại, lúc đang do dự có tiếp tục tiến về trước hay không lại nghe thấy giọng nói già dặn lên tiếng: "Nếu như, tôi nói là nếu như… cũng không biết ai có thể khống chế được cậu ta. Cậu ta đứng ở bên chúng ta còn đỡ, nếu

như đứng ở phe đối diện, đúng là không dám tưởng tượng.”

Vốn tưởng rằng đã qua mười năm, tính tham khảo của bài đánh giá tâm lý phải chờ đánh giá, nhưng thấy Chu Chí Nghĩa thì tất cả mọi người đều rơi vào suy nghĩ, để hắn tiếp tục tham gia sâu vào vụ án có tốt không?

Hai cảnh sát kia không nói nữa, nhanh chóng rời khỏi.

Bọn họ không tiết lộ thông tin quan trọng, đây cũng không tính là chuyện cơ mật, Trì Thanh đã sớm biết phía trước danh hiệu cố vấn từng treo một chữ “cựu”, nhưng vẫn luôn không biết nguyên do.

Thái độ của người trong tổng cục đối với Giải Lâm… so với việc tán thưởng năng lực phá án của hắn thì hình như có nhiều sợ hãi hơn.

Đây quả thực là một hiện tượng kỳ lạ.

Trì Thanh vừa đi vừa mang găng tay, không rõ việc anh không đọc được suy nghĩ của Giải Lâm có liên quan đến những việc này không.

Dù kiểu người có độ cảm nhận với con người thấp như Trì Thanh cũng nhận ra được Giải Lâm không bình thường, sự không bình thường này khác với lần đầu tiên hai người gặp mặt, hắn giống một tên điên nhiệt tình quá mức nói chuyện với anh. Với lại dường như trong tình huống nào hắn cũng mỉm cười, dù lúc nằm dưới giường chào hỏi với Chu Chí Nghĩa cũng vậy.

Trong phòng nghỉ, tuy vụ án đã kết thúc nhưng trên người Trì Thanh vẫn có rất nhiều điều mà Giải Lâm không giải thích được.

Ví dụ như người không để ý người khác như Trì Thanh vì sao lại vô duyên vô cớ chạy đến nói những lời kia với Nhậm Cầm? Giống như… giống như anh đã cho rằng cô là người bị hại tiếp theo.

Dựa vào tất cả thông tin vụ án được công khai thì điều này không hợp lý.

Giải Lâm hỏi Quý Minh Nhuệ: "Cậu quen biết cậu ấy rất lâu rồi sao?"

Quý Minh Nhuệ nói: "Nhiều năm lắm rồi, chúng tôi học cùng cấp ba."

Giải Lâm "ồ" một tiếng, lại hỏi: "Lúc học cấp ba cậu ấy thế nào?"

Quý Minh Nhuệ nghĩ một lát: "Nghiêm trọng hơn bây giờ."

"Vậy thì chắc cậu ấy không có bạn bè gì nhỉ?"

"Trừ tôi ra thì thật sự không còn ai."

"Cậu ấy rất thông minh."

"Thi đại học được nhất trường."

Quý Minh Nhuệ trả lời đến đây thì cảm thấy là lạ.

… Vì sao người này lại có hứng thú với anh em của mình vậy?

Chương 50: C50: Sô-cô-la

Dịch: LTLT

Thời gian đã rất muộn, sau khi Trì Thanh quay về phòng thì được thông báo anh có thể về nhà nghỉ ngơi. Anh cũng không khách sáo, xoay người đi về luôn. Quý Minh Nhuệ cầm chìa khóa xe, đi ở sau gọi với theo: "Chờ chút, tôi cũng phải về một chuyến, đúng lúc tôi đưa ông về."

Quý Minh Nhuệ đưa Trì Thanh về trước. Đường sá thông suốt, đường chân trời ánh lên màu trắng bạc. Anh ta định nói "người đối diện nhà ông vừa hỏi tôi rất nhiều vấn đề liên quan đến ông" thì nghe thấy ông nội ngồi ở ghế sau chợt hỏi: "Ông có biết vì sao trước đây tên họ Giải không làm cố vấn nữa không?"

Trì Thanh lại hỏi thêm một câu: "Trước đó ông nói anh ta làm cố vấn là lúc nào, mười năm trước à?"

"…?"

Vô-lăng trong tay Quý Minh Nhuệ suýt nữa trượt đi.

Trì Thanh chưa từng có hứng thú với ai, Quý Minh Nhuệ quen biết anh nhiều năm như vậy ngay cả tên bạn cùng lớp bạn cùng trường đều chưa bao giờ xuất hiện trong miệng của anh, bây giờ thế mà chủ động hỏi về Giải Lâm.

Ban đầu Quý Minh Nhuệ chưa từng nghe đến cái tên Giải Lâm nên biết rất ít về hắn. Nhưng mà bên cạnh anh ta lại có một fanboy của

Giải Lâm, với lại quan hệ của Giải Lâm với anh Bân cũng rất tốt cho nên dần dần anh ta cũng coi như nắm được kha khá tin tức của Giải Lâm: "Đúng, mười năm trước, lúc anh ta học cấp hai, Nghe nói lúc anh ta đi học thì ngày nào cũng nhận được thư tình, trên app Confession* của trường đều là tên của anh ta, bây giờ còn có thể nhìn thấy." (*một ứng dụng để mọi người bày tỏ cảm xúc suy nghĩ của mình, giống như các trang confession nhưng nó là app)

"Anh trai của anh ta và ban giám hiệu trường suốt ngày lo lắng anh ta yêu sớm với mấy cô gái trong trường."

"Có hẹn hò hay chưa thì tôi không rõ, trông dáng vẻ của anh ta không giống chưa từng yêu đương." Quý Minh Nhuệ bày tỏ, "Không phải còn đeo nhẫn cả ngày sao? Có vẻ nợ đào hoa bên ngoài đếm không hết."

Trì Thanh: "…"

Anh không muốn hỏi chuyện này. Với lại, cái nhẫn cũng không phải như Quý Minh Nhuệ nghĩ.

Nhưng Trì Thanh vẫn nắm được từ khóa trong câu trả lời của Quý Minh Nhuệ: "Anh trai của anh ta?"

Quý Minh Nhuệ liếc nhìn kính chiếu hậu, xem đằng sau có xe không, vừa rẽ vừa nói: "Anh trai anh ta tên Giải Phong, mất mười năm rồi… Vì sao trở thành "cựu" cố vấn tôi vẫn không biết nhưng tôi nghe người ta nói là kết quả đánh giá tâm lý năm đó của anh ta hình như có chút vấn đề."

Quý Minh Nhuệ còn một câu chưa thể nói được: Hai người muốn tìm hiểu đối phương như thế, không bằng ngồi xuống mặt đối mặt trò chuyện.

Sau khi vụ án kết thúc, tin tức hung thủ bị bắt nhanh chóng được truyền ra, mây mù bao trùm trên bầu trời hai tiểu khu Thiên Thụy và

Dương Viên liên tục cả tháng cuối cùng cũng tản đi. Nhậm Cầm làm xong lời khai, trời sáng mới về đến nhà. Cô đứng ở cửa nhà mở đèn lên, Cao Cao chạy từ phòng ngủ ra ngoài đón cô. Cô ngồi xổm xuống, ôm chặt mèo mướp vào trong lòng.

Nhóm của Quý Minh Nhuệ giúp đỡ điều tra trong vụ án lần này biểu hiện xuất sắc nên nhận được tuyên dương, sau đó tiếp tục tập trung vào công việc hòa giải của đồn công an. Cô bạn gái tuyên bố muốn nhảy lầu cuối cùng cũng đã chia tay, Quý Minh Nhuệ an ủi cô trong điện thoại: "Cô gái à, không có gì ghê gớm cả, đàn ông hai chân còn không dễ tìm sao? Sống cho tốt, hà tất gì vì một gã đàn ông không yêu cô mà đi tìm cái chết. Cuộc đời con người là một đoạn hành trình, cô coi như hắn ta xuống xe trước đi."

Quý Minh Nhuệ vô cùng thuần thục nói đến đây thì nhớ đến Dương Chân Chân ngồi khóc trong quán bar một tháng trước.

Trước đây, anh ta hòa giải đều là tùy ý nói chút lý lẽ cuộc sống, nhưng lần này thì không giống, anh ta tràn đầy cảm xúc nói: "Cô gái à, cuộc đời của cô còn đang tiếp tục, cho nên đừng khóc nữa."

Mà sau khi kết án, Trì Thanh có thời gian rảnh, lại tiếp tục tư vấn tâm lý bị gián đoạn trước đây. Hẹn với bác sĩ Ngô xong, anh đeo găng tay ra ngoài.

"Xin chào anh Trì, lâu rồi không gặp anh." Tiếp tân cười nói, "Vẫn là phòng cũ, vào trong đi thẳng là được. Chắc bác sĩ Ngô đang ở trong phòng tư vấn."

Đã hơn hai tháng trôi qua kể từ lần đầu tiên Trì Thanh mở cánh cửa phòng tư vấn này ra. Thời gian hai tháng hơn này, anh bất ngờ trải qua hai vụ án, cùng lúc đó cũng gặp được một tên điên. Tất cả những thay đổi này dường như đều bắt đầu từ lần đầu tiên anh mở cánh cửa phòng tư vấn này.

Trì Thanh cong ngón tay, gõ cửa.

Bên trong truyền ra một giọng nói quen thuộc: "Vào đi."

Giải Lâm ngồi ở chỗ của bác sĩ Ngô, quyển sách trong tay lúc này đổi thành quyển "Bệnh tâm thần học". Thấy Trì Thanh mở cửa bước vào hắn chẳng cảm thấy bất ngờ chút nào: "Ngồi đi."

"…"

Cảnh tượng này hình như từng nhìn thấy.

Trì Thanh hỏi: "Sao lại là anh?"

Giải Lâm khép sách lại, tối qua hắn ở tổng cục chờ đến rất muộn, nhưng hôm nay xuất hiện ở phòng tư vấn vẫn không quên thay quần áo, đầu tóc cũng chải chuốt tỉ mỉ, trình độ tinh tế giống như một con công xòe đuôi bất cứ lúc nào: "Đừng hiểu lầm, lần này là bác sĩ Ngô tìm tôi đến."

Giải Lâm thấy vẻ mặt của anh hình như không tin: "Trước khi đến, tôi cũng không biết cậu ở đây, cậu cũng hẹn 10 giờ à?"

Trì Thanh: "Nếu không phải thì vì sao tôi lại xuất hiện ở đây lúc 10 giờ? Đi dạo à?"

Đang nói chuyện thì bác sĩ Ngô mới lững thững đi đến: "Xin lỗi, vừa rồi đến phòng pha nước. Haiz, tôi có tuổi rồi, bình giữ nhiệt không thể rời khỏi người. Các cậu chờ bao lâu rồi?"

Xưng hô "các cậu" này vừa nói ra đã chứng minh Giải Lâm không nói dối.

Quả thực, tình hình hôm nay là bác sĩ Ngô tạo ra.

Về phần có ý đồ gì, e là chỉ có bản thân bác sĩ Ngô biết.

"Lần này tìm các cậu đến cũng là có vài lời muốn nói với các cậu."

Bác sĩ Ngô mở nắp bình giữ nhiệt, mở ly ra để nước bên trong nguội lại một chút. Ngồi lên chỗ mà Giải Lâm đã nhường lại, chính thức bắt đầu buổi nói chuyện. Ông chân thành cảm thán: "Hai người các cậu có thể nói là nút thắt hiếm có mà tôi gặp được trong sự nghiệp."

Trì Thanh: "…"

Giải Lâm: "…"

"Vậy nên tôi thay đổi ý tưởng điều trị." Bác sĩ Ngô nói, "Tôi định sắp xếp hai cậu lại với nhau, tiến hành chữa trị theo tính tổ hợp. Đây là chuyện độc nhất trong kinh nghiệm chữa trị của tôi từ trước đến nay. Một cộng một không chừng có thể lớn hơn hai. Tôi mong hai cậu có thể kề vai sát cánh."

Lời cuối cùng của bác sĩ Ngô là nói với Trì Thanh: "Trước đó, Giải Lâm có báo với tôi là chữa trị phối hợp giữa hai người tạm thời bị cắt đứt. Tôi không biết nguyên nhân là gì, nhưng tôi cho rằng cậu không thể từ bỏ một tia hi vọng, thái độ chữa trị phải tích cực lên."

Bởi vì trạng thái mất kiểm soát đã kết thúc.

Trì Thanh lặng lẽ trả lời trong lòng.

Giải Lâm quan tâm đ ến cảm xúc của bác sĩ Ngô, vì không để ông lúng túng nên phụ họa: "Bác sĩ Ngô nói rất đúng, thái độ chữa trị phải tích cực."

Trì Thanh không quan tâm người khác có lúng túng hay không, dù có lúng túng thì anh cũng không nhìn ra được. Anh vô cùng tỉnh táo từ chối: "Nếu như bác sĩ cảm thấy trình độ của mình không thể đảm nhiệm công việc này thì tôi có thể rời khỏi phòng khám này, tìm một

người có năng lực hơn.”

Bác sĩ Ngô: “…”

Giải Lâm vẫn mỉm cười hòa giải: “Không sao, cậu ấy nói chuyện như thế đó, bác sĩ bắt đầu luôn là được.”

Mới đầu bác sĩ Ngô không hiểu Giải Lâm lấy đâu ra tự tin đó, ông nói thầm cậu họ Trì này trông không giống người sẽ nể mặt ông. Nếu như cậu ấy nói muốn đi thì sẽ đi thật, với lại đầu cũng không ngoảnh lại. Ngay sau đó, ông thấy Giải Lâm rất không sợ chết nắm lấy cổ tay Trì Thanh đang buông thõng bên người.

Đây là để người ta muốn đi nhưng không đi được à?

Trì Thanh: “Buông ra.”

Giải Lâm: “Nể mặt đi, thử xem.”

Trì Thanh: “Không cần phải thử.”

“Sao lại không cần thử?”

“Lãng phí thời gian.”

“Thử còn chưa thử.” Cuối cùng Giải Lâm nói, “Sao cậu biết không tác dụng? Tôi thấy bữa cơm lần trước ở nhà Nhậm Cầm cũng rất có ích. Dù sao cũng tốt hơn cậu quay đầu về nhà sau đó tiếp tục xem phim tình cảm một mình.”

Chi tiết phim tình cảm này là hôm qua hắn nghe ngóng được từ miệng Quý Minh Nhuệ.

“Bình thường ở nhà cậu ấy làm gì, chơi game à?”

“Chưa từng thấy cậu ấy chơi game. Cậu ấy không thích mấy thứ đó, cảm thấy trẻ con. Nếu bình thường thì cậu ấy thích ngồi trong phòng khách xem phim.”

“Xem phim?”

“Đặc biệt là phim tình cảm, mấy phim tào lao, khóc gọi cha gọi mẹ cả ngày ấy. Cũng không biết cậu ấy nghiên cứu thứ này làm gì.”

Trì Thanh không muốn thừa nhận hắn nói có đôi chỗ có lý, miệng vẫn nói “buông ra” nhưng thái độ lại hơi thay đổi, lúc này Giải Lâm mới buông tay.

Trò chơi tương tác tâm lý của bác sĩ Ngô rất đơn giản, chỉ là phát cho hai người mỗi người một tờ giấy trắng, bảo bọn họ viết ấn tượng về đối phương: “Có thể là ưu điểm, có thể là khuyết điểm, cũng có thể là một vài đặc điểm tính cách.”

Đây là phương pháp rất hay dùng, coi như mở màn tiếp xúc đơn giản cho hai người, để bọn họ đối diện thường không nói ra được gì nhưng có đôi khi ngòi bút đặt lên giấy lại sẽ có hiệu quả không ngờ.

Lúc Trì Thanh viết nét bút đầu tiên thì phát hiện trong đầu mình xuất hiện rất nhiều từ, ví dụ như “có thiên phú phá án”, “rất hiểu người khác cũng rất giỏi nói chuyện với mọi người”, “rất phiền phức nhưng miễn cưỡng vẫn có thể chấp nhận được”,…

Anh không ngờ mình lại biết về Giải Lâm nhiều đến thế.

Nhưng để anh viết những điều này ra anh vẫn không làm được. Cuối cùng tổng hợp suy nghĩ lại, anh viết ra hai chữ: Tên điên.

“Không thể viết tốt một chút à?” Giải Lâm nói, “Chắc ưu điểm của tôi rất rõ ràng nhỉ, không đến mức khó tìm.”

Bây giờ hai người ngồi song song với nhau, giống như bạn cùng bàn

thời học sinh, chỉ cần nghiêng đầu thì có thể nhìn thấy người bên cạnh đang viết gì.

Đầu bút của Trì Thanh hơi khựng lại: "Quay đầu về."

Giải Lâm: "Cậu viết điểm tốt thì tôi quay đầu lại."

Trước đây Trì Thanh làm gì trải qua chuyện thế này. Lúc anh đi học, bạn cùng bàn chưa từng dám lên tiếng, nghiêm chỉnh tuân chủ đường phân chia vô hình trong không khí. Lúc không cẩn thận chuyền bài thi đến bàn học của anh thì cậu ta sợ hãi đến khóc: "Tôi không cố ý đâu, xin lỗi bạn Trì Thanh, cậu có thể đừng đánh tôi không?"

Dù Trì Thanh từng chứng tỏ mình sẽ không đánh người nhưng tính tình quái gở của anh, cộng thêm gương mặt u ám quanh năm thì có nói ra cũng chẳng ai tin.

Người họ Giải bên cạnh còn đang lải nhải: "Khó nghĩ đến thế sao? Đầu tiên là trông đẹp trai, ba chữ này không cần tôi nói rồi nhỉ?"

Trì Thanh: "…" Ồn chết đi được.

Thế là Trì Thanh hiếm khi làm một việc vô cùng trẻ con, anh thêm hai chữ "rất phiền" đằng sau hai chữ "tên điên".

Sau khi nối lại thì thành "tên điên rất phiền" Giải Lâm im miệng luôn.

Bác sĩ Ngô lại nói với bọn họ rất nhiều vấn đề liên quan đến tâm lý học, cuối cùng trước khi buổi tư vấn kết thúc, ông nói: "Nội dung trên tờ giấy vừa rồi nếu các cậu thấy hứng thú có thể trao đổi với đối phương để xem."

Giải Lâm đã xem từ sớm cho nên nhét tờ giấy được gấp rất ngay ngắn chỉnh tề trong tay mình vào trong tay Trì Thanh. Sau đó, hắn

tiếp tục nói lý thuyết tâm lý học vừa rồi với bác sĩ Ngô. Hắn không giống đến chữa trị mà lại giống như đến học thêm.

Trì Thanh không hứng thú nhìn trộm người khác viết gì, cho nên mới nãy Giải Lâm ngồi bên cạnh viết anh chẳng buồn nhìn. Anh chỉ nhớ nhìn thoáng qua thì thấy tốc độ ngừng bút của hắn rất nhanh, chắc không viết quá nhiều chữ.

Trì Thanh nghĩ thế nên không vội mở giấy ra. Anh nghĩ đến một chuyện khác: "Đúng rồi, có chuyện này muốn nói với anh."

Giải Lâm nghiêng đầu nhìn anh: "Chuyện gì?"

"Chuyện trợ lý…"

Trước đây Trì Thanh đã định nhắc chuyện trợ lý rồi. Bây giờ anh không cần chữa trị, vụ án cũng đã kết thúc, chức vụ trợ lý này vốn là đảm nhiệm tạm thời…

Trì Thanh còn chưa kịp nói xong thì bác sĩ Ngô ngắt lời: "Xem cái trí nhớ của tôi này, có thứ này quên đưa cho các cậu."

Bác sĩ Ngô mở hộc bàn, lấy ra một túi gì đó được bọc lại bằng giấy gói màu vàng, từng viên từng viên hình tròn được đựng bên trong cái túi đó: "Sô-cô-la vợ tôi tự làm, nhiều quá nên bảo tôi cầm một ít đến đây. Mấy cậu nếm thử đi, đều là các vị khác nhau."

Trì Thanh định nói không cần, nhưng bác sĩ Ngô lại nhiệt tình quá mức, nhét luôn sô-cô-la vào trong tay anh.

Giải Lâm lại nghe theo lấy một viên: "Vị hạt phỉ* à? Nếu không nói thì thật sự không nếm ra được là tự làm, tay nghề quả thực rất được." Giải Lâm lại nhìn sang Trì Thanh, "Không ăn sao?" (*Hạt phỉ hay nhiều người còn gọi là quả phỉ, là loại hạt có phần vỏ cứng bên ngoài và phần nhân bên trong có màu trắng, hơi giống hạt dẻ)

Trì Thanh mở giấy gói, viên sô-cô-la màu đen trông vô cùng bình thường, không khác gì nhiều sô-cô-la bình thường bán ngoài thị thường. Trì Thanh muốn phản ứng cho có. Cuối cùng viên sô-cô-la bình thường này lại thể hiện một khía cạnh không bình thường của nó, một mùi rượu Brandy* nồng đậm phá tan lớp ngoài, chui ra khỏi sô-cô-la. (*Rượu Brandy được hiểu là tên gọi chung của các loại rượu mạnh (spirit) có độ cồn trung bình 40 độ trở lên. Rượu được chế biến từ chưng cất của rượu vang hoặc từ trái cây nghiền nát rồi ủ lâu trong thùng gỗ (ít nhất là hai năm). Sau đó được làm giảm nồng độ rượu bằng cách pha thêm nước cất.)

"…"

Bác sĩ Ngô nói đúng, hương vị của túi sô-cô-la này khác nhau, và anh thì quên mất trong các loại sô-cô-la trên thế giới có một loại gọi là sô-cô-la nhân rượu.

Chương 51: C51: Lại mất kiểm soát

Dịch: LTLT

[Anh Giải đẹp trai thật, lâu lắm rồi không gặp anh ấy, không biết anh ấy có bạn gái chưa?]

Bên tai Trì Thanh bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều giọng nói, phạm vi người nói bao gồm cả phòng tư vấn, có giọng nói của nhân viên, cũng có giọng nói đến từ khách hàng đến phòng tư vấn bên cạnh, mà trong mấy câu nói của nhân viên thì mười câu hết tám câu không rời khỏi Giải Lâm.

[Tuy rất thích anh Giải nhưng khoảng cách giữa mình với anh ấy xa quá…]

[Anh Giải…]

"…"

Trong đó cũng có trộn lẫn một vài chủ đề khác: [Cô gái xinh đẹp đeo mắt kính hôm qua đến phòng tư vấn của chúng ta ấy, tôi nói sao cô ta nhìn quen thế, vừa rồi lướt weibo mới nhớ ra, cô ta chẳng phải là ngôi sao Ân Uyển Như đang nổi tiếng sao? Nghệ sĩ bây giờ đúng là nghề nghiệp có độ nguy hiểm cao. Bình thường trong các chương trình giải trí, trông cô ta xán lạn, vui vẻ nhưng không ngờ cũng có vấn đề tâm lý. Nói ra thì phòng tư vấn của chúng ta cũng từng có mấy ngôi sao đến…]

Giọng nói dần dần trở nên nhiều hơn, Trì Thanh rất khó nghe rõ rốt

cuộc bọn họ đang nói cái gì. Những giọng nói này đều trộn lẫn vào nhau, ồn ào đến đáng sợ.

Giải Lâm thấy sau khi ăn sô-cô-la xong thì Trì Thanh không nói nữa, tóc mái dài trước trán rũ xuống, ánh mắt càng ngày càng u ám, xung quanh giống như đang bị một lớp sương mù không chịu tản đi bao phủ: "Sao thế? Không thích ăn à?"

Trì Thanh vẫn không lên tiếng.

Tình huống này trước đây Giải Lâm từng gặp một lần, lần đó là ở trong quán bar, hai người cầm nhầm ly của nhau. Đam Mỹ Hài

Hắn vươn tay, quơ quơ trước mắt Trì Thanh, thuận miệng uy hiếp: "Không nói chuyện thì tôi đụng cậu đó."

Hắn tưởng rằng câu này có thể khiến tên ám ảnh sạch sẽ vạn năm – Trì Thanh hành động. Trì Thanh quả thực nhúc nhích rồi, nhưng tiến triển của sự việc khác hẳn với những gì hắn nghĩ. Trì Thanh tháo một găng tay ra, sau đó đụng vào tay Giải Lâm… Tay Giải Lâm không rụt về, năm ngón giơ ra, để trước mặt Trì Thanh.

"Tôi chóng mặt." Lần này Trì Thanh đụng rất tự nhiên, cũng không có gánh nặng tâm lý gì, kiếm cớ nói, "Đứng không vững."

Khác hoàn toàn với lần đầu không tự nhiên gửi tin nhắn cũng chần chừ cả lúc lâu, Trì Thanh phát hiện mình lại thản nhiên đến bất ngờ.

Dù sao cũng đã chạm nhiều lần rồi.

Thêm lần này cũng chẳng sao.

Lúc Trì Thanh nói chuyện, Giải Lâm mơ hồ ngửi thấy một mùi rượu rất ngọt, giật mình, hắn quay sang hỏi bác sĩ Ngô: "Bác sĩ cho cậu ấy ăn gì thế?"

Advertisement

Bác sĩ Ngô: "Sô-cô-la đó."

Giải Lâm nói: "Tôi biết là sô-cô-la, ý tôi hỏi là trong sô-cô-la này có những vị nào?"

"… Trong đây vị gì cũng có, tôi cũng không biết cậu ấy ăn vị nào."

Giải Lâm hỏi thẳng: "Có nhân rượu không?"

"Có." Nhắc đến chuyện này, bác sĩ Ngô gật đầu nói, "Brandy được lựa chọn kỹ càng, cảm giác tinh tế rõ ràng. Cậu ấy ăn trúng rồi à? Có phải rất ngon không?"

Giải Lâm: "…"

Chắc Trì Thanh ăn trúng thứ này rồi.

Giải Lâm hối hận vừa rồi đã thúc giục, bảo Trì Thanh lấy một viên, không ai ngờ rằng trong đống sô-cô-la này còn có nhân rượu, còn vừa vặn bị hắn chọn trúng. Đúng là càng sợ thứ gì thì thứ đó đến.

Cuối cùng, trước khi dắt Trì Thanh "đứng không vững" đi ra ngoài, Giải Lâm hiếm khi cất ý cười, vô cùng nghiêm túc nói với bác sĩ Ngô: "Cậu ấy dị ứng với rượu, không đụng vào rượu được."

Lúc hai người đi ra ngoài, mấy cô tiếp tân đang tụm lại tám chuyện.

Vừa rồi Trì Thanh nghe thấy chủ đề nói chuyện của bọn họ đều là Giải Lâm, nhưng sau khi anh đụng vào Giải Lâm thì bên tai lập tức yên tĩnh. Lúc này ngoại trừ âm thanh trò chuyện bình thường ra thì anh không nghe thấy âm thanh gì khác, cho nên anh không biết bọn họ đang nghĩ gì, cũng không đọc được biểu cảm khiếp sợ lúc này của họ.

VÌ SAO HAI NGƯỜI BỌN HỌ NẮM TAY ĐI RA?

Hôm nay Giải Lâm tự lái xe đến đây. Hai người đi đến ga-ra, chỉ có lúc lên xe ngắn ngủi Trì Thanh mới buông tay Giải Lâm ra, chờ sau khi Giải Lâm khom người ngồi vào thì lại nhanh chóng khôi phục trạng thái ban đầu.

"…" Giải Lâm im lặng một hồi nói, "Cậu ngồi trong xe cũng còn chóng mặt sao?"

Trì Thanh: "Không chóng mặt giống lúc nãy, bây giờ tôi say xe."

Giải Lâm nhắc nhở: "Xe còn chưa chạy."

Trì Thanh không nói chuyện logic với hắn: "Có lẽ là uống rượu vào vừa ngồi vô xe thì tôi liền chóng mặt, anh có ý kiến gì à?"

"Không dám có ý kiến." Cuối cùng, Giải Lâm bất đắc dĩ nói, "Cậu như này tôi không thể thắt dây an toàn."

Hắn vừa nói câu này xong thì thấy Trì Thanh cúi người tiến gần về phía hắn, có lẽ đây là lần đầu tiên Trì Thanh chủ động dựa gần người khác đến như vậy. Khoảng cách gần đến mức Giải Lâm có thể nhìn thấy lông mi đang rũ xuống của Trì Thanh qua mấy sợi tóc.

Sau đó Giải Lâm nghe thấy một tiếng "cạch".

Tay còn lại của Trì Thanh kéo dây an toàn cài lại.

Này là dị ứng với rượu thật à?

Giải Lâm nói thầm, sao lại giống như uống say vậy chứ?

Hắn thử tiếp tục khuyên Trì Thanh: "Nghe lời đi, bây giờ cậu ngồi

trên xe rồi chắc sẽ không chóng mặt đâu. Cậu như này tôi cũng không tiện lái xe.”

Sau khi nghe thấy “không tiện lái xe”, Trì Thanh lại im lặng, mấy giây sau anh tháo găng tay còn lại, sau đó lấy điện thoại từ trong túi áo ra.

“Cậu lấy điện thoại làm gì?” Giải Lâm không hiểu những hành động này.

Ngón tay trắng bệch của Trì Thanh bấm mấy cái lên màn hình, anh mở app đặt xe, vừa thao tác vừa nói: “Tìm tài xế lái thay.”

Giải Lâm: “…”

Chắc là say thật rồi nhỉ?

Nhưng mà phải nói là nói chuyện vẫn rất có logic.

Một giải pháp khả thi.

“Thôi.” Giải Lâm mặc cho tay Trì Thanh đặt lên tay phải của mình, trước khi đạp chân ga, hắn nói, “Tay cậu đừng sờ bậy, xảy ra chuyện thì không chịu trách nhiệm đâu đó.”

Dọc đường Trì Thanh không nói nữa, tay cũng không nhúc nhích.

Đầu anh bây giờ đều đang nghĩ tối hôm nay phải làm sao?

Trong nhà còn thuốc ngủ không?

Trong tòa nhà chắc không có nhà nào gần đây xảy ra mâu thuẫn thích cãi nhau vào nửa đêm.

…

Anh tự nhận mình vẫn luôn rất cẩn thận, mua đồ đều xác nhận bảng thành phần hai ba lượt, sợ bên trong có thứ gì đó đi kèm với chữ "rượu". Không ngờ rằng người tính không bằng trời tính.

Trước khi xe chạy vào Ngự Đình, Giải Lâm chợt nhớ ra chủ đề nói chuyện ở phòng tư vấn bị bác sĩ Ngô làm gián đoạn ban nãy: "Trước đó cậu muốn nói gì vậy?"

"Chuyện gì?" Trì Thanh hỏi.

"Chẳng phải có chuyện muốn nói với tôi sao?" Giải Lâm chầm chậm rẽ vào ga-ra, "Nghe thấy cậu nói trợ lý gì đó, đằng sau chưa nói tiếp… Cậu vốn định nói gì?"

Trì Thanh nhớ ra, lúc đó anh muốn cắt đứt quan hệ trợ lý với Giải Lâm.

Nhưng kế hoạch không đuổi kịp thay đổi.

"Không có gì." Cuối cùng Trì Thanh mặt không cảm xúc, rặn từng chữ nói, "Tôi rất thích làm trợ lý." Anh lại bổ sung, "Việc chữa trị của chúng ta có thể tiếp tục. Anh với bác sĩ Ngô nói đúng, thái độ chữa trị trước đó của tôi không tích cực."

"Cậu muốn nói chuyện này à?"

"Ừ."

Giải Lâm: "Nhưng nhìn từ mặt cậu thì không nhìn ra được cậu thích chỗ nào, trông giống như…"

Trì Thanh rất không tự hiểu bản thân, truy hỏi: "Giống gì?"

"Giống bị bắt cóc." Cuối cùng Giải Lâm mở dây an toàn nói, "Đến rồi, xuống xe thôi ngài trợ lý."

Dù Trì Thanh rất muốn tiếp tục đụng Giải Lâm thêm một hồi nữa nhưng lí trí còn sót lại nói với anh rằng không thể làm quá lộ liễu. Nghi ngờ của Giải Lâm đối với anh còn chưa tiêu tan, những lời giải thích thuận miệng bịa ra có lẽ người khác sẽ tin, nhưng hắn thì chưa chắc.

Sau khi vào thang máy, Giải Lâm nhìn anh: "Đừng nói cậu say thang máy luôn nhé?"

Trì Thanh biết chừng mực nói: "Đỡ hơn rồi."

Thang máy nhanh chóng đến tầng 9.

Từ khoảnh khắc buông tay Giải Lâm, giọng nói trong thang máy giống như vô số cô hồn dã quỷ vô hình chui vào trong thang máy qua khe cửa đang chậm rãi mở ra.

[Cao Cao, sao em lại lén ăn thức ăn cho mèo vậy? Chị giấu chỗ nào cũng bị em tìm ra.]

[Ông già chết rồi, tài sản để lại dựa vào cái gì chỉ cho con trai út, con trai cả không phải con trai à? Thiên vị thành thế này, lúc nhập viện không thấy con trai cưng của ông đến mấy lần. Đúng là xúi quẩy, sớm biết không vớt được gì thì ai thèm mệt muốn chết còn đến bệnh viện chăm sóc cả tháng.]

[…]

Trì Thanh vẫn không thể xác nhận tình hình mất kiểm soát này sẽ kéo dài trong bao nhiêu ngày. Sau khi bước vào nhà, anh cầm một cây bút từ ống đựng bút bên cạnh lịch treo tường, dùng bút màu đen khoanh ngày đầu tiên của tháng hai lại.

Anh nhìn tờ lịch mới tinh này một hồi, chờ giọng nói liên quan đến của cải bên tai biến mất, sau đó mới xoay người đến nhà bếp rót

nước.

Trì Thanh rót nước xong lại tìm thuốc ngủ trong hòm thuốc.

Dựa theo kinh nghiệm trước đây, liều lượng mấy ngày đầu không được nhiều quá, nếu không sau này có uống nữa cũng rất khó có hiệu quả. Trừ khi nuốt hết một bình, vậy thì chắc chắn có thể khiến người ta nhắm mắt không nghe thấy âm thanh gì, chỉ là rất khó mở mắt ra lại lần nữa, dễ ngủ một giấc không tỉnh.

Sau khi uống thuốc xong, Trì Thanh ngồi trên sô pha xem phim tình cảm bị Quý Minh Nhuệ và Giải Lâm bắt tay nhau khinh bỉ. Anh cố gắng tìm hiểu vì sao người trong phim tranh cãi, vì sao bọn họ khóc, lại vì sao mà cười, xem hai tiếng rồi vẫn chưa thấy thuốc phát huy tác dụng.

"…"

Vẫn là tính kháng thuốc đang quấy phá, thời gian cách lần mất kiểm soát trước quá gần, tháng trước anh cũng luôn uống thuốc, công hiệu của thuốc càng ngày càng không rõ ràng.

Trì Thanh mở điện thoại định xem giờ thì nhìn thấy tin nhắn Giải Lâm gửi đến từ một tiếng trước.

– Dị ứng rượu đã đỡ hơn chưa?

Trì Thanh đáp: Cũng đỡ rồi.

Bên kia trả lời rất nhanh.

– Hay là đến bệnh viện khám thử.

Anh hoàn toàn không bị dị ứng với rượu, đến bệnh viện có thể khám được gì?

– Không cần.

Trả lời xong, Trì Thanh để điện thoại lên bàn, định đi tắm rồi lên giường nằm sớm, ấp ủ cơn buồn ngủ. Nhưng trước khi chuẩn bị cởi áo thì anh sờ thấy một thứ hình vuông ở bên trong túi áo.

Động tác của anh ngừng lại, lấy thứ hình vuông bên trong ra thì mới nhớ đây là mảnh giấy Giải Lâm nhét vào tay anh trước khi kết thúc buổi tư vấn.

"Đối phương là người thế nào? Ấn tượng của cậu về đối phương."

Trì Thanh không biết đáp án, cũng không đoán được đáp án.

Nhưng anh cũng coi như hiểu rõ bản thân, các từ trong tờ giấy chắc không khác mấy từ "khó ở chung", "ám ảnh sạch sẽ", "người kỳ lạ" này lắm. Dù sao Quý Minh Nhuệ thường xuyên nói về anh như thế trong bụng.

Trì Thanh nghĩ vậy, tiện tay mở tờ giấy ra.

Quả thực tờ giấy không có nhiều chữ, anh mở ra một nửa vẫn còn trống không, đến khi anh mở tờ giấy ra hết lúc này mới nhìn thấy chữ viết bên trên.

Trên tờ giấy chỉ viết bốn chữ.

– Người rất đặc biệt.

Trì Thanh ngẩn người.

Giải Lâm không dùng từ "khác thường", cũng không dùng từ "kỳ lạ", hoặc là từ kiểu "quái gở", mà hắn lại dùng từ "đặc biệt".

Chương 52: C52: Lời nói trong đêm

Dịch: LTLT

Kim giờ chầm chậm xoay, sau đó quay hơn nửa vòng, sắc trời bên ngoài dần dần tối xuống.

Trì Thanh nhắm mắt, vẫn nằm trên giường đến khuya, lúc sắp ngủ thì chủ hộ ồn ào chuyện tài sản trong tòa nhà lại nhắc đến chuyện cũ.

Giọng nữ biến dạng ẩn nhẫn, có lẽ đang nhìn tướng ngủ khò khò của người bên cạnh, nghiến răng nghiến lợi kêu gào trong lòng: [Anh thì ngủ ngon rồi, hóa ra chuyện này không liên quan đến anh đúng không? Chỉ một mình tôi nhọc lòng tốn sức ở đây.]

"..."

Trì Thanh mở mắt, rất muốn xách dao đến nhà cô ta chào hỏi một tiếng: Nếu không ngủ được chi bằng ra đây nói chuyện.

Lúc này đã là ba giờ sáng rồi.

Ở bên kia bức tường, Giải Lâm đang ngồi trong phòng làm việc, trong phòng chỉ bật một ngọn đèn đọc sách hơi vàng, nhưng màu sắc này chiếu trong phòng cũng không khiến căn phòng trở nên ấm áp hơn, bởi vì màn hình máy tính ở trước mặt hắn đang hiển thị mấy tấm ảnh khiến mọi người ghê rợn.

Những tấm ảnh này là bản điện tử của chồng ảnh chặt xác mà lần

trước hắn mang về. Lúc đầu bị Nhậm Cầm vô tình nhìn thấy, còn khiến cô hoảng sợ không nhẹ.

Nhưng mà những tấm ảnh có thể khiến người khác sợ đến mức tông cửa xông ra lúc này đang xuất hiện với trạng thái phóng to trên màn hình máy tính. Các chi tiết được phóng to gấp mấy lần, sau khi phóng to thì làn da bị chặt nát trông rõ ràng hơn so với trên ảnh.

Trong cuộc gọi đang mở loa ngoài bên cạnh, giọng nói của Võ Chí Bân truyền đến: "Thi thể này bị vứt trong thùng rác ở cổng sau chợ đồ tươi sống. Một người lang thang gần đó tưởng rằng là thịt tươi chủ sạp không cần nữa, tính nhặt về ăn thì túi ni lông không cẩn thận bị rách, một cánh tay người lòi ra ở dưới đáy túi. Người lang thang đó giật mình, mới đi báo án."

Giải Lâm nhìn mấy tấm ảnh, chỉ có một vấn đề: "Mặt của thi thể đâu?"

Trong vụ án chặt xác bình thường, dù thi thể đã bị chặt đến mức biến dạng hoàn toàn, nhưng dựa vào cái đầu vẫn có thể khôi phục lại diện mạo của người chết. Nhưng vụ án chặt xác này, không biết là góc độ chụp ảnh có vấn đề hay là tên tội phạm cố ý băm nát mặt của thi thể khiến người ta khó mà nhận ra thân phận thật của thi thể. Đến mức chút xíu da người ở phần mặt của thi thể cũng không tìm thấy.

"Thân phận của người chết đến giờ vẫn chưa xác nhận được. Chúng ta đã đối chiếu DNA với danh sách những vụ án mất tích được báo cáo, tạm thời vẫn chưa tìm thấy người phù hợp. Còn một nguyên nhân khác chính là vấn đề mà cậu nói." Ở đầu kia điện thoại, Võ Chí Bân hơi ngừng lại, sau đó tiếp tục nói, "… Điểm rất kỳ lạ là thi thể này không có mặt."

Võ Chí Bân cũng bị mức độ tàn nhẫn của vụ án này làm cho khiếp sợ: "Kết quả giám định pháp y cho thấy, nghi ngờ có ai đó đã lột da mặt của nạn nhân trước khi gi ết chết."

Đây chắc chắn lại là một vụ án khó giải quyết.

Thân phận người chết khó xác nhận, cách thức giết người vượt ngoài dự đoán.

Trước đây Giải Lâm chủ yếu dấn thân vào vụ án khách thuê nhà, vụ án này mang áp lực rất lớn đến cho tất cả mọi người. Thật sự vụ án đó rất cấp bách cho nên chỉ đưa Giải Lâm xem ảnh hiện trường của vụ án chặt xác. Vụ án này đến giờ vẫn do tổ chuyên án phụ trách.

Võ Chí Bân nói đại khái tình huống với Giải Lâm, nhìn đồng hồ thì đã thấy khuya rồi: "Đã muộn thế này rồi, không nói nữa. Cậu nghỉ ngơi sớm đi… đừng cứ ngủ muộn như thế."

Sở dĩ Võ Chí Bân có ấn tượng về việc Giải Lâm ngủ rất muộn nguyên nhân chủ yếu là vì mỗi lần nửa đêm tìm Giải Lâm thì hắn luôn nghe điện thoại ngay lập tức. Lúc Trì Thanh tìm hắn "chữa trị" cũng thế.

Võ Chí Bân đang nói lại cảm thấy là lạ: "Cậu làm gì mà giờ này ngày nào cũng chưa ngủ? Đừng nói làm việc, chuyện làm ăn trong nhà của cậu chẳng phải đã giao cho người khác xử lí sao?"

"Làm gì mỗi ngày chứ." Giải Lâm cười nói, "Được rồi, anh mau đi ngủ đi. Anh từng tuổi này rồi, già đi từng ngày, sức khỏe chắc chắn không bằng em. Bớt thức khuya, dưỡng sinh nhiều hơn."

Võ Chí Bân: "Oắt con…"

Sau khi cúp điện thoại, ánh mắt của Giải Lâm vẫn dừng trên mấy tấm ảnh hiện trường vụ án.

Hắn nhìn mấy tấm ảnh này rất lâu, nhìn kỹ càng từng tấm một, không bỏ sót chi tiết nào. Sau đó, hắn dựa ra sau, ngửa đầu, nhắm mắt lại, nghĩ trong lòng: Vì sao mày lại giết hắn? Lúc giết hắn, mày

đang nghĩ gì*? (*Bản gốc dùng từ "你", nếu dịch bạn thì nó lại không hợp nên tui dịch là mày.)

Hắn nghĩ như thế, giống như đi theo mấy câu hỏi này bước vào hiện trường gây án. Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, hắn mở một cánh cửa, chậm rãi bước vào trong một căn phòng nhỏ có mùi máu tanh rất nồng.

Trong căn phòng nhỏ có tấm ván giường bằng sắt (phần lưng thi thể trong ảnh có dính chút rỉ sắt), tay chân của thi thể đều bị trói chặt bằng xích sắt (tứ chi trong ảnh có vết hằn rất rõ), thậm chí hắn có thể nghe thấy tiếng xích sắt cọ sát với cưa.

Cảnh trong mơ này giống thật đến lạ thường, đến mức sau khi đến gần, Giải Lâm nhìn thấy bóng người hung thủ mặc áo khoác màu đen nói một tiếng: "Dừng tay!"

Sau đó bóng người màu đen ngừng lại, chậm rãi xoay người, một người đàn ông trông không rõ mặt mũi bước ra khỏi bóng tối. Nguồn sáng vốn không có bao nhiêu lúc này bị hắn ta che mất hoàn toàn. Sau khi gã đàn ông đến gần, lúc này mới lộ ra gương mặt giống hệt gương mặt của hắn.

…

"Chắc mày biết vết dao đầu tiên hung thủ bắt đầu từ chỗ nào đúng không?" "Giải Lâm" đứng trong bóng tối cầm cưa, mỉm cười với hắn, "Thậm chí mày còn biết vì sao hung thủ cầm cưa, không ai rõ ràng hơn mày cả."

"Giải Lâm" kia đi đến trước mặt hắn, nụ cười kia giống như vẽ lên mặt, vô cùng cứng ngắc, giống hắn nhưng lại không giống hắn, "hắn" nói: "Mày nhìn tao như vậy làm gì? Tao chính là mày đó."

Trong tầng hầm tối đen như mực, đồ đạc để lộn xộn, mấy thứ đồ bằng sắt rỉ sét loang lổ dựng tùy ý ở góc tường, vết máu khô trên

mặt đất trông tối đen hơn cả bóng tối này. Chỉ có chút nguồn sáng duy nhất đến từ bóng đèn dây tóc ở chính giữa phòng.

Ánh sáng ấy yếu ớt vô cùng.

Nguồn sáng quá kém, dây điện tr@n trụi lộ ra trong không khí, chút ánh sáng đó lúc sáng lúc tắt.

Giải Lâm đối diện với "hắn", không lên tiếng.

Hắn đứng yên tại chỗ, cố gắng nhớ lại giọng nói của Giải Phong, cùng với câu nói kia của anh: "Anh mãi mãi tin em."

Nhưng cảnh trong mơ này kì lạ đến mức khiến hắn chậm chạp không nhớ ra được giọng nói của Giải Phong, có lẽ khoảng cách mười năm thật sự quá lâu, hoặc là trong giấc mơ này hoàn toàn không có cài đặt liên quan đến Giải Phong, chỉ có "hắn" đứng đối diện, tiếp tục dùng nụ cười sởn tóc gáy đó nhìn mình.

Đến khi bên tai hắn vang lên tiếng gõ cửa đến từ thế giới hiện thực… "Cốc".

…

"Cốc cốc cốc".

Tiếng gõ cửa khe khẽ không vang lắm, người ngoài cửa dường như có hơi do dự, chỉ là muốn đến xem thử hắn đã ngủ hay chưa.

Nhưng Giải Lâm lại nghe thấy, hắn giật mình mở mắt.

…

"Tôi chưa tỉnh rượu."

“Tuy nghe rất khó tin, nhưng tửu lượng của tôi tệ như vậy đó.”

Gõ cửa xong, Trì Thanh dựa vào cửa tháng máy, lẩm bẩm luyện tập lí do.

Anh cúi đầu, nhìn gạch men trên hành lang, mặt không cảm xúc đánh giá cái cớ vụn về vừa rồi của mình: “Độ tin cậy của cách nói này là không, nếu như có người dùng cách nói này nửa đêm gõ cửa nhà mình…” Anh nghĩ rất nghiêm túc, cuối cùng nói, “Mình sẽ bảo kẻ đó đi vào nhà bếp chọn con dao thích nhất, sau đó khiến cho hắn đi thẳng vào nằm ngang ra.”

“…”

Trì Thanh nằm đến khuya thật sự không nằm tiếp được nữa. Anh không biết Giải Lâm đã ngủ chưa, giờ này người bình thường đã ngủ rồi. Nhưng Giải Lâm vốn không phải người bình thường, nếu như cửa bị anh gõ thật thì cũng phải có một lí do.

Anh tiếp tục nhìn chằm chằm gạch men nói: “Tôi chóng mặt, anh có thuốc không?”

Trì Thanh lại nhanh chóng bỏ cái cớ này, tự mình nặng lời với mình: “Tiệm thuốc quanh đây bán 24 giờ, nếu như chóng mặt đến mức không đi được thì có thể đặt người mua giùm trên app.”

“…”

Đường đều bị bản thân anh chặt đứt.

Trì Thanh vươn tay gẩy tóc mái dài trước trán, nhất thời cũng không rõ bản thân nghĩ thế nào. Nếu theo thói quen trước đây của anh thì cùng lắm có thể nằm lì trong nhà chịu đựng hơn một tuần, trừ khi thật sự không chịu nổi nữa, nếu không sẽ không dễ dàng đi gõ cửa như này.

Có lẽ đợt "chữa trị" trước đây đã có hiệu quả.

Sau khi từng cảm nhận yên tĩnh thì rất khó chịu đựng ồn ào và hỗn loạn nữa.

Lúc anh tưởng rằng Giải Lâm đã ngủ nên không nghe thấy, chắc sẽ không mở cửa, đang định quay về thì cánh cửa trước mặt chợt mở ra.

Giải Lâm đứng ở cửa nhìn anh, hỏi: "Khó chịu à?"

Trì Thanh không có thời gian phản ứng, trong tất cả lí do đã chọn một lí do tệ nhất: "Không ngủ được, rảnh rỗi nhàm chán."

"…" May mà Giải Lâm không nói thêm gì. Hắn mỉm cười bảo Trì Thanh bước vào, "Trùng hợp thế, đúng lúc tôi cũng không ngủ được."

Lúc Giải Lâm mở cửa, Trì Thanh cảm thấy hình như hắn hơi là lạ, nhưng bắt anh nói cụ thể lạ ở chỗ nào thì thật sự làm khó một người có chứng chướng ngại về cảm xúc quá. Với lại Giải Lâm là người mà bình thường anh cũng không đọc được suy nghĩ. Khoảnh khắc là lạ đó nhanh chóng biến mất sạch sẽ trên người hắn, lúc hắn mở miệng lại khôi phục dáng vẻ bình thường, một câu nói hóa giải sự lúng túng.

Lần này Giải Lâm không rót nước khoáng cho anh nữa, mà rót một ly sữa nóng: "Cầm này, sữa nóng giúp dễ ngủ, còn có thể giải rượu. Tuy rất ít người phải giải rượu vì một viên sô-cô-la nhân rượu, nhưng tửu lượng của cậu.. có thể vẫn phải giải rượu mới được."

Thậm chí Giải Lâm còn vô cùng chu đáo giải thích: "Ly mới, từ lúc mua về cho đến bây giờ chỉ có cậu dùng."

Trì Thanh bưng ly sữa kia, nhìn cánh tay đang buông thõng bên

người của Giải Lâm, còn chưa sắp xếp xong từ ngữ thì Giải Lâm giống như biết anh muốn làm gì: "Dù sao chúng ta đều rảnh rỗi, muốn thử chữa trị không?"

Tay của người trước mặt với ly sữa nóng vừa rồi đều có tác dụng hơn thuốc nhiều. Trì Thanh dựa vào sô pha, lúc sắp ngủ thì nhìn thoáng qua tay của Giải Lâm, thế là anh nhớ đến dáng vẻ của Giải Lâm lúc cầm bút viết chữ trên tờ giấy, sau đó lại bỗng dưng nghĩ đến chữ trên tờ giấy kia.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, anh suy xét lại bản thân mình, có phải đánh giá buổi sáng viết quá đáng lắm không?

Người này không xấu đến thế.

Thế là lúc Giải Lâm tưởng rằng Trì Thanh đã ngủ rồi, bỗng nhiên cảm nhận được hình như ngón tay trong lòng bàn tay không tự nhiên nhúc nhích, sau đó bên tai vang lên một giọng nói không có cảm xúc: "Tờ giấy buổi sáng…"

Trì Thanh mở mắt, nhưng không nhìn Giải Lâm, nói tiếp: "Tôi không viết nghiêm túc."

Nghe thấy Trì Thanh chủ động nói chuyện này, Giải Lâm rõ ràng rất bất ngờ.

Trì Thanh tiếp tục khó khăn nói: "Thực ra anh miễn cưỡng vẫn có vài ưu điểm."

Giải Lâm chợt phì cười: "Cảm ơn, nếu như cậu dùng từ khẳng định thêm chút nữa thì tôi sẽ vui hơn."

Trì Thanh dùng sự im lặng để bày tỏ mình làm không được.

Giải Lâm không dễ dàng từ bỏ: "Ví dụ đi, nói mấy cái nghe thử xem?

Nửa đêm giúp cậu chữa bệnh cũng phải nhận chút thù lao chứ.”

Trì Thanh dứt khoát nhắm mắt lại.

“…” Vô tình ghê.

“Nói được một nửa thì chạy.” Giải Lâm nói, “Vô lương tâm.”

Trì Thanh lo lắng Giải Lâm trở thành nguồn tạo tiếng ồn duy nhất trong thế giới yên tĩnh của mình, nên vẫn nói vài điều “Trông cũng được, trí thông minh cũng ổn.” Cuối cùng anh nói, “Rất giỏi phá án.”

Trì Thanh không biết vì sao lúc anh nói đến điểm cuối cùng thì lòng bàn tay của Giải Lâm nắm chặt lại.

Sau đó anh lại nghe thấy Giải Lâm bỗng nhiên hỏi ngược lại: “Rất giỏi phá án cũng coi như ưu điểm sao?”

“?”

Trì Thanh không hiểu: “Nói tiếng người.”

“Nhưng chẳng lẽ cậu không cảm thấy…” Giải Lâm cất đi nụ cười, lí trí nói cho hắn biết không cần hỏi vấn đề này, nhưng có lẽ đêm khuya quá rồi, lần đầu tiên hắn hỏi, “Hiểu rõ hung thủ là một đặc điểm rất nguy hiểm sao?”

“… Không thấy.”

“Vì sao?”

Thực ra thì Trì Thanh sắp ngủ rồi, cho nên lúc này anh trả lời Giải Lâm hoàn toàn dựa vào tiềm thức cộng thêm trực giác.

Anh không suy nghĩ gì nói: “Vì anh sẽ không bao giờ chọn làm điều tương tự như hung thủ.”

Chương 53: C53: Nói mớ

Dịch: LTLT

Trì Thanh nói xong thì ngủ mất.

Bởi vì cả quá trình anh đều tập trung hết mình để chuẩn bị vào giấc ngủ nên anh không biết rằng ở chỗ anh không nhìn thấy, ánh mắt của Giải Lâm khác hoàn toàn với trước đây. Đôi mắt bình thường luôn chứa ý cười lộ rõ vẻ nhạt dần, ngay cả đường cong nhướng lên cũng trở nên nguy hiểm. Nếu như có người nhìn vào đôi mắt ấy ngay lúc này thì rất khó tìm thấy vẻ ngả ngớn bình thường trong con ngươi màu nâu đó.

Cũng là lúc Trì Thanh bước vào, một khoảnh khắc nào đó khiến anh cảm thấy hình như ánh mắt hôm nay của Giải Lâm hơi là lạ.

Giải Lâm nhìn cửa sổ sát đất, cứ nhìn bóng đêm đen như mực bên ngoài cửa sổ.

Đến khi nghe thấy câu trả lời của Trì Thanh, biểu hiện trong ánh mắt mới di chuyển, hắn dời ánh mắt, nhìn chằm chằm người đang nằm co người ngủ trên sô pha.

Dáng người của Trì Thanh không tính là thấp, bởi vì gầy nên vẫn dễ dàng co người trên sô pha. Tay còn lại của anh gối ở bên tai, ngón tay cuộn lại trong ống tay áo, ngủ rồi cũng không quên cố hết sức giảm tiếp xúc với các vật thể xung quanh.

Nửa gương mặt bị mái tóc che mất, đèn phòng khách màu vàng

nhạt gần đó chiếu lên mặt anh.

Ánh mắt Giải Lâm cũng nhuộm chút ánh sáng màu vàng ấm áp.

"Ngủ đi." Giải Lâm mỉm cười, vẻ nguy hiểm vừa mới xuất hiện biến mất giống như ảo giác. Hắn nói khẽ: "Ngủ ngon."

–

Trì Thanh tưởng rằng bản thân mình nhiều nhất chỉ có thể ngủ hai ba tiếng ở nhà Giải Lâm.

Trong môi trường xa lạ đã vậy còn ở trong nhà người khác, anh rất khó duy trì trạng thái ngủ trong thời gian dài. mấy lần "chữa trị" trước cũng đều là hai ba tiếng đồng hồ. Có lẽ chưa đến hai tiếng thì anh đã tỉnh rồi.

Cuối cùng lần này…

Trì Thanh bị ánh nắng mênh mông bên ngoài cửa sổ chiếu vào đánh thức.

Ánh nắng trên cao dồi dào, diện tích ban công lại rộng, quan trọng nhất là rèm cửa chỉ kéo một nửa. Trì Thanh đang ngủ thì trước mắt dần dần xuất hiện một vầng sáng màu trắng to lớn, sau đó anh cảm thấy cả người bị chiếu đến nóng lên, hôm nay vẫn là một ngày nắng mà anh không thích.

Trì Thanh mở mắt, phải mất một lúc mới tỉnh táo, cảm thấy khó hiểu vì sao mình lại ngủ ở nhà Giải Lâm đ ến sáng, bản thân anh cũng không tìm được câu trả lời.

Anh muốn đưa tay lên sửa lại tóc mái rối tung trước trán, cuối cùng phát hiện bây giờ mình hành động không tiện.

Tay của anh còn đang nằm trong lòng bàn tay của người khác.

Chỉ là vị trí lúc này của hai người khác hoàn toàn trước khi anh ngủ, tay của Giải Lâm là ôm ngang người anh từ phía sau. Lúc này anh mới nhận ra vì sao anh lại cảm thấy nóng, một là mặt trời nắng gắt, nguyên nhân còn lại là bên cạnh anh còn dính lấy một người.

Sô pha bằng da này giá không rẻ, nhưng dù có rộng đi chăng nữa thì chứa được hai người đàn ông trưởng thành cũng là một nhiệm vụ vô cùng khó khăn.

…

Trì Thanh không biết sau khi mình ngủ đã xảy ra chuyện gì.

Dù là "chữa trị" thì có cần phải dính sát như vậy không?

"Tôi cho anh ba giây." Trì Thanh nhắm mắt, lại chậm rãi mở ra, nói câu đầu tiên của ngày hôm nay, "Tỉnh dậy, sau đó đi xuống sô pha, nếu không thì tôi không ngại tiễn anh xuống đâu."

Tối qua Giải Lâm không chỉ ngủ rất muộn, tối hôm trước hắn ở lại tổng cục cũng gần như không ngủ mấy. Bên tai nghe thấy âm thanh nhưng hắn thật sự không có tinh thần để ý: "Đừng quậy."

"…"

Mấy giây sau, Giải Lâm nằm dưới xoa bên eo của mình, tỉnh táo hoàn toàn.

"… Mới sáng sớm." Giải Lâm chịu thua nói, "Cách chào hỏi của cậu đặc biệt ghê đó."

Trì Thanh vẫn cảm thấy vừa để ý vừa mất tự nhiên về việc ngủ một giấc tỉnh dậy thấy mình ở nhà người khác.

“Sao anh không gọi tôi?”

Giải Lâm nói: “Vì hôm qua có người kéo tay tôi không chịu buông, còn nói mớ nói mình không muốn về vì trong nhà rất ồn… Tôi còn muốn hỏi ngược lại cậu đó, trong nhà cậu sao lại ồn chứ?”

Hôm qua hắn thật sự muốn gọi Trì Thanh dậy, nhưng Trì Thanh ngủ quá say, gọi một tiếng xong thì phát hiện lòng bàn tay bị nắm chặt hơn. Sau đó hắn không gọi tiếp nữa, còn Trì Thanh lại mơ mơ hồ hồ nói mớ không muốn về.

“Không muốn về?” Giải Lâm không chắc có phải mình nghe thấy mấy chữ này không. Hắn khom người xích lại gần hỏi Trì Thanh.

Trì Thanh vùi mặt vào tay áo len ở bên cạnh.

“Vì sao?” Giải Lâm lại hỏi.

Qua rất lâu hắn mới nghe thấy hai chữ nói mớ: “Rất ồn.”

“Gì cơ?”

“Trong nhà rất ồn.”

Lúc Trì Thanh nghe thấy Giải Lâm nói nửa câu đầu còn tưởng rằng hắn đang nói bừa, nhưng sau khi nghe hết câu đành phải chấp nhận quả thật là mình nói.

Nếu không thì Giải Lâm sẽ không biết trong nhà anh rất ồn.

…

Trì Thanh cụp mắt, cũng không thể nói mình đụng vào rượu thì sẽ mất kiểm soát, một khi mất kiểm soát thì có thể nghe thấy giọng nói của rất nhiều người. Cuối cùng, mấy giây sau anh lại nói: “Nói mớ

mà thôi.”

Giải Lâm đã chống tay ngồi dậy trên thảm, không thể hiện tin tưởng cũng không làm vẻ không tin: “Vậy à?”

Trì Thanh: “Tên ngốc mới lựa chọn tin lời nói mớ là thật.”

Giải Lâm nói: “Chia tình huống. Trong quyển sách giáo trình tâm lý học hôm qua tôi xem có nhắc đến một loại hình, tâm lý học cho rằng có đôi khi con người sẽ nói ra lời nói có sức thuyết phục hơn trong tình huống không ý thức.”

“…”

Anh là người đi khám bác sĩ tâm lý.

Không phải bảo anh đi học tâm lý học.

Trình độ không dễ lừa của tên này khiến Trì Thanh hối hận vì đã lựa chọn đến gõ cửa ngày hôm qua. Anh bỗng nhiên cảm thấy bị ồn chết ở trong nhà cũng chẳng có gì ghê gớm: “Tôi không nhớ, anh muốn nói gì thì nói đi.”

May mà lúc này có tiếng chuông điện thoại vang lên kịp thời.

Giải Lâm vươn tay với lấy điện thoại đang không ngừng rung trên bàn: “Alo?”

Trì Thanh không biết người ở đầu dây bên kia là ai, chỉ thấy Giải Lâm nhìn anh, câu tiếp theo là: “Ừ, cậu ấy ở chỗ tôi.”

Người bên kia điện thoại im lặng.

Trì Thanh đoán được là ai: “Quý Minh Nhuệ à?”

“Ừ.” Giải Lâm nói, “Nhưng mà tín hiệu bên cậu ta hình như không tốt

lắm.”

Quý Minh Nhuệ bên kia: “…”

Không phải tín hiệu của anh ta không tốt, là sốc đến mức không biết nói gì mới được.

Sáng sớm Quý Minh Nhuệ không gọi được cho Trì Thanh, lúc này mới gọi cho Giải Lâm.

Não của anh ta đứng máy rất lâu mới tiếp tục nói rõ mục đích: “Nếu hai người đã ở…” Anh ta vẫn không kiềm được lại cắt ngang chủ đề, hỏi, “Không phải, vì sao lúc này hai người lại ở cạnh nhau?”

Giải Lâm thuận miệng nói: “Tối hôm qua cậu ấy ngủ chỗ tôi.”

“Cậu ta…” Vì sao cậu ta… ngủ ở chỗ anh.

Quý Minh Nhuệ sợ bản thân không chấp nhận nổi đáp án: “Thôi, phiền anh lát nữa chuyển lời với cậu ta, ngày mai sinh nhật của Khương Vũ…”

Lần này Quý Minh Nhuệ không thể nói xong, anh ta nghe thấy một giọng nói lạnh nhạt rất quen thuộc vang lên: “Khương Vũ, đồng nghiệp của ông đó à?”

“Sinh nhật cậu ta liên quan gì đến tôi?”

Giọng nói còn lại mang theo ý cười, đến gần bên này giải thích: “Tôi mở loa ngoài, cậu cứ nói đi.”

“… Tuy sinh nhật của cậu ta không liên quan đến ông, nhưng cậu ta muốn mời hai người đi ăn một bữa cơm.” Quý Minh Nhuệ gọi cuộc điện thoại này rất là mệt tâm, “Cũng tiện thể chúc mừng vụ án khách thuê trọ phá án suôn sẻ.”

Bên ngoài quá nhiều người.

Tất cả nhà hàng, trung tâm thương mại, người đi bộ trên đường đối với anh mà nói đều là khu vực nguy hiểm cao trong tình huống mất kiểm soát này.

Ăn cơm là không thể ăn, trừ khi "máy cách âm hình người" nào đó cũng đi.

Trì Thanh lựa chọn giữa "bên ngoài rất nhiều người, nhưng nếu có Giải Lâm ở đó thì coi như yên tĩnh" và "tuy ở nhà không gặp ai nhưng sẽ bị người trong tòa nhà ồn chết", anh phát hiện mình thiên về vế trước hơn.

Thế là Trì Thanh không trả lời lời mời của Quý Minh Nhuệ ngay mà quay sang nhìn Giải Lâm: "Anh… có đi không?"

Điện thoại đang để chế độ loa ngoài, Giải Lâm đứng lên đến nhà bếp lấy một chai nước khoáng, sau khi vặn nắp chai thì dựa vào cửa nhà bếp nhìn lại Trì Thanh: "Đi chứ, sinh nhật người ta, đúng lúc hôm đó cũng không có việc gì."

Đầu dây bên kia, Quý Minh Nhuệ lặp lại: "Rốt cuộc ông có đi hay không?"

Trì Thanh: "Đi."

Quý Minh Nhuệ vốn không có tự tin, không nghĩ rằng chữ "đi" này là đáp án Trì Thanh trả lời cho mình, chỉ nghĩ là Trì Thanh đang truyền lời của Giải Lâm: "À, cố vấn Giải nói đi tôi nghe thấy rồi, tôi hỏi ông kìa."

Trì Thanh: "Tôi nói là tôi đi."

"…?"

"Không phải, chẳng phải ông nên chửi tôi hay sao?" Quý Minh Nhuệ không nghe thấy lời từ chối trong tưởng tượng, cả người thấy khó chịu, "Ví dụ như nói giống câu "sinh nhật cậu ta liên quan khỉ gì đến tôi" vừa rồi, hoặc là "không đi, nhiều người quá", hoặc "tôi không quen hưởng chung bầu không khí trong phòng riêng với người khác"."

Trì Thanh nhíu mày: "Ông bị điên à?"

…

Nhưng bình thường ông chính là "điên" như thế, sao lại tiêu chuẩn kép vậy?

Quý Minh Nhuệ dám tức không dám nói.

Tóm lại, buổi tiệc sinh nhật này coi như quyết định xong rồi, thời gian là vào ngày mốt, cũng là ngày có thể nghỉ ngơi hiếm có của nhóm người mới.

Sau khi cúp điện thoại, Trì Thanh định đứng lên đi về. Sắp đến thời gian đi làm, người trong tòa nhà đều chuẩn bị thức dậy làm việc, giọng nói bên tai anh cũng dần dần nhiều lên.

Có người đang chán nản hét: [Không muốn đi làm…]

[Vì sao… con người phải đi làm, không muốn nhìn thấy gương mặt hắc ám kia.]

Cũng có người đang mơ mộng hão huyền: [Chừng nào mới phất lên đây? Lát nữa đi làm mua tờ vé số thôi, có lẽ sắp tới vận mệnh của mình sẽ xảy ra sự thay đổi kinh người! Thức dậy!]

Thế mà anh vẫn nghe thấy giọng nói của Giải Lâm rõ ràng nhất. Lúc

tiễn anh đến cửa Giải Lâm nói: "Vừa rồi ý cậu hỏi tôi có đi hay không, nếu như tôi không hiểu sai thì có nghĩa là nếu tôi đi thì cậu đi à? Cậu như vậy tôi sẽ cho rằng…" Lần nào Giải Lâm cũng đều có thể thăm dò bằng giọng điệu vừa nói đùa vừa mờ ám, "… Cho rằng có lẽ cậu có ý với tôi."

"…"

Lúc Giải Lâm nói thì Trì Thanh đã mở khóa cửa, trước khi bước vào vứt câu nói cuối cùng cho hắn: "Có lẽ anh chưa tỉnh ngủ. Bây giờ anh nên về ngủ chứ không phải đứng đây nói mấy câu này."

Vừa rồi Giải Lâm còn chưa nói một việc. Anh phát hiện Trì Thanh có ý này với hắn đều có một điều kiện giới hạn: Sau khi uống rượu.

Sau khi uống rượu, người ám ảnh sạch sẽ này sẽ bám lấy hắn, sẽ chủ động nắm tay hắn, sẽ nửa đêm không ngủ được đến gõ cửa… Đối với Trì Thanh mà nói, dường như uống "rượu" không chỉ đơn giản là dị ứng, phản ứng dị ứng của anh không giống với người khác, phần lớn người dị ứng với chất cồn sau khi uống rượu đều sẽ nổi mẩn đỏ hoặc là có phản ứng ngứa ngáy không dung nạp được chất cồn.

Với lại sau hai lần uống rượu Trì Thanh đều nhắc đến từ "ồn".

Ồn.

Trực giác của Giải Lâm nghĩ đây là từ rất quan trọng.

Lần trước còn có thể giải thích thành tiếng sửa nhà trong tòa chung cư, nhưng lần này rõ ràng không tìm được bất cứ lý do gì.

Vì sao trong nhà Trì Thanh lại ồn?

Giải Lâm đứng ở cửa, nhìn cánh cửa không nể tình chút nào đóng lại một tiếng "rầm" rất lâu, như có điều suy nghĩ.

Chương 54: C54: Băng qua đường

Dịch: LTLT

Hôm sinh nhật Khương Vũ trời đổ mưa, thời tiết phía Nam luôn nắng mưa thất thường. Chuyện này khiến tâm trạng trước khi ra ngoài của Trì Thanh hiếm khi tốt lên được một chút. Anh đứng trước chỗ giá cất dù ở huyền quan, nghiêm túc lựa một cây dù… tuy một hàng dù này trông không khác gì cả, đều là dù trong suốt, cán dù màu bạc, vừa lạnh vừa sạch.

Khương Vũ nhân cơ hội này kéo thần tượng họ Giải và vài người khác vào một nhóm. Bình thường anh ta ngại nhắn tin cho Giải Lâm, nên ở trong nhóm chat thì tiện hơn rất nhiều, cũng không cần lo lắng những tin nhắn này có làm phiền đến Giải Lâm hay không.

Khương Vũ: Ngoài trời mưa rồi mưa rồi~

– Lúc đến nhớ chú ý an toàn đó~~

Trì Thanh chọn dù xong chuẩn bị ra ngoài, âm thanh "tít tít" của nhóm chat mới lập không ngừng vang lên.

– Chờ mọi người đó~

Quý Minh Nhuệ trả lời đầu tiên:

– … Khương Vũ, thường ngày ông nói chuyện rất bình thường, sao lên mạng lại thành thế này vậy? Đừng gõ thêm mấy cái dấu ngã được không?

Giải Lâm không thấy bị làm phiền nhưng Trì Thanh lại thấy thế.

Anh đưa tay cài đặt nhóm chat sang chế độ tắt thông báo, trước khi thoát ra thì thoáng nhìn thấy tên của Giải Lâm xuất hiện trong giao diện nhóm chat.

Giải Lâm: Biết rồi, cậu cũng chú ý an toàn.

Giải Lâm: Tôi sắp đi rồi, chắc đến đó vừa đúng giờ, mọi người có thể gọi món trước.

Trì Thanh cầm dù, mũi dù chống lên đất. Bàn tay còn lại của anh thì cầm một đôi găng tay màu đen, cuối cùng anh vẫn không đeo găng vào mà xếp nó ngay ngắn để lên trên chiếc tủ ở huyền quan.

Mấy phút sau, Giải Lâm mở cửa ra, đập vào mắt hắn đầu tiên chính là một chiếc dù trong suốt quen thuộc.

Dù dựa vào tường, một bàn tay trắng bệch đặt trên cán dù.

Giải Lâm nhướng mày, lúc nhìn về phía Trì Thanh trong mắt có ý cười: "Đang chờ tôi à?"

Rõ ràng Trì Thanh đang cố ý chờ hắn nhưng lại cứ nói: "Tôi đang chờ thang máy."

Giải Lâm: "Chờ thang máy sao không nhấn nút?"

Ký hiệu đi xuống trên thang máy rõ ràng không có sáng.

Trì Thanh tính giả vờ cho đến cùng: "Mới đến, chưa kịp nhấn."

"..."

Giải Lâm không truy hỏi tiếp nữa, hắn nhất nút thang máy. Sau khi thang máy đến, hắn nhấn nút xuống tầng hầm, thang máy đưa hai người xuống thẳng bãi giữ xe dưới hầm: "Nếu đã trùng hợp như vậy, lại còn đến cùng một nơi… Lần này chắc là chịu lên xe tôi rồi nhỉ?"

Trì Thanh dùng hành động thực tế trưng ra vẻ mặt không muốn nhưng miễn cưỡng có thể chấp nhận được.

"Lần này không từ chối tôi tại chỗ." Giải Lâm cười, "Tiến bộ rất lớn."

Hắn nói như thế Trì Thanh cũng nhớ lại lúc hai người mới quen biết, một tên sống chết muốn đưa anh về nhà nhưng nói thế nào thì anh cũng không lên xe.

Trì Thanh hỏi: "Anh còn làm nghề phụ cho đi nhờ xe không?"

Cửa thang máy mở ra, Giải Lâm cầm chìa khóa xe bước ra ngoài trước. Xe của hắn đậu ở cạnh thang máy, hắn vừa mở cửa xe vừa nói: "Gì mà nghề phụ cho đi nhờ xe, ngoại trừ hai người là anh Bân với Ngô Chí ra thì chiếc xe này chỉ chở cậu. Cậu tưởng tôi rảnh rỗi đến mức ai cũng chở sao?"

Trong đơn hàng chủ xe ở app đặt xe kia của hắn tổng cộng chỉ nhận một đơn của ông trời con này.

"Đúng rồi, găng tay của cậu đâu?" Sau khi lên xe, Giải Lâm hỏi vấn đề mà mình đã chú ý rất lâu.

Hai tay Trì Thanh giấu trong ống tay áo, anh nói: "Quên đem rồi… Anh nhìn tôi làm gì?"

Giải Lâm: "Vì trông cậu là kiểu người thà quên bản thân cũng sẽ không quên găng tay."

Trì Thanh: "…"

Trước đây Trì Thanh mang găng tay có thể ngăn cách với tiếp xúc, ngăn cách với âm thanh, nhưng bây giờ đang mất kiểm soát, đeo hay không cũng chẳng khác biệt gì. Tuy không đeo găng tay rất không quen nhưng nếu đeo thì anh rất khó tìm cớ để đụng vào người bên cạnh.

Dù Trì Thanh không muốn thừa nhận, nhưng anh thật sự vì nguyên nhân này mà đặt găng tay về chỗ cũ.

Xe chậm rãi chạy ra khỏi tầng hầm đậu xe. Giọng nói Trì Thanh nghe thấy dọc đường vẫn nằm trong phạm vi mà anh chấp nhận được. Ngoại trừ hai lần gặp đèn đỏ, thời gian kẹt xe, ùn tắc khá dài, trong khoảng thời gian đó mười mấy chiếc xe cùng đậu, giọng nói lộn xộn gì cũng có.

Trì Thanh nhắm mắt, tính chờ đợt âm thanh này tự qua đi. Trong lúc chờ đèn đỏ, Giải Lâm quay sang nhìn anh: "Khó chịu à?"

Hắn hỏi xong thì phát hiện Trì Tranh giống như không nghe thấy.

Đến khi qua đèn đỏ, hắn lái được một đoạn đường lại gọi Trì Thanh lần thứ hai thì lúc này Trì Thanh mới mở mắt ra: "Vốn dĩ không có chỗ nào khó chịu, nhưng nếu anh còn gọi nữa thì sẽ bị anh làm ồn đến khó chịu."

Giải Lâm: "Cậu mới ngủ thiếp đi sao?"

Những chiếc xe tập trung một chỗ trước đó đã giải tán, cuối cùng Trì Thanh nói: "Coi là vậy đi."

Giải Lâm không chạy xe vào bãi đậu xe dưới hầm của trung tâm thương mại mà vòng qua bãi đậu xe ngoài trời ở đối diện. Giọt mưa nhỏ bé lất phất đập vào cửa kính của xe, hắn giải thích: "Gần đây có một cửa hàng bút máy, đồ bên trong cũng được, thích hợp để tặng quà, nên xe ngừng ở đây. Cậu chờ ở đây hay là vào trong cùng tôi?"

Trì Thanh không có ý kiến, cầm dù xuống xe.

Trời mưa nên trong cửa hàng không có bao nhiêu người, lúc Giải Lâm bước vào cửa hàng thì vài nhân viên ở đây giống như bị nam châm hút, giành nhau lao đến. Bên tai Trì Thanh lại bị vô số "anh Giải" với giọng điệu kích động lướt qua. Anh lùi lại vài bước, cố hết sức cách người này xa một chút, đồng thời lại nghĩ nên tìm lí do gì để đụng vào tay của Giải Lâm.

Bởi vì Giải Lâm bị nhóm nhân viên nữ… à, cũng không phải nữ hết, tóm lại tên đó bị những nhân viên này vây xung quanh, anh vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp.

Sau khi mua xong đồ bước ra, Trì Thanh không thể lui được nữa, anh ngừng lại ở con đường đi về phía trung tâm thương mại.

Trên đường có rất nhiều người.

Dòng người vào trung tâm thương mại và dòng người từ bên trong đi ra hòa vào nhau khiến cho đầy đường đều là dù. Đường đi ẩm ướt, người đi bộ cầm dù vội vàng đi qua đi lại.

Đối diện đường, một người đàn ông sải bước tiến về trước: [Đồ giảm giá quả nhiên đều hết hạn, đúng là xui xẻo, sau này không đến cái trung tâm thương mại này nữa.]

Một đôi tình nhân che chung một cây dù bước ngang qua Trì Thanh: [Thực ra mình rất thích cái áo khoác vừa rồi, nhưng mà giá mắc quá, mình không mong anh ấy ăn mặc tiết kiệm để mua quần áo cho mình…]

Cũng có người vui mừng che dù đi qua đường: [Hôm nay có lương, khao bản thân một bữa thôi.]

[…]

Có lẽ là vì ra vào trung tâm thương mại nên suy nghĩ trong lòng của mọi người đều trở nên đời thường và vụn vặt.

Giải Lâm phát hiện Trì Thanh đứng yên tại chỗ, đang định hỏi sao không đi thì thấy người bên cạnh bung dù ra, dù hơi nghiêng về trước che khuất gương mặt khắc bốn chữ "cách tôi xa ra". Sau đó, dù hơi nghiêng ra sau, lộ ra nửa cái cằm gầy gò, đôi môi đỏ thẫm mím chặt.

Tiếp theo, hắn thấy Trì Thanh mở miệng nói: "Anh có cảm thấy có rất nhiều xe trên đường không?"

Giải Lâm: "?"

Trên đường có nhiều xe, đường đi đến tầng hầm đậu xe của trung tâm thương mại và trạm xe buýt đều ở trên con đường này. Nhưng mà Trì Thanh bỗng nhiên hỏi câu này làm gì?

Trì Thanh cố gắng khiến giọng nói của mình lúc này nghe tự nhiên một chút: "… Đưa tay cho tôi. Đường nhiều xe, sợ anh bị xe đụng chết."

Giải Lâm: "…"

Trì Thanh đang cảm thấy hối hận vì anh tìm lý do một lúc lâu thế mà cuối cùng lại tìm ra một lý do tệ đến vậy. May mà ánh mắt của Giải Lâm ngừng lại trên bàn tay tr@n trụi lộ ra trong không khí ẩm ướt của anh, chỉ nghĩ rằng anh không muốn đến chỗ quá đông người nhưng lại không thích thể hiện vẻ yếu thế.

Một lát sau, Giải Lâm quay lưng về phía nhóm người ồn ào, chìa tay về phía anh.

Ngón tay Trì Thanh lạnh buốt, giọng nói biến dạng giống như yêu

ma quỷ quái bên tai tan biến trong chớp mắt. Cùng lúc âm thanh bị ngăn cách, anh cảm nhận được chút độ ấm cơ thể từ lòng bàn tay của Giải Lâm. Đầu ngón tay lạnh lẽo của anh dần dần nhiễm lấy nhiệt độ này.

Dù mà Giải Lâm che có màu đen, cùng màu với áo khoác dài của hắn, vừa nổi bật vừa cao ngất trong dòng người.

Trì Thanh nhìn Giải Lâm, âm thanh bên tai dần dần khôi phục bình thường.

Anh được Giải Lâm nắm tay dắt đi về trước, người đi trước mặt rõ ràng cẩn thận tránh khỏi dòng người. Giữa chừng, anh nghe thấy âm thanh giọt mưa rơi trên dù, âm thanh của người bên cạnh bước vào vũng nước… và cả tiếng còi ngắn ngủi của cảnh sát giao thông cùng với tiếng còi xe xung quanh.

Nghe rõ ràng nhất vẫn là câu nói của Giải Lâm.

"Cậu là trẻ con sao?" Giải Lâm nắm tay anh nói, "Không mang găng tay thì chẳng dám qua đường."

–

Người mời cơm không thể nào đến muộn hơn khách, nên nhóm ba người mới đến rất sớm.

Trong căn phòng riêng của nhà hàng đặc sản nào đó ở tầng ba trung tâm thương mại, Quý Minh Nhuệ là người đến cuối cùng trong nhóm người mới. Anh ta bước vào phòng, cởi áo khoác nói: "Tôi tưởng tôi đến sớm rồi chứ, không ngờ hai người còn đến sớm hơn tôi."

Tô Hiểu Lan đang ngồi uống trà, cô thổi nước trà trong ly nói: "Tôi sớm hơn ông hai ba phút gì đấy." Cô liếc nhìn Khương Vũ bên cạnh, "Ông biết cậu ta đến bao lâu rồi không?"

Quý Minh Nhuệ: "Nửa tiếng?"

Tô Hiểu Lan lắc đầu, làm kí hiệu số "tám" bằng tay: "80 phút."

"…"

Quý Minh Nhuệ nhìn Khương Vũ đang ngồi ngay ngắn bên cạnh, phát ra một tiếng cảm thán: "Nên mới nói… không có gì đừng đu idol."

Tô Hiểu Lan đặt ly nước xuống: "Nói đến idol, hôm nay trong rạp chiếu phim ở trung tâm thương mại hình như có buổi ra mắt phim. Nghe nói diễn viên chính sẽ đến quảng bá, là một ngôi sao rất nổi tiếng gần đây, tên Ân gì đó…"

Lúc này Tô Hiểu Lan không nhớ ra tên của ngôi sao đó, dù gì bình thường bọn họ hiếm khi có cơ hội xem phim, ngày nào cũng bận muốn chết.

Quý Minh Nhuệ càng không biết ngôi sao nữ nào. Anh ta vỗ đầu, nhớ ra một chuyện khác, nói với Khương Vũ: "Lát nữa anh em của tôi có thể sẽ nói một câu chúc mừng sinh nhật khác người, ông nghe xong thì đừng cảm thấy kỳ lạ, dùng tâm thế bình tĩnh để ứng đối là được."

Khương Vũ: "Ý ông là trợ lý Trì sao?"

Ngay sau khi Khương Vũ hỏi xong câu này thì cửa phòng mở ra.

Giải Lâm bước vào nói: "Xem ra chúng tôi đến muộn rồi."

Tô Hiểu Lan cuống quýt xua tay: "Không có không có, là chúng tôi đến sớm quá thôi."

“Để phụ nữ ngồi chờ.” Giải Lâm mỉm cười nói, “Vậy là đến trễ rồi.”

Dù là cô gái mạnh mẽ, nội tâm cứng rắn như Tô Hiểu Lan cũng bị hắn nhìn đến mức mặt nóng bừng. Nhưng cô nhanh chóng để ý rằng Giải Lâm không đi vào một mình, trong tay của hắn còn nắm lấy một…: “…?”

Quý Minh Nhuệ cũng nhanh chóng nhìn thấy gương mặt âm u tiêu biểu của anh em mình: “…??”

Khương Vũ càng ngơ ngác: “???”

Giải Lâm đưa quà qua: “Sinh nhật vui vẻ, không biết cậu thích gì nên chọn một món thực dụng, bình thường viết tài liệu chắc sẽ dùng đến.”

Khương Vũ ngơ ngác nhìn tay hai người đang lồ ng vào nhau, nói: “… Cảm ơn, tôi rất thích.”

Chủ nhân bàn tay được Giải Lâm nắm cũng lạnh nhạt nói với anh ta một câu: “Chúc mừng cậu.”

Khương Vũ: “À, cảm ơn.”

Lúc Khương Vũ đang nghĩ Quý Minh Nhuệ nhắc nhở mình lời chúc của trợ lý Trì sẽ vô cùng kỳ lạ, nhưng chẳng phải nghe rất bình thường sao, thì Trì Thanh nói tiếp: “Nếu như tôi tặng quà thì đến sinh nhật tôi cậu cũng phải đáp lễ, như vậy hai bên đều rất phiền phức. Cho nên vì để giảm bớt trình tự xã giao không cần thiết, tôi không tặng quà cho cậu.”

Khương Vũ: “…”

Anh ta biết vì sao Quý Minh Nhuệ đặc biệt nhắc nhở trước cho mình rồi.

Quả thực rất bất ngờ.

“Có lý.” Khương Vũ gật đầu, cố gắng sưu tập tính từ để nói, “… Tặng qua tặng lại đúng là rất phiền. Suy nghĩ này của anh, ờ, có hiệu quả cao cực kỳ.”

Chương 55: C55: Rạp chiếu phim

Dịch: LTLT

Sau khi mọi người đến đủ thì tất cả cùng ngồi xuống gọi món.

Giải Lâm nhìn bàn tay Trì Thanh vẫn chưa buông ra dưới bàn ăn, nhỏ giọng nhắc nhở anh: "Bây giờ không có nhiều người."

"…"

Phòng riêng cách sảnh chính một khoảng khá xa, nhân viên phục vụ bưng món ăn đi qua hành lang, cửa phòng thỉnh thoảng bị nhân viên đẩy ra, trên bàn ăn được đưa lên vài món salad trước.

Sau khi món ăn lên đủ, Trì Thanh vẫn không thả tay ra, nửa bàn tay của anh rụt lại trong ống tay áo, chỉ dùng hai đầu ngón tay móc lấy ngón áp út của Giải Lâm. Lần này không chờ hắn hỏi, anh đã nghĩ xong lý do trước, lạnh lùng nói: "Nhân viên phục vụ còn vào đây dọn đ ĩa."

Giải Lâm: "…" Được.

Tuy ba người còn lại không nhìn thấy dưới bàn xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn không ảnh hưởng việc bọn họ đã nhìn thấy từ lúc hai người bước vào phòng.

Khương Vũ bình thản nhìn Tô Hiểu Lan.

Tô Hiểu Lan nhướng mày: Tôi cũng không biết xảy ra chuyện gì, ông

hỏi Minh Nhuệ đi.

Quý Minh Nhuệ cúi đầu, chăm chú ăn cơm, bày tỏ mình không muốn tham gia thảo luận, cũng không muốn nhớ lại cảnh tượng mà mình nhìn thấy trong phòng quan sát của tổng cục trước đây. Anh ta liếc Tô Hiểu Lan: Lúc ăn cơm bớt nói chuyện.

Khương Vũ là ông cụ non, không thích ăn bánh kem cũng không quan trọng hình thức, ăn xong bữa cơm đơn giản này coi như đã mừng sinh nhật xong.

Có điều địa điểm ăn lại cố ý chọn ở trung tâm thương mại chứ không phải quán ăn ven đường, rõ ràng là lịch trình hôm nay không đơn giản chỉ có bữa ăn này. Trung tâm thương mại có đủ chỗ ăn uống vui chơi, ăn xong tùy ý dạo một chút thì có thể tìm được một nơi giết thời gian, thư giãn giải trí.

Nói theo Khương Vũ thì đây gọi là hợp lý kéo dài thời gian gặp mặt thần tượng.

"À, dù gì buổi chiều cũng không có việc gì, ăn xong chi bằng đi dạo trong trung tâm thương mại nhé? Vừa rồi nghe Hiểu Lan nói hôm nay hình như ở rạp chiếu phim có buổi ra mắt phim." Khương Vũ nói, "Tôi xem thì suất chiếu gần nhất là hai mươi phút sau, mọi người nếu đều muốn xem thì tôi đặt vé luôn?"

Hiếm khi được nghỉ phép, hai người còn lại trong nhóm người mới đều không có ý kiến.

Giải Lâm thì càng khỏi nói, trước giờ hắn vẫn luôn dễ nói chuyện, khoác lên tấm da khéo hiểu lòng người, mặt mày giãn ra, mỉm cười nói: "Được thôi, tôi không ý kiến."

Chỉ có Trì Thanh lúc nghe thấy ba chữ rạp chiếu phim đã nhíu mày.

Anh không hiểu nổi mấy người thích mừng sinh nhật này, ăn cơm thôi cũng đã đủ rồi mà.

Advertisement

Vì sao còn muốn đi xem phim?

Mười năm nay, anh gần như không bước chân vào rạp chiếu phim.

…

Rạp chiếu phim nhiều người, đông đúc, chỉ việc này đã đủ khiến anh lui binh rồi.

Bộ phim mà Khương Vũ nhắc đến là bộ phim hot nhất gần đây, chưa chiếu đã nổi tiếng, chỉ doanh thu phòng vé đặt trước thôi đã mấy trăm triệu. Diễn viên chính đều là nghệ sĩ đang nổi, đạo diễn cũng hai lần giành được giải Kim Tượng, bộ phim này nghe nói được cải biên từ một tiểu thuyết rất có tiếng. Mấy nhân tố quan trọng góp lại với nhau mới ra được thành tích tốt như thế.

Rạp chiếu phim ở tầng trên, bọn họ vừa mới đi đến cửa ra vào thì nhìn thấy một poster quảng bá khổng lồ, bốn chữ in hoa to lớn màu đen xếp dọc treo bên góc trái: "Mê thành quỷ ảnh".

Trên poster, các diễn viên chính bị sương mù màu đen che phủ, mỗi người đều chỉ lộ ra một phần mặt. Nữ chính lộ ra con mắt, hai nam chính phía trên lộ ra nửa gương mặt. Sương mù giống như một đôi tay vô hình bắt lấy bọn họ, dường như đang gào thét.

"Phim kinh dị à." Tô Hiểu Lan thật sự không nghĩ đến.

Khương Vũ lấy vé xong, chạy chậm đến nói: "Xin lỗi, phim này nhiều người mua vé quá, không mua được số liền nhau mà mua hàng trước sau… Ai muốn ngồi hai chỗ hàng sau không?

Ngoài dự đoán của Khương Vũ, Trì Thanh nãy giờ không lên tiếng, dáng vẻ lại kiểu không muốn bước nửa bước vào rạp chiếu phim lại nhận lấy hai vé đó từ tay Khương Vũ.

Trì Thanh chỉ mình với Giải Lâm: "Tôi ngồi hàng sau với anh ta."

Quý Minh Nhuệ quen Trì Thanh lâu như vậy mà chưa từng vào rạp chiếu phim cùng anh, dùng giọng điệu bị vứt bỏ nói: "… Tôi thì sao?"

Trì Thanh nhìn anh ta: "Ba chỗ còn lại, ông muốn ngồi đâu thì ngồi đó đi."

Quý Minh Nhuệ: "…" Đệt.

Bộ phim nhanh chóng mở màn, tất cả đèn xung quanh nháy mắt tối om, chỉ còn lại màn hình trước mặt phát ra chút ánh sáng. Bộ phim gần như cùng phong cách với poster, đoạn giới thiệu đầu phim tối đen như mực, sau khi phần giới thiệu với hiệu ứng âm thanh kinh dị chạy xong, trong rạp mới sáng lên được một chút.

Nhưng cũng chẳng sáng bao nhiêu, vì mở đầu là một nhóm người cầm VCR đang thám hiểm, ống kính rung lắc khắp nơi, không nhìn rõ thứ gì.

Một giọng nói giòn tan kích động hét lên: "Mấy người mau lên, mau đến xem, phía trước hình như có một ngôi làng!"

Nếu nhận xét thì bộ phim điện ảnh này là bộ phim thể loại phiêu lưu trốn thoát vô cùng điển hình.

Trì Thanh không nhìn kỹ hình ảnh trên màn hình lớn, anh với Giải Lâm ngồi trong góc ở hàng ghế sau, tất cả sự chú ý đều đặt trên bàn tay của Giải Lâm được ánh sáng màn hình chiếu lúc sáng lúc tối. Mu bàn tay gầy gầy, khớp xương rõ ràng, chiếc nhẫn mảnh ấy được

đeo ở dưới ngón tay.

Giải Lâm nhìn màn hình, xem một hồi cảm thấy không có gì thú vị bèn xoay mặt qua, đúng lúc đối diện với đôi mắt của Trì Thanh: "Không xem phim nhìn tôi làm gì."

Trì Thanh không chịu thừa nhận: "Là anh đang nhìn tôi."

"Tôi đang nhìn cậu, xem cậu hay hơn xem phim nhiều." Giải Lâm mỉm cười thừa nhận, "Cậu cũng thú vị hơn phim."

"…"

Vừa rồi Trì Thanh vẫn luôn sắp xếp từ ngữ ở trong lòng, không biết lần này nên tìm cớ gì, nói thầm trong bụng lý do trong rạp tối quá thì nghe có giả quá không?

Sau khi đối diện với ánh mắt của Giải Lâm, anh nghĩ… thôi bỏ đi.

Ngày hôm nay anh tìm cớ nhiều lắm rồi, đã nhiều đến mức bản thân anh còn cảm thấy mình bị điên.

Chuyện này làm một hai lần còn được, nếu như lại bắt anh tiếp tục nói lung tung với Giải Lâm thì anh thà chọn về nhà, cùng lắm là đóng cửa không ra ngoài nửa tháng, ồn thì ồn nhưng cũng không chết liền được.

Trì Thanh đưa ra quyết định, đứng lên rời khỏi rạp.

Nhưng mà một giây trước khi anh đứng dậy, anh cảm thấy có thứ gì đó nhẹ nhàng phủ lên mu bàn tay mình.

"Coi cậu đứng ngồi không yên kìa." Giải Lâm nắm tay của anh nói, "Xem phim thôi cũng chê nhiều người."

Xung quanh quá tối, rất khó thấy rõ động tác của người bên cạnh,

cũng chính vì thế mà sau khi hắn bỗng nhiên vươn tay đặt lên tay anh thì anh ngẩn người.

Anh rất quen cảm xúc ấm áp này, quen thuộc đến mức tâm trạng vốn bực bội không hiểu sao được vuốt v e bình tĩnh lại vào khoảnh khắc đó.

Tình tiết phim đang bước vào nội dung chính, nhóm người cầm VCR thám hiểm lúc đầu đều không ai sống sót, nhưng những đoạn phim mà bọn họ quay lại được lưu truyền trên mạng. Mọi người gọi ngôi làng thần bí trong đoạn phim là "thành phố ma". Nơi này thu hút không ít người yêu thích thám hiểm.

Tuy Quý Minh Nhuệ là cảnh sát vì nhân dân phục vụ, cao lớn thô kệch, nhưng thực ra lại rất nhát gan. Lúc nhỏ, mẹ anh ta dùng mẫu câu "còn không làm thế này thì sẽ bị xxx bắt đi đó", hù lần nào sợ lần đó.

Lúc làm việc, anh ta còn có thể dựa vào vẻ cương trực cứng rắn, bây giờ đã tan làm, bản tính lộ ra không sót chút nào.

"Hiểu Lan." Sau khi đội của nhân vật chính bước vào thành phố ma, Quý Minh Nhuệ run rẩy nói, "Có thể cho tôi mượn cánh tay của bà dựa một chút không?"

Tuy Tô Hiểu Lan cũng bị lây nhiễm bởi bầu không khí kinh dị, nhưng biểu hiện vẫn coi như bình tĩnh, cô nói: "… Ông dựa đi."

Cũng đúng lúc này, bọn họ mới phát hiện bộ phim này thế mà là một bộ phim dành cho các cặp đôi.

Thời gian này, một bộ phim đề tài kinh dị sẽ vô cùng nổi bật trong mớ phim hài kịch và phim thương mại, là một trong những mục cần thiết để thăng tiến tình cảm lúc hẹn hò.

Với lại phải nói rằng, đạo diễn của bộ phim này quả thật rất có thực lực, khiến những người vốn định thể hiện khí phách đàn ông cũng bắt đầu run rẩy.

Cô gái ngồi bên cạnh Trì Thanh nói: "Anh à, em sợ quá, đoạn vừa rồi toàn máu me."

Bạn trai của cô trả lời: "Anh cũng sợ, may mà mới nãy ăn cơm ít."

Giải Lâm khẽ nhéo khớp xương ngón tay nào đó của Trì Thanh, ra hiệu cho anh phân chút sức lực nghe mình nói chuyện, nhéo xong thì quay sang hỏi Trì Thanh: "Cậu cảm thấy bộ phim này thế nào?"

Trì Thanh thành thật trả lời: "Mở màn được hơn sáu mươi phút, trong sáu mươi phút này tôi đã suy nghĩ nhiều lần vì sao nó lại được gắn nhãn kinh dị?"

Theo lí mà nói, cái thứ này không xứng để gọi là phim kinh dị.

Giải Lâm bày tỏ sự tán đồng với quan điểm của anh.

Thế là bởi vì bộ phim quá nhạt nhẽo mà hai người có thể bình tĩnh nằm trên giường và dưới gầm giường mà hung thủ gây án bắt đầu tán dóc, chủ đề vẫn xoay quanh bộ phim này.

Thực ra từ lúc mới vào rạp, cô gái ngồi bên cạnh Trì Thanh đã chú ý đến hai người đàn ông đẹp trai ngồi cạnh rồi. Hai người họ đẹp trai đến mức dù lúc này cô bị tình tiết phim dọa sợ mất hồn mất vía nhưng cũng không quên phân tâm, để ý xem người bên cạnh nói gì, thỉnh thoảng còn cố ý lơ đãng nhìn bọn họ.

Vì vậy cô gái nghe thấy một người trong bọn họ nhìn đẹp trai thì đẹp trai đấy, nhưng lại mang đến cảm giác âm u cho người khác, nói: "Nhát dao này bị lệch rồi, vị trí tim không nằm ở đó."

Người đàn ông còn lại mắt mang ý cười, nói: "Ừ, vị trí của ruột cũng

không đúng lắm.”

Người kia lại cười tiếp tục nói: “Có lẽ đạo diễn không hiểu giải phẫu học lắm, với lại nếu như muốn khiến một người chết trong trạng thái đau đớn nhất nhưng lại tỉnh táo nhất, thực ra có thể chọn cách thức khác, không cần phiền phức như thế.”

Cô gái: “…”

Cô đã nghe thấy gì vậy?

Đây là chủ đề nói chuyện giữa các anh đẹp trai sao?

Cô càng nghe càng sợ đến trắng bệch, người mỉm cười kia thậm chí còn ví dụ ra vài loại. Cô vốn đã bị tình tiết phim dọa sợ chảy mồ hôi lạnh, lúc này càng không ngồi yên được nữa. Cô kéo ống tay áo của bạn trai nói: “Chúng ta đừng xem nữa, đi trước đi.” Cô dùng khẩu hình nói, “Hai người bên cạnh hình như không bình thường.”

Trì Thanh chẳng hề hay biết mình đã thành công dọa người khác chạy, nửa đoạn sau anh cũng ngủ mất.

Người còn lại có thể nói là bình tĩnh nhất thì nhàm chán lướt điện thoại một hồi.

Ngô Chí rất lâu không liên lạc mười phút trước có gửi tin nhắn cho hắn: Có đó không?

Khoảng thời gian này, vì thẻ tín dụng bị gia đình khóa mà Ngô Chí cũng yên tĩnh được một đoạn thời gian.

Gã còn chưa kịp nói rõ ý đồ thì Giải Lâm đã nói: Không rảnh, lát nữa liên lạc đi.

– Em còn chưa nói tìm anh làm gì mà.

Giải Lâm trả lời: Đã nói không rảnh.

– Bây giờ anh đang bận cái gì?

– Xem phim.

Ngô Chí nói thầm xem phim mà thôi, cũng chẳng cản trở: Chẳng lẽ anh lại lấy cớ cho mượn tay rồi nên không tiện gõ chữ để lừa gạt em? Dù gì cũng là bạn bè, không cần như thế đâu.

Cuối cùng, câu này của gã gửi qua không bao lâu thì nhận được một tấm ảnh tối om mà Giải Lâm gửi đến.

Mới đầu gã còn chưa biết Giải Lâm gửi tấm ảnh này là có ý gì, đến khi gã chỉnh độ sáng màn hình điện thoại và phóng to ảnh ra thì mơ hồ nhìn thấy hai bàn tay đang chồng lên nhau.

Chiếc nhẫn mang tượng trưng của Giải Lâm rất bắt mắt, tuy bàn tay còn lại mơ hồ nhìn không rõ ràng lắm nhưng vẫn thấy trắng đến chói mắt trong khung cảnh tối đen như mực.

Ngô Chí: …

Cuối cùng Giải Lâm gửi cho gã một tin: Không lừa cậu, thật sự cho mượn rồi.

Chương 56: C56: Nhảy lầu

Dịch: LTLT

"Sao tỉ lệ người xem của hàng mấy ông thấp vậy?" Bộ phim kết thúc, Quý Minh Nhuệ quay lại nhìn thấy chỗ lúc mua vé hiện thì đầy ghế đã không còn ai nữa.

Đặc biệt là mấy vị trí ngay bên cạnh Giải Lâm với Trì Thanh, toàn bộ đều trống không.

Trì Thanh thức dậy, đứng lên đi ra ngoài: "Không biết."

Giải Lâm cũng không chú ý bên cạnh, tốt bụng suy đoán: "Có thể là thấy phim không thú vị nên đi về sớm rồi."

Quý Minh Nhuệ: "..."

Phim k1ch thích như vậy mà còn không thú vị à?

Hết phim, người đi thang máy xuống còn đông hơn lúc lên nhiều. Nhóm người Trì Thanh chờ hai nhóm phía trước xuống trước, bên cạnh còn có một người phụ nữ với một đứa trẻ cũng đang chờ thang máy.

Đứa nhỏ nói: "Mẹ ơi, vừa rồi còn ở đây, quay lại tìm thử đi mẹ."

Đứa nhỏ không chịu từ bỏ, nâng âm lượng lên rất cao. Trì Thanh bị cô bé làm ồn đến mức huyệt thái dương nhíu lại, nghe rõ ràng: [Kẹp tóc con bướm của mình, đó là kẹp tóc con bướm mà mình thích

nhất!]

Bốn chữ "kẹp tóc con bướm" giống như ma âm xuyên vào tai.

Cô bé vẫn đang kêu gào kẹp tóc, Trì Thanh nhìn cô bé mấy lần, nhìn thấy bên trong chiếc mũ nhỏ màu đỏ sau lưng cô bé lộ ra một chiếc cánh nhựa màu tím.

Còn Giải Lâm thì rất kiên nhẫn, khuỵu gối xuống nói chuyện phiếm với Ma Âm: "Sao thế bé con?"

Trong mắt cô bé lóe lên nước mắt, nói: "Dạ rơi mất đồ rồi."

Giải Lâm đang định hỏi "rơi đồ gì" thì thấy một bàn tay giấu trong tay áo, dùng vải áo làm vật che chắn, cách lớp vải đó lấy ra một món đồ nhỏ màu tím từ trong mũ của cô bé. Cả quá trình, bàn tay kia không tiếp xúc trực tiếp với vật đó.

"Chắc thầy cô đã dạy cháu." Chủ nhân của bàn tay kia nói, "Không được làm ồn nơi công cộng."

Cô bé chớp mắt, nuốt nước mắt sắp chảy ra vào trong lại, bỏ qua giọng điệu lạnh lùng anh nói, vui mừng nhận lấy kẹp tóc: "Tìm thấy rồi, kẹp tóc của cháu!"

Trì Thanh buông tay, nghĩ thầm cuối cùng cũng yên tĩnh.

Thang máy mới xuống nhanh chóng đi lên lại, trước khi cửa thang máy sắp khép lại, bộ bàn tay chen vào trong khe cửa, một người đàn ông mặc áo jacket màu đỏ đen vội vã lách vào, hắn ta đội mũ lưỡi trai, trước ngực đeo máy ảnh, sau khi hắn ta vào thì thang máy vừa vặn bị nhét chật kín.

Bởi vì chen chúc, lần này Trì Thanh không cần bất cứ lý do nào, mu bàn tay khẽ chạm vào đầu ngón tay của Giải Lâm.

Advertisement

Sự yên tĩnh này không thể duy trì quá lâu, sau khi ra khỏi trung tâm thương mại, Giải Lâm cầm dù giống như lúc đến dẫn anh đến bãi giữ xe. Sau khi lên xe, Giải Lâm lại không vội nổ máy, tay của hắn đặt trên vô-lăng, bỗng nhiên nói: "Hình thức dị ứng rượu của cậu rất đặc biệt."

Lúc nói câu này, Giải Lâm vẫn mỉm cười, giống như chỉ đang tự nhiên bàn luận chuyện thời tiết hôm nay với anh. Có đôi khi, người này trông giống một tên điên, nhưng không thể phủ nhận rằng có nhiều lúc hắn mang đến cảm giác kiêu ngạo cho người khác: "Mỗi lần sau khi cậu uống rượu hình như sẽ làm một vài hành động khác lúc bình thường."

"Ví dụ như… đúng lúc tản bộ xuống dưới lầu, đúng lúc phát hiện người chồng trong nhà đó bạo hành vợ con thời gian dài." Giải Lâm nói, "Lại ví dụ như hôm tìm bạn trai của Dương Chân Chân, Quý Minh Nhuệ xuất hiện ở cửa nhà tắm có thể có rất nhiều lời giải thích, nhưng cậu lại không cảm thấy có người báo án nên cậu ta mới đến đó, mà ngược lại xác định là cậu ta đến bắt người. Còn cần tôi nói nhiều hơn không? Chuyện Nhậm Cầm tạm thời không nói đến, cô bé vừa rồi chưa nói thứ mình đánh rơi là kẹp tóc."

Trì Thanh nhìn chằm chằm con đường xe cộ tấp nập bên ngoài cửa xe: "Tôi…"

Giải Lâm giống như đoán được anh muốn nói gì bèn chặn lời của anh lại: "Coi như cậu đúng lúc nhìn thấy đi, nhưng cũng không xác nhận lại với cô bé có phải đang tìm kẹp tóc không."

Trì Thanh chưa từng nghĩ rằng mình có thể hoàn toàn che giấu, không để lại bất cứ dấu vết nào chuyện đọc được suy nghĩ trong tình huống trạng thái tinh thần kém và âm thanh xung quanh quá nhiều. Huống hồ có đôi khi, quá nhiều giọng nói khiến anh không

thể lập tức phân biệt được đâu là giọng nói thật, đâu là giọng nói trong lòng của người khác.

"Còn nữa." Giải Lâm chợt nhấc tay lên, lòng bàn tay chạm vào Trì Thanh, "Trong bí mật của cậu hình như có tôi."

Cơn mưa bên ngoài trở nên lớn hơn, Trì Thanh từng nghĩ Giải Lâm không dễ lừa, nhưng không ngờ hắn lại nhớ rõ từng chuyện một trong lòng như thế.

Giữa lúc yên lặng, những người ở con đường phía trước bỗng nhiên tản ra xung quanh. Không biết là ai phát ra tiếng thét chói tai đầu tiên, trong tiếng thét ngắn ngủi ấy, một cái bóng màu đen rơi thẳng xuống, giống như con chim rơi thật nhanh từ tầng trên cùng xuống.

Xe chạy ngang đều bị nhóm người chạy tán loạn này buộc ngừng lại.

"Rầm!"

Sau khi rơi xuống, cái bóng màu đen không còn động đậy nữa, dòng máu màu đỏ chậm rãi lan ra xung quanh chỗ tiếp xúc với mặt đất, không bao lâu nhuộm đỏ con đuời phía dưới cơ thể. Đó là người đàn ông mặc áo jacket màu đỏ đen.

Hắn ta mở to mắt, cả cơ thể tạo thành hình chữ "đại" (大), đầu nghiêng qua một bên, nước mưa rơi trên mặt hắn ta làm loãng vết máu. Cả gương mặt hắn ta đều là máu, máy ảnh đeo trên cổ đập xuống đất vỡ thành từng mảnh nhỏ.

"Chuyện gì vậy?"

"Có người nhảy lầu!"

"Có người chết! Á!!!"

Mọi người thét lên.

Gã đàn ông bỗng nhiên nhảy lầu đã phá vỡ sự im lặng trong xe, điện thoại reo lên, Trì Thanh nghe máy.

Quý Minh Nhuệ: "Tôi mới xuống tầng hầm đậu xe, còn chưa chạy ra được, bên ngoài sao thế, nghe nói có người nhảy lầu à?"

Mười phút trước, Trì Thanh mới nhìn thấy gã đàn ông mặc áo jacket màu đỏ đen trong thang máy, lúc đó hắn ta còn sống sờ sờ đứng trong thang máy.

—

"Người chết là đàn ông, tên Trương Phong, năm nay 31 tuổi, độc thân, người Dương An. Anh ta ngã từ tầng cao nhất xuống, chết tại chỗ, bây giờ đang liên lạc với người nhà." Một tiếng sau, Quý Minh Nhuệ vừa mở hồ sơ xem vừa đi đến nhà xác cùng Giải Lâm, "À, còn nữa, anh ta tốt nghiệp trường truyền thông An Dương, nghề nghiệp là…"

Hành lang đi đến nhà xác lạnh lẽo, trông rất không chân thực.

Đặc biệt là sau khi mở cửa bước vào, từng hộc tủ hình vuông thẳng tắp quay về phía cửa, vuông vức đặt ở nguyên một mặt tường.

Giải Lâm ngừng trước một hàng trong đó, vừa đeo bao tay cao su vừa nói: "Nghề nghiệp là phóng viên giải trí, hay nói cách khác là thợ săn ảnh."

Ba chữ "thợ săn ảnh" trong miệng Quý Minh Nhuệ lập tức bị kẹt lại.

Anh ta nghi ngờ có phải vừa rồi cố vấn Giải nhìn lén hồ sơ không?

"Khương Vũ thiên vị cũng không thiên vị đến thế này chứ." Quý Minh

Nhuệ lẩm bẩm nói, "Bảo cậu ta về cục tìm hồ sơ vụ án, sau khi tìm thấy lại gửi tài liệu cho anh trước."

Giải Lâm nhìn lướt qua một hàng số hiệu trên tủ đựng xác: "Cậu ta không gửi cho tôi."

Quý Minh Nhuệ: "Hả?"

"Lúc ở trong thang máy đã nhìn ra được rồi. Chỗ khuỷu tay áo và đầu gối của hắn ta có dấu vết bị mài mòn, rõ ràng không phải người yêu thích chụp ảnh bình thường. Đương nhiên nếu như bình thường hắn ta rảnh rỗi không có gì làm, thích trèo lên cây chụp lá thì coi như tôi chưa nói." Giải Lâm nói tiếp, "Với lại hắn ta vai cao vai thấp rõ ràng, chắc là bình thường gác giá máy ảnh."

"Soạt."

Giải Lâm mở tủ đựng xác thứ hai hàng thứ ba ra.

Một thi thể được phủ vải trắng xuất hiện trong tầm mắt của tất cả mọi người.

Động tác của Giải Lâm có thể nói là nhẹ nhàng vén vải trắng lên, nói: "Và cả quần áo mà hắn ta mặc."

Quý Minh Nhuệ: "Quần áo làm sao?"

Giải Lâm nghiêng đầu gọi: "Trợ lý."

Trì Thanh đi đến nhà vệ sinh, sau khi quay lại thì khoanh tay trước ngực, dựa vào hàng tủ kia, cũng không chê mấy xác chết không rõ ràng đang nằm bên trong tủ. Sắc mặt anh còn lạnh hơn nhà xác: "Tự kéo."

Làm trợ lý ngông cuồng đến như này ngoài anh ra chẳng còn ai khác.

Giải Lâm thấy không sai được, cúi đầu rất nhanh: "… Đương nhiên là tôi tự kéo, tôi chỉ gọi cậu thôi."

Trì Thanh không biết hắn làm thế nào làm được vẻ điềm nhiên như không có chuyện gì sau khi nói xong mấy lời đó trên xe.

Giải Lâm: "Đứng mệt không? Có cần lấy ghế đến ngồi một lát không?"

Trì Thanh: "Đứng không mệt, nhưng nói chuyện với anh rất mệt."

"…"

Trì Thanh mới bước vào, Quý Minh Nhuệ còn đang bị đả kích do ba chữ "thợ săn ảnh" mang đến. Anh ta chỉ xác chết trước mặt hỏi: "Ông nhìn ra được anh ta làm nghề gì sao?"

Trì Thanh nhìn xác chết một cái: "Thợ săn ảnh."

Quý Minh Nhuệ bị trọng thương lần hai: "… Mấy người đều có thể nhìn ra được à?"

Trì Thanh chỉ nói: "Vừa rồi ở cửa nghe thấy."

Thực ra, anh nghe thấy ở nhà vệ sinh, nhà xác rất yên tĩnh, đến mức tiếng kêu r3n tan nát cõi lòng trong lòng Quý Minh Nhuệ mấy phút trước trở nên vô cùng rõ ràng: [Vì sao anh ấy nhìn một cái thì có thể nhìn ra được thân phận của người chết là thợ săn ảnh hả hả hả?!!!]

[Sự tồn tại của loại người này là để xem thường đám Muggle chúng tôi sao?!!]

[Hu hu hu hức o(╥﹏╥)o]

Lúc đó Trì Thanh đang rửa tay, rất muốn bịt cái miệng của anh ta lại.

Chủ đề quay lại bộ quần áo kia, sau khi Giải Lâm mở quần áo ra, Quý Minh Nhuệ hít sâu một hơi tiến lại gần. Đối diện với xác chết ngã nát nửa bên đầu, anh ta không thể tập trung chú ý ngay lập tức được, nhìn lần thứ hai mới nhìn rõ ràng: "Quần áo này… là áo jacket bình thường mà, chất liệu chống gió, loại hơn 200 tệ trên taobao, cho tôi năm phút tôi có thể tìm được một mẫu giống vậy ở đường lớn."

"Quần áo rất bình thường, nhưng mà người bình thường sẽ không may nhiều túi bên trong áo như thế." Giải Lâm cởi cái áo jacket ra hết, lộ ra các túi nhỏ hình vuông bên trong áo, "Những cái túi này chắc là chỗ mà bình thường hắn ta nhét kính viễn vọng mini và thứ khác vào."

Quý Minh Nhuệ chợt hiểu ra: "Nói đến thì hôm nay là ngày ra mắt phim đầu tiên, hình như diễn viên chính sẽ xuất hiện, chắc anh ta đến canh chụp." Tuy lúc bọn họ xem phim không nhìn thấy bóng dáng diễn viên chính đâu.

Giải Lâm: "Pháp y kiểm tra thi thể ở hiện trường nói thế nào?"

Quý Minh Nhuệ: "Xác định sơ bộ là bất ngờ trượt chân té lầu, lan can bảo vệ ở tầng thượng bị lỏng, có người từng báo tình huống này, nhưng vẫn luôn không có ai sửa. Hiện trường không có dấu vết đánh nhau, cũng không có người thứ hai xuất hiện, xác suất lớn là không cẩn thận ngã xuống."

Quý Minh Nhuệ nói xong, Giải Lâm gật đầu ra hiệu đã biết, tiếp tục nhìn đống mảnh vụn máy ảnh trong túi bên cạnh, máy ảnh vỡ nát, rất khó ghép lại hoàn chỉnh. Hắn nhìn cẩn thận một lúc lâu, hỏi: "Đồ đạc đều ở đây à?"

Quý Minh Nhuệ: "Cố hết sức "gom" hết xác của nó rồi, dù gì cũng

đã quét cả con đường đó, thứ rơi trên đường đều ở đây.”

[Chắc là té lầu ngoài ý muốn, không chạy đi đâu được, không biết cố vấn Giải còn nhìn cái gì.]

Trì Thanh cũng đang nhìn đống mảnh vụn kia, sau khi nhìn mấy lần, trả lời cho anh ta ở trong bụng: Anh ta đang tìm thẻ nhớ.

Tên thợ săn ảnh này mang máy ảnh ra ngoài nhưng khe đựng thẻ nhớ lại trống rỗng.

Sau đó anh lại nghe thấy Quý Minh Nhuệ xả ở trong lòng: [Tên họ Trì với tên họ Giải này, có thể xưng là thần xui xẻo, đi đến đâu là có người chết ở đấy. Không phải hung thủ, mà vượt qua cả hung thủ.]

Trì Thanh: “…”

Chương 57: C57: Thợ săn ảnh

Dịch: LTLT

Túi đựng đồ yên lặng nằm trong tay Giải Lâm, bên trong đựng đầy các mảnh vụn màu đen.

Thẻ nhớ có lẽ đã bị rơi mất rồi.

Trên đường có nhiều người như thế, còn có xe đến xe đi, một chiếc xe cán qua thôi thì thẻ nhớ không biết đã đi đâu rồi.

"Không có điểm đáng ngờ, với lại từ vị trí đứng của anh ta nhìn xuống đúng lúc có thể đối diện với hậu trường riêng của rạp chiếu phim. Anh ta đến đó canh chụp minh tinh, nhưng mà số của anh ta không tốt lắm, hôm nay diễn viên chính không đến, không chỉ canh trúng nỗi cô đơn mà người còn canh đến mất mạng." Quý Minh Nhuệ tăng ca vào ngày nghỉ, đi nửa vòng trong nhà xác, đi đến mức cả người thấy lạnh, gọi điện thoại về báo cáo với người ở đồn, "Có thể nghĩ rằng, thợ săn ảnh cũng là nghề nghiệp nguy hiểm, báo cho người nhà anh ta mau đến đi, mang xác về."

Giải Lâm đặt túi đựng đồ xuống, chậm rãi tháo găng tay cao su ra, hắn quay sang nhìn thấy Trì Thanh đang dựa vào tủ đựng xác, hình như còn dựa rất vui vẻ… Đương nhiên tâm trạng vui vẻ này không nhìn ra được từ bên ngoài, thậm chí ngoại trừ Giải Lâm thì dường như không ai phát hiện tinh thần của Trì Thanh lúc này thực ra rất thoải mái.

Giải Lâm: "Thân là trợ lý lại ở bên cạnh giám sát, đã vậy tâm trạng

còn rất tốt nhỉ?”

Gương mặt dù là lúc nào cũng đều u ám của Trì Thanh lần đầu tiên bị người khác nói tâm trạng tốt, chuyện này khiến bản thân anh cũng tò mò cực kỳ: “Nhìn sao ra được tâm trạng tôi tốt?”

Giải Lâm còn thật sự trả lời câu hỏi này, hắn bước đến gần anh trước, gần đến mức Trì Thanh có thể cảm nhận được ánh mắt của hắn nhìn mình dường như mang theo một loại nhiệt độ nào đó: “Lúc tâm trạng cậu không tốt, cậu thích cụp mắt xuống, còn thích mím khóe môi, sẽ đút tay vào túi áo. Bây giờ thì cậu không có, chỉ đơn giản không có biểu cảm.”

Trì Thanh: “…”

Những chi tiết này bản thân anh còn chưa chắc đã rõ ràng.

Giải Lâm lại cảm thán: “… Trước đây, nếu tôi đến gần cậu như thế này thì cậu đã sớm nhíu mày rồi.”

Trì Thanh: “Nhíu mày thì anh sẽ cút ra xa sao?”

Giải Lâm: “Rất tiếc, chắc chắn sẽ không.”

Hắn cũng bắt chước dáng vẻ của Trì Thanh, dựa vào bên cạnh, nhiệt độ của tủ đựng xác đằng sau lạnh lẽo: “Nhà xác khiến cậu vui đến thế à?”

Một lát sau, lúc thời gian lâu đến nỗi khiến hắn tưởng rằng Trì Thanh sẽ không trả lời mình thì người bên cạnh lại chợt nói: “Anh không cảm thấy nơi này rất yên tĩnh sao?”

Giải Lâm: “…”

Lần này, người im lặng lâu lại là Giải Lâm, một lát sau hắn mới nói: “Đều là người chết, quả thật rất yên tĩnh.”

Trì Thanh bày tỏ đồng ý với câu nói này: "Trước đây tôi không có cơ hội đến đây, không ngờ còn có nơi yên tĩnh này." Câu nói này nghe rất giống muốn đến nhà xác nằm một hồi.

Quý Minh Nhuệ báo cáo tình huống cho đồn cảnh sát xong, sau khi cúp điện thoại thì nghe thấy đoạn đối thoại này: "…?"

[Anh hai.]

[Mấy người đang nói cái gì vậy?]

[Có thể nói chuyện bình thường chút không?]

[… Với lại cái gì mà không có cơ hội? Ông đang sống đương nhiên không có cơ hội đến nhà xác rồi!]

Trì Thanh thật sự cảm thấy yên tĩnh.

Dường như không có bất cứ giọng nói nào ngoại trừ giọng nói của vị cảnh sát họ Quý – người bạn lâu năm của anh. Anh thật sự rất muốn ném anh ta ra khỏi đây.

Quý Minh Nhuệ mắng thầm trong lòng xong, vội vàng rời khỏi nơi này: "Đi thôi… Trời đã tối rồi."

Sau khi Trì Thanh về đến nhà thì trời đúng lúc tối đen, chuyện có người rơi xuống ở trước mặt không ảnh hưởng chút gì đến anh. Anh tắm rửa như thường ngày xong, lấy một miếng bít tết ở trong tủ lạnh ra, cầm dao cắt miếng bít tết màu đỏ như máu này thật kỹ lưỡng.

Đầu dao nhỏ màu bạc chưa cắt vào phần thịt màu đỏ tươi.

Anh chợt nhớ đến khoảnh khắc Giải Lâm đ ến gần anh ở trong nhà

xác hơn một tiếng trước.

Sau đó, bên tai anh lại phát câu mà Giải Lâm đã nói:

– Bí mật của cậu, hình như có tôi.

Cuộc trò chuyện bí mật bị xác chết đột ngột nhảy lầu cắt ngang, không ai trong hai người chủ động nhắc đến nữa. Trì Thanh cũng không biết hắn đã đoán được bao nhiêu, chuyện Giải Lâm đoán được có thể không chỉ là những gì mà hắn nói trên xe hôm nay, dù sao thì trực giác của tên này nhạy cảm đến đáng sợ.

Sáng sớm hôm sau, Trì Thanh mở mắt thì nhận được tin nhắn của Giải Lâm: Chào buổi sáng, hôm nay tôi phải đến đồn cảnh sát Vĩnh An một chuyến, hỏi giùm tôi trợ lý của tôi muốn ở nhà nghỉ ngơi hay là đi cùng tôi?

"…"

Trì Thanh không chút do dự gõ hai chữ "không đi", trong tòa nhà yên tĩnh cả đêm bỗng nhiên phát ra một tiếng thét chói tai biến dạng: [A a a, mở hotsearch thì phát hiện nhà mình sập* rồi!] (*塌房: ngôn ngữ mạng của TQ, ý chỉ idol của mình hẹn hò hoặc kết hôn)

Tuy Trì Thanh lăn lộn trong giới diễn viên không có thành tích gì, nhưng anh hiểu một chuyện: Không ai có thể ngủ bên cạnh một cô gái đu idol sập nhà.

Một mình cô ấy có thể đấu lại cả thế giới.

Trì Thanh nhúc nhích ngón tay, xóa chữ "không" đi.

Đồn cảnh sát Vĩnh An.

Quý Minh Nhuệ sáng sớm đã nhận được điện thoại báo án. Người ở đầu dây bên kia nói rằng bản thân muốn tự sát.

Thế là lúc Trì Thanh theo sau Giải Lâm bước vào cửa, anh miễn cưỡng nghe thấy một câu nói của Quý Minh Nhuệ trong một đống giọng nói khác: "Cuộc đời của anh mới bắt đầu, 24 tuổi, anh bạn à, đang là độ tuổi như hoa đó."

Quý Minh Nhuệ nghiêng đầu, kẹp điện thoại ở giữa cổ, tai áp sát vào, nhanh chóng mở trang baidu tìm kiếm: Người có tài nhưng thành công trễ gồm những ai?

Quý Minh Nhuệ: "Tôi kể chuyện của Khương Tử Nha cho cậu nghe. Cậu khoan hẵng kích động, tuyệt đối không thể vì chút trắc trở thì nghĩ không thông. Còn có người kia…"

Trì Thanh: "…"

Anh bị sốc trước trạng thái làm việc kỳ lạ của Quý Minh Nhuệ, trong lúc nhất thời quên mất những giọng nói ồn ào xung quanh. Đến khi anh hoàn hồn lại thì giọng nói ở khắp nơi trong đồn cảnh sát không ngừng chui vào trong tai anh.

Anh không kiên nhẫn cụp mắt xuống, tay thì bị người bên cạnh cầm cổ tay lôi ra khỏi túi áo.

Giải Lâm chậm rãi cởi găng tay của anh ra, sau đó phủ lòng bàn tay mình lên.

Trì Thanh: "?"

Trước khi lấy ra, Giải Lâm nói cái cớ trước đây Trì Thanh từng nói, nắm tay anh nói: "Người nhiều, sợ cậu bị người khác chen chết."

"…"

Giải Lâm giống như biết anh chê ồn, tránh đi đám đông chen chúc trong đồn cảnh sát giùm anh, cũng tránh khỏi tất cả âm thanh rắc rối.

Hôm nay hắn đến tìm Võ Chí Bân nói chút chuyện, cuối cùng đúng lúc anh Bân có việc nên không ở đây, thế là chỉ có thể dẫn trợ lý Trì ngồi uống trà ở đồn cảnh sát Vĩnh An.

Quý Minh Nhuệ miệng khát khô cúp điện thoại, uống một ngụm nước: "Sao hai người lại đến đây?"

Giải Lâm nói: "Đến tuần tra cậu làm việc, người tự sát kia không tự sát nữa à?"

Quý Minh Nhuệ: "Coi… như vậy đi. Cuối cùng anh ta nói lầu cao quá, ngã xuống không đẹp."

Trì Thanh: "…"

Giải Lâm lại cảm thấy rất hứng thú, hắn rất dễ cảm thấy hứng thú với rất nhiều chuyện: "Mỗi ngày các cậu đều thường xuyên nghe cuộc gọi thế này à?"

"Cũng có kiểu khác." Quý Minh Nhuệ nói, "Thất tình, chặt chân, hai ngày trước còn có người báo án nói là hi3p d@m."

Đúng lúc Tô Hiểu Lan ôm hồ sơ đi ngang qua, tiếp lời: "Cuối cùng chạy đến hiện trường, cô gái báo án kia khóc nói chó nhà hàng xóm hi3p d@m chó nhà bọn họ."

Nói đến đây, điện thoại lại reo lên "reng reng reng".

Quý Minh Nhuệ giật mình vừa rồi mình còn chưa đi vệ sinh, thế là sau khi nghe máy thì thuận thế nhét điện thoại cho Trì Thanh, dùng khẩu hình nói: "Nghe giùm tôi, quay lại liền."

Trì Thanh lạnh lùng đưa điện thoại lại gần tai mình, giọng nam bên kia vội vã nói: "Alo? Cảnh sát à?"

Giọng nam vội vã kia nói xong thì thở hổn hển mấy hơi, hơi thở phun vào trong ống nghe.

Trì Thanh mở miệng nói ba chữ: "Nói trọng tâm."

Bên kia: "…"

"Có ai như cậu chứ." Giải Lâm không nghe nổi nữa, đành phải làm việc thay trợ lý. Hắn kéo tay Trì Thanh tiện thể kéo ống nghe đến bên tai mình, làm trong ống nghe thay đổi, nói rất ra dáng: "Alo, xin chào, đây là đồn cảnh sát Vĩnh An."

Lời thoại quả thật không có vấn đề gì, nhưng mà giọng nói vừa nghe đã biết không phải người bình thường.

Lúc Giải Lâm nói chuyện, dù đã cố ý khiến giọng nói của bản thân nghe mềm mại một chút, nhưng vẫn mang chút mùi vị cẩu thả: "Anh đừng gấp, từ từ nói."

Giọng nam kia hoảng loạn cực độ, không có tâm tư lo những chuyện này, anh ta nhỏ giọng nói: "… Tôi nghi ngờ có người muốn giết tôi."

"Tôi nghi ngờ nhà tôi có ma", "tôi nghi ngờ bạn tiểu học đã mất của tôi thực ra chưa chết", "tôi nghi ngờ…." …

Đồn cảnh sát nhân dân Vĩnh An cũng thường nhận những cuộc báo án như thế này, thậm chí nửa đêm đến nhà ông cụ có "ma quấy phá" thay vít bóng đèn, dùng phương thức khoa học vật lý nói cho ông ấy biết: Sở dĩ bóng đèn nhấp nháy là vì vít bị lỏng.

Kiểu câu mở đầu bằng "tôi nghi ngờ" thì mười câu hết chín câu đều là nghĩ quá nhiều.

Nhưng mà giọng nam ở đầu kia điện thoại run rẩy nói: "Thật đó, đồng chí cảnh sát à, có người muốn giết tôi."

Khi Quý Minh Nhuệ quay lại thì cuộc gọi đã kết thúc rồi: "Có chuyện gì vậy?"

Giải Lâm: "Anh ta nói là nghi ngờ có người muốn giết anh ta, bây giờ anh ta đang trên đường đến đồn cảnh sát, chắc mười mấy phút nữa thì đến rồi."

Hai mươi phút sau, một người đàn ông dáng người hơi thấp che kín từ trên xuống dưới bước vào đồn cảnh sát. Gã ta che kín đến mức giống như phẫu thuật thẩm mỹ thất bại nên đến đồn cảnh sát đòi quyền lợi. Gã ngồi xuống, lúc này mới tháo từng lớp khăn quàng bọc kín trên đầu ra.

"Anh quấn thành như này làm gì?" Quý Minh Nhuệ ngồi đối diện hỏi gã.

"Có cảm giác an toàn."

"Được thôi, ngồi đi, uống nước không?"

"Nước ấm là được, cảm ơn."

Gã đàn ông có một gương mặt rất bình thường, ngũ quan bằng phẳng, mặc một cái áo jacket. Vì trên đường đến đây quá hoảng sợ nên sau khi bước vào đồn, gã bắt đầu nhìn ngó xung quanh, trong lúc chờ Quý Minh Nhuệ rót nước, gã nhìn thấy bên cạnh còn có hai người đàn ông đang ngồi.

Mà hai người này còn đang… nắm tay.

Gã không dám nhìn lâu, nói thầm đồn cảnh sát này đúng là khiến

người ta không hiểu.

Lúc gã quay lại, bàn tay đang nắm lấy của hai người khẽ nhúc nhích… Nói cụ thể hơn thì động tác này là từ một bên.

Giải Lâm nhúc nhích ngón tay, móc đầu ngón tay của Trì Thanh: "Hơi thú vị, đoán ra được thân phận của hắn ta không?"

Trì Thanh ngước mắt nhìn qua.

Đúng lúc Quý Minh Nhuệ bưng nước ấm quay lại: "Anh nghi ngờ có người muốn giết mình, anh có chứng cứ không?"

"Có chứng cứ thì gọi là nghi ngờ được sao?"

"Xảy ra chuyện gì khiến anh cho rằng có người muốn giết anh?"

"Tối qua, tôi đứng ở tầng bên dưới nhà tôi phát hiện đèn cảm ứng của hàng lang nhà tôi sáng lên. Đối diện nhà tôi không có ai ở, với lại ba giờ sáng cũng sẽ không có ai ra ngoài. Tôi đề phòng hơn một chút, kết quả vừa mới bước lên lầu thì bị ai đó ở trong lối thoát hiểm siết chặt cổ."

Gã mở cổ áo ra, để lộ một vòng màu đỏ rõ ràng trên cổ: "May mà tôi mò thấy bình chữa cháy dựng ở trong góc, dùng cái bình đó đập hắn ta. Hắn ta không đứng vững tôi mới chuồn đi."

Trì Thanh xem đến đây thì đoán được kha khá rồi: "Cùng nghề với tên hôm qua."

Quần áo giống hệt, lại tan làm lúc ba giờ sáng, phạm vi nghề nghiệp có hạn, với lại chức năng chính trên màn hình điện thoại đặt bên cạnh gã chính là máy ảnh.

Quý Minh Nhuệ: "Vậy anh nghĩ rằng là ai muốn giết anh?"

“Tôi có rất nhiều kẻ thù. Bây giờ bảo tôi nghĩ thì có hơi khó.” Gã nói, “Tôi là thợ săn ảnh, đã tung rất nhiều tin tức của nhiều người, cũng hại nhiều nghệ sĩ mất đi mối làm ăn của họ, khiến họ bị tẩy chay, bị ngừng hoạt động. À, ngoại trừ nghệ sĩ thì fan của nghệ sĩ cũng rất ghét tôi. Tôi thường xuyên nhận được dao lam với thư đe dọa.”

Trong đầu Quý Minh Nhuệ nhảy ra một câu “lại là thợ săn ảnh”.

“… Kẻ thù của anh đúng là có hơi nhiều.”

Chương 58: C58: Va chạm

Dịch: LTLT

Thân phận "thợ săn ảnh" không khó đoán, huống hồ Trì Thanh cũng coi như là người đã bước nửa bước vào trong giới, kiến thức về thợ săn ảnh nhiều hơn người bình thường, hiểu cách thức làm việc của bọn họ, đương nhiên cũng chỉ giới hạn đến đây.

Một diễn viên chuyên đóng vai phản diện phụ của phụ thì dù nghênh ngang đi trên đường cũng sẽ không có thợ săn ảnh nào để ý.

Dù không đi trên đường, thậm chí ngồi trong đồn cảnh sát nắm tay với một người đàn ông khác cũng có kết quả giống vậy.

Tên thợ săn ảnh có nhiều kẻ thù, thành tích hình như cũng khá, người người trong giới đòi đánh không hề nhận ra Trì Thanh, tiếp tục nói: "Vốn dĩ tối qua tôi đã định báo cảnh sát rồi, nhưng mà tôi nghĩ vẫn là thôi đi, cho rằng có thể hắn ta chỉ là muốn cảnh cáo tôi thôi, chuyện gây lớn ra thì ai cũng khó sống. Nhưng mà sáng nay tôi đi ra ngoài, lúc đi ngang qua cửa hàng của tiểu khu thì một chậu hoa rơi từ trên lầu xuống."

"May mà tôi mạng lớn. Tôi không nhìn thấy, nhưng lúc đó dây giày của tôi vừa vặn bị lỏng. Tôi lùi nửa bước qua bên cạnh, ngồi xuống thắt dây giày."

Cuối cùng vừa ngẩng đầu thì chậu hoa đập vào bên cạnh chân của gã. Nếu như dây giày của gã không bị tuột, không đột ngột ngồi xổm xuống thắt dây giày thì chậu hoa kia đã đập vào đầu gã.

Quý Minh Nhuệ: "… Đây là Final Destination phiên bản người thật à?"

Trì Thanh không bị thợ săn ảnh nhận ra, vừa rồi bị gã nhìn bỗng nhiên cảm thấy không thoải mái. Anh rụt tay vào trong ống tay áo, chỉ để lộ ra một chút đầu ngón tay, như này thì người khác nhìn thấy sẽ không nhận ra tay của hai người đan vào nhau.

Anh với Giải Lâm dùng cách bí mật lén lút nắm tay, ngón trỏ của anh tì vào trong lòng bàn tay ấm áp của hắn.

Sau đó, bàn tay vội vàng rụt lại vào ống tay áo bị hắn nhét qua một vật gì đó.

Giống như giấy nhựa, có hơi nhọn, một mảnh rất nhỏ.

Trì Thanh cúi đầu nhìn, đó là giấy bóng kính trong suốt bọc một viên kẹo: "Nhét cho tôi làm gì?"

Giải Lâm: "Phần thưởng."

Trì Thanh: "…?". truyện tiên hiệp hay

Giải Lâm: "Thưởng cậu đã trả lời đúng, anh bạn nhỏ."

Trì Thanh còn có một vấn đề: "Kẹo này lấy ở đâu?"

Giải Lâm không có thói quen hay mang theo kẹo, viên kẹo bỗng nhiên xuất hiện này có lai lịch không rõ ràng.

Hôm nay Giải Lâm mặc áo khoác dài, ngồi trên sô pha của khu vực nghỉ ngơi, giày quân đội đạp trên sàn nhà làm nổi bật đôi chân cực dài. Bởi vì hôm nay chỉ đến tìm Võ Chí Bân nói chuyện, không phải tham gia cuộc họp chính thức nào nên mái tóc cũng chỉ đơn giản lấy tay vuốt vuốt, lộ rất rõ vẻ tùy hứng.

Hắn dùng bàn tay còn lại chỉ chỗ cửa ra vào của phòng làm việc: "Vừa rồi lúc đậu xe xong bước vào gặp một cô gái đến làm giấy tờ. Cô ấy không tìm thấy cửa sổ, nói chuyện với cô ấy mấy câu, trước khi đi cô ấy cho."

Trì Thanh không ngờ người đàn ông có gương mặt con công này đậu xe thôi cũng có thể thành công bung xòe: "Có lẽ anh mua một chiếc nhẫn không có tác dụng rồi, nghĩ anh nên mua thêm mấy chiếc."

Giải Lâm: "…"

Hắn sờ mũi, không biết sao mình chỉ tặng kẹo mà thôi, lại đạp trúng mìn rồi?

Giải Lâm ngồi đó đổi tư thế khác, hơi dựa ra sau, nhìn tên thợ săn ảnh số hai một hồi. Sau đó hắn nheo mắt, kéo chủ đề quay lại "thợ săn ảnh": "Không chỉ là cùng nghề, hắn ta với người tối hôm qua chắc là quen biết."

Ở khu vực làm việc gần chỗ nghỉ ngơi, Quý Minh Nhuệ còn đang gặng hỏi chi tiết: "Có để ý vị trí ban đầu của chậu hoa kia là ở đâu không?"

Thợ săn ảnh: "Chắc là ban công tầng thượng? Tôi không để ý lắm, nhưng trên tòa nhà cửa hàng cũng có mấy ban công đặt chậu hoa."

Quý Minh Nhuệ: "Tình hình thời tiết hôm nay có nhiều mây, gió cũng lớn, tối qua vừa mới mưa một ngày… Có khi nào là bất ngờ rơi xuống không?"

Sau khi nói xong bốn chữ "bất ngờ rơi xuống" thì bản thân anh ta cũng nhíu mày.

Gần đây tần suất xuất hiện bất ngờ rơi xuống có hơi cao rồi.

Hôm qua là người, hôm nay là chậu hoa.

Quý Minh Nhuệ thuận miệng nói: "Mấy anh làm thợ săn ảnh đúng là nghề nghiệp có độ nguy hiểm cao. Hôm qua vừa mới có một người té lầu chết, hôm nay lại có một người bị kẻ thù đến báo thù…"

Gã đàn ông lùn ngồi đối diện với Quý Minh Nhuệ sửng sốt: "Té lầu?"

"Ờ." Quý Minh Nhuệ nói, "Không chừng anh cũng quen, họ Trương, tên Trương Phong."

Gã đàn ông lùn giật mình đứng phắt dậy: "Anh nói cái gì? Trương Phong?"

Quý Minh Nhuệ: "Cung trường Trương, phong của sơn phong*. Sao thế, hai người quen nhau à?" (*Giải thích tên của Trương Phong, cung (弓), trường (长) -> 张, sơn phong (山峰))

Người cùng nghề quen biết nhau cũng rất bình thường.

Với lại chuyện nhảy lầu trưa hôm qua xảy ra quá đột ngột, lúc thông báo tin tức cũng không nhắc đến tên thật của người chết. So với vụ án khách thuê nhà không biết hung thủ tự do ra vào thế nào thì bất ngờ té lầu rõ ràng không có độ thảo luận gì, cho nên bây giờ không có nhiều người biết tin của người chết.

Quả nhiên, con ngươi của gã đàn ông lùn trợn to, khó tin nói: "Anh ta là thầy của tôi, chúng tôi cùng một công ty. Lúc tôi mới vào nghề là anh ta hướng dẫn tôi. Hôm qua chúng tôi còn gọi điện… Sao anh ta chết rồi?"

Quan hệ của hai người bị Giải Lâm đoán trúng.

Trì Thanh nhìn Giải Lâm.

Khuỷu tay còn lại của hắn chống trên tay vịn của ghế sô pha, bàn tay nâng cằm, thong thả giải thích: "Đầu tiên, phạm vi nghề nhỏ. Thứ hai, vẫn là quần áo. Lúc đầu tôi nghĩ rằng áo jacket mà bọn họ mặc là cùng nhãn hiệu, vừa rồi mới tìm thì không có hiệu này. Vậy thì logo trước ngực chắc là đồ biểu tượng của công ty. Thứ ba, trực giác… Thứ này rất khó nói, tóm lại tỉ lệ bọn họ quen biết là hơn 80%."

Trì Thanh cúi đầu nhìn tay của Giải Lâm, thầm nói trực giác của hắn dù là ở phương diện nào cũng đều chuẩn đến đáng sợ.

Dựa theo lời giải thích của gã đàn ông lùn này, Quý Minh Nhuệ rất khó xử, bởi vì không có chứng cứ xác thực thì với lời khai như này phía cảnh sát rất khó cử nhân lực tiến hành bảo vệ gã.

Gã đàn ông lùn rõ ràng bất an vô cùng, giọng nói của gã hơi tăng cao: "Vậy nếu như tôi xảy ra chuyện thì làm sao đây? Nếu như tôi chết thì sao? Mấy anh chỉ phụ trách dọn xác tôi đúng không?"

Quý Minh Nhuệ: "Cảnh sát sẽ lập tức xuất hiện khi anh gặp nguy hiểm, anh bình tĩnh lại…"

"Anh có ở đây nói nữa cũng vô dụng." Giải Lâm chợt lên tiếng, "Anh gọi xe đến đây à? Tôi đưa anh về, có gì thì nói trên đường."

Gã đàn ông lùn cảm thấy sau khi rời khỏi đồn cảnh sát thì rất không an toàn, cũng thầm biết mình không thể ở nơi này hoài. Lúc này có người đề nghị tiễn mình về, trong lòng gã ít nhiều cũng an tâm hơn: "Bọn họ là?"

Quý Minh Nhuệ trịnh trọng giới thiệu với gã: "Cố vấn của cục cảnh sát, có bọn họ ở đây thì anh yên tâm."

"Bọn họ đánh nhau rất giỏi?"

“Cũng có thể nói như vậy.”

Quý MInh Nhuệ âm thầm bổ sung trong lòng: Sát nhân bi3n thái bình thường cũng không đánh lại bọn họ.

Mười phút sau, trên xe.

Gã đàn ông lùn ngồi ở ghế sau, đầu tiên thì nhìn một vòng trong xe, sau đó nhìn chằm chằm người ngồi ở ghế phụ lái rất lâu… Người đàn ông này mái tóc hơi dài, môi rất đỏ, dáng vẻ lạnh lùng. Vừa rồi gã thật sự quá căng thẳng, lúc này mới cảm thấy người này có hơi quen mắt.

Theo lý mà nói, gương mặt như thế này nếu như là người trong giới không thể không biết tên được.

Lúc đang chờ đèn đỏ, Giải Lâm hỏi: “Quên hỏi, xưng hô với anh thế nào?”

Gã đàn ông lùn vẫn nhìn chằm chằm Trì Thanh nói: “Tôi họ Vương.”

“Anh Vương.” Đèn đỏ qua đi, Giải Lâm vừa đạp chân ga vừa nói, “Trợ lý của tôi khá ngại ngùng, đừng nhìn cậu ấy hoài.”

Tên lùn: “Xin lỗi, chỉ là tôi cảm thấy anh ấy… có hơi quen.”

Gã không kìm được, hỏi: “Mạo muội hỏi một câu, anh có từng đóng phim không?”

Trì Thanh: “Từng đóng.”

Trong xe có hai người, tên lùn thở phào nửa hơi: “Tôi nói mà, tôi sẽ không nhớ sai, chắc chắn đã từng gặp anh ở đâu đó. Nhưng vừa rồi tôi nghe cảnh sát Lý nói, anh cũng là cố vấn?”

Giọng điệu của Trì Thanh không lên cũng không xuống: "Đổi nghề."

"…"

Khoảng cách nghề nghiệp thật sự có hơi lớn.

Trì Thanh: "Nếu như không có vấn đề gì quan trọng, làm phiền im lặng."

Giữa lúc hai người "thân thiện" trò chuyện, tình hình đường xá bỗng nhiên thay đổi. Giải Lâm vốn đi theo dòng xe rẽ vào một con đường, một bên đường là cửa hàng buôn bán, bên còn lại là một hồ nước. Nhưng vừa mới rẽ vào, hắn nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, thấy ngã tư đường bên kia bỗng nhiên xuất hiện một chiếc xe van màu đen, chiếc xe đó mới di chuyển đã bắt đầu tăng nhanh tốc độ, giống như nhắm thẳng vào xe bọn họ mà "tông" đến!

"Thắt dây an toàn hết chưa?"

Trong tình huống bình thường, con người gặp phải chuyện này đều sẽ hoảng sợ, nhưng giọng nói mà tên lùn nghe thấy lại rất thong thả. Gã phát hiện Giải Lâm chỉ tăng tốc độ điều khiển vô-lăng mà thôi.

Tên lùn: "Thắt rồi…"

Bên phải là hồ nước, tình huống hiện tại cũng không thể lùi về sau. Chiếc xe van màu đen hiển nhiên có chuẩn bị, canh chuẩn vị trí, chặn kín hết tất cả các đường có thể lùi, bị tông đến hồ nước trở thành lựa chọn duy nhất. Nhưng mà sau khi nói xong, Giải Lâm làm một cú drift* hay đổi góc độ của thân xe, trên con đường nhựa lưu lại hai vệt rõ ràng. Drift xong, vị trí của hai xe đã thay đổi, đầu xe đối nhau như muốn tông nhau. (*Drift: Trượt bánh sau là một kỹ thuật lái xe khi tài xế cố ý rẽ gấp, làm mất lực kéo, đồng thời duy trì kiểm soát và lái xe qua toàn bộ một góc cua. Kỹ thuật này làm cho

góc trượt sau vượt quá góc trượt trước đến mức mà các bánh trước thường hướng ngược chiều với hướng rẽ.)

Ngay sau đó, Giải Lâm tăng tốc nhanh đến nỗi không cho người khác chuẩn bị: "Ngồi vững."

Câu "thắt rồi" của tên lùn còn chưa hét xong thì giọng nói đã bắt đầu run. Cuối cùng, sắp đến tốc độ xe khiến gã xuất hiện cảm giác mất trọng lượng không chân thực nào đó, tất cả lời muốn nói đều biến thành "A a a a!"

Gã đang "a" thì phát hiện trong xe chỉ có một mình gã đang hét lên.

Cựu diễn viên ngồi ở vị trí phó lại kia mắt còn chẳng thèm chớp, Trì Thanh chỉ nói: "Có thể đừng hét không? Ồn đến mức tai tôi điếc rồi."

Tên lùn: "…"

[Thế này thì bình tĩnh kiểu nào, anh ta sắp tông thẳng vào đó rồi!]

Giải Lâm quả thật muốn tông về trước!

Tên lùn hét quá to, trong tình huống này Trì Thanh cũng không thể đụng vào tay Giải Lâm. Một tiếng thét chói tai nguyên gốc, một tiếng thét chói tai bản biến dạng đánh thẳng vào màng nhĩ anh. Anh bất đắc dĩ giải thích: "Người bình thường nhìn thấy xe bất chấp tính mạng xông về phía mình sẽ vô thức đạp thắng, đây là phản ứng bản năng của con người. Đối phương chắc chắn cũng không muốn bị tông xong sẽ không thoát thân được."

Nói thẳng ra thì đây là đánh tâm lý, cược đối phương có dám tông với mình không.

[Anh cũng biết người bình thường sẽ thắng xe! Vì sao mấy anh lại chọn chạy về trước?]

Tuy tên lùn cũng thường hay chơi trò theo đuôi xe minh tinh nhưng gã làm gì trải nghiệm qua tốc độ sinh tử này. Cả người gã bị cú drift vừa nãy làm cho dính sát vào cửa: "Điều anh nói cũng chỉ là khả năng! Lỡ như thì sao? A a a!"

Trì Thanh cầm tay vịn bên cạnh, cố hết sức ổn định bản thân, nói: "Nói chính xác thì là tỉ lệ một phần hai, 50%, lớn hơn một phần mười ngàn* nhiều." (*bên trên tên lùn hỏi là 万一 (lỡ như)= 1/10.000)

"Aaa!!!"

[Vì sao trong chiếc xe này chỉ có một mình mình hét, bọn họ không sợ sao?]

[Cũng đúng, bọn họ đều không bình thường QAQ aaa!]

[Sớm biết đã không rời khỏi đồn cảnh sát rồi, ai mà ngờ đi còn nguy hiểm hơn, không cần đối phương ra tay thì đã nằm luôn ở đây rồi.]

Trì Thanh quả thực chưa từng trải nghiệm qua sợ hãi là cảm giác gì: "…"

Trong xe van chỉ có một người, người lái vì không để lộ thân phận nên đeo khẩu trang. Kẻ đó nhìn thấy rõ ràng tình hình trong chiếc xe sedan màu đen qua cửa kính xe. Người ngồi ở ghế lái đặt tay lên vô-lăng, lúc người đàn ông đó nhìn về phía hắn ta thì nhướng đuôi mày, dường như đang hỏi "có dám tông không?".

Chiếc xe van hoàn toàn không nghĩ đến người kia sẽ xông thẳng đến mình, chuyện này khiến kẻ đó vô thức chạy chậm lại, nhất thời quên mất ai mới là người đến tông xe. Thế là hắn ta không chỉ giảm tốc độ mà còn điều khiển vô-lăng, thử lướt qua đầu chiếc xe sedan màu đen đối diện kia.

Hai chiếc xe dường như dính sát vào nhau, lúc lướt qua, phần đầu của chiếc xe van màu đen quẹt một đường dài trên thân xe sedan màu đen.

Trì Thanh nghe thấy giọng nói biến dạng khác biệt hoàn toàn với giọng của tên lùn, anh nhìn qua cửa sổ, đối diện với gã đàn ông che kín đầu gần trong gang tấc, giọng nói khàn nói: [Mẹ nó, gặp phải thằng điên!]

Nhưng mà ép đối phương ngừng lại vẫn không phải mục đích cuối cùng của Giải Lâm, hắn muốn chặn chiếc xe đó lại, đề phòng tài xế thoát khỏi hiện trường.

Rõ ràng tên kia rất hiểu đường xá khu này, đã học trước, phản ứng cũng khá nhanh. Lúc Giải Lâm kéo phanh tay, chiếc xe van vội vàng chuyển hướng, sau khi quay đầu, xe rẽ vào con đường trước mặt, không bao lâu thì bị dòng xe trong con đường đó bao phủ.

"Nhớ biển số xe." Giải Lâm đưa tay cởi một nút áo, dù là động tác hay là giọng điệu đều không nhìn ra hắn mới tạo ra một hiện trường nguy hiểm đến thế. Hắn nhìn dòng xe trước mặt nói, "Thôi, biển số xe vô dụng, chắc sẽ không dùng biển số xe có thể bị cảnh sát tra ra… Cậu không bị thương chứ?"

Câu nói cuối cùng là hắn nói với Trì Thanh, vừa rồi drift xe gấp quá, không chừng sẽ bị xước da gì đó.

Trì Thanh: "Không có." Chỉ là tai hơi bị thương.

Giải Lâm nói xong lại quay về phía tên lùn còn chưa hoàn hồn: "Anh Vương, lát nữa anh báo án lại có thể bỏ hai chữ "nghi ngờ" rồi, quả thực có người muốn giết anh. Và tôi nghi ngờ cái chết của đồng nghiệp anh – Trương Phong có thể cũng không đơn giản như vậy."

Nhưng mà lúc này tên lùn không nghe vào được câu nào, gã đã bị đống thao tác vừa rồi của Giải Lâm dọa đến điên rồi.

Chương 59: C59: Thẻ nhớ

Dịch: LTLT

Nhà của tên lùn nằm trong một tiểu khu tồi tàn, Giải Lâm tìm chỗ đậu xe ở đây một lúc lâu, sau khi đậu xe xong thì đưa gã lên nhà.

Tòa nhà cũ kỹ, bề ngoài được sơn mới lại nhưng cầu thang bên trong vẫn giống như chưa được xây xong. Hôm qua trời mưa, trong hành lang bị ô dựng trước cửa các nhà làm cho ẩm ướt, trên mặt đất là từng vũng vết bẩn màu đậm.

Giải Lâm đứng ở hành lang chật hẹp trước cửa nhà tên lùn: "Nếu đã đưa anh đến nơi rồi vậy thì chúng tôi đi trước đây. Trợ lý của tôi mắc chứng ám ảnh sạch sẽ, tôi sợ cậu ấy nổi cáu."

Tên lùn nghe vậy, nhìn về phía cựu diễn viên đã chuyển nghề trước mặt, phát hiện anh đang cẩn thận đứng trên chỗ khá là sạch sẽ, tay đút vào trong túi. Sau đó, anh rút ra một cái khẩu trang từ trong túi áo, mặt lạnh lùng đeo khẩu trang vào: "…"

[Chứng bệnh này nghiêm trọng ghê đó.]

Trì Thanh đeo khẩu trang xong, cả người trông càng u ám hơn, chỉ có đôi môi màu máu bị che khuất, tóc mái màu đen dài che trước trán: "Anh còn có chuyện gì không?"

"Tôi…"

Tên lùn không biết mình có nên mời bọn họ vào nhà ở cạnh gã thêm

một lát không.

Một mặt khác, gã thấy sợ hãi.

Trong thời gian ngắn gặp ám sát mấy lần, dù là ai cũng sẽ không dám ở một mình trong nhà.

Nhưng mà hệ số nguy hiểm của hai người trước mặt chẳng hề thua kém với kẻ hành hung kia.

Tên lùn do dự một lát, cuối cùng vẫn nói: "Hôm nay cảm hơn hai người, hay là vào trong uống ly trà rồi hãy đi?"

Trước khi bước vào, Giải Lâm chìa tay ra với Trì Thanh.

Trì Thanh tưởng hắn cũng muốn đeo khẩu trang: "Hết khẩu trang rồi."

"Ai xin cậu khẩu trang đâu." Giải Lâm nói, "... Tay."

Trì Thanh ngẩn người.

Anh phát hiện từ sau cuộc nói chuyện lần đó, chỉ cần đi đến nơi đông người thì Giải Lâm sẽ ngay lập tức kéo tay anh.

Nhà của tên lùn thuê là một phòng ngủ một phòng khách, bởi vì tính chất công việc nên bình thường gã đều qua đêm ở bên ngoài. Trong nhà cũng coi như gọn gàng, đồ đạc không nhiều, trên bức tường ở phòng khách dán đầy ảnh, góc chụp đều rất xảo quyệt, đều là ảnh chụp lén.

Phần lớn bóng người trong ảnh đều trông mơ hồ, không nhìn rõ, có người đang kéo rèm cửa sổ được một nửa thì bất ngờ lộ ra nửa khuôn mặt, có người mặc đồ kín kẽ lộ vẻ vội vàng ở dưới tầng hầm đậu xe, còn có ảnh bóng lưng của hai người đang nắm tay.

“Trưng bày công việc.” Tên lùn giới thiệu, “Những tấm ảnh này đều là canh rất lâu mới chụp được.”

Giải Lâm đứng ở phòng khách nhìn một vòng, tên lùn thật sự không nhịn được nữa, hỏi: “Hai anh… vì sao lại phải nắm tay vậy?”

Vừa rồi ở trong đồn cảnh sát, hình như hai người cũng nắm tay.

“Cậu ấy dị ứng với người khác.” Giải Lâm nói, “Sợ cậu ấy không cẩn thận đụng trúng người khác, không nắm thì tôi không yên tâm.”

Trì Thanh: “…”

Tên lùn: “…”

Trong nhà tên lùn, ngoại trừ bức tường ảnh kia ra trong nhà còn bày một hàng giá sách, trong đó, bắt mắt nhất chính là một bộ “Giáo trình theo đuôi hằng ngày”.

Giải Lâm: “Anh còn rất hiếu học đấy.”

Tên lùn: “Cái nghề này của chúng tôi cạnh tranh cũng rất lớn. Mọi người đều muốn đào tin tức độc quyền, minh tinh chỉ có nhiêu đó, bị người khác đào được trước thì anh không có tin tức có thể báo cáo rồi.”

Giải Lâm ngừng lại trước giá sách, gật đầu bày tỏ sự đồng ý: “Cho nên tin tức độc quyền rất quan trọng với các anh sao?”

Tên lùn nói: “Đương nhiên.”

Bỗng nhiên Giải Lâm nhắc đến tên thợ săn ảnh đã chết: “Trước khi chết, Trương Phong có gặp anh đúng không?”

Tên lùn đang rót nước cho hai người, cầm ly nước dùng một lần, lúc

cúi người rót nước suýt nữa quên thả ra: "Sao anh lại hỏi như thế?"

"Chúng tôi có quen biết. Lúc mới vào nghề, anh ấy từng hướng dẫn tôi, nhưng mà sau này chúng tôi theo dự án riêng của mỗi người, từ đó cũng ít liên lạc đi rất nhiều."

"Anh Vương, anh còn chưa trả lời trực tiếp câu hỏi của tôi, mấy ngày trước các anh có gặp nhau không?"

"…"

Giải Lâm cúi người hơi ép sát về phía gã. Tên lùn phát hiện sau khi đến gần, ý cười trong con ngươi màu nâu của người đàn ông này thực ra không rõ ràng. Gã nhìn thấy bản thân giống như một cái bóng phản chiếu trên mặt hồ phẳng lặng trong con ngươi của Giải Lâm: "Giống như anh nói, các anh không cùng một dự án. Vậy thì các anh lần lượt bị hại là vì nguyên nhân gì? Vì sao sau khi Trương Phong chết thì lập tức chắc chắn là anh?"

Trì Thanh lập tức nhận ra Giải Lâm muốn nói gì.

Suy đoán của Giải Lâm là có lẽ kẻ bịt mặt kia không phải đến để giết người nào đó đã được chỉ định. Bởi vì không tìm thấy thông tin trùng lặp trên người của Trương Phong và tên lùn, nếu đã không ở trên người vậy thì rất có thể là ở trên vật.

Có lẽ đối phương đang tìm vật nào đó.

Tên này là ai có lẽ không quan trọng đến thế, thứ quan trọng là đồ vật đang ở trong tay ai.

Vừa rồi tên lùn toàn đổ nước nóng, gã đứng thẳng người lại, chẳng hề cảm thấy phỏng tay. Gã mở miệng: "Tôi… không có."

Gã nói xong lặp lại một lần nữa, không biết là muốn thuyết phục

người khác hay là muốn thuyết phục bản thân: "Tôi không có gặp anh ta."

Trì Thanh đứng bên cạnh Giải Lâm, bình tĩnh nhúc nhích ngón tay, rút mấy ngón tay mà Giải Lâm đang nắm trong tay ra. Khoảnh khắc rút ra, rất nhiều giọng nói ùa vào trong tai anh.

[Mình ơi, mình đi sớm quá rồi.] Một giọng nói đau buồn vang lên [Mấy năm nay tôi rất nhớ mình…]

Một giọng nữ lanh lảnh khác thét chói tai: [Người khác đều có thể thi được điểm tối đa, vì sao con chỉ thi được chín mươi điểm?!]

[…]

Anh cố hết sức bỏ qua những giọng nói hỗn tạp này, phân biệt giọng nói của tên lùn.

Một lát sau, cuối cùng anh cũng đã tập trung vào giọng nói gần anh hơn, giọng nói biến dạng ấy đang lầm bầm nói nhỏ trong lòng. Giọng nói ấy càng ngày càng thấp: [Dù sao anh ta đã chết rồi, không ai sẽ biết được thứ đó đang ở trong tay mình. Mình lâu rồi không có tin hot, tiếp tục như này thì rất có thể mình sẽ thất nghiệp. Trước đây không lâu, ông chủ mới tìm mình nói chuyện…]

Trì Thanh nghe đến đây thì nghĩ thầm, đúng là vật nào đó.

Anh thường nghi ngờ, giữa anh với Giải Lâm thì người có khả năng đọc được suy nghĩ là Giải Lâm mới đúng.

Anh không thể nào dựa vào vẻ mặt, biểu cảm, thậm chí giọng điệu nói chuyện để phân tích ý đồ thật sự của đối phương. Nhưng Giải Lâm làm những việc này lại dễ như trở bàn tay.

"Anh nói thật cho tôi biết, anh có cầm thứ gì của Trương Phong không? Ví dụ như… thẻ nhớ."

Giải Lâm nói tiếp: "Nếu như anh còn muốn sống thì tốt nhất đừng nói dối. Đồ ở trong tay ai thì mục tiêu của "hắn ta" chính là người đó. Anh có thể nghĩ rằng, chuyện này không liên quan đến Trương Phong, che đậy tất cả chuyện này thành trùng hợp, nhưng mạng chỉ có một mà thôi."

Sau khi im lặng rất lâu, tên lùn đặt ly dùng một lần nóng phỏng tay xuống, nói: "Mấy ngày trước, tôi với anh ta có gặp mặt ở quán cà phê."

"Tôi không rõ gần đây anh ta làm cái gì, nghe nói là đang theo một minh tinh, hình như vừa có được tin tức rất quan trọng gì đó. Hôm ấy, anh ta vui mừng hẹn gặp tôi, anh ta nói nếu như tin tức này được tung ra thì cả giới giải trí sẽ chấn động, chắc chắn là một tin tức lớn chưa từng có trong lịch sử."

Mấy ngày trước.

Trong quán cà phê, Trương Phong kích động nói chuyện này với gã.

Tên lùn đã lâu không đào được tin tức có giá trị, gã bưng ly cà phê, ngồi đối diện Trương Phong cười hùa theo. Trong lòng gã lại không dễ chịu, thật sự không thể thật lòng thật dạ cảm thấy vui mừng cho "người thầy" trước đây.

"Ngày mai tôi lại đi theo một ngày, xem thử có thể chụp thêm được ảnh gì không." Trương Phong khoa tay múa chân nói, nói được một nửa thì tháo máy ảnh đang đeo trên cổ xuống, đặt máy ảnh lên trên bàn, hắn ta đứng dậy nói, "… Chờ một chút, tôi đi vệ sinh."

"À, được."

Tên lùn thuận miệng đáp, nhìn máy ảnh trên bàn không chớp mắt.

Dường như trong lòng có một ác ma đang lặng lẽ nói: Lấy ra xem thử, lấy nó ra thì nó là của mày rồi.

Tên lùn xoa tay, không kìm được mà lấy thẻ nhớ ra khỏi máy ảnh. Gã nhìn thẻ nhớ màu đen rất nhỏ kia, dùng tốc độ nhanh nhất đổi thành thẻ nhớ trống trong máy ảnh của mình.

"Dù sau khi anh ta mở máy ảnh thấy thẻ nhớ trống." Tên lùn nhớ đến đây nói tiếp, "Cũng rất khó chứng minh là đã bị tôi đổi."

Vận may của tên lùn rất tốt, Trương Phong không hề phát hiện thẻ nhớ đã bị tráo. Hắn ta đã không ngủ mấy ngày liền, nằm xuống thì ngủ liền. Trưa hôm sau, hắn ta thức dậy, lại vác máy ảnh chạy đến trung tâm thương mại… Có lẽ trước khi té lầu, hắn ta vẫn chưa phát hiện thẻ nhớ đã bị người khác đổi.

Nhưng mà rất rõ ràng… có người biết.

Thời gian quay lại hôm té lầu, xác của Trương Phong nằm trong vũng nước, máu màu đỏ lẳng lặng chảy ra. Trong tiếng thét chói tai và đám đông hỗn loạn xung quanh, một đôi giày đi mưa đứng cách xác Trương Phong không xa.

Chủ nhân của đôi giày đó đứng trong đám đông một hồi. Kẻ đó gạt cái xác máy ảnh, cúi người nhặt lên một cái thẻ nhớ màu đen không bắt mắt, xoay người lẻn vào dòng người.

Đến đây, chuyện dần dần rõ ràng: Vì cái gọi là "tin tức lớn" nên trộm thẻ nhớ của người khác nhưng lại rước họa vào thân.

–

Cùng lúc này.

Chiếc xe van màu đen tránh camera giám sát, chạy chầm chậm vào một nhà máy vắng vẻ gần đó, cuối cùng ngừng lại ở bãi đất hoang

cỏ dại rậm rạp.

Gã đàn ông ngồi ở vị trí lái xe tháo mũ trùm đầu ra. Vừa rồi hắn ta mới bị ép đến mức mồ hôi chảy cả người, đưa tay cởi áo khoác ra, vừa mở cửa xe vừa nghe điện thoại.

Đầu dây bên kia truyền đến một câu: "Làm xong chuyện chưa?"

Giọng nói này rõ ràng đã được mở máy biến giọng, nghe thấy vẻ là lạ sắc bén.

Gã đàn ông nói: "Chưa… để gã chạy rồi."

"Chạy rồi?!" Đối diện phát ra một tiếng ngạc nhiên.

"Xảy ra chuyện ngoài ý muốn." Gã đàn ông lau mồ hôi, trên gương mặt hắn ta, từ khóe mắt xuống có một vết sẹo rất sâu, giống như một con rắn trườn lên mặt, "Gặp phải hai tên điên."

Bên kia hiển nhiên không hài lòng: "Đã xác định đồ ở trên người hắn chưa?"

Gã đàn ông nói: "Không ở trên người tên họ Trương cũng không ở trong nhà hắn ta, vậy thì chắc chắn ở trên người tên này. Tôi đã điều tra hắn, trước khi chết, tên họ Trương có hẹn gặp hắn."

"Dù sao thì người thế nào tôi không quan tâm, tôi chỉ cần lấy được thứ tôi muốn." Bên kia nói.

"Yên tâm." Gã đàn ông ngồi vào trong xe lại, mở máy tính đặt ở bên ghế phụ, "Đã lấy tiền thì chuyện này nhất định sẽ làm xong."

Màn hình máy tính là hình ảnh theo dõi trắng đen. Tối hôm qua, trong lúc chờ tên thợ săn ảnh kia hắn ta cũng không nhàn rỗi, hắn ta đã lắp một camera cỡ nhỏ ở cửa nhà tên lùn. Bởi vì chỗ của

camera cách cửa nhà một khoảng nên hình ảnh không rõ nét cho lắm, ống kính chĩa vào hành lang bẩn, thùng giấy chất đống, bảng số nhà cũ kỹ, hình ảnh trắng đen giống như đang dừng lại.

Hắn ta lại chờ, chờ đến khi người sống ở bên cạnh mở cửa bước ra. Sau khi người hàng xóm này xuống lầu thì hình ảnh lại khôi phục trạng thái đứng im.

Gã đàn ông nhìn không chớp mắt vào màn hình giám sát, hắn ta nghiến răng nghiến lợi chửi: Hôm nay không giết mày chết thì không được.

Khoảng mười mấy phút sau, cuối cùng màn hình giám sát đã chuyển động.

Gã đàn ông nhìn chằm chằm cánh cửa bị mở ra, người bước ra đầu tiên là một người đàn ông dáng cao mặc áo khoác dài màu đen… Chính là tên điên lái xe vừa rồi.

Phong cách ăn mặc của tên điên hoàn toàn không ăn nhập với tòa nhà, chỗ hắn đứng giống như là một hội quán sang trọng nào đó. Người đứng bên cạnh tên điên tuy đang đeo khẩu trang nhưng gã đàn ông vẫn có thể nhận ra ngay, đây là… một tên điên khác ngồi ở ghế phó lái.

"…"

Nhưng mà những chuyện này không quan trọng, điều quan trọng là trong tay tên điên còn đang cầm thứ gì đó.

Gã đàn ông chợt ngồi thẳng người.

Hắn ta đến gần nhìn, thẻ nhớ sáng chói kẹp giữa ngón tay tên điên.

Gã đàn ông nhìn thẻ nhớ rồi nhìn lên trên thấy chiếc nhẫn mỏng ở ngón tay của tên điên.

Ngay sau đó, hắn ta thấy hình như Giải Lâm thoáng ngẩng đầu, cằm hơi nâng lên, mắt nhìn thẳng vào camera một giây, trùng hợp đến mức khiến người ta nghi ngờ có phải hắn cố ý hay không.

Chương 60: C60: Lo lắng

Dịch: LTLT

"Chúng tôi đã tra biển số xe rồi, là biển số giả, không tra được chủ nhân của xe. Mẫu xe của hắn ta cũng rất cũ, hình như là một chiếc xe ngoại. Tóm lại là trong danh sách mua bán xe mới mấy năm gần đây đều không có mẫu này…"

Sau khi đi về, Trì Thanh tắm rửa xong xuôi thì Quý Minh Nhuệ gọi đến báo cáo tình hình điều tra được cho anh với Giải Lâm.

Trì Thanh ngồi trong phòng khách nhà Giải Lâm, cố gắng nhẫn nại ngồi nghe. Anh nghe được một nửa thì bỗng nhiên bên tai xuất hiện một đợt tiếng ong ong.

Anh đưa tay lên che tai lại, lúc buông ra lần nữa thì âm thanh bên tai dần dần biến mất.

Giọng nói biến dạng cũng dần dần tan biến, cuối cùng chỉ còn lại tiếng Quý Minh Nhuệ đang lải nhải ở đầu kia điện thoại.

Quý Minh Nhuệ: "Còn chủ xe thì tôi cảm thấy không giống người bản địa, có thể là người đến từ biên giới Tây Nam…"

Chính giữa còn kèm theo tiếng đáp lại của Giải Lâm.

"Tôi cũng nghĩ rằng hắn ta không giống người bản địa. Hắn ta che mặt, thông tin nhìn được trong xe có hạn."

Quý Minh Nhuệ: "Thế thì quá hạn chế rồi. Tôi đã xem camera rồi, mấy anh lúc đó đúng là ở ranh giới sự sống và cái chết…"

Có thể nhớ hắn ta che mặt đã là rất tốt rồi.

Nếu là người khác thì chắc chắn ngất xỉu luôn.

Nhưng mà anh ta vừa nói xong thì nghe thấy Giải Lâm nói rành mạch rõ ràng: "Dựa theo độ cao hắn ta ngồi trong ghế lái thì ước chừng cao khoảng 1m78, dùng tay trái khi lái vô-lăng, có lẽ hắn ta là người thuận tay trái."

Quý Minh Nhuệ: "…"

Thông tin này cũng có thể gọi là có hạn chế à?!

Bọn họ xem camera mơ hồ cả nửa ngày chỉ nhìn thấy một chiếc xe van màu đen không tra được lai lịch, một bằng lái xe giả không tra được chủ xe, cùng với khăn trùm màu đen nhìn từ camera không nhìn ra được gì hết… Ngược lại, bọn mới là tin tức có hạn!

Lúc này Quý Minh Nhuệ rất muốn cúp điện thoại.

Anh ta không ngờ sau khi bước vào đời thế mà còn phải trải nghiệm tâm trạng lúc đi học: Học sinh giỏi và học sinh dốt cùng nói lần này mình thi không tốt, nhưng khi có kết quả vẫn cách biệt một trời một vực.

Trì Thanh không chú ý nghe bọn họ đang gọi điện thoại nói về chuyện gì, anh nhận ra lần này chưa đầy một tuần kể từ hôm anh khoanh tròn trên lịch.

Xem ra thành phần rượu trong sô-cô-la nhân rượu vẫn khác với rượu truyền thống.

Rượu trong sô-cô-la nhân rượu không ảnh hưởng nghiêm trọng đến anh như rượu thật, mà viên sô-cô-la kia cũng chỉ to cỡ đó, không thể so tỉ lệ rượu trong kẹo với ngụm rượu uống trong quán bar được.

"Cậu sao thế?" Trì Thanh chỉ ngẩn người hai ba phút thì Giải Lâm đã quay sang hỏi.

Quý Minh Nhuệ tưởng rằng câu này là nói với mình, bèn trả lời: "Không có gì, tôi không bị tổn thương. Tôi sẽ điều chỉnh lại tâm trạng của mình, đối diện với tất cả, chấp nhận chênh lệch giữa người với người…"

"… Khoan đã." Giải Lâm nói, "Xin lỗi, tôi không có hỏi cậu."

"…?"

"Tôi đang hỏi trợ lý của tôi."

"…"

"Nếu như không còn chuyện gì nữa thì cậu cúp được rồi."

Giải Lâm nói xong lại nhìn Trì Thanh, đưa tay lên đụng vào trước trán anh một cái, thử nhiệt độ của anh: "Cậu ấy trông không khỏe lắm, gọi điện với cậu rất ảnh hưởng việc tôi rót nước cho trợ lý của tôi."

Quý Minh Nhuệ: "…"

Sau khi Giải Lâm cúp điện thoại Trì Thanh mới hoàn hồn, anh không vô thức tránh về sau nữa. Anh không nhận ra rằng lần thứ hai mất kiểm soát đã khiến tiếp xúc của anh với Giải Lâm không chỉ là thói quen nữa, thậm chí có hơi quen tay: "Tôi không có sốt."

Sau khi xác nhận nhiệt độ của Trì Thanh không có vấn đề gì Giải

Lâm mới rút tay lại.

Trì Thanh tránh chủ đề này, quay lại chủ đề chính: "Anh không nói chuyện thẻ nhớ cho bọn họ sao?"

"Nói đến cái thẻ nhớ kia, trước khi cậu qua tôi đã xem rồi, cần mật khẩu, giải ra mật khẩu có lẽ cần một khoảng thời gian."

Giải Lâm lấy thẻ nhớ ra khỏi túi áo khoác, thẻ nhớ màu đen yên lặng nằm trong lòng bàn tay hắn: "Còn về phần không nói cho bọn họ… Nếu tôi đưa thẻ nhớ này cho bọn họ thì hung thủ sao tìm tôi được chứ?"

Lúc mới bước ra khỏi nhà tên lùn đứng ở hành lang thì Trì Thanh đã cảm thấy là lạ rồi.

Bây giờ cuối cùng cũng đã nghĩ ra.

Giải Lâm nghênh ngang mang theo thẻ nhớ bước ra khỏi nhà tên lùn, rõ ràng là làm cho đối phương xem, vô hình trung thả mồi nhử cho đối phương: Đồ đang ở trong tay tao.

Nửa câu sau của câu này là: Có ngon thì đến giết tao.

Thực ra cách làm này của Giải Lâm là cách tìm thấy hung thủ hiệu quả nhất trong tất cả các lựa chọn, đương nhiên nó cũng tương ứng với việc là lựa chọn có độ nguy hiểm cao nhất.

Lần "phục chức" này của Giải Lâm, thân phận cố vấn cũng không công khai với bên ngoài, nên người che mặt không tra được quan hệ của Giải Lâm với cảnh sát. Hắn ta càng không thể ngờ rằng Giải Lâm đã biết nhiệm vụ cụ thể của hắn ta, hắn ta chỉ có thể nhìn thẻ nhớ hiện tại đã chuyển đến tay một người khác.

Vậy thì hắn ta nhất định sẽ đến tìm Giải Lâm.

Thẻ nhớ chỉ là một suy đoán, với lại nếu như giao thẻ nhớ cho phía cảnh sát, tên bịt mặt vẫn sẽ mạo hiểm sao? Đáp án rất rõ ràng, hắn ta chắc chắn sẽ từ bỏ.

Trì Thanh tưởng rằng sau khi khôi phục bình thường thì tối nay anh sẽ ngủ yên ổn hơn mấy hôm trước.

Nhưng mà sau khi quay về, anh nằm trên giường một lúc lâu, mở to mắt trong màn đêm tĩnh mịch.

Đồng hồ treo tường chỉ 12.

Mười hai giờ khuya, Trì Thanh ngồi dậy đến phòng bếp rót nước. Anh bưng ly thủy tinh, bắt đầu đổi vị trí để suy nghĩ: Nếu như anh là tên bịt mặt, anh sẽ làm thế nào để giết Giải Lâm?

Nhưng mà muốn giết một người không để lại dấu vết, thật sự có rất nhiều cách.

…

Thế là Trì Thanh lại nghĩ vì sao tối nay mình lại mất ngủ, anh phát hiện bản thân không tìm thấy đáp án.

Mười hai giờ rưỡi, Quý Minh Nhuệ đang ngon giấc thì bị cuộc gọi của Trì Thanh đánh thức. Anh ta nghe thấy Trì Thanh nói mình mất ngủ còn không biết nguyên nhân: "Anh hai, sao tôi biết được vì sao ông mất ngủ chứ? Chắc là hôm nay ông bị dọa sợ rồi đúng không? Dù gì chuyện tông xe cũng kinh hồn bạt vía đến thế mà."

Quý Minh Nhuệ nghe thấy Trì Thanh vô cùng nghiêm túc nói: "Không có."

Anh lặp lại: "Không bị dọa sợ."

"…" Quý Minh Nhuệ trở mình, "Vậy ông đang nghĩ gì? Vì sao mất ngủ mà bản thân không biết sao?"

Một lát sau, Quý Minh Nhuệ sắp ngủ thiếp đi mới mơ hồ nghe thấy Trì Thanh trả lời: "Đang nghĩ làm thế nào để giết người."

"… Ông nói cái gì?"

"Không có gì." Dù Trì Thanh phản ứng chậm chạp nhưng cũng biết câu nói này của mình nghe rất đáng sợ. Anh đổi sang một cách giải thích khác, "Là đang nghĩ, một người nào đó có thể sẽ gặp nguy hiểm gì đó."

Quý Minh Nhuệ buồn ngủ đến nỗi mất luôn năng lực suy nghĩ, không nghĩ ngợi gì cũng không nghĩ cẩn thận "người nào đó" là ai, nói thẳng: "Vậy chẳng phải là ông đang lo lắng sao?"

"Lo lắng?"

"Chính là lo lắng đó… Haiz, tôi buồn ngủ lắm, nếu như ông không hiểu thì tra từ điển đi."

"…"

Cảm xúc mà bình thường Trì Thanh cảm nhận được đã ít lại càng ít, hai chữ "lo lắng" này dường như chưa từng xuất hiện trong từ điển của anh.

Vậy là bây giờ anh đang lo lắng cho tên điên họ Giải ở đối diện sao?

Kết luận này thật sự khiến anh không ngờ đến.

Trì Thanh bưng ly, đứng trong phòng bếp rất lâu.

–

Sáng hôm sau, Giải Lâm thay đồ chuẩn bị ra ngoài, trước khi đi gọi điện thoại cho Ngô Chí: "Chuyện tối qua nhờ chú mày tra giùm đã tra chưa?"

Ngô Chí: "Anh hai, tuy nhà em làm thương mại điện tử nhưng nửa đêm anh muốn em tìm lập trình viên giải mã cho anh, thì anh cũng làm khó em quá."

Giải Lâm: "Cậu làm thái tử của tập đoàn Ngô thị kiểu gì đấy?"

"Còn thái tử gì nữa, em chưa từng đến công ty." Ngô Chí nói tiếp, "Đứng ở công ty người khác còn chẳng nhận ra em…" Gã nghe thấy tiếng chìa khóa đung đưa, "Anh sắp ra ngoài à?"

"Ừ."

"Một mình?" Ngô Chí hỏi, "Sao không gọi trợ lý của anh?"

Giải Lâm muốn nói quá nguy hiểm, nhưng lời đến bên miệng lại thành: "Cậu ấy… không tiện."

Ngô Chí than thở: "Từ khi anh có thêm trợ lý, muốn tìm anh cũng chẳng tìm được. Em nói nè, sao hai người luôn ở cùng nhau vậy? Giống như mang theo cô vợ nhỏ, chúng ta đã bao lâu chưa gặp mặt rồi? Chờ làm xong chuyện này anh phải mời em uống rượu đó."

Bây giờ Giải Lâm nghe thấy chữ "rượu" thì sẽ nghĩ đến người nào đó không uống rượu được, cười nói: "Được."

Sau đó Giải Lâm cúp điện thoại, mở cửa bước ra. Ở cửa thang máy thì anh gặp trợ lý không uống rượu được mà mình mới nhắc: "…"

Trì Thanh đeo găng tay màu đen, thời tiết hôm nay giảm nhiệt độ, dự báo thời tiết bảo có thể sẽ mưa nên anh mặc thêm một cái áo khóa bên ngoài áo len, nhưng bởi vì thân hình gầy gò, hai cái áo

mặc trên người anh lại trông không dày dặn. bàn tay mang găng tay cầm theo một cây dù. Thấy Giải Lâm mở cửa bước ra, Trì Thanh hơi ngước mắt lên, hiếm khi chào hỏi với hắn, thời cơ xuất hiện trùng hợp giống như đã tính toán từ lâu.

Đôi môi Trì Thanh khẽ mở, thốt ra một câu: "Chào buổi sáng."

Giải Lâm cố ý ra ngoài sớm, không ngờ vẫn gặp được Trì Thanh: "… Chào buổi sáng, trùng hợp thế."

Trong thang máy.

Hai người không ai nhấn nút thang máy trước.

Giải Lâm: "Cậu…"

Trì Thanh: "Anh trước."

Giải Lâm không hiểu Trì Thanh muốn làm gì, ấn nút tầng hầm.

Sau khi thấy hắn nhấn nút thang máy, Trì Thanh không nhúc nhích nữa.

Giải Lâm: "Cậu cũng xuống tầng để xe à?"

Trì Thanh nhìn hắn: "Tiểu khu có quy định tôi không thể xuống sao?"

Đi được… nhưng mà cậu không có xe, sáng sớm xuống tầng hầm để xe tản bộ sao?

Câu này Giải Lâm không nói ra.

"Đinh."

Cửa thang máy mở ra.

Trì Thanh cầm dù đi sau lưng Giải Lâm. Ngón tay Giải Lâm nhấn nút trên chìa khóa xe, sau khi nhấn nút mở khóa, Trì Thanh mở cửa xe ở phía sau, vô cùng tự nhiên, giống như đã hẹn trước, cất dù ngồi vào trong, chỉ để lại một mình "tài xế" đứng bên ngoài.

Giải Lâm: "…"

Giải Lâm cũng không muốn Trì Thanh tham gia quá nhiều vào chuyện này. Không ai nói chính xác được đối phương sẽ dùng thủ đoạn thế nào, thậm chí có thể nói… khoảnh khắc bọn họ bước ra khỏi cửa, nguy hiểm chưa biết đã chờ bọn họ ở trong tối.

Không ai có thể dự đoán được tiếp theo sẽ xảy ra tình hình nguy hiểm như thế nào. Giải Lâm dám lấy bản thân mạo hiểm, nhưng hắn không thể kéo thêm Trì Thanh mạo hiểm cùng hắn.

Tối qua Trì Thanh vì nỗi "lo lắng" mà bản thân anh cũng không hiểu rõ làm cho cả đêm ngủ không ngon. Anh ngồi vào trong xe vốn định ngủ bù, nhưng mà còn chưa chợp mắt thì cửa xe sau bị người khác mở ra. Giải Lâm chui vào, hắn cúi người, một tay chống lên cửa xe, khoảng cách giữa hai người rút ngắn lại.

Bên trong chiếc áo khóa dài hắn chỉ mặc một chiếc áo sơ mi màu đen nhưng không thắt cà vạt, lúc cúi người, cổ áo sơ mi vốn lỏng nên mở to ra. Bình thường dù có nói gì thì Giải Lâm cũng đều mỉm cười, nhưng mà lúc này nhìn hắn, trong mắt chẳng có chút ý cười, con ngươi màu nâu nhìn thẳng vào Trì Thanh, thậm chí trong giọng nói còn mang theo chút cảm giác ngột ngạt hiếm thấy: "Cậu có biết mình đang làm gì không?"

Có biết rất nguy hiểm không?

Có biết tên kia là một kẻ liều mạng không?

Có biết…

Giải Lâm đang định nói "xuống xe" thì Trì Thanh lại bình tĩnh nhìn vào mắt hắn: "Biết."

Hai chữ Giải Lâm muốn nói ngừng ở bên miệng.

Trì Thanh dời tầm mắt, ngón tay đặt trên vải dù: "Coi như tôi xui xẻo, kiếp trước giết người phóng hỏa nên kiếp này mới làm trợ lý cho anh."

Chương 61: C61: Mạo hiểm

Dịch: LTLT

Giải Lâm ngồi vào xe, cắm chìa khóa xe vào, tay đặt trên vô lăng hỏi: "Cậu nghĩ kỹ chưa?"

Trì Thanh không trả lời.

"Đừng quậy." Giải Lâm thở dài nói, "Bây giờ mới 6 giờ, cậu xuống xe đi về còn có thể ngủ bù một giấc."

Trì Thanh: "Anh có thấy mình phiền không hả?"

Trì Thanh chẳng thèm nghe hắn nói, anh đặt cây dù trong tay bên cạnh chân, găng tay màu đen giao nhau, nhắm mắt lại chờ rồi lại chờ nhưng cũng không thấy Giải Lâm nhấc chân khỏi li hợp.

Anh đang định nói đàn ông trai tráng sao lại lằng nhà lằng nhằng, tôi còn không sợ chết anh sợ cái gì thì nghe thấy Giải Lâm mở miệng nói: "Xuống xe."

Trì Thanh mở mắt ra.

"… Không phải đuổi cậu, lần này thật sự không khởi động được." Giải Lâm giải thích, "Thắng xe bị động tay động chân rồi."

Trong các thủ đoạn giết người cố hết sức ngụy tạo thành sự cố ngoài ý muốn, cắt thắng xe là cách thường dùng nhất. Tên kia chắc chắn không muốn bản thân gặp quá nhiều chuyện rắc rối, có thể âm

thầm tạo sự cố thì sẽ không chọn đối đầu trực diện với Giải Lâm.

Lại cộng thêm trải nghiệm tông xe hôm qua, hắn ta càng sẽ không dễ dàng chọn cách cứng chọi cứng.

—

Cùng lúc này, trong phòng điều khiển của tiểu khu.

Bảo vệ nằm trên ghế, hôm nay anh ta làm ca sớm, nhưng rõ ràng vẫn chưa tỉnh ngủ, nằm trên ghế vừa duỗi người vừa nói: "Anh đứng ở đây xem cả một lúc rồi, xem cái gì đó? Quét xong thì đi mau đi."

Bên cạnh bảo vệ có một người đàn ông ăn mặc như công nhân vệ sinh, người đàn ông này khom lưng, thỉnh thoảng liếc nhìn màn hình camera giám sát.

Hắn ta thấy chiếc xe kia trong hầm xe vẫn ở nguyên tại chỗ, không bao lâu thì hai người kia đã xuống xe: "…" Gặp ma rồi.

Sao hai người này giống như biết hắn ta muốn làm gì vậy? Đã lên xe rồi sao còn không chạy đi?

Gã đàn ông thu dọn dụng cụ làm vệ sinh: "Quét xong rồi, đi ngay đây."

Giọng nói bị cố ý gằn xuống, nghe giống như đã có tuổi rồi. Bảo vệ chỉ cảm thấy hắn ta hình như rất lạ, giọng cũng rất đặc biệt: "Khoan đã, mới đến à?"

"Tôi mới đi làm tuần này." Gã đàn ông nói.

"Được rồi." Lúc bảo vệ nhìn, hắn ta cứ cúi đầu, bảo vệ cũng thấy phiền, lười tốn thời gian vào một nhân viên vệ sinh, xua tay nói, "Đi đi."

—

Cả ngày hôm nay của Trì Thanh trôi qua vô cùng cẩn thận.

Để dụ rắn ra khỏi hang, hai người phải đi loanh quanh ở bên ngoài, nhưng đi lung tung lại dễ làm người khác bị thương, mức độ trong chuyện này thật sự rất khó nắm bắt.

Vì lý do an toàn, ngay cả gọi xe ở bên đường cũng phải kiểm tra tố chất của tài xế xe taxi, ước chừng rủi ro.

Tài xế còn chưa nhấn xuống nút thông báo "xe trống" thì đã bị hai người đàn ông ngồi trên xe bao vây một trái một phải.

"Bác tài, cho hỏi một chút, bác tài là người ở đâu?"

"Tôi à? Thành phố Hạ Kinh…"

"Ồ, không có gì, thấy bác tài hơi quen, trông rất giống một người bà con xa của tôi. Đúng rồi, tôi thấy xe của chú là xe mới, vừa mới treo bảng không bao lâu, năm nay mới đến Hoa Nam sao?"

"Mới đến chưa được mấy tháng, chuyện này cậu cũng nhìn ra được."

"Đã nhận bao nhiêu cuốc rồi?"

"Nếu tính luôn của hai cậu thì chắc hơn hai trăm…"

"Có thể đưa giấy chứng minh nhân dân xem không?"

"Hả?"

Trì Thanh không nói nhiều giống Giải Lâm, anh lạnh lùng nói ra ba chữ: "Lấy ra đây."

Hai phút sau, hai người bị đuổi xuống xe, đứng bên đường hứng gió lạnh.

Tài xế đạp chân ga định rời khỏi chỗ này: "Điên à… phá tôi hả? Ai đi xe mà còn đòi xem chứng minh nhân dân chứ."

Giải Lâm: "…"

Trì Thanh: "…"

Trì Thanh chê nơi này nhiều người, cứ chỗ nào ít người thì đi chỗ ấy. Nhưng mà vừa rồi vì muốn tránh khỏi đám đông nên anh đã tách khỏi Giải Lâm, thế là bị hắn kéo về lại: "Đi phía đó dễ bị biển đập trúng."

"…"

Đúng là bất cứ chi tiết nào có thể gặp phải nguy hiểm đều không bỏ qua.

Sau khi kéo xong, Giải Lâm vẫn không buông tay ra.

Trì Thanh giãy giụa cổ tay.

"Nhiều người." Giải Lâm nói, "Ở bên cạnh tôi, lát nữa không cẩn thận đụng trúng người khác rồi mặt xị xuống tìm nhà vệ sinh ở đâu?"

Sau mấy lần mất kiểm soát, bởi vì cần "máy cách âm" Giải Lâm này nên Trì Thanh thường xuyên bị ép ra khỏi nhà. Lúc đi trên đường, anh chợt nhận ra rằng việc đối mặt với người đi bộ đã dần trở thành thói quen. Nếu phải nghiên cứu sâu thì có thể "thói quen" này xuất phát từ việc anh biết Giải Lâm đang ở bên cạnh anh.

Anh biết nếu như nhiều người thì anh không cần phải tự đối diện với

đám đông ùn ùn đó.

Cũng biết rằng lúc chê ồn ào thì anh có thể nắm lấy tay người bên cạnh.

Cảm giác này còn kỳ lạ hơn nỗi "lo lắng" khiến anh mất ngủ vào tối qua.

Đi qua con đường dài kia, Giải Lâm chợt ngừng lại ở ngã tư đường, đột ngột hỏi: "Buổi sáng là cậu đang lo lắng cho tôi à?"

"…"

Chuyện anh biết lo lắng đã đủ kỳ lạ rồi, bày ra trước mặt để bàn luận càng kỳ lạ hơn.

"Không phải."

Trì Thanh ngoảnh đầu đi, lạnh lùng nói: "Anh đừng nghĩ nhiều. Tôi chỉ tò mò thôi, cuộc sống nhàm chán quá, muốn xem anh sẽ chết thế nào."

Giải Lâm: "…"

Hôm nay Giải Lâm không có hoạt động hẹn trước nào, chỉ có thể tự sắp xếp ngẫu nhiên. Vì để chăm sóc người bịt mặt kia, hắn còn không thể đi đến nơi quá đông người, nếu không thì đối phương khó ra tay. Thế là hắn với Trì Thanh giống như người vô công rỗi nghề, đi một chuyến đến phòng tư vấn tâm lý.

Điều kiện xung quanh phòng tư vấn yên tĩnh đẹp đẽ.

Một chiếc xe tư nhân bình thường lẳng lặng dừng gần hai người, cửa sổ xe dần dần hạ xuống, người bên trong nhìn năm chữ "phòng tư vấn tâm lý" rất lâu, lầm bầm một mình: "Đệt, hai tên này đúng là bị điên thật."

Trong phòng tư vấn, bác sĩ Ngô thấy hai người thì vô cùng ngạc nhiên.

"Sao hôm nay hai cậu lại đột ngột đến đây."

Bác sĩ Ngô nhìn Giải Lâm rồi lại nhìn Trì Thanh, không ngờ rằng hai người này lại cùng đến tìm mình, tuy cơ hội hiếm có nhưng thời gian sáng nay ông đã sắp xếp trước rồi, ông khó xử nói: "… Mười phút sau tôi có một buổi tư vấn."

Giải Lâm rất tự nhiên tránh khỏi vấn đề này: "Không có gì, hôm nay hai chúng tôi đúng lúc có chuyện cần làm gần đây nên đến thăm bác sĩ, tiện thể mượn nhà vệ sinh một chút."

Lời nói này khiến gánh nặng trong lòng của bác sĩ Ngô biến mất.

Sau khi Giải Lâm đ ến nhà vệ sinh thì chỉ còn lại bác sĩ Ngô ngồi đối diện với Trì Thanh.

Bác sĩ Ngô hỏi: "Gần đây cảm thấy thế nào?"

Trì Thanh cụp mắt, một lát sau mới trả lời: "Gần đây trở nên rất kỳ lạ."

Trì Thanh không có ý muốn nói rõ ràng, bác sĩ Ngô cũng không có thời gian. Ông nhìn thấy bóng dáng Giải Lâm biến mất ở chỗ rẽ, bỗng nhiên nói: "Có phải cậu từng nghĩ vì sao tôi lại chữa trị cậu với Giải Lâm chung không?"

"Tôi làm bác sĩ tư vấn tâm lý của Giải Lâm… thực ra tôi cũng không biết rốt cuộc cậu ấy nghĩ gì."

"Mấy năm trời, hồ sơ tâm lý của cậu ấy ở chỗ tôi vẫn trắng tinh."

“Kiến thức tâm lý học còn chuyên nghiệp hơn tôi.” Bác sĩ Ngô dời tầm mắt, ánh mắt chuyển đến Trì Thanh, “Nếu như ví nội tâm của mỗi người thành một đồ vật thì của cậu ấy… của cậu ấy giống như một cánh cửa, không ai có thể bước vào trong cánh cửa ấy. Tôi cũng rất khó tưởng tượng được cậu ấy sẽ trao quyền mở ra cho ai.”

Điều mà bác sĩ Ngô không nói: Nhưng mà lúc hai người các cậu ở cạnh nhau, tôi luôn cảm thấy cậu ấy hơi khác.

Tuy con người Giải Lâm đối xử với ai cũng thân thiết nhưng đằng sau sự thân thiết ấy là một cảm giác xa cách, đây là lần đầu tiên bác sĩ Ngô thấy Giải Lâm thân thiết với người khác đến vậy.

Dù phần “thân thiết” này là vì nguyên nhân gì, có thể ban đầu chỉ là tò mò.

Đây là lần đầu tiên bác sĩ Ngô nói chuyện của Giải Lâm với người khác, thời gian hẹn với khách của bác sĩ Ngô sắp đến rồi, Trì Thanh vẫn đang nghĩ từ “trao quyền” này: Đây là nguyên nhân không đọc được suy nghĩ của Giải Lâm sao?

Trì Thanh đang nghĩ thì Giải Lâm ở đằng sau vỗ vai anh: “Đi thôi.”

Giải Lâm rụt tay về, hơi chán nản nói: “Tôi chờ trong nhà vệ sinh một lúc lâu cũng chẳng chờ được ai. Xe của hắn ta ở bên ngoài, hình như không định vào.”

Vừa rồi ở trên đường hắn luôn quan sát tình hình xung quanh. Nhờ gương cầu lồi ở góc đường hắn nhìn thấy một chiếc xe tư nhân không xa không gần vẫn luôn theo sau bọn họ. Sau khi bọn họ vào phòng tư vấn thì chiếc xe đó đã chạy đi.

Người ở phòng tư vấn ít, nhà vệ sinh càng là một nơi dễ gây án. Hắn cố ý một mình chờ trong nhà vệ sinh, dựa vào cửa phòng hút hết nửa điếu thuốc, nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà đối phương không lựa chọn ra tay.

Trì Thanh đã sớm nhìn thấy chiếc xe đó: "Chẳng phải hắn ta ở bên ngoài sao?"

"Có thể là có kế hoạch khác." Giải Lâm cảm thấy như mình đang quay bản cải biên của "Final Destination", "Nhưng qua lần thử nghiệm này, kết hợp với cách gây án trước đây của hắn ta, rõ ràng hắn ta càng nghiêng về phía tạo sự cố hơn."

Té lầu, chậu hoa, thắng xe.

Ba cách đều là muốn tạo sự cố ngoài ý muốn.

Giải Lâm: "Tạo sự cố không khó, nhưng hắn ta không biết hôm nay tôi ra ngoài sẽ đi đâu, cho nên rất khó thiết kế trước hiện trường sự cố… Hắn ta sẽ động tay động chân vào chỗ tôi nhất định phải đi ngang qua, ngoại trừ xe thì còn có chỗ nào phù hợp với điều kiện này?"

Xe, một công cụ mà chỉ cần bọn họ ra ngoài thì nhất định sẽ sử dụng.

Trong cuộc sống còn có thứ cần thiết nào giống như xe?

Giải Lâm nhất thời không nghĩ ra liền, nhưng mà thông qua lần đi ra ngoài này hắn đã xác nhận một chuyện.

Thứ này nhất định không ở bên ngoài.

Nơi đào xong giếng chờ bọn họ nhảy có lẽ ở trong tiểu khu.

Lúc hai người đi về thì đã sắp đến giờ cơm, người đi bộ trong tiểu khu rất ít, hoặc là ra ngoài đi làm, hoặc là ở nhà nấu ăn. Sau khi mở cửa tòa chung cư ra, Giải Lâm rất tự nhiên nhấn nút thang máy, khoảnh khắc cửa thang máy khép lại, hắn chợt nghĩ ra điều gì đó.

Trì Thanh cầm ô, nhìn nút thang máy nhấp nháy, nghĩ đến cùng lúc: Nếu như nói còn có một thứ cần thiết giống như xe trong cuộc sống…

Vậy có lẽ chỉ còn lại thang máy.

Giống như để chứng minh suy đoán của anh với Giải Lâm, thang máy đi lên từng tầng từng tầng trong đường ống đen kịt, lúc đến tầng 8 bỗng nhiên ngừng lại đột ngột.

Ngay sau đó, đèn nút thang máy bỗng nhiên tắt ngóm.

Không chỉ nút thang máy mà mấy bóng đèn ở bốn phía trên đỉnh thang máy đều "phụt" một cái rồi tắt.

Tháng máy bị kẻ nào đó cắt nguồn điện, ngừng di chuyển.

Tầng 8 là tầng chính giữa, phía trên còn mấy tầng nữa, thang máy lơ lửng giữa không trung.

"Tại tôi, vừa rồi không để ý đến, không nên để cậu vào cùng tôi." Trong buồng thang máy tối đen, Giải Lâm chậm rãi cởi áo khoác ra, khoác áo lên trên người Trì Thanh, lại nói, "Chắc hẳn ta đang ở trong đây, cho tôi mượn dù."

Vừa mới dứt lời, Giải Lâm một tay cầm thanh nghiêng trên trần thang máy, cả người bay vụt lên.

Mượn cán dù đập miếng ván trên trần thang máy ra.

"Rầm!" Miếng nhựa không chắc chắn lắm nứt ở chính giữa, từng miếng từng miếng rơi xuống, bụi bay tá lả.

Trì Thanh bị bụi từ trên rơi xuống dính đầy mặt, coi như đã biết ý đồ khoác áo cho mình của Giải Lâm.

Trong đường ống vốn dĩ tối đen, lúc này tắt điện càng không nhìn thấy gì cả, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một bóng đen ở trước mặt. Lần này Giải Lâm khiến bóng đen vốn đang ngồi xổm trên nóc thang máy sẩy chân, bóng đen loạng choạng, cầm dây cáp thép trong tay để đứng vững lại.

Trong lúc bóng đen miễn cưỡng đứng vững, Giải Lâm ném dù, mượn lực xoay người xông lên.

Bóng đen: "Sao mày lại biết…"

Người bình thường khi gặp thang máy cúp điện sẽ đá văng nóc thang máy sao?

Chẳng phải đều ngoan ngoãn chờ trong thang máy, đồng thời nhấn nút khẩn cấp, nghĩ cách liên lạc với bên ngoài à?

"Tao biết còn nhiều hơn mày tưởng tượng nữa." Giải Lâm nói, "Muốn tạo hiện tượng giả chết ngoài ý muốn, sự cố thang máy rơi quả thực là một cách khá hay. Phá hỏng bộ phận thắng của thang máy có hơi khó khăn, nhưng có thể lợi dụng trạng thái lơ lửng cúp điện để cắt dây cáp thép, cho nên tao đoán mày đã ở trong thang máy từ lâu.

Trước khi hắn với Trì Thanh vào thang máy, bóng đen đã nằm trên nóc thang máy lẳng lặng nhìn bọn họ, chờ thời cơ thích hợp để ra tay.

Trong tay hắn cầm một cây kìm cắt thép thủy lực, tay nắm lấy dây cáp thép đã bị cắt một nửa, chỉ dựa vào mấy sợi còn lại để nối, trông giống như không còn sống lâu nữa. Bởi vì cáp thép bị đứt, cảm nhận rõ ràng cả thang máy chấn động, bắt đầu lắc lư nhè nhẹ.

Bóng đen thầm chửi một tiếng, hắn ta có vẻ đã được huấn luyện chuyên nghiệp, đạp lên khung ở bốn phía xông về phía Giải Lâm, nhưng mà Giải Lâm phản ứng nhanh hơn, trở tay cản lại.

Ngay sau đó, Giải Lâm thủ những nơi có thể bị đánh úp, đồng thời vung nắm đấm thẳng vào mặt bóng đen.

Bóng đen chỉ có thể ngửa ra sau né đòn, lúc ngửa ra sau thì chân không đứng vững, thế là bị té xuống, định từ bỏ chỗ này nhảy vào trong thang máy. Nhưng khoảnh khắc nhảy xuống, chân hắn ta còn chưa chạm đất thì cổ đã bị Giải Lâm dùng chân khóa lại từ trên cao.

Sức lực trên cổ không ngừng thu chặt lại, trong thang máy còn có một người đang cầm dù. Trước khi Trì Thanh đâm mũi dù nhọn lên, bóng đen cắn răng phải thoát khỏi chỗ Giải Lâm. Thế là hắn ta móc một con dao gấp ra khỏi túi ngầm trong áo.

Hắn ta cầm con dao nhỏ đâm thật mạnh vào, người phía sau thế mà không rên tiếng nào.

Nếu như không phải ngửi thấy mùi máu thì hắn ta gần như nghi ngờ hắn ta đã tự đâm vào mình.

Một chọi hai, khoan nói đến có phần thắng hay không.

Cáp thang máy đứt một nửa, nửa còn lại không biết có thể chống đỡ đến lúc nào.

Chỉ cần nửa còn lại không treo được nữa cũng đứt luôn thì cả thang máy sẽ nhanh chóng lao xuống dưới.

Chương 62: C62: Sự cố

Dịch: LTLT

Lúc bóng đen rơi xuống, cổ tay Trì Thanh hơi nhúc nhích, mũi dù đánh thẳng về phía hắn ta, bóng đen lập tức lăn qua một bên, gò má sượt qua mũi dù.

Kỹ năng đánh nhau của Trì Thanh không bằng hắn ta, nhưng bóng đen vẫn nhanh chóng phát hiện thị lực của người này trong bóng tối tốt hơn hắn ta rất nhiều, cả buồng thang máy đều tối đen cũng không ảnh hưởng đến thị lực người này chút nào.

"… Gặp ma rồi."

Bóng đen chửi một tiếng.

Thấy mũi dù màu bạc sáng loáng lại sắp đánh về phía mình, cả người hắn ta nhảy thật mạnh lên trên, nắm lấy thanh xà trên nóc, chân dùng lực, lúc tránh khỏi mũi dù thì đạp thật mạnh vào cây dù trong tay Trì Thanh.

Tốc độ thu dù về của Trì Thanh chậm đi một giây, cán dù bị đạp gãy!

Không có dù làm ám khí, hành động của bóng đen trở nên nhanh nhẹn hơn, hai người lập tức chuyển sang đánh nhau.

Bóng đen vung con dao nhỏ trong tay về phía Trì Thanh, Trì Thanh nghiêng người lùi lại một bước, nhưng bóng đen truy đuổi không

buông, lưng Trì Thanh đập thật mạnh vào cửa thang máy. Khoảnh khắc bóng đen đâm tới, Trì Thanh mượn con dao cầm chặt cổ tay hắn ta một cách chính xác…

Mũi dao đâm vào một chiếc găng tay màu đen trên tay Trì Thanh, dường như rạch ra một vết máu rất nhạt.

Trì Thanh cố ý đưa tay ra đỡ, anh không có thời gian tháo găng tay, chỉ có thể dùng cách này miễn cưỡng khiến mũi dao rạch găng tay: "Ai sai mày đến?"

"Bây giờ hỏi chuyện này không có ý nghĩa, có thời gian thì lo cho bản thân mày đi." Bóng đen nhanh chóng nhìn lên trên thang máy, lạnh lùng nói, "Dù biết là ai thì e rằng cũng chẳng có mạng để sống ra ngoài đâu."

Bóng đen tính toán thời gian dây cáp đứt trong bụng, hắn ta phải thuận lợi thoát ra khỏi trước khi dây cáp đứt. Theo kế hoạch ban đầu, hắn ta chỉ cần chờ sau khi thang máy rơi, tóm lấy dây cáp còn lại bên trên rồi trèo ra ngoài thì có thể thành công thoát thân.

Bóng đen tạm thời chế ngự được Trì Thanh, lại đang nghĩ đến chuyện dây cáp nên không để ý rằng găng tay màu đen chỉ bị rách một lỗ. Bàn tay bên dưới găng tay trắng quá mức, giống như phát sáng trong bóng tối vậy. Một chút da thịt bị lộ ra ngoài lẳng lặng dính sát vào tay đang cầm dao của bóng đen.

[Người tìm mình là một người nổi tiếng.]

Giọng nói biến dạng vang lên.

[Quên tên là gì rồi, mẹ nó, nếu như để mình biết sẽ gặp hai tên điên thì việc này có nói gì mình cũng sẽ không…]

Vào lúc này, Giải Lâm nhảy từ trên nóc thang máy xuống, đụng thật

mạnh vào người bóng đen, thang máy lắc lư dữ dội!

Trong tình huống con người chịu một đòn mạnh, não bộ ở trạng thái ngừng hoạt động trong giây lát, giọng nói biến dạng bên tai Trì Thanh ngay lập tức bị gián đoạn.

Mấy câu này có nghe hay không cũng không có gì khác biệt, chuyện là người nổi tiếng đã rất rõ ràng, thợ săn ảnh sẽ không đi theo người bình thường, vấn đề là người nổi tiếng nào, người đó tên là gì.

Trì Thanh nhíu mày, cảm thấy lần đầu tiên mình chịu đựng chứng ưa sạch sẽ đi đọc suy nghĩ của người khác, cuối cùng chỉ đọc được sự trống vắng.

Vừa rồi Giải Lâm bị hắn ta dùng dao đâm một nhát, sau khi nhảy xuống không thể lập tức đứng dậy. Trì Thanh ngồi xổm xuống đỡ hắn, tưởng rằng có lẽ hắn bị đập trúng rồi.

Bóng đen nhân cơ hội này, lại xoay người xông lên lần nữa: Không còn thời gian, thang máy có thể rơi xuống bất cứ lúc nào, giữ mạng quan trọng nhất.

Giải Lâm nói: "Có lẽ thang máy có lắp đặt nguồn điện khẩn cấp, ấn tất cả các nút một lần thử xem."

Trì Thanh làm theo lời hắn, nhấn tất cả các nút, lúc nhấn nút cuối cùng xuống, đèn trong thang máy kêu "lạch tạch" sáng lên lại, thang máy hoạt động trở lại.

Nhưng Trì Thanh chưa kịp nhấn nút mở cửa thì thang máy bỗng nhiên di chuyển, nhanh chóng đưa bọn họ đi lên!

"Có người nhấn tầng 13." Giải Lâm nói.

Thang máy ngừng lâu như thế chắc chắn có người cần sử dụng thang máy.

Cùng lúc này ở tầng 13.

Một người sống ở đây thấy thang máy lên chậm, không ngừng nhấn nút thang máy "hối thúc".

Người sống đối diện nghe thấy động tĩnh, mở cửa hỏi: "Thang máy hư rồi sao?"

Người dùng thang máy gấp trả lời: "Hình như vậy, nhấn cả ngày không thấy phản ứng."

Biến cố chỉ xảy ra trong nháy mắt.

Trong quá trình thang máy mất nóc đi lên, chỉ cần ngửa đầu thì có thể nhìn thấy đường ống đen ngòm, thang máy đang tăng tốc đi lên dọc theo đường ống. Bóng đen vừa mới trèo lên nóc thang máy còn chưa kịp đắc ý thì đã bị thang máy mang đi với tốc độ cực nhanh. Mắt hắn ta càng ngày càng trợn to, trong miệng hét ra một tiếng: "Không…"

"Tầng 13 là tầng cao nhất." Trì Thanh nhặt cây dù bị đạp gãy lên, nói, "Hắn ta sẽ bị thang máy ép chết."

Thang máy giống như một tấm ép, bóng đen đứng ở vị trí đó, khi thang máy đi đến tầng cao nhất thì giữa tầng thang máy và nóc thang máy không có bao nhiêu không gian trống, hắn ta sẽ bị xoắn vào trong máy.

Bây giờ Trì Thanh chỉ có thể làm một việc, đó là cầm dù trong tay bung ra.

Lúc dù được bung ra chưa đến ba giây thì người vừa rồi còn sống chết đấu với anh đã trở thành một đống máu thịt văng tung tóe, ngay cả tiếng "á" đau đớn cuối cùng của bóng đen cũng chẳng kéo

dài bao lâu. Buồng thang máy giống như có một cơn mưa màu đỏ máu, máu thịt như thịt băm từ từ chảy xuống khắp nơi.

Trong thang máy chỉ có chỗ của anh với Giải Lâm đang đứng còn tính là sạch sẽ. Ngón tay Trì Thanh đặt trên cán dù, trên cây dù trong suốt dính đầy máu thịt loang lổ.

Giải Lâm nhìn đỉnh dù trong suốt: "… Cậu còn cố ý mở dù."

Trì Thanh nhìn hắn: "Không cần cảm ơn."

Vào lúc này, chứng ám ảnh sạch sẽ luôn thể hiện hành động khác với người bình thường.

Tuy bóng đen chết đi sẽ rất phiền phức, nhưng trước mắt không quan tâm được nhiều đến thế. Bởi vì thang máy lắc lư càng nghiêm trọng hơn sau khi đi lên cấp tốc, mấy giây đi lên ngắn ngủi vừa rồi chắc chắn đã tăng tốc độ đứt rời của dây cáp.

Cửa thang máy đang mở nhưng không liên quan gì đến bọn họ cả, vì sau khi ép người kia xong thì thang máy hỏng hoàn toàn, trượt xuống nửa đoạn, kẹt lơ lửng giữa tầng 13 và 12.

Người nhấn thang máy trước đó chắc là phát hiện cửa thang máy mở ra quá chậm, mất kiên nhẫn nên đã đi xuống bằng cầu thang thoát hiểm. Bây giờ, cửa thang máy tầng 13 mở ra, không có ai hết.

"Đi lên trên nhân lúc trước khi cửa thang máy đóng lại." Giải Lâm bình tĩnh phân tích tình huống hiện tại. Hắn nhìn dây cáp dính đầy máu tươi nói, "Nhanh!"

Bây giờ hắn hành động bất tiện, bảo Trì Thanh lên trước là lựa chọn có độ nguy hiểm nhỏ nhất.

Ai cũng không thể đoán được nửa sợi dây cáp kia còn có thể chống

đỡ được bao lâu, rất có thể sẽ đứt ngay lập tức. Cửa thang máy ở tầng 13 mở một hồi, trước khi cửa thang máy sắp sửa khép lại, một bàn tay trắng bệch dính máu chen vào chính giữa khe hở chỉ còn một chút ở giữa cửa thang máy.

Trì Thanh bám vào cửa thang máy, cảm nhận được Giải Lâm ở đằng sau đẩy anh lên.

Sau khi lên xong, anh không đứng dậy ngay mà nằm sấp ở cửa thang máy, đưa tay về phía Giải Lâm: "… Nắm tay tôi."

Hình như bình thường đều là Giải Lâm đưa tay về phía anh.

Đây là lần đầu tiên anh đưa tay về phía Giải Lâm mà không hề có chút do dự hay cân nhắc gì.

Chứng ám ảnh sạch sẽ, đụng chạm, những từ này giống như bị anh ném ra sau đầu.

Dưới chân Giải Lâm là đường ống cao hơn mười mấy tầng, đường ống giống như một vực sâu không thấy đáy.

Hắn đứng trong buồng thang máy như mới có một cơn mưa máu ngang qua, phạm vi dù của Trì Thanh che được không đủ lớn, những giọt máu nhỏ vẫn văng tung tóe xung quanh hắn.

Lúc Giải Lâm leo lên, vừa mới chạm vào tay Trì Thanh thì "pựt" một tiếng, cuối cùng sợi dây cáp treo thang máy không chống đỡ được nữa, sợi dây cáp cuối cùng đứt hoàn toàn, thang máy rơi thẳng xuống.

–

"Pựt."

Dây cáp đứt.

“Rầm!”

Thang máy rơi xuống.

Tình huống thang máy rơi xuống tái hiện trong camera giám sát.

Sau khi hai âm thanh này kết thúc, tiếp theo là một tiếng “tách” thanh thúy vang lên.

Đây là tiếng nhấp chuột trái để tạm dừng hình ảnh.

“Được đó.” Trong bệnh viện, Võ Chí Bân đang thao tác laptop xem lại đoạn video này. Ông ngoài cười nhưng trong không cười nói, “Trễ một giây, hoặc là trợ lý họ Trì kia của cậu không chụp được thì tôi không được nhìn thấy cậu nữa rồi.”

Trên giường bệnh, chân Giải Lâm ngoại trừ vết thương bị bóng đen đâm được băng bó thì còn phải đắp thạch cao thật dày. Nhảy từ trên nóc thang máy xuống vẫn phải chịu lực rất lớn, được chẩn đoán là gãy xương nhẹ.

Nhưng từ trên gương mặt hắn hoàn toàn không nhìn ra được chỗ nào giống bệnh nhân, thậm chí hắn còn không quên mỉm cười với y tá: “Cảm ơn, cà phê của cô pha rất ngon.”

Võ Chí Bân thật sự muốn vung gậy đánh lên cái chân mới bó bột của hắn!

Ông chỉ xem video giám sát trích ra từ phòng bảo vệ thôi đã cảm thấy kinh hồn bạt vía rồi. Là tầng 13 đó, thang máy rơi xuống từ tầng 13 là khái niệm gì chứ? Tỉ lệ còn sống có thể nói là gần như bằng không.

Giải Lâm lại hỏi: “Cậu ấy sao rồi?”

Võ Chí Bân lập tức nhận ra "cậu ấy" là chỉ ai: "Vị trợ lý vào lúc nguy hiểm còn không quên che dù của cậu không có vấn đề gì lớn cả, chỉ là cổ tay bị trật khớp nhẹ, bây giờ chắc đang trên đường đến đây."

Giải Lâm cười: "Tức giận thế, chẳng phải em không sao rồi à. Với lại tên kia thật sự rất nguy hiểm, nếu như em không lấy USB đi thì khả năng tên thợ săn ảnh kia bị giết rất lớn."

"Cậu còn biết hắn ta nguy hiểm?" Võ Chí Bân nói, "Tôi thấy cậu với trợ lý của cậu còn nguy hiểm hơn."

Ở chỗ khác, Trì Thanh bị Quý Minh Nhuệ bắt làm kiểm tra xong, bôi chút thuốc lên vết thương, sau đó đi với anh ta đến chỗ Giải Lâm lấy lời khai.

Trước khi Trì Thanh đứng lên, Quý Minh Nhuệ nói với y tá ở trạm y tế: "Chờ một chút, có viên Thanh Tâm gì đó không? An ủi cảm xúc, cho một chai."

Trì Thanh thay quần áo, tắm rửa ba lần, tay cũng sắp bị lột da. Anh đeo găng tay màu đen, ngồi ở đấy nói: "Tôi không có cảm xúc cần an ủi."

Quý Minh Nhuệ: "Tôi cần!"

"Ông biết đáng sợ cỡ nào không?" Quý Minh Nhuệ hét, "Hai người mấy ông không muốn sống nữa à?"

Anh ta nói tiếp: "Lát nữa lấy lời khai của hai người chắc chắn sẽ dùng đến thuốc này. Còn nữa, tôi rất tò mò, hai người các ông đã đếm mình lấy lời khai bao nhiêu lần chưa? Lời khai liên quan đến hai ông ở trong đồn cảnh sát đã không nhét vừa một bộ hồ sơ rồi. Sao chỗ nào cũng có hai người vậy? Đi đến đâu thì xảy ra vụ án đến đó… Tình tiết chưa đủ còn muốn tự tạo ra tình tiết. Làm gì có người bình thường nào sẽ chờ đối phương đến giết mình chứ? Chê mạng

chưa đủ dài hả?”

Trì Thanh: “…”

Hai người đang nói thì đã đi đến cửa phòng bệnh của Giải Lâm.

Quý Minh Nhuệ làm việc theo thông lệ, mở sổ ghi chép. Chết một người trong thang máy, một mạng người, Trì Thanh với Giải Lâm là người có “tiếp xúc mật thiết” với người chết trong thang máy nên quy trình phải làm gì thì vẫn phải làm theo.

Quý Minh Nhuệ mệt lòng, viết song song họ tên của hai đương sự vào sổ: Giải Lâm, Trì Thanh.

Lời khai của hai người này, anh ta thật sự đã làm đến mệt rồi.

Chương 63: C63: Sao nữ

Dịch: LTLT

Quý Minh Nhuệ viết dòng chữ đầu tiên: "Buổi sáng hai người đi lòng vòng bên ngoài, còn đến phòng tư vấn tâm lý."

"Tạo cơ hội cho hắn ta ra tay." Giải Lâm đáp.

"Hắn ta đã bám theo hai người từ sáng rồi à?"

"Chắc vậy, nhìn thấy xe của hắn ta."

Quý Minh Nhuệ quay sang Trì Thanh:

"Lúc hắn ta chết, vì sao ông che dù?"

Trì Thanh: "Sẽ bị máu bắn trúng."

"…"

Dù lí do này có khó tin đến đâu cũng phải viết vào.

Quý Minh Nhuệ nhớ lúc mình với một đồng nghiệp khác đến phòng bảo vệ tiểu khu để chép camera, đồng nghiệp mới mở miệng hỏi, Quý Minh Nhuệ đành phải giới thiệu cho cậu ta: "Tuy hai người họ không được bình thường lắm, nhưng tuyệt đối không bị nghi gây án, không phải người bị tình nghi. Chuyển ánh mắt tràn ngập nghi ngờ của ông ra khỏi hai người họ đi."

Sau khi hỏi một lượt các thông tin cơ bản, Quý Minh Nhuệ lại hỏi một vấn đề rất quan trọng: "Bây giờ thẻ nhớ đang ở đâu?"

"Nhà tôi." Giải Lâm nói, "Trong két sắt ở phòng làm việc, mật mã giống với mật mã cửa nhà."

Quý Minh Nhuệ nghĩ rằng câu nói này rất khó hiểu: "Ai biết mật mã nhà anh là bao nhiêu chứ?"

Giải Lâm chỉ Trì Thanh: "Cậu ấy biết."

Quý Minh Nhuệ: "…"

Võ Chí Bân ở phía sau vỗ vai Quý Minh Nhuệ, ra hiệu bây giờ anh ta đi đến đó lấy đồ cùng ông.

Sau khi Võ Chí Bân với Quý Minh Nhuệ rời đi, trong phòng bệnh chỉ còn lại hai đương sự liên quan đến hiện trường gây án đã "kề vai chiến đấu" trong thang máy không lâu trước đó.

Trì Thanh bỗng nhiên cảm thấy lúng túng. Anh hiếm khi bước vào bệnh viện, tuy rằng trong trí nhớ của mình, bệnh viện cũng chẳng phải ký ức tốt đẹp gì, nhưng đã qua nhiều năm nói bài xích thì cũng chưa đến mức đó, chỉ là anh không quen với thân phận thăm bệnh này.

Vừa rồi lúc mới đến đây, anh có đi ngang qua các phòng bệnh khác, người trong phòng bệnh đều hỏi han ân cần với bệnh nhân, trong tay còn cầm dao gọt trái cây cho bệnh nhân.

Một lát sau, Trì Thanh đứng bên cạnh giường bệnh của Giải Lâm, muốn hỏi han ân cần, cuối cùng rặn ra được một câu: "Còn sống thì tốt."

"…"

“Không cắt trái cây cho anh được.” Trì Thanh nói tiếp, “Tôi chưa rửa tay, không vệ sinh, với lại ở đây cũng không có găng tay dùng một lần. Nếu anh muốn ăn thì tự mình đặt về.”

Giải Lâm mặc đồ bệnh nhân, ống tay áo được xắn lên hai nấc rất cẩn thận, cổ áo tỉ mỉ mở đến xương quai xanh, không có điều kiện cũng tạo ra điều kiện, cứ thế tạo ra chút cảm giác “đồ bệnh nhân” khác biệt.

Lúc Trì Thanh nói chuyện, Giải Lâm vẫn luôn nhìn vào mắt anh, đang nhìn Giải Lâm chợt phì cười.

Trì Thanh không hiểu lời nói của mình rốt cuộc có chỗ nào buồn cười, lại nghe Giải Lâm nói: “… Cảm ơn.”

Giải Lâm nói xong lại mỉm cười bổ sung: “Nếu như người nói câu này không phải cậu thì có lẽ bây giờ tôi sắp mời người đó ra ngoài rồi.”

Hắn cười là vì Trì Thanh nói những lời này không có ý gì khác, thậm chí có thể nói là nghiêm túc. Nếu người nói câu này đổi thành Ngô Chí thì chắc chắn hắn sẽ cho rằng tên này cố ý đến phá rối.

Nhưng Trì Thanh lại khác, nhìn anh vắt hết óc nói ra mấy câu “phá rối” này rất thú vị.

Giải Lâm cười một hồi, một tay chống lên giường, bỗng nhiên nói: “Đưa tay đây.”

Trì Thanh không biết hắn muốn làm gì nhưng vẫn đưa tay qua.

Giải Lâm muốn xem vết thương của Trì Thanh, sau khi nhìn cẩn thận, phát hiện ngoại trừ quanh cổ tay có hơi đỏ ra thì không có vấn đề gì quá lớn. Hắn xem xong thì giơ năm ngón tay ra so với cổ tay Trì Thanh: “Cổ tay cậu n hỏ quá.”

Trì Thanh rút tay về. Da anh trắng nên vết đỏ trông rất rõ ràng, giống như bị người ta nhéo.

"Khuyên anh đừng nói mấy câu khiến tôi hối hận đã kéo anh lên."

Trì Thanh nhắc đến chuyện này, Giải Lâm nhớ lại hình ảnh trong thang máy mà camera không quay được.

Camera cũng bị rơi xuống cùng thang máy, hình ảnh chép được từ phòng giám sát chỉ đến lúc thang máy rơi xuống là kết thúc.

Nhưng sau khi thang máy rơi, tình huống của hắn với Trì Thanh không hề lạc quan. Vết thương trên chân hắn nghiêm trọng hơn tưởng tượng, lúc bóng đen đâm vào đã dùng hết sức lực. Hắn có thể gắng gượng nhảy xuống tiếp tục đấu với bóng đen, sau đó lại leo lên nóc thang máy đã không dễ dàng rồi, không còn chút sức lực, mượn tay Trì Thanh trèo ra khỏi cửa thang máy.

Trong khoảnh khắc nào đó, Giải Lâm tưởng tượng ra kết quả xấu nhất: "Đừng liều chết, cậu có thể sẽ rơi xuống cùng tôi."

Nhưng mà Trì Thanh chỉ thốt ra hai chữ: "… Câm miệng."

Cả người Giải Lâm lơ lửng trong đường ống đen ngòm, lúc này giác quan đều biến mất, thứ rõ ràng duy nhất chỉ có bàn tay mà hắn đang nắm và cả lời nói truyền đến bên tai: "Tôi sẽ không buông tay."

Bây giờ Giải Lâm vẫn còn có thể nhớ rõ ràng câu nói đó.

Bên kia, sau khi thuận lợi lấy được thẻ nhớ, Võ Chí Bân lập tức giao cho phòng kỹ thuật tiến hành giải mã. Trương Phong làm thợ săn ảnh, am hiểu tính quan trọng của việc bảo vệ thông tin. Đám thợ săn ảnh bọn họ sau khi chụp được tin tức lớn ngoại trừ công bố ra, thì có đôi khi sẽ liên lạc với nghệ sĩ hoặc là đối tượng của nghệ sĩ này để giao dịch tin tức, bình thường đều có thể kiếm được không ít

phí bịt miệng.

"Chúng tôi đã giải mã thẻ nhớ rồi." Hôm sau, mọi người lại tập trung. Võ Chí Bân cầm một chồng tài liệu nói, "Bên trong lưu khá nhiều ảnh, góc độ chụp đều rất tối, không dễ phân biệt, hiện tại còn đang tiếp tục phân tích. Tôi in ảnh ra trước cho mọi người xem."

Trương Phong chụp không ít ảnh, đa số đều là chụp lén, nắm vững nguyên tắc có thể chụp được là tốt rồi, không quan tâm đ ến góc độ và ánh sáng. Với lại, bộ dạng mặt mộc ở đời tư của những nghệ sĩ này không giống với dáng vẻ xinh đẹp lộng lẫy xuất hiện trong tivi lúc thường. Trừ khi là fan lâu năm, nếu không thì rất khó nhận ra thân phận của đối phương ngay lập tức.

Đám cảnh sát hình sự quanh năm bôn ba ở hiện trường án mạng thì càng khỏi nói, không theo dõi tin tức giới giải trí, ngay cả người đang nổi tiếng trong giới là ai cũng không biết. Lúc mới cầm xấp ảnh bị mờ này, ai nấy cũng đều mù tịt.

… Mấy tấm ảnh này chụp cái gì?

Đen thui, không rõ ràng, còn có một đống ảnh chụp sau lưng.

Đúng là người ngoài nghề không biết gì.

Hôm nay đúng lúc Trì Thanh đi tái khám, tuy anh ngủ một đêm xong thì vết thương sưng lên trông hơi đáng sợ, về cơ bản thì không có gì đáng ngại, nhưng vẫn bị hối đến bệnh viện.

Trì Thanh chỉ xuất hiện hai lần nhưng bác sĩ lại có ấn tượng sâu đậm với người bệnh bị trật khớp này, bởi vì lần đầu tiên bệnh nhân này đến đây, sau khi bác sĩ nói "tôi bẻ về giùm cậu" đã nói với bác sĩ rằng: "Bác sĩ có găng tay cao su không?"

Bác sĩ: "Phòng khám khoa chỉnh hình chúng tôi không cầm dao, lúc khám thường không cần đeo."

Trì Thanh cụp mắt nghĩ một hồi, cuối cùng nói: "Hay là bác sĩ nói bẻ lại thế nào cho tôi đi, tự tôi bẻ lại cho mình."

Bác sĩ: "…"

—

Ảnh rửa từ thẻ nhớ dày cả xấp, hai ba chục tấm, đa số đều là cảnh ban đêm, hiếm xuất hiện ảnh chụp ban ngày, may mà dưới góc phải ảnh có đánh dấu thời gian chụp.

Trì Thanh nhìn sơ qua mấy tấm ảnh: "Chủ yếu xem mấy tấm ảnh chụp sau này."

Giải Lâm bày tỏ tán thành: "Sau khi đổi thẻ nhớ không bao lâu thì Trương Phong chết, không loại trừ khả năng hắn ta đồng thời có thêm một tin tức mới. Nhưng trong tình huống bình thường, sau khi đào được một tin mới khiến mọi người kích động thì khả năng chọn tiếp tục đi theo xem thử có thể có được tiến triển mới hay không rõ ràng lớn hơn. Với lại, người mà hắn ta canh hôm đó là diễn viên chính bộ phim, phạm vi nghi ngờ bước đầu có thể chắc chắn ở trong mấy người này."

"Nhưng…" Võ Chí Bân nói, "Tấm cuối cùng là ảnh một bóng lưng đã ngụy trang."

Trong tấm ảnh được chụp gần đây nhất, người kia vừa mới bước xuống xe, chỉ có thể nhìn ra là phụ nữ, có lẽ tối hôm đó gió to, cô mặc quần áo kín mít, cúi đầu bước đi. Phía trước không xa là một bệnh viện tư nổi tiếng: Bệnh viện Hoa Nam Thiên Hải.

Giải Lâm: "Tôi từng đến bệnh viện này."

Trì Thanh: "Chưa từng nghe đến, bệnh viện này có gì đặc biệt sao?"

Giải Lâm đáp: "Giá cả quá cao có tính là đặc biệt không?"

"Phí kiểm tra gần mười ngàn tệ." Giải Lâm nói, "Người có tiền rảnh rỗi sẽ đi, ví dụ như ba của Ngô Chí, một quý đi khám một lần."

Trì Thanh đồng ý: "Trông anh quả thực rất rảnh rỗi."

Giải Lâm: "…"

Nhưng nhắc đến người có tiền, Giải Lâm chợt nhớ ra một việc: "Lấy điện thoại tôi đến đây."

"?"

"Có một người, không chừng người đó vừa nhìn đã nhận ra được người trong ảnh là ai."

Ngô Chí đang ở câu lạc bộ xế xịn, chuẩn bị lái cục cưng "bà xã" của gã đi vài vòng quanh núi. Cuộc sống thường ngày của đám cậu ấm cô chiêu bọn họ rất nhàm chán. Gã bỗng nhiên nhận được cuộc gọi của Giải Lâm: "Alo?"

Ngô Chí nghe thấy Giải Lâm ở đầu dây bên kia nói: "Đến lúc chú mày báo đáp anh rồi."

Ngô Chí: "Hả?"

Giải Lâm: "Gửi cho chú mày tấm ảnh, trong vòng năm phút nói cho anh biết người trong ảnh là ai."

Lúc đầu Trì Thanh không hiểu vì sao chuyện này Giải Lâm lại đi tìm cái người họ Ngô từng gặp mặt trong quán bar.

Ngô Chí hét lớn trong điện thoại: "Khoan đã, gì mà năm phút, em còn chưa biết là gì."

Giải Lâm: “Sao nữ.”

Tiếng kêu gào của Ngô Chí im bặt sau khi nghe thấy ba chữ này.

“5 phút lâu quá.” Trì Thanh nghe thấy Ngô Chí lập tức sửa lại, “2 phút là được, chỉ cần em biết tên thì cô ta có cải trang thành đàn ông em cũng có thể nhận ra ngay. Tuy em làm mấy việc khác không được nhưng chuyện này em làm được. Đây là lòng tự trọng cuối cùng của dân ăn chơi tụi em.”

Trì Thanh: “…”

Võ Chí Bân: “…”

Quý Minh Nhuệ bên cạnh: “…”

Ngô Chí nói được làm được, chưa đến hai phút đã gọi điện lại: “Ân Uyển Như, chắc chắn là cô ấy. Cao 1m68, nặng 46 kg, ba vòng nhìn cũng phù hợp, với lại tóc dài đến ngực, bên trái cổ có nốt ruồi.”

“…”

Đây là kính hiển vi gì thế?

Giải Lâm: “Ân Uyển Như, chú mày chắc chứ?”

“Không sai được, giống như anh tùy ý gửi một tấm ảnh trong quán bar thì em có thể biết là quán nào liền. Dù anh chỉ chụp một miếng gạch men ở nhà vệ sinh em cũng nhận ra được.” Ngô Chí vô cùng tự tin nói, “Trước đây em từng theo đuổi cô ấy, lần trước gọi điện cho anh nói em tìm được tình yêu mới mà anh không thèm quan tâm, chính là nói về cô ấy đó. Chỉ là không theo đuổi được… nhưng mà cô ấy sao thế?”

Giải Lâm: "Không có gì, chỉ là có vụ án có lẽ có chút liên quan đến cô ta. Chú mày báo đáp xong rồi, cúp máy đi."

Ngô Chí: "Này…"

Giải Lâm cúp điện thoại xong, Võ Chí Bân lập tức nói: "Minh Nhuệ, cậu dẫn theo nhóm Khương Vũ, bây giờ đi tìm người!"

Trì Thanh lại cảm thấy ba chữ Ân Uyển Như này nghe rất quen tai, không chỉ là từng nhìn thấy trong danh sách diễn viên ở bộ phim lần trước, cũng không chỉ là nghe Tô Hiểu Lan nhắc đến lúc ăn cơm… Hình như trước đó nữa.

Sau khi loại trừ những khả năng này, anh nhanh chóng rẽ suy nghĩ sang hướng khác: Anh từng nghe thấy lúc mất kiểm soát.

[Nghệ sĩ bây giờ đúng là nghề nghiệp có độ nguy hiểm cao, trong chương trình cô ấy trông rất xán lạn vui vẻ, không ngờ cũng có vấn đề tâm lý, nói đến thì từng đến phòng khám của chúng ta…]

Là phòng tư vấn tâm lý.

Hôm đó anh ăn sô-cô-la nhân rượu mà bác sĩ Ngô cho.

Trì Thanh đang suy nghĩ, Giải Lâm đưa tay huơ huơ trước mặt anh.

Trì Thanh hoàn hồn.

Giải Lâm nói: "Đỡ tôi đến nhà vệ sinh."

Trì Thanh: "?"

"Tôi…" Trì Thanh lặp lại lời của hắn, "Dìu anh?"

Trì Thanh suýt nữa treo dòng chữ "anh đang nói mớ gì vậy" lên mặt.

Chân Giải Lâm bó bột, tuy chân không động đậy được nhưng tay vẫn nhanh nhẹn như thường. Hắn không cho Trì Thanh cơ hội đáp lại, nhấc tay khoác lên vai anh: "Nói đúng ra thì vết thương này của tôi vẫn có liên quan không nhỏ với cậu."

Trì Thanh u ám nhìn hắn: "Chẳng lẽ anh muốn nói đây là tôi đâm à?"

"Tuy không phải cậu đâm nhưng lúc đó hắn ta nhảy từ trên xuống, tôi lo hắn ta sẽ làm cậu bị thương nên mới bị hắn ta đâm… Còn gãy xương, cũng vẫn là vì cứu cậu." Giải Lâm nói, "Khi ấy cậu bị hắn ta đè, ngàn cân treo sợi tóc."

Trì Thanh: "…"

Giải Lâm nhìn anh, cuối cùng tổng kết: "Cho nên cậu nói xem, có phải cậu nên có trách nhiệm với tôi không?"

Chương 64: C64: Bệnh tật

Dịch: LTLT

Lúc nói câu này, Giải Lâm đứng rất gần anh, trong mắt giống như chứa một vũng nước mập mờ không rõ, dù bản thân hắn hoàn toàn không có ý này thế nhưng vẻ ngoài thật sự quá được trời cao ưu ái.

Một lát sau, Trì Thanh dìu hắn đứng dậy: "Hôm đó sao không ngã chết anh luôn đi?"

Giải Lâm phì cười, sau khi cái chân vẫn cử động được đặt xuống đất thì ép một nửa sức lực lên người Trì Thanh. Nhưng hắn cũng không dám quá trớn, dù sao thì tấm thân của Trì Thanh nhìn khá gầy gò: "Mạng lớn."

Trì Thanh hi vọng hắn có thể định vị lại bản thân lần nữa: "Gieo họa ngàn năm."

Bệnh của Giải Lâm không tính là nghiêm trọng, ở phòng đơn làm lãng phí tài nguyên công cộng nên muốn đến nhà vệ sinh phải đi hết hành lang đến nhà vệ sinh dùng chung: "Tôi gieo họa ai hả? Lúc nhỏ, con gái nhét thư tình cho tôi, tôi đều trả lời là bảo bọn họ chuyên tâm học hành, đừng yêu sớm."

"… Ờ."

"Tôi còn dạy bọn họ, bọn họ còn trẻ, sau này sẽ gặp được nhiều người hơn. Tuy rất khó gặp được người tốt hơn tôi, nhưng cũng không phải không có khả năng, dù gì thế giới có một từ gọi là kỳ

tích.”

Lần này Trì Thanh còn chẳng buồn đáp một tiếng “ờ”.

Người ta nói rằng khi bị bệnh dễ trở nên không hợp với độ tuổi thực, Trì Thanh coi như đã thấy được rồi.

Nhưng anh phát hiện trước đây Giải Lâm nói chuyện rõ ràng không dày dặn kinh nghiệm, mang theo chút ấu trĩ vốn có của thiếu niên như bây giờ.

Bệnh nhân có tư cách thất thường, Giải Lâm nằm ở phòng bệnh quá ngột ngạt, với lại nói thế nào thì hai người cũng có giao tình sâu đậm. Giải Lâm hỏi tiếp: “Vẻ mặt đó của cậu là ý gì?”

Trì Thanh đỡ hắn đi ở hành lang, hành lang bệnh viện nhiều người, anh không thoải mái lắm: “Vẻ mặt chê anh nói nhiều.”

Giải Lâm nói đùa: “Cậu không muốn nói chuyện với tôi đến thế à?”

“Bản thân anh biết thì tốt.” Trì Thanh đáp.

Sau khi hai người đi thêm được một đoạn thì người đã ít đi, nhưng Trì Thanh phát hiện cảm giác không thoải mái kia của mình vẫn chưa biến mất.

Dọc đường, Trì Thanh cố gắng hạn chế tối đa diện tích tiếp xúc với hắn.

Trước đây, anh đã chạm vào tay Giải Lâm rất nhiều lần.

Nhưng cũng chỉ tiếp xúc trong phạm vi giới hạn, ngoại trừ tay ra thì anh rất ít khi chạm vào Giải Lâm.

Nhưng bây giờ, nửa người trên của Giải Lâm đè lên người anh, Trì

Thanh liếc mắt thấy cổ áo của hắn vốn đã hớ hênh giờ lại được banh rộng hơn. Trước đây hắn đánh nhau trong thang máy bị chém mấy nhát, trên người có vài vết thương, trong đó có một vết vừa vặn trúng chỗ cạnh xương quai xanh.

Trì Thanh nhanh chóng liên tưởng đến chiếc áo khoác trong thang máy.

Tình huống lúc đó cấp bách, anh hoàn toàn không có thời gian phản ứng, đến bây giờ mới ngẫm nghĩ lại, lúc Giải Lâm khoác áo lên người anh hình như còn mang theo độ ấm của hắn.

Giải Lâm vừa đi vừa nói chuyện với Trì Thanh, tuy nói đến cuối cùng trở thành một mình hắn nói nhưng hắn cũng không để ý. Không ngờ sắp đến nhà vệ sinh, Trì Thanh đột nhiên không thương tiếc gỡ tay hắn ra, hất cằm về phía cửa nhà vệ sinh: "Đến rồi, chuyện còn lại tự anh nghĩ cách đi."

Giải Lâm: "…" Đang yên đang lành sao lại trở mặt.

May mà một chân Giải Lâm bị bó bột, chân còn lại vẫn còn dùng được, vịn tường bước vào rửa mặt cũng không tính là động tác có độ khó cao.

Hai người vừa mới về phòng bệnh thì y tá thông báo: "Thủ tục xuất viện đã làm xong rồi."

Giải Lâm bó bột xong, đã qua thời gian theo dõi, không còn lý do để ở bệnh viện tiếp, cũng không có thứ gì cần thu dọn, Trì Thanh lại dìu hắn lên xe. Sau khi về đến tiểu khu Ngự Đình, Trì Thanh chẳng hề nhận ra rằng tai họa chỉ mới bắt đầu.

Về đến nhà, Trì Thanh tắm rửa xong ném quần áo vào máy giặt, còn chưa nhấn nút nguồn thì điện thoại đặt ở phòng bếp bắt đầu rung lên không ngừng.

Tóc Trì Thanh còn đang ướt, nghe máy: "Nói."

Giải Lâm: "Tôi muốn tắm."

Trì Thanh quên chuyện chân hắn còn đang bó bột, lúc này vẫn chưa nghĩ đến: "Anh muốn tắm thì liên quan gì đến tôi?"

Giải Lâm chậm rãi nói: "Cởi qu@n áo không tiện."

Trì Thanh: "… Đừng tắm."

Giải Lâm: "Giúp giùm đi."

Thấy đầu dây bên kia không lên tiếng, Giải Lâm nhắc lại chuyện cũ lần nữa: "Tôi lại nhớ ra, chân của tôi là vì người nào đó mới…"

Trì Thanh hít sâu một hơi, cúp điện thoại.

Giải Lâm nghe thấy âm thanh đầu dây bên kia biến thành tiếng cúp máy cũng không tức giận. Sau khi gọi điện thoại với Trì Thanh xong thì điện thoại của Ngô Chí cũng đến rất nhanh: "Ba, vừa rồi gọi thì máy bận. Nghe nói anh ngã liệt giò rồi."

Giải Lâm thuận miệng nói: "Chưa đến mức liệt."

Ngô Chí tiếp tục hỏi: "Vụ án buổi sáng anh nói, là vụ án nào vậy?"

"Bây giờ vẫn không tiện tiết lộ." Giải Lâm nói, "Chờ kết án rồi nói với chú mày. Lần này chú mày quả thực đã giúp được việc lớn, sau này chờ anh khỏi mời chú mày ăn cơm."

Ngô Chí lớn đến chừng này, lần đầu tiên làm được chút chuyện giúp đỡ xã hội phát triển, giữ gìn thế giới bình yên, gã đắc ý nói: "Không có gì, em biết mấy vụ án của các anh đều cơ mật. Nếu sau này còn có sao nữ nào không nhận ra thì cứ tìm em."

“Đúng rồi, vết thương của anh.” Ngô Chí lại nói, “Có cần em tìm nhân viên chăm sóc cho anh không?”

“Không cần.” Lúc nói, Giải Lâm ngừng hai giây.

Hai giây sau, cửa truyền đến một đợt tiếng chuông không kiên nhẫn.

Giải Lâm nghe thấy tiếng chuông cửa xong, cười nói: “Có người chăm sóc rồi.”

Ngô Chí: “…”

Giải Lâm đắc ý bổ sung một câu, cố tình khiến gã biết người nhấn chuông cửa đến “chăm sóc” hắn là ai: “Chú mày biết người đó, là trợ lý của anh.”

Ngô Chí thật sự không nghĩ rằng trợ lý Trì mặt lạnh lại khó chơi kia có thể chăm sóc gì cho hắn. Ấn tượng của gã về Trì Thanh vẫn dừng lại ở lần gặp đầu tiên tại quán bar, nói thầm trợ lý họ Trì kia trông có vẻ đáng sợ, anh ta không tháo chân Giải Lâm xuống là đỡ rồi.

Với lại…

Quan hệ giữa Giải Lâm với anh ta trở nên thân thiết từ lúc nào?

Ngô Chí biết Giải Lâm đã nhiều năm, hiểu rõ Giải Lâm hơn bất cứ ai. Người này nhìn thì nhiệt tình, nhưng thực tế vạch ranh giới bạn bè rất rõ ràng. Có đôi khi, thái độ của hắn hoàn mỹ đến mức có hơi giả, rất khách sáo, hiếm khi làm phiền người khác.

Am hiểu định lý giao tiếp xã hội của người trưởng thành, có thể thân quen rất nhanh nhưng tuyệt đối không thân cận.

Hình như thái độ bây giờ của Giải Lâm đối với trợ lý Trì thân thiết

quá mức rồi.

Giải Lâm cúp điện thoại xong, chống nạng đi mở cửa cho Trì Thanh. Trì Thanh tóc còn ướt, đang đứng bên ngoài cửa, tóc mái màu đen sau khi bị ướt trông lại càng đen thêm. Tay anh không mang găng, đốt ngón tay trắng bệch co lại một nửa trong ống tay áo.

Trì Thanh nhíu mày, lời nói ra rất sắc bén: "Anh không có bạn bè sao?"

Giải Lâm trả lời: "Tục ngữ nói rất hay, bà con xa không bằng láng giềng gần."

Trì Thanh: "..."

Giải Lâm nói tiếp: "Không đeo găng tay à?"

Trì Thanh cũng là sau khi bước vào mới phát hiện mình không đeo găng tay.

Trước đây lúc mất kiểm soát, vì để có thể ngủ nhiều hơn mà anh thường mượn cớ đến nhà Giải Lâm ngủ. Chữa trị nhiều lần, bất giác đã trở thành thói quen.

Trì Thanh dìu Giải Lâm vào phòng tắm, cấu trúc hai căn hộ giống nhau, anh khá quen thuộc với cấu trúc trong phòng tắm, ngay cả gạch men màu trắng dưới chân cũng giống hệt.

Giải Lâm nói cảm ơn, sau đó dựa vào bồn rửa tay cởi nút áo sơ mi. Chỉ là ngón tay của người này cũng có vẻ lẳng lơ, nếu bỏ qua địa điểm là phòng tắm thì trông dáng vẻ không giống đi tắm chút nào. Bên cạnh hắn nên đặt một chiếc giường.

Trì Thanh không nhìn nổi nữa: "Bình thường anh đều cởi áo thế này sao?"

Ngón tay của Giải Lâm đang đặt trên nút áo thứ tư khựng lại: "'Thế này' là ý gì?"

"…" Trì Thanh nói, "Lề mề."

Giải Lâm không cởi nút áo nữa, trở tay ra sau chống lên bồn rửa tay, nửa thân trên hơi nghiêng về trước, hướng đến trước mặt Trì Thanh.

"Làm gì?"

Khu vực hoạt động có thể đặt chân được trong phòng tắm chỉ có mỗi chỗ này, hai người chen chúc, Trì Thanh không thể lùi về sau. Giải Lâm thì cứ cố ý chọc anh: "Chẳng phải cậu chê tôi chậm sao? Cậu làm đi."

"Anh còn tiến thêm một chút." Trì Thanh lạnh giọng nói, "Hôm nay không chỉ không tắm được mà còn phải gọi 120, bảo bọn họ giữ trước cho anh một giường."

Giải Lâm quần áo không chỉnh tề, bật cười thành tiếng.

Trì Thanh: "Tôi không đùa với anh."

"Ừ." Giải Lâm đưa tay lên chạm vào tai Trì Thanh, "Nhưng tai cậu rất đỏ."

Hôm nay Giải Lâm thật sự suýt nữa không tắm được, hắn bị Trì Thanh bỏ lại tự sinh tự diệt trong phòng tắm, đến khi ép buộc một lúc lâu Trì Thanh mới quay lại: "Cậu mặc kệ tôi à?"

"… Đi thật rồi sao?"

"Nếu tôi không tắm được, buổi tối sợ là sẽ khó ngủ. Tôi không ngủ được thì muốn tìm người nói chuyện." Giải Lâm ở trong phòng tắm nói, "Trong tiểu khu này, tôi không quen ai cả, cậu lại ở gần tôi

nhất…”

Trì Thanh đang đi ra ngoài: “…”

Đệt.

Trì Thanh bắt đầu nhớ cửa thang máy tầng 13, nếu như lúc đó anh buông tay thì hôm nay không cần phải chịu tội.

Trì Thanh càng nghĩ càng cảm thấy cửa thang máy tầng 13 là một cơ hội tốt biết bao. Khi ấy sau khi thang máy rớt xuống thì chiếc camera giám sát duy nhất cũng đã biến mất, không ai có thể phân biệt được tên phiền phức họ Giải này bị cố ý mưu sát hay là rơi thang máy bất ngờ.

Tuy có thể không làm đến độ phạm tội hoàn mỹ nhưng cũng có thể làm đến mức dù biết anh là hung thủ cũng không thể nhận định là anh.

Trong phòng tắm, Giải Lâm đang được tắm như mong muốn, gác cái chân bó bột lên thành bồn tắm, hắt xì một tiếng: Kỳ lạ, là nước lạnh quá rồi à?

Trước đây, Giải Lâm gọi Trì Thanh làm trợ lý chỉ là gọi bừa, từ sau khi bị thương, danh hiệu trợ lý này đã được xác nhận.

Mỗi ngày Trì Thanh đều có thể nhận được rất nhiều nhiệm vụ, bắt đầu từ giây đầu tiên sau khi mở mắt, tin nhắn của Giải Lâm cứ vang lên không ngừng.

– Cậu ăn sáng chưa?

Trì Thanh đáp: Chưa.

Đối diện trả lời rất nhanh: Sao cậu không hỏi tôi đã ăn sáng chưa.

– …

Dù Trì Thanh không hỏi thì tốc độ bên kia tự tìm cớ cho mình nhanh cực kỳ: Tôi vẫn chưa ăn, lúc cậu mua đồ ăn sáng thì mua giùm tôi một phần.

"Tôi không hỏi anh." Trì Thanh rửa mặt xong, tiện tay gõ chữ trả lời, "Với lại, muốn ăn gì thì tự đặt đi."

– Quán đó không giao hàng, cũng không nhận đặt trước.

Trì Thanh gõ từng chữ một: Vậy anh chờ chết đói đi.

Sau khi chịu đựng qua giờ cơm thì càng nhiều việc nữa.

"Không cầm sách được, không tiện khom người", "đọc sách xong rồi, phải cất lại", "thời tiết khá tốt, xuống dưới lầu tản bộ",…

Trì Thanh không thể nhịn được nữa.

Thời gian không thể chảy ngược, cửa thang máy tầng 13 thì đã bỏ lỡ, con người phải hướng về trước.

Trì Thanh cố kìm nén suy nghĩ "làm thế nào mới có thể tạo nên sự cố té lầu, rơi thang máy giống vậy", lựa chọn bước đi trên một con đường không phạm pháp đồng thời cũng có thể giải quyết vấn đề.

Suy nghĩ này của anh vừa mới nhảy ra thì màn hình điện thoại bên cạnh lại sáng lên.

Lần này tin nhắn Giải Lâm gửi đến có nội dung nghiêm túc, đứng đắn hơn rất nhiều, chỉ có một câu ngắn gọn: Liên lạc với Ân Uyển Như được rồi, bây giờ phải đến tổng cục.

Chương 65: C65: Ảnh chụp

Dịch: LTLT

Trì Thanh mặc áo khoác, trước khi ra ngoài lại nhìn cẩn thận hàng găng tay màu đen ở huyền quan, rút một đôi găng từ trong đó ra đeo vào, sau đó đỡ Giải Lâm từ thang máy đến cổng tiểu khu. Trong lúc chờ xe, anh cảm thấy hai người dựa quá gần nhau, nhiệt độ trên người Giải Lâm dường như xuyên qua lớp vải truyền đến người anh. Trì Thanh quay đầu sang phía khác, cố gắng kéo khoảng cách giữa anh và hắn ra: "Đứng xa một chút."

"Không dựa cậu thì dễ bị ngã." Giải Lâm nói, "Yêu cầu này của cậu tôi thật sự rất khó làm được."

Ven đường, xe chạy không ngừng, nhiệt độ ấm áp, mặt trời giữa trưa nắng gắt đến mức khiến mọi người thấy nóng.

Giải Lâm nhìn Trì Thanh, cảm thấy Trì Thanh giống như ma cà rồng bị ép đi dưới ánh mặt trời, dưới phác thảo của ánh nắng làn da trắng đến kỳ lạ, đôi môi lại đỏ vô cùng.

Giải Lâm nhớ đến trước đây lúc ăn cơm ở nhà Nhậm Cầm xong, hắn ma xui quỷ khiến chạm vào môi của Trì Thanh, còn hỏi có phải Trì Thanh bôi son không.

Bây giờ nhớ lại, xúc cảm hôm đó vẫn rõ ràng… rất mềm.

Nhưng lời nói ra từ cái miệng đó lại trái ngược hoàn toàn với xúc cảm đó. Trì Thanh vừa chú ý người đi đường phía trước để tránh có

người đi đường không mở mắt đụng trúng, vừa không nhịn nổi nữa bèn hỏi: "Anh mua xe lăn đi."

"Mua cái gì?"

"Xe lăn." Trì Thanh nói, "Lần sau nếu anh muốn tản bộ thì ngồi lên xe lăn, có thể tự mình đi từ đường này đến đường ô phố bên cạnh."

"…"

Đang nói chuyện, xe đặt đã đậu ở bên đường.

"Số đuôi điện thoại 6xx9, đến đồn cảnh sát sao?" Tài xế nhìn điểm đến trên đơn đặt hàng, hỏi.

"Xin lỗi bác tài, đổi địa chỉ." Giải Lâm ngồi vào ghế sau nói, "Đến nơi khác trước."

"Ân Uyển Như?" Một tiếng sau, trong phòng thẩm vấn, Võ Chí Bân ngồi chéo đối diện với một người phụ nữ, hỏi, "Cả ngày hôm qua không liên lạc được với cô, công việc rất bận nhỉ?"

Người phụ nữ dù ngồi trong căn phòng đơn giản chật hẹp vẫn đeo một đôi kính đen lớn. Thân là nghệ sĩ, cô kiểm soát dáng người của mình cực kỳ nghiêm khắc. Giữa mùa đông, cô chỉ mặc một chiếc váy hai dây màu đỏ rượu bên trong áo khoác lông chồn, mái tóc uốn lọn lớn. Cô ngồi đó như đang chụp bìa tạp chí, đôi chân thon bắt chéo, chân mang đôi giày cao gót màu bạc lấp lánh.

"Bận chứ, đương nhiên bận rồi, nhiều chương trình như thế." Bàn tay sơn móng màu đỏ nhấc lên, ngón tay cầm viền kính đen, tháo kính xuống, lộ ra gương mặt xinh đẹp tinh xảo, "Mấy hôm nay đều quay phim trong núi, không có tín hiệu, không nghe được điện thoại."

Lý do này của cô khiến mọi người không tìm ra được lỗ hổng.

Người phụ nữ hoạt động trong giới giải trí lâu năm rất thông minh. Cô để ý thấy bên cạnh Võ Chí Bân còn có hai vị trí trống, một vị trí trong đó còn là chỗ chính giữa, trong lòng biết người thẩm vấn cô hôm nay không chỉ có người này.

Cô mới nhìn hai chỗ trống kia vài lần thì cửa kính phòng thẩm vấn đã bị người khác đẩy ra, một giọng nói kéo dài âm cuối vang lên. Lúc giọng nói đó nói chuyện còn mang theo mấy phần ý cười, tiếp lời liền mạch với câu nói vừa rồi của cô: "Quay phim trong núi vất vả lắm, chắc cô mới xuống máy bay đúng không?"

Ngay sau đó, một gương mặt dù có ném vào trong giới giải trí cũng không thua kém chút nào xuất hiện trước mặt cô.

Chân mày người đàn ông hơi nhướng lên, cổ áo sơ mi đang mặc chẳng cài lại đàng hoàng, còn có thể nhìn thấy chút dấu màu đỏ bên trong cổ áo. Dù là nhìn từ tướng mạo hay là từ cách ăn mặc chắc chắn rất khác biệt với cảnh sát gặp được trên đường, chỉ là trong tay cầm nạng, hình như bị thương rồi.

Giải Lâm giống như đi nhầm phòng.

"Sáng sớm hôm nay tôi nhận được tin nhắn thì đến đây ngay." Cô dời ánh mắt đi, nói.

"Sáng hôm nay, có ba chuyến bay đến thành phố Hoa Nam. Trong ba chuyến bay này chỉ có hai chuyến ngang qua núi lớn. Trong đó núi Đại Minh vì có sạt lở nên nghiêm cấm tiếp tục bất kỳ hoạt động nào ở trong núi. Vậy cô chỉ có thể từ phía bắc Thái Sơn quay về." Giải Lâm mỉm cười nói, "Thái Sơn có một đặc điểm rất rõ ràng là thiếu nước. Cô Ân, cô quay phim trong núi, ra ngoài vẫn chói lọi như thế này."

Biểu cảm trên mặt Ân Uyển Như cứng đờ.

Cái cớ bị người khác đâm thủng, khó tránh cảm thấy lúng túng. Nhưng dù gì cô cũng là người từng trải qua sóng to gió lớn, muốn lăn lộn trong giới này thì cảnh tượng gì là chẳng gặp qua.

Cô gác tay lên chân đang bắt chéo, cũng mỉm cười, uyển chuyển nói: "Đúng thế, quản lý của tôi nghĩ cách mua rất nhiều thùng nước, điều kiện gian khổ nhưng dù ở trong hoàn cảnh nào tôi đều hi vọng duy trì trạng thái tốt nhất."

Thái độ của cô rất rõ.

Mặc kệ anh nói, dù sao bà đây không thiếu nước, không ai quy định không thể dùng nước khoáng tắm rửa.

Cô đang nói thì để ý thấy bên cạnh Giải Lâm còn có một người, hai người này đều không mặc đồng phục cảnh sát.

… Người còn lại trông càng giống người trong giới, tuy trong ấn tượng của cô không hề có người này.

Một người phụ nữ như cô, từ đầu tiên xuất hiện khi nhìn thấy người đó lại là "xinh đẹp". Nhưng vẻ xinh đẹp này khiến mọi người không dám nhìn thêm lần hai, trong sự xinh đẹp lại lộ ra mấy phần âm u như khói đen. Lúc đôi mắt ấy nhìn qua đây, chỉ cảm thấy hoảng sợ.

Giải Lâm chỉ Ân Uyển Như: "Nói ra thì hai người cũng coi như nửa chung nghề, trước đây chưa từng gặp sao?"

Trì Thanh: "Không biết."

Bởi vì Giải Lâm quá ồn nên dọc đường Trì Thanh không để ý đến hắn.

Sau khi vào phòng thẩm vấn, trước khi cất nạng Giải Lâm cuối cùng cũng tìm được cơ hội. Hắn dùng nạng chỉ cái ghế bên cạnh Võ Chí

Bân: “Tôi ngồi xuống không tiện, đỡ tôi một cái.”

“…”

Trì Thanh im lặng chưa đến hai giây, Giải Lâm lại bắt đầu: “Chân tôi cũng không biết là vì ai mới…”

Trì Thanh kéo ghế ra, không muốn mất mặt trước đám đông, mặt không cảm xúc đè hắn xuống ghế.

Lúc này, đến phòng thẩm vấn rồi cũng không yên tĩnh.

“Lấy giấy bút giùm tôi.” Giải Lâm ngồi xuống xong lại nói.

Trì Thanh nhắc nhở: “Chân anh bị thương chứ không phải tay.”

Giải Lâm giơ cổ tay lên, nhỏ giọng nói: “Vốn dĩ chỉ bị thương ở chân, nhưng tối qua đi tắm bị người nào đó vô lương tâm ném vào trong phòng tắm… Lúc đứng dậy không cẩn thận trật tay rồi. Tôi e rằng phạm vi nội dung cụ thể mà cậu chịu trách nhiệm với tôi phải được mở rộng.”

Trì Thanh nhỏ giọng đáp lại: “Tôi thấy đầu anh cũng bị thương không nhẹ.”

Võ Chí Bân nghe chủ đề nói chuyện của hai người càng ngày càng không đúng, “khụ” một tiếng thật to.

Hai tên “thành viên đi nhầm” là Giải Lâm với Trì Thanh mới ngừng lại.

“Hôm nay tìm cô đến đây, mong cô phối hợp điều tra. Nếu cô đã là một người bận rộn, tôi cũng không muốn lãng phí thời gian, nói thẳng vào vấn đề luôn vậy.”

Võ Chí Bân lấy ra tấm ảnh kia, để trên bàn hỏi: "Hơn 2 giờ khuya tuần trước, cô đến bệnh viện làm gì?"

Ân Uyển Như liếc nhìn tấm ảnh kia, không thèm để ý nói: "Tôi nghĩ đã, không nhớ rõ. Lịch trình mỗi ngày đều được xếp rất nhiều, anh hỏi tôi chuyện nhỏ như thế tôi phải suy nghĩ." Một lát sau, cô chợt "a" một tiếng, vỗ đầu nói, "Nhớ ra rồi, xem trí nhớ của tôi kìa. Hôm đó tôi đi thăm bệnh, quản lý của tôi bị bệnh."

Bọn họ đã điều tra, Ân Uyển Như không có ghi chép khám bệnh ở bệnh viện tư này.

Giống như Ân Uyển Như nói, tối hôm đó quả thực quản lý của cô nhập viện, trong danh sách nhập viện viết là viêm ruột thừa cấp tính.

Nhưng Trương Phong rõ ràng sẽ không vì chuyện nhàm chán này mà nhấn nút chụp hình, vả lại còn mất đi tính mạng.

Nguyên nhân Ân Uyển Như đến bệnh viện lúc rạng sáng chắc chắn không đơn giản như cô đã nói.

"Quan hệ giữa cô với quản lý rất tốt à? Tốt đến mức cô ấy bị bệnh cô vẫn có lòng nửa đêm cải trang đến bệnh viện thăm cô ấy?"

"Anh phải biết là nghệ sĩ giống như chúng tôi không có cuộc sống riêng tư, cũng không có bạn bè. Mấy người trong giới hôm nay là bạn bè ngày mai lại có thể trở mặt. Bên cạnh chỉ có quản lý bầu bạn lâu dài. Cho nên, nếu so với quan hệ giữa quản lý và nghệ sĩ thì hai chúng tôi càng giống chiến hữu sát cánh chiến đấu hơn." Ân Uyển Như nói, "Tình cảm của chúng tôi vẫn luôn rất tốt."

Ân Uyển Như quanh năm đối diện với phỏng vấn truyền thông, thật có thể nói thành giả, giả cũng có thể nói thành thật. Trình độ chuyên nghiệp đến nỗi mặt không đổi, tim không đập, e rằng ngay cả máy phát hiện nói dối cũng không đoán ra được. Không nhìn thấy một

chút căng thẳng và lúng túng từ người cô.

Dù nội dung trong bức ảnh trước mặt rất có thể đang giấu một bí mật có liên quan đến cô.

Ân Uyển Như nói tiếp: "Chẳng lẽ các anh vì tấm ảnh này mà tìm tôi? Đúng rồi, tôi lại muốn hỏi, tấm ảnh này là ai chụp? Vì sao nghệ sĩ chúng tôi luôn không được bảo hộ quyền chân dung vậy?"

Cô nói đến đây thì giọng nói hơi to tiếng, giống như thật sự đang đòi công bằng cho nhóm nghệ sĩ.

Nhưng chủ đề không bị dẫn đi giống như cô nghĩ.

Giải Lâm nhìn cô nói: "Cô Ân, lời nói dối của cô bịa rất xuất sắc, biểu diễn cảm xúc cũng rất tới. Nhưng hôm đó quản lý của cô chắc chắn không bị viêm ruột thừa."

Giải Lâm nói xong, lấy điện thoại ra, trong điện thoại phát ra giọng nói của một người đàn ông, đó là một đoạn ghi âm:

"Cô ấy đến bệnh viện làm phẫu thuật. Nhưng bệnh viện có quy định, tôi không thể biến ra một bàn phẫu thuật được, cho nên mượn danh nghĩa người quản lý của cô ấy, thực tế thì làm phẫu thuật cho cô ấy."

"Anh là bác sĩ chính?"

"Đúng, hôm đó tôi trực. Tôi cũng nhất thời bị quỷ ám. Cô ấy đưa tôi năm trăm ngàn tệ. Gần đây tôi sắp kết hôn, vẫn chưa góp đủ tiền cọc, mắt thấy tiền nhà tăng cao, vợ tôi vì chuyện chậm chạp không mua được nhà mà có ý kiến với tôi. Tôi thực sự hết cách…"

"…"

Ân Uyển Như nghe thấy đoạn ghi âm này, sắc mặt cuối cùng cũng

thay đổi.

Trước khi đến đây, cô có niềm tin chắc chắn, vì bác sĩ kia đã nhận tiền của cô, vì bọn họ đã sắp xếp ổn thỏa tất cả, không để lại chứng cứ, cũng không thể có vấn đề, càng vì bác sĩ không thể thừa nhận việc này. Nếu như bác sĩ thừa nhận thì đồng nghĩa với việc tự lấy đá đập chân mình. Anh ta sẽ mất công việc, thậm chí sau này cũng sẽ không có bệnh viện nhận anh ta.

Nhưng cô không ngờ rằng, một tiếng trước Giải Lâm đã tạm thời đổi điểm đến, đến bệnh viện một chuyến.

Ân Uyển Như mở miệng: "Sao anh lại…"

Ghi âm còn đang tiếp tục phát.

"Anh làm phẫu thuật gì cho cô ấy?"

"Là…"

Lời nói của người đàn ông đến đây có hơi chần chừ.

"Là phẫu thuật phá thai."

Ghi âm đ ến đây là kết thúc.

Nếu là phẫu thuật phá thai thì tất cả đều rất hợp lý. Người quản lý với nghệ sĩ là một thể, khi sao nữ bị lộ ra tin tức mang thai, nạo thai thì đối với ai cũng không tốt. Quản lý cực khổ tạo ra một nghệ sĩ nổi tiếng đương nhiên sẽ không mong cô gặp rắc rối vào lúc này.

Lúc này Giải Lâm mới trả lời câu hỏi vừa rồi của cô: "Chuyện tiền có thể làm được đương nhiên cũng có thể dùng tiền để giải quyết. Khi cán cân lợi ích nghiêng về phía nào thì phía đó chính là bạn bè."

"Nếu không muốn người khác biết trừ khi mình đừng làm." Giải Lâm

tiếp tục nói, "Nhưng hễ đã làm chuyện gì đó thì tất nhiên sẽ để lại dấu vết."

Ân Uyển Như không còn dáng vẻ kiêu căng như lúc mới vào nữa. Đôi mắt to sáng lấp lánh kia dần dần ảm đạm. Cô siết chặt mắt kính, rất lâu vẫn chưa lên tiếng.

"Phải. Tôi có thai."

Ân Uyển Như nhấc tay lên, ngón tay luồn vào trong mái tóc như thác nước, thừa nhận: "Bây giờ tôi đang ở thời kỳ đỉnh cao của sự nghiệp. Tôi không thể sinh con, một khi sinh ra không những sẽ tốn hết nửa năm, mà sau khi tôi xuất hiện lại rất khó để nhận nhiều vai nữ chính như thế này nữa. Vốn dĩ đây là một chén cơm tuổi trẻ, sinh con chẳng phải tự đập chén cơm của mình sao?"

"Khó khăn lắm tôi mới có thể đi được đến ngày hôm nay, chịu khổ, chịu cực, bị lừa gạt. Lúc mới tốt nghiệp, tôi ở tầng hầm hơn một năm, đóng vai phụ, làm diễn viên quần chúng… Đứa trẻ này là chuyện ngoài ý muốn, tôi không thể để nó hủy cuộc đời của tôi."

Thế là 2 giờ sáng tuần trước, cô thay quần áo, nhân lúc trời tối không có ai, lén lái xe đến bệnh viện.

Cô không thể để bất cứ ai phát hiện, cũng không thể để lại bất cứ ghi chép chữa bệnh nào, mua bác sĩ, dùng danh nghĩa quản lý nằm lên bàn phẫu thuật.

"Cha của đứa bé là ai?"

"Một thực tập sinh của công ty chúng tôi." Ân Uyển Như trả lời.

"Hai người là người yêu?"

"Không đến mức đó." Ân Uyển Như cười, "Chơi qua đường mà thôi."

“Người đó tên gì?”

“La Dục.”

“Cô biết Trương Phong đã chụp được ảnh của cô.”

“Phải, hắn từng liên lạc với tôi, ra giá năm mươi triệu tệ. Tôi không có nhiều tiền đến thế.”

“Vì vậy cô muốn thuê sát thủ giết hắn ta.”

Hỏi đáp trước câu này, thái độ của Ân Uyển Như cũng coi như phối hợp, chuyện đến nước này không có gì để giấu diếm nữa. Nhưng sau khi ba chữ “thuê sát thủ” xuất hiện, Ân Uyển Như đột nhiên ngồi thẳng dậy, nói: “Tôi mong lấy lại được đồ, sao tôi có thể thuê sát thủ giết hắn ta được?”

Bước ra khỏi phòng thẩm vấn, Võ Chí Bân nhìn sang hai người Trì Thanh và Giải Lâm:

“Các cậu thấy thế nào?”

Lúc nói chuyện, Giải Lâm gác tay lên vai Trì Thanh, mượn thế cho mình đứng vững: “Ân Uyển Như học diễn xuất nhiều năm, lời nói là thật hay giả, trong lúc nhất thời khó mà phân biệt được. Hiện tại không có chứng cứ xác thực để xác định là cô ta, nhưng cũng không có cách nào loại bỏ nghi ngờ. Cô ta có đầy đủ động cơ giết người.”

Võ Chí Bân: “Về cơ bản giống như tôi nghĩ, còn cậu thì sao?”

Võ Chí Bân nói xong quay sang hỏi cố vấn họ Trì mặt không cảm xúc, đang muốn lấy cánh tay Giải Lâm gác lên vai mình xuống.

Trì Thanh lại nói: “Tôi nghĩ có lẽ không phải cô ta.”

“Cậu nghĩ rằng không phải cô ta?”

Bởi vì anh đã nghe thấy tên bịt mặt nói trước khi chết. Câu nói đó mới nghe thì không có gì đặc biệt, thậm chí khiến anh hối hận lãng phí sức lực cắt găng tay làm gì.

Nhưng vừa rồi ngồi bên cạnh Ân Uyển Như, nhìn cách trang điểm tinh xảo của người phụ nữ đối diện, anh chợt lóe lên một suy nghĩ: Ba chữ Ân Uyển Như này đều có thể nhìn thấy ở bất cứ nơi nào, cô ta nổi tiếng đến vậy vì sao tên bịt mặt lại nói hắn ta quên tên của người thuê?

[Cái người tìm mình là một ngôi sao.]

[Quên tên gì rồi, mẹ nó…]

Một lát sau, Trì Thanh chỉ nói: “Trực giác.”

Trì Thanh nói xong lại nhìn sang Giải Lâm: “… Anh có thể dựa tường đứng được không?”

Chương 66: C66: Mặt người

Dịch: LTLT

Ân Uyển Như là nghi phạm, cũng chỉ là bị nghi ngờ mà thôi, trong tình huống không có chứng cứ xác thực thì bọn họ không có lý do bắt người.

Trong một phòng thẩm vấn khác, người quản lý rõ ràng đã có chuẩn bị trước: "Các người không thể bắt chúng tôi như này, những gì nên nói chúng tôi đều đã nói hết rồi. Các người không có chứng cứ…"

"Chuyện Trương Phong không có chứng cứ." Vị cảnh sát hình sự ở đối diện đè người quản lý phô trương thanh thế ngồi xuống, "Nhưng chuyện hai người lén đổi thân phận làm phẫu thuật thì có chứng cứ. Uổng công hai người nghĩ ra được, sợ là hai người không đi được trong thời gian ngắn đâu."

Người quản lý: "…"

Ở phòng kế bên.

Một mình Ân Uyển Như ngồi trong phòng thẩm vấn, ngón tay cô đan vào nhau, móng tay màu đỏ đâm mạnh vào trong thịt.

Cô biết tuy trong phòng không có ai nhưng bọn họ có thể nghe thấy lời cô nói: "Tuy tôi không biết vì sao Trương Phong lại trượt chân té lầu, nhưng tôi có thể phối hợp điều tra với các anh. Chuyện mang thai đừng tiết lộ ra ngoài được không? Xin các anh đó, chuyện này thật sự không thể tiết lộ được."

Võ Chí Bân nghe cô nói, cảm thán, thật sự không hiểu nổi giới giải trí: "Cần gì như thế, dù thế nào cũng là cốt nhục ruột thịt của mình."

Sau khi kết thúc thẩm vấn, chuyện Ân Uyển Như giao cho cảnh sát khác nhận, Võ Chí Bân lại quay sang Giải Lâm: "Sao cậu lại giải quyết được bác sĩ kia vậy? Chuyện phạm pháp này cho tiền vậy mà anh ta cũng có thể thừa nhận sao? Đây không còn là vấn đề tiền bạc nữa, anh ta phải ngồi tù đó, anh ta có biết không?"

Giải Lâm: "Đừng ngạc nhiên quá, chuyện phạm pháp này Ân Uyển Như cho tiền chẳng phải anh ta cũng đã làm rồi sao?"

"…" Đúng là rất có lý.

"Với lại anh ta không biết thân phận của em." Giải Lâm lại nói, "Anh cảm thấy em với trợ lý của em như này, giống đến đó phá án không?"

Võ Chí Bân nhìn Giải Lâm lại nhìn sang Trì Thanh.

Thầm nói, đương nhiên không giống.

Dù bản thân có nói đến đó tra án cũng sẽ không có ai tin.

Có tiền thì có thể sai khiến ma quỷ, đối phương có thể đưa ra một món tiền lớn như thế, nhìn có vẻ nhắm vào Ân Uyển Như, quay đầu bán đứng Ân Uyển Như cũng rất bình thường.

Với lại người đối diện anh ta là Giải Lâm.

Trì Thanh nhớ lại tình hình một tiếng trước, lúc anh với Giải Lâm ngồi đối diện nói chuyện với bác sĩ kia. Chỉ có thể nói, không uổng công tên điên này xem nhiều sách về tâm lý học đến vậy.

Giải Lâm hoàn thành nhiệm vụ hôm nay, nội dung sau đó giao cho

Võ Chí Bân tiếp tục theo dõi. Bọn họ còn phải điều tra số điện thoại của Ân Uyển Như, danh sách cuộc gọi, và cả tên quản lý kia, và liệu xung quanh cô có nhân viên nào liên quan đến vụ án hay không.

Võ Chí Bân nhìn đồng hồ, nói: "Sắp đến giờ cơm rồi, hôm nay hai người đã vất vả. Hai người ra ngoài tìm chỗ ăn một bữa đi, tôi khao."

Giải Lâm cũng không khách sáo với ông: "Được, đúng lúc em còn thiếu Ngô Chí một bữa."

Sau khi Võ Chí Bân ra ngoài, trong phòng quan sát chỉ còn lại Trì Thanh với Giải Lâm.

Chủ đề bỗng nhiên quay về "trực giác" mà Trì Thanh mới nói.

Giải Lâm: "Vừa rồi cậu nói cái gì?"

Nếu tai tên này dùng không tốt thì Trì Thanh cũng không ngại nói thêm lần nữa: "Lấy tay ra."

"Không phải câu này."

"Ngoại trừ câu này những câu khác đều không quan trọng." Trì Thanh nói, "Tôi nói lại lần nữa, lấy ra, tự chống nạng đi đi."

Giải Lâm đã luyện thành thục kỹ thuật vào tai trái ra tai phải, hắn biết chắc Trì Thanh sẽ không thật sự trở mặt đi mất: "Là câu trước."

Trì Thanh đỡ hắn đi ra ngoài, im lặng một hồi trên hành lang: "Câu trước, trực giác?"

Câu này thật sự không quan trọng.

"Thuận miệng nói thôi." Trì Thanh nghĩ rằng Giải Lâm cảm giác được

gì đó, chỉ muốn nhanh chóng nói qua cho xong chuyện, "Không có chứng cứ gì, nghe chơi thôi."

Giải Lâm đi trên hành lang, không kìm được nhìn Trì Thanh mỉm cười, sau đó vừa đi vừa nói: "Không được, lời nói cậu trước giờ tôi không tùy tiện nghe."

"Với lại, tôi cũng có trực giác." Giải Lâm lại nói.

"Ờ."

Trì Thanh nói qua loa, chỉ mong trực giác của hắn đừng là nghi ngờ trực giác của anh là được.

Anh dìu Giải Lâm đi hết hành lang, lúc đến cổng lại chợt nghe thấy Giải Lâm nói trên đỉnh đầu anh: "Tin cậu thì có tính là một loại trực giác không?"

Gì mà tin anh có tính là trực giác hay không?

Trì Thanh ngẩn người.

Lúc này mặt trời càng gắt, ánh nắng chiếu thẳng đến cánh cửa trượt bằng kính. Khi ấy ở quán bar anh không cẩn thận uống hết rượu bị mất kiểm soát, lúc giọng nói khắp thế giới cùng chui vào dường như anh cũng không ngơ ngác như lúc này.

Lúc này, xe đã đặt trước lúc ở trên lầu đúng lúc ngừng ở ngay cổng tổng cục. Trì Thanh nhất thời không để ý.

"Xe đến rồi." Giải Lâm không tiện đi một mình, chỉ có thể dựa vào Trì Thanh dẫn hắn đi. Hắn nhấc cánh tay đang gác trên vai Trì Thanh lên, ngón tay co lại, búng rất nhẹ lên trán Trì Thanh, "Đỡ tôi lên."

Đầu ngón tay của hắn búng vào tóc mái dài trước trán Trì Thanh.

Sau khi lên xe, dường như Giải Lâm vẫn đang nhớ lại xúc cảm vừa rồi: "Tóc của cậu mềm quá."

"…"

Mềm cái đầu anh.

Trì Thanh coi như người bên cạnh không tồn tại.

Anh cảm thấy Giải Lâm không được bình thường.

Anh cũng không bình thường lắm.

Hai người họ chắc là lâu quá chưa đến tìm bác sĩ Ngô tư vấn rồi. Trì Thanh suy nghĩ một lúc lâu, đưa ra kết luận này.

–

Giải Lâm chọn một nhà hàng, vị trí của nhà hàng gần nội thành, chạy xe từ tổng cục đến đây khoảng chừng mười mấy phút. Lúc Ngô Chí theo phục vụ lên lầu thì đúng lúc bắt đầu lên món salad.

"Hey, khách sáo rồi." Lúc ngồi xuống, Ngô Chí nói, "Với quan hệ của hai ta còn mời cơm gì nữa."

Ngô Chí nói xong quay sang nhìn phục vụ lên món nói: "Món đắt nhất của nhà hàng, mỗi kiểu một món."

Giải Lâm dùng đũa chung* gắp một đũa rau cho Trì Thanh: "Anh thì không sao, nếu chú mày ăn hết thì cứ gọi." (*là đũa dùng để gắp món ăn, mỗi món ăn có một đôi đũa)

"Em nói đùa thôi, cả ngày ăn quán, đã ngán rồi." Ngô Chí mở khăn ăn, nhìn cử chỉ của hai người ở đối diện bàn tròn, nói đùa, "Rốt cuộc hai người ai là trợ lý của ai vậy?"

Đương nhiên câu này gã không dám nói với Trì Thanh, một là không quen, hai là người này trông âm u, không dám chọc, sợ nguy hiểm đến tính mạng.

Giải Lâm nói: "Chú mày nghĩ sao? Anh đâu có sai được cậu ấy."

Cả buổi sáng, Trì Thanh dùng găng tay chạm qua rất nhiều đồ vật, trên găng tay màu đen dính đầy bụi và vi khuẩn. Anh suy nghĩ vài giây, dù sao trong phòng cũng không nhiều người, thế là quyết định tháo găng tay xuống ăn cơm. Anh vừa tháo vừa đứng lên nói: "Tôi đến nhà vệ sinh."

Anh vừa dứt lời thì găng tay cũng đã tháo xong.

Trì Thanh đặt găng tay ở bên cạnh, ngón tay hoàn toàn lộ ra trong không khí.

Ngô Chí chỉ gặp Trì Thanh được một hai lần, lần đầu tiên còn là ở trong quán bar, ánh sáng của quán bar không tốt, có thể chiếu đến mặt người là đã ngon rồi.

Ánh mắt gã không khỏi nhìn vào đôi tay kia của Trì Thanh.

Bình thường chàng trai họ Trì này có vẻ khiến người ta cảm thấy anh là người rụt rè, dù đi đến đâu cũng sẽ luôn mang găng tay, hiếm khi nhìn thấy dáng vẻ anh không đeo găng. Gã đang định nhìn thêm mấy lần thì Giải Lâm ném hộp khăn giấy qua, rơi chính xác vào mặt gã.

Ngô Chí nhận lấy hộp khăn giấy: "Đệt, lâu rồi mới gặp mà anh chiêu đãi anh em thế này."

Giải Lâm quen biết Ngô Chí đã nhiều năm, nói chuyện trước mặt gã không khách sáo mà càng chân thực hơn: "Không có gì thì đừng

nhìn lung tung.”

Ngô Chí khó hiểu: “Em nhìn cái gì chứ?”

Gã không thể phản ứng ngay được, nói xong câu này mới lập tức khó tin nói: “… Tay trợ lý của anh á?”

Giải Lâm rót cho mình ly nước trà, không trả lời có nghĩa là thừa nhận.

Ngô Chí: “Anh hai à, không phải chứ. Em chỉ nhìn có hai lần, nhìn hai lần cũng không được hả? Với lại tay anh ta trắng như thế, giống như bóng đèn, rất khó…”

“Có trắng đi nữa thì liên quan gì đến chú mày?”

“…” Không liên quan.

“Đừng nói hai lần.” Giải Lâm nói, “Một lần cũng không được, cậu ấy không thích bị người khác nhìn chằm chằm tay mình.”

Ngô Chí im lặng.

Gã nói thầm: Mẹ nó, anh em của mình đúng là có vấn đề.

Trì Thanh đang tỉ mỉ rửa tay trong nhà vệ sinh, không biết trong phòng đã xảy ra một đoạn đối thoại liên quan đến việc có được tùy ý nhìn tay của anh hay không. Anh còn đang nghĩ đến câu nói vừa rồi của Ân Uyển Như, cùng với hai câu nói mà anh nghe thấy từ chỗ kẻ bịt mặt lúc ấy.

Nếu như không phải Ân Uyển Như, vậy thì vì sao Trương Phong lại chết?

Người đứng sau lưng sai khiến kẻ bịt mặt là ai?

Bí mật thật sự được cất giấu trong thẻ nhớ của Trương Phong là gì? Là Ân Uyển Như đi phá thai, hay là tồn tại một tấm ảnh nào đó bị bọn họ bỏ sót?

…

Trì Thanh nghĩ những việc này, rút một tờ giấy ở bên cạnh, lau khô tay.

Không tìm được đáp án. Nói cách khác, không rõ hướng đi hiện tại của hung thủ, cũng không thể dò xét toàn cảnh sự việc.

Nhưng ngay giữa bữa ăn này, vụ án chợt có một điểm đột phá kỳ diệu.

Giải Lâm đang dùng cớ "món đó xa quá, đứng lên không tiện" để nói chuyện với Trì Thanh, Trì Thanh dùng lý do "bảo bạn của anh gắp cho anh" để từ chối. Ngô Chí ngồi xem bên cạnh, nhìn mà than thở: Sao trước đây lúc mình cưa gái không nghĩ đến chiêu này nhỉ? Bây giờ mình gãy chân thì có còn kịp không?

Ngã từ lầu mấy xuống thì có thể ngã vừa vặn nhỉ?

Giải Lâm vừa ăn một đũa măng tây mà Trì Thanh không tình nguyện gắp cho hắn, điện thoại ở bên cạnh vang lên, giọng nói của Võ Chí Bân ở đầu dây bên kia gấp gáp: "Alo? Giờ cậu đang ở đâu? Vụ án có tiến triển mới, có một chuyện rất quan trọng, điện thoại không nói rõ được. Bây giờ tôi mang tài liệu đến tìm cậu."

Thời gian chạy xe 15 phút bị Võ Chí Bân rút ngắn còn trong 10 phút.

Điện thoại vừa mới cúp không bao lâu, cửa phòng riêng đã bị đẩy ra. Nhìn từ tốc độ ông lái xe đến có thể biết được mức độ khẩn cấp của tình hình.

“Chuyện gì mà gấp đến vậy?” Giải Lâm hỏi.

Võ Chí Bân đặt túi hồ sơ màu vàng nhạt đang kẹp ở khuỷu tay lên bàn: “Cậu có còn nhớ vụ án chặt xác trước đó không?”

“Nhớ.” Ảnh của vụ án chặt xác đó lúc đầu còn dọa Nhậm Cầm không nhẹ. Giải Lâm nhớ Trì Thanh không có tham gia vụ án này, thế là giới thiệu đơn giản với anh, “Đó là vụ án xảy ra vào cuối tháng trước. Xác chết bị cưa thành hai mươi tám mảnh, ngay cả ruột cũng nát bét, với lại điểm kỳ lạ nhất của vụ án này là người bị hại không có mặt.”

“Không có mặt?”

“Đúng, mặt của người chết bị lột sống.”

Đang ăn cơm ngon lành, Ngô Chí nghe thấy hai chữ “chặt xác” thì suýt nữa phun cơm trong miệng ra. Gã vỗ ngực, nhịn cơn buồn ói, lại nghe thấy một câu “lột mặt người”: “…”

Giải Lâm cảm thấy mình nói còn chưa đủ trực quan, thế là rút ảnh từ trong túi hồ sơ ra.

Lúc này Trì Thanh đã ăn xong, đang húp canh. Tay anh đặt trên chén sứ trắng, nhất thời không phân biệt được tay của anh với cái chén, cái nào trắng hơn. Ngôn Tình Trọng Sinh

Anh nhìn xấp ảnh, sau đó mặt bình tĩnh húp thêm một ngụm canh, còn thoải mái hỏi hắn: “Mặt người là tấm nào?”

Giải Lâm lựa ra một tấm từ trong đó, đặt tấm máu me nhất ở vị trí dễ thấy nhất: “Tấm này.”

Trì Thanh nhìn qua.

Ngô Chí đã không chịu nổi nữa, gã không biết Trì Thanh với Giải

Lâm làm thế nào có thể vừa ăn cơm vừa bàn bạc về mấy tấm ảnh này được. Trong cổ họng gã phát ra một tiếng "ọe", sau khi phát ra lập tức bụm miệng nói: "Mọi người nói chuyện đi, em… em đến nhà vệ sinh."

Trước đây, vì xác chết không có mặt nên bước xác nhận thân phận người bị hại chậm có tiến triển.

Giải Lâm đoán nguyên nhân Võ Chí Bân vội vàng đến tìm hắn: "Tìm được người rồi à?"

"Tìm thấy rồi."

"Mấy ngày trước có người đến báo án, nói là bạn của mình mất tích, rất nhiều ngày không gặp được người đó, điện thoại cũng không gọi được. Chúng ta thông qua đối chiếu DNA, xác nhận được thân phận người chết." Võ Chí Bân nói đến đây thì ngừng lại, "Thân phận của người chết là thực tập sinh của công ty giải trí, tên của cậu ta là La Dục."

Động tác húp canh của Trì Thanh ngừng lại.

La Dục.

Hai chữ này đã nghe thấy từ miệng của Ân Uyển Như không lâu trước đó.

Giải Lâm hơi nhíu mày, cũng ngạc nhiên: "Anh nói là cha của đứa bé trong bụng Ân Uyển Như, La Dục?"

Chương 67: C67: Thai nhi

Dịch: LTLT

Trong nhà hàng hoàn toàn yên lặng, ngoại trừ Ngô Chí bị buồn nôn một lần trở về từ nhà vệ sinh, nghe thấy ba người họ còn đang thảo luận về mặt người.

Võ Chí Bân: "Vì sao hung thủ chỉ lột mặt người xuống?"

Giải Lâm: "Không biết, có rất nhiều khả năng. Không muốn thân phận của người chết bị phát hiện là một loại khả năng, còn có các khả năng khác. Ví dụ như rất nhiều tội phạm sau khi phạm tội sẽ giữ lại vài "chiến lợi phẩm", những "chiến lợi phẩm" này đa số đều bắt nguồn từ bộ phận nào đó trên xác chết."

Trì Thanh dùng đũa chỉ về một món ăn kèm ở mép bàn ăn, nói: "Không chừng giống như cây lạp xưởng này, sau khi phơi khô sẽ được làm thành da người, treo trong nhà để thưởng thức."

Ngô Chí: "…"

Ngô Chí lựa chọn chậm rãi rời khỏi phòng này lần thứ hai, gã rút một chân mới bước vào trong ra lại: "À, em lại đến nhà vệ sinh đây. Không đúng, vừa rồi lúc em đi vệ sinh thực ra nhận được cuộc gọi của bạn em. Em phải đi đây. Bạn em còn đang chờ."

Giải Lâm vẫy tay với gã, là chủ xị, hắn khách sáo hỏi: "Ăn no chưa? Chưa no thì ăn thêm mấy miếng lòng?"

Ngô Chí: "No rồi, dạ dày đang sôi đây, sắp tràn ra ngoài rồi."

Sau khi Ngô Chí đi, Võ Chí Bân mới nói: "… Vậy chuyện này, xem ra thật sự không phải Ân Uyển Như làm."

Bọn họ đã điều tra Ân Uyển Như, ngôi sao lớn giống như cô lịch trình mỗi ngày đều kín mít, phần lớn thời gian đều xuất hiện trước công chúng. Hôm xảy ra vụ án, cô cũng không có mặt ở thành phố mà bay đến thành phố Lâm An cách đây hơn một ngàn cây số để tham gia một hoạt động của tổ chức phi lợi nhuận nào đó. Trên mạng có video ở sân bay của cô ngày hôm đó, và cả ảnh ở hiện trường hoạt động.

Cô cũng không thể biết thuật phân thân, có thể đi đi về về lập tức trong phạm vi hơn một ngàn cây số.

Với lại, cô không có lý do gì để mạo hiểm gi ết chết bạn giường của mình, chuyện này còn nghiêm trọng hơn việc tự đi phá thai.

Giải Lâm hỏi: "Đã tra thông tin cá nhân của La Dục chưa?"

Võ Chí Bân: "Sau khi Ân Uyển Như nhắc đến cậu ta thì chúng tôi đã tra rồi. Cậu ta nhỏ hơn Ân Uyển Như 6 tuổi, hai năm trước vào công ty. Ân Uyển Như thấy cậu ta đẹp trai, chủ động đưa ra đề nghị phát triển quan hệ. Hai người đã trao đổi tài nguyên riêng. Vốn dĩ công ty định cho cậu ta ra mắt với hình tượng idol, hiện nay vẫn đang trong giai đoạn thực tập sinh, cuối cùng xảy ra chuyện."

Kết hợp với tấm da mặt người bị xé xuống, Giải Lâm tóm được từ khóa liên quan đến gương mặt trong chuỗi thông tin này: "Trông rất đẹp trai à?"

Võ Chí Bân tìm một tấm ảnh mới rửa.

Trong ảnh là một người đàn ông trẻ tuổi… thay vì dùng từ miêu tả thì nói đúng hơn là một cậu trai trẻ. Dáng vẻ của người trong ảnh

khoảng mười tám mười chín tuổi, khí chất tươi trẻ, mặt mày sáng sủa. Nếu như cậu ta vẫn đi học bình thường thì chắc chắn là kiểu học sinh được hoan nghênh nhất trong lớp.

"Cũng được." Giải Lâm nói.

Võ Chí Bân cảm thấy cậu trai này thật sự rất đẹp trai: "Trông như này mà chỉ cũng được?"

Giải Lâm: "Tại cậu ấy."

Giải Lâm chỉ Trì Thanh.

Trì Thanh đặt muỗng xuống, xấp ảnh trên bàn chẳng ảnh hưởng chút nào đến tâm trạng ăn cơm của anh. Anh đáp trả bằng một ánh mắt "liên quan gì đến tôi".

"Mỗi ngày đều đối diện với gương mặt của trợ lý…" Giải Lâm nói, "Đã nâng cao giới hạn thẩm mỹ của tôi, rất khó cảm thấy thực tập sinh họ La này đẹp trai đến cỡ nào."

Võ Chí Bân: "…"

Sau khi xác nhận thân phận của La Dục, cái chết của Trương Phong trở nên khó bề phân biệt. Sao nữ lén đi phá thai, mặt người bị lột xuống, thẻ nhớ, thợ săn ảnh té lầu… giữa những từ khóa này rốt cuộc tồn tại mối liên hệ thế nào?

Cuối cùng Giải Lâm nói: "Có lẽ, tất cả câu trả lời đều đang ở trên mặt người biến mất."

Nhưng mà phải đi đâu tìm người mặt người biến mất này đây?

"Hiện tại chỉ có thể điều tra người bên cạnh La Dục với Ân Uyển Như trước." Giải Lâm nói, "Và cả vị bác sĩ kia, nội dung trò chuyện của

em với anh ta ở bệnh viện không nhiều, có lẽ còn chi tiết bị bỏ sót.”

Bác sĩ kia cũng không ngu, nếu anh ta dám để lộ chuyện của Ân Uyển Như ra ngoài thì đã có chuẩn bị từ lâu. Bởi vì làm việc nhiều năm ở bệnh viện này anh ta bị hạn chế phát triển. Ban đầu anh ta có ý định đi nước ngoài, sau khi Giải Lâm đi thì bắt đầu đặt vé máy bay với thu dọn đồ đạc, cuối cùng bị cảnh sát bắt lại ở sân bay quốc tế.

Võ Chí Bân gương mẫu đi đầu, chống gậy đuổi theo bác sĩ kia ở sân bay quốc tế mười mấy phút, tốc độ cực nhanh, có thể nói là kỳ tích y học.

Vì thông cảm cho cố vấn tổng cục của bọn họ bị gãy chân, Võ Chí Bân vô cùng chu đáo gửi tin nhắn cho hắn:

– Bắt người về rồi, tôi gửi video thẩm vấn cho cậu, chân cậu không tiện thì không cần đến đâu.

Giải Lâm trả lời: Chó chê mèo lắm lông.

– Đừng gộp tôi nói chung với cậu. Tuy chân tôi không tiện nhưng tôi không giống cậu, suốt ngày dựa vào người trợ lý của cậu… Mất mặt.

Giải Lâm không những không cảm thấy mất mặt mà ngược lại còn cảm thấy đáng tiếc.

Mấy hôm nay khôi phục đỡ hơn một chút, một mình hắn cũng có thể vác cái chân bó bột cứng ngắc đó đi được, chỉ là tốc độ hơi chậm. Hắn mới tắm xong, ngồi trong phòng làm việc, kẹp cây bút máy giữa ngón tay trả lời tin nhắn của Võ Chí Bân: Anh ngược lại đã nhắc nhở em rồi.

Võ Chí Bân: Nhắc nhở cậu việc gì?

Thằng nhóc này không đầu không đuôi nói cái gì.

… Nhắc nhở em lần này không cần đến tổng cục thì không tìm được lý do dựa vào người trợ lý kia nữa.

Giải Lâm không nói câu này.

Ngón tay Giải Lâm chọc trên màn hình gõ một dòng chữ: Không có gì, em đã nhận được video rồi, từ nói tiếp.

Giao diện màn hình máy tính trước mặt Giải Lâm có thêm một tệp video.

Bây giờ đã là buổi tối, bóng cây màu đen bên ngoài cửa sổ đung đưa. Hắn không chắc Trì Thanh đã ngủ hay chưa, hắn thoát khỏi giao diện trò chuyện với Võ Chí Bân, mở của Trì Thanh ra. Ảnh đại diện của hắn với Trì Thanh đều đen xì, không nhìn rõ thứ gì, phóng to lên mới thấy lờ mờ… Hình như là một cảnh mưa rất mơ hồ.

Góc chụp là ở trong phòng chụp ra bên ngoài, nhưng trong phòng không mở đèn, cho nên cảnh mưa bị chụp mơ hồ không rõ.

Giải Lâm suy nghĩ phải dùng lý do gì để gọi Trì Thanh qua đây.

Cuối cùng hắn nhìn bộ loa để bàn ở bên cạnh máy tính. Hắn buông bút ra, cầm cái loa nhìn một hồi.

Khi ở trong trạng thái không mất kiểm soát, đồng hồ sinh học của Trì Thanh rất đúng giờ. Anh nhắm mắt, lúc sắp vào giấc ngủ thì một tiếng "đinh" vang lên bên tai anh vô cùng rõ ràng trong căn phòng yên lặng.

"…"

Khi mở mắt, Trì Thanh nghĩ thầm: Mong cái người gửi tin nhắn cho mình thật sự có việc, chứ không phải rảnh rỗi không có gì làm.

– Ngủ chưa?

– Có thứ này phải xem, nhưng loa máy tính ở tầng trên cùng của giá sách, không tiện lấy.

Trì Thanh không chút do dự gõ ba chữ cái tiếng Anh lên bàn phím (cut), nhưng anh nhìn hai hàng chữ này một hồi, cuối cùng mặt không cảm xúc xóa ba chữ cái kia đi, bước xuống giường.

Giải Lâm luôn có thể đan xen "có việc" với "rảnh rỗi không có gì làm", khiến cho lúc người khác muốn chửi hắn còn phải tốn sức lực.

Cuối cùng anh chỉ có thể trả lời lại một câu:

– Anh có từng nghĩ rằng người khác cũng rất bất tiện không?

Giải Lâm trả lời rất nhanh.

– Người khác?

– Với tôi thì cậu không tính là người khác.

– …

Chặn cho rồi.

Bây giờ Trì Thanh bước vào nhà của Giải Lâm chỉ cần gõ cửa một lần tượng trưng, sau đó tự nhập mật mã vào. Vào nhà rồi, anh nhìn cái loa màu đen ở trên giá sách, im lặng một hồi bỗng nhiên hỏi: "Anh cảm thấy tôi trông giống thằng ngu à?"

Giá sách lớn trong phòng làm việc của Giải Lâm từ trên xuống dưới có tám hàng, trên giá sách gì cũng có, từ trinh sát học đến sách giáo khoa chuyên ngành tài chính, trong đó còn xen lẫn vài quyển lịch sử

triết học không biết từ đâu ra, đủ để nhìn ra được trình độ đọc nhiều sách vở của chủ nhân giá sách này. Nhưng lúc này, đây không phải trọng điểm, Trì Thanh nhớ rõ ràng hai hôm trước lúc qua đây lấy giùm hắn quyển sách "với không tới", cái loa không có ở bên trên.

Vừa rồi Giải Lâm chỉ lo tạo cớ, quên mất năng lực vừa nhìn đã nhớ rõ của Trì Thanh, cũng quên mất trình độ nhạy cảm đối với chi tiết của anh: "Tôi có thể giải thích."

Trì Thanh đặt loa lên bàn, đụng nó nói: "Anh muốn nói tự nó mọc chân hả?"

"…"

Giải Lâm hiếm khi làm chuyện kém thông minh, hôm nay chắc là trúng tà rồi, logic cũng không nói cho hợp lý được: "Buổi sáng dì giúp việc đến."

"Ờ." Trì Thanh nói, "Dì giúp việc cố ý lấy cái loa ở cạnh máy tính đặt lên trên giá sách."

Biết Trì Thanh không thích trong phòng quá sáng, Giải Lâm chỉ mở một ngọn đèn led. Lúc hắn nói chuyện, lưng quay về phía tia sáng của ngọn đèn, góc độ ngược sáng khiến hắn trông càng tối hơn. Giải Lâm vuốt chiếc nhẫn ở ngón tay, nói: "Không mọc chân cũng không có dì giúp việc, chỉ là muốn tìm cậu qua đây."

Bầu không khí trong phòng rất kỳ lạ.

Trì Thanh không nói được vì sao kỳ lạ, vốn dĩ anh có rất nhiều lời khó nghe muốn nói ra, nhưng lúc này lại không nói được một câu nào.

Với lại, anh không nhìn vào mắt Giải Lâm.

Bầu không khí này kéo dài chưa đến một phút, Giải Lâm đúng lúc

phá vỡ sự im lặng, bình tĩnh hóa giải điều "không thích hợp" lúc này của Giải Lâm. Sau khi hắn cắm loa vào máy tính, ngón trỏ gõ vào phím cách, bàn phím vang lên một tiếng trong trẻo, sau đó video trên màn hình máy tính đang tạm dừng chuyển thành phát tiếp.

"Tìm cậu tăng ca." Giải Lâm nói, "… Xem video."

"…"

Trong phòng làm việc có một cái ghế sô pha, tuy không rộng bằng cái ghế ở phòng khách nhưng hai người ngồi vẫn dư.

Ánh sáng video màu xám xanh, yếu ớt chiếu lên hai người.

Trong màn hình, bác sĩ đang kể lại quá trình anh ta làm phẫu thuật cho Ân Uyển Như: "Lúc cô ta đến vừa vặn là tuần thứ sáu. Người cô ta gầy, cho nên không nhìn thấy bụng. Tuần thứ sáu cũng là thời gian phá thai tốt nhất. Cô ta đã nghĩ xong từ lâu rồi, chỉ là vì để không xảy ra bất cứ sai sót gì…"

"… Phẫu thuật làm rất suôn sẻ."

"Đứa trẻ lấy ra đâu? Anh xử lý thế nào?"

"Bình thường đều thống nhất do bệnh viện tiến hành hỏa táng, nhưng mà ca phẫu thuật của tôi không phải ca phẫu thuật theo quy trình của bệnh viện, cho nên không thể nào giao cho bệnh viện. Ân Uyển Như bảo tôi xử lý giùm cô ta."

"Tôi bèn đựng thai nhi đó trong một cái túi, tìm chỗ chôn."

"Chôn ở đâu?"

"Thì… chôn trong rừng cây ở phía sau bệnh viện."

“Nhưng chúng tôi không tìm được xác thai nhi ở chỗ anh nói.”

Chất lượng hình ảnh của camera không tốt, khoảng cách lại xa, Trì Thanh nheo mắt cũng chỉ có thể nhìn thấy đường nét gương mặt mơ hồ cùng với dáng người chợt ngồi thẳng lại của bác sĩ.

Bác sĩ sợ bọn họ không tin lời giải thích của mình, vội vàng nói: “Thật mà, tôi không lừa các anh, với lại mấy ngày trước trời mưa… rất có thể bị mèo hoang chó hoang trong rừng bới ra.”

“Chỗ này quay lại một lần.”

Lúc Trì Thanh nói ra câu này, suy nghĩ của Giải Lâm giống hệt anh, nhấn phím cách trước một bước.

“Chúng tôi không tìm được xác thai nhi ở chỗ anh nói.”

“Mấy ngày trước trời mưa… rất có thể bị mèo hoang chó hoang trong rừng bới ra.”

“Nếu như trời mưa…” Giải Lâm chậm rãi nói, “Hoặc là bị chó hoang mèo hoang bới ra…”

Trì Thanh nói tiếp: “… Chắc chắn phải dễ bị tìm thấy mới đúng.”

Vào một lúc nào đó, cơn mưa ngược lại là phương tiện vạch trần hành vi phạm tội của hung thủ. Rất nhiều vụ án chôn xác đều vì trời mưa to xác chết mới có thể nhìn thấy ánh mặt trời lại. Cho nên, trong thời gian ngắn dù có xảy ra hai tình huống như anh ta nói thì ở hiện trường cũng không thể hoàn toàn không tìm được tung tích của thai nhi: Ví dụ như, xác suất cao sẽ phát hiện được túi ni lông cũ rách rưới dính máu ở gần đó.

Chương 68: C68: Khung ảnh

Dịch: LTLT

Cơn mưa luôn là phương tiện vạch trần hành vi phạm tội của hung thủ. Rất nhiều vụ án chôn xác đều vì trời mưa to, nước mưa bào mòn bùn đất, xác chết mới có thể nhìn thấy ánh mặt trời lại. Cho nên, trong thời gian ngắn dù có xảy ra hai tình huống như anh ta nói thì ở hiện trường cũng không thể hoàn toàn không tìm được tung tích của thai nhi: Ví dụ như, xác suất cao sẽ phát hiện được túi ni lông cũ rách rưới dính máu ở gần đó.

Tối đó, trong rừng cây đã bỏ hoang rất lâu ở sau bệnh viện có một hàng người tập trung. Các cảnh sát giơ đèn pha, chiếu từng tấc đất trong rừng để kiểm tra. Ánh sáng đèn pha chiếu thẳng ra ngoài, xuyên qua cây cối rậm rạp, chiếu vào trong bụi cây cỏ mọc um tùm.

Nơi này ít người lui đến nên không ai xử lý, ngay cả cây mọc lên cũng đều trông ốm yếu rũ rượi.

Lúc này đã là hai giờ sáng.

Câu nói "ở lại tăng ca" của Giải Lâm thành thật.

Tuy Trì Thanh thích môi trường tối om, cũng thích nơi hoang vu không người, nhưng không có nghĩa là anh sẵn lòng không ngủ, đứng ở hiện trường chôn xác đỡ người nào đó bị gãy chân lúc hai giờ sáng.

Ngay sau đó, để tăng nhanh tốc độ lục soát, trong tay của Trì Thanh

cũng bị nhét một cái đèn pin: "Trợ lý Trì, cậu với cố vấn Giải tìm bên kia."

"…" Trì Thanh nhìn đèn pin, "Anh bảo đây là tăng ca?"

"?"

"Đây rõ ràng là bóc lột."

Một cánh tay của Giải Lâm đưa ngang qua khoác lên vai Trì Thanh. Áo khoác trên người Trì Thanh rộng thùng thình, có đôi khi hắn sẽ chạm đến sau gáy ấm áp trơn láng của Trì Thanh. Giải Lâm nhúc nhích ngón tay, nói: "Chuyện bảo vệ giữ gìn trật tự xã hội sao có thể gọi là bóc lột chứ. Quần chúng nhân dân sẽ cảm ơn cậu, tôi cũng sẽ cảm ơn cậu. Ngày mai mời cậu ăn cơm."

Trì Thanh vén lùm cây trước mặt ra, khom người chui vào: "Anh đừng làm phiền tôi thì đã coi như là cảm ơn tôi rồi."

Cuối cùng, bọn họ chẳng tìm thấy gì trong khu rừng này.

Đào tận mấy chỗ, những nơi đào được đều đã đào, ngay cả xác chuột chết cũng đào ra được hai ba con, nhưng vẫn không thấy túi ni lông màu đen và phần sót lại của thai nhi mà bác sĩ nói.

"Không tìm thấy." Có người hét lớn.

"Chỗ này cũng không có." Người thứ hai nói.

"Chỗ tôi cũng vậy. Có một túi ni lông nhưng mà dùng để đựng rác." Người thứ ba chỉ chiếu ngọn đèn lắc lư.

"…"

Người phụ trách của bệnh viện đứng chờ bọn họ ở bìa rừng, ông vừa lạnh vừa hoang mang sợ hãi, xoa xoa cánh tay, thỉnh thoảng

xem đồng hồ.

Giải Lâm: "Đi thôi, nơi này không phát hiện được gì, qua đó tìm ông cụ kia nói mấy câu."

Ông cụ bảo vệ thấy bọn họ đến, biết mình sắp được tan làm, giọng điệu không kiên nhẫn lắm: "Tìm xong rồi à?"

"Đã nói với mấy người rồi mà. Nơi này không có gì cả, mấy người không tin, còn đến tìm một lượt."

"Còn không phải sao, đã nói với bọn họ rồi, còn phiền ông đứng chờ ở đây lâu như thế, quả thực không ra gì mà." Giải Lâm vô cùng tự nhiên bỏ mình ra khỏi "bọn họ", giống như người đưa ra đề nghị đến hiện trường xác nhận cẩn thận lại một lượt vào hai tiếng trước không phải hắn vậy.

Nghe thế, sắc mặt của ông cụ cũng dễ chịu hơn.

Giải Lâm lại đúng lúc nói: "Ông ơi, ông làm việc ở đây bao lâu rồi?"

"Sắp hai mươi năm rồi, từ ngày bệnh viện mới mở thì tôi đã vào làm rồi."

"Buổi tối lúc trực ban, ông có nghe thấy tiếng mèo không?" Giải Lâm hỏi tiếp.

"Chưa từng nghe thấy." Ông cụ nói, "Xung quanh đây cũng không có nhà ở, không ai cho ăn, mèo hoang thường sẽ không tụ tập ở sau bệnh viện chúng tôi."

Sau một hồi tìm kiếm, bọn họ về lại xe.

Có cảnh sát nói: "Cũng kỳ lạ thật, tìm khắp nơi đều không thấy."

Trì Thanh ngồi ở ghế sau, nhìn ra cửa xe được dán chống nhìn trộm màu đen, trước khi xe bắt đầu chạy, nhìn thấy con đường dài bên ngoài cửa sổ.

Con đường đối diện bệnh viện không có mấy cửa hàng, lúc này đã sớm đóng cửa nghỉ bán. Trì Thanh đang nhìn thì phát hiện cảnh tượng trước mặt vô cùng quen mắt… có lẽ là trùng hợp. Vị trí chiếc xe bọn họ đang đậu vừa vặn trùng khớp với vị trí chụp tấm ảnh kia trong thẻ nhớ.

Trương Phong lúc đó là đứng ở vị trí này nhấn nút chụp, hắn ta lúc đó cũng không biết, đây là lần gần với cái chết của mình nhất.

Hôm sau, phòng họp ở tổng cục.

Vụ án mặt người là một vụ án độc lập, bởi vì thân phận của người chết có liên quan đến Trương Phong nên ảnh hiện trường của hai vụ án đều được chiếu lên màn hình. Ảnh bên trái là một cái đầu người máu me đầm đìa thiếu mất da mặt, cái mũi không có da mặt phủ lên trông giống như hai hang máu đen bóng, ảnh bên phải là hiện trường ngã lầu của Trương Phong.

Hai vụ án này vì thân phận đặc biệt có liên quan đến nhau nên được hợp lại thành một.

"Loại trừ tất cả khả năng, chỉ còn lại một loại dù không thể cũng sẽ trở thành có thể." Giải Lâm ngồi hàng cuối cùng, hắn không e dè nhìn thẳng vào hai tấm ảnh kia, "Thai lưu của Ân Uyển Như nạo ra rất có thể đã bị người khác lấy đi. Cái chết bí ẩn của Trương Phong cũng có liên quan đến nó." Nói xong, hắn hơi nghiêng đầu, hỏi người bên cạnh, "Buồn ngủ lắm sao?"

So với hai tấm ảnh trên màn hình, ánh mắt của cả phòng họp đều tập trung lên người ở cạnh Giải Lâm.

Hay nói cho chính xác hơn là trên gáy của người kia.

Trì Thanh đang nằm sấp trên bàn phòng họp ngủ bù. Anh với Giải Lâm ngồi trong phòng họp vốn đã không hợp rồi, anh nằm xuống như này, ai không biết còn tưởng tổng cục bọn họ là lớp học nào đó, có "học sinh" ngang nhiên ngủ trong giờ học.

Tối hôm qua, anh với Giải Lâm đi về là đã hơn ba giờ sáng rồi. Bởi vì chứng ám ảnh sạch sẽ, trước khi ngủ anh đã tắm một lần, ra ngoài một chuyến xong về lại phải tắm thêm lần nữa, đến khi anh sắp xếp xong xuôi nằm lên giường thì trời đã sáng rồi.

Mà tổng cục lại cứ họp vào lúc sáng sớm.

Trì Thanh không trả lời hắn, trong phòng họp quá ồn ào, anh nằm sấp xuống cả lúc lâu vẫn chưa ngủ được.

Anh cũng đang nghĩ, ai sẽ lấy đi?

Kẻ đó muốn thai lưu để làm gì?

Ăn cuống rốn trị bệnh ư?

…

Nhưng Giải Lâm lại hiểu lầm, tưởng rằng bây giờ Trì Thanh cảm thấy rất phiền. Thế là Trì Thanh mới bắt đầu suy nghĩ thì tay của Giải Lâm đã nhẹ nhàng che lên tai anh giống như lúc anh mới chuyển đến đối diện nhà hắn.

Thực ra trong phòng họp cũng không ồn mấy.

Trong hoàn cảnh nghiêm túc này, không ai thầm thì với nhau, có nói cũng đều là chuyện quan trọng. Cửa sổ đóng chặt, âm thanh bên ngoài hành lang không truyền vào được.

Anh cũng không mất kiểm soát giống như lần trước.

Trì Thanh chợt mở mắt ra.

Anh phát hiện, cùng một người làm cùng một động tác, hiệu quả còn có thể khác biệt hoàn toàn.

Lần trước Giải Lâm làm động tác này, anh cảm thấy rất yên tĩnh.

Lần này lại cảm thấy tai càng ồn hơn, bên tai giống như có tiếng ong ong không biết từ nơi nào truyền đến, khiến suy nghĩ của anh lúc này rối như tơ vò.

Sau khi ghép hai vụ án lại, nhiệm vụ của cảnh sát trở nên nặng hơn nhiều, phải điều tra mạng lưới quan hệ những người xung quanh hai nạn nhân, còn phải tìm ra mối liên quan trong đó.

"Buổi chiều phải thẩm vấn ai?" Giải Lâm không buông tay, nhỏ giọng hỏi.

Cảnh sát mới phụ trách báo cáo trên bục mở quyển sổ làm việc trên tay ra, nói như đọc tên món ăn: "Bạn thân ngoài giới của Ân Uyển Như, cô ta là người duy nhất biết Ân Uyển Như mang thai, còn có bạn cùng phòng, người quản lý, họ hàng thân thích… của người chết."

"Được rồi, mấy cậu thẩm vấn trước đi."

"Hả?" Cảnh sát kia ngơ ngác, "Anh không thẩm vấn cùng sao?"

Giải Lâm nói: "Tôi á? Tôi cũng phải đi thẩm vấn."

Cảnh sát không hiểu: "Thẩm vấn ai?"

Hắn thẩm vấn ai?

Với lại không phải nên thẩm vấn ở trong cục sao?

Trì Thanh bị tay của Giải Lâm quậy đến mức "không được bình yên", anh ngồi thẳng dậy, cực giống kiểu học sinh đi học không nghe giảng nhưng câu hỏi gì cũng trả lời được, đột nhiên trả lời cảnh sát kia hai chữ: "Trương Phong."

"Hỏi Trương Phong?"

Trương Phong đã chết rồi sao còn hỏi được?

Nửa tiếng sau, một bàn tay đeo găng tay màu đen mở cánh cửa sân thượng bị đóng chặt trên đỉnh tòa trung tâm thương mại.

Còn Giải Lâm vẫn đang đứng ở trên bậc thang đi lên sân thượng.

Thang máy chỉ có thể đi đến các tầng mở kinh doanh, bình thường sân thượng sẽ không mở cho bên ngoài. Nếu như muốn lên sân thượng thì sau khi đến tầng cao nhất còn phải đi lối thoát hiểm mới có thể lên được. Vừa rồi đi được một nửa, vì Giải Lâm nói quá nhiều nên Trì Thanh từ chối đỡ hắn tiếp.

"Thật sự không dìu tôi à?" Giải Lâm ở phía sau hỏi.

"Tự vịn tường lên."

"..."

Người chết không biết nói chuyện.

Nhưng cái chết thì biết.

Một người sẽ không bỗng dưng ngã lầu chết ở một nơi không chút liên quan nào.

Ân Uyển Như rõ ràng chỉ là một vòng trong "câu chuyện giật gân" mà hắn ta nói. Nếu như hôm đó hắn ta không phải đến vì Ân Uyển Như, vậy thì hắn ta đứng ở trên tòa nhà cao như này là muốn chụp cái gì?

Hai người đứng trên sân thượng, sân thượng của trung tâm thương mại này rất cao, gió lạnh thấu xương thổi vào trong cổ áo, giống như muốn cuốn người ta bay đi.

Đứng trên chỗ cao, tầm nhìn rộng rãi, có rất nhiều thứ được nhìn thấy. Trước mặt bọn họ có vài tòa cao ốc, vài cửa hàng buôn bán dọc theo con đường. Từ trên nhìn xuống, còn có dòng xe và người đi đường vô cùng đông đúc, tiếng còi xe không ngừng vang lên.

Rốt cuộc hắn ta muốn chụp cái gì?

Trì Thanh nhìn các công trình kiến trúc này, cụp mắt nhìn con đường mà Trương Phong ngã xuống, vết máu trên đường đã bị dội sạch từ lâu.

Khoan đã.

Ngã lầu.

"Hắn ta ngã từ đâu xuống?" Trì Thanh chợt hỏi.

Giải Lâm chỉ chỗ bên cạnh anh, lan can ban đầu bị lỏng đã được đổi cái mới: "Từ chỗ này, khúc thứ ba từ bên trái đếm qua… Sân thượng không có lắp camera, nhưng theo như lời của nhân viên thì trước khi vụ án xảy ra lan can vẫn…"

Giải Lâm chưa nói hết, vì khi hắn nói được một nửa thì nhìn thấy Trì Thanh đi đến chỗ khúc lan can thứ ba, ngón trỏ với ngón cái tạo thành hình "L", đôi tay mang găng tay màu đen làm thành một cái khung.

Sau đó, nửa phần thân trên của Trì Thanh dùng tư thế không cần mạng nữa rướn hết ra ngoài.

Nếu như lan can anh đang dựa cũng lỏng giống như hôm xảy ra vụ án thì anh lập tức ngã xuống giống như Trương Phong, nhất là bây giờ hai tay anh không có tay nào vịn vào lan can để giữ vững cơ thể.

"Cậu.."

Giải Lâm định nói có phải cậu muốn chết không.

Nhưng chữ "cậu" mới vừa nói ra khỏi miệng thì hắn đã nhận ra Trì Thanh đang làm gì.

"Dù kẻ đó xử lý ngã lầu ngoài ý muốn trông giống tai nạn như thế nào đi nữa, cũng vẫn cách phạm tội hoàn mỹ rất xa." Ánh mắt Trì Thanh xuyên qua cái khung được làm từ ngón tay, cái khung này giống như khung ảnh camera của Trương Phong, "Vì sao hung thủ biết hắn ta nhất định sẽ làm vài hành động nguy hiểm ở vị trí này?"

"Bởi vì chỉ có như thế mới có thể chụp được thứ hắn ta muốn chụp."

Thứ này, đứng bình thường ở sân thượng sẽ không chụp được.

Cảnh tượng Trì Thanh nhìn thấy thông qua khung ảnh được tạo thành từ hai chữ "L" đang chậm rãi thay đổi. Con đường có dòng người đông đúc dưới tòa nhà bị dời ra khỏi khung ảnh, thay vào đó là một con đường khác sau khi rẽ ra khỏi con đường dài kia.

Con đường ấy nấp ở chỗ vắng vẻ nhất, trên đường chỉ có vài cửa hàng, có không ít cửa hàng còn đang ở trạng thái chờ bán.

Tuy lan can đã được thay nhưng động tác hướng hết người ra ngoài của Trì Thanh vẫn quá nguy hiểm. Lúc anh đang định thò người ra ngoài tiếp thì Giải Lâm tóm lấy cái nón sau lưng anh, kéo anh về lại.

Trì Thanh nói: "Nhìn thấy rồi."

Giải Lâm: "Lần sau, trước khi làm gì có thể thông báo một tiếng không? Vừa rồi tim sắp ngừng đập luôn này, cố ý chơi tôi hả?"

"…"

"Cậu còn biết chơi suy nghĩ ngược hướng, có phải còn cảm thấy động tác vừa rồi ngầu lắm không?" Trọng điểm của Giải Lâm hoàn toàn không ở chỗ Trì Thanh đã nhìn thấy gì, "Không muốn sống nữa à, lỡ như xảy ra chuyện thì làm sao đây?"

Lần đầu tiên Trì Thanh bị mắng xối xả một trận: "Anh không thể hỏi tôi nhìn thấy cái gì à?"

Sau khi bình tĩnh lại, Giải Lâm nói: "Được, vậy cậu nói đi, nhìn thấy cái gì rồi?"

Trì Thanh: "Một cửa hàng."

Phải thò hết người ra ngoài mới có thể chụp được chỉ có một cửa hàng ở cuối con đường kia.

Trên cánh cửa kính của cửa hàng đó dùng sơn đỏ vẽ rất nhiều ký hiệu, ngoằn ngoèo vừa giống như rắn lại vừa giống như con giun đang vặn vẹo, màu sắc rực rỡ, nội thất trong cửa hàng chủ yếu là màu vàng nghệ và màu đỏ. Đây là một cửa hàng bán bùa Phật Thái Lan rất có đặc sắc, cửa hàng tên "Thái Các".

Chương 69: C69: Phật bài

Dịch: LTLT

Đẩy cánh cửa của cửa hàng Phật bài mở ở góc đường ra, một chùm chuông chữ Tạng treo trên cửa kính chạm vào khung cửa.

"Leng keng!"

Chính giữa cửa hàng bày một bàn thờ, trên bàn thờ là một pho tượng Phật màu đồng cổ, tượng Phật đúc đồng của Thái và tượng Phật truyền thống trong nước rất khác biệt. Đỉnh đầu giống như đỉnh một ngọn tháp, đâm thẳng lên, trên người khoác chéo một miếng vải màu vàng nghệ, một tay của tượng Phật làm tư thế nâng đồ vật, tay còn lại dựng thẳng lên, mắt và miệng được khắc khá kỳ lạ, đôi mắt đen kịt sâu hoắm, khóe miệng cười nhưng như không cười.

Trong tay Tượng Phật kéo một cái bình nhỏ, tạo hình giống như đỉnh tháp trên đỉnh đầu, nhìn như một tòa bảo tháp, dưới bụng hình tròn.

Chủ cửa hàng mặc một bộ quần áo của nước ngoài, màu da ngăm đen, cạo đầu trọc, trông tướng mạo không phải người trong nước, lúc nói chuyện đầu lưỡi cong lên phát âm: "Yin-dee-ton-rub." (Chào mừng quý khách)

Giải Lâm dạo nửa vòng trong cửa hàng, trên quầy ngoại trừ một vòng Phật bài được treo lên còn có các vật trang trí bày la liệt, phong cách trong cửa hàng hoàn toàn khác biệt với bên ngoài cửa hàng, giống như bước ra khỏi biên giới: "Biết nói tiếng Trung

không?”

Chủ cửa hàng gật đầu: “Biết một chút.”

Giải Lâm tiện tay cầm một vật trang trí Phật bài lên: “Cửa hàng các anh bán Phật bài với đồ trang trí này sao?”

“Đúng vậy, chúng tôi là cửa hàng Phật bài.” Chủ cửa hàng nói, “Anh xem có thích gì không?”

Phật bài có rất nhiều loại, cần gì cũng có. Xung quanh miếng Phật bài mà Giải Lâm cầm trong tay khắc hoa văn kỳ lạ, phía sau Phật bài vươn ra mấy bàn tay, không biết ngụ ý là gì. Bởi vì điêu khắc không chuyên nghiệp khiến cho gương mặt trông đáng sợ.

Nhưng Giải Lâm không để ý, thậm chí hắn còn thuận miệng khen một câu: “Mấy thứ trong cửa hàng của anh… rất đẹp.”

Mùi hương trong cửa hàng rất nồng, Trì Thanh đứng một lát không chịu nổi mùi này, bèn lùi đến cửa chờ hắn.

Huống hồ, anh cũng không làm nổi việc trò chuyện với chủ cửa hàng.

Giải Lâm giả vờ làm khách hàng bình thường rất giống, chủ đề từ “Phật bài bán thế nào?” nhanh chóng chuyển thành “trước đây tôi từng sống hai năm ở Thái Lan, nhìn thấy anh cảm thấy rất thân quen”. Hắn vừa nói chuyện vừa quan sát xung quanh.

Một lát sau lại hỏi người ta nhà vệ sinh ở đâu.

“Nhà vệ sinh, trong rèm rẽ trái.” Chủ cửa hàng nói.

Advertisement

Bên trong và bên ngoài đều khảo sát đơn giản một lần, ngoại trừ

cửa hàng này trông rất đáng nghi thì hiện tại không phát hiện địa điểm đáng nghi cụ thể. Bọn họ không có lệnh khám xét, không thể ép buộc lục soát cửa hàng.

Cuối cùng, Giải Lâm mua miếng Phật bài vừa rồi đã xem rất lâu, ngón tay móc sợi dây trên miếng Phật bài: "Miếng này đi, thanh toán."

Sau khi mua xong, Giải Lâm ném Phật bài cho Trì Thanh: "Cầm này."

Trong tay Trì Thanh bị ép nhét vào một miếng Phật bài, còn chưa kịp nhíu mày thì điện thoại của Giải Lâm vang lên.

Võ Chí Bân đi qua hành lang của tổng cục, vừa đi vừa gọi điện thoại: "Quản lý của La Dục có vấn đề, lát nữa chúng tôi sẽ thẩm vấn, các cậu có về không?"

"Có vấn đề?" Giải Lâm hỏi.

Võ Chí Bân không biết miêu tả thế nào, ông ngừng một lát mới nói: "Người quản lý bình thường đều phụ trách sắp xếp lịch trình của nghệ sĩ trong tay và liên lạc hoạt động đúng không? Nhưng cậu có từng thấy quản lý tự chạy đi quay phim không?"

Giải Lâm: "…?"

Này còn gọi là quản lý sao?

"E rằng phải về tổng cục một chuyến." Sau khi cúp điện thoại, Giải Lâm nói, "Nơi này tạm thời để đó, bảo bên tổng cục phái người đến tra."

Hai người đi được một đoạn đường, Giải Lâm thấy Trì Thanh không nói gì tưởng rằng hôm nay anh chạy đến chạy lui cùng mình đã mất kiên nhẫn rồi. Hắn thấy có máy bán kem bên cạnh, lại nói tiếp: "Ăn kem không?"

Trì Thanh lại nhìn chằm chằm lòng bàn tay đang xòe ra rất lâu, sau đó hơi ghét bỏ nhét miếng Phật bài đó vào tay Giải Lâm lại: "… Bên trên là thứ gì?"

Giải Lâm thấy trên găng tay màu đen của Trì Thanh có thêm một chút vết bẩn, cũng không biết là gì. Trên vải màu đen có một vết màu đen càng thẩm hơn.

"Đừng nhúc nhích."

Giải Lâm vươn tay, dùng bụng ngón tay đè lên vết đó.

… Là dầu.

—

Trong phòng thẩm vấn của tổng cục.

Quản lý của La Dục ngồi đối diện Võ Chí Bân với Quý Minh Nhuệ.

Người là Quý Minh Nhuệ mang về từ phim trường, tướng mạo rất bình thường, gương mặt thon dài, trên mặt dán râu cá trê, mặc một bộ đồ diễn. Quý Minh Nhuệ còn nhớ lúc anh ta vừa mới xuống xe, trong tay cầm hồ sơ, đối chiếu lần lượt từng người ở khu nghỉ ngơi, xem ai là quản lý Hà Sâm.

Cuối cùng, không tìm được anh ta ở khu nghỉ ngơi.

"Anh tìm Hà Sâm à?" Có người thấy Quý Minh Nhuệ không ngừng đi vòng vòng gần đó nên chỉ đường cho anh ta, "Chắc anh ta đang quay phim đó."

Quý Minh Nhuệ quay đầu lại, nhìn về phía người qua đường nhiệt tình chỉ. Phim trường dựng bốn năm giá máy quay phim, bên trong

có một nhóm người vây xung quanh đang xì xà xì xầm đọc lời thoại. Một người râu cá trê trong đó giơ cao mìn trong tay, trợn mắt nhìn: "Mấy người bước thêm một bước thử xem?"

"Đó." Quần chúng nhiệt tình nói, "Người đó là Hà Sâm mà anh muốn tìm."

"…"

Quý Minh Nhuệ lắc đầu, vứt cảnh tượng đó ra khỏi đầu: "Không phải anh là quản lý sao? Sao lại đang quay phim?"

Hà Sâm gãi đầu, không hiểu gì hết, hoàn toàn không tưởng tượng ra nổi vì sao lúc này mình lại ngồi ở đây, một lúc sau mới rặn ra được một câu: "… Thì ra quản lý quay phim là phạm pháp sao?"

"…"

"Phạm pháp đương nhiên không thể phạm pháp." Quý Minh Nhuệ nói, "Chỉ là hành vi của anh rất đáng nghi."

"… Vì sao anh đi quay phim?"

Một người quản lý, không quản lý nghệ sĩ đàng hoàng, chạy đi quay phim cái gì.

Mặt Hà Sâm lộ ra vẻ sầu khổ: "Vì chén cơm đó đồng chí cảnh sát."

"Tài nguyên công ty tôi không tốt, vốn trong tay mang năm sáu nghệ sĩ, đều là người mới, muốn nổi bật lên trong giới quá khó, chưa đến hai ba năm ai hết hợp đồng thì hủy hợp đồng, người có kế hoạch khác thì bỏ qua tôi đi đường khác."

Những nghệ sĩ trong tay anh ta, người này còn tệ hơn người kia. Mấy năm nay, người thì hủy hợp đồng, người thì lui giới, hai chân của người quản lý này cũng sắp bước ra khỏi giới rồi.

Hà Sâm thở dài: "Nghệ sĩ trong tay tôi chỉ còn lại vài người, cuối cùng trong tay tôi chỉ còn lại một nghệ sĩ nam rất đẹp trai trong công ty. Lúc cậu ta mới vào công ty không hề nói quá đâu, tất cả mọi người trong công ty đều chạy ra xem cậu ta. Đánh giá đầu tiên ở công ty chúng tôi, cậu ta được ba chữ S. Tôi cũng từng đặt cược tất cả hy vọng của mình lên cậu ta. Tôi có thể đứng vững chân trong giới không phải xem cậu ta rồi."

"Nhưng mà ông trời không toại lòng người!"

Một nhóm cảnh sát không ngờ rằng hành trình của một quản lý nhỏ nhoi lại gập ghềnh lận đận như thế: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Bây giờ Hà Sâm nhớ đến vẫn cảm thấy đau khổ, đau đến không muốn sống nữa: "Kỹ năng diễn xuất của cậu ta quá tệ!"

"Có đẹp trai đi nữa cũng không cần tệ đến thế chứ. Tôi đã mời rất nhiều giáo viên biểu diễn, các giáo viên đều lắc đầu nói với tôi là không dạy được. Bản thân cậu ta cũng không cố gắng, có đôi khi tôi thật sự không hiểu vì sao cậu ta lại vào giới."

Quý Minh Nhuệ: "Khoan đã, anh nói những thứ này thì có liên quan gì đến việc anh tự quay phim?"

Hà Sâm giống như tìm được chỗ xả nước, kể hết cực nhọc kiên trì trong khoảng thời gian này ra: "Liên quan rất lớn đó. Tìm không được giáo viên, cũng không có tiền khinh thường giáo viên, cuối cùng thật sự không được nữa, tôi quyết định tự dạy cậu ta. Lúc đó, tôi mới nhận được thông báo của công ty, bộ phim tiếp theo của một đạo diễn nổi tiếng đang trong quá trình chuẩn bị, thời gian thử vai là vào tháng sau. Cơ hội này nhất định phải liều một phen."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó bởi vì tôi thuộc nằm lòng tất cả lời thoại của kịch bản, cho

nên tôi được chọn.”

“…”

Quý Minh Nhuệ nói thầm, một nghệ sĩ không diễn tốt, một quản lý, hai người này đều rất không bình thường.

“Người nghệ sĩ mà anh nói, có phải họ La không?”

“Không phải.” Hà Sâm nói, “Cậu ta họ Trì.”

Quý Minh Nhuệ: “Họ… Trì?”

Võ Chí Bân cũng ngơ ngác, hoàn toàn không ngờ rằng lần thẩm vấn này lại thẩm ra một vòng: “Họ và tên là gì?”

“Trì Thanh.”

“…”

Hà Sâm nói xong lại cẩn thận hỏi: “Lần này các anh tìm tôi đến đây, là vì cậu ta sao? Cậu ta phạm pháp à?”

Anh ta nói đến đây, trong phòng thẩm vấn lại có một người bước vào.

Dù chân của người đàn ông này bị bó bột nhưng vẫn có thể đi nhẹ nhàng phong độ, thân cao chân dài, đầu tóc rõ ràng đã được chải chuốt. Hắn mỉm cười ngồi đối diện với anh ta, ngũ quan đẹp đến không rời mắt được.

Tuy bây giờ Hà Sâm đang quay phim, dù sao thì trước đây anh ta cũng là người quản lý chuyên nghiệp, bệnh nghề nghiệp của anh ta tái phát: “Vị này là?”

Cảnh sát nói: "Đây là cố vấn của chúng tôi. Chỗ chúng tôi có hai cố vấn, người còn lại…" Cố vấn còn lại, nhân vật chính của chủ đề đâu?

"Cậu ấy đi rửa tay rồi." Giải Lâm mới vào thì nghe thấy hai chữ "Trì Thanh", không nói thẳng ra, muốn nghe Hà Sâm nói thêm những gì, cảm thấy rất hứng thú: "Anh Hà đúng không? Anh tiếp tục đi, nghệ sĩ họ Trì đó thế nào?"

Suy nghĩ của Hà Sâm lập tức quay về người nghệ sĩ họ Trì kia, bỗng nhiên hiểu ra vì sao bây giờ mình lại đang ngồi ở đây.

Anh ta trầm ngâm nói: "Con người cậu ta không bình thường lắm."

Hà Sâm tự nhớ lại: "Lần gần nhất tôi gặp cậu ta có lẽ là chuyện của hơn nửa năm trước rồi…"

Đúng như anh ta nói, khi ấy anh ta biết một bộ phim rất quan trọng đang trong tình trạng chuẩn bị, muốn để nghệ sĩ trong tay mình đi thử vai. Nhưng lúc ấy, nghệ sĩ trong tay anh ta đã không còn bao nhiêu người. Anh ta nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy Trì Thanh tuy rất "chìm" nhưng dù sao cũng chưa hủy hợp đồng với mình là hy vọng cuối cùng của anh ta.

"Đây là cơ hội tốt ngàn năm có một." Hà Sâm giảng giải trong phòng khách nhà Trì Thanh, ngữ điệu hơi nâng lên, "Không có việc có thể đi tranh thủ, diễn xuất cũng vậy, chúng ta diễn xuất không được thì có thể luyện thêm, thất bại là mẹ thành công. Chúng ta thất bại nhiều lần như thế, dù sao cũng có chút thu hoạch… Chúng ta không thể từ bỏ!"

Hà Sâm lấy ra hai quyển sách thật dày từ trong túi xách: "Tôi mang kịch bản gốc đến rồi này. Hôm nay chúng ta nghiên cứu nhân vật thật tốt. Tôi hướng dẫn cậu luyện."

Trì Thanh mới ngủ được một lát, lúc này đang cụp mắt, tóc mái trước trán che trước mắt. Anh ngồi trên sô pha giống như hòa làm

một với ánh sáng lờ mờ. Gần đây trời nóng, anh lại giống như sợ lạnh, mặc một cái áo tay dài sẫm màu.

Anh thật sự xinh đẹp, dường như không tìm thấy kiểu xinh đẹp đối thủ ở trong ngành này, ngay cả khí chất cũng là độc nhất vô nhị, "tang thương" độc nhất.

Trì Thanh nhìn bìa và tên sách màu trắng trên bàn, anh không từ chối, ánh mắt rời khỏi quyển sách: "Luyện thế nào?"

"Tôi mới mời một người bạn đang dạy lớp biểu diễn ở Hoa Ảnh, hôm nay chúng ta bắt đầu làm việc từ lời thoại trước." Hà Sâm cảm thấy ánh sáng trong phòng không tốt, không tiện cho việc đọc nên đứng lên đi về phía cửa sổ, kéo rèm cửa ra, "Trong nhà cậu sao tối như thế này?"

Ánh nắng bên ngoài cửa sổ theo tiếng "soạt" chen lấn nhau chiếu vào bên trong.

Trì Thanh bị ánh sáng làm phiền, bàn tay đang định lật sách khựng lại.

Lúc lật trang giấy, mép tờ giấy mỏng lướt qua bụng ngón tay.

Bây giờ Hạ Sâm mới nhìn rõ ràng người nghệ sĩ đã lâu không gặp.

Khi ấy, chàng trai đó ngồi đối diện với Hà Sâm, so sánh với lúc gặp nhau trước đây, dường như chàng trai đó không có gì khác biệt. Chỉ là hình như da trắng hơn, được ánh nắng che đậy, có một loại cảm giác xuyên thấu giống như sắp biến mất.

Anh ta vô thức nắm lấy tay Trì Thanh: "Sao bị đứt tay rồi? Tôi xem vết thương nào, băng cá nhân nhà cậu ở đâu?"

Trì Thanh nói: "Không sao, máu đã ngừng chảy rồi, không cần phiền phức."

Lúc này Hà Sâm mới chợt nhớ ra, Trì Thanh rất ghét người khác đụng vào mình, đặc biệt là tay.

Trước đây dẫn Trì Thanh đi tham gia hoạt động, trừ khi là đang quay phim, đạo diễn không cho phép, nếu không thì những lúc khác Trì Thanh đều sẽ mang găng tay màu đen, từ chối tiếp xúc với mọi người, chứng ám ảnh sạch sẽ quá mức.

"Khụ, vậy chúng ta bắt đầu luôn nhé." Hà Sâm ngồi đối diện Trì Thanh, mở sách ra, "Bắt đầu từ cảnh đầu tiên này đi."

Nguyên tác nói về một câu chuyện trưởng thành của đôi thanh mai trúc mã. Cảnh đầu tiên là nữ chính thi không tốt, buổi tối lén chạy đến nhà nam chính, nam chính dịu dàng an ủi cô.

Tuy nghệ sĩ mà Hà Sâm mang đều không nổi tiếng, nhưng dù thế nào cũng là người quanh năm đóng quân ở phim trường, chưa ăn thịt heo nhưng nhìn heo chạy rất nhiều lần, nhanh chóng nhập vai, bóp giọng nói: "Hu hu hu hu anh Nguyên, anh có nhà không?"

Hà Sâm vô cùng nhập vai, anh ta nghĩ rằng bây giờ mình chính là một thiếu nữ mộng mơ mười sáu tuổi.

Trì Thanh lạnh lùng nhìn chữ viết trên trang đầu tiên, sau đó lạnh nhạt nói: "Sao thế?"

Hà Sâm không thể đắm chìm trong nhân vật thiếu nữ mộng mơ nữa, một giây thoát vai: "…"

Không khí chợt yên tĩnh.

Trì Thanh ngước mắt: "Không đúng sao?"

Hà Sâm: "Cảm giác không đúng."

Lời thoại vẫn là lời thoại đó, nhưng sao mùi vị lại khác biệt lớn như thế?

Hà Sâm thử hướng dẫn anh, thế là hỏi anh: "Cậu cảm thấy, ừm, nữ chính nửa đêm xuất hiện ở nhà nam chính, lúc này nam chính nên có tâm trạng gì?"

Ngón tay Trì Thanh cong lên, khẽ chọt lên trang giấy, trả lời: "Đã hơn một giờ đêm, vốn là thời gian nghỉ ngơi của nam chính, trong nguyên văn có miêu tả nam chính đang học cấp ba, việc học bận rộn, lúc này nữ chính đến làm phiền nam chính..."

Hà Sâm bắt được từ quan trọng: "Khoan đã, cậu cảm thấy là làm phiền à?"

Trì Thanh trả lời anh ta bằng một ánh mắt "anh đang nói nhảm gì thế".

"Cái này sao là làm phiền được chứ?" Hà Sâm mở miệng, mạch suy nghĩ suýt nữa bị Trì Thanh làm lệch đi, "Cô ấy là em gái hàng xóm lớn lên cùng cậu, quan hệ của hai người rất tốt, cậu nên quan tâm cô ấy chứ."

Cảnh thứ hai.

Buổi sáng nữ chính ở dưới lầu chờ nam chính cùng đi học, lúc đưa bữa sáng cho nam chính, nam chính mỉm cười xoa đầu nữ chính.

Hà Sâm thẹn thùng lấy nửa trái táo mà Trì Thanh mới gọt làm đạo cụ đưa qua: "Cho anh này, biết ngay hôm nay anh lại thức dậy muộn."

Hà Sâm nói xong lời thoại, lại rất chủ động dựa đầu đến trước mặt Trì Thanh cho anh tiện xoa.

Đến lượt Trì Thanh biểu diễn rồi…

Mắt Hà Sâm mở to nhìn Trì Thanh không chút cảm xúc, nhoẻn miệng cười.

Tiếp theo, Trì Thanh vươn tay lên, động tác không khác gì anh đang nhéo động mạch cổ của nữ chính, rõ ràng chỉ là một bàn tay, bàn tay đó còn vì chứng ám ảnh sạch sẽ chỉ để hờ trong không khí, không có sờ lên thật. Nhưng Hà Sâm lại cảm thấy bản thân rùng mình một cái, rụt mạnh đầu về.

Trì Thanh hơi mất kiên nhẫn: "Lại có vấn đề?"

Hà Sâm nói thầm, vấn đề lớn đó.

"Đầu tiên, nụ cười này của cậu không ổn."

"?"

"Không có cảm xúc."

Hà Sâm cảm thấy kỹ năng diễn xuất của Trì Thanh dùng dăm ba câu không nói rõ được: "Gương nhà cậu ở đâu?"

Trong nhà vệ sinh.

Đối diện với cái gương cực lớn, trong gương phản chiếu hai gương mặt.

Một gương mặt tuy tướng mạo bình thường nhưng nụ cười rất thân thiện.

Hà Sâm chỉ khóe miệng của mình: "Cậu cười theo tôi, khóe miệng cong đến đây."

Gương mặt còn lại trong gương không có cảm xúc.

Hà Sâm thúc giục: "Nhanh lên."

Một lát sau, Trì Thanh cười theo yêu cầu của anh ta.

Đời này của Hà Sâm cuối cùng cũng được nhìn thấy cái gì gọi là ngoài cười nhưng trong lòng không cười tiêu chuẩn.

Trì Thanh trông đẹp trai, cười lên đương nhiên không xấu. Chỉ là nụ cười trên gương mặt của anh lại thấy kỳ lạ thế nào ấy, giống như đeo một mặt nạ không phù hợp, đáy mắt lại không chút gợn sóng.

Trong đầu Hà Sâm nhớ đến câu nói đạo diễn từng nói trước đây: "Chỉ cần cậu ta có thể diễn bình thường một chút…"

Cuối cùng Hà Sâm tuyệt vọng nhận ra rằng, nghệ sĩ mình mang hình như không bình thường.

"Cuối cùng vẫn đi thử vai." Hà Sâm nhớ đến đây, chỉ muốn cảm thán vận mệnh trời xui đất khiến này, "Chúng tôi xếp cuối cùng, không tìm được người diễn chung. Đạo diễn tiện tay chỉ tôi, bảo tôi đứng đối diện với cậu ta diễn nữ chính nên tôi lên."

Quản lý mang theo nghệ sĩ đi thử vai, cuối cùng đạo diễn lại ném cành ô liu về phía người quản lý: "Cậu rất hiểu rõ kịch bản của chúng tôi, có thể nói rất trôi chảy, cảm xúc cũng rất dồi dào. Nhất định bình thường cậu cũng luyện không ít, chỗ chúng tôi đúng lúc còn thiếu một nhân vật phụ rất quan trọng, chưa quyết định. Hình tượng của cậu cũng rất phù hợp, cậu có ý không?"

Hà Sâm ngơ ngác: "… Đạo diễn, thực ra tôi… tôi… tôi cũng không phải không được!"

"Chuyện là như thế. Chủ yếu là lúc đó tôi nghĩ, tôi cũng phải kiếm cơm, nếu đã không trông chờ được nghệ sĩ trong tay vậy thì chỉ dựa vào bản thân thôi."

Hà Sâm nói xong câu này, cảm thấy bầu không khí trong phòng thẩm vấn hình như là lạ.

Vị cố vấn họ Giải khiến anh ta muốn ký hợp đồng bồi dưỡng tay đang đè trên trán, hình như cười nãy giờ.

Quý Minh Nhuệ cũng không nhịn được, anh ta không ngờ anh em của mình sa vào giới diễn viên lại ngơ ngác khiến quản lý của mình trở thành một diễn viên trẻ. Nhưng đây là nơi nghiêm túc, anh ta phải có thái độ nghiêm túc: "Khụ, vứt người họ Trì này đi, anh nghĩ lại xem, trong tay anh có nghệ sĩ…" Họ La hay không?

Quý Minh Nhuệ còn chưa nói xong, sau khi trên găng tay dính dầu gì đó không rõ bệnh ám ảnh sạch sẽ của Trì Thanh phát tác, anh ở nhà vệ sinh hơn mười mấy phút, cuối cùng cũng đẩy cửa bước vào.

Đến khi đồng nghiệp ngày trước ngồi trước mặt mình, Hà Sâm mới tìm lại được giọng nói: "Sao cậu lại ở đây?"

Trì Thanh: "Sao lại là anh?"

Hà Sâm: "…"

Với lại, Trì Thanh có thể ngồi đối diện, vậy thì thân phận của cậu không cần nói cũng biết: "Cậu… chuyển nghề rồi à?"

Khoảng cách cũng lớn quá rồi đó.

Trì Thanh lười giải thích: "Gần như vậy."

Giải Lâm nói giùm anh, khá hoàn chỉnh: "Xin lỗi anh Hà, cậu ấy là cộng sự của tôi, vừa rồi chủ yếu là xuất phát từ tư tâm, muốn hiểu rõ quá trình làm việc trước đây của cậu ấy. Chúng ta quay lại chủ đề chính, anh còn nhớ La Dục không?"

Hà Sâm cảm nhận sâu sắc cơn sốc do Trì Thanh chuyển nghề mang đến, đầu óc hoạt động khó khăn, cách một lúc lâu mới nói: "… Nhớ."

"Nhưng lịch trình của cậu ta thực ra không liên quan lắm với tôi. Nhiệm vụ hằng ngày của thực tập sinh là luyện tập ở công ty, còn chưa ra mắt nữa… Cho nên chúng tôi không qua lại quá nhiều."

Hà Sâm rất phối hợp, không tìm được điểm đột phá từ chỗ anh ta.

Ngược lại, trước khi đi Hà Sâm khen Phật bài bên tay của Giải Lâm: "Phật bài của anh làm rất đẹp."

Giải Lâm cầm sợi dây Phật bài đó lên, nhướng mày: "Anh biết cái này à?"

Hà Sâm "hầy" một tiếng: "Trong giới có rất nhiều người tin thứ này, coi bói, cầu vận… nhiều lắm. Dù là nghệ sĩ không tên tuổi hay là nhân vật được coi là máu mặt trong giới, rất nhiều người tin thứ này."

Giải Lâm tóm được từ mấu chốt: "Cầu vận?"

Hà Sâm: "Cái giới này có một đặc điểm chính là ai cũng không đoán được giây tiếp theo anh sẽ như thế nào. Có người hết thời, có người nổi tiếng, cũng có người trở mình nổi tiếng lại. Trước đây có một nghệ sĩ nữ nổi tiếng mời thầy tính xem mình có thể nổi được bao lâu, phải làm thế nào mới có thể tiếp tục nổi các kiểu. Lúc tôi mới vào nghề cũng cảm thấy ảo, nhưng mà lâu dần cũng sẽ thắp chút nhang. Anh đừng nói, có đôi khi thứ này thật sự rất kỳ lạ."

Trì Thanh giống như người ngoài giới đang hóng hớt: "Còn có chuyện này sao?"

"…" Bây giờ Hà Sâm vẫn không biết mình nên dùng tâm trạng gì đối mặt với anh, nói, "Đương nhiên cậu không biết rồi!" Hà Sâm còn

định nói, bình thường cậu có từng quan tâm đ ến cái giới này à? Cậu có từng quan tâm đ ến sự nghiệp của mình không?

Nhưng anh ta không nói ra.

"Lúc làm Phật bài sẽ dùng thứ gì đó ngâm sao?" Trì Thanh bỗng nhiên hỏi, "Ví dụ như, mấy thứ chất lỏng như dầu."

Nghe đến vấn đề này, Hà Sâm ấp a ấp úng, nhìn trái ngó phải: "Tôi nói mấy thứ mê tín dị đoan ở đây không bị bắt chứ? Nếu như không sao thì tôi nói. Tôi thề là tôi chỉ nghe nói, chưa từng làm loại chuyện vi phạm pháp luật này. Nhưng rất nhiều người cố y mua… dầu gì đó để ngâm Phật bài, nghe nói hiệu quả tốt hơn nhiều."

Trì Thanh: "Dầu gì đó là dầu gì, nói cho rõ."

Hà Sâm tiếp tục ấp úng: "Dầu gì đó, ừm, ây da, chính là thi du."

Trì Thanh sửng sốt.

Ngoại trừ cảm thấy hướng đi của vụ án dần dần sáng tỏ còn cảm thấy ngứa tay.

Hà Sâm bổ sung: "Đào xác chết ra đốt bằng sáp nóng, thứ chảy từ trong da ra chính là thi du. Cái này của anh chắc cũng có đó, tôi thấy nó trông rất bóng loáng."

Trì Thanh: "…"

Bàn tay vừa rồi rửa mười mấy phút vẫn là quá cẩu thả rồi.

Trì Thanh nhìn lòng bàn tay từng bị miếng vải dính dầu thấm xuống vừa rồi, đứng lên nói: "Tôi đến nhà vệ sinh tiếp đây.". Ngôn Tình Cổ Đại

Trong nhà vệ sinh.

Trì Thanh vừa nghe tiếng nước chảy vừa nghĩ đến lời nói ban nãy của Hà Sâm.

"Chính là thi du!"

Trước mắt Trì Thanh lại lóe lên đầu người không có mặt trên màn hình lớn trước đó.

Số lượng mỡ nấu chảy ra có hạn, vừa tốn công lại sản lượng ít. Về phần thi du, anh từng nghe nói có người sẽ chọn xác chết, đặc biệt là phần mặt để bỏ vào chảo dầu nấu lên, nấu kiểu sắc thuốc thì có thể có được nhiều dầu hơn.

…

Trì Thanh đang định rửa tay lần thứ ba, cuối cùng còn chưa nhấn nước rửa tay thì một bàn tay ở bên cạnh vươn ra tắt vòi nước.

Trì Thanh cũng đang tính tìm hắn: "Mặt người bị lột xuống kia có thể có liên quan đến thi du."

Giải Lâm "ừm" một tiếng, sau đó rút mấy tờ khăn giấy ở bên cạnh ra, cầm cổ tay bị rửa đến ửng đỏ của Trì Thanh, lau từng ngón tay ướt sũng, cẩn thận lau từ đầu ngón tay cho đến hết ngón.

Lúc nói chuyện, mặt hắn cúi thấp xuống, động tác cẩn thận này khiến vẻ "phong lưu" mà hắn thường phóng ra tứ phía ngoan ngoãn tập trung lại một chỗ, toàn bộ dồn hết lên tay Trì Thanh, không lập tức trả lời câu hỏi liên quan đến mặt người: "Đã rửa mấy lần rồi, có người rửa tay như cậu sao?"

Chương 70: C70: Nuôi tiểu quỷ

Dịch: LTLT

Đôi găng tay bị dơ của Trì Thanh đã vứt đi từ lâu. Sau khi lau tay sạch sẽ, Giải Lâm lại kéo tay áo của anh xuống giùm, ống tay áo len quá dài, vừa vặn che kín tay của anh.

Trì Thanh cảm thấy cảm giác bên tai chợt xuất hiện rất nhiều tiếng ong ong giống hôm nằm sấp trong phòng họp lại quay về.

Xung quanh trở nên yên tĩnh hơn, nhưng cũng ồn ào hơn.

Ngay cả tiếng "tí tách" của giọt nước nhỏ xuống từ vòi nước cũng rõ ràng hơn bình thường. Trong đầu anh rối loạn, ánh mắt rơi trên khớp xương rõ ràng của Giải Lâm, ngàn lời muốn nói cuối cùng đều hóa thành một câu: "… Anh rửa tay chưa?"

Giải Lâm: "…"

"Rửa rồi." Giải Lâm xòe lòng bàn tay ra cho anh xem, chỗ trước đó dụng vào Phật bài vô cùng sạch sẽ, "Biết ngay cậu sẽ hỏi chuyện này, vừa rồi đã rửa trong phòng làm việc của bọn họ."

Thực ra Trì Thanh vốn không muốn nói chuyện này.

Anh mở miệng định giải thích, nhưng bản thân anh cũng không rõ nếu không nói câu này, anh sẽ nói những gì.

… Tóm lại, chuyện đến phòng tư vấn tìm bác sĩ Ngô xem ra vô cùng

cấp bách.

Giải Lâm không ngừng ở chủ đề này lâu. Yêu cầu của hắn rất thấp, đối với hắn mà nói, vừa rồi Trì Thanh không vung tay hắn bảo hắn cút xa tám trăm mét đã coi như rất tốt rồi: "Vừa rồi cậu nói, có lẽ mặt người có liên quan đến thi du à?"

Ngón tay Trì Thanh hơi cong lại. Sau khi rời khỏi nước lạnh, nhiệt độ ngón tay dần tăng lên lại, dường như còn dính nhiệt độ trên tay Giải Lâm vừa rồi: "Không chỉ thế, cũng có thể có liên quan đến thai lưu biến mất kia."

Anh lại nói tiếp: "Anh có từng nghe nói đến Kuman Thong không?"

Hôm sau, thời tiết chuyển sang âm u, mây đen phủ kín trên bầu trời thành phố, xem ra sắp đón một cơn mưa lớn.

"Thái Các" vẫn vắng vẻ như trước, trong cửa hàng đang phát một bài dân ca kỳ lạ không nghe hiểu, phối với bầu trời mờ tối ngoài cửa sổ khiến cửa hàng trông càng âm u kỳ lạ. Pho tượng Phật vẫn cười như không cười nhìn về phía cửa ra vào.

Trì Thanh với Giải Lâm lại bước vào cửa hàng này lần nữa. Lần này, sau khi dạo một vòng trong cửa hàng, Giải Lâm ngoắc ngoắc tay về phía chủ tiệm, chờ chủ tiệm đến gần, hắn thấp giọng hỏi: "Chỗ mấy anh có bán thứ khác không, loại có thể xoay chuyển vận thế, ví dụ như… làm từ thai lưu."

"Thứ này chỗ chúng tôi không có bán!" Chủ tiệm nói bằng khẩu âm kỳ lạ, giọng điệu nghe có hơi kích động.

Rất muốn phản bác, có đôi khi cứ nói với đối phương rằng sự thật vừa vặn trái ngược với hắn nói.

"Anh ra giá đi."

Chủ tiệm liên tục xua tay: "Thật sự không có, không có, có thứ này đã trưng ra trong cửa hàng rồi, hay là anh đổi tiệm khác đi."

Trì Thanh đứng bên cạnh Giải Lâm, không kiên nhẫn nghe hai người họ nói chuyện, thấp giọng hỏi: "Anh có được hay không?"

Anh nghiêng đầu nhìn con đường bên ngoài, lần này hành động đã thông báo với tổng cục. Nhóm Quý Minh Nhuệ đang trên đường đến đây, lát nữa sẽ canh ở bên đường. Bọn họ vẫn đang nghe lén tình hình bên này của bọn họ: "Bây giờ trên đường không có ai, bọn họ vẫn chưa đến, nếu muốn ra tay thì nhanh lên."

Giải Lâm thật sự khâm phục suy nghĩ đơn giản thô bạo này của Trì Thanh.

Hắn không trả lời thẳng câu nói của Trì Thanh, chỉ nói: "Cậu vươn tay ra."

"?"

Trì Thanh không hiểu ý của hắn.

Giải Lâm lấy một viên kẹo từ trong túi áo khoác, đặt kẹo vào trong tay anh: "Trợ lý Trì, chỉnh đốn lại suy nghĩ của cậu đi. Cậu như này không chỉ không hỏi được mà còn phải nhận phê bình giáo dục của tổng cục. Chúng ta là công dân tốt tuân thủ pháp luật, sao có thể vi phạm trật tự xã hội chứ? Qua bên kia ngồi một lát đi, trước khi cậu ăn hết viên kẹo này thì tôi có thể giải quyết xong."

Trì Thanh cầm viên kẹo lùi đến cửa ra vào.

Vỏ kẹo vẫn chưa lột ra thì nhìn thấy công dân tốt tuân thủ pháp luật, không vi phạm trật tự xã hội đang "hối lộ" chủ tiệm.

Giải Lâm biết ngành buôn bán vùng xám này không thể nào một

người bước vào hỏi đều nói rõ ràng với đối phương, thế thì cửa hàng này sẽ không mở được đến bây giờ. Hắn giả vờ nhân lúc không ai chú ý, một tay tháo đồng hồ trông có vẻ rất đắt ở cổ tay xuống, sau đó vô cùng lơ đãng nhét vào trong tay chủ tiệm: "Người anh em, không giấu gì anh, tôi là dân làm ăn."

Thế là Trì Thanh lại nhìn thấy chủ tiệm vừa làm tư thế từ chối vừa nhét đồng hồ kia vào trong túi của mình.

"Dân làm ăn?" Chủ tiệm hỏi.

"Sóng gió trên thương trường khó lường, khoảng thời gian trước tôi đầu tư một dự án, lỗ 80 triệu tệ." Giải Lâm nói rất ra dáng, "Bây giờ chuỗi vốn của công ty đứt đoạn, không phát lương được, nhân viên đang làm loạn. Tôi thật sự không còn cách nào, nghe một tổng giám đốc từng hợp tác nói chỗ anh có cách có thể thay đổi vận thế nên tôi đến xem thử. Lần trước tôi từng mua một Phật bài ở chỗ anh đó, có nhớ không?"

"À, đúng, tôi có ấn tượng." Chủ tiệm nói, "Anh từng mua Phật bài của tiệm tôi."

Chuyện làm ăn buôn bán, có một thì sẽ có hai. Lần trước sau khi Giải Lâm mua xong Phật bài không có gì xảy ra, chủ tiệm đương nhiên sẽ nâng cao hệ số an toàn giao dịch của hắn lên.

"Anh ta là?" Chủ tiệm lại nhìn về phía Trì Thanh.

Giải Lâm: "Đối tác của công ty."

Có vẻ tâm trạng của đối tác không tốt lắm, xem ra tỉ lệ phá sản rất lớn.

Chủ tiệm lại lục tìm trong đầu những người từng hợp tác với mình: "Người giới thiệu anh đến là giám đốc Tiểu Vương sao?"

"..."

Trì Thanh nghe đến đây thì giật giật thái dương.

Không ngờ ở đây cũng có thể khiến Giải Lâm mèo mù gặp cá rán, thật sự có một tổng giám đốc như thế.

Giải Lâm đâu quan tâm người ta họ Vương hay là họ Lý: "Đúng, là anh ta."

Ánh mắt chủ tiệm nhìn Giải Lâm thay đổi. Dáng vẻ của Giải Lâm với Trì Thanh nói rằng mình là dân làm ăn, gia cảnh khá được, sẽ không khiến ai nghi ngờ. Chủ tiệm vừa rồi còn cắn chặt miệng nói chỗ mình không có thứ đó, bây giờ lại nói: "Anh chờ chút."

Chủ tiệm lật bảng "đang mở cửa" treo trên cửa lại, rồi đi đến trước mặt pho tượng, di chuyển cái bình nhỏ mà pho tượng đang cầm trong tay. Bên cạnh pho tượng nhanh chóng xuất hiện một cánh cửa ngầm, sau cửa nối với một hành lang đen kịt: "Hai người vào đây với tôi."

Trì Thanh nhìn cánh cửa kia rồi nhìn sang Giải Lâm: "Anh nói bậy thế mà thật sự nói ra được một người."

Nhưng Giải Lâm cũng không phải thuận miệng bịa chuyện: "Giới làm ăn coi trọng phong thủy, cũng không khác mấy với giới diễn viên của Ân Uyển Như đang làm, đều là vì lợi ích, rộn ràng cho lợi ích qua lại. Nếu như Trương Phong chụp được cửa hàng này, vậy thì chắc chắn cửa hàng này không đơn giản."

Cửa hàng có thể làm ra một con đường ngầm thế này cũng nhờ vào sự vắng vẻ vô cùng của con đường này. Cửa hàng xung quanh đều ở trạng thái đang chờ bán đi, ai cũng không nghĩ rằng một cửa hàng trong đó được người ta âm thầm thông ra một "căn phòng".

Vách tường của hành lang gồ ghề, không được tu sửa, vẫn là dáng vẻ đang xây dựng. Trên tường gắn mấy ngọn đèn được thiết kế giống như nến đỏ. Ánh nến lập lòe, ánh đèn mờ ảo trông vô cùng chân thực.

Ở cuối hành lang truyền đến tiếng nhạc Phật kéo dài kỳ lạ.

Bởi vì hành lang được thiết kế không có lợi cho việc truyền âm, cho nên âm thanh nghe có vẻ giống như cách xa vô cùng, đến khi mọi người tới gần mới dần dần trở nên rõ ràng.

Trì Thanh cẩn thận nghe vài câu.

… Ngôn ngữ không thông, cũng không biết đang hát cái gì.

Cùng lúc này ở ven đường, trong một chiếc xe van nào đó, đám người Quý Minh Nhuệ đang đeo tai nghe nghe lén cũng nghe thấy đoạn nhạc đó: "Hát gì vậy, nhạc âm sao?"

Tô Hiểu Lan nhìn cửa hàng kỳ lạ kia qua cửa xe: "Nhiệm vụ này nếu đổi thành tôi đi, thật sự là chưa chắc có thể mặt bình tĩnh tiến hành."

Thứ mang theo màu sắc thần Phật quỷ dị này luôn dễ khiến người ta suy nghĩ lung tung.

Khương Vũ: "Bọn họ không sợ sao?"

"Cố vấn Giải tôi không biết." Quý Minh Nhuệ nói, "Nhưng mà vị họ Trì kia tuyệt đối không thể. Dù chủ cửa hàng này bán thai chết lưu, thai chết lưu sống lại đứng đối diện với cậu ta, nháy mắt với cậu ta, nhe răng trợn mắt nói chuyện thì sợ là mắt cậu ta còn không thèm chớp lấy một cái."

"… Ông nói rất đúng."

Nhạc Phật trong tai nghe càng ngày càng lớn, sau đó một trận tiếng sột soạt vang lên. Trì Thanh với Giải Lâm gần như là ngồi xuống, sau đó phía trước truyền đến câu nói của chủ tiệm:

"Thứ này chúng tôi thật sự không có. Nơi này được quản lý rất nghiêm, tôi cũng không tìm được nguồn. Ở đây không giống chỗ chúng tôi, tôi còn có thể làm cho anh, nhưng nếu anh có cách thì có thể tự tìm."

Cuối hành lang là một căn phòng rất nhỏ, bên trong không có bày mấy thứ máu me kinh khủng giống như bọn họ tưởng tượng. Trong căn phòng chỉ có một cái bàn gỗ màu đen, vài cái ghế, và cả mấy hàng bình sứ sẫm màu.

Bình sứ rất nhỏ, có lẽ to bằng nắm tay.

"Nhưng nếu anh có thể tìm được, tôi có thể dạy anh làm phép thế nào." Chủ tiệm chỉ những bình sứ kia nói, "Mấy bình này đều là thi du, thứ mấy anh cần tôi thật sự không bán, nhưng tôi bán những thứ này."

Mấy bình sứ này giống như bình rượu, dùng nút gỗ để đóng kín, từng hàng từng hàng xếp ở bên trong, khó mà tưởng tượng là dầu đã dùng bao nhiêu xác người để nấu ra.

Tuy Trì Thanh không sợ những thứ này, nhưng anh nhìn thấy bình sứ thì nghĩ ngay đến thứ hôm qua dính trên tay.

Ngồi ở đây là chuyện tràn đầy tính kiểm tra đối với người bị chứng ám ảnh sạch sẽ.

Trì Thanh vừa mới rụt tay lại, Giải Lâm giống như biết anh đang nghĩ gì, chạm rất khẽ vào tay anh: "Không sao, lát nữa tôi cầm, không đụng vào cậu."

Giải Lâm nói xong câu nói mà chỉ hắn với Trì Thanh mới có thể nghe thấy, rồi hắn lại hỏi: "Cách thì chắc tôi có, vậy phải làm phép thế nào? Với lại thứ đó có yêu cầu gì không? Nếu như không phải tùy ý tìm một cái thì được, e là phải tốn chút sức."

"Đương nhiên có yêu cầu." Giọng nói của chủ tiệm vì khẩu âm đặc biệt nên nghe giống như thều thào, vừa thấp vừa trầm, "Chuyện này không đơn giản như anh nghĩ đâu, không tốn sức thì không làm được."

Trên bức tường trắng sau lưng chủ tiệm treo một bức tranh, trên bức tranh vẫn là một pho tượng Phật, chỉ là gương mặt của pho tượng giống như một đứa trẻ, màu sắc âm u, khiến người khác cảm thấy không thoải mái.

Chủ tiệm ngừng lại nói: "Có phải bức tranh dọa sợ hai người không?"

Hắn ta đang định nói mỗi vị khách đến đây đều bị bức tranh này dọa sợ, thì nghe thấy hai người đàn ông ngồi đối diện đồng thanh nói:

"Không có."

"Rất đẹp."

"Nét bút này vừa nhìn đã biết là cấp bậc lão luyện, vẽ giống như thật, có phong cách riêng." Giải Lâm lại nói, "Không bàn tranh nữa, anh nói tiếp đi. Công ty tôi sắp phá sản tới nơi rồi, khá gấp."

Chủ tiệm: "…"

Trì Thanh: "…"

"Chắc anh có đối thủ cạnh tranh nhỉ? Hoặc là, bên cạnh anh có bạn bè khá thân." Chủ tiệm quay lại chủ đề chính nói, "Thai chết lưu có quan hệ máu mủ với bọn họ là tốt nhất, thỉnh thai chết lưu về nhà,

dùng thi du cúng bái.”

Trì Thanh coi như đã hiểu: “Đây chính là cách đổi vận?”

Chủ tiệm mỉm cười: “Đúng thế, bào thai chết yểu chưa sinh ra được cho rằng là một loại trung gian, nó có thể làm những việc mà anh muốn làm.”

Trì Thanh lại hỏi: “Vậy thì thi du thì sao, mua từ chỗ anh là được?”

Chủ tiệm: “Có thể mua ở chỗ tôi, nhưng thi du chỗ tôi không phải hàng tuyển đều là chuyển từ Thái qua. Tôi không thể nói nhiều nữa.”

Trì Thanh với Giải Lâm không hẹn mà cùng nghĩ đến da mặt biến mất của La Dục.

Vậy thì hàng tuyển chính là…

Thi du của người có quan hệ máu mủ với thai chết lưu?

Giải Lâm đột nhiên hỏi: “Dùng mặt người, dầu nấu ra sẽ nhiều hơn đúng không?”

Chủ tiệm ngạc nhiên nhìn hắn.

Giải Lâm: “Trước khi đến đây đã học qua, dù sao thì nếu vận thế không xoay chuyển được thì tôi phải đi nhảy lầu rồi.”

Chủ tiệm: “Không đến mức nhảy lầu đâu chứ.”

“Đến đó.” Giải Lâm nói, “Chuyện bình thường trong nghề, ngay cả nhảy ở tòa nhà nào tôi cũng đã chọn xong rồi.”

Ánh mắt chủ tiệm chậm rãi chuyển về phía Trì Thanh: “Anh cũng

muốn nhảy hả?”

Trì Thanh mặt không cảm xúc nói: “Cách nhảy lầu chết không đẹp lắm, chắc tôi sẽ chọn uống thuốc ngủ.”

“…”

Ngoài cửa hàng, trong xe van.

“Ôi đệt, bi3n thái dữ.” Quý Minh Nhuệ xoa da gà nổi trên cánh tay.

Tô Hiểu Lan cũng bị làm cho buồn nôn: “Trước đây tôi chỉ nhìn thấy cách nuôi tiểu quỷ ở trong sách, không ngờ thế mà có thật.”

Khương Vũ là học sinh xuất sắc, ngay lập tức bắt đầu miệt mài tìm tài liệu liên quan, điệu bộ phải nghiên cứu triệt để thứ này, sau đó viết một đoạn luận văn cho nó. Đến khi một bàn tay kéo cửa xe ra.

Thứ Giải Lâm muốn nghe ngóng đã hỏi gần xong rồi, hai người giao một khoản “tiền cọc”. Lúc đưa tiền cọc, anh còn diễn một vở bản thân bây giờ thật sự rất nghèo: “Tài khoản weliao của tôi còn một chút tiền, số còn lại qua mấy ngày nữa tôi gửi cho anh.”

Sau khi lên xe, Giải Lâm được Trì Thanh dìu lên xe xong, cách cửa xe chỉ cửa hàng đó nói: “Khoan hẵng bắt hắn ta. Nếu cửa hàng này xảy ra chuyện gì thì dễ đánh rắn động cỏ. Cố hết sức khiến hắn ta phối hợp điều tra, cẩn thận gặng hỏi có những ai từng đến làm ăn với hắn ta trước khi vụ án xảy ra.”

Giải Lâm nói tiếp: “Hung thủ có quan hệ cạnh tranh với Ân Uyển Như hoặc La Dục, và biết cả Ân Uyển Như mang thai, cũng biết cô ta nạo thai ra sẽ vứt ở đâu. Người này chắc chắn cách chúng ta rất gần. Trước đây cậu nói, La Dục mất tích là người cùng công ty cậu ta đến báo án sao?”

Chương 71: C71: Hũ xác

Dịch: LTLT

"Người báo án là bạn cùng phòng cũng là thực tập sinh giống cậu ta, tên Lucas." Quý Minh Nhuệ vừa gọi điện thoại cho tổng cục vừa nhớ lại.

Giải Lâm: "Người nước ngoài à?"

Quý Minh Nhuệ: "… Nghệ danh, là đồng bào của chúng ta, chính gốc, tóc đen mắt đen."

Quý Minh Nhuệ báo cáo đơn giản tình hình cho tổng cục, bên kia nhanh chóng phản hồi lại cho anh ta: "Sáng hôm nay cậu ta đến đây một chuyến, dẫn theo Ân Uyển Như đi rồi, hiện tại không gọi điện thoại được."

Quý Minh Nhuệ trợn mắt: "Dẫn đi rồi? Không phải chứ? chuyện Ân Uyển Như mua bác sĩ kết thúc rồi à mà dẫn đi? Ai thả người vậy?"

Giải Lâm cầm điện thoại của anh ta, nhấn nút loa ngoài, giọng nói ở đầu dây bên kia phát ra từ loa: "Quản lý của cô ta ôm hết chuyện về mình, nói rằng đều là tự quản lý làm, không liên quan đến Ân Uyển Như. Ân Uyển Như hoàn toàn bị ép buộc."

Giải Lâm nói: "Lý do này mà các người cũng tin?"

"Không tin cũng hết cách." Đầu dây bên kia nói, "Quả thực là người quản lý liên hệ với bác sĩ, không tìm được lịch sử liên lạc của Ân

Uyển Như. Bây giờ cô ta muốn nói thực ra bản thân không biết gì cả, trước khi có bằng chứng xác thực cũng chỉ có thể thả cô ta thôi."

Lúc này, Khương Vũ ở bên cạnh cúi đầu tra tài liệu chợt "a" một tiếng.

"Tôi tìm thấy một bài luận văn về nghiên cứu Kuman Thong." Khương Vũ quay màn hình điện thoại cho mọi người xem, bên trên là một bài luận văn tiếng Anh. Lúc này, trên người Khương Vũ tỏa ra năng lực tìm kiếm thông tin cực mạnh của học sinh xuất sắc, vừa nhìn đã biết luận văn tốt nghiệp năm đó viết không ít, "Mọi người nhìn câu này."

Quý Minh Nhuệ che loa điện thoại: "Anh hai, đều là tiếng Anh ai đọc hiểu được? Có thể phiên dịch không?"

Giải Lâm: "Tài liệu nói, Kumanthong cần dùng thi du để tưới."

Trì Thanh đọc tiếp nửa câu: "Nếu như dùng thi du luyện từ cha mẹ ruột của thai chết lưu thì hiệu quả càng tăng thêm."

Tô Hiểu Lan kết thúc: "… Người làm phép sẽ thực hiện tất cả nguyện vọng mà hắn ta cầu xin."

Tô Hiểu Lan đọc xong nhìn Quý Minh Nhuệ, bày tỏ: "Chúng tôi đều đọc hiểu."

Trì Thanh cũng nhìn anh ta, hỏi rất nghiêm túc: "Ông tốt nghiệp đại học rồi sao?"

Giải Lâm nói: "Chưa thi đậu cấp 6 thì chắc không tốt nghiệp nổi."

"…"

Đừng đả kích người như thế.

Giải Lâm nói xong lại tổng kết: "Vậy là… thứ này chỉ cần cha ruột thôi vẫn chưa đủ?"

Cùng lúc này, một chiếc Chevrolet màu xanh thẫm đang thong thả chạy trên con đường cao tốc nào đó ở thành phố Hoa Nam.

Chỗ ghế lái là một người đàn ông tóc đen mắt đen, có vẻ tuổi tác không lớn, đường nét ngũ quan có vẻ ngây ngô đan xen giữa đàn ông và thiếu niên, cười lên còn có hai cái răng nanh, rất dễ khiến người khác có ấn tượng tốt. Cậu ta rất biết cách ăn mặc, nói bằng bình luận của đại chúng là trên người có loại cảm giác "ngôi sao": "Chị Uyển Như, có muốn uống chút nước không? Ghế sau có nước."

Mấy hôm nay Ân Uyển Như trải qua lên lên xuống xuống, trạng thái tinh thần không tốt. Mặt mộc của cô trông màu da sạm đi rất nhiều so với sau khi trang điểm, kính râm màu đen lớn che hết nửa gương mặt: "Không cần, lái nhanh lên đi."

Cô chống khuỷu tay lên cửa xe, nhìn phong cảnh bên ngoài một hồi nói thầm, e rằng chuyện cô vào đồn cảnh sát đã vỡ lở rồi.

Ân Uyển Như càng nghĩ càng bực bội, cô dời ánh mắt, nhìn người ở ghế lái: "Trước đây sao chưa từng nhìn thấy cậu, cậu cũng là người của công ty chúng ta sao?"

Lucas cười: "Em là thực tập sinh của công ty, chưa ra mắt, cũng chẳng có tiếng tăm gì. Chị không biết cũng rất bình thường."

Ân Uyển Như nhìn cậu ta thêm mấy lần: "Nhưng mà nhìn cậu có hơi quen."

Phía trước gặp đèn đỏ, Lucas chạy chầm chậm dừng xe lại, nói: "Em là bạn cùng phòng của La Dục, chị từng đến xem tụi em luyện tập."

Bây giờ Ân Uyển Như nghe thấy hai chữ "La Dục" là đau đầu.

Cô cũng vừa mới biết La Dục chết rồi. Cô với La Dục không tính là có tình cảm sâu sắc gì, thậm chí còn ghét cậu ta không nghe lời, giữa chừng tự ý tháo bao, hại cô rơi vào tình cảnh bây giờ. Nhưng không biết sao, tin tức cái chết của La Dục không bình thường quấy nhiễu khiến tinh thần cô không yên.

Nghe nói cả gương mặt của cậu ta đều bị lột xuống…

Hết đèn đỏ, chiếc xe rời khỏi dòng xe, rẽ vào một con đường vắng xe.

Ân Uyển Như nhìn phong cảnh bên ngoài cửa xe càng chạy càng xa lạ, khó hiểu ngồi thẳng dậy nói: "Đây không phải đường về nhà tôi."

"Chị Lý (người quản lý) nói tôi chở chị đến một nơi an toàn, nhà với công ty có lẽ sẽ có đám săn ảnh ngồi canh."

Giải thích này hợp tình hợp lý, Ân Uyển Như lại ngồi dựa vào ghế: "Cũng đúng, không chừng đã canh ở cửa nhà tôi lâu rồi, chỉ muốn xem trò cười của tôi… Đúng rồi, điện thoại của tôi đâu?"

Lucas đưa một cái túi dạ tiệc tinh xảo qua cho cô.

—

Ở bên khác.

Quý Minh Nhuệ: "Gọi điện cho Ân Uyển Như, điện thoại của cô ta cũng không gọi được sao?"

Khương Vũ: "Tôi thử xem."

"Để Tô Hiểu Lan gọi." Giải Lâm nói, "Giữa phụ nữ với nhau dễ nói chuyện hơn."

Sau khi gọi, Tô Hiểu Lan nghe thấy đầu bên kia truyền đến âm thanh, không chắc Ân Uyển Như có nghe máy hay không. Sau mấy tiếng "tút" cuối cùng cũng được nghe máy: "Alo?"

"Cô Ân, là tôi, chúng ta đã từng gặp mặt ở tổng cục." Tô Hiểu Lan nói theo những gì Giải Lâm gõ trên màn hình điện thoại, "Làm phiền cô rồi, vừa nãy biết cô đã đi mất. Bởi vì quy trình làm việc của nhân viên bên này thiếu một thủ tục, phải tìm cô ký tên. Cô xem nếu như cô chưa đi xa thì có tiện quay lại ký không?"

Bên Ân Uyển Như có rất nhiều tạp âm, che mất tiếng nói của cô. Cô nói trong mớ tạp âm tít tít u u: "Không tiện, thiếu thủ tục là vấn đề của mấy người."

Nói xong cô ta cúp điện thoại luôn.

"… Không phối hợp điều tra quá rồi." Quý Minh Nhuệ mắng.

Anh ta mắng xong thì thấy Trì Thanh ở bên cạnh đang bấm điện thoại, găng tay màu đen tháo xuống một cái: "Ông đang đọc gì đó?"

"Tra tài liệu." Trì Thanh không ngẩng đầu lên.

"?"

"Bản đồ phân bố bến tàu của thành phố Hoa Nam." Trì Thanh nói, "Vừa rồi trong điện thoại có tiếng còi tàu."

Ban nãy bọn họ chỉ lo nghe Ân Uyển Như nói chuyện, hoàn toàn không chú ý đến tiếng ồn bên kia là gì. Trì Thanh vừa nhắc thì lúc này mới chợt nhận ra: Đó là bến tàu! Là tàu!

Quý Minh Nhuệ giật mình: "Tôi tra thử."

"Không cần, tôi tra được rồi."

Trì Thanh phóng to bản đồ trong thành phố trên màn hình điện thoại: "Vùng ngoại thành cách 12 cây số có một bến tàu ven sông, ở đó tập trung rất nhiều xe tải nên ngoài tiếng còi tàu còn có rất nhiều tiếng ồn do tập kết xe tải tạo ra. Bọn họ lại chạy tiếp về trước thì sẽ đi qua đường hầm tiến vào đảo. Bây giờ thông báo, chặn đường xe qua lại ở cửa đường hầm vẫn kịp."

"..."

Quý Minh Nhuệ cảm thấy Trì Thanh thường đổi mới tri thức của anh ta, trong cuộc gọi ngắn ngủi chưa đến một phút thế mà Trì Thanh có thể dựa vào chi tiết nhỏ như thế tính được đại khái vị trí hiện tại của bên kia là ở đâu, thậm chí còn bỏ đi bước bắt người.

Trong thùng xe im lặng.

Trì Thanh nhìn bọn họ, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, đang định nói vì sao không chạy xe thì nghe thấy Giải Lâm giành trước một bước: "Lái xe đi, ngây ra đó làm gì?"

Vị trí sắp xếp của bọn họ bây giờ, hắn với Trì Thanh ngồi hai bên Quý Minh Nhuệ, Quý Minh Nhuệ kẹt cứng ngắc chính giữa hai người.

Giải Lâm vỗ vai Quý Minh Nhuệ: "Tôi chờ cậu xuống xe rất lâu rồi, cậu còn muốn chen giữa tôi với trợ lý của tôi bao lâu nữa?"

"..."

"Ra trước lái xe." Giải Lâm nói, "Nhân dân cần cậu."

Phía sau xe van có hai hàng ghế, Quý Minh Nhuệ với Khương Vũ ngồi phía trước, hàng cuối cùng chỉ còn lại Trì Thanh với Giải Lâm.

Giải Lâm muốn lấy nước ở bên cạnh, nhưng chân nhất thời không

tiện di chuyển. Trì Thanh rất tự nhiên đưa chai nước mà Giải Lâm muốn lấy qua cho hắn.

Anh đưa xong mới nhận ra từ lúc nào bản thân anh đã quen giúp người bên cạnh lấy đồ.

Giải Lâm cũng bất ngờ, lý do đã chuẩn bị xong còn chưa kịp dùng đến: "Hôm nay tự giác vậy?"

Trì Thanh không muốn phóng đại hành vi lấy nước này: "Lấy chai nước mà thôi."

"Ừ." Giải Lâm nhớ lại mấy ngày trước, "Tôi đã chuẩn bị xong tâm lý cậu sẽ nói "chết khát luôn đi"."

"…"

—

Nửa tiếng sau, cửa đường hầm.

Ân Uyển Như phát hiện xe đã ngừng ở đường hầm rất lâu rồi: "Phía trước sao thế?"

Lucas nói: "Hình như kiểm tra."

Ngón tay của cậu ta đặt trên vô-lăng, hơi cụp mắt xuống, một lúc sau lại ngước mắt lên cười nói: "Có vẻ con đường này đi không được rồi, hay là chúng ta đổi đường khác nhé?"

Bây giờ Ân Uyển Như chỉ muốn sớm về nghỉ ngơi, làm gì quan tâm cậu ta nói gì: "Được, hoặc là tìm khách sạn gần đây cho tôi xuống, tôi mệt rồi."

Ân Uyển Như buông thõng tay, định ngủ một chút trên xe. Vừa mới nhắm mắt, tay đang buông thõng sờ thấy một cái túi ni lông màu

đen ở dưới ghế. Túi ni lông giống hệt túi ni lông đựng La Dục trong ảnh.

Bên tai bỗng nhiên truyền đến câu nói, bạn cùng phòng của La Dục chống tay trên vô-lăng hỏi cô: "Nhìn quen không?"

—

Khương Vũ ngồi ở ghế phụ nhìn đường hầm phía trước, xe trong đường hầm xếp thành một hàng dài: "Đằng trước có xe lùi ra, đi theo."

Quý Minh Nhuệ bèn đạp chân ga.

Sau khi khoảng cách giữa hai chiếc xe được kéo gần, bọn họ mới nhìn rõ tình hình bên trong xe. Kính râm lớn trên sống mũi của Ân Uyển Như thật sự rất khoa trương, muốn người ta không nhận ra được là ai.

Trì Thanh: "Sao ông vòng đường khác rồi?"

Quý Minh Nhuệ: "Tôi chạy vào con đường kia thì nhanh hơn, vòng đến trước bọn họ có thể khiến bọn họ dừng xe."

Trì Thanh không hiểu, chỉ ép đối phương dừng xe mà thôi, vì sao lại phiền phức như thế: "Đâm thẳng vào chẳng phải nhanh hơn à?"

"…?!" Quý Minh Nhuệ suýt nữa đạp thắng đột ngột, khiến tất cả mọi người trong xe đều bị xóc.

Anh hai, như thế thì nhanh thật.

Nhưng chết cũng nhanh hơn!

Làm gì có người bình thường nào suy nghĩ như thế này!

Ở phương diện làm thế nào "ép xe người khác ngừng lại", phản ứng của người bình thường đều như Quý Minh Nhuệ, bình tĩnh vòng đến trước mặt, đối phương dĩ nhiên sẽ ngừng lại, nào có ai đâm thẳng xe lên.

Giải Lâm cũng chê Quý Minh Nhuệ chạy xe rề rề: "Nếu chân tôi không bị thương thì bây giờ đã đuổi theo rồi."

"May mà hai người, một người chân bị thương, một người không biết chạy xe." Quý Minh Nhuệ vừa chạy đường vòng để chặn đầu vừa nói, "Không thì tôi, Hiểu Lan, Khương Vũ, e là chết không toàn thây."

Cách Quý Minh Nhuệ nói tuy có hơi chậm, nhưng cũng thành công chắn ngang trước xe của Lucas. Anh ta đi đến trước chiếc xe Chevrolet màu xanh, đập lên cửa xe hét: "Xuống xe!"

—

Tuy nghệ danh của Lucas rất Tây nhưng tên thật khá bình thường, Lưu Cường Cường. Lúc đầu cậu ta còn kiên quyết lặp đi lặp lại "tôi không biết mấy anh đang nói gì".

"Không biết, không biết vậy thì trong xe cậu có cái túi ni lông để làm gì?" Quý Minh Nhuệ hỏi.

"Đề phòng say xe, cất túi ni lông chẳng phải rất bình thường sao?"

"Mấy công cụ kìm búa trong túi ni lông cũng bình thường à?"

Cậu ta ngẩng đầu: "Khi xe hư có thể sửa, rất bình thường mà."

"…"

Đến khi cảnh sát phụ trách đến nhà Lucas kiểm tra mang vật chứng

là một cái hũ được niêm phong cẩn thận về: "Phát hiện trong nhà cậu ta. Nhà cậu ta có một căn phòng bị khóa lại, sau khi vào phát hiện bên trong là một phòng thờ Phật, trên bàn thờ cúng bái thứ này."

Hũ sứ này giống hệt hũ đựng thi du mà bọn họ nhìn thấy ở cửa hàng, nhưng nó lớn hơn mấy bình thi du rất nhiều, có kích thước bằng một lòng bàn tay.

Vừa tháo túi niêm phong ra, cái thứ trong giống như bình đựng dưa chua lập tức tỏa ra một mùi hôi thối. Vải đỏ đậy trên hũ sứ không biết dính vết bẩn gì, từ màu đỏ biến thành màu đỏ bẩn rất đậm.

Chương 72: C72: Quay về

Dịch: LTLT

Trong bình sứ đựng một chất lỏng giống như nước bẩn, máu loãng hôi thối trộn với thi du. Thai chết lưu chỉ là một cục máu dạng viên thịt rất nhỏ, khoảng chừng một centimet, nếu như không nói đây là thai chết lưu thì rất khó phân biệt được rốt cuộc "viên thịt" này là thứ gì.

Nhìn kỹ mới có thể miễn cưỡng nhận ra phôi thai to bằng hạt đậu thực ra đã có hình dạng sơ bộ của con người. Đầu "viên thịt" bị ngâm trong nước bẩn mơ hồ không rõ, rất lớn, vị trí mắt có hai chấm nhỏ màu đen, lỗ mũi cũng đen bóng giống như hai cái động. Trên viên thịt có vật thể dạng sợi giống như mầm non, sau này hai sợi này sẽ lớn lên thành cánh tay và chân, nơi khác cũng có một vài sợi cơ.

Ân Uyển Như vốn đang ngồi bên cạnh, Tô Hiểu Lan rót cho cô một ly nước để bình tĩnh lại. Lúc xem bình sứ, cô đứng bật dậy, giống như không tin sinh mệnh nhỏ bé lấy từ trong cơ thể cô ra ở bệnh viện hôm đó lúc này đã trở thành một quái vật khiến người khác buồn nôn.

Sắc mặt của Ân Uyển Như trắng bệch: "…"

Sắc mặt của tất cả mọi người đều không tốt lắm.

Nói tất cả mọi người cũng không chính xác, có hai nhân vật không giống người thường tồn tại… Hai vị cố vấn của tổng cục bọn họ

không hề đổi sắc mặt.

“Chưa ăn cơm trưa, chắc cậu đói rồi nhỉ?” Cố vấn họ Giải nói.

“Chưa đói lắm.” Cố vấn Trì trả lời.

Thế là trong lúc chờ lát nữa đi ăn cơm, hai người bắt đầu trò chuyện.

“Bên ngoài tổng cục có một quán ăn Nhật, đánh giá rất được, lát nữa ăn thử không?”

“Sợ lạnh không muốn ăn.”

“Lẩu thì sao?”

“Mùi vị quá nặng, không đi.”

“…”

Quý Minh Nhuệ bỏ qua hai vị này, tiếp tục nghiêm nghị tra hỏi: “Cậu giải thích xem, chẳng lẽ thứ này tự mọc cánh bay vào trong nhà cậu?”

Lucas nhìn bình sứ kia, bỗng nhiên nở nụ cười, tuy cậu ta đẹp trai nhưng cười lên vẫn lộ ra vẻ âm u: “Tôi với La Dục là thực tập sinh cùng kỳ. Lúc cậu ta đến đều chưa từng học gì cả, không biết hát cũng chẳng biết nhảy, dựa vào đâu mà làm nam chính trong bộ phim đầu tiên?”

Lucas nói đến đây lại quay sang Ân Uyển Như: “Có lẽ câu hỏi này nên hỏi chị. Chị Ân, chị nên hiểu rất rõ mới đúng.”

“Tám tuổi tôi đã học nhảy, bắt đầu từ lúc đó, tất cả những nỗ lực tôi bỏ ra đều là để thực hiện ước mơ. Nhưng không ai nói với tôi rằng

trong cái giới khốn kiếp này chẳng hề có ước mơ.”

Lucas cười giễu: “Ước mơ gì chứ, chẳng ai để ý, bọn họ chỉ quan tâm có thể đạt được lợi ích từ ai mà thôi.”

Cuộc đời của Lucas rất đơn giản, từ rất nhỏ đã cố gắng để được ra mắt. Khi còn bé không hiểu sự đời, nghĩ rằng sân khấu là nơi sáng lấp lánh, là nơi mà cậu ta hướng về. Nhưng càng trưởng thành, càng tiếp xúc sâu vào giới này thì cậu ta càng phát hiện tất cả những điều tốt đẹp đều tan vỡ trước mặt cậu ta.

Cậu ta mãi vẫn luôn vô danh trong giới, sau khi thành công trúng tuyển làm thực tập sinh cũng không biết rốt cuộc đến lúc nào mới được ra mắt.

Trong lúc mê mang và áp lực, cậu ta được công ty phân ở cùng phòng ký túc với La Dục.

La Dục rất đẹp trai, có tương lai. Googl ag ày, đọc gay khôg quảg cáo { uu y.v }

Không có thực lực gì nhưng quan hệ với lãnh đạo của công ty lại tốt, thường tự đề cử mình đi theo xã giao, còn vì thế mà quen biết với Ân Uyển Như.

Những điều này đều là tài năng mà Lucas không có được. Cậu ta chỉ biết làm thế nào để nhảy tốt hơn, làm thế nào luyện âm chuẩn hơn.

“Bởi vì không nổi tiếng cho nên trong công ty có rất nhiều người coi thường tôi.” Lucas nói, “Khó khăn lắm mới được diễn, quần áo đưa cho tôi đều bị rách, không có nhà tạo mẫu, bảo tôi chờ đến lượt lên sân khấu, mỗi lần chờ thì chờ cả ngày, cuối cùng vì thời gian lâu quá lại nói “biểu diễn của cậu hủy đi, dù sao cũng không quan trọng, lại chẳng ai biết cậu”. Từ lúc đó, trong lòng tôi luôn nhắn nhủ bản thân rằng tôi nhất định phải nổi tiếng.”

“Nói hợp lý.” Sau khi thảo luận “ăn gì” với Trì Thanh, Giải Lâm dành chút sức lực nhận xét đoạn nhân sinh này, “Một trong những mô hình tiêu chuẩn cho việc hình thành khuynh hướng chống đối xã hội.”

“Mặt của La Dục ở đâu?” Quý Minh Nhuệ hỏi điều quan trọng.

“Nấu lên rồi.” Lucas nhìn cái bình sứ nói, “Nói từ góc độ nào đó thì mặt của cậu ta đang ở trong cái bình này.”

“…”

Các chi tiết cụ thể hơn, ví dụ từ đâu biết được cửa hàng đó có cái gọi là cách xoay chuyển vận thế, lại ví dụ như làm thế nào liên lạc với người bịt mặt. Những chi tiết đi sâu hơn này phải chờ tiếp tục điều tra, nhưng vụ án bước đầu đã có được kết luận, cũng bắt được hung thủ.

Lucas bị hai cảnh sát giải đi ra ngoài, lúc đi ngang qua Trì Thanh, Lucas không đứng vững, bởi vì lúc bị bắn cậu ta muốn chạy nên chân bị mỏi, lúc này lại bị ép giải đi, chưa được mấy bước đã loạng choạng, tay chỉ có thể tóm lấy vật thể đứng gần cậu ta nhất… Tay vịn của chiếc ghế mà Trì Thanh đang ngồi.

Tay Trì Thanh vừa vặn đang đặt trên tay vịn.

Anh vốn đang buồn chán ngồi lựa món trong tám nền ẩm thực lớn thì bên tai bỗng nhiên truyền đến nửa câu nói: [Đừng lo, anh sẽ bảo vệ em.]

“…”

Trì Thanh hơi ngước mắt, chỉ nhìn thấy nửa gương mặt thoáng qua của Lucas.

Anh hy vọng vụ án này kết thúc sớm, như thế thì không vần mỗi ngày bị người nào đó đi đứng không tiện quấn lấy nữa.

Nhưng vào lúc tất cả mọi người nghĩ rằng vụ án đã kết thúc, hung thủ đã lọt lưới chỉ có anh nghe thấy một câu không đầu không đuôi như thế.

… Anh sẽ bảo vệ em.

"Em" đó là ai?"

Bảo vệ ai?

Sau khi Lucas bị dẫn đi, nhóm người mới bận rộn nửa ngày cùng thở phào một hơi. Quý Minh Nhuệ chẳng màng hình tượng, ngã chổng vó vào ghế văn phòng: "Cuối cùng vụ án này cũng kết thúc rồi…"

Trì Thanh nói thầm, không, vụ án này hình như vẫn chưa kết thúc.

Sau khi ăn một bữa ăn đơn giản, mọi người đi đến hiện trường tìm thấy bình sứ.

Ngoài ký túc xá, Lucas còn thuê một căn hộ cách công ty không xa. Lúc bọn họ đến, hành lang chung cư đã dán phong tỏa.

Ký túc xá của cậu ta rất bừa bộn, căn hộ thuê bên ngoài lại rất gọn gàng. Căn hộ có hai phòng ngủ một phòng khách, căn phòng nhỏ hơn trước đó đã bị cảnh sát đá văng, cánh cửa bị lệch qua một bên… Đây là một căn phòng thờ Phật kỳ lạ.

Trên tường dán đầy hình vẽ bùa chú quái dị, nền vàng chữ đỏ, chữ Thái ngoằn ngoèo bò bên trên. Những hình bùa chú này dán chằng chịt cả một mặt tường. Chính giữa phòng có một bàn thờ Phật bằng gỗ lim, bình sứ đựng thai chết lưu và thi đu trước đó được đặt ở chính giữa bàn thờ Phật.

Giữa hai vách tường dùng mối nối ở các góc độ khác nhau của mấy sợi chỉ đỏ để treo lục lạc.

Cả căn phòng khiến người ta dựng tóc gáy, mùi hương kỳ lạ, bùa chú dày đặt, và cả tiếng ngâm nga quái lạ trong máy niệm Phật.

Nếu như vụ án này chưa kết thúc, vậy thì nhất định còn tồn tại vài chi tiết nào đó.

Trì Thanh đi vòng vòng trong căn phòng này rất lâu, không phát hiện được gì bất thường. Anh nhân lúc người khác không chú ý, xoay người ra ngoài đi đến nhà vệ sinh. Bước chân anh khựng lại, sau đó dùng bàn tay mang găng tay màu đen mở cửa ra bước vào.

Trì Thanh mới bước vào thì cửa lại bị đẩy ra, sau đó trong căn phòng vệ sinh chật hẹp có hai người chen chúc nhau.

Trì Thanh: "Anh vào đây làm gì?"

"Câu này tôi nên hỏi cậu đó." Giải Lâm nói, "Cậu rất khác thường đó trợ lý Trì. Vừa rồi mới ăn xong rõ ràng cậu có thể về sớm nhưng lại cứ muốn đến hiện trường điều tra, không hợp với tác phong của cậu."

Trì Thanh bình tĩnh đánh giá nhà vệ sinh, thuận miệng nói: "Tôi ăn no nên rảnh rỗi."

Giải Lâm "ờ" một tiếng, lại đưa ra một điểm: "Vậy còn vừa rồi cái người tên tiếng Anh kia đụng tay cậu, cậu cũng không phản ứng."

Trì Thanh: "…"

Câu nói này của Giải Lâm nghe không giống như đang nghi ngờ anh mà lại giống đang giận dỗi, giận anh để người khác đụng vào tay mà không phản ứng gì. Với lại chuyện này xảy ra hơn một tiếng trước,

rõ ràng là hắn nhớ rất lâu, chỉ chờ tìm thời cơ để nói đến chuyện này thôi.

Trì Thanh không biết phải trả lời thế nào: "Không nhớ rõ."

Anh nói xong, phát hiện Giải Lâm vẫn đang nhìn mình.

Trì Thanh bận tìm đồ, Giải Lâm đứng ở đây cản trở thật sự rất bất tiện, thế là anh hít sâu một hơi: "Anh còn gì muốn nói?"

Giải Lâm không bỏ qua chủ đề này, hắn đứng ở đây không tiện, dựa vào bên cửa thở ra một hơi. Gương mặt này của hắn sắp nói ra một câu tuy giống như từng bị người khác tổn thương nhưng lại chẳng có sức thuyết phục gì: "… Trước đây cậu chưa từng để ai khác đụng vào tay cậu ngoại trừ tôi."

"…"

"Không còn chuyện gì thì ra ngoài."

"Còn." Lúc giả vờ yếu đuối, Giải Lâm vốn cụp mắt xuống, lúc này lại ngước mắt lên, con người nhìn thẳng về phía anh, "Cậu đang tìm gì?"

Nếu như là trước đây, Trì Thanh sẽ tìm cớ để lừa cho qua chuyện.

Nhưng Giải Lâm không phải tên ngốc, anh từng bị lộ mấy lần trước người này, với trí thông minh của Giải Lâm, không chừng đã âm thầm đoán được tám chín phần rồi.

Trì Thanh dứt khoát không giấu giếm, chỉ nói: "Tôi biểu hiện rất rõ sao?"

Giải Lâm: "Rất rõ, ít nhất tôi vừa nhìn thì có thể nhìn ra được. Găng tay cậu đeo chưa từng tháo xuống, cũng chưa từng đụng vào thứ gì, cho nên vào đây không thể là vì cậu muốn rửa tay. Nếu như không

phải vì rửa tay thì bình thường dù ông nội nói bà nội bảo cậu vào nhà vệ sinh người khác cậu cũng sẽ không vào… Cho nên cậu đang tìm gì đó."

Suy nghĩ của Trì Thanh bị hắn nói trúng, anh tránh ánh mắt của Giải Lâm, nhưng vừa nghiêng đầu thì vừa vặn nhìn thấy một thứ phát sáng ở trong góc phòng tắm. Thứ đó rất nhỏ, ánh sáng lóe lên vừa nhỏ vừa tròn. Đó là một hoa tai ngọc trai: "Có lẽ vụ án này chưa kết thúc."

Mười phút sau, Giải Lâm khoác áo gió, trước khi đi vỗ vai Quý Minh Nhuệ: "Mấy cậu tra trước đi, chúng tôi về tổng cục một chuyến."

—

Trên đường về tổng bộ.

Sau khi chân bị thương Giải Lâm đã mời tài xế lái thay, hắn với Trì Thanh ngồi ở hàng ghế sau: "Nghĩ kỹ thì lúc bắt cậu ta quả thật suôn sẻ quá."

"Cậu ta không tịch thu điện thoại của Ân Uyển Như, thậm chí còn để cô ta nghe điện thoại. Với lại lúc đó, giọng nói trong điện thoại của Ân Uyển Như nghe giống như bị uy hiếp. Nếu như một người quyết định giết một người khác… Ví dụ như tôi." Giải Lâm nhàn nhạt nói, "Nếu tôi muốn giết Ân Uyển Như, cô ta đã lên xe thì tôi không thể để cho cô ta nghe cuộc điện thoại đó."

Trì Thanh: "Tôi cũng không thể, sau khi cô ta lên xe, trong vòng năm phút sẽ bị hôn mê."

Nhưng sự thật lại là Ân Uyển Như không chỉ nghe điện thoại mà còn không bị bất cứ tổn hại thực tế nào.

Ân Uyển Như tiết lộ qua điện thoại được là do đối phương đưa cho…

Cậu ta không có lý do làm chuyện lúc nào cũng có thể xuất hiện sơ xuất như này.

Rất nhiều chuyện trước đó chưa nghĩ kỹ lần lượt trồi lên mặt nước: "Với lại, cậu ta là một nghệ sĩ ký hợp đồng không được công ty chào đón, cũng không quen Ân Uyển Như, vì sao công ty lại chọn cử cậu ta đến đón?"

Trong việc này có quá nhiều chỗ nói không suôn rồi.

Lúc này không phải thời gian đi làm, xe nhanh chóng từ trên đường cao tốc rẽ vào, phía trước không xa chính là quốc kỳ mang tính biểu tượng ở cửa tổng cục.

"Và cả chiếc bông tai ngọc trai này." Giải Lâm miết phần kim châm màu bạc của bông tai, "Là ai đánh rơi đây?"

—

Nhân viên trong tổng cục bận rộn, từ lúc Giải Lâm khôi phục thân phận cố vấn, cùng với các vụ án hình sự có tính chất ghê tởm liên tục xảy ra trong khu vực quản lý của mình, Võ Chí Bân lại ở tổng cục tiếp. Ông qua loa lùa xong "cơm trưa", vừa đặt hộp cơm xuống thì nghe thấy có người gọi: "Anh Bân, cố vấn Giải về lại rồi, vừa về thì bảo đưa Lucas đi thẩm tra lại."

"Về làm gì?" Võ Chí Bân lau miệng nói, "Chẳng phải vụ án kết thúc rồi sao?"

"Chuyện này… em cũng không biết."

"Hiện đang ở đâu?"

"Phòng số 3."

Võ Chí Bân: "Thằng oắt này… Được rồi, tôi đã biết."

Lúc Võ Chí Bân đi đến phòng quan sát, ông mở cửa phòng ra thì vừa vặn nghe thấy giọng hỏi chuyện của Giải Lâm. "Đàn em" quen biết với ông nhiều năm lúc này đang cười rạng rỡ hỏi người đối diện: "Lúc cậu nấu mặt người có cảm giác gì?"

Võ Chí Bân: "…"

Cảnh sát đi theo sau Võ Chí Bân: "…"

Chương 73: C73: Hoa tai

Dịch: LTLT

Lucas ngồi đối diện, không ngờ mình lại bị gọi về, đã thế đối phương mới đến đã hỏi một câu kỳ lạ như vậy. Giọng cậu ta nhỏ đến mức khó nghe, nhíu mày: "Anh hỏi việc này làm gì?"

Giải Lâm cười cong mắt, khá hiền hòa nói: "Làm nghề của chúng tôi phải hiểu tâm lý của tội phạm, có như vậy lần sau gặp tội phạm cùng loại mới có thể hiểu được ý đồ của kẻ hành hung hơn, nên mới cố ý tìm cậu để giao lưu."

Lucas: "…"

Giải Lâm: "Lúc cậu bỏ da mặt của La Dục vào trong nồi, nồi đã nóng đến mức bốc khói nhỉ? Khi bỏ da mặt La Dục vào, cậu dùng đũa à?"

"Tôi…" Lucas có hơi chần chừ, không biết nên nói phải hay không phải.

Giải Lâm còn giống người dùng nồi dầu nấu mặt người hơn cả cậu ta. Ngón tay của hắn gõ nhẹ lên bàn, nói: "Tôi đoán chắc là cậu dùng tay nhỉ? Vì cầm nó sẽ khiến cậu nhớ lại kh0ái cảm lúc cậu lột nó từng chút một khỏi gương mặt của xác chết. Đúng rồi, khi lột da mặt của La Dục, có phải trong lòng cậu rất sướng không? Nhìn người từng ỷ vào gương mặt đó huênh hoang trước mặt cậu bây giờ biến thành một miếng da khó coi."

Lucas rõ ràng không nghĩ đến chiêu này, cậu ta cảm thấy nghẹn lời

với cách giải thích của Giải Lâm.

Người ngồi trước mặt cậu ta rốt cuộc là cố vấn hay là tội phạm ở phòng thẩm vấn khác được áp giải đến đây?

Một lát sau, Lucas mới lắc đầu nói: "Không, tôi không có cảm giác gì đặc biệt. Lần đầu tiên làm chuyện này, đầu óc trống rỗng, đến khi tôi hoàn hồn lại thì đã làm xong rồi."

Giải Lâm nhìn cậu ta thật lâu mới nói: "Không có cảm giác gì sao?"

Lucas phát hiện đôi mắt của người cố vấn đối diện này rất đẹp, một đường hẹp dài, màu con ngươi rất nhạt, nhưng lúc này bị hắn nhìn chằm chằm như thế giống như dần dần bị hút vào trong lốc xoáy sâu không lường được.

Hai tay cậu ta bất giác đan vào nhau, ngón tay bấm vào gan bàn tay nói: "Không có. Anh Giải, sức tưởng tượng của anh có hơi phong phú quá rồi."

Trong phòng quan sát.

Võ Chí Bân vốn không hiểu rốt cuộc Giải Lâm muốn làm gì, nghe đến đây mới có vài manh mối.

Võ Chí Bân khom người, tiến đến gần tấm kính để nhìn rõ hơn tình hình trong phòng đối diện. Ông thầm thì nói: "Không bình thường."

"Tôi cũng cảm thấy không bình thường." Người cảnh sát ở bên cạnh Võ Chí Bân gật đầu nói, "Cố vấn Giải quả thật không bình thường. Nếu không phải anh ta có bằng chứng không có mặt ở hiện trường khá đầy đủ…"

"…"

Võ Chí Bân cốc đầu người cảnh sát kia, tức giận mắng: "Ý tôi nói là

nghi phạm không bình thường!”

Trong căn phòng cách tấm kính kia.

Giải Lâm chợt bật cười, từ ngữ trong miệng hắn nói ra dù có đáng sợ thì giọng điệu vẫn nhẹ nhàng tùy ý giống như đang bàn về chuyện thời tiết: “Cậu căm hận cậu ta đến thế, thậm chí còn cắt xác cậu ta thành nhiều mảnh, vậy mà lúc làm ra mấy chuyện này lại vẫn không có cảm giác gì. Thật sự là cậu giết người sao?”

“…”

Trong phòng thẩm vấn rơi vào sự yên tĩnh ngắn ngủi.

Mấy phút sau, Trì Thanh phá vỡ sự yên lặng, khẽ gật đầu, đánh giá Giải Lâm: “Nghe có vẻ giống anh giết hơn.”

Giải Lâm: “…”

Rất rõ ràng, Lucas không trả lời được những hoạt động tâm lý lúc giết người.

Một câu “đầu óc tôi trống rỗng” không khỏi có ý tránh né chủ đề nói chuyện.

Giết vì thù hận thường kèm theo kích động, hưng phấn…

Vậy là mặt La Dục chưa chắc là cậu ta nấu, sự việc cũng chưa chắc là cậu ta làm.

Nhận thức này khiến tất cả mọi người đau đầu vô cùng. Nghi phạm sa lưới mà bọn họ khó khăn lắm mới bắt được hình như không phải kẻ khởi xướng. Cậu ta đang nhận tội giùm ai? Trên người cậu ta lại che giấu bí mật gì? Câu chuyện đố kị La Dục kể ban đầu có mấy phần thật mấy phần giả?

Sương mù mới vén ra chưa bao lâu lại tụ lại lần nữa, sự tình bắt đầu trở nên khó bề phân biệt.

Lúc nhận điện thoại của tổng cục, Quý Minh Nhuệ vẫn đang tiếp tục tìm chứng cứ ở trong căn hộ Lucas thuê. Đang lục lọi trong tủ, anh ta chợt nghe thấy tin tức bên tổng cục truyền đến: "Cái gì? Có thể không phải do cậu ta giết người?"

Quý Minh Nhuệ đối diện với bàn thờ Phật và vô số tấm bùa u ám trước mặt, rơi vào im lặng: "Đã như thế này rồi, bây giờ nói không phải cậu ta giết, vậy còn có thể là ai?"

Nhưng đối với chuyện này, Trì Thanh lại có cách nhìn khác: "Không phiền phức đến thế, trên người La Dục có rất nhiều thứ khó giải thích, nhưng cậu ta vẫn là người gần với sự thật nhất. Chi bằng nghĩ ngược lại vấn đề, vì sao cậu ta bỗng nhiên đến báo án nói La Dục mất tích?"

Mọi người vừa đi ra ngoài vừa thảo luận vụ án.

Trì Thanh đã quen với môi trường bên trong tổng cục, tuy nhiều người nhưng gọn gàng trật tự, không tính là ồn ào: "Một người làm bất cứ việc gì đều có động cơ hành vi. Chuyện này không liên quan đến cậu ta, vậy mục đích cậu ta đến báo án là gì?"

Một người không liên quan trực tiếp đến vụ án, cậu ta vốn có thể không dính vào nhưng lại chọn báo án vào lúc này, lại đưa chứng cứ đến tay bọn họ rồi nhận hết tất cả. Cậu ta muốn bảo vệ ai?

Trên hành lang người đến người đi, Võ Chí Bân gật đầu với người quen đi ngang, sau đó nói: "Mối quan hệ người với người trong giới bọn họ phức tạp thật sự, rất nhiều việc không phải nói tra thì có thể tra ra được, cần tốn thời gian."

Người trong giới này bình thường vì để đối phó với đám thợ săn ảnh bản lĩnh cao cường đã sớm luyện được một thân kỹ năng phản trinh sát. Sau khi được bao bọc, ngay cả bản thân chân thật nhất của bọn họ cũng được giấu đi, chưa kể đến vào mối quan hệ phức tạp có thể khiến bọn họ mất chén cơm.

Lúc đi đường, cánh tay của Giải Lâm vẫn treo trên vai Trì Thanh, chân hắn bị gãy không nghiêm trọng đến thế, cộng thêm nghỉ ngơi nhiều ngày, tự đi đường không có vấn đề gì, vậy nên đè lên không nhiều sức lực lắm.

Trì Thanh mặt không cảm xúc bước đi, miệng luôn nói để hắn tự đi nhưng lúc đi thật vẫn sẽ đi chậm lại.

Có thể là thấy hai người nhiều rồi nên cảnh sát đi cùng bên cạnh sinh ra ảo giác Trì Thanh có thể tiếp xúc bình thường với người khác, nhất thời quên mất dáng vẻ không ai được đụng vào của người này.

Người cảnh sát kia vốn muốn đưa hồ sơ vụ án qua, tay còn chưa đụng đến vai Trì Thanh thì Trì Thanh giống như có mắt ở sau lưng, né khỏi tay cậu ta: "…"

Sau khi né xong, Trì Thanh hỏi: "Làm gì?"

Cùng lúc đó, Giải Lâm cũng liếc nhìn người cảnh sát kia.

Giải Lâm: "Cậu vỗ cậu ấy làm gì?"

Vị cảnh sát không ngờ một hành động nhỏ của mình lại khiến hai người kia cảnh giác: "… Ờ, tài liệu."

Tuy một tay của Giải Lâm chống nạng, tay còn lại gác lên vai Trì Thanh nhưng vẫn tốn sức đưa tay ra: "Cảm ơn, đừng đụng cậu ấy, đưa tài liệu cho tôi là được."

Cảnh sát: "Xin lỗi, tôi thấy hai người thế này cứ tưởng bệnh của trợ

lý Trì khỏi rồi.”

Giải Lâm giơ hồ sơ lên nói: “Bệnh cậu ấy chưa khỏi, nhưng mà chỉ có tôi đụng cậu ấy được. Mấy cậu vẫn nên chú ý chút.”

“…”

Tuy điều này là sự thật nhưng nghe rất giống như đang khoe khoang vậy.

Trì Thanh quay đầu sang: “Anh bớt nói mấy câu thì không ai coi anh câm đâu.”

Giải Lâm: “Tôi nói là sự thật.”

Ban đầu bọn họ tính đến phòng họp, sắp xếp vụ án này cẩn thận một lần nữa, giữa chừng Trì Thanh đến nhà vệ sinh một chuyến.

Anh không đụng vào thứ gì, chỉ là lòng bàn tay ra mồ hôi, có thể là vừa rồi Giải Lâm dựa quá gần lại còn nói lung tung, cũng có thể là điều hòa của tổng cục để nhiệt độ quá cao. Anh rửa tay xong, lúc thò tay vào trong túi chuẩn bị lấy găng tay mới đeo vào thì sờ trúng hoa tai ngọc trai lấy từ nhà Lucas.

Ngón tay Trì Thanh khều vào hoa tai, lấy ra.

Anh tạm thời thoát khỏi suy nghĩ “chắc là Giải Lâm dựa quá gần nên anh mới thấy nóng, đây là phản ứng tự nhiên của con người”, nhìn cẩn thận cái hoa tai này.

Kiểu dáng rất bình thường, anh nhớ lần đầu tiên Ân Uyển Như đến đây đeo một hoa tai đính đá rất lớn, vừa nhìn đã biết là hàng đá quý cao cấp. Trên người những ngôi sao nữ này mang rất nhiều đại ngôn nhãn hàng, bình thường không thể tùy tiện mang trang sức. Hoa tai này trông không giống của nhãn hàng đặc biệt chế tác mà giống

hàng phổ thông mua từ cửa hàng chế tác thủ công.

Vậy nên suy đoán bước đầu, người phụ nữ này có thể không phải là ngôi sao gì cả.

Trì Thanh nhìn hoa tai này, lại nhớ đến câu nói trước khi chết của gã che mặt:

[… Là người nổi tiếng, không nhớ rõ tên gì.]

Trước mắt Trì Thanh hiện lên chân dung đặc trưng của các ngôi sao nữ không nổi tiếng mấy trong giới. Sau khi đeo găng tay vào, anh cầm hoa tai trong lòng bàn tay, mới bước ra hành lang thì lại gặp một nhóm người khác.

Bởi vì Lucas bị thẩm vấn lại, người quản lý của Ân Uyển Như cũng bị áp giải đến đây, tiến hành tra hỏi lần hai.

Trì Thanh nhìn lướt qua bóng lưng người quản lý của Ân Uyển Như, để ý thấy dáng người của cô ta rất được, vóc dáng cũng được gìn giữ hết sức. Hình như cô ta rất chú ý hình tượng, bị nhốt mấy ngày nhưng từ đầu đến chân vẫn được sửa sang rất gọn gàng.

Trì Thanh thuận miệng hỏi: "Ân Uyển Như đâu?"

Vị cảnh sát đi ở cuối hàng trả lời: "Cô ta lấy lời khai xong đã về rồi."

Trì Thanh gật đầu tỏ ý đã biết, đang định về phòng họp nhìn thoáng thấy nhóm người kia đang bước vào lối rẽ. Người quản lý của Ân Uyển Như vốn xoay lưng về phía anh lúc này đổi góc độ, khoảng cách giữa anh với người phụ nữ đó không xa mấy. Trì Thanh nhìn thấy sợi dây chuyền cô ta đang đeo trước mặt, thế là ngừng bước, nheo mắt lại.

Trì Thanh đang nhìn thì trên vai chợt bị người nào đó đ è xuống một sức lực quen thuộc. Giải Lâm ra ngoài lấy nước, trong tay còn đang

cầm chai nước khoáng, lúc nói chuyện cúi đầu ghé sát bên tai anh: "Nhìn gì thế?"

Trì Thanh nói: "Lần trước không chú ý đến cô ta, nhìn kỹ thì người quản lý của Ân Uyển Như trông cũng được, vả lại còn chú ý cách ăn mặc. Trước khi làm quản lý cô ta làm gì?"

Giải Lâm nhớ lại đống hồ sơ dày mới mở ra đọc trong phòng họp: "Cô ta à, cô ta vào công ty rất sớm, mới đầu cũng ký hợp đồng nghệ sĩ nhưng mãi không khởi sắc gì. Lãnh đạo công ty cho rằng cô ta có năng lực khác nên đào tạo cô ta thành người quản lý, chuyện lâu lắm rồi. Khoảng thời gian cô ta làm nghệ sĩ hình như không đáng kể, cũng không ai biết đến… Cậu nghi ngờ cô ta à?

Trì Thanh quả thực nghi ngờ cô ta.

Nghĩ kỹ thì thời gian Lucas xuất hiện đúng lúc bọn họ điều tra Ân Uyển Như và người quản lý của cô xong. Rất có thể cô ta sợ bọn họ tra tiếp, muốn chuyển sự chú ý của bọn họ đi. Một khi xử tử Lucas thì sẽ không ai nghi ngờ cô ta. Trong cả chuyện này, cô ta là người khó nghĩ đến nhất.

Cô ta gánh chuyện ở bệnh viện giùm Ân Uyển Như, người đã ở trong tổng cục từ sớm, đây chính là nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất.

Nếu như không phải hôm nay trong lúc đi rửa tay nhìn thấy cô ta ở hành lang, Trì Thanh hoàn toàn sẽ không nghĩ đến người này. Cảm giác tồn tại của cô ta thật sự quá yếu, lại đang ở trong tổng cục, đã là trạng thái "bắt giữ".

… Nếu như là cô ta thật thì công sức người này đánh cờ cũng quá kiên nhẫn rồi.

Trì Thanh vuốt hoa tai ngọc trai trong tay nói: "Có phải là cô ta hay không, thử thì biết ngay."

Người quản lý của Ân Uyển Như ngồi trong phòng thẩm vấn, đối diện hỏi một câu, cô ta trả lời một câu.

Cô ta rất phối hợp.

Trì Thanh đứng nhìn cô ta qua cánh cửa chớp, nhận thấy hai tay của cô ta luôn chồng lên nhau, đây là loại tư thái khá thả lỏng.

Thẩm vấn dài mười mấy phút, trong quá trình hai bên trò chuyện cũng không xảy ra bất cứ va chạm nào.

Cuối cùng vị cảnh sát ngồi đối diện với cô ta đặt bút xuống, khép quyển sổ lại ra hiệu cô ta có thể đứng lên rời khỏi đây cùng với cảnh sát kia.

Trước khi đi, cô ta hơi cúi người, nhìn khẩu hình dường như nói: Vất vả rồi.

Cô ta làm công việc này thì dù đối mặt với tình huống hiện tại của mình cũng có thể làm rất thành thạo, hay nói cách khác là vì biểu hiện hiện tại của cô ta quá thành thạo nên ngược lại thấy rõ điều kỳ lạ.

Cô ta mở cửa bước ra ngoài, đi về theo con đường đã đi đến đây. Ở chỗ ngoặt, cô ta chợt bị ai đó gọi lại: "Xin chào."

Cô ta ngừng bước, quay lại thì nhìn thấy một găng tay màu đen, trong lòng bàn tay có một chiếc hoa tai ngọc trai đang nằm im.

Chủ nhân của găng tay màu đen nói rất tùy ý: "Đồ cô làm rơi, mới nhặt ở trên mặt đất."

Trì Thanh nói câu này rất tự nhiên, không có cảm xúc gì, chính vì không có cảm xúc nên không mang theo ý thăm dò.

Phản ứng ngay lập tức của con người không thể lừa được, với lại anh xuất hiện quá bất ngờ, không cho cô ta thời gian phản ứng.

Người phụ nữ rõ ràng từng nhìn thấy chiếc hoa tai này, cô ta nói câu "cảm ơn" trước, sau đó tay ngừng lại giữa chừng, giờ mới nhận ra lần này mình ra ngoài không hề đeo hoa tai.

…

Để xác nhận, cô ta vuốt d ái tai của mình.

Trên d ái tai không có gì cả.

Một lát sau, Trì Thanh nhìn cô ta nói: "Quả nhiên là cô."

Hành lang bọn họ đang đứng có hình chữ L, hành lang kéo dài ở sau lưng Trì Thanh, cảnh sát xung quanh đi lại vội vàng, chỉ có bên chỗ bọn họ yên tĩnh đến mức kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy.

Tay của cô ta vốn dĩ đang đeo còng tay, bộ quần áo mà tổng cục phát cho rất giản dị. Cô ta chỉ cần đi qua hành lang này thì đã có thể dùng một tội danh không đáng kể để an toàn thoát khỏi hai vụ án lớn là thuê sát thủ giết người và cái chết của La Dục.

Nhưng chỉ còn mấy bước thôi.

Khoảnh khắc cô ta đi lướt qua Trì Thanh, cô ta bị ngăn lại.

Cô ta vô thức nhìn thấy chiếc hoa tai mình hay đeo đã nói câu cảm ơn.

Chương 74: C74: Dung mạo

Dịch: LTLT

Ở nơi khác, nhóm người ở lại "Thái Các" bắt chủ cửa hàng lại để điều tra lịch sử mua bán của hắn ta. Trên quyển sổ chữ Thái chẳng hiểu viết cái gì, viết chằng chịt mấy trang tên người.

"Đây đều là người "cầu đổi vận" ở chỗ anh sao?"

Chủ tiệm gật đầu: "Đều ở đây cả."

Cảnh sát đọc từng dòng, không tìm thấy tên người liên quan đến vụ án trong những cái tên này: "Anh chắc chắn? Nếu lát nữa bị chúng tôi tra ra được anh giấu thông tin thì anh biết sẽ có hậu quả gì không?"

Chủ tiệm mặt sầu khổ, hỏi thăm hai người đàn ông giả thành khách hàng nói công ty mình sắp phá sản mấy lần trong bụng, nhưng miệng lại nói: "… Ôi chao, đã thế này rồi tôi nào dám giấu."

Cảnh sát tiện tay lật một trang "vận thế" qua, tùy ý liếc một cái, bất ngờ nhìn thấy một cái tên quen thuộc ở trang này.

"Đây chẳng phải là người kia sao?" Một cảnh sát khác cũng để ý thấy, anh ta nhìn mấy chữ xiêu xiêu vẹo vẹo trên trang giấy này, "Người quản lý của ngôi sao nữ kia?"

Cảnh sát đẩy tờ giấy: "Chẳng phải anh nói đều ở đây sao? Vậy trang này là cái gì?"

Chủ tiệm khó xử nói: "Ờ thì… Người ở trang này không phải đến cầu vận."

Cảnh sát nói thầm, nuôi quỷ thai lột da người không phải để cầu vận thì còn có thể vì cái gì?

Ngoại trừ tên được viết bằng tiếng Trung còn là chữ Trung xấu như gà bới thì những chữ còn lại trên trang giấy này đều là chữ Thái, hoàn toàn đọc không hiểu.

Cảnh sát trừng mắt: "Không cầu vận? Cầu cái gì?"

—-

"Mấy anh nên biết, La Dục trông rất đẹp trai, Ân Uyển Như cũng rất xinh đẹp, cô ta có thể tích lũy được danh tiếng hôm nay không thể không dính dáng đến gương mặt của cô ta." Người quản lý của Ân Uyển Như để mặt mộc, ngồi trên ghế. Cô ta chẳng trang điểm, nhìn kỹ thì ngũ quan của cô ta tuy đẹp nhưng xương chân mày trông có hơi kỳ. Cô ta nói, "Thực ra không khác gì với mấy anh nghĩ, tôi không muốn đổi vận."

Cô ta mỉm cười.

Bình thường, cô ta luôn trưng ra vẻ mặt nghiêm nghị, khi cười lên khóe miệng tạo ra độ cong vừa không tự nhiên vừa cứng ngắc.

Cô ta nói: "Thứ tôi cầu… là dung mạo."

Trì Thanh không hiểu về phẫu thuật thẩm mỹ lắm, cộng thêm người quản lý của Ân Uyển Như sửa cũng khá tự nhiên, không phải kiểu mặt rắn truyền thống. Trước đây anh không nhìn đến người quản lý bình thường lại không đáng nghi này, lúc này càng nhìn càng cảm thấy ngũ quan kỳ lạ.

Advertisement

Mỗi một chỗ trên gương mặt của cô ta đều quá tiêu chuẩn, từ độ cao của mũi đến kích cỡ đầu mũi dường như đều đã được đo tỉ mỉ. Nhưng dù như thế cũng không được coi là xinh đẹp mỹ miều, đặc biệt là lúc cô ta làm biểu cảm, ngược lại có hơi cứng ngắc khó nói.

Người phụ nữ chỉ gương mặt của mình. Lúc cô ta nhấc tay lên, còng tay và xích sắt chạm vào nhau kêu to. Cô ta dùng âm lượng rất nhỏ nói ra một câu nói thật rùng mình: "Gương mặt này của tôi trong 5 năm nay đã đụng hơn trăm ngàn vết dao, làm mấy chục cuộc phẫu thuật. Tôi từng cắt mắt hai mí, cũng từng gọt cằm, mũi thì lấy sụn tai chống lên, thu nhỏ đầu mũi, cũng từng mổ khóe mắt, mài xương gò má, tiêm axit hyaluronic(*)… Những thứ mà các anh có thể nghĩ đến tôi đều đã làm." (*tiêm cái này có tác dụng trẻ hóa da)

Bàn tay đeo còng của cô ta sờ từng chút từng chút trên mỗi vị trí của gương mặt mình.

Mỗi một vị trí đều đại diện cho mấy cuộc phẫu thuật.

Cuối cùng cô ta để tay xuống, ánh mắt bình thản. Chuyện đã đến nước này, cô ta cũng không trốn tránh nữa, nói rất bình tĩnh: "Chắc mấy anh đã điều tra được, trước đây tôi cũng là một nghệ sĩ."

"Mười năm trước lúc tôi mới vào nghề, cái nghề này vẫn chưa vẻ vang giống như hiện tại. Ngôi sao vẫn chưa được gọi là ngôi sao mà gọi là con hát. Sau khi tôi ký hợp đồng với công ty thì phát triển không thuận lợi mấy, bọn họ cảm thấy tôi chưa đủ đẹp."

Sửa thành thế này còn chưa tính là người đẹp nhất, trước khi phẫu thuật thẩm mỹ chắc cô ta thật sự có một gương mặt bình thường.

“Công ty đề nghị tôi đi phẫu thuật thẩm mỹ, nhưng sau khi phẫu thuật tôi vẫn không phát triển tốt. Bởi vì phẫu thuật quá mức, tôi từng bị hủy dung, mũi của tôi có một khoảng thời gian dài bị lệch.”

Cô ta cười khổ nói: “Sau đó như các anh đã thấy, tôi chuyển sang làm người quản lý.”

Giải Lâm nghe đến đây về cơ bản đã có thể đoán ra được động cơ hành hung của cô ta với chân tướng của sự việc này: “Cô từ quản lý Ân Uyển Như… Không, nên nói là cô căm hận tất cả nghệ sĩ có vẻ ngoài xinh đẹp mà cô quản lý. Bề ngoài, cô quản lý bọn họ nhưng thấy bọn họ dựa vào gương mặt đó càng ngày càng nổi tiếng, thực ra cô không vui.”

“Tôi đố kỵ với bọn họ.” Cô ta nói, “Tôi nằm mơ cũng mơ thấy lấy gương mặt của bọn họ đổi lên gương mặt của tôi.”

Thời gian quay về hôm cô ta trở thành người quản lý của Ân Uyển Như.

Cô ta làm ngôi sao không có thiên phú, nhưng làm quản lý lại rất có thủ đoạn. Sau khi lùi về sau sân khấu, cô ta từng bước thăng chức ở công ty. Một hôm công ty dẫn một cô gái chưa trang điểm ăn mặc gì cả nhưng xinh đẹp đến bất ngờ đến trước mặt cô ta: “Cô dẫn dắt cô ấy đi, cô gái này có diện mạo tốt, chắc chắn có thể phát triển được.”

Lúc đó Ân Uyển Như giống như những gì cô đã nói, hoàn cảnh gia đình không tốt, dù xinh đẹp nhưng ăn mặc lại rất quê mùa.

“Đối với Ân Uyển Như, tôi rất mâu thuẫn. Tôi không thể không quản lý cô ta, tôi muốn cô ta nổi tiếng lại không mong cô ta nổi tiếng. Tài nguyên ban đầu của cô ta không tốt, mới vào nghề chẳng hiểu gì cả, sau này có một chút thành tích nhỏ lại đắc ý vênh váo, đắc tội một ông chủ trong giới. Sau đó cô ta bị chèn ép một đợt.”

“Nhưng cô ta tốt số, mấy năm nay nhặt được một bộ phim, một

phát nổi tiếng. Cả thế giới đều biết cô ta, biết tên của Ân Uyển Như."

Nội tâm vặn vẹo phức tạp luôn gặm nhấm cô ta mọi lúc.

"Dù sau khi trở thành người quản lý, tôi cũng vẫn phẫu thuật thẩm mỹ. Ngoại trừ tu sửa mấy chỗ đã làm trước đó, tuổi tác cũng tăng cao, phần mặt dần dần trở nên không căng bóng. Thế là tôi thử tiêm chất béo, bác sĩ nói hiệu quả chất béo của cơ thể mình là tốt nhất, nhưng ông ta không nói với tôi là chất béo của cơ thể mình có một phần không hấp thu được. Sau khi phẫu thuật không lâu, chỗ tôi tiêm trên mặt hiện đầy cục u."

"Tôi đành phải phẫu thuật lần nữa, lấy cục u trên mặt và dưới cằm của tôi ra. Phẫu thuật xong, lần đầu tiên tôi đến cửa hàng Phật bài."

Đa số người trong giới mê tín. Sau khi phẫu thuật thẩm mỹ thất bại, trạng thái tinh thần của cô ta không tốt, nửa đêm thường ngồi dậy soi gương sau đó suy sụp khóc to. Thế là có người giới thiệu cô ta đến mua miếng Phật bài đeo: "Cửa hàng đó rất linh."

Lúc đầu là Phật bài, sau đó cô ta nghe thấy chủ tiệm nói đến thi du dưỡng nhan. Bạ có biế rag ryệ ___ T MTỆ.V ___

Vì thế, nửa đêm ngồi dậy soi gương trở thành nửa đêm ngồi dậy bôi thi du lên mặt.

Cô ta cảm thấy bản thân càng ngày càng trở nên b3nh hoạn.

"Còn có phép gì mạnh hơn mấy cái này không?" Cô ta gõ chữ hỏi giống như bị điên.

Bên kia trả lời lại ba chữ.

"Nuôi thai chết."

“Kế hoạch của tôi bắt đầu từ lúc biết tin Ân Uyển Như có thai.”

Sau khi biết mình có thai, Ân Uyển Như không biết làm thế nào. Người đáng tin cậy nhất bên cạnh cô chính là người quản lý, ngoại trừ người quản lý thì không ai giúp được cô hết: “Làm sao đây? Rõ… rõ ràng tôi đã dùng biện pháp, tôi không thể có đứa nhỏ này. Tôi phải liên lạc với bệnh viện thế nào? Không biết là tuần thứ mấy… Bây giờ có thể phá không?”

Ban đầu cô ta không muốn dùng con của Ân Uyển Như, đang lo không có cách tìm thai chết thì Ân Uyển Như bất ngờ có thai. Cô ta nghĩ rằng đúng là từ nơi xa, ông trời đang giúp mình.

“Em đừng lo.” Hôm nghe điện thoại, khóe miệng cứng ngắc đã bị sửa nhúc nhích, vừa cười vừa nói, “Chị liên lạc với bệnh viện giùm em.”

Cha ruột của đứa bé, bệnh viện, thai chết được phá xong…

Cô ta thực hiện kế hoạch của mình đâu vào đấy từng bước một.

Trước tiên cô ta gọi La Dục ra: “Ân Uyển Như mang thai rồi, chúng ta phải nói chuyện.”

La Dục có vẻ ngoài đẹp trai, tùy tiện mặc áo khoác xong thì chạy vội ra ngoài, phát hiện địa điểm hẹn gặp ở trong một nhà kho bỏ hoang, cậu ta nhìn xung quanh nói: “Sao lại chọn nơi này?”

“Chẳng lẽ cậu còn muốn nói chuyện đứa bé ở nơi công cộng?”

“Cũng phải, nơi này ngay cả bóng ma cũng chẳng có, quả thực an toàn.”

La Dục mỉm cười, còn muốn nói tiếp thì thấy người phụ nữ trước mặt rút ra một con dao. Cậu ta nhanh chóng bị người phụ nữ này

dùng dao siết đến mức không nói nên lời, miệng há ra, con dao chém vào cổ họng cậu ta: "… Chị… chị…"

Câu nói cuối cùng cậu ta nghe thấy trước khi chết là: "Cậu yên tâm, con của cậu với Ân Uyển Như, tôi sẽ nuôi giùm hai người."

Con của Ân Uyển Như nhất định rất xinh đẹp.

Sau khi kết thúc phẫu thuật, đêm khuya cô ta mặc áo mưa, đào túi ni lông màu đen bị bác sĩ chôn trong rừng cây nhỏ sau bệnh viện."

Dù chẳng hề nhìn ra được cái gì trên "cục thịt" máu me be bét đó.

Nhưng cô ta vẫn nhìn "cục thịt" đó rất lâu.

Đứa bé của cô ta nhất định rất xinh đẹp…

Nhưng thợ săn ảnh lại là điều ngoài ý muốn.

Chuyện xảy ra sau đó gần giống với những gì Giải Lâm đoán được: "Trương Phong chụp được tấm ảnh Ân Uyển Như đến bệnh viện. Quả nhiên anh ta muốn điều tra vì sao nửa đêm Ân Uyển Như lại đến bệnh viện, nhất định sẽ canh tiếp ở gần đó."

Khả năng chờ chực của thợ săn ảnh số một số hạng.

Chỉ là một tấm ảnh Ân Uyển Như xuất hiện ở bệnh viện không thể chứng minh điều gì, anh ta cũng không thể bản lĩnh cao cường ngay lập tức phát hiện chuyện Ân Uyển Như có thai. Anh ta nhất định sẽ chọn tiếp tục canh, lần canh này không khó phát hiện bác sĩ lén vứt thai chết, cùng với người quản lý của Ân Uyển Như nửa đêm lén lút chạy đến rừng cây nhỏ sau bệnh viện.

Năng lực nghiệp vụ hơn người của Trương Phong khiến anh ta lập tức biết được một nửa sự thật: Nữ minh tinh đang nổi tiếng phá thai, đồng thời nghi ngờ muốn nuôi thai chết của mình.

Vậy nên, hôm té lầu anh ta mới lên sân thượng của trung tâm thương mại, anh ta định đóng quân ở sân thượng, theo dõi chặt chẽ nhất cử nhất động của "Thái Các".

"Cũng tại anh ta không may mắn, biết được quá nhiều." Nhắc đến Trương Phong, người quản lý của Ân Uyển Như nói, "Anh ta nghĩ rằng Ân Uyển Như đang làm chuyện này, gọi điện thoại liên lạc với tôi, mở miệng đòi chục triệu tệ. Tôi không thể để anh ta tiết lộ chuyện này, nếu không thì các anh sẽ nhanh chóng tra được đến tôi."

Vậy nên chuyện thuê sát thủ cũng đã hợp lý, Trương Phong chết rồi nhưng thẻ nhớ không ở trên người anh ta. Ân Uyển Như không biết mấy tấm ảnh trong thẻ nhớ ở mức độ gì, có chụp được cô ta phá thai không, cho nên cô ta yêu cầu đối phương tiếp tục tìm, tìm thấy người có tấm thẻ nhớ rồi giết kẻ đó.

Nhưng cuộc đời luôn tràn ngập các kiểu bất ngờ.

Lỗi lớn nhất trong các kế hoạch của cô ta chính là có hai "tên điên" đột ngột xông vào trong kế hoạch.

Hai tên điên rõ ràng biết cầm thẻ nhớ sẽ là mục tiêu tiếp theo nhưng vẫn cầm thẻ nhớ trong tay chờ người đến giết.

Trì Thanh vẫn đang suy nghĩ mối quan hệ giữa người phụ nữ trước mặt và Lucas. Vì sao Lucas lại đứng ra nhận tội? Lúc này anh nghe thấy Giải Lâm nói tiếp: "Cô với Lucas… là một cặp sao? Cậu ta rất yêu cô."

"Lucas?" Người phụ nữ phì cười, "Cậu ta là một thằng ngu."

"Chúng tôi đã quen biết nhau từ lâu. Lúc đi học, cậu ta là em trai của bạn tôi. Cậu ta nói thích tôi, nói là lần đầu tiên cậu ta nhìn thấy

tôi, tôi đang ngồi xổm bên cổng trường, chia bữa sáng trong tay cho một con chó hoang đi ngang qua, cho nên cậu ta luôn cảm thấy tôi rất xinh đẹp… Đây mà là xinh đẹp cái gì? Tôi chẳng quan tâm nó, không ngờ cuối cùng cậu ta thật sự ký hợp đồng với công ty chúng tôi."

"Căn hộ bên ngoài của cậu ta là tôi dùng danh nghĩa cậu ta thuê. Một buổi tối nọ cậu ta bỗng nhiên đến tìm tôi, khi đó tôi đang nấu mặt của La Dục."

Tối hôm đó, cô ta đang đứng trước nồi dầu, nhìn gương mặt của La Dục đang "xèo xèo xèo" trong nồi. Tấm da mặt bị nấu nhanh chóng đổi màu cũng đổi luôn hình. Chuông cửa vang lên, Lucas đứng trước cửa chào hỏi cô ta: "Chào buổi tối."

Lucas ngửi thấy mùi trong nhà: "Mùi gì khét vậy, chị đang nấu ăn à?"

Người phụ nữ quan sát cậu ta: "Cậu có việc gì?"

Việc chỉ là mượn cớ, cậu ta muốn tìm cơ hội gặp mặt cô ta, ngại ngùng gãi đầu nói: "Em muốn tìm chị mượn cây kéo."

Cuối cùng cô ta nghiêng người: "Vào đi, trong nhà lộn xộn không có thời gian dọn, cậu đứng chờ ở phòng khách đừng đi lung tung. Tôi đi lấy cho cậu."

Lucas vừa vào nhà đã ngửi thấy một mùi nồng hơn, không hình dung ra được là gì, giống như thứ gì đó bị cháy khét, lại loáng thoáng ngửi thấy mùi dầu.

Cậu ta không nhớ người phụ nữ này biết nấu ăn, lo cô ta đốt nhà bếp thế là không chờ ở phòng khách theo lời cô ta nói, đi đến bếp. Cậu ta mở nắp, một miếng da mặt dù đã cháy nhưng vẫn nhìn ra được vị trí của mắt mũi miệng đập thẳng vào mắt cậu ta. Cậu ta sợ đến mức ném nắp nồi đi.

Người phụ nữ cầm kéo đứng sau lưng cậu ta, rầm rì giống như ma: "Không phải bảo cậu đừng đi lung tung sao?"

"Đây… là cái gì?" Lucas hét.

"…"

"Chị giết người rồi?" Toàn thân Lucas giống như có vô số cây kim đang đâm cậu ta, đâm đ ến nỗi tóc gáy dựng đứng, "Đây là chuyện phạm pháp đó chị có biết không?"

Cô ta cầm kéo, nghiêng đầu hỏi: "Vậy cậu định đi tố cáo tôi, hay là tính giúp tôi?"

Người quản lý của Ân Uyển Như: "Sau đó mấy anh bắt đầu tra ra mấy tấm ảnh. Tôi không thể để các anh tra tiếp."

Giải Lâm: "Cô bảo cậu ta đến báo án?"

"Đúng thế." Cô ta nói, "Tôi nghĩ rằng như thế có thể dời sự chú ý của các anh. Cậu ta dọn đồ đến căn hộ thuê ấy, chờ các anh tra đến cậu ta. Còn tôi thì nhốt mình trong tổng cục, nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất. Trên người tôi đã có một tội danh, trong mắt các anh tôi là một người "đã kết thúc điều tra"."

"Chiêu này của cô rất thông minh. Sau khi cô nhận tội giùm Ân Uyển Như, quả thực sự chú ý của chúng tôi không còn ngừng ở chỗ cô nữa. Chỉ đáng tiếc, cô đánh rơi thứ này ở căn hộ đó."

Ai cũng có bí mật.

Tuy lần này Trì Thanh không tháo găng tay chạm vào tay người quản lý của Ân Uyên Như nhưng cũng biết được bí mật của cô ta chính là muốn dung mạo xinh đẹp hơn.

Cô ta vừa b3nh hoạn vừa cố chấp theo đuổi một tấm da “xinh đẹp”.

Chương 75: C75: Rung động

Dịch: LTLT

"Hiện tại vụ án đã được điều tra phá án thành công."

"Một cửa hàng lưu niệm Thái Lan ở đường Hỗ Đài bởi vì dính líu đến kinh doanh phi pháp nên đã bị cưỡng chế ngừng kinh doanh. Chuyện lần này vô cùng nghiêm trọng. Ở thế kỉ 21 rồi mà không ngờ còn có người tin mấy thứ mê tín dị đoan này. Bài trừ phong kiến, bài trừ mê tín luôn là chuyện trọng điểm nhấn mạnh của nước ta…"

Trì Thanh tắm xong bước ra ngoài lau tóc, trong tivi đang phát chương trình tin tức.

Kênh thông tấn xã này chắc chắn đã điều tra kỹ càng, tin tức được đính kèm rất nhiều ảnh hiện trường đã được làm mờ.

Trì Thanh đang lau tóc thì nhìn thấy một tấm ảnh chụp anh với Giải Lâm trong mấy tấm ảnh chạy lóe qua. Tấm ảnh đó không chụp được chính diện, nhưng đặc điểm cá nhân của hai người đều vô cùng rõ ràng. Cái chân bó bột cùng với cánh tay của Giải Lâm đang khoác lên vai anh, cái tay đó lười đến mức giống như không có xương, người dựa ở sau lưng nhấc tay lên hươ hươ làm động tác "tạm biệt", chiếc nhẫn trên ngón tay cũng được chụp rõ vô cùng.

Còn về phần anh bị Giải Lâm dựa vào, cái cằm chụp trông hơi gầy, mái tóc dài và có cả đôi găng tay màu đen khác biệt kia. Anh chẳng quay đầu lại, dáng vẻ không muốn để ý đến cái tên bên cạnh.

Lúc người dẫn chương trình đọc đến đoạn: "Có thông tin cho rằng, vụ án lần này được giao cho đội đặc biệt của tổng cục công an thành phố Hoa Nam điều tra. Đội đặc biệt này được thành lập bởi các cảnh sát của tổ trọng án và cố vấn mời đến. Sự vất vả của bọn họ đã đổi lấy xã hội yên bình ổn định, tỷ lệ phá án của nước ta tăng nhanh mấy năm liền…"

Tấm ảnh kia ngừng trên màn hình tivi rất lâu, người dẫn chương trình ca ngợi cảnh sát, ca ngợi đất nước, ca ngợi tận mười mấy phút.

Vụ án này ban đầu không thu hút quá nhiều sự chú ý, nhưng sau khi phá án, mọi người phát hiện có liên quan đến ngôi sao đang nổi tiếng (tuy đã dùng tên giả nhưng vẫn có thể đưa ra nhiều suy đoán), lại liên quan đến biến tướng "mê tín", mức độ quan tâm lập tức tăng lên.

Cư dân mạng bàn tán xôn xao:

[Trời ơi, tôi tưởng cái chuyện nuôi tiểu quỷ chỉ là chuyện bịa đặt, không ngờ thật sự có người tin, còn nấu thi du… Da đầu tôi tê rần luôn.]

[Tôi từng du lịch ở nước X, lúc bọn họ bán Phật bài có dầu gì đó, xém chút nữa thì tôi mua rồi.]

[Bày tỏ cảm ơn với tổng cục công an, vất vả rồi.]

[…]

Cũng có thảo luận về phía nghệ sĩ.

[Tò mò là nghệ sĩ nữ nào.]

Advertisement

[Lầu trên +1, không biết ai mà thảm đến vậy, mang thai rồi phá thai

còn bị người quản lý lấy đi nuôi thai quỷ.]

Chủ đề nhanh chóng lệch đi sau khi bóng lưng cố vấn xuất hiện: [Tuy tôi cũng rất tò mò là ai nhưng tôi càng tò mò hai người này hơn, không ai cảm thấy tấm này rất đáng để ship sao?]

[Muốn nghe câu chuyện giữa cố vấn thiên tài và cố vấn thiên tài.]

[Có điều, đôi găng tay này làm tôi nhớ đến một người, là người trong giới giải trí, không nổi tiếng gì. Mỗi lần người đó xuất hiện đều mang găng tay. Tôi nhớ lúc anh ta mới ra mắt có tham gia sự kiện thời trang nào đó, vừa bước xuống xe vừa nhận đôi găng tay màu đen mà nhân viên đưa qua, tấm ảnh động chậm rãi mang găng tay kia còn từng lên hot search, có ai nhớ không?]

Chuyện mà cư dân mạng này kể chính là lúc Trì Thanh mới vào nghề. Lúc đó anh mặc bộ áo đuôi tôm màu đen, mái tóc hơi dài màu mực khiến anh trông vừa lạnh lùng vừa tao nhã, giống như quỷ hút máu bước ra từ trong lâu đài cổ. Ngón tay thon dài, sau khi đeo găng tay lại tăng thêm một tầng khí chất nguy hiểm không nói nên lời.

Găng tay màu đen vì cái hot search này mà tăng giá, một khoảng thời gian rất dài trở thành phụ kiện phổ biến trong giới thời trang. Mặc dù bản thân Trì Thanh không nổi tiếng bằng găng tay.

[Trả lời cho lầu trên, người mà bạn nói có phải người tên hai chữ không, trong tên có màu sắc còn chuyên đóng vai phản diện?]

[Phải, nhưng tôi không chắc lắm, có ai fan của người đó ra xác nhận chút không?]

Thời gian gọi fan rất lâu, có lẽ là vì thật sự quá ít fan, phía dưới chủ đề cực hot như này thế mà hơn nửa ngày mới xuất hiện một nhân vật nghi ngờ là fan.

[À… Tôi đã hết làm fan từ rất lâu rất lâu rất lâu rồi, có hơi giống, nhưng tôi cũng không dám xác nhận, chờ người fan tiếp theo đi.]

Người qua đường thật sự mơ hồ: [… Nhà mấy cậu rốt cuộc sao thế? Đâu đến nỗi flop thành như này chứ?]

Sau đó lại chờ rất lâu rất lâu…

Cuối cùng cũng có một fan đến.

[Đậu má, hình như là anh ta thật! Phải nói là tôi nhìn thấy anh ấy thì lại nhớ đến nỗi sợ lúc mới đu idol. Mọi người đã từng trải qua cảm giác cùng vài người bạn cực khổ chống đỡ super topic* nửa năm trời, cuối cùng tin lịch trình canh được lại là người quản lý tự dọn hành lý vào đoàn làm phim chưa? Nghệ sĩ không làm việc, đích thân quản lý đi quay phim. Tôi đu idol nhiều năm, lần đầu tiên thấy hiện tượng lạ này. Nhưng sao anh ta lại xuất hiện ở đây?] (*super topic: tiếng Trung "超话" là một tính năng của weibo cho phép một nhóm người có cùng sở thích tập hợp lại với nhau tạo nên một vòng kết nối)

[Này là nhảy ngành rồi sao? Nhảy cũng quá xa rồi.]

[Vậy là người ta trước đây chỉ vì vẻ ngoài quá đẹp trai nên đến trải nghiệm cuộc sống giới diễn viên? Nghề chính là phá án?]

[…]

Trì Thanh hoàn toàn không biết về những thảo luận trên mạng.

Anh không lên mạng, tài khoản lúc trôi nổi trong giới diễn viên cũng không ai quản lý, ngay cả super topic bị văng đến mấy thứ hạng cuối cùng cũng đã giải tán. Nhưng trong vòng một đêm, tên của anh lại bắt đầu được mọi người liên tục nhắc đến.

Trì Thanh tỉnh ngủ, phát hiện điện thoại bị người ta oanh tạc, nhận rất nhiều tin nhắn và cuộc gọi nhỡ.

Anh ngồi dậy bước xuống giường, vừa đánh răng vừa mở danh sách tin nhắn.

Người đầu tiên là quản lý Hà Sâm.

Phối hợp điều tra xong, Hà Sâm tiếp tục quay lại đoàn làm phim để quay phim. Đêm hôm khuya khoắt, trong rừng sâu núi thẳm anh ta bị cóng đến run cầm cập, đến khi có người đến vỗ vai anh ta hỏi: "Này, đây là người trước đây anh quản lý đúng không?"

Hà Sâm hít mũi, cầm điện thoại, phải cảm thán là cuộc đời thật kỳ diệu. Người lúc đầu tính kế vắt óc, dẫn dắt thế nào cũng chẳng nổi tiếng được dùng góc độ không bình thường xuất hiện trong tầm mắt của cư dân mạng.

Tin nhắn đầu tiên Hà Sâm gửi đến là: Bây giờ có rất nhiều người bàn tán về anh trên mạng.

Trì Thanh cụp mắt nhìn tin nhắn đó.

Anh đang định trả lời rằng mình không có hứng thú gì với diễn xuất.

Anh vốn muốn học biểu diễn để chữa bệnh, nhưng dường như biểu diễn không có tác dụng với bệnh của anh, bàn về có tác dụng còn không bằng cái người ở đối diện.

Sau khi nghĩ đến người ở đối diện kia thì Trì Thanh ngẩn người, phát hiện thức dậy chưa qua mười phút, tên của Giải lâm đã chạy trong đầu anh một lần.

Nhưng câu nói tiếp theo của Hà Sâm lại nằm ngoài dự đoán của Trì Thanh.

Hà Sâm: Thực ra bây giờ là cơ hội tốt để quảng bá cậu, nhưng tối qua tôi nghĩ rất nhiều. Tôi không ngừng suy nghĩ rốt cuộc thứ tôi đam mê thật sự là gì!

Trì Thanh mặt không cảm xúc đánh răng, nhìn câu này xong thì lau khóe miệng.

Đoạn sau Hà Sâm viết rất dài: Vì thế tôi muốn thật lòng nói câu xin lỗi với cậu. Tôi nhận ra thứ tôi yêu thích thật sự chính là biểu diễn. Tôi hoàn toàn không ngờ rằng mình sống để biểu diễn! Đương nhiên cũng phải cảm ơn cậu, nếu như không phải cậu thì tôi sẽ không chó ngáp phải ruồi, phát hiện tôi có tiềm lực này.

Trì Thanh: "…"

Hà Sâm: Trước đây làm người quản lý chỉ là để tìm một công việc mà thôi. Bây giờ nhớ lại lúc đó, nhận ra đó chỉ là một lựa chọn máy móc. Cuộc đời vẫn nên có ước mơ, ước mơ hiện tại của tôi là hi vọng có một ngày tôi có thể đứng trên lễ trao giải Kim Long, giành được giải thưởng nam diễn viên chính xuất sắc. Hợp đồng của cậu cũng sắp hết hạn rồi, con đường sau này của cậu chỉ có thể do bản thân cậu khai phá. Cố lên.

Nếu như để số fan ít ỏi trước đây của Trì Thanh nhìn thấy đoạn trò chuyện này, e là sẽ nghi ngờ cuộc đời.

Người quản lý không chỉ đi đóng phim mà còn chạy đến triệt để như vậy.

Trì Thanh chẳng biết trả lời thế nào. Anh cúi đầu rửa mặt. Bản thân anh cũng cảm thấy lúc đầu mình lăn lộn ở giới giải trí thật sự hơi ảo. Lau mặt xong, anh trả lời lại hai chữ: … Cố lên.

Phần lớn tin nhắn còn lại đều liên quan đến tin tức trên mạng.

Quý Minh Nhuệ: Không biết tòa báo chụp tấm ảnh đó từ lúc nào, đã

liên hệ bọn họ gỡ ảnh rồi, suy đoán thân phận của hai người cũng xóa, chắc qua mấy ngày nữa thì nhiệt độ sẽ xuống.

Trì Thanh lướt một đống tin nhắn, cuối cùng dừng lại ở hai chữ "Giải Lâm".

– Tôi đến bệnh viện tái khám, đoán cậu chưa dậy nên không gọi cậu đi cùng, chắc không có việc gì, đừng lo.

"…" Ai lo chứ.

Nói giống như anh muốn đi cùng vậy.

Trì Thanh di chuyển ngón tay trả lời:

– Không ai lo cho anh.

– Mau tháo cục bột kia của anh đi.

Đợt này Trì Thanh rất bận, vụ án tiến triển thay đổi trong nháy mắt, hiếm có thời gian nghỉ ngơi. Hôm nay ngủ đủ rồi, anh chợt nhớ ra chuyện mình vẫn muốn làm: Hẹn bác sĩ Ngô.

—

Phòng khám tâm lý vẫn mở bình thường. Hôm nay bác sĩ Ngô có thời gian rảnh, buổi sáng có hẹn một bệnh nhân, thời gian còn lại có thể đọc sách trong phòng làm việc.

Ông đang đọc được một nửa thì tiếp đón một vị khách bất ngờ.

"Sao hôm nay lại có thời gian đến đây?" Bác sĩ Ngô khép sách lại, nói với Trì Thanh đang bước vào cửa.

Hôm nay Trì Thanh quấn một chiếc khăn choàng màu đen, che phần cằm lại, phần gương mặt lộ ra bên ngoài lại càng ít hơn, từ xa nhìn

qua chỉ có thể thấy một vùng màu đen, giống như đeo khẩu trang. Anh bước vào trong thì tháo khăn choàng ra, nói rất bình tĩnh: "Tôi cảm thấy tình hình tâm lý gần đây của mình không bình thường lắm."

"…" Bác sĩ Ngô chỉ chỗ ngồi đối diện, "Ngồi đi, quả thực lâu rồi không gặp cậu. Trước khi bắt đầu, chúng ta làm bảng câu hỏi đánh giá tính cách nhé? Xem thử cụ thể là mặt nào xuất hiện vấn đề."

Trì Thanh gật đầu: "Được."

Bảng câu hỏi đánh giá nhân cách mà bác sĩ Ngô lấy ra trước đây Trì Thanh đã từng làm. Mười năm trước trong bệnh viện, sau khi anh bắt đầu "nghe nhầm", bệnh viện cử một bác sĩ tâm lý đến tư vấn cho anh. Trước khi xuất viện, vị bác sĩ tâm lý đó nói với anh có thể định kỳ lên mạng kiểm tra tình hình sức khỏe tâm lý của mình. Khi ấy, kết quả anh kiểm tra ra được là nguy hiểm cao.

Trì Thanh bắt đầu trả lời.

Câu đầu tiên, nếu như trên đường nghe thấy có người khóc, phản ứng đầu tiên của bạn là?

A. Chắc người đó gặp chuyện gì đau lòng, tiến đến an ủi

B. Chần chừ nhưng cuối cùng vẫn chọn không quan tâm

C. Đi thẳng

D. Đáp án khác

Trì Thanh chọn D.

Bác sĩ Ngô: "Đáp án khác là?"

Trì Thanh: "Có lẽ sẽ hỏi người đó có thể đổi chỗ khác khóc được không, rất ồn, ảnh hưởng tôi đi đường."

Bác sĩ Ngô: "…"

Cuối cùng bác sĩ Ngô nhìn kết luật "nguy hiểm cao" này một lúc lâu, nghĩ rằng cách đánh giá này có thể không thích hợp với Trì Thanh, hoàn toàn không nhìn ra được chỗ nào có vấn đề, vì người này hình như chỗ nào cũng có vấn đề.

Bác sĩ Ngô: "Cậu vẫn nên nói tỉ mỉ tình huống gần đây đi. Cậu cảm thấy chỗ nào có vấn đề, hay nói cách khác là có liên quan đến việc gì?"

Trì Thanh im lặng một lúc, nói: "Có lẽ liên quan đến một người."

—

Cùng lúc đó, Giải Lâm đang tái khám ở bệnh viện.

Bác sĩ hài lòng nói: "Tình hình khôi phục vết thương của cậu rất tốt, thanh niên đúng là khác biệt. Có thể tháo bột rồi, tháo bột xong cậu hoạt động thử xem, có chỗ nào không thoải mái."

Khả năng hồi phục của Giải Lâm nhanh, bản thân vết thương cũng không tính là quá nặng, nếu không thì mấy ngày này dựa vào Trì Thanh cũng không thể hoạt động khắp nơi được.

Sau khi tháo bột, hắn hoạt động di chuyển hai vòng trong phòng bệnh, ngoại trừ vết mổ vẫn chưa lành hoàn toàn thì không có chỗ nào khó chịu cả: "Hồi phục rất tốt, miệng vết thương qua một thời gian nữa chắc cũng không vấn đề gì quá lớn. Cảm ơn bác sĩ."

Bác sĩ vừa dọn đồ vừa nói "không có gì". Ông đưa áo mà Giải Lâm đã cởi ra khoác ở bên cạnh cho hắn: "Đúng rồi, vừa nãy nghe thấy điện thoại cậu rung, có lẽ có người tìm cậu. Cậu xem đi."

Bình thường rất ít người tìm Giải Lâm, chỉ một mình Ngô Chí có thể spam đầy màn hình.

Hắn lướt qua một mớ tin nhắn kia, tìm trong sốt ít các tin nhắn chưa đọc, cuối cùng dừng lại ở cái người chỉ trả lời hai tin.

Giải Lâm gõ chữ:

– Tháo bột rồi, buổi trưa cùng ăn cơm không?

Hắn gõ xong mấy chữ này lại cảm thấy không đúng, ngón tay ngừng lại trên bàn phím rất lâu, xóa ba chữ "tháo bột rồi", chỉ để lại nửa câu sau, gửi nửa câu sau đi.

Bác sĩ dọn dẹp xong đồ đạc và dụng cụ đang định cầm hộp thuốc rời đi.

Giải Lâm gửi tin nhắn xong cầm điện thoại gọi bác sĩ lại: "Khoan đã bác sĩ. Là thế này, gần đây tôi luôn cảm thấy cổ tay có hơi khó chịu, có thể bó bột lại cho tôi không?"

Bác sĩ: "?"

"Cổ tay cậu không có vấn đề gì mà."

"Có." Giải Lâm nói, "Có căn bệnh không bó bột thì toàn thân khó chịu."

"…"

Bác sĩ nói thầm, bệnh thần kinh à, chưa từng thấy ai đến đòi bó bột.

Giải Lâm cũng mới nhớ ra, nếu tháo bột thì bình thường hắn muốn ở gần Trì Thanh cũng không được nữa.

Nhưng chân bó bột thì thật sự bất tiện, cũng không đẹp, lúc ra ngoài lên xuống cầu thang, hành động không lanh lẹ.

Nếu so sánh với nhau thì bó bột trên tay tiện hơn nhiều.

Giải Lâm mượn cớ làm một lớp vỏ thạch cao không khác gì đồ trang trí lên cổ tay xong thì rời khỏi bệnh viện.

Đến khi hắn ngồi lên xe, tài xế lái xe đi, hắn muốn xem Trì Thanh có trả lời tin nhắn của mình hay không, vừa nhấc tay lên thì phát hiện cổ tay nặng muốn chết, không tiện gõ chữ. Hắn nhìn cục bột màu trắng quanh cổ tay mình rơi vào im lặng: Từ nhỏ hắn được mọi người khen là "thiên tài" đến tận khi lớn lên, sao dạo này lại luôn làm mấy chuyện không có não vậy?

…

—

Ở nơi khác, Trì Thanh trị liệu đến sương mù đầy đầu. Sau khi nói người nào đó xong, anh lại nói tỉ mỉ vấn đề gần đây của mình: "Rất phiền, phiền anh ta dựa quá gần, lại phiền bản thân vì sao không đẩy anh ta ra."

"Nhưng nhìn thấy anh ta lại cảm thấy yên tâm, anh ta là người duy nhất trên thế giới tôi có thể đụng chạm."

"Lúc đụng anh ta, âm thanh xung quanh sẽ trở nên rõ ràng hơn rất nhiều, nhưng dường như lại rất xa."

Trì Thanh nói đến đây, càng nói càng cảm thấy không hiểu nổi, bản thân anh cũng không biết rốt cuộc mình đang nói cái gì.

Với lại, đây hoàn toàn không giống anh lúc bình thường.

Cảm xúc xa lạ thì cũng thôi đi, lúc này bản thân ngồi ở đây cũng khiến anh cảm thấy hết sức lạ lẫm.

Lúc đầu bác sĩ Ngô còn uống trà, nghe đến phần sau thì không uống nữa, giống như nghe thấy chuyện gì thú vị, lại còn bật cười.

Trì Thanh không hiểu nụ cười này của ông có ý gì, là cười khẩy hay cười giả tạo hay là cười giễu. Anh không biết trên thế giới có một nụ cười gọi là nụ cười của dì*. Anh ngước mắt, lạnh lùng nhìn bác sĩ Ngô: "Rất buồn cười sao?" (*ý chỉ nụ cười từ ái, cưng chiều)

"Khụ." Bác sĩ Ngô che khóe miệng lại, điều chỉnh biểu cảm phần mặt của mình, "… Không buồn cười, không buồn cười chút nào."

Trì Thanh vẫn đang chờ ông trả lời.

Nhưng bác sĩ Ngô chỉ mang ý tứ sâu xa tặng anh một câu: "Cậu Trì, chuyện này e rằng cần bản thân cậu tự tìm đáp án."

Trì Thanh: "…"

Trì Thanh lại nghi ngờ trình độ chuyên nghiệp của bác sĩ Ngô.

Cần anh tự tìm vậy thì cần bác sĩ tâm lý làm gì?

Sau khi Trì Thanh đi, bác sĩ Ngô tiễn anh đến cửa phòng khám, tiếp tân thấy nụ cười trên khóe môi của bác sĩ Ngô vẫn chưa tắt, tò mò hỏi: "Bác sĩ Ngô, bác sĩ cười gì thế?"

Thực ra ý cô muốn nói là: Vì sao nhìn gương mặt không có cảm xúc gì của anh Trì cũng có thể cười vui vẻ như thế?

Bác sĩ Ngô cười lắc đầu: "Tôi nghĩ rằng bệnh của cậu ấy có thể sắp khỏi rồi."

"Hả?"

“Chuyện này cô không hiểu.” Bác sĩ Ngô nói úp mở, “Trên thế giới này, ngoài bác sĩ tâm lý thì còn có một loại thuốc tốt có thể thay đổi bất cứ ai.”

Trì Thanh không nhìn thấy tin nhắn Giải Lâm gửi đến. Bây giờ anh nhìn thấy hai chữ “Giải Lâm” lại cảm thấy buồn bực khó nói. Sau khi rời khỏi phòng khám, giữa đường anh đến nhà Quý Minh Nhuệ, mang chút đồ đến cho mẹ Quý, bị bà ấy kéo lại nói chuyện một hồi rồi giữ lại ăn cơm.

Lúc học cấp hai, mẹ Quý từng nuôi anh, bây giờ bà đã nghỉ hưu rồi. Bà trông rất tao nhã, đeo kính, chỉ là con người đến độ tuổi này không thể không thấy già. Bà kéo tay Trì Thanh vỗ vỗ, hỏi anh: “Tuổi của con với Minh Nhuệ cũng không còn nhỏ nữa vẫn chưa gặp được người mình thích sao?”

Trì Thanh đối với ai cũng nói cút, chỉ có trước mặt mẹ Quý thì cố nhịn, cũng không rút tay lại.

Quý Minh Nhuệ chà nồi trong nhà bếp, trông chẳng giống con ruột, anh ta nói to: “Sự nghiệp quan trọng. Mẹ, mẹ có hiểu cái gì là sự nghiệp quan trọng không? Có sự nghiệp trước mới có nhà. Con còn nhỏ, con với Trì Thanh đều không gấp.”

Mẹ Quý: “Mẹ nói chuyện với Tiểu Trì, ai hỏi con hả?”

Khí thế của Quý Minh Nhuệ xẹp xuống: “Hỏi cậu ta còn không bằng hỏi con này, hỏi cậu ta có ích gì. Đừng nói thích người khác, bên cạnh cậu ta còn chẳng tìm được vật sống nào…”

Quý Minh Nhuệ nói đến đây thì dần yếu đi.

Vì anh ta nghĩ đến một người.

Thực ra vật sống vẫn có một người.

Người họ Giải nào đó không biết tại sao cứ xuất hiện xung quanh người anh em của anh ta, với lại hai người còn rất thân thiết, thường xuyên động tay động chân, suốt ngày ôm ôm ấp ấp.

Quý Minh Nhuệ nghĩ nghĩ, cảm thấy cái nồi trong tay dường như trở nên nặng hơn.

Mẹ Quý tóm được phản ứng của anh ta: "Đúng là có người thật à? Ai thế, nói cho dì Quý nghe đi."

Trì Thanh: "Không có ạ."

Miệng Trì Thanh nói không, một lát sau hỏi: "Thích là gì ạ?"

Bên cạnh anh không có người lớn, lại có rất nhiều cảm xúc không hiểu. Nhưng nụ cười lúc mẹ Quý nói chuyện trông rất giống với nụ cười của lang băm Ngô.

Sau khi về, Trì Thanh tắm rửa xong thì nằm lên giường, câu nói của mẹ Quý vẫn còn đọng lại trong đầu anh.

"Thích à." Lúc nói, ánh mắt mẹ Quý sáng lấp lánh. Ánh mắt của bà nhìn về phía tấm ảnh cưới treo trên tường, "Thích giống như trong bụng chứa hàng ngàn con bướm, chỉ cần nghe thấy tên của người đó thì bươm bướm sẽ vỗ cánh."

Nói thật, lời nói văn nghệ chua chua này thật sự rất khó khiến anh nghe hiểu.

Mặt Quý Minh Nhuệ bị chua đến ê răng.

Trì Thanh nằm trên giường, suy nghĩ nửa ngày cũng không hiểu. Anh định ném hết mấy thứ không đâu này ra khỏi đầu thì nhận được cuộc gọi của Giải Lâm.

Giải Lâm nghe thấy Trì Thanh bắt máy, thở phào một hơi: "Sao gửi tin nhắn cho cậu không trả lời?"

Cả nửa ngày Trì Thanh không trả lời, hắn còn tưởng người này xảy ra chuyện.

Trì Thanh: "Không trả lời là không muốn trả lời, có gì sao?"

Giải Lâm nhìn miếng bột mà buổi sáng mình vất vả đắp lên: "… Không có gì, chỉ là vết thương vẫn chưa khỏi, tắm rửa vẫn có hơi không tiện."

Trì Thanh cúp điện thoại luôn.

Mười phút sau, Trì Thanh nhập mã khóa cửa nhà Giải Lâm bước thẳng vào. Vừa vào cửa, câu đầu tiên chính là: "Chẳng phải bột của anh nên tháo rồi sao?"

Giải Lâm giống như biết anh sẽ đến, ngồi trên sô pha chờ. Hắn cởi áo khoác, bên trong chỉ còn lại một cái áo sơ mi mỏng màu đen, tay không biết gác ở đâu mới có thể bày ra trước mặt Trì Thanh ở mức độ lớn nhất. Sau khi tạo tư thế xong, hắn hơi nghiêng đầu nhìn Trì Thanh nói: "Bột trên chân tháo rồi, nhưng gần đây xui xẻo, tay lại bất cẩn bị trẹo. Lần này thật sự không tiện."

Trì Thanh nhìn miếng bột vốn nên ở chân đã biến mất, trên cổ tay lại có thêm một miếng: "…"

Giải Lâm lo lắng bị nhìn ra, cũng không muốn dẫm vào vết xe đổ "lấy sách giùm" lần trước, lần này đã kín đáo sắp xếp, logic của sự việc được hắn xếp đặt vô cùng thông suốt: "Khoảng 8 giờ 10 phút sáng, tôi đến bệnh viện tháo bột, ở lầu trên có một ông cụ đi xuống, tình hình lúc đó là thế này…"

Trì Thanh không muốn nghe tình hình lúc đó thế nào.

Anh nên xoay người bước đi, nhưng thấy vòng bột màu trắng kia vẫn hỏi: "Anh có tắm hay không?"

Giải Lâm: "… Tắm."

Trì Thanh lần thứ hai bước vào phòng tắm nhà Giải Lâm.

Bày biện trong phòng tắm không khác gì với lần trước, hình như có đốt huân hương, anh ngửi thấy một mùi hương rất nhạt giống nước hoa, ngửi có hơi giống tuyết tùng.

Giải Lâm chống nạng, giống như lần trước dựa vào bên bồn nước. Cổ áo sơ mi màu đen trên người hắn đã mở một nút áo, vết trầy màu đỏ mờ ám gần xương quai xanh trước đây đã không còn nhìn rõ nữa, nhưng dù không có dấu vết đó thì nhìn từ cổ áo vẫn lộ ra một cảm giác khó tả.

Hầu kết của hắn hơi lồi lên, lúc nói chuyện sẽ di chuyển lên xuống.

"Chân tôi vẫn chưa khỏi hẳn, một tay chống nạng tay còn lại không tiện động, cởi nút giúp tôi là được, phần còn lại tôi tự làm."

Khi nói chuyện, hắn kéo gần khoảng cách với Trì Thanh, hơi thở thoáng thổi qua tóc mái lòa xòa trước trán Trì Thanh. Trì Thanh chợt nhận ra mùi hương lúc nãy ngửi thấy hình như trước đây được tỏa ra từ người trước mặt này.

Anh vốn định đi ngủ rồi, ra ngoài một chuyến cũng không thay quần áo, đồ mặc trên người vẫn là áo thun ngắn tay mà anh tiện tay lấy làm đồ ngủ. Bình thường anh không chỉ đeo găng tay mà quần áo cũng che chắn rất kín, luôn là áo tay dài quần dài. Đây là lần đầu tiên anh để lộ nhiều đến thế trước mặt người khác.

Giải Lâm phát hiện không chỉ có tay Trì Thanh trắng mà trên người chỗ nào cũng trắng quá mức, cổ tay đến khuỷu tay gầy đến mức

không nhéo ra thịt.

Trì Thanh: "Anh dùng kéo cắt là được rồi, chẳng phải anh có tiền sao?"

Giải Lâm: "Có tiền cũng không thể đốt như thế, dù sao cậu phải có trách nhiệm với tôi."

Trì Thanh cảm thấy chuyện này không đúng lắm: "Lần trước chân anh bị thương miễn cưỡng tính do tôi được. Tay bị thương thì liên quan gì đến tôi?"

Giải Lâm "chậc" một tiếng: "Nếu như chân tôi không bị thương thì hôm nay đến bệnh viện được sao? Tôi không đến bệnh viện thì tay tôi cũng sẽ không bị thương. Cậu nói có phải đạo lý này không? Nếu mà nói nhân quả, thì đây có phải nhân mà cậu gieo trên người tôi không?"

"..."

Gieo cái đầu anh.

Ai gieo nhân trên người anh?

Trì Thanh lười nhiều lời, cố hết sức tập trung ánh mắt ở nút áo sơ mi trước mắt, ngón tay trắng bệch chạm vào, làn da và màu sắc của chiếc áo sơ mi tạo thành sự tương phản. Vùng màu đen giống như lò lửa, Trì Thanh bỗng dưng cảm thấy ngón tay nóng lên.

Nút áo sơ mi mở đến cái nào thì chỗ không nên nhìn lại lộ nhiều hơn một chút.

Giải Lâm cúi đầu nhìn thấy lông mi của Trì Thanh hơi run, bình thường đôi con ngươi đen láy kia bị lông mi dài này che lại. Giải Lâm chơi xấu bắt Trì Thanh cởi áo sơ mi giùm hắn, muốn trêu Trì Thanh, muốn nhìn biểu cảm không tình nguyện lúc Trì Thanh phải dựa gần

mình. Nhưng sau khi Trì Thanh mặt lạnh lùng cởi mấy cái nút, hắn cảm thấy chuyện trêu Trì Thanh, người chịu tội có lẽ là bản thân hắn.

Người lúc đầu còn chẳng cho đụng bây giờ lại đang cởi nút giùm hắn.

Ngón tay Trì Thanh rất thon, ngày đầu tiên Giải Lâm nhìn thấy đã biết.

Động tác càng ngày càng xuống dưới, ngón tay thỉnh thoảng sẽ cách lớp vải lướt qua eo.

Cởi xuống nữa thì thật sự sắp đụng phải thắt lưng rồi.

Giải Lâm nhắm mắt, nhấc cái tay vừa rồi còn nói "bị thương không tiện lắm" lên, năm ngón tay hơi xòe ra, lòng bàn tay đè l3n đỉnh đầu Trì Thanh, đẩy anh qua ra: "Được rồi… Phần còn lại tôi tự làm."

Trì Thanh bình thường sẽ không bỏ qua bất cứ chi tiết gì thế mà lại không tóm được sơ hở này.

Anh giống như ném củ khoai lang bỏng tay, thở một hơi nhẹ nhõm, sau khi ra ngoài mới phát hiện nhịp tim của mình đập rất nhanh.

Nhanh đến mức giống như bươm bướm vỗ cánh.

Chương 76: C76: Người đồng hành

Dịch: LTLT

Giải Lâm vừa cởi xong áo sơ mi thì nghe thấy tiếng đóng cửa truyền đến, biết là Trì Thanh đi rồi.

…

Sau khi Trì Thanh đi, hắn tháo cục bột bất tiện trên cổ tay xuống, nhìn nó nửa ngày, cuối cùng vùi mặt vào lòng bàn tay, hoàn toàn không còn dáng vẻ tôi là kiểu không biết xấu hổ trêu chọc Trì Thanh vừa rồi, tai đỏ bừng.

Đêm đã khuya.

Ngô Chí đang ở trong hộp đêm, mới rần rần mở một chai champagne, còn chưa mượn tay mấy cô gái uống vài ngụm thì nhận được tin nhắn của Giải Lâm: Có đó không?

Ngô Chí tìm một nơi yên lặng hơn, gọi điện thoại lại: "Có, em đang ở hộp đêm này, anh đến chơi không?"

Giải Lâm nghe tiếng DJ đinh tai nhức óc ở đầu dây bên kia, nghĩ thầm đêm hôm hắn muốn tìm một người nói chuyện, tìm đến Ngô Chí quả là một sai lầm: "Tao không nói nữa."

Ngô Chí: "Đừng mà, hiếm lắm anh mới tìm em, nói xem có chuyện gì đi."

Lúc Ngô Chí tưởng rằng đầu dây bên kia đã đứt mạng thì bên đó truyền đến một câu: "Hình như tao thích một người."

Nhưng Ngô Chí không nghe rõ, vì DJ chà đ ĩa quá dữ, âm thanh vang lên một tiếng "bùm" cực lớn. Gã che lỗ tai, gân cổ lên hét: "… Cái gì?! Không nghe rõ, vừa rồi anh nói cái gì?"

"… Không có gì." Giải Lâm bị tiếng hét này của gã làm cho đau lỗ tai, "Cúp máy đây, cút đi, đi uống rượu của chú mày đi."

Ngô Chí: "Đừng mà ba."

Gã vừa gọi điện thoại vừa đi lên phòng riêng ở trên lầu: "Đúng rồi, hôm nay em nhìn thấy trợ lý nhỏ mang găng tay của anh ở trên mạng. Trước đây cậu ta thế mà làm nghệ sĩ à?"

Ngô Chí tự nhận mình lăn lộn rất vui vẻ trong giới giải trí, bất cứ biến động nhỏ nào trong giới cũng đều không thoát khỏi mắt gã, không ngờ trước mặt lại có một người bước ra từ trong giới.

Nghe thấy từ "trợ lý", động tác cúp điện thoại của Giải Lâm ngừng lại. Hôm nay hắn không xem tin tức truyền thông, vẫn chưa biết chuyện này: "Trên mạng?"

"Tối qua lúc phát sóng tin tức có chiếu một tấm ảnh chụp lưng của hai người, có người nhận ra cậu ta, nhưng mà không phải chuyện lớn gì. Vốn cậu ta không có fan, nếu như không phải lần này bị người khác bới ra thì ngay cả em cũng không biết."

Ngô Chí mở cửa bước vào phòng: "Nói đến trợ lý đó của anh, em luôn cảm thấy cậu ta không bình thường mấy."

Đương nhiên, Giải Lâm cũng không bình thường. Nhưng giữa anh em với nhau, dĩ nhiên sẽ thiên về anh em của mình. Hỏi Quý Minh Nhuệ vấn đề có bình thường hay không này, Quý Minh Nhuệ cũng sẽ nhắm mắt, che giấu lương tâm nói rằng anh em mình là người bình

thường, tên họ Giải bên kia mới không bình thường.

Advertisement

Với lại, Giải Lâm còn giấu rất kín, ngoại trừ lần trước mặt bình tĩnh ăn cơm khiến Ngô Chí kinh hồn bạt vía, thì bình thường ở chung không để lộ gì cả.

Giải Lâm: "Chú mày nói ai không bình thường?"

Ngô Chí: "Thì trên mạng đều biết đó, cậu ta chuyên diễn vai ác ma bi3n thái giết người."

Lần lên tin tức này của Trì Thanh có động tĩnh nói lớn cũng không lớn mà nói nhỏ cũng không nhỏ. Có khá nhiều người trong giới quen biết Trì Thanh bị sốc. Buổi sáng Ngô Chí lướt mạng, thấy người khác đăng đoạn cắt phần Trì Thanh diễn phản diện, gã xem đến mức đầu tê rần.

Người đã không bình thường lắm lên tivi rồi còn hở một chút là cầm dao xoẹt cổ người khác, nói một câu không hợp thì nổ súng, đứng chỗ tối tăm u ám, hiếm khi có hai ba câu thoại nhưng đều là uy hiếp tính mạng.

Sau khi cúp điện thoại, Giải Lâm ngồi một lúc lâu ở phòng khách. Tuy hắn biết trước đây Trì Thanh từng đóng phim, với lại nhân vật đều không phải chính diện… dù sao Trì Thanh như thế cũng không thể quay được nhân vật có hình tượng chính diện, nhưng hắn vẫn chưa nghiêm túc xem các tác phẩm của Trì Thanh.

Dù sao tối cũng không ngủ được, Giải Lâm bắt đầu lên mạng tìm những tác phẩm trước đây Trì Thanh đóng.

Phòng khách chỉ còn lại ánh huỳnh quang phát ra từ tivi.

Màn hình tối đen, chỉ có âm thanh nghèn nghẹn của người phụ nữ vô cùng rõ ràng truyền ra từ loa:

"Đừng, đừng giết tôi…"

Đây là một đường giếng đen ngòm, lưới sắt rỉ sét loang lổ dựng trên góc tường, cách mấy mét là nước bẩn ở cống thoát nước đen ngòm.

"Xin anh đó… Xin anh tha cho tôi… Tôi không muốn chết…"

Vết máu khô trên mặt đất bị bóng tối sâu thẳm nuốt chửng, chỉ có một nguồn sáng duy nhất đến từ cây đèn pin trong tay người đàn ông kia. Người đàn ông đó cũng nấp trong bóng tối, không nhìn rõ dáng vẻ, lờ mờ nhận ra được lúc này hắn ta đang vô cùng buồn chán ngồi đấy. Đôi tay trắng bệch giống như đang chơi đồ chơi, lúc thì nhấn nút mở công tắc của đèn pin, lúc thì lại tắt nó đi.

"Tách".

Lúc đèn pin sáng lên, ánh sáng chiếu thẳng lên mặt người phụ nữ.

Người nói chuyện là một người phụ nữ đầu xù tóc rối, sau khi cô ta hét lên câu đầu tiên thì âm lượng của câu thứ hai dần yếu đi. Cô ta bị trói ở cạnh tường, cả người tạo thành hình chữ thập, hai tay hai bên bị xích sắt buộc chặt. Vết máu lốm đốm trên cổ tay, rõ ràng đã bị nhốt hành hạ ở đây rất lâu.

"Tôi không muốn chết… tha cho tôi đi."

Con ngươi của người phụ nữ bị ánh sáng mạnh chiếu ra một màu sắc khác. Cô ta không ngừng lắc đầu, khóe mắt chảy ra một giọt nước mắt, giọng nói thêm chút nức nở.

"Tách".

Đèn pin lại tối đen.

Sau đó, người đàn ông đang ngồi xổm đứng dậy, bước ra khỏi chỗ tối tăm.

Đến khi hắn ta bước từng bước đến gần, người xem mới có thể nhìn thấy đôi tay trắng bệch của hắn. Làn da trắng đến mức giống như có thể nhìn thấy mạch máu màu xanh đang ẩn nấp bên dưới. Thân hình người đàn ông gầy gò, mái tóc màu đen được làn da trắng tôn lên giống như màu mực đậm. Hắn ta rất thích hợp với chỗ tối này.

Trì Thanh đi đến trước mặt người phụ nữ, sau đó lại ngồi xổm xuống, "tách", bật sáng đèn pin.

Chân hắn ta dài, ngồi trong không gian chật hẹp này có hơi tốn sức.

Trì Thanh bình tĩnh nhìn người phụ nữ một hồi, một lát sau, Trì Thanh vươn tay vỗ lên mặt cô ta, ngón tay lệch đi mấy tấc, đầu ngón tay lơ đãng đè lên động mạch trên cổ của cô ta.

Người phụ nữ càng run rẩy dữ dội hơn, miệng không ngừng nói linh tinh.

Cuối cùng Trì Thanh lên tiếng: "Suỵt… đừng ồn."

Giọng nói của anh không mang theo chút cảm xúc nào, cộng thêm động tác này, bỗng dưng khiến cả người rét lạnh.

Toàn thân người phụ nữ không thể ngừng run rẩy.

Cô ta tuyệt vọng phát ra một tiếng than khóc rất thấp từ trong lồ ng ngực: "Đừng…"

Lúc này, đèn treo lắc lư, nguồn sáng di chuyển. Một ánh sáng lóe qua trên gương mặt Trì Thanh. Dù bị phóng to trên màn hình nhưng vẫn không tìm thấy bất cứ góc chết nào trên gương mặt này. Đó là

một gương mặt cực kỳ xinh đẹp, nhưng vành mắt đen kịt, quầng thâm dưới mắt, đôi môi đỏ của anh giống như được nhuộm bằng máu, trông rất giống người bệnh.

"Có phải cô đang nghĩ…" Trì Thanh nói, "Người đi về muộn qua con ngõ tối hôm đó nhiều như thế, vì sao lại là cô không?"

Nhưng câu hỏi này người phụ nữ đến lúc chết cũng không trả lời được.

Một con dao nhỏ làm bằng bạc khẽ cắt lên động mạch của cô ta, trái ngược với dòng máu ấm phun ra là đầu ngón tay có nhiệt độ gần giống sắp chết của người đàn ông vẫn đang ấn vào động mạch cô ta.

…

Thanh tiến độ của video vẫn còn hơn một nửa.

Giải Lâm xem đến đây, nhấn nút tạm dừng, vì thế cảnh tượng ngừng lại ở đôi tay khớp xương rõ ràng kia cùng với dòng máu không ngừng phun trào.

Đạn mạc trên video, người xem bình luận sôi nổi đoạn biểu diễn này.

Những dòng chữ chạy khắp trên màn hình, liếc mắt nhìn sơ qua, đều là "bi3n thái":

[Đúng là bi3n thái mà.]

[Đm, mẹ nó sởn hết da gà.]

[Lại chết thêm một người, đã giết người thứ ba rồi.]

[Tôi cảm nhận thứ hắn ta đang đè là động mạch cổ của tôi.]

…

Đạn mạc liên quan đến "bi3n thái" chạy qua rất nhiều.

Giải Lâm chụp màn hình lại, gửi qua cho Ngô Chí: Chú mày nói cái này à?

Ngô Chí trả lời lại bằng một meme dùng sức gật đầu.

Chính là cái này.

Đáng sợ quá chừng, là cấp độ buổi tối xem sẽ mơ thấy ác mộng.

Còn cái bật lửa kia nữa, bị Trì Thanh chơi ghê quá trời, khiến tối hôm nay Ngô Chí không dám bật hộp quẹt, chỉ uống rượu.

Nội tâm Ngô Chí điên cuồng rủa xả, nhưng người anh em tốt của gã lại nghĩ khác hoàn toàn.

Giải Lâm phát biểu sau khi xem, nói trong điện thoại: "Diễn rất được, rất dễ thương. Trước đây cậu ấy còn gầy hơn bây giờ, nhìn giống học sinh. Đối diện với ống kính cũng không tự nhiên lắm, chắc là có rất nhiều người xung quanh hiện trường quay phim. Có lẽ cậu ấy không thoải mái, với lại điều kiện giếng nước rất lộn xộn, khó cho cậu ấy ngồi đó nửa ngày."

Ngô Chí ngơ ngác: "… Dễ… dễ thương?"

Ba ơi, ba gọi đây là dễ thương à?

Ngô Chí thật sự không hiểu nổi trong đầu Giải Lâm đang nghĩ cái gì.

Một chủ đề mà không nói tiếp được thì mình đổi chủ đề khác, Ngô Chí vẫn muốn lừa hắn ra khỏi nhà: "Kể từ khi anh đến đây vào hai tháng trước, trong quán bar có không ít người còn đang nhung nhớ

anh này. Anh thật sự không đến sao?”

“Không đến.” Tuy nửa đêm tìm Ngô Chí nói chuyện nhưng sau khi nói xong lại chẳng có tác dụng gì, Giải Lâm nói, “Chú mày tự chơi đi.”

Ngô Chí bỗng nhiên nổi giận, gã vất vả săn đêm, bỏ rất nhiều sức lực nhưng không tìm được đối tượng, còn có những người trông giống một hồ ly nam nhưng lại chưa từng ra tay: “Nghĩ kỹ lại em quen anh nhiều năm như thế vẫn chưa từng thấy anh yêu đương với ai. Có phải anh lén lút yêu đương giấu em không?”

“Cúp đây.”

Sau khi cúp máy, Giải Lâm tiếp tục xem bộ phim Trì Thanh quay, nhưng phân cảnh của Trì Thanh thật sự đã ít lại càng thêm ít, chỉ có lúc tình tiết cần có người nhận cơm hộp* thì anh mới cầm theo dao xuất hiện. Anh giải quyết xong người đó thì nhanh chóng biến mất gọn lẹ. (*ý là hết vai)

Giải Lâm nhìn màn hình tivi, nhớ lại câu nói vừa rồi của Ngô Chí: Quen anh nhiều năm như thế vẫn chưa từng thấy anh yêu đương với ai.

Giải Lâm nói thầm, vì tôi không phải người tốt gì, nhưng lần này hình như không kìm được.

Thời học sinh, hắn có một gương mặt yêu sớm nhưng khi ấy hắn thật sự không có suy nghĩ gì. Một là, tình huống lúc đó đặc biệt, muốn hẹn hò với ai thật thì nhất định sẽ ồn ào xôn xao dư luận. Hai là, hắn tham gia điều tra vụ án từ sớm, phá án thú vị hơn yêu đương nhiều.

Với lại, lúc đó Giải Phong suốt ngày ghẹo hắn: “Không cho phép yêu sớm có biết chưa? Đừng ảnh hưởng việc học của người khác.” Trách mắng thì trách mắng nhưng nhìn gương mặt của em trai nhà mình,

Giải Phong vẫn không nhịn được mà bồi thêm một câu, "Hẹn hò cùng lúc vài người càng không được!"

Sau khi Giải Phong xảy ra chuyện, bác sĩ tâm lý nói hắn có vấn đề, người của tổng cục cũng kiêng kị hắn. Bản thân hắn cũng biết mình quả thật không giống với người bình thường.

Lúc nhỏ hắn xem những vụ án sởn da gà kia đã không sợ, thậm chí thường xuyên bị kéo vào trong tầm mắt hung thủ. Lần đầu tiên hắn đối diện với xác chết đầy vết roi đã nói "khi hung thủ quất roi đánh thi thể, chắc hẳn đang mỉm cười, có lẽ hắn ta cảm thấy rất sung sướng", Giải Phong nhìn hắn sững sờ rất lâu: "Vì sao em lại cảm thấy như thế?"

Giải Lâm cảm thấy bình thường: "Bởi vì em có thể cảm nhận được."

Năm đó, tội phạm bắt cóc kia bị xử bắn. Trước khi Giải Phong dẫn theo người đến cứu hắn, hắn có cơ hội có thể thông qua khay đựng thức ăn được bỏ đồ ăn đúng giờ mỗi ngày để bày kế hoạch giết gã ta… Nhưng hắn không làm thế, hắn không chỉ nghĩ một lần: Nếu như khi ấy nghĩ cách giết gã, nhà máy sẽ không bị nổ, có phải Giải Phong sẽ không mất?

Hắn nên giết gã ta.

Vì sao kẻ nên chết lại không thể chết, người không nên chết lại phải rời đi?

Lúc suy nghĩ này mãnh liệt nhất là khi hắn mới tỉnh lại ở bệnh viện. Hắn trở nên cực đoan, thô bạo. Kết quả cuối cùng trên bảng đánh giá tâm lý kia là: Cực kỳ nguy hiểm.

Sau đó, kiềm chế nội tâm và d*c vọng của bản thân đã trở thành thói quen.

Hắn giống như cẩn thận kéo bản thân mình ra khỏi kén, muốn kéo Giải Lâm "có thể phạm tội" kia ra ngoài, nhốt vào trong lồ ng không ai nhìn thấy.

Vậy nên bác sĩ Ngô thường nói: "Tôi không biết cậu đang nghĩ gì."

Hắn là một người bị nhốt trong bóng tối, chưa từng nghĩ có một ngày sẽ gặp được người đồng hành trong bóng tối.

Người đó che ô dưới bầu trời mưa máu, nắm lấy tay hắn trong đường hầm thang máy như vực sâu.

Giải Lâm rất khó nói cho bản thân biết rằng mình đã thích người đó từ lúc nào.

Có lẽ là lần đầu tiên gặp mặt trong phòng tư vấn tâm lý, một bàn tay mang găng tay màu đen đẩy cửa ra.

Hắn khép quyển sách lại, hờ hững nói câu "mời vào".

Thế là hai kẻ "khác loài" cùng bị bóng tối bao phủ gặp mặt nhau.

—

Trì Thanh mơ thấy bươm bướm cả buổi tối, hàng ngàn hàng vạn con bươm bướm từ vực sâu thăm thẳm bay lên, cánh bướm giống như chấm sao lấp lánh. Trì Thanh bị tiếng chuông điện thoại đánh thức mới phát hiện mình che ngực ngủ cả đêm: "…"

Quý Minh Nhuệ: "Alo? Dậy chưa? Giờ này có lẽ ông cũng sắp dậy rồi đúng không? Là thế này, tổng cục sắp xếp cho ông với Giải Lâm một buổi tọa đàm, bảo hai người đến nghe. Tôi gửi địa chỉ với thời gian cụ thể cho ông, hai người nhớ đi đó."

Trì Thanh không nghe nói đến tọa đàm gì, cũng không định di chuyển đến nơi ngồi đầy người đó, nhưng mà anh còn chưa kịp từ chối thì Quý Minh Nhuệ đã cúp máy rồi.

Trì Thanh chuyển tiếp địa chỉ và thời gian mà Quý Minh Nhuệ gửi đến qua cho Giải Lâm, kèm thêm sáu chữ: Muốn đi thì mình anh đi.

Giải Lâm ăn vạ rất thành thạo:

– Bị thương, một mình không tiện.

– …

Giải Lâm lại gửi thêm một câu: Ăn sáng không? Tôi làm thêm một phần.

Trì Thanh đếm không rõ đây là lần thứ bao nhiêu bước vào nhà Giải Lâm. Lúc anh bước vào, Giải Lâm còn đang bận làm trong phòng bếp, anh ngồi ở phòng khách chờ hắn làm xong.

Giải Lâm: "Bánh mì nướng với trứng chiên được không?"

Trì Thanh: "Gì cũng được, chỉ cần lúc nấu ăn nhớ đeo găng tay, cảm ơn."

Giải Lâm: "… Được, ngoài không khí thì sẽ không có thứ khác đụng vào bữa sáng này của cậu."

Sau khi ngồi xuống, Trì Thanh không cẩn thận nhấn vào điều khiển tivi bên người, thành ra lập tức nhìn thấy gương mặt của mình trên màn hình tivi, tay còn đang cầm dao, người bên dưới đang không ngừng phun máu: "…"

Rèm cửa che đi ánh nắng bên ngoài, trong phòng cũng không bật đèn. Trì Thanh ngồi trên sô pha, chân dài co lên, nhìn từ góc độ của Giải Lâm có thể nhìn thấy ngón tay Trì Thanh đang đặt trên mép sô

pha. Ngón tay trông lạnh như bàn tay đang bóp lấy động mạch của người phụ nữ trong màn hình.

Giọng nói của Trì Thanh hơi khác với trong phim, mới ngủ dậy có hơi khàn, lạnh lùng như không có nhiệt độ. Chỉ là con ngươi hơi giãn ra, có vẻ thấy khó hiểu: "Anh xem cái này làm gì?"

Vì sao tên này rảnh rỗi lại xem lịch sử đen tối mà anh diễn trước đây?

Chương 77: C77: Nghe thấy rồi

Dịch: LTLT

Trì Thanh không ấn tượng mấy với những bộ phim mình đã quay trước đây, nhưng việc này cũng không ngăn anh cảm thấy lúng túng khi nhìn thấy gương mặt của mình xuất hiện trong tivi. Lúng túng đến mức ngón tay chợt căng cứng.

Bỗng dưng anh thất thần nghĩ rằng, nếu như tình cảnh này xuất hiện ở nhà Quý Minh Nhuệ, anh vẫn cảm thấy không thoải mái, thậm chí cảm thấy căng thẳng sao?

Đáp án của câu hỏi này có thể thấy rõ… Anh chắc chắn sẽ không cảm thấy thế.

Anh không chỉ không cảm thấy thế mà còn ném điều khiển tivi vào đầu Quý Minh Nhuệ, bảo anh ta mau tắt đi.

Nhưng Trì Thanh lại không làm vậy, anh nhìn gương mặt trên màn hình ngẩn người một hồi, đến khi Giải Lâm đi đến khụ một tiếng, cầm lấy điều khiển trong tay anh, giấu đầu hở đuôi nói: "Hôm qua đúng lúc nhìn thấy có người giới thiệu… xem thử, không ngờ cậu cũng diễn trong bộ phim này."

Trì Thanh: "Bạn anh giới thiệu à?"

Giải Lâm "ừ" một tiếng.

"Gu của bạn anh cũng chẳng ra làm sao." Dù là phim mà anh tham

gia diễn nhưng anh cũng thẳng thắn chê bai, không chút ậm ờ, "Bộ phim này được đánh giá 4.5 điểm, kịch bản cực tệ, diễn viên cũng không ổn, xem loại phim này chỉ lãng phí thời gian."

Giải Lâm không thể nói là hắn cảm thấy rất hay.

Thứ hắn xem không phải nội dung phim, nội dung phim thế nào không liên quan đến hắn, người đẹp là được.

Dựa theo tác phong bình thường của hắn, mấy câu nói này đều là tùy tiện có thể treo bên miệng, nhưng lúc này lại không nói ra được câu nào.

Lo lắng hắn yêu sớm với chân đạp cùng lúc mấy thuyền của Giải Phong năm ấy thật sự dư thừa.

Cuối cùng hắn khom người, đặt điều khiển lên bàn nói: "Đến đây ăn sáng."

Hai phút sau, Trì Thanh nhìn phần bánh mì nướng trứng có vẻ ngoài khá ổn kia suy nghĩ: "Anh nấu à?"

Giải Lâm: "Thực ra tôi nấu ăn cũng được, tài nấu nướng không có gì để nói. Sau này nếu như cậu muốn ăn gì…"

Hắn mải thể hiện ưu điểm của bản thân mà quên mất một vấn đề rất quan trọng.

"Cổ tay anh bị bó bột còn có thể nấu ăn." Trì Thanh gắp miếng bánh mì kia lên, "Tài nấu ăn thật sự cao siêu."

Giải Lâm: "…"

Advertisement

Tóm lại, Giải Lâm "thân tàn nhưng ý chí kiên cường" dựa vào nghị lực có thể nấu ăn bằng một tay chỉ một mực nói rằng mình không cởi được nút áo sơ mi, cũng không thể một mình đến tổng cục tham gia tọa đàm.

Trên đường bị Giải Lâm ép đi, Trì Thanh mặt bực bội hỏi: "Tọa đàm đó rốt cuộc là làm cái gì?"

Giải Lâm: "Không rõ, trước khi cậu thông báo với tôi thì không ai nói cho tôi cả. Cảnh sát Quý không giải thích với cậu sao?"

Trì Thanh không đeo găng tay, lúc ở cạnh Giải Lâm, anh luôn dễ dàng quên việc đeo găng tay. Tuy có nhiều người ở tọa đàm nhưng chắc ai ngồi chỗ nấy, tỉ lệ đụng phải rất nhỏ. Anh rụt tay vào trong ống tay áo là được: "Không, chỉ nói một đống lời nhảm nhí."

Quý Minh Nhuệ nói xong địa chỉ thì lại gửi đến mấy tin sau.

– Xin đó, nếu như ông không đi thì có thể tôi sẽ bị trừ tiền lương.

– Tọa đàm này thật sự rất quan trọng, với lại nhất định sẽ có giúp ích cho cậu.

…

Nói cái gì không rõ, nhưng nghe thì giống như là một tọa đàm chuyên nghiệp, sẽ có diễn giả nổi tiếng đến tiến hành diễn thuyết. Bọn họ chỉ cần ngồi nghe là được, Trì Thanh nghi ngờ có lẽ anh với Giải Lâm là bị tổng cục kéo đến cho đủ quân số.

Tọa đàm được tổ chức ở trong tòa nhà làm việc đối diện với tổng cục.

Công dụng của tòa nhà làm việc với tổng cục khá khác nhau. Tòa nhà làm việc không tiếp nhận xử lý nghiệp vụ, thường dùng để mở hoạt động xã hội. Cả tầng sáu đều là giảng đường, bố cục rất giống

tòa dạy học lúc học đại học.

"Lớp học" của tầng sáu chia thành hai phòng Tây và Nam, bọn họ được chia đến phòng phía Tây.

Bọn họ đi cũng coi như sớm, nhưng khi đến nơi bước vào tòa nhà thì đã có không ít người rồi. Muôn hình muôn vẻ, người nào cũng có, có người mặc Tây trang thắt cà vạt mang theo túi công văn bước ra khỏi thang máy, cũng có người giống như dân công đi qua đi lại.

Lúc Trì Thanh lên lầu, thậm chí còn có một thiếu niên mười mấy tuổi đang đứng bên cạnh. Cậu chàng này bị mẹ dắt đến, đứng bên cạnh không nói lời nào.

Có sự phân tầng rất lớn giữa các thành viên tham gia, nhưng dù Trì Thanh với Giải Lâm có giỏi suy luận thế nào đi nữa thì cũng không thể nhìn ra được chủ đề buổi tọa đàm này rốt cuộc là gì.

Vị trí của Trì Thanh với Giải Lâm nằm ở góc cuối cùng của "lớp học", vị trí khá bí mật.

"Tọa đàm kiến thức phòng cháy chữa cháy?" Sau khi ngồi vào chỗ, Giải Lâm dựa ra sau, nhìn bục giảng tạm thời không có ai suy đoán, "… Chắc không phải, người đàn ông cầm túi công văn hồi nãy luôn gọi điện nói chuyện làm ăn, nếu như là loại tọa đàm có cũng được mà không có cũng không sao này thì anh ta sẽ không đến."

Giải Lâm đang suy đoán thì thiếu niên mười mấy tuổi với mẹ cậu ấy mà họ mới gặp ngồi vào hàng ghế trước mặt bọn họ.

Người mẹ nhỏ giọng trách mắng: "Lát nữa ngoan ngoãn nghe có biết không? Mẹ tin con là đứa trẻ ngoan, sau này không thể làm mấy chuyện vi phạm kỉ luật xã hội nữa. Chú cảnh sát nể tình con còn nhỏ tuổi, cho con một cơ hội. Mẹ cũng mong sau này con tuyệt đối đừng lầm đường lỡ bước."

Chàng trai nói khẽ: "Biết rồi ạ."

Trì Thanh: "..."

Giải Lâm: "..."

Có lẽ bọn họ biết tọa đàm này nói về cái gì.

Ngay sau đó, phía sau bục giảng được người ta treo một băng rôn màu đỏ, chữ trên đó: Chú ý đến sức khỏe tinh thần, mở ra cánh cửa đạo đức.

Diễn giả buổi tọa đàm là một chuyên gia tâm lý mà tổng cục đặc biệt mời về. Tướng mạo ông nho nhã, tóc mai điểm bạc, trong ánh mắt ôn hòa lộ ra vài ánh sáng chính trực. Vừa lên bục giảng, ông nói đoạn mở đầu: "Chào mọi người, tôi là một nhà tâm lý, chuyên ngành tâm lý học xã hội và tâm lý học tội phạm, quanh năm làm việc ở đội cảnh sát. Lần này tôi cũng là nhận được lời mời của bên cảnh sát đến báo cáo với mọi người về vấn đề sức khỏe tâm lý."

Từ hồi cấp hai, Giải Lâm đã theo Giải Phong lăn lộn trong đồn cảnh sát, hiểu khá nhiều về các chức vị này. Nghe đến đây, hắn đại khái đã biết là tình huống gì rồi. Hắn nghiêng về phía Trì Thanh, nhỏ giọng giải thích với Trì Thanh: "Trước đây tôi từng nghe nói đến tọa đàm này. Định kỳ tập hợp những người từng phạm tội đến để giáo dục, đương nhiên mức độ phạm tội đều rất nhỏ, nếu không thì đã vào tù luôn rồi, sẽ không xuất hiện ở đây. Có thể là từng đánh nhau với người khác, hoặc là uy hiếp hàng xóm các kiểu."

Bên cảnh sát thường xuyên tổ chức hoạt động này. Các cuộc điều tra đã chỉ ra rằng, rất nhiều hung thủ của các vụ án lớn đã từng để lộ manh mối ở giai đoạn đầu, vì thế thỉnh thoảng sẽ tổ chức hoạt động này để làm giảm tỉ lệ phạm tội.

Giải Lâm biết là một chuyện, nhưng ngồi ở đây nghe tọa đàm sức

khỏe tâm lý lại là một chuyện khác.

Trì Thanh cũng không hiểu lắm: "Suy nghĩ cũng được, nhưng có liên quan gì đến tôi?"

Giải Lâm rất không tự mình biết mình, suy nghĩ một lát tỏ ý: "Tôi cũng không biết, có lẽ thiếu người, ngồi không kín thì thiếu thể diện."

Một bên khác, Quý Minh Nhuệ đang ngồi trong văn phòng sắp xếp lại ghi chép hồ sơ vụ án thì hắt xì một cái. Anh ta xoa mũi, nhìn hai phần dày nhất trong hồ sơ mấy cái. Mỗi lần ghi chép hồ sơ của hai người Trì Thanh với Giải Lâm đều tốn không ít thời gian.

Lúc mở ra đọc lướt qua càng bị sốc về mức độ tham gia các loại vụ án của hai người. Dường như hai người đã tham gia vào tất cả các vụ án hình sự lớn ở thành phố Hoa Nam trong những tháng gần đây.

"Cũng không biết hai người họ có đi không." Quý Minh Nhuệ lẩm bẩm, "… Mong hai người có thể ngoan ngoãn nghe giảng."

Hội trường tọa đàm, diễn giả thao thao bất tuyệt: "Tiếp theo, chúng ta nói về sáu tiêu chuẩn về sức khỏe tâm lý. Trong sáu tiêu chuẩn này, giao tiếp giữa con người với nhau là điều vô cùng quan trọng. Chỉ khi có mối quan hệ bình thường và thân thiện thì mới có thể duy trì tâm lý khỏe mạnh, sau đó tràn ngập hi vọng với cuộc sống."

Diễn giả nói đến đây thì ngừng lại mấy giây, bên dưới vỗ tay đúng lúc.

Trì Thanh với Giải Lâm chẳng nghe gì cả.

Lúc đầu, sự chú ý của hai người vẫn còn ở trên người diễn giả tâm lý đang thao thao bất tuyệt. Mấy phút sau, toàn bộ sự chú ý đã bị người bên cạnh cướp mất.

Rõ ràng người bên cạnh không nói gì hết cũng không làm gì cả.

Ngón tay Trì Thanh rụt vào trong ống tay áo, chỉ lộ ra nửa đoạn ngón tay. Giải Lâm thì cứ cảm thấy nửa đoạn ngón tay này thú vị hơn người đang nói không ngừng trên bục giảng nhiều.

Còn Trì Thanh lại liếc nhìn, muốn xem bây giờ Giải Lâm đang làm gì, nhìn thoáng qua đường nét gương mặt của hắn… phát hiện hình như hắn cũng đang nhìn mình.

Trì Thanh rụt tay lại, nửa đoạn màu trắng bệch cũng giấu vào trong ống tay áo: "Anh nhìn gì đó?"

Giải Lâm mỉm cười: "Nhìn xem hôm nay cậu có đeo găng tay không. Trước đây bắt cậu không đeo găng tay ra ngoài giống như đòi mạng cậu vậy."

Trì Thanh không thể nói là vì hắn nên mới không đeo găng tay: "Lúc ra ngoài quên mang theo."

"Không sao." Giải Lâm nói, "Dù sao cũng ở cạnh tôi, đeo cũng không có ích gì."

Sau khi nói xong sáu tiêu chuẩn của tâm lý khỏe mạnh, diễn giả trên bục giảng bước vào giai đoạn tiếp theo, bắt đầu kêu gọi: "Sự yên ổn của xã hội cần mỗi chúng ta cùng chung tay cố gắng, mỗi một người đang ngồi đây đều có thể trở thành thanh niên hướng về phía trước, hướng về cái tốt!"

Tuy Giải Lâm ngoài mặt không thể hiện gì thậm chí còn rất nể mặt mà vỗ tay, vỗ tay xong thì hơi nheo mắt, vô cùng nhàm chán nói: "Sớm biết là thứ này thì tôi đã không đến rồi, nghe mấy cái này còn không bằng về xem bộ phim cậu đóng."

"…"

Cái vụ phim phiếc kia sao vẫn chưa qua nhỉ?

Nhưng lúc này Trì Thanh đã bình tĩnh khỏi cú sốc bị lật lịch sử đen tối, nhận thấy không đúng lắm. Thời gian anh xuất hiện trong phim rất muộn, đại khái khoảng tập mười mấy mới xuất hiện. Mà kịch bản bộ phim này như anh đã nói trước đó, tệ đến cảnh giới nhất định, người bình thường không thể chịu đựng quá ba tập vẫn không bỏ phim.

Thế là anh nhìn vào mắt Giải Lâm nói: "Bạn anh giới thiệu cho anh một bộ phim dở như thế, anh còn có thể xem đến tập mười mấy. Hôm qua anh rất rảnh sao?"

Giải Lâm: "…"

Lúc nói chuyện, Trì Thanh nhìn Giải Lâm, không để ý người bên tay trái bỗng nhiên đứng lên. Có lẽ người đó muốn rời đi sớm, nhưng sau khi đứng lên thì lại không đứng vững, mắt thấy sắp ngã về phía Trì Thanh, muốn tóm đại thứ gì đó để ổn định lại cơ thể, thứ cách anh ta gần nhất chính là vai Trì Thanh.

"Cẩn thận."

Giải Lâm kéo cổ tay Trì Thanh khiến cả người anh hướng về phía hắn, để tránh cho anh bị người khác đụng phải. Còn về phần người kia có thể đứng vững được hay không, có ngã hay không cũng không nằm trong phạm vi suy xét của hắn.

Người kia không đụng được Trì Thanh thế là quay sang vịn vào lưng ghế bên cạnh.

Trì Thanh bị Giải Lâm kéo đi, giữa chừng, đầu ngón trỏ của anh hơi thò ra khỏi ống tay áo, đụng vào tay của Giải Lâm. Ở cạnh Giải Lâm anh không đeo găng tay, dù gì anh cũng không đọc được suy nghĩ

của hắn. Nhưng hôm nay hình như không giống, từ sau khi anh trở nên rất kỳ lạ thì Giải Lâm cũng bắt đầu trở nên kỳ quái.

Ngón tay Giải Lâm khẽ lướt qua đầu ngón tay của Trì Thanh…

Thế là Trì Thanh nghe thấy một giọng nói chưa từng nghe qua vang lên bên tai mình. Dù đã biến âm nhưng cũng không che giấu được sự tùy hứng kéo dài trong âm sắc của người đàn ông. Hắn nói giống như đang tán tỉnh:

[Cũng không thể nói là tối qua không ngủ được, rất muốn gặp cậu.]

[Muốn xem dáng vẻ trước đây của cậu, xem phim cậu từng đóng, chuyện cậu từng làm… Nếu như việc này xem như rảnh rỗi vậy thì tôi rất rảnh.]

Trì Thanh ngẩn người rất lâu mới phản ứng lại câu nói này là đang trả lời câu hỏi mà mình vừa hỏi.

Đầu ngón tay của Trì Thanh khựng lại giữa chừng.

Một loại âm thanh khác thuộc về Giải Lâm vừa quen thuộc vừa lạ lẫm.

Đó là một "Giải Lâm" mà anh chưa từng nghe thấy.

Anh chợt nhớ đến lúc bác sĩ Ngô nói chuyện về Giải Lâm với anh đã từng nói, Giải Lâm là một người có thẩm quyền: "Nếu như ví von nội tâm của mỗi người là một món đồ thì của cậu ấy… của cậu ấy giống một cách cửa, không ai có thể bước vào cánh cửa đó."

Trì Thanh không biết vì sao mình có thể đọc được suy nghĩ của người vốn không đọc được này.

Giọng nói bên tai này không giống với các giọng nói biến âm khác, anh cũng không cảm thấy phản cảm, không có cảm giác không chân

thực và bị xâm nhập mãnh liệt, mà ngược lại khiến anh không phân biệt được rốt cuộc là ai không cẩn thận xông vào thế giới của ai.

Chương 78: C78: Xác nhận

Dịch: LTLT

"Hi vọng mỗi một vị ngồi ở đây đều có thể làm một người tốt, làm một người có ích cho xã hội! Buổi tọa đàm lần này đến đây là kết thúc. Trước khi tổ chức buổi tọa đàm lần tới sẽ thông báo trước cho mọi người. Nếu như mọi người cảm thấy lần diễn thuyết này đã giúp đỡ mọi người, gột rửa tâm hồn của mọi người thì có thể nhiệt tình đăng ký tham gia phần sau."

"Sức khỏe tâm lý cần được duy trì và theo dõi lâu dài, đặc biệt là trạng thái tâm lý của các vị ngồi đây đều không phải vô cùng ổn định…"

Trên bục giảng, buổi diễn thuyết đã tiến hành đến phần kết.

Tác dụng của gột rửa tâm hồn không thể hiện được chút nào ở chỗ Trì Thanh, trong đầu anh rối như tơ vò.

Mấy câu mà Giải Lâm nói, anh biết hết từng chữ nhưng nối lại thì chẳng nghe hiểu.

…

Nhớ mình?

Vì sao nhớ mình, nhớ mình làm gì?

Trì Thanh nhúc nhích ngón tay, anh đã đụng Giải Lâm rất nhiều lần,

ban đầu thì ghét bỏ về sau lại phải chủ động tìm hắn để "chữa trị". Nhưng chưa từng có lần nào giống như bị bỏng rất muốn rụt tay về, sự kháng cự như trốn tránh này không giống với cảm giác anh không muốn đụng vào người khác.

Người vừa rồi không đứng vững liên tục xin lỗi: "Xin lỗi, xin lỗi."

Giải Lâm vẫn mỉm cười, trông dáng vẻ như có tính tình rất tốt: "Không sao, chỗ này ánh sáng không tốt, anh không nhìn thấy rõ cũng bình thường."

Nhưng Trì Thanh thông qua ngón tay mà Giải Lâm chưa kịp rụt về, câu nói mà anh nghe thấy lại chẳng ôn hòa như thế.

Giọng nói của người đàn ông không tính là tức giận, chỉ là âm cuối gằn thấp hơn bình thường: [Suýt nữa đụng vào cậu ấy, đi không nhìn đường sao? Mắt không cần nữa thì có thể cho người nào cần.]

Trì Thanh: "…"

Tuy anh đã sớm biết cái tên Giải Lâm này trông không giống như vẻ ngoài, một kẻ ngay cả lúc cố ý tông xe vẫn cười được thì bình thường gì chứ, nhưng nghe trực quan như thế này khó tránh khỏi sững sờ một hồi.

Sau khi hỏi han với người kia xong, Giải Lâm lại quay sang nhìn anh: "Ngẩn người cái gì, không tự biết tránh sao? Chỗ này không có nhà vệ sinh đâu."

Vì để tránh nghe thấy mấy câu không nên nghe, Trì Thanh lập tức rụt nửa đoạn ngón tay đang lộ ra bên ngoài về lại, cả bàn tay cuộn vào trong ống tay áo, sau đó còn sợ làm thế chưa đủ lại đút tay vào trong túi áo khoác, giấu tay vô cùng kín kẽ.

Giải Lâm khó hiểu: "Đụng cậu một chút thôi phản ứng sao lại dữ

như thế?”

Trì Thanh: “Im lặng, nghe giảng đi.”

Giải Lâm: “Vừa rồi còn nói không có gì để nghe… Với lại đã kết thúc rồi, cậu còn muốn nghe buổi tiếp theo à?”

Trì Thanh: “… Vậy thì đi về.”

Trì Thanh đứng lên, không định đi cùng hắn: “Tự về nhà mình.”

Giải Lâm không biết Trì Thanh bị trúng tà gì, bỗng dưng bày ra thái độ tránh người khác ngàn dặm: “Cậu ở đối diện tôi, tự gì mà tự.”

“…”

Trên đường về, Trì Thanh hoàn toàn không chăm sóc cái chân vẫn chưa khỏi hẳn của Giải Lâm, một mình đi rất nhanh ở phía trước.

Bên tai là tiếng còi xe không dứt trên đường, những âm thanh ồn ào này đã ép âm thanh của “Giải Lâm” vừa rồi xuống.

Sau khi đ è xuống, anh thậm chí còn nghi ngờ ban nãy có phải mình nghe lộn không.

… Có khi nào anh thật sự nghe nhầm không?

Cái tên Giải Lâm suốt ngày cười tủm tỉm thật sự sâu không lường được đó, sao có thể tùy tiện bị người khác nghe thấy giọng nói trong lòng được.

Thậm chí Trì Thanh còn có thể nhớ lại khoảng trống lần đầu tiên chạm vào tay Giải Lâm. Giọng nói nào cũng có thể nghe thấy, chỉ không thể nghe thấy khoảng trống của hắn. Khoảnh khắc đụng vào tay hắn, cả thế giới đều yên tĩnh, giống như tờ hồ sơ tâm lý hoàn toàn trống trơn của hắn vậy.

Nhưng bây giờ phần hồ sơ này có thể không còn trống nữa.

Có lẽ chỉ cần anh đụng Giải Lâm thêm mấy lần nữa thì phần hồ sơ người khác không nhìn thấy sẽ mở ra từng trang trước mặt anh.

Trì Thanh vừa suy nghĩ vừa đi về trước, không chú ý đường xá. Chiếc áo khoác hôm nay anh mặc có một cái nón đằng sau. Đang đi thì Giải Lâm vươn tay tóm lấy cái nón kéo anh về sau: "Nhìn đường."

Hai người ngồi xe về, đường xá thông suốt.

Giải Lâm ở bên cạnh nhìn điện thoại, chắc có công việc cần giải quyết.

Trì Thanh nghĩ vấn đề vừa rồi rất lâu, lúc xuống xe, anh quyết định xác nhận một lần nữa giọng nói vừa nãy có phải ảo giác không.

Giải Lâm theo thói quen muốn dùng tay bó bột mở cửa xe, tay mới đặt lên lập tức nhận ra, lại bình tĩnh để xuống, chờ sau khi Trì Thanh xuống xe xong vòng lại mở cửa cho mình.

Giải Lâm thở phào một hơi trong lòng, thầm nói may mà vừa rồi phản ứng kịp thời.

Còn Trì Thanh lúc mở cửa vẫn đang suy nghĩ làm thế nào mới có thể đụng vào tay Giải Lâm mà không để lại dấu vết.

Anh định kéo cổ tay Giải Lâm, đỡ hắn xuống xe. Lúc tay sắp đụng vào cổ tay hắn, anh chợt chuyển hướng, tiến về trước mấy tấc, đúng lúc tóm lấy tay Giải Lâm: "Bệnh của anh còn chưa khỏi, tôi dìu anh xuống."

[Ngón tay thon quá, sao lại dài thế?]

"…"

Trì Thanh chỉ muốn thử, cũng không thật sự muốn nghe thấy cái gì, chưa chuẩn bị tốt tâm lý nghe thấy gì đó.

Tám chữ này bỗng nhiên xuất hiện bên tai, anh dìu được một nửa thì bỏ tay ra.

Trước khi buông tay, anh lại nghe thấy một câu:

[May mà vừa rồi phản ứng nhanh, suýt nữa bị lộ, nếu để cậu ấy biết tay mình chẳng bị thương gì…]

Sau khi buông tay, chút áy náy còn sót lại của Trì Thanh lập tức biến mất sạch sành sanh.

Để lại một mình Giải Lâm "khó khăn" xuống xe: "Vừa rồi còn nói dìu tôi xuống xe, dìu được nửa chừng thì trở mặt không nhận người, là nghĩ chắc rằng tôi không thể làm gì được cậu có đúng không?"

Trì Thanh nhét tay vào trong túi áo: "Tôi nghĩ rồi, vẫn nên để bản thân anh sớm thích ứng."

"…"

Trì Thanh lạnh nhạt nói: "Cầu người không bằng cầu mình, đây là cơ hội rèn luyện ý chí của anh."

Được.

Còn chơi rất hăng.

Sau khi biết tay của Giải Lâm không bị thương, Trì Thanh không quan tâm đ ến hắn nữa, lúc chờ thang máy anh nói vô cùng tự nhiên: "Tôi đeo găng tay, anh lấy điện thoại giùm tôi."

Anh nói rất tự nhiên, Giải Lâm cũng không nghĩ nhiều, thói quen tự nhiên, vươn bàn tay thuận đang trong trạng thái "bị thương" ra, sau khi cầm điện thoại của Trì Thanh trong tay mới nhận ra không đúng: "…"

"Cố vấn Giải không chỉ có đầu óc hơn người mà cấu tạo cơ thể cũng khác với người thường." Trì Thanh không lấy găng tay ra đeo như anh đã nói, dựa vào cửa thang máy lạnh lùng nhìn hắn, "Cổ tay bị gãy vẫn có thể lấy đồ."

Giải Lâm xoay cổ tay nói: "Người trẻ tuổi, tốc độ khôi phục khá nhanh. Tôi cũng không ngờ khoảnh khắc vừa rồi cổ tay bỗng nhiên khỏi…"

Trì Thanh: "Bịa tiếp đi."

Giải Lâm nghĩ lại cẩn thận thao tác "giả bệnh" ngày hôm nay của mình, tự cảm thấy không để lộ bất cứ sơ hở nào.

Theo lý mà nói Trì Thanh không thể phát hiện mới đúng. Sau khi đụng tay hắn thì Trì Thanh bỗng dưng thử thăm dò hắn.

Giải Lâm biết Trì Thanh có giấu bí mật trên người, bí mật này có liên quan đến việc Trì Thanh không cho người khác đụng chạm, không thể uống rượu. Nhưng nội dung chính xác hơn thì tạm thời hắn không thể xác định chắc chắn. Hành động hôm nay của Trì Thanh khiến suy đoán trong đầu hắn càng thêm rõ ràng.

Lúc hai người tách nhau ở hành lang, Giải Lâm luôn cảm thấy hôm nay từ sau khi đụng tay hắn Trì Thanh cứ là lạ, không yên tâm nên hỏi Trì Thanh sao thế.

Trì Thanh: "Không có gì."

Giải Lâm: "Không có gì sao bỗng dưng cậu thế này?"

Người biết đọc suy nghĩ không phải Giải Lâm nhưng bất cứ biến động nhỏ xíu nào của Trì Thanh thì người này cũng đều có thể bắt được. Cuối cùng, trước khi mở cửa bước vào, anh tùy tiện tìm một lý do nói: "Vì diễn giả nói hay quá, tâm hồn tôi đã được gột rửa."

Giải Lâm: "…?"

E là không phải đầu bị cửa kẹp rồi.

—

"Nghe tọa đàm thế nào?"

"Có hiệu quả gột rửa linh hồn gì không? Nghe nói chuyên gia tâm lý này rất lợi hại, luận văn giành được không ít giải thưởng."

Quý Minh Nhuệ để ý thời gian, canh sau khi tọa đàm kết thúc thì gọi điện thoại cho Trì Thanh, đang nói thì không cẩn thận lỡ miệng: "Tụi tôi thường định kỳ mở hoạt động sức khỏe tâm lý cho tội phạm trong tù cũng thường mời ông ấy…"

"…" Trì Thanh đang chuẩn bị tắm, lười sửa lại cái lý do của anh ta, "Cũng được."

Nói xong anh cúi đầu nhìn tay mình.

Đầu ngón tay vẫn hơi ửng đỏ, nhiệt độ của chỗ vừa rồi chạm vào Giải Lâm vẫn chưa biến mất.

Nhưng mà lần này anh có thể xác nhận…

Anh thật sự có thể đọc được suy nghĩ của Giải Lâm.

Không phải nghe nhầm, không phải ảo giác.

Nhưng vì sao chứ?

Chẳng lẽ thật sự giống như bác sĩ Ngô nói, cánh cửa đóng chặt ấy đã mở một khe hở?

Với lại trước đây anh bám lấy Giải Lâm là vì không nghe thấy hắn đang suy nghĩ gì, bây giờ thì đã nghe được, nhưng vẫn không bài xích đụng chạm của hắn.

Dù Giải Lâm giả bệnh, dù bên ngoài hắn cười tủm tỉm bên trong chửi người ta đi không nhìn đường thì anh vẫn không thấy khó chịu gì.

…

Đầu dây bên kia, Quý Minh Nhuệ líu ra líu ríu nói một lúc lâu xong thì vòng lại chủ đề, lo Trì Thanh sẽ để ý đến lời nói của mẹ Quý lần trước, anh ta lại nói: "Hôm đó mẹ tôi nói chuyện với ông, ông đừng để trong lòng. Con người bà ấy là thế đó, có tuổi rồi thích lo chuyện bao đồng."

Anh ta không nhắc đến mẹ Quý còn đỡ, vừa nhắc đến, một đống bươm bướm lộn xộn trước đây lại bay lung tung trong đầu Trì Thanh.

Trì Thanh; "Mấy câu nói của mẹ ông có cơ sở không?"

Quý Minh Nhuệ nghe không hiểu.

Trì Thanh: "Thích một người thật sự là như thế à?"

Quý Minh Nhuệ: "… Vấn đề này dù ông có hỏi tôi thì tôi cũng không biết đâu. Tôi đang ế mà."

"Nhưng chắc đúng tám chín phần. Dù sao mẹ tôi thật sự rất có kinh

nghiệm.” Quý Minh Nhuệ lại nói, “Bình thường ông quay mấy bộ phim kia, có lẽ từng nhận kịch bản tương tự hả?”

Bởi vì Trì Thanh có gương mặt ưa nhìn, lúc đầu ký với Hà Sâm nhận được rất nhiều kịch bản.

Hà Sâm mãi không có chiến tích nào trong giới quản lý. Năm năm trước lúc mới ký với Trì Thanh, anh ta nghĩ rằng cuối cùng sự nghiệp của mình cũng đã chào đón một bước ngoặt, thầm nói nghệ sĩ này chỉ dựa vào gương mặt thôi anh ta cũng có lòng tin dẫn dắt Trì Thanh lên tuyến một. Không ngờ lại trơ mắt nhìn Trì Thanh trong tay anh ta càng ngày càng sa sút, càng ngày càng mất nhiệt, không có chút tiếng tăm nào.

Phát triển của nghệ sĩ hiện nay về cơ bản đều tập trung vào giới điện ảnh và truyền hình, nhiều cơ hội nhiều tiền thì ánh sáng lộ ra cũng đủ lớn. Nhưng ai có thể ngờ rằng kỹ năng diễn xuất của nghệ sĩ này có vấn đề, chỉ có thể diễn phản diện, không diễn được bất cứ nhân vật bình thường nào.

Vô số lần casting lúc đó đều không được chọn, cuối cùng thử xong một vai nào đó đạo diễn bất lực lắc đầu, nói với anh ta: “Hình tượng của Trì Thanh rất được, rất thích hợp vai nam chính, nhưng mà… diễn viên nữ cũng mới nói rồi, rõ ràng là một cặp đôi gương vỡ lại lành, gặp lại nhau sau bao nhiêu năm, Trì Thanh lại giống như đến tìm cô ấy trả thù, dọa nữ diễn viên sợ đến mức không dám nhận phim. Không phải tôi không cho cậu ấy cơ hội, nhưng nếu cậu ấy có thể diễn bình thường một chút… Thôi bỏ đi, bỏ đi, cậu về đi.”

Cuối cùng Trì Thanh bóp sống mũi nói: “… Từng nhận rất nhiều, nhưng đều bị đạo diễn đuổi về.”

Chương 79: C79: Nuôi mèo

Dịch: LTLT

Quý Minh Nhuệ gọi xong cuộc điện thoại này cho Trì Thanh chỉ cảm thấy khó hiểu.

Cuối cùng ngày hôm sau, chuyện khó hiểu hơn đã xảy ra.

Đồn cảnh sát vẫn bận rộn như thường ngày, Quý Minh Nhuệ nghe điện thoại cả buổi sáng, nhưng các cuộc gọi gần đây đều là mấy việc nhỏ so với các vụ án mạng trước đây. Trong đó còn có người đàn ông chia tay quen thuộc kia: "Đồng chí cảnh sát, tôi đã quay lại với bạn gái rồi. Chúng tôi định kết hôn, muốn mời anh uống rượu mừng."

Quý Minh Nhuệ: "…?"

"Anh đã suy nghĩ kỹ chưa? Sau khi kết hôn muốn chia tay không có đơn giản đâu đó."

"Suy nghĩ kỹ rồi, tôi nghĩ tôi với cô ấy đã dây dưa với nhau lâu như thế cũng là một loại duyên phận. Tôi đã không còn tâm tư để tiếp nhận thêm người nào khác."

"…" Quý Minh Nhuệ hết nói nổi, "Chúc hai người hạnh phúc, nhưng rượu mừng thì không cần đâu."

"Cần chứ cần chứ, đồng chí cảnh sát, là anh chứng kiến tình yêu của chúng tôi! Chúng tôi còn muốn mời anh làm người chứng hôn cho

chúng tôi nữa!”

Anh ta làm người chứng hôn cái con khỉ á!

Hai người này bị điên à!

Quý Minh Nhuệ nhìn ghi chép công việc bên cạnh, không biết lát nữa phải điền nội dung như thế nào: “Alo? Ấy, sao tín hiệu bỗng nhiên bị đứt rồi, anh còn nghe thấy không?”

Đầu dây bên kia nói: “Tín hiệu rất tốt, tôi nghe thấy tiếng của cảnh sát.”

“Cái gì? Anh nói bên tôi không có tiếng à?” Quý Minh Nhuệ buộc lòng ngắt cuộc gọi, “Ồ, được được được, lần sau chúng ta lại nói tiếp.”

Nói xong, anh ta liền cúp điện thoại.

Ngay sau đó, chuông điện thoại lại vang lên, nhưng không phải điện thoại bàn của đồn cảnh sát mà là điện thoại di động đặt bên cạnh đang reo.

Gọi đến là một dãy số lạ.

“Xin chào?”

Người ở đầu dây bên kia nói chuyện mang theo chút ý cười, chào hỏi rất lịch sự: “Cảnh sát Quý, chào buổi sáng.”

Giọng nói của Giải Lâm rất dễ nhận biết.

Về tư, Quý Minh Nhuệ không có thiện cảm với cái người suốt ngày quấn lấy anh em của mình, về công thì phải thừa nhận năng lực nghiệp vụ vượt trội của người này. Anh ta tưởng rằng có chuyện gì

đó liên quan đến vụ án cần tìm mình nên thẳng sống lưng, thái độ nghiêm túc: "Chào, có chuyện gì cần tìm tôi giúp sao?"

Advertisement

Giải Lâm cân nhắc nói: "Thật sự có một việc, chắc cậu có thể giúp được."

Tinh thần công lý của Quý Minh Nhuệ tăng cao: "Anh nói đi, giúp được thì tôi nhất định giúp!"

Nhưng vấn đề của Giải Lâm lại chẳng liên quan chút nào đến vụ án: "Trì Thanh… Trước đây cậu ấy từng có kinh nghiệm tình cảm không?"

"…"

Quý Minh Nhuệ nói thầm, hôm nay anh ta ra ngoài có phải nên xem lịch không, sao toàn nhận đường dây nóng về tình cảm không vậy?

Giải Lâm có hứng thú với anh em của anh ta không phải chuyện ngày một ngày hai.

Lần trước vụ án khách thuê nhà kết thúc, anh ta đã bị Giải Lâm gọi đến hỏi một đống câu hỏi về Trì Thanh rồi.

Nhưng mấy câu hỏi Giải Lâm hỏi lần trước vẫn không có mức độ như thế này.

Quý Minh Nhuệ nghĩ rằng vấn đề này thật sự rất nhảm. Anh ta ngơ ngác hỏi ngược lại: "Anh cảm thấy cậu ta trông giống người có kinh nghiệm tình cảm sao?"

Giải Lâm cũng biết câu hỏi này của mình rất kỳ lạ. Bình thường hắn có thủ đoạn trò chuyện, có thể bình tĩnh nghe ngóng những tin tức mà hắn muốn biết, sau khi đối phương cúp điện thoại chưa chắc có

thể nhận ra mình bị người khác lừa. Nhưng hôm nay hắn lại chọn cách rõ ràng nhất cũng không nên dùng nhất.

Giải Lâm: "Đừng nói đến kinh nghiệm tình cảm, trông cậu ấy có lẽ còn không có tình cảm."

Quý Minh Nhuệ nói: "Chính xác."

Tuy thủ đoạn xuất hiện vấn đề, nhưng đã mở đầu rồi, Giải Lâm cũng chỉ có thể hỏi tiếp.

Giải Lâm: "Có người thích cậu ấy không?"

Quý Minh Nhuệ nghĩ: "Có thì có, nhưng không có kết cục gì tốt."

Trì Thanh trông có vẻ khiến mọi người không dám đến gần, với lại vẻ mặt mỗi ngày đều rất hậm hực, nhìn như một người bệnh, còn là cái kiểu tình hình tinh thần không ổn lắm. Nhưng vẫn không thể chống lại gương mặt đẹp trai ăn tiền kia, thành tích học tập còn luôn đứng đầu.

Khi một người mạnh đến một cảnh giới nhất định thì một vài khuyết điểm cũng có thể được mỹ miều hóa thành "có cá tính".

Khiến cho người có tình ý ngầm với Trì Thanh sau khi bị đánh về không thương tiếc vẫn còn có thể nói câu: "Tôi nghĩ rằng cậu ấy không giống với người khác, cậu ấy rất đặc biệt."

Nhưng mà phần lớn đều là khóc chạy đi.

Còn Trì Thanh từ đầu đến cuối hoàn toàn không biết vì sao đối phương đến, vì sao lại khóc, anh cũng không quan tâm.

Giải Lâm nghe mà đầu hơi đau.

Trước đây khi nghĩ kế giùm Ngô Chí thì một giây có thể nghĩ ra mười chiêu, lần này đến lượt bản thân, ngay cả nói cũng nghẹn không nói ra được, uổng phí gương mặt "trai đểu".

Giải Lâm: "Cậu ấy cũng chưa từng thích ai à?"

Quý Minh Nhuệ: "Chuyện này làm khó cậu ta quá rồi. Anh hỏi cậu ta thích là gì, có lẽ cậu ta phải lật từ điển tiếng Trung ra mới trả lời anh được."

"…"

"Nhưng mà miễn cưỡng nói thích thì cũng có một người." Quý Minh Nhuệ nói, "Quản lý thư viện trường chúng tôi có một ông cụ mặt rất đáng ghét, tất cả mọi người đều sợ ông ta, nhưng hình như Trì Thanh nghĩ ông ta rất tốt."

"Chỉ là gu không giống với người bình thường lắm?"

"Có thể hiểu như thế, yêu thích của cậu ta quả thực rất khó đoán."

Theo thời tiết, không thích trời nắng chỉ thích trời âm u.

Giải Lâm gọi xong cuộc điện thoại này, không nhận được thông tin hữu ích nào. Nếu như ví chuyện tình cảm thành đánh quái qua ải, vậy thì quái mà hắn gặp phải tuyệt đối là cấp địa ngục.

"Cậu làm việc của cậu đi." Cuối cùng Giải Lâm nhỏ giọng tự an ủi bản thân, "… Ít nhất hiện tại không có tình địch."

Quý Minh Nhuệ không nghe rõ: "Anh nói gì cơ?"

Giải Lâm: "Không có gì, cúp máy đây."

Quý Minh Nhuệ cầm điện thoại, cảm thấy thật sự khó hiểu.

Sao gần đây Giải Lâm với Trì Thanh đều thích nói mấy câu người khác nghe không hiểu vậy?

—

Vụ án kết thúc, Trì Thanh coi như có một kỳ nghỉ dài.

Thảo luận về anh trên mạng cũng dần dần lắng xuống. Ảnh bị gỡ quá nhanh, fan lại ít, không ai nhận, nhân vật chính của chủ đề không xuất hiện, tin tức này bị đa số người lướt qua.

Hà Sâm áy náy, gửi cho anh vài thông báo thử vai, sau khi xem xong Trì Thanh trả lời: Không cần.

Hồi đó, số tiền anh kiếm được ở giới giải trí không nhiều, nhưng cũng không ít, sau đó anh đầu tư vào chứng khoán tăng lên mấy lần. Tính cách dám mạo hiểm này của anh, vừa cầm chắc, lại quá bình tĩnh, về cơ bản rất ít khi lỗ.

Cho nên anh không thiếu tiền.

Không cần phải quay về tiếp tục quay mấy bộ phim không có ích kia.

Anh thích ở lì trong nhà, né tránh đám đông, một mình yên tĩnh.

Trì Thanh coi như hài lòng với cuộc sống hiện tại, ngọa trừ lần chuyển nhà này, có rất nhiều dính dáng không cần thiết với hàng xóm trong tòa nhà…

Lúc Nhậm Cầm đến, anh cũng không phải rất muốn mở cửa.

Nhậm Cầm gõ cửa nói: “Anh Trì?”

Giọng nói của cô rất nhỏ, mang theo tính ôn hòa vốn có của cô.

Nghe giọng không giống xảy ra chuyện gấp gì.

Nhưng câu tiếp theo của Nhậm Cầm là: "Anh Giải nói anh có ở nhà."

Trì Thanh: "…"

Cái tên Giải Lâm này có ý đồ kiếm chuyện cho anh.

Trì Thanh mở cửa, Nhậm Cầm mỉm cười: "Thấy dạo trước mấy anh đang bận, tôi cũng không dám làm phiền mấy anh."

Trì Thanh chậm rãi đeo găng tay, ánh mắt nhìn thẳng vào cô: "Lúc không bận, tốt nhất cũng đừng làm phiền tôi."

"…" Nhậm Cầm tự động bỏ qua câu nói này, từ sau lần trước Trì Thanh cứu cô, Nhậm Cầm rất khó sợ hãi anh thật. Cô luôn cảm thấy con người Trì Thanh càng nhìn càng giống người tốt không giỏi biểu đạt bản thân, "Là thế này, tôi có một yêu cầu hơi quá đáng."

Nhậm Cầm nói đến đây, Trì Thanh mới chú ý thấy trong tay cô còn xách một cái lồ ng. Đó là một cái hộp hình tròn, phía trước hộp là một vòng kính trong suốt, bên trong đựng một thứ lông xù.

Cục lông xù đó dường như phát hiện có người đang nhìn nó, khó khăn xoay nửa vòng bên trong, lộ ra chính diện.

Cái tai lông xù… đôi mắt màu xanh thẳm…

Con mèo này hơi giống đống mèo bông ở khu vực khách chờ của phòng tư vấn tâm lý.

"Mèo?"

Nhậm Cầm: "Nhà bạn tôi không cho cô ấy nuôi mèo nên đưa đến chỗ tôi nuôi. Cuối cùng không biết sao sau khi nó đến đây thì Cao

Cao không chịu ăn nữa… Có lẽ hai chú mèo này cần thời gian từ từ thích ứng, vậy nên bình thường không thể để hai đứa chung một chỗ. Tôi muốn hỏi bên cạnh có tiện nuôi giùm tôi mấy ngày không?”

Con ngươi sẫm màu của Trì Thanh lẳng lặng đối diện với đôi mắt mèo.

Tuy trong mắt Trì Thanh, mèo đều giống hệt nhau, nhưng con mèo này có cái đầu trông tròn hơn so với mấy con mèo ở phòng khám tâm lý, mắt cũng to hơn một chút. Nó mở đôi mắt to vô tội, duỗi đệm thịt ra vỗ vỗ lên kính, giống như đang chào hỏi với Trì Thanh.

…

Không tiện. Ngôn Tình Cổ Đại

Tôi không thích mèo.

Lấy ở đâu thì đem về đó đi.

Có rất nhiều lời từ chối nhưng cuối cùng Trì Thanh chẳng nói câu nào.

Mười phút sau.

Cả người Trì Thanh cứng đờ nhìn con mèo chẳng hề sợ người lạ bước ra khỏi balo, đi loanh quanh trong phòng khách giống như đang tuần tra lãnh địa. Nó mới đi đến gần sô pha, Trì Thanh lập tức co chân lên, cố hết sức không đụng vào nó.

Nhưng hình như nó cực kỳ thích Trì Thanh, Trì Thanh đi đâu thì nó thích chui đến đó, không lâu sau cũng nhảy theo lên sô pha.

Một người một mèo giằng co với nhau.

Trì Thanh: “Xuống.”

Mèo: “Meo.”

Trì Thanh: “Tao nói lại lần nữa, xuống.”

Mèo: “Meo~~”

Trì Thanh: “Mày nhìn bên kia, đó là nhà bếp, trong nhà bếp có mười mấy con dao.”

Mèo: “Meoo~~~”

“…”

Hôm nay Giải Lâm đ ến công ty làm việc, trời gần tối mới về nhà. Hắn mới bước ra khỏi thang máy thì nhìn thấy Trì Thanh không mặc áo khoác, đang ngồi xổm trước nhà hắn. Hắn cầm chìa khóa, cũng ngồi xổm trước mặt Trì Thanh: “Sao lại ngồi đây?”

Trì Thanh chỉ mặc áo hoodie tay dài, vừa chờ hắn về vừa dọn đống lông mèo dính trên người. Anh hỏi Giải Lâm: “Anh biết nuôi mèo không?”

Giải Lâm: “?”

Trì Thanh cầm một cọng lông mèo màu trắng nói: “Nhà tôi có một con mèo, nhân lúc tôi còn lý trí, mang nó đi khỏi nhà tôi trước khi tôi chém đứt cổ họng nó.”

Chương 80: C80: Đến gần

Dịch: LTLT

Hành lang im lặng vài giây.

Giải Lâm ngồi xổm đối diện Trì Thanh, rất muốn vươn tay xoa đầu anh, nhìn dáng vẻ ưa sạch sẽ đang phát tác của anh cũng cảm thấy rất dễ thương: "Nhà cậu sao lại có mèo vào?"

Trì Thanh xác nhận nhiều lần trên người mình có còn lông mèo không, vì phủi không sạch mà bực bội: "Nhất thời lên cơn thả cho vào, nói đúng hơn thì có thể là đầu tôi bị úng nước."

Bình thường có rất ít đồ vật chủ động đến gần Trì Thanh.

Tên điên họ Giải trước mặt được tính là người đầu tiên.

Con mèo kia là thứ hai.

Không biết có phải mắt của con mèo đó không tốt không, không nhìn thấy Trì Thanh rất muốn xách cổ ném nó ra ngoài à?

Lúc Nhậm Cầm đưa balo đựng mèo cùng một vài vật dụng cần thiết cho Trì Thanh, cô có giới thiệu con mèo này sợ người lạ, không dám đến gần cô, có thể sẽ trốn vào một góc nửa ngày không chịu ra. Nhưng Trì Thanh mới đeo găng tay mở balo ra thì con mèo "sợ người lạ" kia lại vô cùng nhiệt tình, chẳng sợ người lạ nhảy bổ về phía anh, dọa anh lùi về sau trốn mới miễn cưỡng trốn được.

Sau đó một người một mèo không ngừng giằng co trên sô pha, Trì Thanh rời khỏi sô pha, định về phòng ngủ khóa cửa sổ lại, một người một mèo giống như đang thi chạy, lúc Trì Thanh đụng vào cửa phòng vẫn chậm một bước.

"…"

Cuối cùng, Trì Thanh lấy ra cây trêu mèo từ trong cái túi đựng đồ mà Nhậm Cầm đem đến, ném về cuối phòng khách, trí khôn của con mèo đó có hạn, đuổi theo cây gậy, phóng mạnh qua đó.

Lúc này Trì Thanh mới thoát thân.

"Tôi chưa từng nuôi mèo." Sau khi nghe xong đầu đuôi câu chuyện Giải Lâm nói, "Mở cửa trước đi rồi nói sau, cậu cũng không thể ngồi xổm ở đây đến sáng mai. Với lại cậu đổ thức ăn với nước cho nó chưa?"

Trì Thanh mặt không cảm xúc, không còn gì luyến tiếc trên đời: "Chưa, tôi không gi ết chết nó đã hay lắm rồi."

Hai người đứng trước cửa nhà Trì Thanh, sau khi nhấn xong mật mã, Trì Thanh lùi ra phía sau Giải Lâm, ngay cả sợi tóc cũng không lộ ra ngoài: "Anh vào trước đi."

Thế là hai người mới tham dự tọa đàm giáo dục sức khỏe tâm lý xong, trông không thích hợp nuôi mèo chút nào đứng trước cửa cùng với một con mèo như thú bông nhìn nhau.

Trong mắt Trì Thanh, đây là một sinh vật rụng lông, không thấy dễ thương chỗ nào hết.

Giải Lâm lại có thể chấp nhận, nhưng mà… có lẽ con mèo sẽ không thân thiết với hắn.

Advertisement

Loài sinh vật như mèo hiểu tính người.

Khi còn nhỏ, Giải Phong rất thích mèo, từng nhặt một chú mèo lang thang về nhà. Lúc đó Giải Lâm học cấp hai, đang ở trong phòng sách đọc tài liệu vụ án, xem được một nửa thì nghe thấy ngoài cửa có tiếng mèo kêu rất yếu ớt. Hắn cầm tập ghi chép tình tiết vụ án, cười tủm tỉm muốn xoa đầu nó: "Bé con ở đâu đến đây?"

Nhưng chú mèo nhìn vào mắt Giải Lâm bỗng dưng cảm thấy nguy hiểm đang đến gần mình… Dù đứa trẻ trước mặt chỉ mới mười mấy tuổi, cũng không có ý muốn làm nó bị thương.

Nhưng trực giác nói cho nó biết rằng nó thật sự không thích mùi của người này.

Thế là chú mèo đó cào Giải Lâm một phát.

Sau này, giống như nó đã dự đoán, cái người nhìn cười tủm tỉm kia quả nhiên không bình thường, bị nó cào chảy máu lại chẳng tức giận, thậm chí còn không nhíu mày, chỉ nói một câu: "Không nghe lời thế à."

"Bé con."

Giải Lâm chậm rãi ngồi xuống, lúc vẫy tay về phía chỗ con mèo trong nhà Trì Thanh, lông toàn thân của nó dựng đứng lên, sau đó lùi về sau, lui xuống dưới ghế sô pha, nằm úp sấp không nhúc nhích. Lúc này nó mới có mấy phần "sợ người lạ" mà Nhậm Cầm nói.

Trì Thanh hoàn toàn không ngờ rằng chuyện sẽ đi theo hướng này. Anh nhớ trước đây lúc nhìn thấy Giải Lâm ở phòng tư vấn tâm lý, đúng là mèo đều vòng qua Giải Lâm, sẽ không dừng lại ở ghế sô pha mà hắn ngồi: "…"

Giải Lâm nhún vai nói: "Quên nói với cậu, không biết vì sao mà từ nhỏ bọn mèo đã không chào đón tôi."

Lúc này, người bình thường đều sẽ nói mấy câu để an ủi hắn.

Chỉ có Trì Thanh nói một câu từ tận đáy lòng: "Chúc mừng anh."

Giải Lâm: "… Cảm ơn."

Ở tầng dưới của bọn họ, Nhậm Cầm sờ đầu mèo nhà mình nói: "Em xem em kìa, dữ cái gì hả? May mà anh Trì ở tầng trên đồng ý nuôi tạm, nếu không thì chị không có cách nào ăn nói với người ta…"

Nhậm Cầm hoàn toàn không biết mình đã phó thác con mèo cho hai con người cực kỳ không đáng tin cậy.

Hai người này, một người không thích mèo, một người mèo không thích.

"Thức ăn cho mèo là cái này, cần phải cho ăn đúng giờ."

"Ờ."

"Nó sẽ không tè bậy, tự biết dùng cát mèo, cậu chỉ cần dọn dẹp định kỳ."

"Còn phải dọn dẹp à? Nó không tự làm sạch được sao?"

"Chuyện này e rằng rất khó."

"…"

Giải Lâm tìm kiếm vài việc cần chú ý khi nuôi mèo.

Trì Thanh ngồi trong phòng khách lấy giấy viết lại từng việc. Giải Lâm nói một điều, anh viết ngắn gọn lên giấy một câu.

Khi viết đến điều thứ tám, bút trong tay Trì Thanh sắp hết mực, anh thật sự đã phiền lại thêm phiền. Lúc nãy bảo Nhậm Cầm xách balo mèo cút đi chẳng phải xong rồi sao?

Trì Thanh vung bút, bản thân anh cũng không thể chấp nhận quyết định này lắm, sợ Giải Lâm nghĩ nhiều, lạnh lùng giải thích: "Anh đừng nghĩ nhiều, tôi vốn chẳng muốn giúp cô ta, chỉ là vừa rồi nhớ đến đề nghị trước đây của bác sĩ Ngô, bảo tôi tiếp xúc nhiều với mấy thứ này thì có ích cho bệnh tình."

Sau khi đọc xong, Giải Lâm ngồi bên cạnh chờ Trì Thanh viết, hắn chống cằm nhìn: "Bác sĩ Ngô còn nói cậu phải tiếp xúc với tôi nhiều vào, cũng có ích cho bệnh tình."

"…"

Trì Thanh lại quên mất vụ này.

Giải Lâm vươn cánh tay sau khi đã tháo bột đến trước mặt Trì Thanh, giống như người bệnh là hắn vậy, âm cuối kéo dài than phiền: "Cậu đã lâu không tìm tôi chữa bệnh rồi."

Tuy sau lưng đã đỏ đến mang tai nhưng ngoài mặt Giải Lâm vẫn là con hồ ly bình thản tự nhiên. Sau khi bàn tay khớp xương rõ ràng của hắn đưa qua, hắn thấy Trì Thanh không có cầm lấy, thế là lại vươn về trước một chút, mu bàn tay đè lên tờ giấy mà Trì Thanh đang viết. Ngòi bút sắp hết mực quẹt một đường mực màu đen ở lòng bàn tay hắn.

Lúc đầu là tự Trì Thanh mượn cớ, bây giờ là hắn nhắc lại chuyện xưa.

Nhưng từ sau khi Trì Thanh đọc được suy nghĩ của Giải Lâm, anh

không thể kéo Giải Lâm "chữa trị" nữa.

Trước đây không đọc là vì không có hứng thú với người khác cộng thêm phần lớn nội dung đọc được đều khiến anh cảm thấy khó chịu. Cho dù Giải Lâm không khiến anh cảm thấy như thế nhưng anh cũng không muốn rình xem người này đang nghĩ gì trong lòng.

Người bình thường đều sẽ cảm thấy xúc phạm.

Nhưng Giải Lâm lại cứ tiến đến gần, găng tay Trì Thanh đều là lông mèo, vừa rồi đã tháo ra, Giải Lâm duỗi tay đến là đè thẳng lên chỗ đốt đầu tiên của ngón tay Trì Thanh.

[Rõ ràng là muốn giúp đỡ còn giả vờ không quan tâm.]

Câu sau đó là:

[Chậc, sao lại dễ thương thế.]

Trì Thanh bị hai chữ "dễ thương" tập kích, động tác rút tay chậm đi nửa nhịp.

…

Chắc hẳn đang nói con mèo nhỉ?

—

Dù Trì Thanh đã ghi lại các việc cần chú ý khi nuôi mèo nhưng cũng không có tác dụng.

Con mèo này chỉ cần đến gần anh thì anh không thể nào làm việc, đổ thức ăn mèo được một nửa suýt thì vung ra sàn.

Lông mèo giống như bụi bặm, bay khắp nơi chỗ nào cũng là lông

mèo.

Cuối cùng vẫn phải bảo Giải Lâm qua làm.

– Đến giờ ăn của nó rồi.

Nội dung trong khung trò chuyện của hai người gần đây đều liên quan đến con mèo tạm gửi ở nhà Trì Thanh.

Nhậm Cầm đang tìm chủ tiếp theo giùm nó, sau khi gửi thông tin đi hiện tại vẫn chưa gặp được người nhận nuôi thích hợp.

Con mèo này đành phải sống chung với hai người không thích hợp nuôi mèo nhất vài ngày.

Lúc Quý Minh Nhuệ nghe nói trong nhà Trì Thanh có thêm một con mèo thì sốc đến mức cằm sắp rớt xuống đất, cuối cùng vẫn không kìm được mà cảm thán: "…Kiếp trước chú mèo này đã tạo nghiệp gì, là giết người hay phóng hỏa mà kiếp này lại lưu lạc đến chỗ ông."

"Ông biết nuôi không? Xin phép hỏi một câu, nó còn sống không?"

"…" Trì Thanh nhíu mày, "Biến."

"Đáng thương cho một sinh mạng nhỏ bé vô tội, mong nó đừng vì ông mà hiểu lầm loài người."

"…"

Nhưng dù như thế, con mèo này vẫn rất thích quấn lấy Trì Thanh một cách khó hiểu.

Trì Thanh ngồi trên sô pha xem tivi, nó nằm ngủ bên chân Trì Thanh. Sau mấy lần trao đổi không có hiệu quả với nó, Trì Thanh dần dần quen luôn, cảm thấy cũng không khó chịu đến thế.

Dù sao con sen thật sự cũng chẳng phải là anh.

Con sen Giải Lâm mấy phút sau trả lời: Đang trên đường về, còn năm phút nữa là tới. Nếu như nó quậy thì cậu đút chút đồ hộp cho nó.

Trì Thanh nhìn cái cục đang ngủ rất say sưa kia, không gọi nó dậy.

– Không sao, năm phút, không chết đói.

Lúc dừng xe, Giải Lâm nhìn thấy câu này, đậu xe xong thì mỉm cười.

Trong danh sách tin nhắn của hắn còn có một dãy chấm đỏ bị làm lơ, đến từ Ngô Chí.

– Anh đi vội như vậy làm gì?

– Khó lắm mới tụ tập một lần, còn chưa uống được mấy ly đã đi. Trong nhà có người chờ anh về hay sao?

Câu này của Ngô Chí hoàn toàn là nói đùa, nhưng gã chó táp phải ruồi, đùa đúng chỗ. Giải Lâm dành ra mấy giây trả lời gã:

– Chú mày nói đúng rồi, trong nhà có người chờ.

Ngô Chí: …

– Với lại còn là một lớn một nhỏ, hai người.

– Thôi, nói với chú mày, chú mày cũng không hiểu.

Ngô Chí:???

Bây giờ Giải Lâm cho mèo ăn khá là thành thạo, chỉ là con mèo kia không có lương tâm, nhìn thấy hắn vẫn trốn dưới sô pha hoặc là nấp

bên cạnh Trì Thanh. Lựa chọn vế sau xong, nó đi về phía đó thì bị Trì Thanh xách lên.

Trì Thanh: "Xuống dưới sô pha."

Giải Lâm nhìn dáng vẻ ăn của con mèo kia một hồi.

Con mèo ngừng động tác li3m thức ăn lại, cảnh giác nhìn hắn, dường như đang suy nghĩ bây giờ chọn tiếp tục ăn hay trốn qua một bên.

Trước khi đứng lên, Giải Lâm nói thầm một câu: "Đồ vô lương tâm, cho ăn mà vẫn không quen được mày."

Giờ này vừa vặn là giờ cơm.

Giải Lâm giúp cho mèo ăn xong, Trì Thanh cũng không keo kiệt, giữ hắn lại cùng ăn tối.

Căn hộ của Trì Thanh vốn luôn trống rỗng, mấy ngày nay có thêm một con mèo, còn có người hay ra vào cho mèo ăn trông có thêm mấy phần hơi người.

Lúc phải chọn dùng dao nào cắt thịt bò hôm nay ở trong phòng bếp, Trì Thanh nghe thấy Giải Lâm ở bên cạnh khẽ ho một tiếng.

Hắn dựa vào cửa phòng bếp nhìn Trì Thanh: "Có chuyện này muốn hỏi cậu."

Lần trước hắn gọi điện thoại cho Quý Minh Nhuệ nửa ngày, chẳng hỏi được gì cả, đặc biệt là vấn đề muốn hỏi nhất hoàn toàn không nhận được đáp án. Suy đi tính lại, dứt khoát hỏi thăm từ chính chủ luôn cho rồi.

"Lần trước nói chuyện với cảnh sát Quý, có nói đến cậu. Cậu ta nói cậu không có kinh nghiệm yêu đương gì, tôi tò mò muốn hỏi, cậu…"

Giải Lâm khựng lại, không biết vì sao có hơi căng thẳng: "Cậu thích kiểu người thế nào?"

Nếu như là người khác, hắn thật sự không cần đến mức bó tay như này, nhưng người này là Trì Thanh.

Hắn nghĩ, không chừng thẩm mỹ của Trì Thanh khác với người bình thường, hắn vừa vặn phù hợp.

Dù khác biệt có hơi xa cũng không phải không thể cố gắng.

…

Sau đó, Giải Lâm nhìn Trì Thanh đã chọn được một con dao. Trì Thanh dùng khăn giấy sạch sẽ lau con dao, giống như thật sự đang cẩn thận suy nghĩ vấn đề này.

"Tôi không thích con người lắm, nếu như phải chọn." Trì Thanh lau dao, trong con ngươi đen sẫm phản chiếu ánh sáng như gió lạnh, thuận miệng trả lời, "Vậy thì có lẽ là người chết. Yên lặng, không hít thở, cũng không nói chuyện."

Giải Lâm: "…"

Chương 81: C81: Đến gần

Dịch: LTLT

Dụ dỗ

Trì Thanh không nghe ra được rốt cuộc bài thăm dò này của Giải Lâm là có ý gì.

Còn Giải Lâm hỏi xong, thấy Trì Thanh hạ dao xuống, cắt tảng thịt bò thành từng miếng, toàn bộ tưởng tượng vừa rồi đều bỏ phí.

…

Nói thật, sở thích này hắn không làm được.

Bây giờ hắn cũng không thể nhảy từ trên lầu xuống, sau đó biến thành một cái xác.

Trong lúc ăn cơm, Trì Thanh nhận ra Giải Lâm bình thường luôn nói nhiều đến mức khiến người khác muốn bịt miệng hắn bây giờ lại yên lặng hiếm thấy, yên lặng ăn cơm xong, yên lặng rửa chén đũa, sau đó yên lặng dọn dẹp sạch sẽ cát mèo trong ánh mắt không thân thiện của con mèo.

Lúc tiễn hắn, Trì Thanh không kìm được hỏi: "Đồ ăn tôi nấu dở lắm sao?"

Giải Lâm quyết định về nhà suy nghĩ cho kỹ, sắp xếp chiến lược: "Không có, là cuộc đời tôi gặp lận đận thôi."

Trì Thanh nói thầm, ăn bữa cơm thôi đâu ra lận đận vậy?

Anh hoàn toàn không biết, mình chính là lận đận mà Giải Lâm gặp trên đường đời.

Buổi tối về, Giải Lâm tắm rửa xong lại kéo Ngô Chí ra khỏi chốn ăn chơi.

Tóc hắn ướt sũng, nhỏ nước xuống đất, hắn vừa lau tóc vừa hỏi: "Hỏi chú mày chuyện này, mấy chiêu trước đây tao bày chiêu nào dùng tốt nhất?"

Ngô Chí mới uống quá hăng, giơ chai Champagne nhảy trên ghế dài, hét lớn: "Gì cơ? Chiêu nào?"

Giải Lâm: "… Cho chú mày hai phút, tìm chỗ yên tĩnh nghe điện thoại."

Lúc giọng nói Ngô Chí xuất hiện lại, xung quanh đã yên tĩnh hơn nhiều: "Chiêu gì cơ?"

Giải Lâm vuốt tóc: "Mấy chiêu tán tỉnh tao bày trước đây đó."

Ngô Chí nghi ngờ rượu vào trong miệng mình e rằng lúc ra đều rót vào trong đầu của Giải Lâm: "Mấy cái đó không phải anh dạy em sao? Anh còn hỏi em á?"

Giải Lâm vì lúc đối diện với Trì Thanh không nghĩ ra được gì nên mới hỏi gã.

Một lát sau, Giải Lâm kéo khăn lông đang vắt ở cổ xuống, giọng điệu mất kiên nhẫn gần giống người bình thường cũng chỉ lộ ra trước mặt người khá thân thiết: "Trí nhớ không tốt, quên rồi. Sao chú mày nói nhiều thế? Hỏi thì trả lời đi."

Ngô Chí nghĩ: “Theo sở thích của người đó?”

Advertisement

“…”

Nếu vấn đề này dựa theo cách giải này, vậy thì lại phải quay về điểm xuất phát không khác gì tự sát.

Giải Lâm hỏi: “Còn gì nữa, bình thường tao dạy chú mày nhiều như thế, chú mày nghĩ nửa ngày rặn ra được nhiêu đó. Mấy lời nói của tao đều đổ vào đầu heo rồi à?”

Ngô Chí: “Để… để em nghĩ tiếp.”

Ngô Chí ngồi xổm bên đường, bị gió lạnh thổi cho tỉnh táo hơn: “Em nhớ trước đây anh nói… Người trưởng thành dựa vào dụ dỗ? Chiêu đấy cũng rất có ích.”

Giải Lâm lặp lại hai chữ “dụ dỗ”.

Mấy phút sau, Trì Thanh khó khăn lắm mới nằm lên giường. Từ sau khi Giải Lâm đi, anh tiến hành một buổi đàm phán dài nửa tiếng đồng hồ với con mèo kia: “Không được vào phòng, nửa đêm đừng cào cửa, phòng khách, phòng ngủ trống với phòng sách, ba chỗ này muốn ở chỗ nào thì ở chỗ đó, nghe thấy chưa?”

Mèo: “Meo?”

Trì Thanh: “Nếu mày không nghe lời, tao kêu người ở đối diện qua giải quyết mày.”

Mèo: “…?”

Giải Lâm cũng khá có tác dụng, giống như ma quỷ mà hồi nhỏ nhắc đến tên thì có thể dọa trẻ con khóc. Con mèo kia chần chừ ngồi trước cửa phòng ngủ của Trì Thanh, dùng ánh mắt cực kỳ muốn vào nhìn cánh cửa kia mấy lần, cuối cùng vẫn không vào, thậm chí còn lùi về sau mấy bước.

Nhưng Trì Thanh mới nằm lên giường, tên "ma quỷ" ở đối diện gửi tin nhắn đến.

– Ngủ chưa?

Trì Thanh đáp: Ngủ rồi.

– Cậu đang trả lời tin nhắn trong mơ sao?

Mấy phút sau, Giải Lâm lại gửi đến hai chữ.

– Mở cửa.

Trì Thanh mở cửa: "Làm cái gì?"

Tóc Giải Lâm còn ướt, vừa rồi nói chuyện với Ngô Chí xong, hắn lại quay vào nhà tắm làm ướt mái tóc nãy giờ lau khô. Con mắt hắn hơi nheo lại, vẻ mặt hơi mệt mỏi, cổ áo tính toán chính xác mở đến dưới xương quai xanh. Mùi sữa tắm trên người hắn rất rõ ràng, lúc bay đến còn mang theo chút hơi lạnh: "Máy sấy nhà tôi hư rồi, nhà cậu có máy sấy không?"

Trì Thanh: "Chờ chút."

Con mèo kia không ngờ mình đã ngoan ngoãn nghe lời nằm ngủ trong nhà khách, Trì Thanh vẫn thả tên ở đối diện vào nhà. Đuôi nó dựng thẳng lên, mặt trợn tròn làm tư thế phòng bị, nhìn Trì Thanh rồi lại nhìn Giải Lâm. Sau khi vào, người kia cúi đầu sửa soạn tay áo,

rồi kéo cổ áo, cuối cùng ngồi xuống cố ý chọc nó.

Hai tay Giải Lâm cầm lấy hai móng trước của mèo, lại gần tai nó nói: "Chẳng phải mày ghét tao sao, cho mày một cơ hội, cào tao một cái."

Con mèo ra sức vùng vẫy trong tay hắn.

"Meo (Anh bị điên à)!"

Giải Lâm vừa mới vén tay áo lên, cổ tay sạch sẽ, mỉm cười thương lượng với nó: "Gặp người mình ghét chỉ biết chạy là vô dụng, cái móng dài của mày mọc ra để làm gì, có biết cào người không? Cào xong thì tao thả."

Con mèo càng ra sức vùng vẫy trong tay hắn hơn, dù nó không thích Giải Lâm nó cũng không muốn cào hắn. Trong cuộc đời mèo của mình, nó chưa từng cào người, từ nhỏ đã được trại nuôi mèo dạy dỗ rất tốt.

Chó vội cũng biết nhảy tường, huống hồ là một con mèo.

Lúc đang giãy giụa, móng mèo vô tình cào trầy một đường trên cổ tay Giải Lâm.

Giải Lâm nhìn dấu vết trên cổ tay và mu bàn tay của mình, rất hài lòng thả nó ra: "Tuy không sâu… nhưng cũng đủ rồi, mày cào sớm chút chẳng phải không sao rồi à."

Mèo trốn xuống dưới sô pha như bay: "Meo méo meo (Anh đúng là bị điên)!"

Thế là lúc Trì Thanh tìm được máy sấy bước ra khỏi nhà tắm đưa cho Giải Lâm thì phát hiện tổng cộng chưa đến hai phút, trên tay người này lại có thêm một vết thương sáng chói.

Trì Thanh: "…". ryệ chíh ở # rù ryệ. #

Giải Lâm: "Mèo của cậu cào."

Tuy Trì Thanh đơn phương có mâu thuẫn với con mèo, nhưng mấy hôm nay cũng hiểu tính cách nhát gan của nó: "Bình thường nó không lộ móng."

Giải Lâm duỗi cổ tay ra, ngón tay của tay còn lại khẽ lướt qua vết cào chảy máu, lau đi vết máu: "Vậy thì cậu phải hỏi nó, vừa rồi tôi chỉ muốn sờ nó thôi." Giải Lâm nói đến đây, đưa ra mục đích cuối cùng, "Tóm lại cậu nói phải làm sao đây? Tay tôi đau, e rằng không sấy tóc được."

"Oan có đầu nợ có chủ." Trì Thanh chỉ con mèo, không chấp nhận cái cớ ăn vạ này, "Anh bảo nó sấy giùm anh."

Giải Lâm: "?"

Trì Thanh: "Dù gì tôi cũng thấy con mèo này chướng mắt rất lâu rồi, muốn chém muốn giết, tùy anh."

Nếu như con mèo kia có thể nghe hiểu tiếng người, nó sẽ nhận ra mình sống trong lòng bàn tay của hai người này cực kỳ khó khăn. Nó chỉ là một con mèo mà thôi, sao lại đụng phải hai tên điên vậy chứ?

Về phần Giải Lâm có điệu bộ cậu không sấy cho tôi thì tôi không đi, cuối cùng Trì Thanh đành phải đổ vỏ giùm con mèo kia. Sau khi xác nhận với Nhậm Cầm con mèo này đã được tiêm vắc xin, mặt anh lạnh lùng đè Giải Lâm lên sô pha sấy tóc giùm hắn.

Tóc Giải Lâm ướt sũng, gió ấm từ trong máy sấy thổi ra, trước khi ngón tay Trì Thanh xoa tóc của Giải Lâm có hơi chần chừ. Anh không thể mang găng tay sấy tóc giùm hắn, nếu không thì đến lúc

đó găng tay cũng sẽ ướt.

Ngay sau đó, cơn gió kia cuốn mấy sợi tóc đen lướt qua đầu ngón tay đang ngừng giữa chừng của Trì Thanh.

Sợi tóc lạnh nhưng gió lại nóng.

Trì Thanh ngẩn người, sau đó mới chuyển động cổ tay, đổi hướng gió.

Tóc của Giải Lâm có hơi dài, phần lớn thời gian đều chải thành ngôi giữa, có đôi khi tóc mái trước trán sẽ chải hết ra phía sau, tính tác động của ngũ quan càng mạnh hơn, giống như công tử, hắn rất thích hợp mặc tây trang, người này lúc không cười sẽ khiến Trì Thanh nghĩ đến rượu vang đỏ.

Màu đỏ vừa u ám vừa rực rỡ, mối nguy hiểm không thể đến gần.

Trì Thanh đứng đó, nhìn xuống từ góc này của anh, cổ áo của Giải Lâm mở rất vừa tầm, nửa che nửa đậy, phần dưới xương quai xanh cũng có thể loáng thoáng nhìn thấy đường nét. Xuống chút nữa, đường nét cơ thể ẩn giấu dưới lớp vải áo sơ mi. Góc độ này chọn giống như đang chụp tạp chí.

Trì Thanh dời tầm mắt: "Anh không lạnh sao?"

Giải Lâm: "Mới tắm xong, có hơi nóng, sao thế?"

Trì Thanh muốn nói "kéo áo lên", nhưng như thế này lại giống như anh rất để ý chuyện này. Anh bình tĩnh tăng thêm sức gió, tính mau chóng sấy cho xong.

Con mèo kia nằm dưới sô pha có hơi chán, cẩn thận thò nửa cái đầu nhỏ ra, cắm cọ lên sàn nhà nhìn hai người họ.

Thực ra chuyện sấy tóc rất riêng tư.

Gió mềm, tóc cũng mềm, mang theo sự thân mật rất bí ẩn.

Loại thân mật này từ trước đến nay cách thế giới của Trì Thanh rất xa. Nó giống như ép Trì Thanh đến một góc nào đấy, phải nhìn thẳng vào những suy nghĩ lung tung kia của bản thân anh gần đây. Nhịp tim và giấc mơ đều muốn tìm một lối ra.

Giải Lâm vươn tay muốn sờ xem tóc mình đã khô hay chưa, vừa mới nhấc tay lên, khi đưa ra sau sờ thì vừa vặn đụng phải tay của Trì Thanh không kịp rút về.

Giọng nói của hắn rất thấp, cảm thán: [Sấy một đầu tóc nhanh như thế à?]

Trì Thanh chỉ muốn mau chóng đặt máy sấy xuống, suy nghĩ của anh bị khuấy như tơ vò: "Bảy phút, cũng không nhanh. Nếu anh thấy chưa sấy đủ thì tự cầm sấy tiếp đi. Tôi muốn ngủ rồi."

Trì Thanh nói muốn ngủ xong, thật sự không để ý đến hắn nữa, để một mình Giải Lâm ở phòng khách dọn dẹp ổ cắm với dây điện. Tuy hắn ôm mục đích qua đây cố ý bảo Trì Thanh sấy tóc giùm mình, nhưng khi Trì Thanh sấy cho hắn thật, trong đầu hắn cũng bắt đầu bị chập mạch.

Trong đầu đều là cảm giác tay Trì Thanh mơ hồ chạm vào tóc hắn.

Đến khi hắn quấn dây điện gọn gàng xong, lúc này mới hoàn hồn lại.

Hắn bất giác tóm được một chi tiết rất kỳ lạ.

Vừa rồi hắn chê thời gian trôi qua quá nhanh, nhưng hắn không hề nói ra. Vậy làm sao Trì Thanh trả lời vô cùng chính xác câu nói trong lòng hắn?

Đổi một cách nói khác, không phải không có khả năng Trì Thanh không đoán trúng, nhưng giọng điệu của Trì Thanh cũng quá chắc chắn rồi.

Chắc chắn đến mức giống như… hai người bọn họ chỉ đang nói chuyện bình thường, Giải Lâm nói một câu, Trì Thanh đáp một câu mà thôi.

Nhưng rõ ràng hắn không nói một chữ nào.

Loại suy nghĩ lưu luyến như chê thời gian sấy tóc quá nhanh này tạm thời chỉ có thể âm thầm giấu trong lòng.

Trong phòng khách chỉ mở một ngọn đèn cảm ứng, Giải Lâm cụp mắt, im lặng đứng trong bóng tối. Các chi tiết trước đây kéo nhau đến, giống như rất nhiều mảnh vỡ được ghép lại với nhau, cuối cùng tạo thành một bức tranh giải ra câu đố.

"Cậu ta ưa sạch sẽ, không thích người khác đụng mình."

"Cậu ta đi đến đâu cũng đeo găng tay màu đen."

Ở cửa nhà tắm.

Trì Thanh cầm bịch ni lông nói với Quý Minh Nhuệ:

"Đứng đó nhìn tôi làm gì, không vào bắt người à?"

"Nhậm Cầm rất có thể là người bị hại tiếp theo."

"Không có bất cứ manh mối nào chỉ về phía Nhậm Cầm, sao cậu biết được?"

Lúc ở trong căn hộ mà Lucas thuê, sau khi đụng vào Lucas thì thái độ của Trì Thanh trở nên khác thường, cùng bọn họ đến hiện

trường.

"… Cậu rất khác thường đó trợ lý Trì, vừa rồi ăn xong rõ ràng có thể về sớm nhưng lại cứ muốn đến đây điều tra hiện trường, không phù hợp với tác phong của cậu."

"Vừa rồi tên tiếng nước ngoài kia đụng tay cậu, cậu cũng không có động tĩnh."

"Cậu đang tìm gì thế?"

….

Những đoạn vụn vặt dần dần tập hợp lại.

Cuối cùng ngừng lại ở đoạn đối thoại ban nãy…

Sấy một đầu tóc nhanh như thế à?

Bảy phút, cũng không nhanh.

"Meo…."

Một tiếng mèo kêu yếu ớt phát ra từ dưới ghế sô pha.

Con mèo kia trừng mắt nhìn Giải Lâm, dường như đang hỏi "sao anh còn không đi".

Giải Lâm khom người, đặt mấy sấy xuống: "Được rồi, đi ngay đây."

"Mày giống hệt chủ của mày, chuyện không chào đón này thật sự giống y như đúc." Giải Lâm bất đắc dĩ nhìn nó lộ móng ra bên ngoài, nhỏ giọng nói thầm, "… Muốn giấu thì giấu cho kỹ vào, lộ móng ra bên ngoài sợ người ta không biết sao?"

Chương 82: C82: Bông tai

Dịch: LTLT

Ngô Chí say cả đêm, lúc tỉnh lại thì nhận được lời khen của Giải Lâm: Đưa ra ý kiến được đó.

"…"

Một lúc lâu gã mới nhớ ra ý kiến này là có ý gì.

Đó chẳng phải là ý kiến trước đây anh nói với em sao?

E rằng mấy hôm nay đầu óc của anh em gã không tốt lắm.

Sau đó Ngô Chí lướt xuống, tiếp theo lại nhìn thấy một câu: Ngày mai chú mày nghĩ cách hẹn một buổi, rủ trợ lý của tôi với cảnh sát Quý luôn.

Giải Lâm chỉ muốn tìm lý do hẹn Trì Thanh ra ngoài. Hắn hẹn riêng thì rất khó tìm được cớ, với lại theo tính cách của Trì Thanh thì tám phần sẽ không chịu ra ngoài.

Đành phải tìm người mượn danh nghĩa.

Ngô Chí gọi một cuộc điện thoại, gã loại hết sinh nhật của tất cả mọi người trong bụng: "Gần đây không có sinh nhật của ai, cũng không có ai đi nước ngoài về, em rảnh rỗi tổ chức cuộc hẹn gì đây?"

Giải Lâm: "Muốn tìm thì sẽ tìm được, tóm lại chuyện này giao cho

chú mày.”

Trì Thanh ngồi trong phòng khách đọc sách, ngón tay cầm trang giấy lật qua. Ngô Chí được thêm bạn từ lâu nhưng chưa từng nói chuyện lần nào bỗng nhiên đến tìm anh.

Ngô Chí: Chào anh!

“…”

Trì Thanh: Có việc gì?

Bị Giải Lâm uy hiếp, Ngô Chí khó khăn gõ chữ trên màn hình điện thoại: Ngày này một ngàn ngày trước, là ngày lần đầu tiên tôi thất tình… Vì để kỉ niệm lần đầu tiên của tôi, tôi muốn tổ chức một buổi hẹn… Mời anh với nhóm cảnh sát Quý đến tham dự.

Trì Thanh không trả lời thẳng Ngô Chí, anh chuyển tiếp tin nhắn của Ngô Chí cho Giải Lâm.

– Đầu óc bạn anh có vấn đề à?

Giải Lâm cũng không ngờ trong đầu tên Ngô Chí đều là cỏ, một cái bao cỏ đi đi lại lại. Bảo gã tìm cớ, gã lại có thể tìm được cái cớ tệ như vậy, góc độ tìm thấy còn tệ hơn là đỡ bà cụ băng qua đường.

Giải Lâm không thể nói không quen biết người tên Ngô Chí này, chỉ có thể coi như không biết gì cả.

– Đầu óc cậu ta có chút vấn đề.

Trì Thanh trả lời: Nên đi khám.

Vốn dĩ Trì Thanh không định tham gia buổi hẹn bất ngờ này, nhưng hôm sau đúng lúc anh đi gặp Quý Minh Nhuệ, Quý Minh Nhuệ rất

hứng thú với cuộc hẹn này, nhóm ba người nhất trí quyết định đến xem, cứ thế tiện thể mang theo Trì Thanh.

Nghĩ rằng người đến tham dự đều là người hành nghề cảnh sát, Ngô Chí rất chu đáo tìm một quán karaoke vô cùng chính thống, bố cục trang trí giống như phong cách mà các bác lãnh đạo sẽ thích, thiếu chút nữa làm một tấm bảng với ba chữ "vỹ quang chính" treo ở trước cửa phòng riêng. Lúc nhóm người Trì Thanh bước vào, bài hát được phát đầu tiên là "Trên cánh đồng của hi vọng".

"Lý tưởng của chúng ta ở trên cánh đồng hi vọng…"

"Mầm non đang vươn lên trong mồ hôi của nông dân…"

"Dê bò trưởng thành trong tiếng sáo của người chăn nuôi…"

Ngô Chí đang ngồi thẳng lưng trên sô pha, lén gửi tin nhắn cho Giải Lâm: "Người đã đến rồi, sao anh chậm thế?"

Quý Minh Nhuệ bị bài hát này làm cho giật mình: "Không cần thế này đâu…"

Ngô Chí đặt điện thoại xuống, cười nói: "Cần chứ cần chứ, tôi không chỉ muốn ca ngợi tổ quốc mà còn muốn ca ngợi các anh. Chính vì có sự vất vả làm việc của các anh mà thành phố Hoa Nam mới có thể yên ổn như thế này."

Ngô Chí đẩy trà ở trước mặt qua đó: "Mấy anh uống trà đi."

Trong quán karaoke không có lấy một thùng rượu, trên bàn đặt một bình trà Đại Hồng Bào.

Trì Thanh xác nhận lại lần nữa, người bạn này của Giải Lâm đúng là đầu óc có chút vấn đề.

Tuy Quý Minh Nhuệ là nhân viên cảnh sát, nhưng cuối tuần hiếm khi

được nghỉ ngơi, cũng không đến mức phải trải qua đời sống giải trí nhạt nhẽo như này, giống như đang tăng ca vậy: "Thật sự không cần…"

Tô Hiểu Lan: "Có lẽ anh có chút hiểu lầm về chúng tôi rồi."

Trong mấy người bọn họ chỉ có Khương Vũ ngoan ngoãn bưng ly trà lên: "Trà này cũng rất ngon."

Mấy người bọn họ chọn bài hát, Trì Thanh ngồi bên cạnh cầm một bình nước suối chưa mở.

Trì Thanh đeo găng tay, vặn nắp chai: "Cậu… kỉ niệm lần đầu tiên thất tình à?"

Ngô Chí gật đầu: "Đúng."

Trì Thanh: "Năm nào cũng kỉ niệm sao?"

Ngô Chí bất chấp, tiếp tục gật đầu.

Trì Thanh uống một ngụm nước, anh nói: "Ngày này năm sau, cậu có thể đến chỗ cách cửa hàng này một ngàn mét, có ích hơn chỗ này nhiều."

Ngô Chí tìm cách cửa hàng này một ngàn mét là chỗ nào, kết quả tìm kiếm của điện thoại nhảy ra: Bệnh viện khoa não.

Ngô Chí: "…"

Có phải người này hơi gắt không?

Thực ra Trì Thanh không muốn hỏi hôm nay có phải ngày kỉ niệm quái gì không, anh muốn hỏi sao Giải Lâm còn chưa đến, nhưng lời sắp nói ra lại bỗng nhiên biến thành một câu hỏi không liên, anh

cũng không hứng thú chút nào.

Nếu như Giải Lâm đ ến, chắc sẽ gửi tin nhắn cho anh trước.

Hoặc là tìm anh tám chuyện gì đấy.

Trì Thanh nghĩ đến đây, mặt không cảm xúc nhìn điện thoại, không có tin nhắn chưa đọc.

Thế là anh đặt điện thoại xuống, nhưng lúc Quý Minh Nhuệ cầm micro, hắng giọng chuẩn bị hát thì ánh mắt anh nhìn qua Quý Minh Nhuệ dừng lại trên cánh cửa phòng màu nâu đậm.

Cánh cửa ấy dường như cảm nhận được ánh mắt của anh, một lát sau, có giọng nói của nhân viên phục vụ xuyên qua cánh cửa truyền vào, ngay sau đó một bàn tay mở cửa ra.

"Cảnh sát Quý." Giải Lâm ung dung đến trễ, dựa vào cánh cửa, hờ hững vỗ tay khen, "Giấu nghề nha."

Thực ra Quý Minh Nhuệ hát cũng không hay lắm, giọng hùng hồn, âm không đúng nhịp, nhưng miễn cưỡng có khí thế. Anh ta hát xong nửa đoạn của bài "Thời gian tỉnh mộng" nói: "Cũng được cũng được, thánh hát karaoke trong đồn cảnh sát chính là kẻ hèn này."

Quý Minh Nhuệ tranh thủ thời gian phát nhạc đệm trả lời hắn, sau đó hát tiếp.

Nhưng phần biểu diễn tốn sức này của anh ta chẳng ai để ý.

Từ sau khi Giải Lâm xuất hiện ở cửa, ánh mắt của tất cả mọi người đều không hẹn mà cùng nhìn về phía hắn.

Miệng của Ngô Chí hơi mở, phun ra hai chữ: "Ôi đệt."

Cuối cùng gã cũng biết vì sao Giải Lâm lại đến muộn như thế rồi,

hóa ra là bỏ công ăn diện.

Bình thường Giải Lâm rất coi trọng cách ăn mặc, sẽ dùng keo xịt tóc tạo kiểu, áo khoác, đồng hồ không cái nào lạc quẻ. Nhưng những cách ăn mặc trước đây vẫn khá bình thường, thuộc kiểu đơn giản. Còn bộ trang phục hắn mặc hôm nay khác với phong cách thường ngày. Hắn mặc giống như "công tử" của hộp đêm, còn là kiểu nổi nhất không gọi được.

Hắn chải một bên tóc ra sau, bên còn lại thì để xõa, tóc mái rơi trên đuôi mắt, hiếm khi mặc áo khoác dài casual, bên trong không phối với áo sơ mi như thường lệ, chỉ mặc một áo thun trắng, tay đeo hơn hai chiếc nhẫn.

Ngô Chí nói thầm: … Cách ăn diện của trai tồi tiêu chuẩn trong hộp đêm, Giải Lâm muốn khoe sắc sao?

Giải Lâm dựa ở cửa, đang dặn dò nhân viên chuyện gì đấy, sau đó hắn khép hai ngón tay lại, khẽ giơ về phía ngoài, ra hiệu nhân viên có thể lui xuống rồi.

Sau khi bước vào, hắn ngồi xuống cạnh Trì Thanh, thấy một chục chai bia mà đám Quý Minh Nhuệ mới gọi để trên bàn thì nhíu mày, hỏi han Trì Thanh: "Cậu uống cái gì?"

Trì Thanh chỉ tai, tỏ ý không nghe rõ.

Thế là Giải Lâm ghé lại gần, hỏi lại một lần nữa: "Tôi hỏi, cậu uống cái gì?"

Lần này Trì Thanh nghe rõ rồi, nhưng trong phòng quá ồn, lười nói chuyện, anh bèn chỉ chai nước trước mặt.

Giải Lâm khom người nhìn, xác nhận là nước khoáng mới yên tâm.

“Tôi còn tưởng bọn họ không gọi đồ uống cho cậu.” Lúc đặt chai nước về lại, Giải Lâm nói, “Sợ cậu bị bọn họ chuốc say.”

Tuy mỗi lần uống say Trì Thanh đều quấn lấy hắn, nhưng thấy dáng vẻ rất khó chịu của Trì Thanh mỗi ngày, tốt nhất vẫn là đừng đụng.

Giải Lâm thông qua hai câu hỏi vừa rồi, phát hiện chỗ tốt của phòng riêng. Thế là lời nói dần dần trở nên nhiều hơn, thỉnh thoảng hắn sẽ kề sát tai Trì Thanh nói chuyện, lúc thì hỏi Trì Thanh đến bao lâu rồi, lúc thì nói sao không nói trước với hắn.

Nội dung nói chuyện đều là lời nói nhảm không có ý nghĩa, nhưng hơi thở ở gần bên tai Trì Thanh khiến anh không thể phớt lờ.

Trì Thanh nhích qua một bên: “Anh phiền quá.”

Giải Lâm đuổi theo, giả điếc: “Phòng ồn quá, không nghe thấy.”

“…”

Giải Lâm lại hỏi: “Đói không?”

“Có muốn gọi vài món ăn không?”

Trì Thanh nói thầm, anh có thể im lặng là tốt hơn bất cứ điều gì rồi.

Ngô Chí kéo góc áo Giải Lâm: “Em đói.”

Giải Lâm liếc hắn, EQ cao trong ngày thường không còn tồn tại: “Chú mày đói thì gọi đi, nói với tao làm gì.”

Ngô Chí: “…” Đệt.

Trì Thanh nghe Giải Lâm ở bên cạnh lải nhải một hồi xong, anh cảm thấy ngồi trong phòng này dễ chịu hơn trước khi hắn chưa đến nhiều.

Bên tai chưa yên tĩnh được mấy phút, rất nhanh lại vang lên bốn chữ: "Đưa tay cho tôi."

Trì Thanh không hiểu gì hết.

Sau khi đưa tay qua, anh thấy Giải Lâm lấy ra một chiếc bông tai màu bạc từ trong túi áo khoác đặt vào tay anh.

Găng tay màu đen càng làm màu sắc bông tai lạnh lẽo hơn.

Giải Lâm nói: "Đi vội quá, quên đeo lên, đeo giùm tôi đi."

Trước đây Trì Thanh chưa từng nhìn thấy Giải Lâm đeo bông tai: "Anh có bấm tai sao?"

Giải Lâm là một hồ ly tinh đủ tư cách, còn bấm tận mấy lỗ: "Bấm lúc đi học, nhưng mà bình thường không hay đeo, mấy chỗ khác gần như đều bị bít lại rồi, chỉ còn một cái." Hắn nói xong thì kéo lấy tay Trì Thanh trong ánh sáng lờ mờ của căn phòng, ra hiệu Trì Thanh sờ lỗ tai của mình.

Trì Thanh đeo găng tay, thực ra không sờ được gì, nhưng anh vẫn chạm vào xương tai của Giải Lâm.

Trì Thanh: "Nếu bình thường không hay đeo thì hôm nay đừng đeo."

Giải Lâm: "…"

Tôi cố tình mang đến để dụ dỗ cậu, chỉ tìm chỗ bấm tai đã tìm nửa ngày rồi.

Cậu nói với tôi đừng đeo?

Giải Lâm nói kiểu gì cũng không thể bỏ qua cho Trì Thanh.

“Trước khi đi, tôi có đến nhà cậu cho mèo ăn rồi.” Giải Lâm nói, “Bây giờ bảo cậu đeo bông tai cho tôi cậu lại không chịu, cậu có lương tâm không?”

Trì Thanh suýt chút quên mất, bây giờ mình có việc nhờ cậy người ta.

Mèo còn đang chờ hắn cho ăn.

Trì Thanh nhìn chiếc bông tai đang nằm trong lòng bàn tay, nói: “Được rồi, im miệng, tôi thử xem.”

Điều kiện của căn phòng này không thể nào dựa vào mắt thường để đeo bông tai, chỉ có thể dùng tay lần mò. Một lát sau, Trì Thanh không tình nguyện tháo găng tay ra, Giải Lâm rất tự giác chống tay lên mép sô pha, cúi người qua.

Hắn còn xịt chút nước hoa lên người, mùi hương gỗ rất nhạt, rất giống với mùi hương mà Trì Thanh ngửi thấy khi đứng trước cửa nhà hắn lúc hắn tắm xong vào ngày hôm đó.

Ngón tay khô ráo của Trì Thanh vén tóc mái đang xõa xuống của Giải Lâm, chạm vào vành tai của hắn.

Chỗ hát karaoke, micro trong tay Quý Minh Nhuệ bị Tô Hiểu Lan giật lấy. Thẩm mỹ giữa nam và nữ có sự khác biệt rất lớn, bài hát Tô Hiểu Lan chọn là một bản tình ca rất dịu dàng. Bình thường lúc không gào thét, giọng nói của cô vô cùng điềm tĩnh: “Trời mưa làm ướt mắt anh…”

“Một cơn mưa to, em nhìn thấy anh.”

Giấy dán tường trong căn phòng này là giấy dán kiểu cũ, sau khi đèn tối đi ánh sáng bị bóng người cắt thành từng mảnh nhỏ.

Trì Thanh sờ mấy lần mới sờ đến lỗ bấm của Giải Lâm, tay còn lại của anh lần theo chỗ vừa rồi sờ thấy, từ từ đeo bông tai vào.

Giải Lâm nghiêng mặt, lặng lẽ chú ý đến phản ứng của Trì Thanh.

Sau đó, hắn buông tay đang đặt trên mép ghế sô pha, ngón tay hơi nhấc lên, vén tóc bên tai Trì Thanh, đột ngột nhéo phần d ái tai của Trì Thanh. Tay Trì Thanh khựng lại, bông tai lệch đi vài tấc, suýt nữa đâm vào thịt.

Giải Lâm hít hà một tiếng.

Trì Thanh: "Anh đừng lộn xộn, tôi không ngại đâm thêm một lỗ cho anh đâu."

Giải Lâm đau thì đau nhưng tay vẫn chưa buông ra.

Ngón tay anh dán sát vào d ái tai vừa trơn vừa mềm của Trì Thanh, trước khi thả ra còn vuốt nhẹ, giải thích: "Muốn xem thử cậu có bấm tai hay không…"

Chuyện bấm tai này đương nhiên Trì Thanh không có, ngay cả tay anh còn không cho đụng huống hồ là tai.

Chương 83: C83: Đầu hàng

Dịch: LTLT

Sau khi đeo bông tai, tạo hình của Giải Lâm trông càng chói mắt. Hắn vốn có một gương mặt "không chịu yên ổn"*, đặc biệt là hắn còn ở bên cạnh phục vụ chu đáo mọi mặt, thỉnh thoảng ghim trái cây đưa qua, khiến Trì Thanh có ảo giác liệu mình có nên trả tiền không. (từ gốc là 不安于室, chỉ người phụ nữ đã có gia đình nhưng lại có suy nghĩ ngoại tình)

Nếu như Giải Lâm không làm cố vấn, chỉ cần dựa vào vẻ ngoài này tùy tiện dạo một vòng bên ngoài chắc cũng có thể kiếm được không ít tiền.

… Với lại, chiếc bông tai chói mắt nhất trên người hắn còn là tự mình đeo lên cho hắn.

Trì Thanh cảm thấy nhiệt độ trong phòng càng ngày càng cao, cuối cùng từ chối trái cây mà Giải Lâm lấy tăm ghim đưa qua: "Tôi đi vệ sinh."

Sau khi Trì Thanh đi, Ngô Chí ở bên cạnh chìa tay ra: "Anh Giải Lâm, em cũng muốn ăn trái cây."

Giải Lâm bỏ trái cây vào miệng, ném một cây tăm cho gã: "Chú mày không có tay à?"

Ngô Chí nước mắt rưng rưng: "Anh thay đổi rồi, trước đây anh không có như này… Trước đây anh sẽ quan tâm em có lạnh không,

có đói không, tâm trạng có tốt không."

Câu nói này của Ngô Chí không hề giả.

Trước đây, EQ của Giải Lâm giống như phân phát không lấy tiền vậy, có đôi khi nhìn vào đôi mắt "ẩn ý đưa tình" của hắn, Ngô Chí còn nghi ngờ quan hệ của mình với người anh em này.

Giải Lâm quen tạo ảo giác cho người khác, hơn nữa ảo giác này còn không phân biệt nam nữ. Lúc mới quen biết, Ngô Chí không biết tính cách này của hắn, chơi chung được mấy ngày thì ôm eo, vẻ mặt nghiêm túc nói với Giải Lâm: "Này, có chuyện này em phải nói rõ với anh trước, em thẳng đó nha."

Khi nghe thấy câu này, nụ cười mười phân vẹn mười, đúng mực trên gương mặt Giải Lâm ở đối diện mới hé ra: "Chú mày bị điên à?"

Ngô Chí lần đầu tiên gặp phải chuyện này, ngại ngùng nói: "Chỉ là em nhắc anh trước."

Giải Lâm phì cười, lời nói trong miệng lại không ấm áp giống như vẻ mặt hắn: "Tiền cơm tự trả, người phụ nữ vừa rồi tự cua, sau đó cho chú mày ba phút, biến mất khỏi mắt tao."

Ngô Chí: "…"

Micro về lại tay Quý Minh Nhuệ.

Đoạn dạo đầu bài hát có âm lượng cao át mất câu sau của Giải Lâm.

"Trước đây là trước đây, bây giờ tao có người mình thích rồi." Giải Lâm nói với âm lượng chỉ bản thân hắn nghe được, "… Ai thèm quan tâm chú mày nữa."

Khoảng thời gian Trì Thanh đi vệ sinh về thì nhóm người này đã đổi cách giải trí rồi.

Micro bị ném qua một bên, năm người tụm lại thành một vòng.

Giải Lâm xắn tay áo khoác lên, trong tay cầm một bộ bài. Hắn đang xào bài, thao tác vô cùng trôi chảy: "Thật hay thách, nể mặt tham gia nhé?"

Quý Minh Nhuệ muốn nói để Trì Thanh ngồi ngoài đi, cậu ta chưa bao giờ tham gia trò chơi kiểu này.

Nhưng lúc Giải Lâm chẻ bài, trải bài lên trên chiếc bàn trước mặt, một câu "chẳng lẽ cậu không dám chơi" đã thành công đạt được mục đích.

Trì Thanh: "Nói ai không dám."

Không biết có phải ảo tưởng của Quý Minh Nhuệ không mà anh ta luôn cảm thấy tính cách của Trì Thanh đã "cởi mở" hơn trước nhiều.

Trì Thanh hiếm khi tham gia hoạt động nhóm kiểu này, cũng không hiểu mấy trò chơi này phải chơi thế nào. Anh tiện tay rút vài lá bài, cuối cùng mọi người lật bài trong tay ra so điểm, điểm của Trì Thanh ít nhất.

Ánh mắt của tất cả mọi người nhìn về phía anh.

"Chọn cái nào?" Giải Lâm hỏi.

Trì Thanh thả lá bài trong tay ra, sau khi so sánh mức độ nguy hiểm của hai lựa chọn anh nói: "Nói thật."

"Được."

Giải Lâm đưa điện thoại của Quý Minh Nhuệ qua, trên điện thoại có một ứng dụng, ứng dụng này có thể lập tức chọn nội dung phải nói

thật.

Sau khi nhảy loạn xạ trên màn hình điện thoại, chữ dần dần dừng lại, hiển thị một dòng chữ: Nói ra một bí mật của bạn.

Ngô Chí phụ trách tạo bầu không khí, ở bên cạnh bắt đầu ồn ào: "Nói đi, nói đi."

Bí mật.

Có thể nói ra thì không còn gọi là bí mật nữa.

Những bí mật của Trì Thanh mà nói ra e rằng sẽ bị coi là một kẻ điên sau đó đưa đến bệnh viện tâm thần.

Vả lại, anh đã giấu quá lâu, dù thật sự có cơ hội nói ra cũng không biết bắt đầu từ đâu.

Trì Thanh nhìn kẻ tổ chức đang hét ồn ào: "Ngày kỉ niệm thất tình này, cậu ăn mừng cũng rất vui vẻ đó."

Ngô Chí nghẹn họng: "Thực ra tôi miễn cưỡng vui vẻ thôi, giả vờ kiên cường. Mọi người đều là người trưởng thành, cảm xúc thật của người trưởng thành thường không thể hiện trên mặt đâu."

Có chơi có chịu.

Trì Thanh hỏi quy tắc trò chơi: "Nếu không nói thì sao?"

Ngô Chí đẩy mấy ly rượu đã rót sẵn trên bàn, hóng chuyện không sợ to chuyện, cười xấu xa nói: "Nếu không nói thì phạt rượu."

Gã hoàn toàn quên mất lần đầu tiên gặp nhau, Trì Thanh từng nói mình không thể uống rượu.

Trì Thanh nhìn ly rượu kia mấy lần, nói thầm quả nhiên không nên chơi gì với bọn họ.

Đây là đường chết, hai bên đều không thể chọn.

Anh đang định nói "không uống được, đổi hình phạt khác" thì bàn tay đang đeo mấy chiếc nhẫn của Giải Lâm từ bên người anh duỗi ra, bàn tay đó cầm ly rượu trước mặt anh lên, khớp xương rõ ràng của hắn cầm lấy ly rượu đang bốc hơi lạnh.

Trước đây lúc Giải Lâm chỉ đeo một chiếc nhẫn giả vờ không phải người độc thân đã chẳng giống một chút nào, bây giờ đeo nhiều như thế trông càng không giống.

Ngô Chí trợn to mắt: "Không chơi gian lận như này nhé."

Gã vừa nói xong, ly rượu trong tay Giải Lâm đã cạn.

Giải Lâm đặt ly rượu không lên trên bàn, một ly rượu mặt không đỏ tim không đập: "Cậu ấy thua thì tính tôi, tôi uống thay cậu ấy."

Ngô Chí: "Anh như này thì không vui rồi…"

Gã nói đến đây thì lại đổi ý, giơ hai ngón tay lên: "Uống giùm phải hai ly."

Bình thường Giải Lâm không uống rượu cùng bọn họ, tự kiểm soát rất nghiêm, lần nào cũng chỉ nếm qua rồi dừng, uống một hai ly xong thì ngồi bên cạnh chơi điện thoại, hiếm khi có cơ hội rót rượu cho hắn.

Tối hôm nay Trì Thanh giống như ra ngoài mà không xem lịch, vận may vòng này còn tệ hơn vòng trước.

Đống rượu trên bàn Giải Lâm uống hết một nửa.

Trì Thanh luôn tránh bia rượu, lần đầu tiên có người chắn rượu giùm anh thế này. Anh chơi hai vòng đã muốn rút khỏi trò chơi: "Thôi đi."

Giải Lâm: "Không sao, cũng không phải cậu uống."

Trong giọng nói của Trì Thanh mang theo lo lắng mà ngay cả bản thân anh cũng không chú ý đến: "Anh uống một chai rồi."

Giải Lâm lắc lắc rượu còn lại trong ly: "Còn có thể uống thêm mấy chai nữa. Yên tâm, chúng tôi là đám con nhà giàu ăn nhậu chơi bời, uống rượu giống như uống nước. Tóm lại không giống cậu, một ly đã gục."

"Nếu như cậu thật sự để ý cũng được." Hầu kết của Giải Lâm chuyển động, uống ly rượu kia, sau đó ngoắc tay về phía Trì Thanh, "Qua đây."

Giải Lâm đặt lòng bàn tay hơi lạnh của mình l3n đỉnh đầu Trì Thanh, xoa nhẹ đầu anh một cái.

Trì Thanh: "…?"

Giải Lâm: "Tôi phạt cậu, chuyện này coi như huề."

Vòng thứ hai của trò chơi đổi sang cách chơi khác.

Đổi thành đoán bài trong tay đối phương, so sánh mấy lá bài trong tay mình lớn hay nhỏ, đoán trúng lớn nhỏ thì coi như thắng.

Trì Thanh nhân lúc Giải Lâm đi nhà vệ sinh, chần chừ một hồi cuối cùng bình tĩnh tháo găng tay ra.

Cái tên Ngô Chí này có thời gian ngâm mình trong mấy chỗ ăn chơi quá lâu nên chơi trò gì cũng đều rất rành, rõ ràng mấy lá bài trong tay đều là bài nhỏ nhưng vẫn có thể lừa Quý Minh Nhuệ: "Tôi nói với

anh này, khuyên anh cẩn thận một chút, đừng trách anh em không nhắc anh."

Ngô Chí chơi rất hăng, gã rót rượu cho Giải Lâm nhiều như thế rất có cảm giác thành tựu.

Gã buông thõng cánh tay, hoàn toàn không để ý đến cảm giác nhỏ xíu, giống như lông vũ khẽ rơi xuống.

[Anh nhất định nghĩ rằng mấy lá trong tay tôi là bài lớn ha ha ha ha ha, tôi chơi trò này chưa từng thua!]

Trì Thanh cụp mắt, bản thân anh cũng không biết mình đang làm gì.

Rõ ràng ghét đụng vào người khác nhất, cũng không thích đọc suy nghĩ người khác nhưng trong lòng lại có suy nghĩ, suy nghĩ đó nói rằng không muốn thua, không muốn để Giải Lâm uống rượu nữa.

Anh rút tay về, trong lúc Quý Minh Nhuệ còn đang chần chừ, đặt bài nhỏ.

Ngô Chí yên lặng: "Anh suy nghĩ lại không?"

Trì Thanh: "Không cần."

Ngô Chí siết chặt mấy lá bài trong tay: "Bài trong tay tôi thật sự rất lớn đó."

Trì Thanh: "Ờ."

Ngô Chí: "…"

Giải Lâm quay lại, Ngô Chí đã bị rót năm sáu ly rượu: "Người này là bug à, anh ấy hack à? Sao lần nào anh ấy cũng đoán trúng!" Ngô Chí bị trả thù kêu r3n, "Chuyện này không khoa học, theo xác suất thì tôi nên thắng một lần chứ, anh ấy biết đọc suy nghĩ à?"

Giải Lâm vịn vai Ngô Chí, đẩy gã ra, lúc nghe thấy ba chữ "đọc suy nghĩ" thì hắn hơi ngẩn người, sau đó ánh mắt lướt qua bàn tay đã tháo găng tay của Trì Thanh, đổi đề tài: "Chú mày nói gì đó, uống mấy ly rồi?"

Ngô Chí đưa tay đếm.

Số ly rượu giống hệt với số ly lúc nãy hắn bị Ngô Chí rót, không nhiều hơn cũng không ít hơn một ly nào.

Trùng hợp đến mức hắn không thể không nghĩ nhiều.

Đồng thời lại lo lắng có phải mình nghĩ nhiều không.

Thì ra thích một người khiến con người dũng cảm hơn bao giờ hết, cũng khiến con người nháy mắt trở thành một kẻ nhát gan.

Vì Giải Lâm uống rượu, Trì Thanh lại không lái xe, hai người chỉ có thể tìm người lái thay, chạy xe của Giải Lâm về.

Dọc đường, hai người đều im lặng.

Nhưng trong sự yên lặng này dường như cất giấu một bí mật khó kìm nén.

Xe chầm chậm lái vào nhà để xe. Sau khi đến nơi, lái xe thay đưa chìa khóa cho Giải Lâm.

Sau khi lái xe thay đi, bầu không khí trong xe càng ngày càng loãng. Trì Thanh ngửi thấy mùi rượu và mùi thuốc lá trên người Giải Lâm, hòa lẫn vào chút mùi nước hoa còn lưu lại. Mấy loại hương này hòa thành một mùi hương mập mờ.

Tóc mái trước trán Trì Thanh che đi đôi mắt anh, khoảng thời gian

này nghỉ ngơi ở nhà, khiến cả người anh trông càng trắng hơn. Giờ này ở dưới nhà xe không mở đèn, anh ngồi trong bóng tối giống như một con quỷ hút máu đang đi lại.

Trì Thanh mở miệng, cảm ơn theo một phong cách khác người: "Tuy hôm nay là anh tự nói tự quyết định cứ muốn chắn rượu… nhưng vẫn cảm ơn anh. Sau này chuyện như thế không cần anh chắn nữa, tự tôi có thể giải quyết. Tôi cũng không muốn nợ ân tình của người khác, lần sau đừng như vậy nữa."

Trong đầu Giải Lâm chỉ còn lại sáu chữ.

…

Mẹ nó.

Có hơi dễ thương.

Trì Thanh luôn bị mọi người khịa thẩm mỹ kỳ lạ, thật không ngờ thẩm mỹ của Giải Lâm nếu xét về mặt ý nghĩa nào đó cũng không bình thường.

Trì Thanh không muốn ngồi ở trong xe nữa, chỉ muốn về nhà, về suy nghĩ cẩn thận lại gần đây bản thân đã sai ở chỗ nào.

Hôm nay sau khi chạm vào Ngô Chí, anh đến nhà vệ sinh rửa tay sáu lần.

Bản thân anh không phải người bình thường, lúc này càng không thể phân biệt được rốt cuộc bản thân bình thường hay là càng không bình thường.

Nhưng tay của anh vừa mới đụng vào chốt mở cửa xe thì người bên cạnh bỗng nhiên di chuyển.

Giải Lâm nhảy qua nhảy lại giữa dũng sĩ và kẻ nhát gan, trái tim thì

nhảy lên nhảy xuống, hoàn toàn không hợp với cách ăn mặc lẳng lơ quyến rũ của hắn hôm nay. Cuối cùng hắn hành động chẳng thèm suy nghĩ, vào khoảnh khắc Trì Thanh chuẩn bị mở cửa xe, hắn kéo tay Trì Thanh lại.

Trong xe chật hẹp, Trì Thanh nghe thấy câu nói giống như đầu hàng của hắn:

[Khoan hẵng đi.]

Âm cuối của hắn rất thấp.

[Tôi biết cậu có thể nghe thấy.]

Chương 84: C84: Tỏ tình

Dịch: LTLT

Tỏ tình

[Tôi biết cậu có thể nghe thấy.]

Cả người Trì Thanh giống như bị bỏng, rụt tay về như bị điện giật.

Trong xe vẫn yên tĩnh, không ai nói chuyện, bên tai chỉ có tiếng hít thở thật khẽ của hai người, và tiếng vải ma sát khi Giải Lâm khom người về trước. Câu nói biến giọng vừa rồi chỉ có hai người họ nghe thấy của Giải Lâm giống như một câu nói mớ.

Giải Lâm chậm rãi nhắm mắt, sau đó lại mở mắt ra, tiếp tục nói ra suy đoán của hắn về Trì Thanh.

[Lúc đầu tôi chỉ nghĩ rằng sau khi cậu uống say thì sẽ nghe thấy âm thanh nào đó, những âm thanh ấy có liên quan đến Nhậm Cầm. Cậu có thể dám chắc cô ấy sẽ gặp nguy hiểm, nhưng phạm vi này quá lớn, cũng không dễ đoán.]

[Sau khi uống rượu có lẽ là trong thời gian một tháng, cậu sẽ cố ý xuất hiện xung quanh tôi, vậy thì có lẽ tôi với "âm thanh" ấy có mối liên quan nào đó.]

[Nếu như tôi đoán không sai thì bí mật của cậu, là cậu có thể nghe thấy trong lòng người khác đang nghĩ gì, tuy rằng kết luận này rất vô lý.

Thực ra nếu nghĩ kỹ thì rõ ràng cậu không phải là người sẽ quan sát sắc mặt và lời nói của người khác để đoán ý họ. Ngay cả việc đối phương đang cười thật hay cười gượng cậu cũng không phân biệt được, nhưng có đôi khi cậu lại có thể nhận ra thứ đối phương muốn biểu đạt.]

[Cậu đeo găng tay cũng vì nguyên nhân này, cậu không thể chạm vào tay người khác.] Không uổng công Giải Lâm đọc nhiều sách giáo khoa tâm lý ở văn phòng bác sĩ Ngô. Hắn chỉ cần nghĩ cẩn thận thì đã có thể nghĩ ra được nguồn gốc bệnh ưa sạch sẽ của Trì Thanh. [Cậu bị chứng ưa sạch sẽ có lẽ là vì từ trước đến nay cậu đọc được quá nhiều thứ, cậu có thể nghe thấy những lời nói không thể nói ra, những lời dối trá hoặc là đen tối. Có đôi khi thứ dơ bẩn không phải bàn tay mà là lòng người.]

Sau khi nghe thấy những giọng nói đó, Trì Thanh không thể nói ra, thậm chí không thể bày ra vẻ mặt nào rõ ràng. Anh chỉ có thể dùng hành động khác để phản ứng lại cảm giác khó chịu đấy, đó chính là rửa tay.

Có rất nhiều trường hợp tương tự trong tâm lý học.

…

Nhưng điều mà Giải Lâm muốn nói không phải những thứ này.

Mà là những lời nói không kiềm lòng được cũng không muốn kiềm lòng nữa.

Thế giới của người trưởng thành đúng là dựa vào dụ dỗ, nhưng người trước mặt có dụ dỗ cũng vô dụng. Bạn hỏi cậu ấy thích kiểu người thế nào, cậu ấy trả lời là người chết, nháy mắt với cậu ấy có lẽ cậu ấy sẽ hỏi có phải mắt bạn có tật không.

Sau khi mở mắt, Giải Lâm nhìn thẳng vào mắt Trì Thanh.

Advertisement

Hai người họ có vài điểm rất giống nhau, trên người có cảm giác nguy hiểm tương tự nhưng lại hoàn toàn khác biệt.

Đuôi mắt Giải Lâm hơi xếch lên, con ngươi màu rất nhạt, hầu hết thời gian hắn giống như cơn gió nhẹ tháng ba.

Còn Trì Thanh giống như một hồ nước sâu đóng băng, nhưng mặt nước của cái hồ sâu không thấy đáy này lại chuyển động, giống như băng bị nứt ra. Anh biết Giải Lâm vẫn luôn nghi ngờ mình, cũng biết mình đã bị lộ nhiều lần trước mặt Giải Lâm, cho nên chắc chắn Giải Lâm sẽ có suy đoán này về anh… Nhưng anh không ngờ Giải Lâm lại đoán được sự thật không thể đoán đúng nhất.

Bí mật mà vừa rồi ở trong phòng hát karaoke, nếu như không thoát được hình phạt uống rượu thì anh cũng thà uống rượu chứ không nói ra.

Lông mi Trì Thanh hơi run, anh định nói "làm sao anh biết".

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, anh nhớ lại ly rượu mà Giải Lâm đã chặn kịp thời giùm anh.

Nếu như hắn đã biết từ lâu, vậy thì lúc đó hắn chắn rượu giùm anh… ngoại trừ biết anh dị ứng với rượu thì còn muốn che giấu giùm anh sao?

Giọng nói bên tai Trì Thanh không ngừng lại, sau khi tạm ngừng, giọng nói của hắn phát ra một tiếng "suỵt", ra hiệu anh khoan hẵng nói:

[Nếu như cậu có thể nghe thấy thật, thì để tôi nói xong trước đã.]

Ngay sau đó, Giải Lâm hỏi: [Hôm nay tôi đẹp trai không?]

Hắn nhanh chóng tự hỏi tự trả lời: [Vì cậu mà thay đổi đó, trước khi đi tìm bảy tám bộ.]

Giải Lâm lại hỏi câu thứ hai: [Bông tai đẹp không?]

[Thực ra tám trăm năm tôi không đeo thứ này, cũng không phải thiếu niên nổi loạn tuổi mười tám, cũng vì cậu mà đeo đó.]

Giải Lâm tình nguyện nói ra hết từng chuyện mà mình cố tình làm.

[Con mèo nhà cậu quả thực rất ngoan, chọc nó cả lúc lâu nó mới chịu cào tôi. Tôi cố tình làm thế, muốn cậu sấy tóc giùm tôi.]

[Bó bột trên cổ tay cũng vậy, tôi sợ sau khi tháo bột trên chân thì sẽ không tìm được lý do đến gần cậu.]

[…]

[Vốn dĩ không muốn nói cho cậu biết sớm thế này, nhưng cậu thật sự quá chậm tiêu, nếu như không nói thì có lẽ cậu sẽ chẳng thể phát hiện, còn nếu nói ra có thể chưa chắc cậu sẽ hiểu… Em rất đặc biệt, tôi thích em. Chữ "thích" này có lẽ lần đầu tiên xuất hiện trong từ điển của em, tôi không biết giải thích với em thế nào vì trong từ điển của tôi cũng thế.]

[Nhưng thực ra tôi cũng không dám chắc hoàn toàn em có thể nghe thấy hay không. Em ghét người khác đụng vào mình đến thế nhưng sau khi uống say lại luôn đụng vào tôi. Có lẽ trên người tôi có khả năng nào đó có thể làm những âm thanh đó biến mất.]

Giọng nói của Giải Lâm đ ến đây thì dần dần hạ thấp: [Tôi vẫn cược một ván, vì những suy nghĩ này quá dữ dội, ngay cả bản thân tôi cũng không kiềm chế được. Dù tôi không cố tình nghĩ đến thì nó

cũng sẽ quanh quẩn bên tai tôi suốt ngày. Vậy nên nếu như em thật sự có khả năng này… chắc là sẽ nghe thấy nhỉ.]

Đầu Trì Thanh nháy mắt trống rỗng.

Giọng nói biến dạng thuộc về riêng Giải Lâm lấn át tất cả các âm thanh khác ở thế giới thật.

Nếu người ngoài nhìn vào tình hình hiện tại của hai người trong xe sẽ không hiểu nổi rốt cuộc hai người họ đang làm gì, cả quá trình không nói câu nào nhưng lại tràn ngập hết thế giới của đối phương.

Trì Thanh không nghe thấy tiếng tắt máy của chiếc xe đậu ở bên cạnh, không nghe thấy tiếng mở xe bước xuống của chủ xe, ngay cả hiện tượng đèn cảm ứng sáng lên rồi lại tắt ở lối đi cũng không chú ý. Đèn cảm ứng chợt sáng chợt tối, giống như nhịp tim lúc này của anh.

Những âm thanh hư ảo bình thường khiến anh chán ghét lúc này nghe lại không thấy ghét chút nào.

Mà ngược lại, lần đầu tiên khiến anh cảm thấy những âm thanh này càng chân thật hơn âm thanh thật.

Những lời Giải Lâm nói tách ra từng chữ anh đều biết nhưng ghép lại với nhau thì khiến anh khó mà phản ứng ngay lập tức. Đến khi Giải Lâm nói xong chữ cuối cùng, Trì Thanh mới tiêu hóa xong câu "em rất đặc biệt, tôi thích em".

Em rất đặc biệt.

Tôi thích em.

Câu nói này chồng lên câu nói trong tờ giấy mà Giải Lâm đổi với anh sau khi kết thúc buổi tư vấn tâm lý trước đó.

"… Cậu cảm thấy đối phương là người thế nào? Viết những gì mà cậu muốn nói với đối phương ra giấy, khi kết thúc buổi tư vấn, nếu các cậu đồng ý thì có thể đổi cho nhau."

Thế là kết thúc buổi tư vấn, anh mở tờ giấy Giải Lâm đưa cho anh, nhìn thấy Giải Lâm viết lưu loát trên giấy bốn chữ.

– Người rất đặc biệt,

Sau khi Giải Lâm nói xong, bên tai Trì Thanh dần dần yên tĩnh. Anh thoát khỏi thế giới mà Giải Lâm đã mở ra hoàn toàn với anh, loáng thoáng nghe thấy tiếng chủ xe bên cạnh mở cửa lối thoát hiểm đi lên lầu.

Cánh cửa kia phát ra một tiếng "rầm" hơi khẽ.

Những suy đoán mà Giải Lâm nói về cơ bản đều đúng, trong từ điển của Trì Thanh không có chữ "thích", lần gần nhất nghe thấy là mẹ Quý trêu anh có người mình thích hay chưa.

…

Lần này anh không mơ thấy bươm bướm nhưng nhịp tim đập nhanh giống như bươm bướm đang vỗ.

Một lúc lâu Giải Lâm vẫn chưa chờ được câu trả lời của Trì Thanh.

Hắn nhìn vào con ngươi đen láy của Trì Thanh, mất đi tất cả sức phán đoán mà mình từng tự hào. Hắn không thể đoán được rốt cuộc Trì Thanh có nghe thấy hay không.

Hắn hơi chán nản cúi đầu nghĩ trong bụng: Chẳng lẽ mình đoán sai rồi.

Hay là Trì Thanh không muốn để ý đến mình.

…

Suy nghĩ mất mát này mới xuất hiện chưa được nửa giây thì đôi môi đỏ quá mức của Trì Thanh mấp máy. Anh mím môi, hơi mất tự nhiên nói: "Nghe thấy."

Đầu Giải Lâm hơi cúi xuống chợt ngẩng lên.

Ánh mắt của Giải Lâm nóng bỏng, Trì Thanh nghiêng đầu qua, lặp lại lần nữa: "Anh đoán không sai, tôi nghe thấy."

Giải Lâm tỏ tình thì tỏ tình nhưng không mong nhận được trả lời gì cả. Không phải nói tôi thích em thì hôm nay em phải trả lời cho tôi biết có quen tôi không. Chỉ là hắn không kiềm chế được suy nghĩ muốn nói ra rõ ràng, để Trì Thanh biết mà thôi.

Theo tính cách của Trì Thanh, trong lúc nhất thời không nắm bắt được cũng rất bình thường.

Nhưng đến khi hai người im lặng rời khỏi bãi đậu xe đi lên lầu, vào lúc Giải Lâm bấm xong mã khóa cửa đang chuẩn bị dựa vào cửa chúc Trì Thanh ngủ ngon, ngủ sớm một chút thì Trì Thanh đang đứng quay lưng lại với hắn bỗng nhiên thả tay ra khỏi màn hình cảm ứng. Sau đó Trì Thanh chuyển hướng, đi về phía hắn.

Giải Lâm tưởng rằng cung phản xạ của Trì Thanh quá chậm, lúc này mới tổ chức xong ngôn ngữ định chửi thẳng mặt hắn một trận.

Trì Thanh sẽ nói những gì hắn đã nghĩ xong rồi, nếu không có gì ngạc nhiên thì chắc là mấy câu kiểu "tuy tôi cũng không biết thích là gì, nhưng khuyên anh đừng thích tôi, cút xa chút đi".

Giải Lâm chuẩn bị sẵn sàng, dù bây giờ Trì Thanh có vén tay áo lên đánh hắn một trận thì hắn cũng sẽ không thấy kỳ lạ. Lúc hắn đang

nghĩ như thế thì nghe thấy Trì Thanh nói một câu chẳng liên quan gì đến "cút xa chút đi": "Hôm nay lúc chơi trò chơi trong phòng hát karaoke, câu hỏi nói thật là nói ra một bí mật, thực ra bí mật của tôi không chỉ có cái mà anh đã đoán được."

Trì Thanh đứng trước mặt Giải Lâm, chắn hết tất cả tầm nhìn của hắn. Trì Thanh cân nhắc nói ra cảm nhận gần đây của mình: "Tôi còn có một bí mật, bí mật này cũng liên quan đến anh."

Trì Thanh có chuyện muốn nói với hắn.

Trước giờ anh không phải kiểu người thích nói vòng vo, bình thường luôn nói thẳng vào vấn đề, thẳng đến mức hay đắc tội người khác.

Tuy bản thân anh vẫn chưa rõ vì sao dạo này anh lại khác thường đến thế, nhưng vẫn định nói trực tiếp những suy nghĩ ấy.

Giọng nói Trì Thanh lạnh nhạt, không lên không xuống: "Nhìn thấy anh, tôi sẽ trở nên rất khác thường."

"Lúc sấy tóc giùm anh tim đập rất nhanh, lúc đeo tai nghe tim cũng đập rất nhanh. Tóm lại mỗi khi ở gần anh, tôi đều muốn đẩy anh ra nhưng lại không mở miệng được."

Lần này người ngơ ngác đổi thành Giải Lâm.

Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng bị chửi bị đánh, nhưng lại nghe thấy một lời nói nằm ngoài dự đoán.

Tất cả giác quan khắp người hắn đều gián đoạn một hồi, sau đó lại như điện giật đùng đùng mà hoạt động lại.

"Còn nữa, những chuyện người khác làm tôi sẽ rất ghét, còn anh làm thì lại không." Trì Thanh nói tiếp, "Tôi không ghét anh đụng vào tôi, cũng không ghét anh ở cạnh tôi nói rất nhiều câu mà đôi khi tôi thấy rất phiền. Tôi thường nghĩ, có phải tôi lại bị bệnh gì không."

Bí mật của tôi là lúc nhìn thấy anh, tim đập quá nhanh.

Là dần dần khiến anh thành trường hợp đặc biệt.

Mới đầu, Giải Lâm có được đặc quyền ở chỗ anh hoàn toàn là vì anh không đọc được suy nghĩ của Giải Lâm. Nhưng từ sau khi anh có thể đọc được suy nghĩ của hắn… thì người này vẫn là trường hợp đặc biệt với anh.

Chương 85: C85: Thử xem

Dịch: LTLT

Trì Thanh đang nói giữa chừng thì nghe thấy tiếng Giải Lâm cười.

Sau đó, nụ cười của Giải Lâm càng ngày càng không khống chế được, đặc biệt là sau khi Trì Thanh nói xong câu "nghi ngờ có phải bản thân lại mắc bệnh gì không".

Trì Thanh: "Có gì buồn cười?"

Một tay của Giải Lâm đặt trên đầu Trì Thanh, bởi vì Trì Thanh thấp hơn hẳn một chút thế nên lúc nói chuyện hắn theo thói quen hơi cúi người xuống, có hơi thân mật nói: "Cười em là đồ ngốc."

Những tâm trạng chính bản thân Trì Thanh không giải thích được đều là câu trả lời mà Giải Lâm nghĩ cũng không dám nghĩ đến.

Vừa rồi Trì Thanh nói một đống, từng câu từng chữ vào trong tai Giải Lâm đều chuyển hóa thành một câu bốn chữ: Tôi cũng thích anh.

Sau khi biết được bốn chữ này, Giải Lâm khó mà miêu tả tâm trạng của mình ngay lúc này. Truyện mới cập nhật

Bất ngờ, ngạc nhiên đều có.

Càng nhiều hơn nữa là một loại khát vọng nào đấy dường như đang tràn ra.

Muốn xác định mối quan hệ với cậu ấy, muốn tiếp xúc, muốn đụng chạm, muốn ôm cậu ấy, muốn…

Cuối cùng, Giải Lâm sợ Trì Thanh bị mình dọa rụt người về lại, nên rất kiềm chế chỉ xoa đầu người trước mặt vài cái.

Trì Thanh không hiểu loại thân mật này, chỉ nghĩ rằng mình không ghét giọng điệu nói chuyện của Giải Lâm. Nhưng nội dung người này nói vẫn khiến anh không hiểu. Anh nhíu mày, tránh khỏi tay Giải Lâm: "Tôi đang nghiêm túc nói chuyện với anh, anh lại mắng tôi?"

"Không phải…"

Giải Lâm giải thích: "Không phải nói em là đồ ngốc thật, có đôi khi nói người khác ngốc còn có ý nghĩa là "em thật dễ thương"."

Trì Thanh: "Anh nghĩ tôi chưa từng học môn Văn sao?"

Giải Lâm: "…"

Trì Thanh từng học môn Văn, nhưng anh thiếu kinh nghiệm xem thể loại văn học yêu đương thịnh hành tuổi học trò, không hiểu cái gì là trêu ghẹo giữa những người đang thích nhau, anh cũng không có kinh nghiệm trải qua kiểu đối thoại vượt qua khoảng cách an toàn xã giao.

Phần lớn thời gian người khác muốn đến gần anh một chút cũng không có cách thì đừng nói gì là nói chuyện.

Về mặt xã giao, Trì Thanh bị thiếu hụt rất lớn.

Nếu như Quý Minh Nhuệ nói câu "đồ ngốc" với anh thì anh chắc chắn sẽ đánh anh ta dính vách tường, không gảy ra được.

Sau khi Giải Lâm cố gắng giải thích, Trì Thanh miễn cưỡng chấp

nhận cách nói này, dù sao thì anh quả thực không tìm được lý do Giải Lâm nói anh ngốc mà anh vẫn không nổi giận.

Cuối cùng Giải Lâm nhìn anh, nói ra câu kết luận: "Em như thế không phải khác thường, cũng không phải bệnh."

"Em như thế là vì…" Giải Lâm ngừng một giây, "Em cũng thích tôi."

Phản ứng đầu tiên của Trì Thanh là không tin, anh hoàn toàn không biết sao Giải Lâm có thể thông qua những câu nói vừa rồi của anh mà đưa ra được kết luận. Nhưng anh hé miệng lại phát hiện mình không phản bác lại được: "Tôi…"

Anh không thể nói "không thể nào" với Giải Lâm.

Cũng không thể nói "tôi không thích anh" với hắn.

…

Theo khái niệm logic học, loại trừ tất cả các phương án sai, phương án còn lại dù có khó tin đến đâu thì cũng chính là phương án chính xác.

Cuối cùng Trì Thanh hỏi: "Anh dựa vào đâu đưa ra được kết luận?"

Tay Giải Lâm rời khỏi đỉnh đầu của Trì Thanh, sau đó buông thõng xuống, rơi lên cổ tay anh. Hắn nắm lấy tay Trì Thanh, để bàn tay của anh áp sát vào khoang liên sườn thứ năm bên phía trái lồ ng ngực qua lớp áo khoác, đó là vị trí tim của con người.

Giống hệt với vị trí đâm trên xác mèo trong vụ án giết mèo kia.

Tay Giải Lâm rất lạnh, bộ quần áo hôm nay của hắn quá mỏng, vì để theo đuổi cái đẹp mà chịu lạnh cả ngày.

Nhưng điều hoàn toàn trái ngược với bàn tay lạnh lẽo của hắn… là trái tim hắn đang đập dữ dội.

Tần suất nhịp đập truyền đến lòng bàn tay Trì Thanh, tay Trì Thanh vào khoảnh khắc nào đấy dường như trở thành một loại dụng cụ kết nối. Anh phát hiện nhịp tim của Giải Lâm lúc này giống hệt với tần suất của mình.

"Dựa vào đây." Giải Lâm trả lời anh.

Giải Lâm đã xem qua hồ sơ tâm lý của Trì Thanh, với lại khoảng thời gian này, thông qua tiếp xúc phá án, hắn phát hiện vấn đề của Trì Thanh không chỉ đơn giản là "ưa sạch sẽ" viết trong hồ sơ. Trong ảnh hưởng của việc đọc suy nghĩ mang đến cho anh, ưa sạch sẽ chỉ là biểu hiện, chắc chắn Trì Thanh vẫn còn rối loạn cảm xúc nghiêm trọng hơn.

Từ một góc độ nào đó, mức độ hiểu biết của Giải Lâm đối với Trì Thanh còn nhiều hơn cả vị bác sĩ tâm lý họ Ngô kia.

Giải Lâm: "Nếu như em không tin, chúng ta có thể thử."

Trì Thanh ngước mắt lên nhìn hắn: "Thử cái gì?"

"Thử hẹn hò."

—

Từ thích này có một dạo Trì Thanh cảm thấy rất xa vời.

Câu nói mà bác sĩ tâm lý nói với anh vào mấy năm trước thường văng vẳng bên tai anh.

"Cậu không cảm nhận được cảm xúc."

"Cậu sẽ không cảm thấy thương xót, sợ hãi, vui sướng hay là đau

thương.”

Ngay cả cảm xúc cơ bản nhất anh cũng không cảm nhận được.

Nói chi đến cảm nhận tâm trạng thích một người.

Trì Thanh tắm rửa xong nằm trên giường, chỉ cảm thấy dường như mình đã nằm mơ một giấc mơ không chân thực.

Không chỉ những lời nói như nói mê của Giải Lâm mà anh đọc được trong xe, mà vừa rồi bản thân ma xui quỷ khiến đồng ý Giải Lâm lúc Giải Lâm hỏi có muốn thử không ở trước cửa cũng vô cùng không chân thực.

…

Anh đã nói gì?

Chữ “được” này làm sao lại thoát ra khỏi miệng anh?

Rốt cuộc vì sao anh lại đồng ý?

Trì Thanh nằm trên giường trở mình, con mèo bên ngoài lẳng lặng ngồi, muốn gạt khe cửa ra, kêu một tiếng “meo” thật nhỏ.

Khi con mèo đó kêu lần thứ ba, Trì Thanh ngồi dậy, anh phát hiện vừa rồi mình chỉ lo quan tâm nói chuyện với Giải Lâm có muốn thử hay không, quên mất con mèo kia, còn chưa cho nó ăn.

Trì Thanh cực kỳ nghiêm túc đeo xong găng tay, đề phòng lông trên người con mèo kia rụng hết lên người mình, anh còn thay luôn đồ ngủ, đổi sang bộ quần áo khác. Sau khi chuẩn bị chu đáo hết, anh mới mở cửa, không chút cảm xúc đối diện với con mèo kia, đi đến ban công thêm thức ăn cho nó.

Con mèo đi theo bước chân của Trì Thanh.

Nó vừa kêu meo meo vừa nhìn về phía cửa.

Tên nhóc này thông minh thật, tuy rất sợ người đàn ông ở đối diện nhưng cũng biết ai mới là người ngày ngày đổ thức ăn cho mình, tò mò sao hôm nay không phải là hắn.

"Đừng nhìn nữa." Trì Thanh hoàn toàn không biết nó đang kêu cái gì, trả lời theo cách hiểu của mình, "Anh ta không có ở đây, chẳng phải mày rất ghét anh ta sao?"

Mèo: "Meo." (Có sữa thì là mẹ.)

Trì Thanh: "Liêm sỉ."

Mèo: "Meo meo." (Vì sao không gọi hắn qua?)

Trì Thanh: "Bây giờ tao rất rối, tạm thời không muốn nhìn thấy anh ta."

Mèo: "Mèo méo meo."

Lần này Trì Thanh đọc hiểu thất bại, cũng không còn kiên nhẫn nói chuyện: "Dài quá, nghe không hiểu, đừng kêu nữa."

Mèo: "…"

Trì Thanh thêm thức ăn cho mèo rất tốn sức, chủ yếu là vừa đổ thức ăn vừa phải đề phòng con mèo kia nhân lúc anh cho ăn nhào lên người. Bình thường con mèo này thích dính lấy anh, khi cho ăn lại có thêm đồ ăn, sau khi ngửi thấy mùi thì càng dính lấy anh hơn.

Khó khăn lắm mới thêm đồ ăn xong, cơn buồn ngủ của Trì Thanh bay sạch. Anh tháo găng tay ra, ngồi trên sô pha nhìn con mèo kia ăn.

Màn hình điện thoại sáng lên rồi lại tắt.

Trì Thanh vẫn cảm thấy tất cả mọi chuyện đều rất không chân thực.

Anh nhìn con mèo một hồi, lại xem mấy tập phim, đến khi anh nhớ ra phải xem điện thoại thì nhìn thấy mấy tin nhắn chưa đọc.

Giải Lâm: Ngủ sớm một chút.

Cách nửa tiếng trước, người khuyên người khác ngủ sớm lại hoàn toàn không ngủ được.

Nửa tiếng sau, Giải Lâm lại gửi thêm mấy tin.

– Em có nghĩ rằng phía sau câu vừa rồi thiếu cái gì không?

Trì Thanh không xem điện thoại, hắn quyết định tự hỏi tự trả lời luôn.

– Thiếu xưng hô.

– Em nghĩ gọi là người yêu hay bạn trai dễ nghe hơn

– Còn có một cách gọi khác.

– Cục cưng?

Trì Thanh: "…"

Cục cưng cái đầu anh.

Trì Thanh sống hơn hai mươi năm, lần đầu tiên bị người khác gọi là cục cưng, tâm trạng vô cùng rối rắm.

Con mèo kia ăn uống no nê đang nằm bên chân Trì Thanh lắc lư cái đuôi, lắc trái lắc phải, đang lắc thì Trì Thanh đưa màn hình điện thoại đến trước mặt nó, nó nhìn một đống chữ Hán xem không hiểu của loài người.

Trì Thanh: "Có phải tên này có bệnh không?"

Mèo: "…?"

Trì Thanh nói tiếp: "Tao đồng ý thử hẹn hò với anh ta, có phải tao cũng điên rồi không?"

Mèo: "???"

Giải Lâm mặc kệ có bệnh hay không, sau khi gửi một đống tin nhắn cho Trì Thanh, hắn trở mình qua lại, làm thế nào cũng không ngủ được.

Hắn nhớ trước đây khi lần đầu Ngô Chí thoát ế, gã đã gọi điện cho hắn xuyên đêm, gọi xong cuộc đầu tiên, qua nửa tiếng lại gọi một cuộc, hỏi gã thì gã nói là phấn khích quá không ngủ được. Giải Lâm lúc đó mắng gã một trận, tỏ ý: "Nếu như chú mày còn gọi một lần nữa thì chú mày đừng ép anh đây nghĩ cách cho hai người chia tay ngay."

Bây giờ hắn muốn xin lỗi với Ngô Chí khi ấy.

Giải Lâm cố gắng nằm đến gần năm giờ sáng mới miễn cưỡng hơi buồn ngủ, nhưng hắn ngủ cũng không lâu, đồng hồ sinh học lại khiến hắn thức dậy vào lúc tám giờ sáng.

Thức dậy, chuyện đầu tiên làm là xem tin nhắn chưa đọc.

Trì Thanh trả lời cho hắn một câu, còn rất dài.

Giải Lâm đọc cẩn thận, nhận ra tin nhắn Trì Thanh gửi đến là một

câu: Vì tâm lý của chúng ta đều không bình thường, so với việc thử hẹn hò, có lẽ nên đi bác sĩ tâm lý.

Giải Lâm: "…"

Hắn biết người yêu mà mình tìm không bình thường.

Nhưng hắn hoàn toàn không ngờ rằng, sau khi Trì Thanh về nhà đắn đo suy nghĩ, cuối cùng kết quả nghĩ ra được là quyết định đi bác sĩ tâm lý.

Giải Lâm mặc bộ đồ ngủ vải bông màu xám đậm, tóc còn hơi lộn xộn. Hắn đến phòng bếp rót một ly nước lạnh, ngón tay đặt lên thành ly thủy tinh lạnh lẽo, đầu lưỡi đẩy qua quai hàm, bị câu này làm cho tức đến buồn cười.

Trì Thanh cũng không ngủ được mấy tiếng, bị con mèo kêu meo meo ở cửa đánh thức, thế là thức dậy thêm đồ ăn cho nó. Hôm qua anh xem một bộ phim tình cảm đến tận khuya, đồng ý Giải Lâm là xuất phát từ cảm tính, cuối cùng câu mà anh gửi cho Giải Lâm là xuất phát từ lý trí.

Phân tích tình hình theo lý trí là:

Anh với Giải Lâm đều có bệnh, hai kẻ bệnh thần kinh cùng nhau thử, có ra gì được không?

Trì Thanh ngồi trên sô pha tháo găng tay, con mèo kia mới vùi đầu vào ăn "bữa sáng" thì chuông cửa vang lên.

Mở cửa ra, Giải Lâm đứng ở cửa, quần áo còn chưa thay, sắc mặt mệt mỏi, sự mập mờ dụ dỗ người khác trong mắt bây giờ đều tan thành mây khói. Hắn nhìn thẳng vào anh, vẻ mặt không tốt.

Trì Thanh tưởng rằng hắn đến cho mèo ăn: "Tôi đã cho mèo…"

Ăn rồi.

Nhưng Giải Lâm không cho anh cơ hội nói hai chữ cuối.

Hắn trở tay khóa cửa lại, vị trí đứng của Trì Thanh vốn đang gần tường, hắn thuận thế tiến lên trước một bước, ép Trì Thanh vào tường, sau đó hắn chống tay lên tường, cúi đầu hỏi Trì Thanh: "Em gửi câu đó là có ý gì?"

Trì Thanh: "…?"

Khoảng cách giữa hai người quá gần, Trì Thanh nhất thời không phản ứng kịp.

Giải Lâm nhắm mắt, tất cả cảm xúc đều bị Trì Thanh xóa bỏ, tối qua phấn khích đến không ngủ được, hôm nay rơi thẳng xuống dưới, hắn nghiến răng nói: "Có phải em đổi ý rồi không?"

"Hôm qua đồng ý thử với tôi, hôm nay nói muốn đi bệnh viện."

"…"

Điện thoại Trì Thanh để ở huyền quan, tiếng chuông điện thoại đúng lúc reo lên, Trì Thanh với Giải Lâm cùng liếc nhìn, trên màn hình điện thoại hiển thị ba chữ "bác sĩ Ngô".

Bác sĩ Ngô: "Alo, cậu Trì à, tối qua cậu gửi tin nhắn cho tôi bây giờ tôi mới nhìn thấy. Hôm nay tôi có thời gian, thái độ chủ động tích cực chữa bệnh của cậu khiến tôi cảm thấy rất vui mừng. Bình thường hầu như đều không thấy cậu gửi tin nhắn cho tôi. Mười giờ sáng, khoảng thời gian này cậu xem có được không? Tôi…"

Bác sĩ Ngô tràn đầy nhiệt tình, muốn hẹn thời gian với Trì Thanh, còn chưa nói xong thì một giọng nói lười biếng, kéo dài giọng trả lời ông:

“Không rảnh, không hẹn nữa.”

Điện thoại bị cúp.

Để lại một mình bác sĩ Ngô cầm điện thoại nghĩ mãi không ra: Đây là tình huống gì đây?

Với lại giọng nói này sao nghe không giống Trì Thanh.

Ở bên kia, Giải Lâm nghe điện thoại, từ chối bác sĩ, sau khi thao tác xong hết, hắn ném điện thoại về lại chỗ cũ, tiếp tục nhìn về phía Trì Thanh: “Nói đi.”

Đối với Trì Thanh, khoảng cách giữa anh với Giải Lâm luôn gần hơn so với người khác, nhưng kiểu khoảng cách mặt đối mặt, mang theo cảm giác áp bách này lại rất hiếm.

Trì Thanh không thể lùi được nữa, nhịp tim quen thuộc lại quay về lồ ng ngực.

Tối qua, sau khi gửi đề nghị kia xong thực ra anh muốn thu hồi lại, nhưng đã qua hai phút, không thể thu hồi nữa.

Dù có cho anh đủ thời gian suy nghĩ, dùng thêm nhiều logic và suy luận cũng không thể giải quyết mối quan hệ với người đang ở trước mặt này. Lý trí dần dần thất bại khi đối mặt với cảm tính không logic thậm chí còn phi lý.

Chuyện này vẫn là lần đầu tiên trong thế giới của anh.

“Không đổi ý.”

“Người yêu, bạn trai, cục cưng, tôi không thích cái nào cả.” Trì Thanh cố gắng vượt qua sự xấu hổ, nói, “Nếu như anh cứ muốn gọi… thì nghĩ cái khác đi.”

Chương 86: C86: Ôm

Dịch: LTLT

Bác sĩ Ngô: "Alo? Cậu Trì, là tôi."

"Cậu không sao chứ? Vừa rồi tôi nghe thấy giọng cậu là lạ..."

Nửa tiếng sau, bác sĩ Ngô lại gọi một cuộc điện thoại đến để xác nhận thời gian hẹn với Trì Thanh. Ông thông minh né qua chủ đề vừa rồi ai bắt máy, hỏi thăm: "Tôi xác nhận lại một lần nữa với cậu, hôm nay cậu còn đến tư vấn không?"

Khi đó Trì Thanh đã vùng ra khỏi sự ép sát của Giải Lâm và bức tường, vùng đỏ trên tai mất rất lâu mới miễn cưỡng biến mất.

Sau khi vào nhà thì Giải Lâm không đi nữa, lúc thả Trì Thanh ra còn nói: "Nếu đã muốn thử vậy thì tôi ở lại đây ăn cơm với em không quá đáng đâu nhỉ?" Sau đó hắn bước vào nhà bếp, chuẩn bị bữa sáng hai người.

Lúc này, Trì Thanh đang đeo tạp dề, cắt miếng bánh mì sandwich nóng hổi mới lấy ra khỏi lò.

Con mèo kia thỏa mãn ăn uống xong, tâm trạng sung sướng "meo" một tiếng với Trì Thanh, sau đó lại vòng đến chỗ người không được chào đón ở trong nhà bếp nhe răng ra: "Meo méo meo." (Cái đồ đáng ghét nhà anh khi nào mới đi?)

Giải Lâm liếc nhìn cục lông bên chân: "Thằng nhóc này, mắng tao

à?”

Hắn vừa nói chuyện với mèo, vừa để ý đến nội dung đối thoại của Trì Thanh ở bên cạnh.

Hắn cầm dao hươ hươ, ra hiệu với Trì Thanh: Đừng hòng đồng ý.

Sau mấy ngày Giải Lâm thỉnh thoảng qua cho mèo ăn, Trì Thanh thế mà đã thích ứng với cảnh tượng náo nhiệt có độ ấm lúc này. Anh nhận được động tác uy hiếp nhưng không có chút sức uy hiếp nào của Giải Lâm xong thì dời tầm mắt, trả lời bác sĩ Ngô: “Xin lỗi, tôi không đến nữa.”

Bác sĩ Ngô ở đầu dây bên kia “ờ” một tiếng.

Ông làm tư vấn tâm lý nhiều năm không hề uổng phí, mặc dù gặp phải hai nỗi khó khăn trong nghề là Giải Lâm với Trì Thanh.

Ông chợt hỏi: “Tìm thấy đáp án rồi sao?”

Giải Lâm nghe không hiểu đoạn đối thoại mã hóa này, hắn cũng không nghe thấy, sau khi nghe thấy Trì Thanh từ chối thì hắn dời sự chú ý đi.

Nhưng Trì Thanh lập tức nhận ra câu nói này của bác sĩ Ngô có ý gì.

Không lâu trước đó, anh còn vì cảm giác phức tạp đối với Giải Lâm ở trong lòng mà đến phòng tư vấn tâm lý, nói với bác sĩ Ngô gần đây bản thân rất khác thường. Khi ấy bác sĩ Ngô nói với anh: “Chuyện này e rằng cần cậu tự đi tìm đáp án.”

…

“Vâng.” Trì Thanh nhìn người ở trong nhà bếp, “Có lẽ tìm thấy rồi.”

Trong nhà bếp, một người một mèo còn đang giao lưu vượt giống

loài.

Con mèo kiên trì chờ, muốn đuổi người: "Meo meo."

Giải Lâm: "Tâm trạng tốt, không tính toán với mày."

Mèo: "Méo!"

Giải Lâm liếc nó: "Bàn về quan hệ, lý do tao ở lại đây chính đáng hơn mày rất nhiều đó. Chủ nhân căn nhà này là bà xã tao. Còn mày thì sao? Mày chỉ là em ấy nuôi tạm."

"…"

Trì Thanh mới cúp điện thoại thì nghe thấy từ "bà xã" còn quá đáng hơn "cục cưng". Biểu cảm không chút gợn sóng nứt ra một chút.

Vừa rồi anh không nên để hắn tự do phát huy.

Con mèo tức giận vô cùng, xù lông giống như bị đạp vào đuôi, gầm lên: "Méo!!!"

Nhưng giọng của nó lại nũng nịu, nghe không hung dữ chút nào.

Giải Lâm: "Em ấy chẳng thích mày, em ấy thích tao cơ."

Toàn thân con mèo run lên.

Mặt mày Giải Lâm đều là ý cười, trong mắt tràn đầy gió xuân tháng ba, tình cảm dịu dàng như nước nhìn cục lông nhỏ kia, nhưng lời nói ra lại cực kỳ tàn khốc: "Có vài lời tao vốn không muốn nói, mày thấy em ấy cho mày đụng vào không?"

Mèo giận muốn điên rồi.

Loài người kia! Anh! Rất! Kiêu! Ngạo! À?

Nó chỉ là một con mèo nhỏ vô tội.

Vì sao muốn đến tổn thương nó như thế?

Thoát ế thì ghê gớm lắm sao?

Với lại cái người này trông cười tủm tỉm nhưng sao trong miệng lại chẳng có câu này hay ho hết?

Trì Thanh ngồi trên sô pha, nghe đoạn đối thoại này chỉ cảm thấy đau đầu.

Bình thường Giải Lâm đều sống một mình nên khả năng nấu nướng cũng tạm, ngang tài ngang sức với Trì Thanh. Bữa sáng hắn nấu hai phần bánh mì sandwich với trứng gà và dăm bông, hâm nóng hai ly sữa, trong một cái dĩa khác thì đổ chút quả kiên.

Trì Thanh rửa tay, uống một ngụm sữa, độ ấm vừa vặn: "À này."

Một tay Giải Lâm trả lời tin nhắn trong công ty, tay còn lại cầm sandwich: "Hửm?"

Trì Thanh định nói rõ với hắn: "Vừa rồi anh gọi tôi là gì?"

Giải Lâm: "Gì cơ?"

Trì Thanh: "Thì lúc anh nói chuyện với nó."

Con mèo đáng thương này đến bây giờ vẫn chưa có tên, không phải gọi nó là "này" thì dùng thẳng "nó" để gọi nó.

Giải Lâm nhớ ra, hắn tắt điện thoại cười khẽ: "Nếu em muốn nghe tôi gọi lần nữa thì không cần phiền phức thế đâu… Bà xã."

"…" Hỏi anh chứ không có bảo anh gọi lại.

Trì Thanh tuyên bố từ này chắc chắn vào danh sách cấm: "Cái này cũng không được."

Trì Thanh không biết nói thế nào, cuối cùng chỉ nói: "Nếu tôi gọi anh bà xã anh rất sung sướng sao?"

Anh quên mất.

Cái tên Giải Lâm này không phải người bình thường, hắn là tên điên.

"Sung sướng chứ."

"…"

"Tuy tôi càng muốn nghe em gọi tôi bằng một xưng hô mang chữ "xã" khác hơn." Giải Lâm cười tủm tỉm, không chút hình tượng nói, "Nhưng nếu em thích, gọi tôi là bà xã tôi cũng không có ý kiến."

Trì Thanh suýt nữa bóp nát quả kiên trong tay.

Trình độ co được dãn được của người này vượt xa dự đoán của anh.

Anh đã đặt kỳ vọng không nên có vào tên điên có thể lái xe đụng vào xe người khác.

Giải Lâm đúng là không để ý.

Đối với hắn mà nói, có một xưng hô thân thiết chỉ thuộc về hai người là đủ rồi, còn về phần là cái gì xã thì sau này có thể bàn lại.

Giải Lâm còn rất muốn nghe Trì Thanh gọi thử: "Hay là bây giờ em gọi một tiếng cho tôi nghe đi?"

Trì Thanh cố gắng nhịn: "Anh ăn sáng xong thì cút về chỗ của mình đi."

Giải Lâm nhìn thấy phản ứng này của Trì Thanh, cầm sandwich cười cả lúc lâu.

Tuy tên này hay cười nhưng bây giờ hắn nhìn Trì Thanh cười rõ ràng có sự khác biệt, càng chân thực hơn, không có cảm giác khoảng cách mông lung, mập mờ như trước đây.

Trì Thanh bị nụ cười của hắn làm cho toàn thân cứng đờ: "Anh đừng ăn nữa, cút luôn đi."

Lát nữa Giải Lâm quả thực có chút việc, phải đến công ty làm việc. Hắn báo cáo tình hình chung công ty của mình cùng với việc hôm nay mình đến đó làm gì, đại khái phải ở bao lâu, khi nào về một cách chi tiết cho Trì Thanh.

"Thư kí và tài xế bên cạnh tôi dù là nam hay nữ thì tuổi đều trên 40." Giải Lâm nói, "Em còn muốn hỏi gì không?"

Trì Thanh: "Không có."

Muốn đi thì đi mau lên.

Nhưng Giải Lâm đứng ở cửa một hồi, nói nhảm hết chuyện này đến chuyện khác, không có ý muốn đi.

Trì Thanh với Giải Lâm nhìn nhau một hồi.

Anh nói thầm, sao tên này còn chưa đi?

Lại qua thêm mấy giây, anh tự suy đoán có phải Giải Lâm đã báo cáo xong rồi, đang chờ anh báo cáo với hắn hôm nay mình sẽ làm gì không?

Trì Thanh lại liên tưởng đến bộ phim tình cảm không biết tên mà mình xem tối qua, hình như cặp đôi nhân vật chính bị tình yêu làm mờ đầu óc cũng thường như thế.

Thế là Trì Thanh không thành thạo nói: "Tôi… ở nhà, không có gì để nói."

"…"

"Không hỏi em chuyện này." Giải Lâm dở khóc dở cười nói, "Tôi lo rằng sau khi tôi đi, có khi nào em lại trở mặt không nhận người thân không."

Tính không chắc chắn của Trì Thanh quá cao.

Trì Thanh còn khó hầu hạ hơn con mèo trong nhà kia nữa, không chừng hắn mới đi thì lại nói với hắn "hay là vẫn nên đến tư vấn tâm lý đi".

Trì Thanh nghĩ thế nào cũng không ngờ rằng Giải Lâm muốn nói chuyện này.

Một lát sau, anh nói: "Không đâu."

"Thật sự sẽ không." Anh lặp lại.

Nhưng Giải Lâm vẫn chưa đi.

Trì Thanh vừa định nói "lại sao nữa" thì Giải Lâm vươn tay ra, Trì Thanh không chút đề phòng nhìn Giải Lâm bỗng nhiên ép sát về phía anh. Đầu ngón tay mới rửa chén xong có hơi lạnh của hắn khẽ đặt vào sau gáy anh, tạo nên cảm giác rùng mình như có dòng điện chạy qua.

Tay Giải Lâm đè trên cổ Trì Thanh, đẩy cả người Trì Thanh vào trong

lòng mình: "Trước khi đi để tôi ôm em một lát."

Trì Thanh dựa vào lòng hắn, chớp mắt cực kỳ chậm rãi.

Trước mắt là tóc mái rủ xuống và cả hầu kết nhô lên của hắn, nhiệt độ của đối phương dần dần truyền đến qua lớp vải quần áo, trong hơi thở đều là mùi vị trên người Giải Lâm.

Nếu như hôm qua Giải Lâm nắm tay anh, nói mấy lời ấy với anh qua việc đọc suy nghĩ rất không chân thực, buổi sáng qua đây nấu bữa sáng, ngồi ăn sáng cùng nhau cũng không đủ chân thực, thì cái ôm tràn ngập hơi thở của đối phương này đã khiến Trì Thanh tìm thấy cảm giác chân thực rồi.

Trì Thanh: "Một lát là bao lâu."

Giải Lâm: "Ba, năm phút đi."

"..."

Sau ba, năm phút.

Trì Thanh: "Đến giờ rồi."

Giải Lâm: "Vừa rồi nói ít quá, có thể ôm thêm một lát không?"

...

"Meo..."

Hình như con mèo ở đằng sau không hiểu vì sao hai người lại dựa gần nhau đến thế, nó phát ra một tiếng kêu yếu ớt.

Giải Lâm nhìn thẳng vào mắt con mèo kia, một lát sau, hắn nhướng mày với nó giống như khiêu khích, dường như đang nhắc lại quan

điểm tranh luận lúc cãi nhau với nó: Người này là của tao, tao có thể chạm vào, mày cút qua một bên.

Cái đuôi khó khăn lắm mới bình tĩnh lại của con mèo lại xù lên: "…!"

Bình thường Giải Lâm không hay đến công ty, hắn thuộc kiểu sếp được đồn thổi trong công ty, đẹp trai, số lần gặp mặt cũng ít. Tin đồn thần kỳ nhất là hắn còn có nghề tay trái rất không bình thường, nghe nói đa số thời gian hắn đều giúp đỡ phá án ở tổng cục công an.

Người nào ở trong công ty khi nhắc đến ông chủ nhà mình đều sẽ cảm thán giống hệt nhau: Là người phi phàm.

Hôm nay lúc Giải Lâm bước vào công ty, tiếp tân không kiềm được mà thảo luận với nhau: "Đẹp trai quá đi, nhìn lần nào là bị cái sự đẹp trai làm choáng váng đến lần đó."

Đủ loại bàn tán cuối cùng biến thành một câu: "… Không biết bà chủ của chúng ta sẽ là người thế nào."

Giọng nói của tiếp tân không nhỏ, cô vừa dứt lời, không phát hiện Giải Lâm đã đi qua được hai bước thì khựng lại, hiếm thấy quay lại để chào hỏi với cô: "Chào buổi sáng."

Tiếp tân: "… Chào buổi sáng."

Giải Lâm nhìn bảng tên trên người của cô, cười nói: "Bảng tên đeo lệch rồi, tuy cô gái giống như cô đeo thế nào cũng đẹp nhưng bình thường vẫn nên chú ý nhiều hơn."

Tiếp tân vội vàng chỉnh bảng tên ngay ngắn, bị nụ cười của Giải Lâm làm cho chân sắp đứng không vững: "Vâng, ngại quá."

"Không sao, cô uống cà phê không? Đúng lúc tôi mua dư một ly." Giải Lâm thuận tay đưa ly cà phê vừa mới mua bên ngoài cho cô.

Ngay sau đó hắn lại "lơ đãng" trả lời câu hỏi cảm thán vừa rồi của tiếp tân, "Bà chủ của các cô da rất trắng, có chứng ưa sạch sẽ, bình thường thích đeo găng tay, ngón tay cũng thon, trông rất đẹp, tính cách cũng rất đặc biệt."

Tiếp tân: "…?"

Giải Lâm còn muốn báo luôn số chứng minh nhân dân của Trì Thanh: "Lần sau có thể thảo luận cụ thể hơn."

Trì Thanh không biết số chứng minh nhân dân của mình suýt nữa bị tiết lộ, anh vẫn đang ở nhà tiếp tục xem bộ phim tình cảm tối qua chưa xem hết. Chỉ là lần này anh không thể tập trung xem giống như tối qua, bởi vì dù Giải Lâm đã đi rồi cũng không quên thỉnh thoảng gửi tin nhắn cho anh.

Ban đầu Trì Thanh còn trả lời vài chữ.

Nhưng tin nhắn Giải Lâm gửi càng ngày càng nhiều, cuối cùng anh quyết định không muốn trả lời nữa, bày tỏ rõ ràng thái độ không muốn nói chuyện.

– Ăn trưa chưa?

– Không đói.

– Đang làm gì thế?

– Thở.

- …

Trong tivi, phim đã sang tập tiếp theo, mở màn là tình tiết hai nhân vật chính hẹn hò. Nhân vật chính A hẹn nhân vật chính B đến công viên trò chơi. Hai người bám dính nhau mua một cây kẹo bông gòn. Nội dung không có gì hay, thậm chí còn hơi nhàm chán.

Hẹn… hò…

Trì Thanh rơi vào suy nghĩ với nội dung này.

Yêu đương hình như đều phải hẹn hò.

Giải Lâm giống như đang xem cùng bộ phim với anh, một lát sau gửi đến một câu: Ngày mai em có rảnh không?

Chương 87: C87: Hẹn hò

Dịch: LTLT

Rõ ràng Trì Thanh không muốn để ý đến Giải Lâm lắm, sau khi nhìn thấy câu này, giọng nói trò chuyện của cặp đôi nhân vật chính bỗng nhiên rời xa tai anh.

Thậm chí anh còn không chú ý đến con mèo kia lặng lẽ meo meo, di chuyển mông nó, cái đuôi quét ngang qua, vừa vặn quét trúng bên chân anh.

Trì Thanh không tiếp tục trả lời theo phong cách nói chuyện trước đó.

Cuối cùng anh di chuyển ngón tay, trả lời một chữ.

– Có.

Sau khi anh gửi đi thì bắt đầu chờ đối phương trả lời.

Anh không biết Giải Lâm hỏi câu này là muốn làm gì, có phải nghĩ giống anh hay không…

Loại cảm xúc tên "mong chờ" này lần đầu tiên xuất hiện trong thế giới của anh.

Trì Thanh nhìn chằm chằm màn hình điện thoại một hồi, con mèo kia thấy anh không có phản ứng gì bèn được nước lấn tới, di chuyển nửa thân mèo đến bên cạnh anh, cẩn thận dùng cơ thể mèo lúc nào

cũng rụng lộng chạm vào mắt cá chân trắng bệch gầy gò của anh.

Trì Thanh không chú ý đến động tác nhỏ này của nó.

Anh chỉ đang nghĩ: Thì ra, lúc con người nói chuyện với nhau sẽ có tâm trạng như này.

Màn hình điện thoại giống như được hóa phép, phù thủy vung quyền trượng thế là trên màn hình lập tức xuất hiện hai dòng chữ.

– Bắt đầu từ lúc này, ngày mai của em hết rảnh rồi.

– Thời gian ngày mai của em thuộc về tôi.

"Meo~~~"

Còn mèo thỏa mãn dụi vào mắt cá chân của Trì Thanh, đến khi nó phát ra tiếng, Trì Thanh mới chú ý đến nó cùng với lông mèo bay ra khắp nơi: "…"

Trì Thanh cũng không giải thích được vì sao lúc này con mèo kia lại đang chơi với lửa. Nhưng tính tình anh lại tốt bất ngờ, không lập tức bắt nó cách mình tám trăm mét, hoặc là gõ cửa nhà Nhậm Cầm, bảo cô nhận mèo về lại.

Anh chỉ di chuyển vị trí, cách khoảng không chỉ vào trán con mèo, giọng điệu có thể nói là ôn tồn: "Đừng theo qua đây."

Trì Thanh lại xem trên tivi một hồi, trong đầu hiện lên rất nhiều nội dung, từ "ngày mai Giải Lâm muốn dẫn mình đi đâu" lại đến "ngày mai thời tiết thế nào".

Trì Thanh lại mở điện thoại, bấm vào app thời tiết, muốn xem thời tiết ngày mai có phải thời tiết tốt hay không.

Lần đầu tiên anh hi vọng ngày mai trời âm u.

Hôm nay Giải Lâm bận đến đêm khuya mới về, sau khi về muốn gặp Trì Thanh một lát, rõ ràng xa nhau chưa đến 12 tiếng, rõ ràng chỉ cách một bức tường nhưng vẫn rất muốn gặp Trì Thanh. Có điều nghĩ đến thời gian nghỉ ngơi lúc thường của Trì Thanh đều rất ổn định, cuối cùng hắn vẫn không đến làm phiền.

Trì Thanh có thời gian nghỉ ngơi vô cùng ổn định lúc này đang nằm trên giường, nhắm mắt, buồn ngủ vô cùng nhưng làm thế nào cũng không ngủ được.

Một giây trước khi ngủ, một suy nghĩ bỗng nhiên xuất hiện: Ngày mai mặc gì?

Trì Thanh: "…"

Đêm khuya, sắc trời bên ngoài cửa sổ tối đen, khoảng thời gian lạnh nhất của mùa đông đã qua, thời tiết dần dần ấm lại, lộ ra chút ấm áp lúc có lúc không. Trì Thanh đứng trước tủ quần áo một lúc lâu, lấy từng cái áo khoác ở trong tủ ra, cuối cùng đặt mấy bộ quần áo trên giường.

Nhìn những bộ quần áo ấy, Trì Thanh thấy mình giống như bị điên, cuối cùng lại nhét từng bộ về tủ lại.

Thì ra thử yêu đương lại phiền đến thế sao?

Ở bên kia, Giải Lâm cũng không yên.

Hắn ngồi ở phòng làm việc xử lý hồ sơ công việc mà nhân viên công ty sau khi sửa đổi gửi lại cho hắn, đang làm thì hắn tạo một trang tài liệu mới bên cạnh tài liệu công việc, sau đó bắt đầu làm một "công việc" khác… Công việc chuẩn bị trước khi hẹn hò.

Hẹn hò với Trì Thanh phải liệt kê những điều cần chú ý ra hết, nửa

tờ tài liệu cũng không chứa đủ.

Chỗ nhiều người không được.

Chỗ ồn ào không được.

Chỗ không sạch sẽ càng không được.

…

Giải Lâm nghĩ đi nghĩ lại, trước đây Trì Thanh có từng khen chỗ nào được không.

Giải Lâm nghĩ một hồi.

Thật sự có một nơi.

Giải Lâm buông cây bút máy đang kẹp giữa ngón tay ra, có hơi đau đầu xoa bóp trán: "…"

"Cũng không thể… du lịch một ngày ở nhà xác."

—

Có lẽ ông trời nghe thấy tiếng kêu trong lòng Trì Thanh, sáng hôm sau, dự báo thời tiết từ nhiều mây chuyển sang âm u, khí tượng hiển thị có 80% sẽ mưa. Thời tiết hôm qua mới bắt đầu ấm lại, hôm nay đã vội vàng thay đổi, nhiệt độ hạ đột ngột.

Trì Thanh rất hài lòng với việc này, anh mở rèm cửa sổ thưởng thức thời tiết âm u bên ngoài, nói với con sáng sớm đã lẻn vào phòng anh: "Thời tiết hôm nay cũng được."

Con mèo nghiêng đầu nhìn anh: "Meo?" (Này mà kêu cũng được?)"

Trì Thanh: "Nể tình thời tiết tốt, không tính toán chuyện mày tùy

tiện vào phòng của tao.”

Con mèo kia chớp mắt, liếc mắt nhìn bầu trời mây đen dày đặc bên ngoài cửa sổ: “…”

Loài người, có lẽ là sinh vật khiến mèo không thể hiểu nổi.

Trì Thanh nhìn nó, cầm mấy chiếc áo khoác trên giường lên, ma xui quỷ khiến thử hỏi ý kiến của một con mèo: “Chọn một cái.”

Mèo: “Meo meo meo???”

Nó hoàn toàn không nhìn ra được mấy cái áo khoác màu đen này có gì khác biệt.

Trì Thanh mất kiên nhẫn hối nó: “Chọn mau lên, không chọn thì không cho ăn.”

Mèo: “…”

Con mèo kia meo meo meo một hồi, cuối cùng chân mèo nhấc bước ra khỏi phòng ngủ.

Trì Thanh thấy nó kêu ba tiếng meo, nhìn mấy bộ quần áo trong tay mình: “Cái thứ ba?”

Cuối cùng sự kiên nhẫn của Trì Thanh đã chiến thắng, chủ yếu là anh cảm thấy bực bội với bản thân, không muốn tiếp tục rối rắm nữa. Anh tùy tiện cầm một bộ trong đó, trước khi ra ngoài lại chọn một cây dù ở huyền quan. Lúc anh cầm dù mở cửa ra, Giải Lâm đã chờ ở bên ngoài rồi.

Giải Lâm dựa vào tường, ánh mắt chuyển đến người Trì Thanh.

Trì Thanh vẫn tông đen như mọi khi, bởi vì da trắng, môi đỏ nên

không thấy đơn điệu.

Mũi dù màu bạc trong tay anh chống trên đất.

Dường như thời gian nháy mắt quay ngược lại hôm lần đầu tiên hai người đánh nhau, hắn kiểm tra xác mèo trong kho hàng xong, lúc ngước mắt nhìn theo cơn mưa đang rơi thì nhìn thấy một gương mặt.

Hắn cũng để ý thấy hôm nay Trì Thanh không mang găng tay ra ngoài.

Trì Thanh mím môi, không biết vì sao Giải Lâm cứ nhìn mình. Anh không đeo găng tay, vốn dĩ đã cảm thấy hơi mất tự nhiên, bị hắn nhìn càng thấy lạ hơn: "Trên mặt tôi có gì à?"

"Không có." Giải Lâm cười, "Thấy em rất đẹp."

Trì Thanh cầm dù, đứng sóng vai cùng Giải Lâm ở cửa thang máy: "Cảm ơn, anh cũng rất được."

Câu này anh nói thật, hôm nay Giải Lâm mặc khiêm tốn hơn hôm ở phòng karaoke. Dáng người hắn cao chân lại dài, ăn mặc giống như "trai đểu" chuyên lừa gạt tình cảm thiếu nữ ngây ngô.

Cuối cùng, Trì Thanh lại tìm chủ đề nói chuyện: "Thời tiết hôm nay rất tốt."

Giải Lâm biết tính cách của anh, hoàn toàn không quan tâm trời âm u có tính là thời tiết tốt hay không: "Đúng là rất tốt… Dù sao chỉ cần em ở cạnh tôi thì có mưa đá tôi cũng nghĩ là thời tiết tốt."

"…"

Thời gian Giải Lâm hẹn Trì Thanh là 10 giờ trưa, lúc này xuất phát vừa vặn ra ngoài ăn trưa. Lúc hai người lái xe đến chỗ quán ăn, mây

đen trên trời càng ngày càng đè nặng, nhưng vẫn chưa mưa, gió lạnh cuốn không khí ẩm luồn vào trong cổ áo.

Hai người xuống xe, đứng song song bên đường chờ đèn đỏ phía trước để qua.

Giải Lâm chợt hỏi Trì Thanh: "Có lạnh không?"

Nói xong, hắn không chờ Trì Thanh trả lời, rất tự nhiên chạm vào tay Trì Thanh, đây là hành động thử độ ấm đơn giản.

Trì Thanh vừa xuống xe không lâu, độ ấm trên xe mở vừa vặn, không lạnh đến đâu.

Giải Lâm chạm vào làn da ấm áp của Trì Thanh, cũng biết anh chẳng hề lạnh, nhưng hắn thử nhiệt độ trên tay Trì Thanh xong vẫn không buông tay ra.

Đèn đỏ phía trước nhấp nháy thay đổi, đèn đỏ biến mất.

Đám đông vốn đứng im cuối cùng cũng di chuyển, dòng người dần dần tiến về trước.

Động tác tay của Giải Lâm hơi thay đổi, mượn cớ "thử độ ấm" thuận thế nắm lấy tay Trì Thanh, ngón tay của hắn luồn qua khe hở giữa những ngón tay trắng bệch của Trì Thanh, vừa khít lấp đầy khoảng trống đó.

Trì Thanh sửng sốt.

[Đi thôi.] Giải Lâm nắm tay Trì Thanh, nói chuyện bằng giọng nói biến dạng, [Bé ưa sạch sẽ không qua đường một mình được.]

Trì Thanh: "…"

Dòng người vừa chen chút vừa ồn ào.

Không ai biết hai người bọn họ có một kênh trò chuyện chỉ thuộc về đối phương.

Giải Lâm để ý đến sự im lặng của Trì Thanh: [Xưng hô này cũng không được gọi à?]

Da của Giải Lâm không tính là đen, nhưng so với đôi tay giống như chưa từng thấy ánh nắng mặt trời của Trì Thanh thì tương phản về màu sắc rất rõ ràng.

Không phải Trì Thanh không cho gọi.

Nhưng dĩ nhiên cái tên này không nên gọi thì vẫn đừng gọi tốt hơn.

Chỉ là anh… không đoán được hành động tiếp theo của Giải Lâm.

Mỗi lần uống rượu xong, Trì Thanh đụng vào tay của Giải Lâm rất nhiều lần, trong tình huống không say cũng đụng rất nhiều, nhưng chưa từng có lần nào nắm tay mười ngón lồng vào nhau như này.

Đầu ngón tay nóng đến mức anh muốn tránh đi.

Cuối cùng, Trì Thanh bình tĩnh nói: "… Tùy anh."

Nhà hàng Giải Lâm đặt là một nhà hàng kiểu Tây, mức độ bình thường, không sang cũng không hèn, lúc ăn cơm Giải Lâm nói lát nữa dẫn anh đến một nơi thú vị.

Dùng bữa xong, Trì Thanh được Giải Lâm đưa đến một tòa nhà ít ai lui đến, tầng càng cao càng ít nhìn thấy người, trông không giống khu giải trí cũng không giống tòa nhà làm việc. Trong lúc nhất thời, khiến Trì Thanh không hiểu được rốt cuộc tòa nhà này dùng để làm gì.

Đến khi cửa thang máy mở ra, hai người bước ra khỏi tầng 21, đi theo hành lang dài đến trước một cánh cửa ở cuối hành lang mới nhìn thấy tên cửa hàng: Trốn khỏi mật thất.

Trì Thanh nhìn bảng hiệu một hồi, hoàn toàn không ngờ rằng địa điểm hẹn hò Giải Lâm tìm là ở chỗ này: "Chỗ anh nói thú vị chính là chỗ này à?"

"Hôm qua tìm cả buổi tối, sở thích của em kén chọn cỡ nào em không rõ à?" Giải Lâm nắm tay Trì Thanh nói, "Tìm đến tìm lui chỉ có chỗ này thích hợp nhất, thấy em bình thường khá thích phá án… Đúng lúc cửa hàng này không có nhân viên, thuộc loại chỉ giải câu đố, không cần tránh né gì, người ít lại còn tối, đủ phù hợp yêu cầu của em chưa?"

Mật thất có tận mấy loại, phần lớn đều có nhân viên đóng giả ma quỷ, còn phải chui hầm gì nữa. Nhưng Giải Lâm đã xác nhận cẩn thận với ông chủ cửa hàng này, ở đây không có gì cả, điều kiện vô cùng sạch sẽ vệ sinh, cũng sẽ không làm dơ quần áo.

Lúc đó ông chủ ở đầu dây bên kia nói: "Chỉ có một vấn đề duy nhất là độ khó chủ đề mật thất khá cao, hai người chơi có lẽ sẽ khá vất vả, bình thường đều là sáu người trở lên."

Trì Thanh không còn gì để nói.

Sống bao nhiêu năm trời, lần đầu tiên trong đời anh suy nghĩ lại về sở thích kén chọn của mình.

Cuối cùng anh cũng phải thừa nhận, có thể tìm ra được chỗ như thế cũng làm khó anh.

"Các cậu chính là hai người hẹn trước hôm qua sao?" Ông chủ cửa hàng là một người đàn ông trung niên gần 40 tuổi, thân hình gầy gò, có vẻ chân hơi bất tiện. Ông ta mở cửa phòng, lúc bước ra khỏi phòng nghỉ, bước đi vô cùng chậm rãi.

Ông ta ngẩng đầu nhìn khách đến, là hai chàng trai trẻ tuổi, hơn nữa vẻ ngoài còn xuất chúng, có hơi ngạc nhiên.

"Tuy hôm qua tôi đã nói một lần rồi, nhưng vẫn nhắc lại với các cậu lần nữa, độ khó này hai người chơi có thể…"

"Không sao." Giải Lâm gửi điện thoại và các đồ dùng khác của hai người vào trong tủ, ngắt lời, "Chúng tôi muốn thử thách."

Trì Thanh không nói giống như Giải Lâm, anh thành thật chọc thủng phát ngôn vừa rồi của hắn: "Độ khó này một người chơi có lẽ cũng không thành vấn đề."

Ông chủ: "…"

Mật thất có tổng cộng năm căn phòng, chủ đề là "Anh trai của tôi". Trong căn phòng thứ nhất có một bàn học đồ đạc lộn xộn, trên bàn đặt một quyển nhật ký rách nát, quyển nhật ký mở ra tình tiết đầu tiên của câu chuyện: Tám năm trước, anh trai tôi mất tích một cách kỳ lạ.

Tóm lại là một câu chuyện em trai tìm người anh mất tích, câu đố bọn họ phải tìm chính là có phải anh trai chết rồi không, bị ai giết, chết thế nào?

Trong mật thất quả thật rất tối, chẳng có người nào, Trì Thanh ở đây rất thoải mái.

Phương án hẹn hò Giải Lâm chọn thật sự không có vấn đề gì, chỉ có một chỗ không nghĩ đến chính là trình độ IQ của anh với Trì Thanh.

Chưa đến hai phút, hai người đã bước vào phòng thứ hai.

Dựa theo tốc độ này mà tính toán… chơi xong chủ đề này, bước ra

khỏi căn phòng thứ năm, đừng nói 60 phút mà trò chơi quy định, có thể còn chưa cần đến 20 phút nữa.

Ở căn phòng thứ hai, Trì Thanh nhanh chóng tìm thấy manh mối quan trọng ở trên tường, sau khi thành công phá giải mật mã két sắt, anh nhìn hồ sơ trong két sắt hỏi: "Trò chơi đơn giản như này vì sao cần sáu người?"

Giải Lâm: "… Có lẽ người nhiều thì náo nhiệt hơn."

Câu nói này của Giải Lâm đã nhắc nhở Trì Thanh.

Hai người đang hẹn hò, nội dung trò chơi là thứ yếu, anh giải tiếp như này thì không bao lâu hai người có thể về nhà luôn rồi.

Thế là sau khi bước vào căn phòng thứ ba "phòng chứa xác", Trì Thanh giảm tốc độ giải câu đố.

Trong phòng chứa xác đặt vài bộ thi thể, mỗi một thi thể đều thật đến khác thường.

Các đạo cụ thi thể được đặt lần lượt trên các khung giường làm bằng sắt, ngay cả mùi tràn ngập trong không khí cũng rất giống với mùi xác thối, phải thừa nhận là chủ cửa hàng làm chủ đề vô cùng tỉ mỉ.

Lần hẹn hò này Giải Lâm chuẩn bị cũng rất kỹ lưỡng.

Nhà xác mà Trì Thanh thích nhất còn được dùng cách khác thay thế, sắp xếp cho anh.

Mật thất rất tối.

Sau khi không suy nghĩ câu đố với suy luận logic, cảm giác tồn tại của bàn tay Giải Lâm mãi vẫn chưa buông ra khiến Trì Thanh không thể làm ngơ được.

Đến khi các cảm xúc rối loạn chậm rãi lắng xuống, Trì Thanh mới nhớ ra hôm đó Giải Lâm nói một đống, lượng tin tức quá nhiều, phát triển sau đó của hai người lại quá bất ngờ, đến nỗi anh vẫn chưa thể giải thích với Giải Lâm chuyện mình có thể đọc được suy nghĩ của người khác.

Giải Lâm cũng không hỏi anh.

Một lát sau, Trì Thanh nhúc nhích ngón tay có hơi cứng ngắc, Giải Lâm nghiêng đầu qua nhìn anh: "Sao thế?"

Trì Thanh: "Anh không có gì muốn hỏi tôi sao?"

Giải Lâm: "Hỏi gì?"

Tay Trì Thanh chỉ vào bản thân: "Ví dụ như chuyện này, anh không hỏi vì sao tôi có thể nghe…"

Trì Thanh nói đến đây, bởi vì ánh sáng trong mật thất có giới hạn, chân anh đạp lên nắp chai mà người chơi lần trước vô tình đánh rơi, anh đứng không vững, tay còn lại vô thức đưa ra sau tìm vật nào đó có thể vịn.

Gần anh nhất chính là cái giường sắt đựng xác chết ở phía sau, nửa lòng bàn tay của Trì Thanh đặt trên ván sắt, nửa còn lại đụng vào đạo cụ "xác chết" ở trên giường.

Chỗ anh đè trúng vừa vặn là bàn tay xác chết buông thõng.

…

Vừa chạm vào, Trì Thanh nhận thấy không đúng, nửa câu còn lại trong miệng im bặt.

Bởi vì thuận theo động tác, có một thứ gì đó khẽ rơi lên tay anh, Trì

Thanh nhìn qua trong ánh sáng có hạn, phát hiện đó là một móng tay đen đen vàng vàng, mép trong móng tay nhớp nháp, dính dịch thối và vết máu.

Chương 88: C88: Mật thất

Dịch: LTLT

Phòng chứa xác rộng khoảng mười mấy mét vuông.

Trì Thanh và Giải Lâm đứng giữa từng hàng xác chết, xác chết vừa rồi không cẩn thận bị Trì Thanh đụng phải nằm thẳng đơ trên giường sắt, nhìn ra được là một người đàn ông, cơ thể hơi gầy, cao khoảng 1m78.

Cơ thể của người đàn ông đó vừa khô quắt vừa cứng đờ, phần lớn da trên người đều bị róc sạch sẽ, chỉ để lại xương, cơ bắp và khung xương hoàn chỉnh, từng đường cơ thịt màu đỏ quấn chằng chịt trên xác chết.

"Nó" khác với đạo cụ mô phỏng người trong các mật thất bình thường, thay vì nói nó là một đạo cụ xác chết, chi bằng nói nó giống một tiêu bản cơ thể người.

Tiêu bản người là một loại phương pháp có thể bảo quản xác người trong thời gian dài, thường được sử dụng trong các môn học như giảng dạy về giải phẫu và cấu trúc cơ thể người. Nếu như muốn làm một xác chết thành tiêu bản, đầu tiên phải rửa sạch sẽ xác chết, ngâm xác chết trong bồn tắm, cẩn thận làm sạch từng tấc da.

Còn phải róc hết các bộ phận dễ hư thối trong xác chết.

Trì Thanh và Giải Lâm nhìn nhau trong mật thất tối đen, nhìn thấy cùng một nội dung trong mắt đối phương.

Sau đó, giọng nói biến dạng của đàn ông vang lên:

[Đây chắc chắn không phải đạo cụ.]

[Đây là một xác chết thật.]

Nếu như là những người khách chơi mật thất trước đó có lẽ sẽ không phát hiện được bất cứ điều gì kỳ lạ.

Nhưng hai người bọn họ quá quen thuộc với xác chết, ở phương diện phân biệt đây là xác thật hay giả có kinh nghiệm hơn người bình thường nhiều.

Với lại cái móng tay rớt xuống dính dịch thối màu đỏ, chứng tỏ sự thật rằng tiêu bản xác chết này chưa được xử lý sạch sẽ, phần dễ hư thối trên xác chết chưa được róc sạch.

Nếu thế thì, mùi giống như xác chết sau khi thối rữa tỏa ra trong không khí càng khiến người ta rợn tóc gáy.

Đây không phải là mùi mà ông chủ suy toán kỹ lưỡng, quan tâm đ ến trải nghiệm chìm đắm vào trò chơi của người chơi nên cố ý tạo ra, mà là mùi bốc ra từ một cái xác thật.

Cửa hàng mật thất này đã mở được mấy năm, qua nhiều năm như này đã tiếp đón rất nhiều lượt khách.

Những người này được ông chủ thả vào từng lượt chơi, nhưng hoàn toàn không hề hay biết "đạo cụ" bên trong thực sự là một xác chết thật.

Không biết có bao nhiêu người giống hai người họ lúc này, đứng bên giường sắt, cách xác chết chưa đến nửa bước chân.

Giải Lâm bình tĩnh ngẩng đầu nhìn camera giám sát trong căn phòng này, camera đúng lúc quay về phía bọn họ.

[Nếu như đây là xác chết thật, vậy thì cái xác đó là của ai?

Là ai giết? Vì sao lại dùng cách này giấu xác chết trong mật thất?

Ông chủ mật thất lại đóng vai trò gì?]

Những vấn đề mà Giải Lâm hỏi cũng chính là những gì mà Trì Thanh muốn hỏi.

Trong phòng quan sát bên ngoài phòng.

Ông chủ cửa hàng vừa mới gặp mặt bọn họ đang ngồi trong phòng giám sát, màn hình trước mặt ông ta được chia thành 12 khung vị trí camera khác nhau, một một khung hình vuông màu xám thể hiện cho các góc độ khác nhau trong các căn phòng khác nhau.

Ngón tay ông ta gõ trên chuột trái nhưng không nhấp xuống thật, cuối cùng ngón tay đầy vết chai của ông ta ngừng lại, im lặng nhìn hai người trong camera giám sát.

Một lát sau, bộ đàm trong tay Giải Lâm vang lên tiếng sóng điện cực nhỏ.

Ngay sau đó, giọng nói hơi tang thương của ông chủ vang lên: "Các cậu gặp phải vấn đề gì sao?"

Ông ta nói tiếp: "Nếu như cần thì có thể nhờ tôi giúp đỡ, tôi có thể cho các cậu vài gợi ý."

Giải Lâm nhìn bộ đàm cười tự nhiên, hắn nhấn nút trò chuyện, nói: "Căn phòng này hơi khó, nhưng tạm thời vẫn chưa cần gợi ý. Chúng tôi về lại hai phòng trước xem thử có bỏ sót manh mối gì không… Với lại đạo cụ của các anh làm cũng giống thật quá, làm bạn trai tôi

sợ hết hồn.”

Bên kia lại im lặng một hồi, dường như đang suy đoán tính chân thực câu nói của Giải Lâm.

Nhưng tốc độ nói chuyện của Giải Lâm rất thong thả, thậm chí nói xong còn khẽ mỉm cười.

Vả lại cả quá trình hai người họ đều không có bất cứ đối thoại gì.

…

Một lát sau, người trong phòng giám sát mới nói: “Vậy tôi không làm phiền các cậu nữa.”

Ở trong phòng giám sát đương nhiên không thể nhìn ra được hai người họ có nói chuyện hay không, thực tế thì âm thanh bên tai Trì Thanh “sợ hết hồn” chưa từng ngừng lại. Mới đầu lời nói của Giải Lâm còn loanh quanh cái xác này, nhưng sau khi nói được hai ba câu thì chủ đề trong miệng Giải Lâm bắt đầu phát triển theo hướng khác.

Trì Thanh đang bị thứ dính vào tay làm cả người cứng ngắc.

Bệnh ưa sạch sẽ của anh phát tác, hoàn toàn không còn tâm tư tiếp tục đứng trong căn phòng này, rất muốn kết thúc hẹn hò tại đây, sau đó về nhà rửa tay trăm lần.

Đúng lúc này, anh nghe thấy Giải Lâm nói:

[Đưa tay cho tôi.]

Trì Thanh ngước mắt.

[Mau lên, không khó chịu à?]

Trì Thanh thấy Giải Lâm lấy ra một bịch khăn giấy ướt từ trong túi áo khoác. Anh chẳng hề biết Giải Lâm mang theo thứ này, vừa rồi gửi đồ dùng cá nhân cũng không thấy hắn lấy ra. Quan trọng nhất là, là người bị bệnh ưa sạch sẽ nhưng hôm nay ra ngoài anh lại quên mang khăn tay, thế mà Giải Lâm lại mang theo.

Anh không biết rõ cảm giác trong lòng là gì, đầu tiên thì hơi ngơ ngác, sau đó trong lòng giống như có thứ gì đó bay lên từng chút một, giống như gió thổi qua sợi bông mềm mại.

Trì Thanh: "Sao anh lại mang theo thứ này?"

Một tay của Giải Lâm nhẹ nhàng cầm cổ tay Trì Thanh, tay còn lại xé bịch đựng khăn giấy ướt, rút ra một tờ ở trong. Bịch khăn giấy ướt này còn có tác dụng khử khuẩn, mùi cồn mà Trì Thanh rất thích át đi mùi hôi thối xung quanh.

Hai tay của Giải Lâm đều đang bận, hắn cầm khăn giấy ướt lau đi thứ dính trên ngón tay Trì Thanh, sau đó lại rút ra thêm một tờ, lau kỹ lại một lần nữa, tiếp tục dùng giọng nói chỉ có hai người họ có thể nghe thấy nói: [Đành chịu, ai bảo tôi quen một người bạn trai có bệnh ưa sạch sẽ, nếu như em ấy ra ngoài với tôi không cẩn thận đụng vào thứ gì đó thì sẽ khóc nhè trước mặt tôi mất.]

Trì Thanh muốn nói anh không có khóc nhè, đừng tung tin đồn bậy về anh.

Giải Lâm lại nói tiếp: [Vốn nghĩ rằng có tôi bên cạnh em thì bịch khăn giấy này sẽ không xuất hiện được.]

Khăn giấy khử khuẩn lành lạnh dính sát tay Trì Thanh.

Trì Thanh dựa vào chút ánh đèn nhìn mặt mũi người đàn ông đang nghiêm túc lau giùm anh.

"… Cảm ơn."

Sau khi Giải Lâm đã cẩn thận lau sạch sẽ thứ dính trên ngón tay Trì Thanh, Trì Thanh muốn rút ngón tay về nhưng Giải Lâm lại cầm cổ tay anh không buông.

Giải Lâm biết bệnh ưa sạch sẽ của người trước mặt nghiêm trọng cỡ nào, tình huống này mà chỉ dùng giấy lau mấy lần cũng không có tác dụng mấy.

Thế là hắn cúi đầu, đột ngột hôn lên ngón tay còn dính mùi cồn của Trì Thanh.

Chất cồn lành lạnh hầu như bốc hơi hết trong không khí, thay vào đó là nhiệt độ ấm áp truyền từ môi người đàn ông này qua.

[Được rồi, như này chắc không khó chịu nữa.]

Trong phòng giám sát.

Ông chủ không chớp mắt nhìn chằm chằm màn hình.

Hai người này cứ đứng yên không nhúc nhích.

Sau đó, ông ta tiếp tục nhìn thì thấy hai người đứng bên cạnh "xác chết"… một người hôn lên ngón tay người còn lại.

"Rè rè."

Bộ đàm lại phát ra âm thanh dòng điện, người nói vẫn là ông chủ: "Các cậu đang làm gì thế?"

"Giai đoạn yêu cuồng nhiệt, tán tỉnh nhau." Giải Lâm đáp, "Ông chủ, ông cứ làm phiền chúng tôi thế này thì không tốt lắm đâu, có thể cho người chơi chút không gian riêng tư không?"

Ông chủ: "…"

Lần này, bộ đàm yên tĩnh hoàn toàn.

Yên tĩnh đến mức ngay cả tiếng dòng điện cũng biến mất ngay.

Sau khi giải quyết xong chứng ưa sạch sẽ của Trì Thanh, hai người mới về lại hai căn phòng trước để xem lại cốt truyện của mật thất.

Nguyên nhân xem lại cốt truyện rất đơn giản, xác chết là anh trai, với phản ứng này của ông chủ thì tám chín phần ông ta là hung thủ. Nguyên nhân vì sao ông ta giết anh trai e rằng giấu trong cốt truyện của mật thất này.

[Có lẽ xác chết kia bị làm thành tiêu bản từ rất lâu rồi.] Giải Lâm đoán, [Có vài hung thủ sau khi gây án, phạm tội thời gian dài không bị ai phát hiện, bọn họ thường sẽ sinh ra một suy nghĩ rất kỳ lạ.]

[Một loại h@m muốn thể hiện.]

[Cảm giác đắc ý vì bản thân đã tạo ra tội ác hoàn mỹ, cũng cảm thấy thất vọng vì không ai phát hiện ra. Dần dần bọn họ sẽ có một h@m muốn phải trưng bày cho người khác thấy.]

[…]

Trên bàn học trong căn phòng đầu tiên có thắp một chiếc đèn dầu, ánh sáng đèn dầu chiếu lên mặt tường màu ngà, tạo nên bóng của hai người.

"Tôi với anh trai là song sinh. Điều kiện nhà chúng tôi không tốt, anh trai tôi 13 tuổi đã thôi học để gánh vác chi tiêu trong nhà và cho tôi đi học. Sau khi anh ta thôi học thì được cha mẹ sắp xếp đi làm công ở một nhà máy."

Trong quyển nhật ký rách nát ghi chép tất cả mọi việc của anh trai.

Anh trai trong quyển nhật ký có một ước mơ đi học, nhưng vì điều kiện gia đình đói nghèo bị ép từ bỏ việc học, sau khi đến hầm mỏ thì cũng không quay lại được nữa.

Còn em trai thì cho rằng, sự mất tích của anh trai không hề đơn giản như vậy.

Sở dĩ căn phòng thứ ba đặt nhiều xác chết như thế là vì cốt truyện triển triển đến năm "anh trai" 30 tuổi, vì để tiếp tục phụ cấp cho gia đình mà đến hầm mỏ làm việc. Năm đó xảy ra một vụ tai nạn hầm mỏ, mười mấy người đều mất mạng trong trận sập hầm mỏ này.

Anh trai anh ta cũng nằm trong số đó.

"Có một chỗ kỳ lạ." Giải Thanh nói, "Nếu như anh trai mất trong tai nạn hầm mỏ, vậy thì sao xác anh ta lại còn nguyên vẹn?"

Xác chết vừa rồi Trì Thanh không cẩn thận đụng trúng không bị gãy xương, không thiếu tay cụt chân, thậm chí khắp người không có một vết thương nào.

Giải Lâm chậm rãi nhướng mày.

Trong đầu hắn hiện lên tư thế đi khập khiễng của ông chủ mật thất, nảy ra một suy đoán khác.

[Nếu như đảo ngược câu chuyện này…]

Giải Lâm nhìn đoạn văn trong quyển nhật ký, đổi từng câu từng chữ đọc lên: [Tôi với em trai là song sinh. Điều kiện nhà chúng tôi không tốt, tôi 13 tuổi đã thôi học để gánh vác chi tiêu trong nhà và cho em trai đi học. Sau khi thôi học thì tôi được cha mẹ sắp xếp đi làm công ở một nhà máy.]

Một người đàn ông đến 30 tuổi vẫn phải trợ cấp gia đình, chứng tỏ em trai anh ta mãi chưa có công việc.

[Nếu như dựa theo tiền đề này, vậy thì câu chuyện sau đó rất có thể là… Tôi sống sót sau tai nạn hầm mỏ, tôi hận người khiến tôi hy sinh cả cuộc đời và sinh mạng của mình, em trai tôi.]

Vậy nên, chủ đề này rất có thể không phải là "Tìm kiếm anh trai" mà là "Tự thuật của anh trai".

Buổi chiều, thời tiết âm u.

Quý Minh Nhuệ ngồi trong phòng làm việc đến nỗi tức ngực khó thở. Anh ta mới nghe xong một cuộc gọi, an ủi một cụ bà sống một mình, sau đó chưa tới hai phút lại nhận được một cuộc gọi khác.

"Xin chào." Quý Minh Nhuệ liếc nhìn bầu trời đen thui bên ngoài, lên tinh thần, "Đây là…"

Anh ta chưa kịp nói xong lời dạo đầu thì giọng nói mang ý cười ở đầu dây bên kia đã ngắt lời: "Không cần giới thiệu, tôi rất quen thuộc đồn cảnh sát của các cậu.

"?"

Quý Minh Nhuệ: "Anh… Giải?"

Gần đây tổng cục không có vụ án lớn nào, đi tuần kiểm tra cũng bình yên, Giải Lâm cũng không đến nỗi cố ý gọi điện đến đồn cảnh sát tìm anh ta tám chuyện.

Đầu dây bên kia, Giải Lâm dùng giọng điệu tùy ý nói: "Bất ngờ gặp một vụ án, cậu dẫn theo vài người đến đây đi, làm phiền nhanh lên chút, tôi còn chuyện rất quan trọng."

Chương 89: C89: An ủi

Dịch: LTLT

Giải Lâm dùng cớ "ông chủ, có thể công ty tôi có chút việc, không được rời khỏi điện thoại quá lâu, phải xem có ai tìm tôi không" để xin ông chủ ra ngoài lấy điện thoại trước.

Ông chủ dẫn hai người ra ngoài bằng đường thoát hiểm, lúc đi trong đường thoát hiểm vừa hẹp vừa cũ, ông chủ hỏi bâng quơ: "Vừa rồi bị dọa sợ à? Nhưng tôi thấy bạn cậu chẳng có biểu cảm gì."

Giải Lâm: "Em ấy bị dọa đến ngơ ngác, bây giờ vẫn chưa hoàn hồn lại."

Ông chủ: "Vậy à."

Giải Lâm quay sang hỏi người bên cạnh: "Phải không?"

"…" Trì Thanh, một người đã gặp không ít xác chết từ sau khi vào tổng cục nói một cách không cảm xúc: "Phải."

Giải Lâm, người mà số xác chết nhìn thấy từ nhỏ đã có thể chồng thành một ngọn núi cũng nói theo: "Anh cũng vậy, đây còn là lần đầu tiên anh nhìn thấy đạo cụ xác chết này, bình thường ngay cả xác con muỗi anh còn hiếm khi gặp."

Trì Thanh: "…"

Có phải hơi lố rồi không?

Mấy cái khác không nói, mới vài ngày trước, người này nhìn da mặt và phần xác chết còn lại của La Dục cả ngày để suy nghĩ vụ án.

Giải Lâm tiếp tục thể hiện thiết lập nhân vật thương nhân của hắn, hỏi như bệnh nghề nghiệp đang phát tác: "Tiêu bản mua ở đâu vậy? Giống thật như này chắc mắc lắm. Tôi cũng là người làm ăn, bây giờ mở phòng mật thất kiểu này kiếm tiền được không? Vốn kinh doanh khoảng bao nhiêu? Chu kỳ hoàn vốn thế nào?"

Ông chủ cũng không muốn nói nhiều với Giải Lâm: "Cũng được."

Giải Lâm: "Số lượt đánh giá chỗ của ông rất cao, trước đây có kinh nghiệm kinh doanh không?"

Người đàn ông trung niên mặc một cái quần lanh màu xanh thẫm, ống quần rộng rãi có thể che đi vấn đề đi đứng bất tiện của ông ta, e rằng người bình thường rất khó phát hiện ngay chân ông ta từng bị thương.

Ông ta cầm chùm chìa khóa, lúc đút chìa khóa vào trong ổ, Trì Thanh để ý thấy ngoài việc đi đứng không tiện ra thì khớp ngón tay của ông ta thô to vô lạ thường, da vô cùng thô ráp, trên tay có nhiều vết chai. Đây là một đôi tay lao động quanh năm.

Ông ta trả lời: "Phải."

Sau khi dẫn bọn bọ ra ngoài, ông ta lại quay về phòng giám sát. Ông ta bước đi chậm rãi, mở cánh cửa cùng màu với cánh cửa mật thất. Cánh cửa đen bóng, nhìn qua khe cửa bị mở ra một nửa thấy bên trong cũng tối om. Trước khi bước vào ông ta nói: "Mau lên, thời gian năm phút."

Trong phòng giám sát tối om.

Hiệu ứng âm thanh kinh dị loáng thoáng phát ra từ mật thất, trong

sự im lặng bao gồm vô số tiếng thét chói tai.

Ông chủ ngồi cái ghế gỗ, cái ghế chịu lực không tốt, phát ra tiếng "cọt kẹt".

Trong đoạn trò chuyện vừa rồi, Giải Lâm không để lộ bất cứ sơ hở nào. Lúc này tinh thần ông chủ thả lỏng, thậm chí ông ta còn không ngừng khẽ gõ ngón tay lên mặt bàn theo nhịp của hiệu ứng âm thanh kinh dị. Đến khi ông ta nhìn thấy trên màn hình mơ hồ không rõ, người chơi vừa rồi thảo luận kinh nghiệm kinh doanh lúc bấm số, chỉ nhấn ba cái trên màn hình.

… Số điện thoại gì chỉ có ba chữ số?

Ngón tay gõ bàn của ông chủ chợt dừng lại.

Ở bên kia, trong điện thoại.

Mới đầu Quý Minh Nhuệ vẫn chưa biết bất ngờ mà Giải Lâm nói rốt cuộc bất ngờ đến cỡ nào. Anh ta dẫn theo Tô Hiểu Lan, hai người nhanh chóng chạy đến hiện trường.

Quý Minh Nhuệ: "Bất ngờ? Bất ngờ cỡ nào?"

Giải Lâm nói: "Vốn dĩ muốn chơi trốn thoát khỏi mật thất…"

"…" Cái này đúng là bất ngờ thật.

Quý Minh Nhuệ chuyển cuộc gọi sang điện thoại di động, ngồi vào xe nhấn ga, lại hỏi: "Bây giờ anh ở một mình sao?"

"Không." Giải Lâm đáp, "Hai mình, còn có một người cậu quen."

Quý Minh Nhuệ: "Hai người, đi ra ngoài chơi thôi cũng có thể gặp án mạng. Được rồi, anh không cần nói, tôi biết là ai rồi."

Quý Minh Nhuệ vừa mới dứt lời, quả nhiên nghe thấy một giọng nói vừa quen thuộc vừa mất kiên nhẫn ở đầu dây bên kia: "Nói xong chưa."

Quả nhiên là người anh em tốt của anh ta, Trì Thanh.

Mới nghỉ được mấy ngày…

Quý Minh Nhuệ chịu thua thể chất thần xui xẻo của người này.

"Hai người mấy anh…" Quý Minh Nhuệ rất mệt, nói từng câu từng chữ, "Sao-mà-đi-đến-đâu-thì-có-án-mạng-ở-đó-vậy? Có đôi khi tôi nghĩ có phải luật pháp lồ ng lộng thưa nên dễ thoát hay không, nếu không thì sao lại thả hai người ra ngoài."

Giải Lâm không trả lời câu này, nhưng Trì Thanh nghe rõ Giải Lâm đang nói trong bụng: [Cậu tưởng tôi muốn à? Ai muốn đang hẹn hò lại mò xác chết chứ? Trong mật thất tối đen như mực, làm chút chuyện gì đó chẳng phải tốt hơn à.]

Trực giác nói cho Trì Thanh biết, "chuyện gì đó" mà Giải Lâm nghĩ chắc chắn không phải chuyện tốt lành gì.

Trì Thanh: "Buông tay."

Giải Lâm hơi nhướng mày, biết bị Trì Thanh nghe thấy rồi, nhưng hắn chẳng e dè: "Không buông."

Hoạt động trong lòng cuối cùng vẫn không thể tiếp tục được, bởi vì Giải Lâm nắm cổ tay Trì Thanh kéo anh ra sau người, sau đó buông tay ra, nguy hiểm trong nháy mắt. Vách tường rắn chắc chỗ Trì Thanh đang đứng bị đập ra một lỗ.

Ông chủ đang đứng ngược sáng, trong tay cầm một cái búa, mặt

không nhìn ra biểu cảm.

"Có gì từ từ nói." Giải Lâm cười, vừa nói vừa suy nghĩ mình đã sơ suất ở chỗ nào, "Đang yên đang lành động tay động chân chi vậy? Làm ngành vật chất vốn không dễ dàng, đến lúc cuối tháng lại thêm một khoản sửa sang mặt tường, không đáng đâu."

Hắn thoáng liếc mắt nhìn, đối diện có một camera giám sát bị hắn bỏ qua.

Chuyện này e rằng phiền phức rồi.

Vốn dĩ còn muốn đổi địa điểm tiếp tục hẹn hò.

Giải Lâm chậm rãi cởi nút cổ áo sơ mi, sắc mặt sa sầm, hiếm khi bị người khác làm phiền mà cảm thấy tức giận. Tuy lúc nói chuyện hắn vẫn mỉm cười nhưng giọng nói lại lạnh tanh: "Vốn định dùng cách hòa bình một chút để giải quyết, nhưng tự anh làm mất thì không thể trách tôi, ông chủ."

Về lý thuyết, hai người đánh một người què cũng không thành vấn đề. Nhưng tên què này lại cầm búa thì lại khác rồi. Với lại, bên bọn họ cũng không thể tính hẳn hai người, có Trì Thanh bị chứng ưa sạch sẽ, nhiều lắm là tính một nửa thôi.

Nhưng dù như thế, Giải Lâm vẫn dần dần chiếm được ưu thế lúc ông chủ vung búa.

Sau khi phát hiện hai người trước mặt không thể giải quyết nhanh được, ông chủ xoay người chạy về phía lối thoát hiểm, cơ thể lách vào chỗ rẽ. Giải Lâm với Trì Thanh đương nhiên không thể để ông ta chạy thoát khỏi đây.

Bọn họ không quen thuộc kết cấu căn phòng mật thất, chủ đề của chỗ này không chỉ có một, phòng này liên tiếp phòng kia, mới không để ý đã để ông chủ lê cái chân khập khiễng thành công chạy vào

một lối thoát hiểm khác.

Trước một khắc cánh cửa lối thoát hiểm sắp sửa đóng lại, Giải Lâm đạp mạnh vào.

"Đứng yên! Cảnh sát!!!"

Lúc Quý Minh Nhuệ chạy đến thì hiện trường đã được dọn dẹp sạch sẽ, tội phạm bị hai người dùng dây thừng trói ở cửa ra vào mật thất: "…". Truệ cop từ trag ﹏ T rUTrue · v ﹏

Nguyên nhân, quá trình, kết quả của sự việc, động cơ của kẻ tình nghi, người chết là ai cũng được hai người điều tra rõ ràng trong khoảng thời gian ngắn.

Nhiệt huyết tràn trề của Quý Minh Nhuệ dần lạnh đi.

Hóa ra bọn họ chỉ là một dụng cụ kết án.

Trước khi về lại đồn để lấy lời khai, Giải Lâm nhìn những căn mật thất với chủ đề khác nhau trên bức tường ở sảnh lớn rất lâu: "Mấy chủ đề khác cũng kiểm tra đi, nếu anh ta có thể giấu chuyện của mình với em trai ở trong chủ đề này, có lẽ mấy phòng khác cũng có. Nơi này rất có thể không chỉ có một cái xác chết."

Sau khi được kiểm tra, đúng là không chỉ có một xác chết.

Ba chủ đề, tổng cộng ba xác chết.

Tuổi tác, đặc điểm, giới tính của người chết đều khác nhau, ngoại trừ người em trai, thi thể được trưng bày trong "phòng giải phẫu" của chủ đề bên cạnh là một người đàn ông bụng bia, mắt mở to, bất động nhìn trần nhà. Lòng trắng của xác chết quá lớn, đồng tử co lại thành một đốm đen nhỏ, trông quỷ dị cực kỳ.

Nhân vật của xác chết này trong chủ đề được gọi là "sếp Vương".

Trong chủ đề có một đoạn thoại: "Tôi nghĩ có lẽ tôi điên rồi, thường không phân biệt được là mơ hay là thực. Tôi muốn sửa lại lựa chọn trước đây của mình. Cả đời này, dường như tôi luôn quyết định sai lầm, bởi vì còn trẻ, vì ngu ngốc, vì không biết, vì ma xui quỷ khiến.

Tôi thường nằm mơ… trong giấc mơ, tôi không bị sếp Vương lừa đi tất cả tiền tích góp. Đó là lần đầu tiên tôi muốn chống lại vận mệnh bị em trai buộc chặt. Tôi nghĩ rằng, đi theo sếp Vương thì có thể khiến mình nở mày nở mặt. Trong mơ, tôi không vì nghèo hèn, tự ti và không cam lòng mà bỏ lỡ người con gái tôi thích. Tôi sẽ cưới cô ấy, mở một cửa hàng tạp hóa nho nhỏ, giống như những gì chúng tôi đã bàn lúc yêu nhau, sẽ sinh hai đứa con, một trai một gái."

Theo danh tính của nghi phạm, trong danh sách người mất tích ở quê nghi phạm, bọn họ nhanh chóng tìm thấy một người thương nhân họ Vương phù hợp điều kiện.

Trong tài liệu lưu trữ, ông ta đã mất tích bảy năm.

Chỉ có xác chết thứ ba là chưa tìm được thông tin chi tiết.

Đó là xác chết nữ, khoảng chừng ba mươi tuổi, tóc khô quắt, gương mặt teo lại, mặt mũi bình thường.

Bọn họ đang định xem nội dung cụ thể của chủ đề là gì thì nghe thấy ông chủ mật thất im lặng không nói nãy giờ chợt lên tiếng: "Cô ta là vợ tôi, vì một vài chuyện mà tôi phải cưới cô ta. Cô ta là một kẻ điên, tinh thần có vấn đề."

Ông ta nhìn nhóm người trong đồn công an, bình tĩnh kể lại: "Chuyện đến nước này cũng không còn gì để giấu, mấy anh không tìm được cô ta trong hồ sơ người mất tích là vì cô ta không có người thân. Sau khi lấy tôi thì người thân nhất của cô ta chính là tôi, vậy nên không ai phát hiện cô ta mất tích, càng sẽ không có ai đi báo

án.”

Quý Minh Nhuệ cũng coi như là người từng phá các vụ án lớn, nhưng mức độ kỳ lạ của vụ án này không hề nhỏ hơn các vụ án trước. Một ông chủ mật thất, ba chủ đề trong cửa hàng giấu ba xác chết.

Cửa hàng này có lượng đặt trước cực lớn trên mạng, một tháng bán hơn cả trăm lượt.

Mỗi ngày đều có người tiếp xúc với những xác chết này, cười nói với hung thủ đã giết ba mạng người nhưng chưa từng để lộ tội ác.

Trên cánh tay Quý Minh Nhuệ nổi đầy da gà: “Vì sao anh làm chuyện như thế này? Là để giấu xác chết sao?”

Ông chủ mật thất ngẩng gương mặt tang thương của ông ta lên: “Ba chủ đề mật thất này chính là cuộc đời của tôi.”

“Không có vì sao, nếu phải nói thì có lẽ là vì sau khi đến một độ tuổi nhất định, nhìn lại nửa đời của mình, phát hiện sống rất bừa bãi.”

Cách tấm kính ở phòng thẩm vấn.

Giải Lâm có thái độ khác thường, không nói chuyện, sau khi cẩn thận hỏi xem Trì Thanh có bị thương hay không thì hắn trở nên yên tĩnh lạ thường. Không chỉ lúc này, trong phần lớn thời gian tham gia vụ án, trên người hắn đều có một cảm giác rất nồng, không nhìn rõ được, giống như hắn đã quay lại thành Giải Lâm mà Trì Thanh không đọc được suy nghĩ.

Trì Thanh không giỏi ăn nói, muốn hỏi “sao thế” lại không mở miệng ngay được, cuối cùng anh thử thăm dò, đặt tay mình lên tay Giải Lâm.

Bình thường anh sẽ không chủ động nghe người khác đang nghĩ gì.

Một là cảm thấy xúc phạm, hai là không thấy hứng thú.

Nhưng chạm vào Giải Lâm sẽ không tồn tại vấn đề đó, trừ khi Giải Lâm muốn cho anh biết thì anh mới nghe thấy được.

Với lại… đây là lần đầu tiên anh có lòng tò mò về người khác.

Chỉ là lúc nà, Trì Thanh không biết đây không phải tò mò, mà là tâm trạng muốn hiểu một người.

Khi tay Trì Thanh đặt lên, đôi mắt đang cụp xuống của Giải Lâm nhìn về phía anh.

"Có nhiều cảm xúc rất lạ lẫm với tôi."

Trì Thanh nói: "Người khác buồn, tôi cũng rất khó biết được vì sao họ buồn, cũng không muốn biết. Trước đây tôi không để ý những thứ này, nhưng bây giờ dường như không giống."

Trì Thanh còn chưa kịp nói nửa câu sau "đương nhiên anh không muốn nói cũng được" thì vùng im lặng của Giải Lâm mờ dần đi trước mặt anh.

[Không có buồn.]

[Chỉ là tôi sợ không kiểm soát được.]

Từ khi Giải Lâm mở quyền hạn với Trì Thanh, những điều anh nghe thấy đều là nội dung thường ngày khá bình thường.

Đây là lần đầu tiên anh nghe thấy Giải Lâm muốn "phạm tội" trong lòng.

[Tôi biết vì sao anh ta giết người, chuyện muốn làm chưa làm xong,

người con gái muốn lấy lại lấy người khác. Anh ta hối hận rất nhiều việc, anh ta luôn chọn sai trong những lựa chọn quan trọng của cuộc đời. Hối hận làm ăn với tên lừa đảo kia (sếp Vương), hối hận lấy ả đàn bà điên nọ… À, còn có em trai anh ta. Anh ta cho rằng là bọn họ đã từng bước hủy hoại cuộc đời anh ta.]

[Thậm chí tôi còn có thể cảm nhận được tâm trạng của anh ta lúc róc da thịt bọn họ, biến những cái xác thành tiêu bản.]

Trì Thanh phát hiện Giải Lâm phân tích tội ác càng kỹ thì sẽ bị những suy nghĩ trong lòng đưa đến một nơi rất sâu.

Từ rất nhỏ Giải Lâm đã biết "phạm tội" có một sức hấp dẫn nào đó đối với hắn.

Có lẽ một bộ phận nào đó trong cơ thể hắn sẽ nuốt chửng hắn giống như vực thẳm.

Dường như Trì Thanh hơi hiểu được vì sao trước đây anh không đọc được suy nghĩ của Giải Lâm. Bởi vì hắn luôn kìm nén bản thân, kìm nén… "h@m muốn" đối với tội ác của mình.

Trì Thanh nhìn bàn tay đang nắm lấy của hai người, nói: "Lần trước, hình như tôi đã trả lời câu hỏi này của anh. Kẻ giết người là hắn, không phải anh. Anh cũng sẽ không bao giờ trở thành hắn."

Giải Lâm sửng sốt.

Lần đầu tiên anh cảm nhận được rõ ràng năng lực của Trì Thanh có ý nghĩa gì.

Thông qua bàn tay tiếp xúc với nhau, Trì Thanh có thể dễ dàng kéo hắn về.

Nhưng mà Giải Lâm không thể cảm động quá lâu.

“Nếu như suy nghĩ cũng có thể phạm tội…” Hắn nghe thấy Trì Thanh nói tiếp, “Thì tôi cũng phạm pháp không ít. Một khoảng thời gian rất dài sau khi gặp anh, tôi thường nghĩ làm thế nào mới có thể khiến anh biến mất không chút dấu vết khỏi thế giới này. Đến nỗi, tôi vì chuyện đó mà chuẩn bị nhiều phương pháp phạm tội hoàn hảo.”

Giải Lâm lại rơi vào im lặng: “…”

Nếu như không phải đã hiểu người này, e rằng hắn khó mà nghe ra được đây là người yêu của hắn đang an ủi hắn.

Lần đầu tiên Trì Thanh tốn nhiều thời gian và sức lực vào cảm xúc của người khác. Sau khi anh nói xong câu này, tự cho rằng có lẽ đã làm dịu cảm xúc của Giải Lâm, chờ Giải Lâm phản hồi lại anh, lạnh lùng hỏi: “Bây giờ anh thấy đỡ chưa?”

Giải Lâm không biết lúc này mình nên trưng ra vẻ mặt gì, cuối cùng rất nể mặt người yêu nói: “Nghe em nói thế, quả thực tôi thấy… đỡ hơn nhiều rồi.”

Chương 90: C90: Công khai

Dịch: LTLT

Sau khi tra hỏi đơn giản, ông chủ mật thất và bản hồ sơ phạm tội của ông ta nhanh chóng được chuyển đến tổ khác, tổng cục phái vài cảnh sát đến để đón người.

Cảnh sát: "Nghe nói có người đang chơi thì phát hiện à? Có cần bên cục sắp xếp bác sĩ tâm lý đến tư vấn không? Người bình thường gặp phải chuyện kiểu này có thể sẽ bị ám ảnh tâm lý. Như vầy đi, tôi lập tức liên lạc với bác sĩ tâm lý chuyên nghiệp trong cục, để bọn họ…"

Quý Minh Nhuệ thở dài, ngắt lời: "Không cần, bọn họ không phải người bình thường."

"Anh cũng biết đó, là hai cố vấn trong tổng cục của mấy anh, làm việc chung với nhau lâu như thế, tính cách hai người họ thế nào anh chắc cũng rõ."

Vừa nghe thấy là hai người kia, cảnh sát lập tức bỏ suy nghĩ "bảo bác sĩ tâm lý đến đây".

Trước khi giải người lên xe, cảnh sát một tay mở cửa xe, thò nửa người ra ngoài hỏi: "Nhưng mà hai người bọn họ đang yên đang lành sao lại đến chơi mật thất?"

Quý Minh Nhuệ: "…"

Câu hỏi kỳ lạ này anh ta cũng không thể trả lời.

Vừa rồi chỉ lo thẩm vấn ông chủ, hai vị cùng là đương sự rất có "vấn đề" còn chưa kịp thẩm vấn.

Trong phòng kế bên.

Sau khi Trì Thanh đặt tay lên, cảm giác là lạ trên người Giải Lâm chầm chậm biến mất.

Trước khi Trì Thanh muốn rút tay về, Giải Lâm lại uể oải nói một câu: [Nếu em buông ra, lát nữa có thể tôi sẽ khó chịu. Tôi thấy ông chủ mật thất lần nào thì sẽ khó chịu lần ấy.]

Trì Thanh nhìn căn phòng kế bên qua cửa kính, thẳng thắn vạch trần: "Ông ta đi rồi."

[Ông ta đi cũng vô dụng, ông ta âm hồn bất tán trong lòng tôi.]

Trì Thanh: "…"

Trì Thanh mới đầu còn tưởng thật, nắm tay hắn không buông.

Rõ ràng trước đây đụng vào tay hắn thì toàn thân đều sẽ cứng đờ, bây giờ lại cụp mắt chủ động nắm tay người khác.

Đến khi Giải Lâm được nước lấn tới, nhúc nhích ngón tay, yêu cầu thêm: [Đổi cách nắm khác.]

[Như kiểu tôi nắm tay em lúc qua đường, sẽ khiến tôi dễ chịu hơn.]

Trì Thanh: "…"

Trì Thanh coi như đã biết bây giờ hắn đã không sao cả rồi, chỉ đang trêu anh thôi.

Advertisement

Anh sầm mặt, buông tay ra: "Tôi thấy anh vẫn nên khó chịu đi."

Tay Trì Thanh mới buông ra thì cửa phòng bị người ta mở ra.

Quý Minh Nhuệ cầm theo một cái túi nặng trịch, đập "phịch" lên trên bàn, sau đó rút ra một cây bút từ ống đựng bút ở bên cạnh, không nói tiếng nào nhìn hai người đối diện.

Bầu không khí rất yên tĩnh.

"Lấy lời khai thôi." Giải Lâm phá vỡ sự yên lặng, chủ động nói, "Tôi quen với bước này rồi."

Quý Minh Nhuệ mở quyển sổ dày cộm chưa từng có trong lịch sử, còn chưa viết chữ đã thấy mệt rồi: "Hai người quen, không những quen, hai người còn rất thuần thục."

"Hai người ở đó làm gì?" Anh ta hỏi.

"Giờ này hai người đi chơi mật thất, quan hệ của hai người từ khi nào mà tốt như thế rồi, còn ông nữa…" Quý Minh Nhuệ không cho hai người thời gian trả lời, dùng đầu bút chỉ về phía Trì Thanh, "Chẳng phải bình thường ghét nhất ra ngoài chơi sao?"

"Hồi học cấp ba, ông chẳng thèm đi du lịch mùa xuân với mùa thu, quán net cũng không đi. Đại học càng quá đáng, môn của giáo viên nào ít người thì ông chọn môn đó. Người khác đều chạy đến chỗ giáo viên nổi tiếng, chỉ một mình ông chọn học môn không ai thèm… Có một lần sinh nhật tôi, muốn bảo ông ra ngoài chơi với tôi, ông nói vì sao phải đến nơi đông đúc hít thở không khí bị ô nhiễm… Nếu để tôi tính từng chuyện một thì tôi nói ba ngày ba đêm cũng không nói hết."

Quý Minh Nhuệ: "Tóm lại, hành vi lần này của hai người rất bất

thường, tôi mong có thể cho tôi một giải thích hợp lý. Bây giờ hai người ở chỗ tôi cũng không thể thoát khỏi nghi ngờ hoàn toàn."

Trì Thanh không biết phải nói thế nào, câu "tôi đang thử hẹn hò với anh ta" kẹt ngay bên miệng.

Giải Lâm tiếp nhận câu hỏi: "Tôi nói cho, chuyện này phải bắt đầu nói từ hôm trước."

Quý Minh Nhuệ: "…?"

Chơi mật thất cần phải chạy đà thời gian dài như thế sao?

Giải Lâm: "Hôm trước, tôi kìm lòng không được đã tỏ tình với người tôi thích. Cậu có thích ai không, cảnh sát Quý? Thôi, chắc cậu cũng không hiểu tâm trạng đó đâu."

Quý Minh Nhuệ: "???" Sao anh ta ngửi thấy mùi khoe khoang nhỉ?

Hai tay Giải Lâm chồng lên nhau, nói tiếp: "Không phải đang lấy lời khai à? Phiền cậu ghi lại từng chữ mà tôi nói, chuyện này rất quan trọng."

Quý Minh Nhuệ nói thầm không thành vấn đề, dù lời nói tiếp theo của hắn có sốc đến mức nào đi nữa thì anh ta cũng quen, dù sao cũng lấy lời khai cho bọn họ nhiều lần đến thế rồi, năng lực tiếp nhận tâm lý đã tăng lên rất nhiều, cảnh tượng bình thường đã…

"Tôi với người mình thích đang quen nhau."

Đã…

"Sau khi quen nhau cũng phải hẹn hò một lần đúng không? Đúng lúc người yêu tôi cũng khá thích chơi suy luận, lại không thích nơi đông người nên đặt mật thất hôm nay."

Đã không làm khó được…

"…"

Quý Minh Nhuệ dựa theo lời nói của Giải Lâm, viết từng câu từng chữ Giải Lâm lên giấy, khi viết đến từ quan trọng "hẹn hò", đầu bút của anh ta quẹt mạnh một đường trên giấy…

Hẹn-hò?

"Rốt cuộc là chuyện gì?" Ở góc rẽ hành lang không người, Quý Minh Nhuệ kéo Trì Thanh ra, sau khi hít sâu một hơi hỏi, "Hai người hẹn hò rồi?"

Cảm giác mà chuyện này mang lại vượt xa hai chữ "chấn động" có thể hình dung.

Đầu tiên, Trì Thanh biết hẹn hò, công thức này rất khó mà thiết lập.

Thứ hai, đối tượng Trì Thanh hẹn hò là cái người họ Giải, không những khó thiết lập mà thật sự là… khó tin nổi.

Trì Thanh không có gì để che giấu, lúc đầu chỉ nói thử hẹn hò lại không phải yêu đương bí mật: "Ừm."

Quý Minh Nhuệ: "Ừm là ý gì?"

Trì Thanh: "Là như ông nghe thấy, thử hẹn hò."

"Vốn dĩ muốn nói với ông, nhưng vẫn luôn không có cơ hội, tình hình vừa rồi ông cũng rõ." Trì Thanh nói tiếp, "Bên cạnh còn đặt một vụ án mật thất giấu xác."

Con người sống lâu đúng là chuyện thế nào cũng có thể gặp được.

Người anh em của anh ta có thể thoát ế, heo nái cũng có thể leo cây.

Quý Minh Nhuệ nói: "Không phải, sao ông lại hẹn hò với anh ta? Tôi hoàn toàn không có chuẩn bị tâm lý, tuy hai người trông rất có tiếng nói chung, tinh thần của hai người đều rất không bình thường, một người nhìn thấy xác chết mặt không cảm xúc, một người nhìn thấy xác chết thì cười tủm tỉm…"

Anh ta nói đến đây thì phát hiện hai người, nếu như nghĩ theo cách này thực ra còn khá xứng?

Dù gì trên thế giới có một công thức là âm nhân âm bằng dương(*). (*có ý rằng chuyện xấu gặp thêm chuyện xấu thành chuyện tốt)

Quý Minh Nhuệ quen biết Trì Thanh lâu năm như này, thường xuyên không nhịn được mà lải nhải như một người mẹ già, bởi vì anh ta biết thứ mà đa số người bình thường nghĩ là thường thức thì trong mắt Trì Thanh là một trạng thái vừa trống rỗng vừa không biết.

Quý Minh Nhuệ: "Ông có biết yêu đương là gì không? Biết điều kiện tiên quyết của tình yêu là gì không?"

Trì Thanh ngước mắt: "Ông trông tôi giống thiểu năng à?"

"…"

Quý Minh Nhuệ còn muốn hỏi tiếp, nhưng chợt nghe thấy Trì Thanh nói: "Có lẽ tôi không hiểu những việc đó lắm, nhưng nếu như người yêu của tôi là anh ta, tôi có thể thử tìm hiểu."

Quý Minh Nhuệ sửng sốt.

—

Hồ sơ ghi chép lời khai dày cộm của hai người được thêm một trang mới kỳ lạ, Trì Thanh cầm bút ký tên của mình vào chỗ ký tên. Tên của anh với Giải Lâm không biết là lần thứ mấy nằm song song cạnh nhau.

Từ lúc ra ngoài đến giờ không đeo găng tay, Trì Thanh có thể nhịn hơn nửa ngày đã được xem là kỳ tích, sau khi ký tên, anh đến nhà vệ sinh rửa tay kỹ lại một lần.

Dòng nước lạnh lẽo khẽ vỗ lên mu bàn tay Trì Thanh, anh chợt nhớ đến nụ hôn vừa rồi trong mật thất.

Tuy Trì Thanh nói với Giải Lâm là thử xem, nhưng hành động thân mật nhất mà hai người từng làm cũng chỉ là nắm tay, ôm, đụng chạm thêm một bước nữa không nằm trong phạm vi tưởng tượng của anh.

Nước rõ ràng rất lạnh.

Nhưng Trì Thanh lại cảm thấy ngón tay dường như đang nóng bừng.

Khi anh từ nhà vệ sinh quay lại, Quý Minh Nhuệ đã đổi vị trí với Giải Lâm, hai người đang đứng bên cửa sổ, không biết nói chuyện gì. Quý Minh Nhuệ hiếm khi hút thuốc, nhìn từ khe cửa sổ thấy anh quay lại, bèn dụi tắt điếu thuốc trong tay.

Trì Thanh chỉ nghe thấy anh ta nói một câu: "Câu hỏi của tôi đã hỏi xong rồi."

Câu nói đó nói rất khẽ, sau đó hai người tách ra giống như cuộc nói chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra vậy. Quý Minh Nhuệ chỉ về phía cổng, đầu đau như sắp nứt ra: "Mấy người đi mau đi, lần sau đừng để tôi lấy lời khai cho hai người nữa, đến chỗ an toàn, đừng có chỗ nào xảy ra án mạng thì chui đến đó nữa."

Trên đường trở về, Trì Thanh vẫn nghĩ đến câu "câu hỏi" mà mình

nghe thấy, Quý Minh Nhuệ đã hỏi hắn cái gì?

Ánh mắt Trì Thanh ngừng lại trên người Giải Lâm, cái chân bị thương của Giải Lâm đã hồi phục, cũng không tiếp tục giả bệnh như trước đó, tiếp tục làm tài xế riêng. Tay hắn đặt trên vô lăng, trên người loáng thoáng mang theo chút mùi khói thuốc.

Lúc đang chờ đèn xanh, Giải Lâm nghiêng người nhìn Trì Thanh: "Tuy tôi rất sẵn lòng để em nhìn tôi, nhưng khi tôi lái xe mà em thế này thì dễ làm tôi phân tâm."

Hắn nói xong lại nói tiếp: "Trước đó ở trong mật thất, em còn chưa nói xong."

Trì Thanh nhớ ra.

Vốn dĩ định nói với Giải Lâm nhưng lại bị móng tay rơi từ xác chết xuống cắt ngang.

Một lát sau, trước khi đèn đó nhấp nháy, Trì Thanh chỉ tay của mình nói: "Anh vẫn chưa hỏi, vì sao tôi có thể nghe thấy mấy âm thanh đó."

Giải Lâm nhớ lại vẻ mặt khó chịu bất an trong lúc ngủ của Trì Thanh khi Trì Thanh uống rượu được hắn đưa về nhà lần đầu tiên: "Nếu như không phải ký ức tốt đẹp thì không nói cũng được."

Trì Thanh: "Nói ra có hơi phiền phức."

Trì Thanh là kiểu người dù đọc theo kịch bản cũng có thể tóm gọn kịch bản nội dung ba ngàn chữ lại thành hai ba câu nói, cuối cùng anh chỉ đơn giản nói "trước đây gặp một vụ án, sau khi nhập viện, lúc tỉnh lại bất ngờ mất thính lực, bỗng nhiên nghe thấy".

Có thể người bình thường sẽ nói "cậu đang nói chuyện đùa gì thế",

nhưng Giải Lâm lại gật gù: "Thế à, trước đây tôi cũng từng gặp một vụ án."

Hai người không tiếp tục nói sâu vào "vụ án" này nữa.

Sau khi đèn đỏ lóe qua, đèn xanh sáng lên.

Cuối cùng Trì Thanh vẫn không kìm được sự tò mò trong lòng mình, hỏi: "Vừa rồi mấy anh nói chuyện à?"

Anh cũng không biết vì sao mình lại để ý đến thế.

Để ý thái độ của Quý Minh Nhuệ, cũng để ý đến câu trả lời của Giải Lâm.

Anh chưa từng nghĩ sẽ giấu diếm, nhưng chuyện yêu đương bị công khai thật sự bất ngờ.

Giải Lâm: "Chỉ nói mấy câu."

Trì Thanh: "?"

Vừa rồi ở trong đồn, Quý Minh Nhuệ vừa hút thuốc vừa nhìn thẳng vào hắn, từ trong miệng tung ra một chuỗi câu hỏi.

"Từng quen mấy người?"

"Người quen lâu nhất là bao lâu?"

"Có từng bắt cá hai tay không?"

"Đã cắt đứt sạch sẽ với đống người yêu cũ chưa?"

"Trông tác phong làm việc thường ngày của anh… có từng lừa gạt tình cảm của người khác không?"

"…"

"Anh tốt nhất là trả lời thành thật, đừng quên tôi làm nghề gì. Đống môn điều tra phá án tôi học ở trường cảnh sát không có học chơi đâu."

Giải Lâm hoàn toàn không ngờ rằng mình vốn dĩ chỉ muốn khoe khoang tình yêu, cuối cùng suýt nữa bị đổ bể. Một lát sau, hắn nhìn tình hình đường xá phía trước nói: "Bạn của em đối xử với em rất tốt, cậu ấy lo anh là thằng đàn ông tồi."

"…"

Chương 91: C91: Mối quan hệ

Dịch: LTLT

"Meo."

Con mèo đến bây giờ vẫn chưa có tên ngồi xổm ở cửa nhà, dựng tai lên nghe thấy ngoài hành lang có âm thanh, biết rằng chủ nhà sắp về rồi bèn thò móng ra nóng lòng cào lên cửa mấy cái.

Tiếng "lạch cạch" vang lên, cửa mở rồi.

Con mèo phi về trước, được nửa chừng đệm thịt đạp lên sàn nhà, cố gắng ngừng lại. Bởi vì ngoại trừ chủ nhà trông lạnh lùng ra thì còn có tên quỷ đáng ghét ở đối diện bước theo vào nhà.

Mèo: "…"

Giải Lâm ngồi khuỵu xuống, chào hỏi với nó: "Bé con."

Chân mèo bước lùi về sau: "Meo." (Sao anh lại đến nữa?)

Giải Lâm: "Tao không đến thì ai đổ thức ăn cho mày."

Tuy hắn vẫn không được con mèo này chào đón, nhưng mối quan hệ của một người một mèo đã hòa thuận hơn trước rất nhiều. Có đôi khi Giải Lâm đi đến cạnh nó, con mèo cũng chỉ mở hờ mắt, thấy người đến là hắn không còn lộn một vòng chuyển từ căn phòng này sang căn phòng khác.

Trì Thanh với Giải Lâm vì buổi hẹn hò xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thời gian ở lại đồn lấy lời khai quá lâu, về có hơi trễ nên đã qua giờ ăn thường ngày của con mèo, khiến nó đói gần một tiếng.

Việc đầu tiên Trì Thanh làm khi về đến nhà chính là tắm rửa, anh tắm xong bước ra, một người một mèo trong phòng khách cãi nhau khí thế.

Mèo: "Meo meo meo."

Giải Lâm: "Vất vả cho mày ăn mà không cho sờ."

Mèo: "Meo."

Tay Giải Lâm đặt lên cổ con mèo, giống như an ủi: "Cũng chẳng bẻ gãy cổ mày, tránh né dữ dội thế."

Hắn muốn vuốt v e mèo một cái, nhưng con mèo trong tay hắn điên cuồng giãy giụa, thấy Trì Thanh bước ra thì ngay lập tức chui đến bên chân Trì Thanh, làm biểu cảm bị ức hiếp.

Nhưng Trì Thanh hoàn toàn không phải người sẽ đứng ra bảo vệ nó: "Tao mới tắm xong, đừng dụi lên đồ ngủ của tao."

Mèo: "…"

Tóc Trì Thanh vẫn chưa khô, anh cụp mắt nhìn con mèo kia nói chuyện xong, lúc ngước lên mới thấy Giải Lâm: "Sao anh còn chưa đi?"

Trì Thanh nói xong cảm thấy câu này thật sự không giống quan hệ người yêu, mà giống như mấy câu sẽ nói lại Giải Lâm lúc trước, thế là anh sắp xếp lại ngôn ngữ nói: "Anh còn có chuyện gì à?"

Advertisement

…

Câu này cũng rất giống đang đuổi khách.

Trì Thanh đưa tay lên gãi mớ tóc rối ướt sũng trước trán, có hơi chán nản.

Anh có thể nói một hơi mười câu "đuổi khách" mà chẳng hề lặp lại, nhưng còn chuyện giao tiếp bình thường với đối phương thế nào thì anh không quen lắm.

Cuối cùng Trì Thanh chịu thua nói: "Dù sao anh biết ý tôi là được rồi."

"Bình thường gặp phải tình huống này, em có thể nói vừa rồi quên giữ anh lại ngồi một lát." Giải Lâm nói, "Hoặc là nói nếu như anh không muốn đi thì có thể ở lại với tôi thêm một lát, đúng lúc tôi cũng không muốn anh đi sớm như thế."

Đống kỹ thuật nói chuyện của Giải Lâm Trì Thanh chẳng nói ra được câu nào, nếu như cho anh một cơ hội quay ngược thời gian, anh nhịn nửa ngày cũng chỉ rặn ra được một câu "thích đi thì đi, không đi thì thôi".

Giải Lâm để ý thấy tóc Trì Thanh không ngừng nhỏ nước, hắn nhớ lại lần trước đến hỏi mượn máy sấy tóc của Trì Thanh, tìm máy sấy trong tủ đựng đồ, sau khi cắm điện, hắn ra hiệu cho Trì Thanh ngồi xuống: "Có qua có lại, lần trước giả bệnh nhờ em sấy tóc giùm, lần này đến tôi sấy cho em."

Trì Thanh nghi chiêu liên hoàn kế này của Giải Lâm đã được hắn tính toán từ lúc giả bệnh.

Sấy tóc thôi mà còn có thể sấy ra phần sau.

Bởi vì hai câu vừa rồi nói không thân thiện lắm, lần này Trì Thanh nói chậm hơn, đổi câu định nói "tay tôi cũng không cùi, tự tôi làm" ở trong bụng thành "cảm ơn".

Trì Thanh ngồi trên sô pha, Giải Lâm dùng lòng bàn tay thử nhiệt độ gió máy sấy thổi ra, sau đó đầu ngón tay đặt lên mái tóc của Trì Thanh.

Tóc mái trước trán Trì Thanh bị thổi lên, chắn mất đôi mắt, anh chỉ cảm nhận được động tác của người phía sau nhẹ nhàng rơi xuống, có đôi khi mới cảm nhận được thì giây tiếp theo lại đột nhiên biến mất, rất nhẹ nhàng. Ngón tay thon dài của hắn theo gió thổi, chậm rãi luồn vào mái tóc lành lạnh, mang theo cơn ngứa nào đấy không miêu tả được.

…

Hôm ấy lúc sấy tóc giùm Giải Lâm, anh đã thấy thân mật, không ngờ sau khi hai bên đổi thân phận, mức độ thân mật của chuyện này càng hơn thế nữa.

Đương nhiên mối quan hệ của hai người cũng không giống trước.

Thế là độ thân mật quá mức này hiện đã hợp lẽ thường, thậm chí còn có ý tiếp tục đi sâu hơn.

Tóc mái Trì Thanh dài, khi sấy tốn sức hơn, nhưng dù sao cũng không phải tóc dài thật, không cần thổi lâu quá.

Đầu ngón tay của Giải Lâm đã rời khỏi từ lúc tóc được sấy khô, ngón tay hắn lơ đãng lướt qua sườn mặt Trì Thanh, sau đó dần dần trượt xuống theo sườn mặt, cuối cùng ngừng lại ở cái cằm gầy gò của Trì Thanh. Ngón trỏ của hắn nâng cằm Trì Thanh lên, làm cho anh ngẩng đầu nhìn về phía hắn.

Đây là ám hiệu hôn môi rất rõ ràng.

Hai người, một người ngồi, người còn lại đứng phía sau, Giải Lâm chỉ cần cúi đầu xuống thì có thể chạm vào người ngồi trên sô pha. Hơi thở của cả hai đều không ổn định.

Ngay vào lúc khoảng cách dần được thu hẹp, Trì Thanh chợt đẩy hắn ra.

Bởi vì Trì Thanh đột ngột ngồi thẳng người cho nên cằm Giải Lâm đập mạnh vào đỉnh đầu của anh: "Ui."

Trì Thanh thả lỏng ngón tay hơi cứng ngắc, giải thích: "Tôi… phản xạ có điều kiện."

Chưa chuẩn bị xong là thật, phản xạ có điều kiện cũng là thật.

Tiếp xúc của anh với Giải Lâm từ nắm tay đến ôm ấp, thậm chí vừa rồi anh còn bỏ qua việc tay Giải Lâm vuốt mèo xong chưa rửa đã đụng vào mái tóc mới gội của mình, đối với người có chứng ưa sạch sẽ, tiến triển này đã có thể nói là thần tốc rồi.

Nhưng thói quen lâu năm rất khó để sửa ngay được.

"Là tôi không tốt." Giải Lâm xoa mái tóc đã khô của Trì Thanh nói, "Tôi không kiềm được."

—

Buổi tối, bác sĩ Ngô mới tan làm, chuẩn bị đi ngủ, điện thoại ở đầu giường nhận được một tin nhắn.

Bởi vì tính chất đặc thù của công việc, điện thoại của bác sĩ Ngô thường duy trì trạng thái mở máy 24 giờ, để đề phòng nửa đêm có vị bệnh nhân nào đó suy nghĩ không thông, cần sự chăm sóc của bác sĩ tâm lý. Đối với rất nhiều người có vấn đề tâm lý, nửa đêm

càng dễ phát bệnh.

Trước khi ngủ ông mới nhận được một cuộc gọi của bệnh nhân, người bệnh ở đầu kia điện thoại nói ra cảm nhận của mình: "Bác sĩ Ngô, tôi cảm thấy cảm giác cô đơn đang dâng trào, mình bị cả thế giới vứt bỏ…"

Cúp điện thoại xong, tin nhắn của một bệnh nhân khác lại đến.

– Chào buổi tối, bác sĩ Ngô ngủ chưa?

Bác sĩ Ngô nhìn thấy hai chữ "Giải Lâm", thầm nói Giải Lâm hầu như rất ít khi tìm ông nói chuyện lúc nửa đêm, đừng nói là gặp phải chuyện gì. Ông kính nghiệp trả lời: Chưa, sao thế?

Giải Lâm: Có chuyện này mong bác sĩ chỉ bảo, có phải người ưa sạch sẽ thường kháng cự một vài việc không? Ví dụ như hôn môi.

Bác sĩ Ngô: Cậu lại đang xem giáo trình tâm lý nào sao? Vậy phải xem mức độ nào, người ưa sạch sẽ bình thường sẽ không…

Giải Lâm: Mức độ giống Trì Thanh.

Bác sĩ Ngô: "…"

Dù thế nào ông cũng không nghĩ rằng nửa đêm mình bị người ta kéo dậy để nghiên cứu thảo luận vấn đề chứng ưa sạch sẽ có thể hôn môi không.

– Cậu Trì không nằm trong nhóm ưa sạch sẽ bình thường, mà thuộc về chứng ưa sạch sẽ đặc biệt, lại còn duy trì thời gian khá dài, có lẽ không thể chấp nhận lắm.

Giải Lâm lại nói: Tình huống giống như em ấy, có biện pháp giải quyết không?

Bác sĩ Ngô không hỏi nhiều, kính nghiệp đến cùng: Nếu như là tình huống như thế, có thể thử từng bước một, từng chút từng chút kéo gần khoảng cách, cho đối phương một quá trình thích ứng.

Giải Lâm tỏ ý đã hiểu.

– Cảm ơn bác sĩ Ngô, thời gian không còn sớm nữa, bác sĩ ngủ sớm.

Một lát sau, bác sĩ Ngô trả lời:

– … Không cần khách sáo.

—

Bởi vì buổi hẹn hò trước kết thúc bằng vụ án mật thất, dưới sự nhắc lại nhiều lần "lần trước không tính, hẹn hò bình thường không phải thế này" của Giải Lâm, buổi hẹn hò trước không tính, phải hẹn hò lại.

Hai người phải thừa nhận thể chất án mạng của mình đúng là đi đến đâu là chỗ đó có người chết.

Trước khi hẹn hò lại, hai người đã tiến hành một buổi thảo luận địa điểm hẹn hò.

Trì Thanh bình tĩnh trần thuật: "Lần đầu tiên anh hẹn tôi ở quán bar, hôm sau cô gái tên Dương Chân Chân ở quán bar chết."

"Lần thứ hai hẹn tôi đi xem phim, vừa bước ra khỏi trung tâm thương mại thì có người nhảy lầu."

"…"

Đây đều là sự thật không thể phản bác.

Giải Lâm: "Nơi ít người cũng không an toàn, nơi nhiều người càng không được, hẹn hò ở nhà cũng được."

Trì Thanh chỉ dưới lầu.

Chủ nhà lầu dưới chính là Nhậm Cầm, Trì Thanh mới chuyển đến không bao lâu thì Nhậm Cầm suýt nữa gặp chuyện không may rồi.

Trì Thanh nói: "Ở nhà cũng không phải không có nguy hiểm."

Giải Lâm: "..."

Trì Thanh nói xong thì đổi đề tài, dù có nói tiếp thì buổi hẹn hò hôm nay cũng kết thúc không được kết quả gì: "Nhưng bên ngoài vẫn tốt hơn, xác suất xảy ra chuyện sẽ nhỏ hơn."

Yêu đương khiến con người ngốc đi, Giải Lâm quẹt màn hình điện thoại nghĩ ra một suy nghĩ ngu ngốc: "Tôi gọi điện thoại cho Nhậm Cầm, hỏi xem bây giờ cô ấy đang ở đâu, có an toàn hay không."

Trì Thanh gật đầu: "Cũng được."

Điện thoại nhanh chóng được kết nối.

Nhậm Cầm đang làm việc ở tiệm bánh, nghe điện thoại nói: "Alo? Anh Giải?"

Giải Lâm nghe thấy bên kia có giọng khách đang gọi món: "Cô đang đi làm à?"

"Đúng vậy." Nhậm Cầm đáp, "Cuối tuần chúng tôi không nghỉ, có chuyện gì sao?"

Giải Lâm: "Không có gì, chú ý an toàn."

Nhậm Cầm: "???"

Bốn chữ "chú ý an toàn" này được nói ra từ miệng của bất cứ ai trong hai người Giải Lâm và Trì Thanh đều không thể khiến cô không để ý.

Nhậm Cầm rút kinh nghiệm từ lần trước, lần này cô cẩn thận hỏi: "Trong tòa nhà chúng ta lại… có kẻ cuồng giết người à?"

"Không có…"

Làm sao có thể nói hắn và Trì Thanh chỉ muốn yên tâm hẹn hò?

Giải Lâm: "Tòa nhà chúng ta rất an toàn, cô đừng lo lắng. Tôi chỉ muốn nói tối hôm qua trời mới mưa, về nhà cẩn thận chút."

"Ừm, cảm ơn. Tôi sẽ chú ý." Nhậm Cầm trả lời.

…

Giải Lâm nói thầm, hẹn hò cẩn thận giống như bọn họ cũng hiếm thấy.

Hôm nay ngoài trời trong xanh, nhiệt độ ấm lại.

Nhưng tất cả chuyện này không liên quan đến Trì Thanh, rèm cửa sổ nhà anh đóng chặt, một chút ánh sáng cũng không lọt vào.

Hai người tùy ý chọn một bộ phim xem, cái tật không thích ánh nắng của Trì Thanh trở thành ưu điểm vào lúc này, trong phòng tối đen, giống như rạp chiếu phim tư nhân nào đó.

Lần trước hai người cùng xem phim, nhưng khi đó hai người bọn họ còn có thể miễn cưỡng phân chút sức lực để xem rốt cuộc nội dung bộ phim nói về chuyện gì.

Lần này thì không xem vào được chút nào.

Trong tivi giống như đang chiếu bộ phim không tiếng, cảnh trong ống kính trôi qua lặng lẽ, ngay cả diễn viên chính là ai cũng không nhìn rõ.

Hai người ai cũng có nỗi lòng riêng, Giải Lâm đang nghĩ phải làm thế nào để tiến hành từng bước, Trì Thanh thì đang nhớ đến phản ứng vô thức né tránh của mình hôm qua.

Cảnh tượng hôm qua thật sự quá lúng túng, đến mức buổi tối trước khi ngủ vẫn còn lặp lại không ngừng trong đầu anh.

Rốt cuộc vì sao anh lại né tránh?

Trong tình huống đó, né tránh mới kỳ lạ.

Trì Thanh càng nghĩ càng phiền, có một cảm giác đã làm hỏng chuyện.

Anh không ngừng hỏi bản thân, lúc Giải Lâm đ ến gần mình, anh có thấy phản cảm không? Đáp án rõ ràng là "không".

Ngoại trừ phản xạ có điều kiện, đa số là sự bối rối và khó chống đỡ do nhịp tim mất cân bằng mang đến.

Trong màn hình tivi, cảnh phim bỗng chuyển sang một nơi tối om, thế là ánh sáng duy nhất trong căn phòng biến mất. Trước mắt Giải Lâm đen kịt, hắn đang định nắm tay Trì Thanh, bắt đầu bước đầu tiên của tiến hành từng bước, nhưng lại không ngờ có người ra bài không theo lẽ thường. Trì Thanh cúi người qua bên cạnh, một tay chống bên hông hắn, khoảng cách giữa hai người được kéo gần vào khoảnh khắc ánh sáng dần tối.

Giải Lâm nhìn thẳng vào đôi mắt còn tối đen hơn bóng đêm của Trì Thanh.

Sau đó hắn cảm thấy Trì Thanh chạm vào miệng hắn không theo một quy tắc nào.

Nhịp tim ngừng lại vào khoảnh khắc nào đó.

Sau đó nhịp tim lại đập với tốc độ nằm ngoài tầm kiểm soát.

Cảnh phim dần dần sáng lên, ánh sáng rực rỡ nhàn nhạt vẽ lên trên cơ thể hai người. Cảnh phim vừa khéo chuyển đến một vườn hoa ban đêm, ánh trăng chiếu rọi, vài chú bướm đang nhịp cánh dưới ánh trăng ở xa xa.

"Lần trước em đồng ý thử hẹn hò với anh." Trì Thanh làm xong những việc này đã có được đáp án, "… Bắt đầu từ hôm nay, anh có thể bỏ chữ "thử" đi rồi."

Chương 92: C92: Yêu cầu

Dịch: LTLT

Mấy tháng lạnh nhất của năm nay đã qua, sau khi nhiệt độ ấm lại cũng không hạ nhiệt độ nữa, người đi đường bước chậm rãi, cây xanh bên đường dần dần khôi phục sức sống, có vài cây đã nhú ra chút mầm xanh.

Mới sớm Giải Lâm đã xách theo bữa sáng, thành thạo nhập mật khẩu cửa nhà Trì Thanh, sau đó cửa kêu một tiếng "bíp", mã khóa đã được mở.

Số lượng dép đi trong nhà ở cửa ra vào từ một đôi biến thành hai đôi, kiểu dáng của hai đôi ấy còn giống nhau. Đôi của Trì Thanh là tiện tay mua ở cửa hàng không biết tên nào đó lúc chuyển nhà, đã lâu lắm rồi, không ngờ còn được Giải Lâm hao tổn sức lực, vất vả cực khổ tìm thấy một đôi cùng kiểu ở trên mạng.

Người như Trì Thanh dù đang yêu đương nhưng cũng không có bất cứ tự giác của người đang yêu đương: "Anh rảnh lắm à? Dép mang được chẳng phải là được rồi sao?"

Hôm đó Giải Lâm mới từ công ty về, ngồi lướt điện thoại bên cạnh Trì Thanh: "Không được, điều quan trọng nhất của dép là mang vào à? Là để người khác vừa bước vào đã biết ngay hai người trong nhà là một đôi. Em nghĩ thử xem, nếu như có khách lạ nào đấy đến nhà tìm em, người đó thấy hai đôi dép giống nhau này chắc chắn sẽ hỏi đôi còn lại của ai, sau đó em có thể trả lời…" Giải Lâm nói đến đây thì ngừng lại, "Của bạn trai tôi."

Trì Thanh có hơi hiểu.

Nhưng trong đây có một vấn đề…

Trì Thanh: "… Em sẽ không cho khách lạ vào nhà."

Giải Lâm: "…"

Giải Lâm không thể phản bác.

Tỉ lệ Trì Thanh mời người lạ đến nhà mình làm khách gần như bằng không. Nhậm Cầm lầu dưới chuyển đến đây lâu như thế rồi cũng chỉ đứng ở cửa nói vài câu với Trì Thanh, ngay cả trong nhà như thế nào cũng chưa từng nhìn thấy.

Nhưng không có việc nào nói chắc chắn tuyệt đối được, vẫn có một khả năng người lạ vào nhà Trì Thanh.

Giải Lâm: "Lần sau lúc tòa nhà chúng ta lại có tên bi3n thái cuồng giết người đến…"

Trì Thanh ra hiệu cho hắn nói tiếp: "Hửm?"

Giải Lâm: "Tình huống này, không chừng hai người sẽ gặp mặt nhau trong nhà."

Trì Thanh: "…"

Trì Thanh từ bỏ hoàn toàn việc hiểu phương thức suy nghĩ giữa những người yêu nhau, anh nhìn Giải Lâm bằng một ánh mắt nhìn kẻ ngu ngốc: "Vậy là kẻ cuồng giết người đến nhà em, em còn phải giới thiệu kỹ càng đôi dép ở cửa nhà với hắn ta."

"Em thấy trên mạng có rất nhiều người nói một khi con người bắt

đầu yêu đương sẽ trở nên ngốc đi.” Trì Thanh thở dài, “Không ngờ là thật.”

Giải Lâm: “…”

Nhưng dù Trì Thanh nói như thế, Giải Lâm vẫn kiên trì liên tục tìm trên mạng rất lâu, cuối cùng công sức không phụ lòng người, thật sự để hắn tìm thấy một đôi gần giống.

Giải Lâm mang đôi dép khó tìm ấy bước vào nhà, đầu tiên là đổ đồ ăn cho con mèo được gửi nuôi ở nhà Trì Thanh, sau đó đến gõ cửa phòng ngủ Trì Thanh: “Dậy ăn sáng.”

Trì Thanh còn đang ngủ mơ, chỉ nghe thấy tiếng gõ cửa, tự động bỏ qua nửa câu sau, thế là đáp lại tiếng gõ cửa kia, mơ màng không rõ nói một từ: “… Vào.”

Tay Giải Lâm đặt trên tay nắm cửa, bước chân định chuyển về phía nhà bếp khựng lại.

Bình thường hắn để tâm đ ến chứng ưa sạch sẽ của Trì Thanh nên rất ít khi vào phòng anh, Trì Thanh cũng không hiểu quá trình yêu đương thông thường, chuyện ở lại nhà chưa từng xảy ra, lần chủ động duy nhất chính là nụ hôn bất ngờ kia.

Buổi tối hai người chính thức xác định quan hệ, Giải Lâm ngơ ngác rất lâu, suy nghĩ mình được “chuyển sang chính thức” trì hoãn rất lâu mới dần dần xuất hiện trong não hắn.

Lúc Trì Thanh đến gần hắn, hắn ngửi thấy rất rõ mùi hương dầu gội đầu trên người Trì Thanh, có vẻ như là mùi bạc hà rất lạnh. Thay vì nói là “nụ hôn” chi bằng nói rằng là chạm vào. Nụ hôn ấm ấm, dính chút hơi nước rơi xuống.

Khi Giải Lâm hoàn hồn lại, trong đầu nổ tung một tiếng “bùm”, sau đó trước khi Trì Thanh muốn lùi lại, hắn đưa tay lên ấn xuống sau

gáy Trì Thanh, mái tóc đã khô rũ xuống trên mu bàn tay hắn giống như đang gãi ngứa.

"Vừa rồi chưa kịp phản ứng." Giải Lâm nói, "Hôn cái nữa nhé?"

Trì Thanh hiếm khi không nói "cút".

Giải Lâm nghĩ đến một chuyện khác: "Em chắc chắn sáng mai thức dậy, em sẽ không hối hận rồi dẫn anh đi gặp bác sĩ tâm lý chứ?"

"…"

Trì Thanh đang nửa tỉnh nửa mê, mơ hồ nghe thấy tiếng vặn khóa cửa.

Anh bị một nụ hôn đánh thức.

Mở mắt ra, trước mặt là cái cằm nhọn và hầu kết nhô ra của đàn ông.

Giải Lâm hôn lên trán Trì Thanh.

"Dậy rồi à?"

Trì Thanh đang định nói "ai cho anh vào" thì Giải Lâm đã biết anh muốn nói câu này, giành trả lời trước: "Vừa rồi chính em cho anh vào, đừng có trở mặt không nhận người đó."

Trì Thanh: "Vậy em bảo anh ra ngoài anh có ra không?"

Giải Lâm ban đầu chỉ ngồi ở bên giường, sau khi nghe thấy câu này lại đổi tư thế, hai tay hắn chống hai bên Trì Thanh, khom người xuống đến gần anh nói: "Em thật sự trở mặt không nhận người luôn."

Vào lúc Giải Lâm cúi đầu thì điện thoại bên cạnh Trì Thanh vang lên.

"Alo?" Người ở đầu kia điện thoại là Tô Hiểu Lan.

Hình như Tô Hiểu Lan đang ở đường lớn, tiếng của hai bà cụ bản địa cãi nhau có thể nghe rõ mồn một: "Đồ hôm qua bà bán cho tôi có vấn đề!"

"Bà đến gây sự à? Tôi buôn bán ở đây lâu năm, chưa từng làm loại chuyện này, tôi không bao giờ bán đồ hết hạn!"

Tô Hiểu Lan đang đi tuần, giải quyết vấn đề tranh cãi trong xóm, cô bó tay hoàn toàn, liên tục đưa cổ tay lên nhìn giờ, nói rõ mục đích với Trì Thanh: "Không gọi điện thoại cho cố vấn Giải được, tôi chỉ có thể tìm trợ lý Trì. Là thế này, gần đây nhà cháu trai tôi không có ai, ba mẹ thằng bé đi du lịch phải một tuần mới về, nên nhờ tôi đón thằng bé đi học về. Nhưng hôm nay tôi thật sự không có thời gian rảnh, buổi tối tôi bị xếp trực ban… anh có thể đón thằng bé giùm tôi không?"

Trì Thanh nói thầm, từ khi nào mình đã trở thành nơi ủy thác rồi?

Trước đó có con mèo Nhậm Cầm nhờ anh nuôi, bây giờ còn thêm một cháu trai của Tô Hiểu Lan.

Dù là mèo hay là trẻ con, anh đều không thích.

Trì Thanh: "Cháu trai cô năm nay nhiêu tuổi?"

Tô Hiểu Lan đáp: "Năm nay thằng bé học 11 rồi."

Trì Thanh: "Một học sinh lớp 11 nếu như vẫn chưa có năng lực tự mình về nhà, so với việc đưa nó đến trường đọc sách thì nên dạy nó nên đi bộ, đi xe buýt với gọi xe như thế nào trước."

Tô Hiểu Lan: "…"

Tìm Trì Thanh giúp đỡ sẽ có kết quả này, đúng là không khiến người khác thấy bất ngờ.

Lúc Tô Hiểu Lan đang điên cuồng kiếm xem còn có ai có thể giúp cô được thì Trì Thanh lại nói: "Nhưng mà cô không cần lo."

"Hả?"

Câu này lại khiến Tô Hiểu Lan thấy bất ngờ.

Trợ lý Trì muốn giúp cô à?

Trì Thanh: "Tôi có thể giúp cô chuyển điện thoại cho cái người mà cô muốn tìm lúc đầu, cô nói chuyện với anh ấy đi."

"…?"

Giây tiếp theo, điện thoại bị nhét vào trong tay Giải Lâm, Trì Thanh xuống giường đi đến nhà vệ sinh rửa mặt súc miệng: "…"

"Chào buổi sáng cảnh sát Tô." Giải Lâm nhận điện thoại, nói.

Tô Hiểu Lan: "Chào, tôi nói sao không gọi điện cho anh được, thì ra anh đang ở chỗ của trợ lý Trì."

Giải Lâm nghĩ chuyện đón đưa này không phải chuyện quá phiền phức gì, dù sao mấy hôm nay hắn ở nhà cũng không có việc gì làm. Gần đây tổng cục không xảy ra vụ án lớn nào, cố vấn hắn đây cũng không có chỗ dùng đến, đồng ý nói: "Tôi đã biết chuyện rồi, cô gửi địa chỉ trường học với thời gian tan học qua đi. Không cần để ý, vốn dĩ hôm nay tôi cũng phải ra ngoài mua chút đồ."

Mua đồ đương nhiên là lời xã giao.

Tô Hiểu Lan cảm ơn liên tục, gửi họ tên, lớp, tên trường của cháu trai nhà mình qua.

"5 giờ rưỡi thằng bé tan học, đưa thằng bé đến cổng đồn cảnh sát là được, buổi tối tôi làm xong tiện thể rước nó về. Trong nhà cũng không ai chăm sóc cho nó, thật sự cảm ơn anh nhiều."

—

5 giờ tối.

Trì Thanh ngồi trong xe của Giải Lâm: "Vì sao em cũng phải đi?"

Anh không muốn ra ngoài, cũng không muốn đến trường đón cháu gì hết, không ngờ lúc Giải Lâm ra ngoài thì dẫn anh theo luôn.

Sớm biết thế thì anh đã ngắt luôn cuộc gọi vừa rồi của Tô Hiểu Lan.

Giải Lâm: "Em thấy sao?"

Trì Thanh thể hiện khả năng nói chuyện hơn người, bình tĩnh phân tích: "Em nghĩ chuyện một người có thể hoàn thành, không cần thiết phải lãng phí thời gian của hai người."

"…"

"Bởi vì chúng ta đang hẹn hò." Giải Lâm cúi người thắt dây an toàn giùm Trì Thanh, giải thích từng câu từng chữ với anh, "… Anh muốn từng giây từng phút đều có thể nhìn thấy em, chuyện gì cũng muốn trải qua cùng em, hiểu chưa?"

Hắn nói xong, phát hiện Trì Thanh im lặng một lúc lâu.

Sau đó Trì Thanh quay sang phía cửa xe, tai đỏ một mảng, nhìn cảnh sắc không đáng thưởng thức ở trong hầm giữ xe, nhượng bộ

nói: “Chỉ lần này thôi.”

“Tuy không muốn lãng phí thời gian cho cháu trai của Tô Hiểu Lan…” Trì Thanh nhìn cây cột trong hầm giữ xe chằm chằm, “Nhưng lãng phí thời gian cho anh thì miễn cưỡng có thể chấp nhận.”

Chương 93: C93: Con diều

Dịch: LTLT

– Trường trung học Quang Viễn, lớp 11-4, Tô Hiểu Bác

– Thời gian tan trường là 6 giờ rưỡi, cảm ơn nhiều, cảm ơn nhiều!

Đây là tin nhắn cụ thể mà Tô Hiểu Lan gửi qua.

Tô Hiểu Lan lại gửi thêm một câu:

– Tôi sẽ gửi bảng số xe của cố vấn Giải cho thằng bé, hai người chờ ở trong xe là được, chắc nó sẽ ra nhanh thôi.

…

Cái tên này vừa nghe đã biết có quan hệ thân thích với Tô Hiểu Lan.

Chạng vạng khi hai người đến cổng trường, cổng trường mở ra. Tô Hiểu Lan bảo sẽ nói biển số xe của Giải Lâm cho cháu trai biết, nhưng hai người chờ một lúc lâu vẫn không thấy đứa nhỏ lên xe. Nửa tiếng sau, cổng trường thưa thớt dần, chỉ còn hai ba học sinh ở lại trực nhật vội vàng chạy ra khỏi tòa nhà dạy học.

Lại vài phút trôi qua, học sinh ra khỏi trường càng ít.

Trường trung học Quang Viễn là một ngôi trường trọng điểm vô cùng nổi tiếng của thành phố Hoa Nam, dù là thời gian tan học thì học sinh bước ra khỏi cổng trường cũng không nói chuyện, trông rất

ngay ngắn trật tự. Thời gian nghỉ của bọn chúng cũng rất ngắn, còn chưa đến thời gian khai giảng của trường cấp ba bình thường thì các lớp học đã quay lại trước rồi.

Vào lúc người bình thường sẽ thắc mắc "sao đứa trẻ kia còn chưa ra", "rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì" thì Giải Lâm với Trì Thanh chẳng hề sốt ruột ngồi ở trong xe. Chiếc xe này của Giải Lâm thật sự rất chói mắt, người qua đường nhìn qua cửa xe thấy trong xe có hai người đàn ông lạ mặt ngồi cạnh nhau, một người thì mặt lạnh lùng, không cảm xúc nhìn ngắm bên ngoài, người đàn ông có gương mặt đẹp trai quá mức này rụt bàn tay vào trong ống tay áo màu đen, làn da trắng đến mức không giống người sống.

Người còn lại thì một tay gác trên cửa xe, cúi đầu cầm điện thoại bấm.

Giải Lâm gửi tin nhắn cho Tô Hiểu Lan: Cô gửi tin nhắn cho cháu trai lúc nào?

Tô Hiểu Lan: Chắc là một tiếng trước.

Giải Lâm: Thằng bé trả lời cho cô chưa?

Tô Hiểu Lan: Chưa thấy.

Giải Lâm nói lại câu trả lời của Tô Hiểu Lan cho Trì Thanh nghe: "Cô ấy nói chưa."

Đôi con ngươi đen láy kia lúc này mới quay sang, ngừng lại trên màn hình điện thoại của Giải Lâm.

Ánh mắt của hai người song song dừng lại ở hai chữ mà Tô Hiểu Lan gửi qua.

Cánh tay gác hờ trên cửa xe của Giải Lâm khẽ gõ lên kính xe: "Một

tiếng trước, cảnh sát Tô gửi biển số xe qua. Lúc đó vẫn đang là giờ học, cháu trai của cô ấy không trả lời lại, nhưng cô ấy không sốt ruột chút nào. Cảnh sát Tô biết nhất định cháu trai mình sẽ nhìn thấy, nên có lẽ bình thường thằng bé ấy đi học vẫn luôn mang theo điện thoại."

"Trường trọng điểm của thành phố Hoa Nam hiếm khi cho phép học sinh dùng điện thoại lúc ở trong trường." Giải Lâm nói, "Hay là ngôi trường này ngoại lệ?"

Trì Thanh loại bỏ cách nói "ngoại lệ" này: "Không phải."

Giải Lâm: "Trước đây em học trường này à?"

Trì Thanh: "Trong vòng nửa tiếng trước, học sinh bước ra khỏi cổng trường, số ít học sinh lén đem theo điện thoại đều làm một việc… đứng yên tại chỗ một hồi để chờ khởi động máy. Vậy nên, dù bọn chúng có lén lút đem điện thoại đi học cũng không dám mở máy dùng ở trong trường."

Trì Thanh nói xong mới trả lời câu hỏi trường học của Giải Lâm:

"Em không học trường này, rất khó để em thi đậu vào trường này."

Giải Lâm nói thầm, với trí thông minh của người yêu hắn, ngoại trừ lúc yêu đương không nhanh nhạy thì nhìn thế nào cũng không giống thi không đậu trường trọng điểm thành phố.

"Nếu điểm toán năm đó của em thấp xuống mười điểm, có thể sẽ vào đây." Trì Thanh thành thật nói, "Thi thấp mười điểm, không dễ lắm."

"…"

Chắc chắn Tô Hiểu Lan không biết bởi vì cháu trai mình lên xe chậm, thế nên bị hai cố vấn của tổng cục tiến hành phân tích tâm lý có

chứng có cứ. Chỉ dựa vào mấy tin nhắn cực ít thông tin mà cô gửi, trong khoảng thời gian ngắn ngủi, bản tính của cháu trai cô thậm chí thành tích học tập của thằng bé cũng đã bị viết ra.

Trì Thanh: "Có rất nhiều học sinh đi ra trong tay đều cầm bài thi."

Giải Lâm: "Vừa mới tổ chức thi đầu năm, thành tích của cháu trai cô ấy chắc không được trung bình, còn thích chơi điện thoại trong giờ học… Giáo viên không giữ thằng nhóc đó lại thì không thể ăn nói với đối tượng đang dạy dỗ của trường trọng điểm."

Cổng trường có cảm giác thời đại ở trước mặt, Giải Lâm xuống xe, tiện tay chặn một học sinh lại, hỏi học sinh đó phòng giáo viên của khối lớp 11 ở tòa nhà nào, tầng mấy."

Học sinh bị chặn lại đẩy mắt kính dày cộm, vừa đi vừa học thuộc từ vựng, trong tay đang cầm một quyển từ vựng nói: "Vào trường đi thẳng, tòa số ba, cụ thể là lớp 11 mấy ạ? Lớp 11-4 à… Một tầng có ba lớp, nếu là lớp 11-4 thì chắc ở tầng 2."

Hai người đành phải đến chào hỏi bảo vệ, đi thẳng vào trường lãnh người.

Đối với hai người đã tốt nghiệp rất nhiều năm rồi, đã một khoảng thời gian dài không bước chân vào trường học mà nói thì khuôn viên trường vừa lạ lẫm vừa quen thuộc. Lúc đi vào tòa nhà dạy học, hai người bước qua từng gương mặt ngây ngô, non nớt.

Người trong tòa số ba đã về gần hết rồi.

Phòng giáo viên ở cuối mỗi tầng, cửa phòng đang khép hờ.

Trước khi bước vô, Trì Thanh không quên đứng ở cửa đeo găng tay màu đen vào, Giải Lâm chờ anh đeo găng tay xong mới thong thả gõ cửa.

Tình huống trong văn phòng giống hệt suy đoán của bọn họ. Cô giáo mặt lạnh lùng, đứng bên cạnh cô là một thiếu niên mặc đồng phục trường. Dáng người của cậu ta không cao, đôi mắt rất giống Tô Hiểu Lan. Tuy đang bị dạy bảo, nhưng đôi mắt vẫn luôn nhìn về phía khác, rõ ràng là khí áp của việc dạy bảo này khiến cậu ta thấy ngạt thở, cậu ta rất muốn dời sự chú ý.

Nhìn từ bầu không khí, có lẽ lượt dạy dỗ đầu tiên mới kết thúc, cô giáo thoát khỏi trạng thái tích trữ năng lượng, giải phóng áp suất lạnh, tạo cảm giác căng thẳng trong cuộc trò chuyện.

Trong bầu không khí này, văn phòng vô cùng yên tĩnh.

Vậy nên tiếng "cót két" rất khẽ do Giải Lâm đẩy cửa đã trở nên rất nổi bật trong trạng thái này.

Vốn dĩ ánh mắt của Tô Hiểu Bác đang trôi lung tung, lúc này thuận theo tiếng gõ trôi về phía cửa. Ở cửa có một người đàn ông lạ mặt cậu ta không quen, sau khi gõ cửa xong thì người đàn ông đó mỉm cười nói thẳng mục đích đến: "Xin lỗi, đã tan học còn làm lỡ thời gian của cô. Suy nghĩ của thằng bé này không ở trong việc học, thành tích thi đầu năm không lý tưởng, phiền cô nhắc nhở nó nhiều thêm."

Giải Lâm mới vào đã vô cùng thành thạo nói một đống lời xã giao.

Cô giáo sửng sốt nhìn hắn, nghe mấy câu này xong, với lại người đến còn nắm rõ tình hình của Tô Hiểu Bác như lòng bàn tay, trách mắng cũng đúng chỗ. Đối phương đánh đòn phủ đầu khiến cô không thể bám vào mấy việc kia mà tiếp tục phát huy, cũng quên mất hỏi sao người này biết chuyện Tô Hiểu Bác thi không tốt.

Mấy phút sau, dưới sự dẫn dắt của Giải Lâm, cô giáo chỉ có thể nói theo chủ đề của hắn, không bao lâu thì sắc mặt mới dịu đi: "Được thôi, bây giờ cũng không còn sớm nữa, mau về đi. Bài tập hôm nay

cho nhớ làm nghiêm túc.”

Cô giáo nói xong, lại nhắc đến chuyện khác: “Còn nữa…”

Trì Thanh chờ ở bên cạnh mất kiên nhẫn, mở miệng nói: “Điện thoại.”

“Đi học mà chơi điện thoại thật sự không ra thể thống gì.” Cô giáo nhìn người đeo găng tay màu đen kia nói tiếp, “Về nhà sẽ dạy dỗ đàng hoàng.”

Cô giáo: “…?”

Cô giáo còn chưa nói gì nữa, lời nói đều để hai người chắc là phụ huynh của Tô Hiểu Bác nói hết rồi.

Tô Hiểu Bác cũng kinh ngạc cực kỳ.

Cậu ta ở bên cạnh lén lút đánh giá hai người này, giờ mới nhận ra hai người e là người hôm nay đến đón mình.

Nhưng mà…

Ngay cả cô cậu ta còn chưa biết hôm nay cậu ta thi, vả lại còn thi tạch nữa.

Tô Hiểu Bác đi theo sau hai người, thoát ra khỏi văn phòng giáo viên như qua được kiếp nạn, cậu ta hỏi giống như đã quen biết: “Hai người là người mà cô cháu cử đến tiếp ứng cho cháu sao?”

Trì Thanh không có kiên nhẫn với cậu ta, tay anh chồng lên nhau, cẩn thận điều chỉnh từng chi tiết của găng tay: “Cậu thi văn được bao nhiêu điểm?”

Tô Hiểu Bác: “Lần này được 56.”

Trì Thanh: "Chẳng trách ngay cả đưa đón với tiếp ứng cũng không phân biệt được."

Tô Hiểu Bác: "…?"

Trên đường về, có lẽ Tô Hiểu Bác sợ chuyện mình làm hôm nay sẽ truyền đến tai Tô Hiểu Lan nên cả đường đi đều cố gắng nói tốt cho mình: "Mấy anh trai à, đối xử bình thường với thành tích là được rồi, cũng không thể tất cả đều được hạng nhất, phải có người nằm ở mấy vị trí cuối đúng không? Em có thể chịu đựng áp lực mà người khác không chịu được, chẳng lẽ không phải là một loại dũng cảm sao?"

Giải Lâm đang lái xe: "Đừng gọi tôi là anh trai."

Tô Hiểu Bác: "Vì sao chứ?"

Giải Lâm: "Bởi vì tôi chỉ muốn được người nào đó gọi là anh*, người khác không được gọi." (*anh này là "哥哥")

Cả quá trình Trì Thanh đều là biểu cảm "đừng nói chuyện với tôi, tôi không quen cậu", nghe thấy câu này thì biểu cảm thả lỏng vài giây, cảm thấy hình như "người nào đó" rất có tính ám chỉ.

Anh quay sang nhìn Giải Lâm, bắt gặp Giải Lâm bề ngoài thì đang nhìn "kính chiếu hậu", nhưng thực ra lại cố ý liếc nhìn về phía này.

Tô Hiểu Bác không hiểu đây là chuyện riêng tư của cặp đôi yêu nhau.

Cậu ta nói thầm, không cho gọi thì không gọi, thế là sửa lại: "Các chú."

"Thực ra điểm của cháu cũng không tính là tệ nhất, môn Văn còn có đứa thi 54 điểm kìa."

Giải Lâm: "Ờ, có phải học sinh đó điền sai phiếu đáp án không?"

Tô Hiểu Bác nghẹn lời: "Sao chú biết?"

Cảm xúc không muốn để ý đến người khác của Trì Thanh tăng lên, bắt đầu có gì nói đó, nhưng nếu là chủ đề có thể kết thúc bằng một câu thì chắc chắn sẽ không nói thêm câu thứ hai. Thế là anh không im lặng nữa, tiếp lời của Giải Lâm: "Dù sao, muốn tìm hai học sinh thi Văn được dưới 60 điểm ở trường trung học trọng điểm của thành phố không phải chuyện dễ."

Tô Hiểu Bác ngậm miệng.

Lại qua một lát.

"Chú ơi, cháu thấy chẳng phải đường nào cũng đến La Mã sao? Không nhất định phải dựa vào thành tích học tập."

Trì Thanh bắt đầu nhớ con mèo ở nhà.

So với đứa cháu trai của Tô Hiểu Lan thì con mèo kia có thể nói là ngoan ngoãn, dễ thương.

Trì Thanh: "Đúng là đường nào cũng đến La Mã, nhưng với trình độ văn hóa của cậu, e rằng ngay cả La Mã ở đâu cũng không biết."

"..."

Tô Hiểu Bác liên tục gặp thất bại ở chỗ Trì Thanh, thức thời không tìm cái anh mang găng tay kỳ lạ này nói chuyện nữa, chuyển sang người trông dễ tính hơn.

Vừa rồi trong văn phòng, người này thái độ rất hòa nhã, nói mấy câu đã làm dịu được vị Diệt Tuyệt sư thái của bọn họ, người này

chắc là một người dễ nói chuyện.

"Chú ơi." Tô Hiểu Bác nói, "Chú ấy chế nhạo cháu không có văn hóa."

Nhưng người trông có vẻ rất dễ nói chuyện như Giải Lâm lại tạt cho cậu ta một thau nước lạnh: "Nhóc con, nếu muốn mách tội thì cháu tìm sai người rồi. Ông trời con bên cạnh này nói cái gì thì chú cũng thấy đúng."

Tô Hiểu Bác: "…"

"Cháu thật sự không thích học." Tô Hiểu Bác ngồi lại, than ngắn thở dài nói, "Cấp 3 khó quá, khác hoàn toàn với cấp 2. Ban đầu cháu là đầu gà, bây giờ làm đuôi phượng*. Con người sống chẳng phải nên cảm nhận niềm vui sao? Cháu thấy việc học rất khó khiến cháu vui vẻ. Mấy chú có thể…" Đừng nói cho cô cháu không? (*đầu gà: đứng đầu những người học kém, đuôi phượng: đứng cuối những người học giỏi; ý từ câu "宁为鸡头不做凤尾")

Cậu ta vừa nói vừa tuyệt vọng nhìn ra ngoài cửa xe.

Cảnh sắc bên ngoài ở trong mắt cậu là một mảnh tiêu điều…

Bầu trời xám xịt, đường phố đổ nát…

Lúc này, xe đã chạy được một quãng, đi ngang qua một ngôi trường cấp ba khác. Ngôi trường này có quy mô gần giống với trường Quang Viễn, nằm ở phía bên phải ngã tư đường.

…

A.

Còn có ngôi trường khiến người khác thấy không thích này…

Tô Hiểu Bác nhìn ngôi trường kia, không kìm được nỗi buồn từ trong lòng.

Cậu ta liếc nhìn ngôi trường từ đằng xa, đúng lúc nhìn thấy một rừng cây nhỏ được bao quanh lại bằng hàng rào sắt ở sau trường. Trên cây đang treo một con diều lớn màu đỏ đen.

"Học sinh trong trường này còn có thời gian rảnh thả diều à…" Tô Hiểu Bác nói, "Trường tụi cháu lúc nào mới có thể tổ chức thả diều một lần đây?"

"Nhưng mà con diều này nhìn cũng quá…"

Tô Hiểu Bác vừa nói đến đây, thân xe chợt khựng lại, xe thắng gấp đột ngột.

Cả người cậu ta ngã về trước, lưng đang đeo cặp sách, ngực dính sát vào lưng ghế phía trước: "Quá… quá to rồi… Sao lại dừng xe thế?"

Bởi vì một lời nói vô tình của Tô Hiểu Bác, ngã tư phía trước đúng lúc là đèn đỏ, Giải Lâm vừa giảm tốc độ vừa nhìn về phía ngôi trường kia, vừa nhìn…

Trong khu rừng xác xơ, chồi xanh thưa thớt đến nỗi gần như không thấy. Rừng cây trơ trọi như thế, trên cây treo thứ gì chỉ nhìn một cái thì thấy ngay. "Con diều" trên cây giống như có hai cái đuôi, bởi vì treo trên cây không ổn định nên lắc lư "theo gió".

Nhưng nhìn kỹ lại, rất nhanh sẽ phát hiện, đó không phải là hai cái "đuôi".

"E rằng không phải diều." Sau khi đột ngột đạp thắng, Giải Lâm nói, "Đó là người, màu đỏ đen… là đồng phục trường của người đó."

Chương 94: C94: Học sinh

Dịch: LTLT

Lúc trưa, nắng gắt vẫn còn chiếu khắp nơi, sau khi mặt trời lặn, cả thành phố bị bao phủ trong một màn sương mù xám xịt.

Gió trở nên to rồi.

Gió lạnh thấu xương đập "ào ào" vào cửa xe.

Bộ đồng phục trên người "con diều" đang treo trên cây bị gió thổi phồng lên, thay đổi hình dạng, lắc lư càng dữ dội hơn.

Ban đầu Tô Hiểu Bác không nhìn kỹ, Giải Lâm nói như thế cậu ta liền dụi mắt, lần này cậu ta mới thấy rõ hai cái chân của "con diều" cùng với cái đầu gục xuống. Cậu ta vứt giáo viên chủ nhiệm với kết quả thi ra sau đầu, cứng ngắc nói: "Đúng… đúng là người…"

Đèn đỏ nhanh chóng trôi qua.

Xe Giải Lâm ngừng lại, chậm chạp không di chuyển, chủ xe đằng sau không kiên nhẫn nhấn còi hối thúc: "Có đi hay không? Dừng lại làm gì đó?"

Còi xe vang lên khắp nơi.

Tất cả mọi người trên con đường này đều đang bận rộn, người vội tan làm về nhà không lòng dạ quan tâm đ ến phong cảnh bên đường, chẳng hề hay biết trong ngôi trường ven đường đã xảy ra

chuyện gì, càng không biết có một xác chết đang lắc lư ở nơi mà chỉ cần bọn họ ngẩng đầu lên là nhìn thấy ngay.

Giải Lâm gọi điện thoại cho Tô Hiểu Lan: "A lô cảnh sát Tô, là tôi, cháu trai cô đang ở trên xe tôi. Đã đón được người, nhưng có lẽ cô vẫn phải đến đây một chuyến." Hắn nhìn vị trí hiện tại của mình, ngôi trường này cách trường trung học Quang Viễn 5km, tên trường đối với hắn rất lạ.

Trì Thanh cũng chưa từng nghe đến trường này.

Thành phố Hoa Nam có không ít trường trung học, đối với những học sinh giỏi thì trường trung học có điểm đầu vào thấp hơn trường trọng điểm có thể coi như không tồn tại. Ngôi trường này chắc điểm chuẩn không cao, là một ngôi trường cấp 3 rất bình thường.

Giải Lâm nói tiếp: "… Trong khu rừng của một ngôi trường tên trường trung học số 6 – Hoằng Hải, nằm ở ngã tư đường Hoài Nam với đường Dương Thành Bắc, có phát hiện một xác chết."

Lúc nghe điện thoại, Tô Hiểu Lan đang chờ nộp báo cáo. Cô nghiêng đầu kẹp điện thoại, tay vẫn đang không ngừng gõ chữ. Giải Lâm nói nửa câu đầu, tốc độ gõ bàn phím của cô dần chậm lại.

Sau khi nghe thấy "một xác chết", tay đang gõ phím của cô dừng hẳn: "…".

========== Truyện vừa hoàn thành ==========
1. Cách Một Khoảng Sân

2. Xuyên Thành Nữ Chính Bị Bắt Nạt
3. Hệ Thống Xuyên Không: Vương Phi Muốn Lật Trời!
4. Bất Giác Rơi Vào Lưới Tình
==========

—

Nửa tiếng sau, có vài chiếc xe cảnh sát dừng ở cổng trường trung học số 6 – Hoằng Hải, đèn xe đỏ xanh quay vòng vòng. Hai nguyên tố "xe cảnh sát" với "trường học" kết hợp lại với nhau, người qua đường ồn ào ngừng chân, không biết rốt cuộc trong ngôi trường này đã xảy ra chuyện gì.

Trường trung học Hoằng Hải không nổi tiếng ở thành phố Hoa Nam, học sinh ở đây đều dưới điểm chuẩn, tỉ lệ lên lớp hằng năm đáng lo ngại, môi trường học kém trường Quang Viễn rất nhiều.

Lúc Tô Hiểu Lan xuất trình thẻ cảnh sát với bảo vệ, cô nhìn thấy nhóm học sinh cuối cùng bước ra khỏi trường học. Đồng phục mặc xộc xệch, nghênh ngang vừa khoác vai nhau đi vừa dùng một tay bấm điện thoại: "Lát về làm thêm một ván, vừa rồi ở lớp ảnh hưởng phát huy của tao, về chơi tiếp."

"Được, cặp mày đâu?"

"Ở lớp."

"Không chép bài tập nữa à?"

"Sáng mai đi học rồi chép." Học sinh đi ngang qua nói, "Mấy phút là xong."

"…"

Tòa nhà của trường Hoằng Hải có màu be, bảng khen thưởng được dán trên bảng thông báo ở ngay cổng trường có nội dung: Chúc mừng học sinh xxx lớp xx đã giành được giải khuyến khích ở cuộc thi viết văn xxx.

Mọi người lập tức có nhận biết và định vị đối với ngôi trường này.

Tốc độ phong tỏa hiện trường của cảnh sát rất nhanh, sau khi tra

xét hiện trường vụ án và xác nhận thi thể xong thì nhanh chóng phong tỏa hiện trường, kiểm soát chặt chẽ việc ra vào của học sinh cùng với nhân viên bên ngoài. Cảnh sát chia làm ba hướng, một hướng đi đến phòng bảo vệ cổng kiểm tra camera giám sát, kiểm tra trước xem trong khoảng thời gian này có ai đáng nghi ra khỏi trường không, khoanh vùng phạm vi tình nghi.

Một nhóm khác phụ trách điều tra người chết, xác nhận thân phận của người chết.

Tô Hiểu Lan thì dẫn theo Quý Minh Nhuệ vội vàng điều tra hiện trường.

"Con diều" nửa tiếng trước còn treo cao trên cao lúc này đã được đặt nằm trên đất.

"Con diều" để một kiểu tóc thịnh hành gần đây, chính giữa dài, hai bên cạo hơi sát, nhìn từ độ dài thì có lẽ mới cắt tóc. Phần mặt sưng bầm tím, tròng mắt trừng to giống như sắp rớt ra khỏi hốc mắt. Lúc còn sống có lẽ là một nam sinh ngũ quan cân đối, nhưng lúc này rất khó để nhận ra ngay gương mặt ban đầu của cậu ta. Nhìn máu chảy ra từ tai và mũi của xác chết chỉ thấy tình trạng chết đáng sợ.

"Mới chết không bao lâu, xác chết vẫn chưa cứng." Trước khi bọn họ đến, Giải Lâm đã kiểm tra sơ bộ xác chết treo trên cây một lần. "Phỏng đoán ban đầu là trong vòng nửa tiếng, cũng chính là lúc sắp tan học hoặc là khoảng thời gian sau khi tan học. Nói với nhóm điều tra, tập trung điều tra những người khả nghi ra vào trường trong khoảng thời gian này."

Quý Minh Nhuệ nhìn xác chết, vẻ mặt phức tạp: "… Chẳng phải mấy người đi đón cháu của Hiểu Lan sao?"

Câu này là nói với Giải Lâm và Trì Thanh.

Giải Lâm: "Chạy xe ngang qua đúng lúc nhìn thấy."

Quý Minh Nhuệ: "…"

Trên người hai người có gắn ra-đa hả? Cái này mà cũng "đúng lúc" nhìn thấy được.

"Cháu trai đâu?" Quý Minh Nhuệ lại hỏi.

Giải Lâm chỉ bên cạnh.

Đứa cháu Tô Hiểu Bác đứng ở đằng xa, không dám đến gần, đang nắm chặt góc áo người anh em tốt Trì Thanh của anh ta, toàn thân run rẩy, lải nhải không ngừng: "Cậu ta chết thật rồi sao? Là học sinh trường này à? Vụ… vụ án giết người ư?"

Trì Thanh chẳng hề suy nghĩ đến diện tích bóng ma tâm lý của một học sinh trung học bình thường vào lúc này lớn như thế nào. Anh liếc nhìn vạt áo của mình, nói: "Buông tay."

Tô Hiểu Bác: "Cháu sợ."

Trì Thanh: "Sợ thì mau về nhà."

"Mấy chú đều ở lại điều tra." Tô Hiểu Bác nói, "Một mình cháu về càng sợ hơn."

Trì Thanh không nhịn được nữa: "Cậu là đàn ông con trai…"

"Cháu không phải đàn ông." Tô Hiểu Bác ngắt lời, "Cháu chỉ là trẻ con! Chú có từng thấy đứa trẻ nào chỉ đi học về thôi nhưng lại bị ép nhìn hiện trường vụ án giết người chưa?"

Trì Thanh nói thầm, lúc chưa đến tuổi này của cậu, lùi về mấy năm trước, lúc cấp hai thì kẻ giết người đã ghé sát vào tai tôi nói chuyện

rồi.

Vô tình nhớ đến vụ án cách đây nhiều năm, Trì Thanh im lặng một hồi, nghĩ đến chuyện xảy ra trong vụ án liên hoàn, hiếm có để Tô Hiểu Bác tiếp tục nắm áo mình.

Anh vừa chịu đựng vừa nghĩ, quả nhiên lúc nhận ra làm một việc nào đấy rất phiền phức thì nên quyết đoán từ chối.

Yêu đương khiến con người mất đi lí trí.

Dù là vì Giải Lâm, anh cũng không nên lãng phí nhiều thời gian đến thế.

Sự kiên nhẫn của Trì Thanh đã hoàn toàn biến mất lúc Tô Hiểu Bác muốn tiếp tục đụng vào áo anh sau khi lau đi nước mắt sợ hãi.

Sau đó, anh chỉ góc áo của Giải Lâm cho Tô Hiểu Bác, nói: "Thấy người kia không? Nắm của anh ta."

"…"

Rất nhanh, nhóm điều tra bối cảnh của người chết đã mang sổ ghi chép đến, dẫn theo một giáo viên đến đây nhận người. Nữ giáo viên mang giày cao gót, lúc bước đi, né khỏi mấy nhánh cây nằm xiêu vẹo trong rừng. Sau khi nhìn thấy thi thể, mặt cô ta trắng bệch.

"Biết cậu ấy sao?"

"Biết… biết."

"Cậu ấy là học sinh lớp cô à?"

"Đúng." Nữ giáo viên vô thức lùi lại mấy bước, "Em ấy tên Vương Viễn, học kỳ đầu năm lớp 11 chia lớp lại được phân đến lớp tôi. Sao em ấy… sao em ấy lại…"

“Bình thường cậu ấy có từng xảy ra mâu thuẫn với ai không? Gần đây cậu ấy có hành động gì khác thường không? Nói hết một lần những chuyện có liên quan đến cậu ấy mà cô nhớ.”

Một học sinh, quan hệ xã hội có bao nhiêu phức tạp được chứ?

Chỉ vài câu nói, nữ giáo viên đã nói rõ ràng hết các thông tin liên quan đến nam sinh tên Vương Viễn này. Cha là kẻ nát rượu, mẹ suốt ngày đánh bài, con trai đang trong thời kỳ nổi loạn tuổi dậy thì, không chịu nghe bảo, không nghe giảng, cũng không học hành đàng hoàng, thuộc nhóm “ăn chơi lêu lỏng” trong trường, chuyện xuất chúng hơn cũng chỉ là thường đánh nhau với học sinh trường khác.

So với nhiều vụ án xã hội, mối quan hệ này quả thực đơn giản hơn rất nhiều, đơn giản đến mức rất khó xác định được kẻ tình nghi ban đầu.

“Trên người người chết có mang theo một cái điện thoại.” Tô Hiểu Lan cất vật chứng vào túi đựng, “Và một cái sạc dự phòng.”

“Cháu thấy thế nào?” Bất ngờ, Giải Lâm nhìn về phía người cũng là học sinh, Tô Hiểu Bác.

Tô Hiểu Bác nhịn cơn buồn nôn, hàm răng run cầm cập nói: “Điện thoại và sạc dự phòng, trang bị cơ bản của học sinh cấp 3.”

Tô Hiểu Lan hiểu rất rõ cháu trai của mình có tính cách thế nào: “Trường mấy đứa cũng như thế đúng không, nói bao nhiêu lần đừng có đem điện thoại đến trường chơi rồi.”

Vật chứng tìm thấy trên người xác chết cũng rất bình thường, bình thường như mối quan hệ xã hội của cậu ta. Điện thoại là vật bất ly thân của học sinh trường này, sau khi loại trừ vật này thì hiện trường chẳng có manh mối hữu ích nào nữa.

“Đã bị người khác xử lý.” Giải Lâm đánh giá, “Vả lại còn xử lý rất sạch sẽ. Dù hung thủ là ai thì tố chất tâm lý của kẻ này chắc hẳn cực mạnh.”

“Sao lại nói thế?” Có người hỏi.

Giải Lâm chỉ vào tòa nhà dạy học ở đối diện: “Tòa nhà đó, anh đã đếm có bao nhiêu cửa sổ chưa? Một tầng sáu cái, sáu tầng tổng cộng ba mươi sáu cái cửa sổ. Trong tình huống dễ dàng bị người khác phát hiện, giết người xong không vội vàng rời khỏi mà ở lại dọn dẹp sạch sẽ dấu vết phạm tội ở hiện trường, chuyện này đổi lại là anh, anh làm được không?”

Chắc chắn là không làm được.

Đối diện có nhiều cửa sổ như thế, dù không ai nhìn ra ngoài cửa sổ nhưng trong tiềm thức của con người sẽ vô tình cảm thấy có người đang nhìn mình, hoặc là rất nhanh sẽ có người nhìn thấy mình. Cảm giác căng thẳng này rất khó loại bỏ.

Người bình thường ở trong tình huống này sẽ chọn làm qua loa, sau khi giết người xong, nhân lúc không ai phát hiện lập tức rời khỏi hiện trường.

Cũng chính vì có tâm lý như thế nên rất dễ để lại manh mối quan trọng ở hiện trường gây án.

Nhưng hiện trường này quá sạch sẽ.

Một nam sinh có bối cảnh xã hội có thể nói khá sạch sẽ, trong túi quần cũng chỉ có điện thoại và sạc dự phòng, hiện trường không còn bất kỳ thứ nào, cũng không kiểm tra được dấu vân tay. Rừng cây có quá nhiều cành cây gãy, người lui đến cũng nhiều, khó mà để lại dấu chân hoàn chỉnh.

Giải Lâm hỏi nữ giáo viên: "Có phải nơi này không có camera giám sát không? Hay nói cách khác, camera chẳng có tác dụng gì."

Nữ giáo viên đáp: "Đúng vậy… Học sinh trường chúng tôi… thường xuyên trốn học ra ngoài. Bọn chúng không muốn bị giáo viên bắt nên dù camera có sửa xong cũng sẽ bị bọn chúng đập hư. Dần dà, nhà trường cũng nhắm một mắt mở một mắt, không quản nữa."

"Bắt đầu điều tra từ những học sinh có mối quan hệ thân thiết bên cạnh cậu ta trước đi." Cuối cùng Giải Lâm nói, "Hung thủ hiểu rất rõ đặc điểm của ngôi trường này. Trước mắt, cá nhân tôi thiên về hướng… đây là một vụ án giết người trong trường học."

Vốn dĩ, nhiệm vụ rất rõ ràng, thành viên nhóm điều tra đã hoàn thành nhiệm vụ trước, định tìm bạn của Vương Viễn hỏi. Nhưng chỉ qua một đêm, sự việc đã phát triển theo hướng mà tất cả mọi người đều không nghĩ đến.

Hôm sau, trời còn chưa sáng, đồn cảnh sát nhận được một cuộc gọi báo án: "A lô? Là cảnh sát sao?"

Người dân nhiệt tình ở đầu dây bên kia nói: "Sáng sớm tôi dẫn chó đi dạo, phát hiện có một người ngã trong vườn hoa của tiểu khu chúng tôi, dọa tôi sợ muốn chết. Tôi thấy đã không còn thở nữa, người cũng cứng ngắt. Mấy anh mau cử người đến xem. Cần tôi miêu tả cụ thể à? Ờ, là một nam sinh cấp 3, mặc đồng phục, đồng phục màu đỏ đen xen kẽ."

Chương 95: C95: Điểm số

Dịch: LTLT

Cuộc gọi báo án mà bọn họ nhận được trong hôm nay không chỉ có một cuộc gọi này.

Khoảng chừng một tiếng sau, trời sáng hoàn toàn, ánh nắng xuyên qua bình minh, trường học bắt đầu tiết tự học buổi sáng. Nữ giáo viên nhìn ba vị trí trống trong lớp học, lo lắng không tên. Trong ba vị trí trống này, học sinh ngồi ở vị trí gần cửa sổ chính là Vương Viễn, hôm qua đã chết trong rừng cây nhỏ của trường, tình trạng tử vong thảm khốc.

Hai chỗ trống còn lại, một người tên Cận Hồng Bác, buổi sáng phát hiện chết trong công viên.

Cô chưa bao giờ nghĩ rằng lớp của mình sẽ xảy ra chuyện thế này.

Nghe cảnh sát nói Cận Hồng Bác bị giết đêm hôm qua, sau khi tan học cậu ta mãi vẫn chưa về nhà, một mình đến quán net. Cậu ta ở quán net đến rạng sáng, sau khi rời đi không bao lâu thì bị giết hại, thời gian tử vong là từ hai giờ đến ba giờ khuya.

Hai học sinh cùng xảy ra chuyện.

Chuyện này trùng hợp sao?

Chỗ trống cuối cùng… Mã Huy, vì sao chưa đi học?

Mí mắt phải của cô không ngừng nháy.

Tiết tự học buổi sáng kết thúc.

Nữ giáo viên dọn dẹp xong sách giáo khoa và bài tập trên bàn, cô đè lên mí mắt vẫn đang không ngừng nhảy, chuẩn bị đi ra ngoài. Cán sự bộ môn là một nam sinh, cậu ta cầm một chồng bài tập giùm cô giáo: "Cô ơi, đám Vương Viễn hôm nay sao không đi học ạ? Hôm qua có cảnh sát đến trường chúng ta, là xảy ra chuyện gì rồi sao?"

Mấy chiếc xe cảnh sát tối qua cùng với việc khu rừng nhỏ bị phong tỏa nhanh chóng truyền đi trong trường. Chỉ là, một học sinh chết trong trường cũng không phải chuyện vẻ vang gì, ban giám hiệu nhà trường ra lệnh ém chuyện này xuống, vậy nên phần lớn học sinh đều không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nữ giáo viên không biết chuyện này có thể ém được bao lâu, chỉ nói: "Không có gì, em là con trai sao lại nhiều chuyện thế?"

Nam sinh trông rất xán lạn, cậu nhoẻn miệng cười: "Tò mò ạ, mọi người đều đang bàn tán, nói là trường chúng ta…"

Cậu đè thấp giọng nói: "Có người chết."

Nữ giáo viên không khỏi nghĩ đến xác chết hôm qua mình nhìn thấy, tim cô đập "thình thịch" nhưng cũng biết nam sinh này đang suy đoán bậy bạ, bèn thuận miệng nói đùa.

"Suốt ngày không suy nghĩ vào việc học." Nữ giáo viên vỗ vào sau gáy của lớp phó học tập, "Thành tích lần kiểm tra này của em bị tụt năm hạng, còn không tranh thủ thời gian ôn tập kiến thức."

Cán sự bộ môn liên tục gật đầu dạ vâng, sau khi đặt chồng bài tập kia xuống thì chạy thẳng vào nhà vệ sinh.

Nhà vệ sinh nằm phía xéo đối diện văn phòng giáo viên, buổi sáng

không có ai dùng, toàn bộ đều trống rỗng, nhiều nhất cũng chỉ có vài học sinh trực nhật đến lấy nước.

Dù gì đối với học sinh, thời gian buổi sáng cực kỳ quý giá. Trước khi vào tiết học đầu tiên, các cán sự bộ môn phải thu bài tập hôm qua, người bổ sung bài tập đều ráng vùi đầu múa bút chép bài trước khi bắt đầu tiết tự học, tranh thủ từng giây từng phút, dù có muốn đi vệ sinh cũng sẽ lựa chọn nín lại.

Nửa phút sau, từ nhà vệ sinh nam truyền ra một tiếng hét thất thanh.

Cán sự bộ môn một tay đặt trên lưng quần, tay còn lại mở cửa gian phòng vệ sinh cuối cùng. Nhưng trong căn phòng vốn dĩ phải không có ai, cậu ta lại nhìn thấy bạn học thứ ba không đến lớp đang nằm trên gạch men, trên người còn đang mặc đồng phục trường bọn họ.

Dường như cậu ta đang chuẩn bị đi vệ sinh thì bị giết hại, nắp bồn cầu được dựng lên, nước bên trong có vài sợi tóc đang trôi, quần trên người bị kéo đến bắp chân, thứ nào đó giữa hai ch@n đang lộ trơ trơ trong tầm mắt của tất cả mọi người. Thi thể cứng ngắc, hình như sau khi bị giết thì cứ thể ở trong trường một đêm.

Có người đi đến cửa nhà vệ sinh: "Ai đó? La hét cái gì?"

Cán sự bộ môn nhìn gương mặt bạn cùng lớp đã từng sớm chiều bên nhau, tất cả lời nói đều kẹt ngay cuống họng, cuối cùng mới hét một câu: "Chết… chết rồi! Mã Huy chết rồi!"

"Tách!"

"Tách tách!"

Đèn flash không ngừng lóe lên.

Cảnh sát nhanh chóng đến hai hiện trường vụ án mới, dây phong tỏa màu vàng vây quanh hiện trường, chỉ là lần này không thể che giấu vụ án như tối qua, dù cảnh sát có khơi thông đến thế nào thì công viên và nhà vệ sinh đều bị một đống người vây quanh.

Có người đi đường lúc đi ngang qua thì tập hợp lại với nhau, có học sinh tò mò rốt cuộc tình hình trong nhà vệ sinh như thế nào.

"Đi mau lên, về lớp đi, đừng đến gần chỗ này."

"Đừng nhìn nữa, học sinh này, em ở lớp nào?"

"..."

Cuối cùng, vì để xử lý hiện trường và thi thể, nhà trường ép buộc học sinh rời khỏi tòa nhà dạy học, đuổi hết học sinh đến sân trường.

Máy ảnh tiếp tục chụp hiện trường xảy ra vụ án, chụp từng góc độ để lấy chứng cứ, chụp từng chi tiết nhỏ trên thi thể, không để sót bất cứ dấu vết nào ở hiện trường. Cuối cùng, hai chiếc máy ảnh không hẹn mà cùng ngắm ống kính vào bộ đồng phục trên người xác chết.

Tiếng nhấn nút chụp cuối cùng vang lên.

Hai tấm ảnh được hình thành.

"Người chết là ba nam sinh cấp ba, lần lượt là Vương Viễn, Cận Hồng Bác và Mã Huy. Ba người họ học cùng lớp, hai người Vương Viễn và Mã Huy có thời gian tử vong rất gần nhau, Cận Hồng Bác thì muộn nhất."

Thân phận người chết đặc biệt, một lượt ba nam sinh cấp ba xảy ra chuyện. Nhất là Mã Huy được người khác phát hiện ở nhà vệ sinh, chuyện được lan truyền sôi nổi. Tính chất vụ án quá nghiêm trọng, tổng cục khẩn cấp thành lập nhóm chuyên án, dốc hết sức điều tra

vụ án này.

Cảnh sát phụ trách báo cáo nói: "Ba học sinh này luôn có mối quan hệ tốt, vị trí ngồi cũng gần nhau, thường cùng nhau chơi game trong giờ học. Theo kết quả điều tra, khoảng thời gian trước bọn họ có dính dán với người ở ngoài trường… Nhưng kỳ lạ là không phát hiện có người bên ngoài từng ra vào trường học. Trên cổ người chết đầu tiên có vết dây hằn, nguyên nhân tử vong là bị người khác siết chết từ đằng sau. Sau ót Cận Hồng Bác có vết thương trí mạng, pháp y chẩn đoán là bị vật nặng đánh tử vong. Trên người Cận Hồng Bác chỉ có một chiếc điện thoại, cùng với một thanh kẹo cao su mang ra từ quán net. Mã Huy thì bị người đè vào trong bồn cầu ngạt thở mà chết. Nguyên nhân tử vong đều không giống nhau."

Trong phòng họp của tổng cục.

Ảnh rõ nét chụp buổi sáng được chiếu lên màn hình lớn.

Ba nam sinh cấp ba.

Ngày hôm trước, ba học sinh cấp ba này vẫn giống như các bạn cùng trang lứa khác, chơi đùa đánh mắng ở trong trường. Tuy ba người họ không nghe lời dạy dỗ, thường xuyên khiến giáo viên đau đầu nhưng lúc này lại không còn sức sống, dùng cách thức này xuất hiện trước mặt mọi người.

Phòng họp yên lặng hơn thường ngày.

Một tiếng "bốp" vang lên.

Cục trưởng ném xấp hồ sơ trong tay lên trên bàn, gần như có thể đoán được tình hình bên ngoài lúc này. Từ trước đến nay, vụ án liên quan đến học sinh thường dễ thu hút sự chú ý và thảo luận của xã hội: "Hôm qua lúc các cậu đi điều tra Vương Viễn, không tra xét các chỗ khác à? Cách làm của các cậu cũng gọi là đã điều tra hoàn toàn

hả?”

Người cảnh sát phụ trách báo cáo cúi đầu.

Cục trưởng lại hỏi: “Các cậu có suy nghĩ gì về vụ án này?”

“Manh mối hiện tại quá ít…”

“…”

Một lát sau, cục trưởng lại nhìn màn hình chiếu dán đầy các tấm ảnh, ánh đèn huỳnh quang chiếu lên mặt ông. Ông yên lặng hỏi: “Liên lạc với Giải Lâm chưa?”

Bọn họ phải đành thừa nhận, người đàn ông từ khi đó cho đến hôm nay vẫn khiến bọn họ thấy nguy hiểm, có đôi khi cũng là người đầu tiên bọn họ vô thức muốn xin giúp đỡ.

Mười năm trước, mặt mũi Giải Lâm còn chưa phát triển hết đã ngồi ở vị trí mà ông đang ngồi lúc này, giống với những người bị hại kia, trên người cũng mặc một bộ đồng phục học sinh, nắm bắt tâm lý tội phạm một cách nhạy bén đến đáng sợ.

Nếu một người còn hiểu rõ phạm tội hơn cả người phạm tội, thì có lý do gì?

Đáp án này ông vẫn luôn không dám nghĩ.

Và cả người trợ lý mà Giải Lâm “thuê”.

Mỗi lần ông nhìn thấy đều nghĩ đã từng gặp ở đâu đó…

Đối với “vụ án giết học sinh cấp ba”, trong đầu cục trưởng lóe qua một vài hình ảnh, vào lúc ông sắp bắt được thì hình ảnh đó lại trôi đi, không bắt được nữa.

—

Lúc Giải Lâm nhận được hồ sơ vụ án, hắn đang cho mèo ăn ở nhà Trì Thanh.

Nhậm Cầm đã tìm thấy một chủ nhân giàu lòng nhân ái cho mèo, qua mấy ngày nữa sẽ thu dọn đồ đạc của mèo đưa người ta đem về. Con mèo kia không hề biết thời gian mình ở lại căn nhà này đã không còn nhiều, ngoan ngoãn vùi đầu ăn cơm.

Nó mới động được vài miếng, không muốn bị Giải Lâm nhìn chằm chằm lại ngẩng đầu lên.

Mèo: "Meo meo meo."

Giải Lâm: "Mày huênh hoang đi, dù sao cũng sắp đi rồi."

Trì Thanh bưng một ly nước ấm đi ngang qua, Giải Lâm đột nhiên tò mò nghĩ: "Năng lực đặc biệt kia của em có thể nghe thấy suy nghĩ của con người, thế có nghe được các loài động vật khác không?"

Trì Thanh ngơ ngác nhìn hắn, bản thân cũng không biết đáp án của câu hỏi này.

"Không biết." Trì Thanh nói, "Người em còn chẳng muốn đụng, càng không thể đụng vào động vật khác."

Con mèo này đến nhà Trì Thanh lâu như thế, Trì Thanh còn chưa từng chạm vào.

Vì để đề phòng lông mèo bay lung tung trong nhà, một ngày phải dùng rô-bốt quét nhà hút bụi ba lần, nhưng dù có như thế cũng vẫn bị hỏng mấy bộ quần áo.

Sau khi có nghi vấn này, đáp án của câu hỏi thật sự rất khiến mọi

người tò mò.

Ngay cả bản thân Trì Thanh cũng muốn biết, nếu như đụng vào tay (móng) mèo có khi nào đọc được thứ gì đó thật không?

Thế là hai người giống như làm thí nghiệm, Giải Lâm quơ con mèo kia qua, nắm chặt chân trước của mèo. Trì Thanh đặt ly nước trong tay qua một bên, sau đó chuẩn bị tâm lý "con mèo này ngày nào cũng li3m lông, cơ thể cũng không dơ, rất yêu sạch sẽ".

Anh nghĩ như thế xong, dùng đầu ngón trỏ đụng rất nhẹ vào đệm thịt vừa mềm mại vừa rất có tính đàn hồi của con mèo kia.

Chạm vào động vật khác hoàn toàn với chạm vào con người.

Móng vuốt của con mèo kia thu lại, rồi mở ra, hướng về phía Trì Thanh thoải mái kêu một tiếng "meo".

Hai người hoàn toàn không biết mình đang làm một chuyện vô cùng ngây thơ.

Giải Lâm: "Nghe được gì không?"

Trì Thanh im lặng một lát nói: "… Nghe thấy rồi."

Giải Lâm: "Nó nói cái gì?"

Lần này Trì Thanh im lặng càng lâu hơn.

Dưới sự thúc giục của Giải Lâm, anh lau ngón tay mới chạm vào móng mèo, sau đó nói một chữ: "Meo."

Lần này, người ngơ ra đổi thành Giải Lâm.

Một lát sau, Giải Lâm phì cười.

Con mèo kia chui vào chỗ trống, từ tay Giải Lâm chui ra, tiếp tục về đến trước chén thức ăn ăn cơm.

Nụ cười này của Giải Lâm rất khó dừng lại.

Trì Thanh: "Rất buồn cười sao?"

"Không có." Giải Lâm nói, "Rất dễ thương, gọi lại một tiếng nhé?"

Trì Thanh tặng hắn một chữ: "Cút."

Hai người cho mèo ăn xong, lúc này Giải Lâm mới nhận được ảnh hiện trường và hồ sơ vụ án mà tổng cục fax qua. Một chồng hồ sơ thật dày đặt trên bàn, từ hình ảnh hiện trường phát hiện vụ án đến tất cả bài tập và bài thi mà ba học sinh cấp ba kia từng làm từ lúc khai giảng đến nay, không thiết gì hết.

Cũng chỉ có con mèo không hiểu những bức ảnh này, ăn cơm xong còn có thể nhảy đến nhảy lui ở trên bàn.

Lúc nhìn những thông tin này, Giải Lâm thường rất im lặng, thông qua ảnh và hồ sơ, quá trình phạm tội dần dần xuất hiện từng chút một trước mắt hắn. Giống như xây nhà, từ xi măng cốt thép dựng đến nội thất bên trong nhà, càng vào trong càng chi tiết.

Trì Thanh nhìn lướt qua một lần, sau đó sự chú ý không còn ở trên chồng ảnh kia nữa. Anh nhớ đến lần trước ở trong phòng quan sát, phản ứng của Giải Lâm có hơi khác thường.

Trì Thanh bỗng nhiên nói: "Đưa tay cho em."

Có đôi khi cuộc đời rất đỗi kỳ diệu.

Trước đây đều là Giải Lâm nói câu này với Trì Thanh, bây giờ thân phận đổi chỗ, người nói câu này đổi thành Trì Thanh.

Giải Lâm còn đang suy nghĩ về vụ án, chưa phản ứng lại Trì Thanh muốn làm gì: "Hửm?"

Lòng bàn tay Trì Thanh chạm vào bàn tay mà Giải Lâm đưa qua.

…

Còn có thể làm gì?

Sợ anh suy nghĩ lung tung đó.

"Giữ trật tự xã hội." Trì Thanh lạnh lùng nói đùa, "Giảm tỉ lệ tội phạm."

Mèo còn đang dùng chân thọc tùm lum trên bàn, sau khi làm mấy tấm ảnh lộn xộn lại nhảy khỏi bàn. Mấy chân của nó đúng lúc đá văng vài trang hồ sơ bên trên, để lộ ra bài thi dưới cùng.

Giống trường cấp 3 Quang Viễn, trường trung học số 6 – Hoằng Hải cũng mới tiến hành kiểm tra đầu năm. Điểm số của ba học sinh này ngang nhau, cộng tất cả lại thì bình quân điểm mỗi môn không quá 40.

Ánh mắt của Giải Lâm dừng lại trên mấy bài thi kia: "Đó là gì vậy?"

Trì Thanh nhìn qua: "Là điểm số mà nhắm mắt cũng không thể thi được thấp như vậy."

"Không phải." Giải Lâm nói, "… Cái bên cạnh kết quả."

Fax in không rõ ràng, đặc biệt là chữ viết bên trên không phải biết bằng bút mực. Nhìn từ xa, chữ viết càng nhạt, cầm bài thi đến gần nhìn mới nhìn rõ đó là thứ hạng thành tích. Lúc giáo viên tổng kết thành tích chung trong lớp đều sẽ dùng bút chì đánh dấu ở bên cạnh điểm số.

32/32.

31/32.

30/32.

Không biết có phải trùng hợp hay không, toàn lớp 32 học sinh, ba học sinh này thẳng hàng xếp ba hạng cuối cùng.

Chương 96: C96: Tâm trạng

Dịch: LTLT

"Đây là thành tích kiểm tra đầu năm của các em ấy, các em ấy… lúc đi học không tập trung mấy, thành tích luôn không tốt, luôn xếp cuối trong lớp."

Hôm sau, tổ chuyên án lại đến trường trung học số 6 – Hoằng Hải, nữ giáo viên một lần nữa nói lại thông tin học sinh mà mấy ngày nay cô đã nói rất nhiều lần cho bọn họ: "Đi học cứ chơi điện thoại, nói không nghe. Quan hệ của tôi với các em ấy không tốt lắm. Cuối học kỳ trước có một lần tôi tìm các em ấy nói chuyện, mong các em ấy không ảnh hưởng đến các bạn khác trong lớp học tập là được, còn về phần các em ấy thế nào, tôi không quản nữa."

Nữ giáo viên chỉ dạy bọn họ một học kỳ, cũng không hiểu gì nhiều về các thiếu niên có vấn đề này.

"Không quản nữa à?" Lúc ghi chép, cảnh sát hỏi.

"Con người rất khó thay đổi." Nữ giáo viên thở dài, "Lúc mới dạy học, tôi còn tràn trề nhiệt huyết, nghĩ rằng bản thân có thể giúp đỡ được những đứa trẻ ấy. Nhưng thật sự tôi không làm được, sau này phát hiện, quản lý bọn chúng, không để bọn chúng gây chuyện, bình yên tốt nghiệp đã hay lắm rồi."

Đang nói, cô để ý thấy trong những người đến đây lần này có thêm hai gương mặt. Hai người đàn ông này cô từng gặp ở rừng cây nhỏ hôm qua. Ở trong nhóm cảnh sát, chỉ có hai người họ không mặc

đồng phục cảnh sát, bộ quần áo thường ngày rõ ràng bắt mắt hơn.

Hai người sóng vai nhau bước vào từ cửa văn phòng.

Cô không khỏi nhìn thêm vài lần, sau đó một người trong số họ mỉm cười đi về phía cô, đưa cho cô một ly cà phê nóng. Ánh mắt của người đàn ông này nhìn qua khiến cô nảy sinh một ảo giác nào đó, tưởng rằng lúc này hắn đang nhìn mình một cánh "thâm tình", ngay cả lời nói trong miệng cũng rất dịu dàng: "Không sao, cứ nói chuyện bình thường, đừng căng thẳng."

Nữ giáo viên nhận lấy ly cà phê nóng, nói một tiếng "cảm ơn".

"Cô đứng lớp mấy năm rồi? Nhìn cô rất trẻ, không phải mới tốt nghiệp chứ?"

Hơi nóng của ly cà phê trong tay truyền từ lòng bàn tay đến các nơi khác, nữ giáo viên đỏ mặt: "Tôi… tôi đã đi dạy gần 6 năm rồi."

Giải Lâm nghiêng đầu đánh giá cô: "Nhưng thật sự không nhìn ra."

"…"

Bầu không khí lập tức thoát khỏi không khí thẩm vấn mà tổ chuyên án am hiểu.

Cảm giác căng thẳng được xóa bỏ hơn phân nửa.

Nữ giáo viên: "Anh cũng là cảnh sát à?"

Giải Lâm: "Tính một nửa thôi."

Sau khi vào văn phòng, Trì Thanh tìm một vị trí gần tường đứng. Vị cảnh sát phụ trách lấy lời khai ban nãy lùi lại đến đứng bên cạnh anh, thấy Trì Thanh đang đeo găng tay, sắc mặt lại trông không tốt lắm.

Advertisement

Cảnh sát không dám chủ động chào hỏi với Trì Thanh, thế là ngoan ngoãn đứng bên cạnh.

Nào ngờ mấy phút sau, trợ lý Trì trông không muốn giao tiếp với người khác chút nào bỗng nhiên gọi cậu ta một tiếng.

Cảnh sát: "Hả? Anh gọi tôi?"

Trì Thanh dùng bàn tay đang đeo găng tay màu đen chỉ về phía Giải Lâm và nữ giáo viên: "Bình thường mấy cậu làm việc đều sẽ giao lưu thế này sao?"

Cảnh sát không hiểu ý của anh: "… Thế nào cơ?"

Hôm nay Trì Thanh đi cùng để điều tra vụ án, có lẽ trong văn phòng có thông tin ẩn giấu nào đó.

Nhưng sự chú ý của anh không thể nào dừng lại ở bất cứ thông tin nào có liên quan đến vụ án.

Anh lạnh mặt nói: "Quan tâm người ta làm việc mấy năm, khen đối phương trông rất trẻ."

Cảnh sát sờ sau gáy nói: "Bình thường… sẽ không."

Tuy cảnh sát không biết vì sao Trì Thanh lại hỏi chuyện này, cậu ta lại nhìn Giải Lâm bổ sung thêm một câu: "Cũng sẽ không mua cà phê cho người ta."

Giải Lâm với nữ giáo viên trò chuyện rất vui vẻ, hai người nói vài câu mới bước vào chủ đề chính. Giải Lâm không chú ý đến cảm giác làm người khác sợ hãi ở sau lưng, hỏi: "Quan hệ của ba học sinh này

bình thường chắc rất tốt nhỉ?”

Nữ giáo viên: “Chỗ ngồi của các em ấy đều ở hàng cuối cùng, bình thường luôn đi cùng nhau, quan hệ thật sự rất tốt. Từ đâu anh nhìn ra được điều này?”

Giải Lâm chỉ ba bài thi trên bàn.

“Tối qua tôi xem lại bài thi của bọn họ, bình thường mà nói muốn thứ hạng xếp liền kề nhau như thế này sẽ rất khó, cho nên ngoại trừ trùng hợp ra thì chỉ có một khả năng.” Giải Lâm nói, “Chép đáp án lẫn nhau.”

“Chỗ sai trên ba bài thi nào giống hệt nhau, vừa nhìn đã biết chép lẫn nhau, nên có lẽ quan hệ của bọn họ rất tốt.”

Xếp hạng đứng cùng một chỗ thoạt nhìn có vẻ đáng sợ.

Làm giống như án giết người theo bảng điểm vậy, dường như cố ý chọn học sinh kém để giết.

Nhưng Giải Lâm không nghĩ rằng việc này có liên quan nhiều đến bảng điểm, ngược lại đã chứng thực ba người này có lẽ là một nhóm nhỏ.

Học sinh cấp ba, hiện tượng chơi theo nhóm rất thường gặp.

Cũng phù hợp với đặc thù cơ bản của vụ án báo thù hơn.

Bọn họ ở Hoằng Hải chờ hơn nửa ngày, điều tra đến tận chạng vạng sắp tan học.

Các học sinh cùng lớp của ba học sinh bị giết lần lượt tiếp nhận điều tra của phía cảnh sát.

“Bạn học chết rồi, em có cảm giác gì?”

“Sợ hãi đó, dù sao thành tích của em cũng rất tệ.” Một nam sinh có gương mặt nổi mụn, lúc nói chuyện luôn cúi đầu nói.

“Ngoài sợ hãi ra?”

Tính cách nam sinh vừa tự ti vừa nhạy cảm, cậu ta nắm chặt góc áo, bất ngờ nói: “Hết rồi.”

“Em không cảm thấy buồn sao? Dù gì cũng là bạn học của em.”

Điều khiến tất cả cảnh sát có mặt tại hiện trường ngạc nhiên đó là hầu như cả lớp đều bày tỏ chung một quan điểm: “Không buồn, bọn họ… rất đáng ghét. Bình thường bọn họ luôn thích đùa mấy trò không buồn cười. Giáo viên cũng không quản được bọn họ, chúng em rất ghét ba người đó.”

Tính cách bất hảo của ba người chết được nhiều người biết đến.

Giáo viên không thích, bạn bè cũng chê, hoàn cảnh gia đình phức tạp, tính cách xấu xa cũng chẳng học hành.

Ngoại trừ lúc đầu nói chuyện với nữ giáo viên Giải Lâm có đứng đằng trước một chút, sau khi hắn đã hỏi xong những gì muốn hỏi, lo lắng người trong văn phòng quá nhiều, một mình Trì Thanh đứng đó chắc sẽ không chịu nổi.

“Lát nữa muốn ăn gì?” Giải Lâm nói xong, muốn nắm lấy tay Trì Thanh, nhưng tay vừa duỗi ra được một nửa thì bị Trì Thanh né đi.

Một giây trước khi Giải Lâm sắp đụng vào tay mình, Trì Thanh vờ như không có chuyện gì đút tay vào trong túi áo khoác.

“?”

Giải Lâm không thể phán đoán hành động này của Trì Thanh có tính là "tránh" hay không.

"Chờ lâu quá à? Hay là tên nào đi đường không có mắt đụng phải em rồi?"

"Hôm nay có hơi đông…"

Giải Lâm nghĩ rằng chứng ưa sạch sẽ của Trì Thanh lại phát tác.

Trì Thanh cũng thà mình đang phát bệnh ưa sạch sẽ.

Nếu không thì làm thế nào anh giải thích được tâm trạng kỳ lạ này với Giải Lâm.

Một tai anh đang nghe thông tin mà phía cảnh sát thu thập được, tai còn lại không nghe lời, hướng về phía cuộc nói chuyện của Giải Lâm với nữ giáo viên.

Từ cô trông rất trẻ lại đến cuối cùng nữ giáo viên hỏi có thể kết bạn hay không, sau đó nếu như cô có nghĩ đến thông tin gì thì có thể lập tức báo cho bên cảnh sát.

Cảm xúc không thoải mái lắm này của anh bùng nổ hoàn toàn sau khi Giải Lâm thật sự lấy ra điện thoại quét mã qr của đối phương.

Anh không có lý do, thậm chí có hơi cố tình gây sự nghĩ rằng "nếu như có thông tin gì quan trọng, không mau chóng gọi 110, gửi tin nhắn cho Giải Lâm làm gì"?

Lúc đó anh vẫn chưa hiểu.

Cảm giác này tên là "ghen tuông".

Chỉ biết, sau khi nhìn thấy gương mặt Giải Lâm, anh vô cùng khó

chịu.

"Không có gì." Cuối cùng, Trì Thanh đè nén những cảm xúc khó giải thích ấy xuống, nói, "Chỉ là hôm nay thấy anh hơi chướng mắt, cố hết sức đừng lắc lư trước mắt em."

Giải Lâm: "…?"

Giải Lâm nói thầm trong bụng, hắn với người yêu hắn… thời gian hẹn hò làm tròn lên còn chưa hơn một tuần lễ, thế mà đã bắt đầu thấy hắn chướng mắt rồi?

Giải Lâm: "Chướng mắt à? Nói rõ hơn đi."

Trì Thanh nói thật: "Không thể nói rõ hơn được, chỗ nào cũng chướng mắt."

"…"

Hoằng Hải đông người, vì không để ảnh hưởng đến học sinh đi học, đám người Tô Hiểu Lan cũng đến giúp đỡ. Bận rộn hơn nửa ngày, tiếng chuông tan học reo lên, Tô Hiểu Lan mới nhớ đến cô còn có một đứa cháu trai phải đi đón.

Nhưng công việc trong tay vẫn chưa làm xong, thế là Tô Hiểu Lan lại đưa ánh mắt mong đợi về phía hai người ở bên ngoài hành lang văn phòng.

Giải Lâm vẫn chưa thảo luận ra kết quả cụ thể về vấn đề "chỗ nào cũng chướng mắt" của Trì Thanh, Tô Hiểu Lan đã thò đầu ra khỏi văn phòng: "Ừm… Nếu như hai người không còn việc gì, có thể đón Hiểu Bác giùm tôi nữa không?"

Thế là hai người gác chủ đề ban đầu qua một bên, lái xe đến trường trung học Quang Viễn đón người. Lần này Tô Hiểu Bác ra rất nhanh, cậu ta vứt cặp sách đựng đồ đến căng phồng lên ghế sau, trong

miệng vừa đọc "abandom" vừa lên xe: "abandom，ablilty，able……"

Giải Lâm nhìn kính chiếu hậu: "Hôm nay sao lại chăm chỉ thế, chẳng phải nói không thích học hay sao?"

Tô Hiểu Bác than ngắn thở dài: "Điều quan trọng nhất khi sống chính là vui vẻ, nhưng tiền đề là phải sống đã."

Bên cảnh sát biết vụ án này có thể không liên quan gì mấy đến thành tích, nhưng những người khác không biết. Cộng thêm tin tức học sinh cấp ba liên tục mất mạng được truyền đi rất nhanh, từ lúc chuyện xảy ra cho đến bây giờ đã được truyền đến tất cả trường cấp ba ở thành phố Hoa Nam.

Tin nóng của các trường đều dán bảy chữ "vụ án giết người ở Hoằng Hải".

Dù nhà trường thấy một cái thì xóa một cái nhưng vẫn không ngăn được mong muốn thảo luận không ngừng trào dâng của học sinh.

– Hoằng Hải chết ba người rồi.

========== Truyện vừa hoàn thành ==========
1. Cách Một Khoảng Sân
2. Xuyên Thành Nữ Chính Bị Bắt Nạt
3. Hệ Thống Xuyên Không: Vương Phi Muốn Lật Trời!
4. Bất Giác Rơi Vào Lưới Tình
==========

– Bạn tui học bên Hoằng Hải, cảnh sát đến đó luôn, ầm ĩ lắm.

Đang thảo luận thì chủ đề dần dần sâu hơn, thông tin cũng dần thay đổi.

– Ba người chết đó thi đội sổ cả khối.

– Nghe nói là vì thành tích kém nên mới bị giết.

Cuối cùng diễn biến thành:

– Hung thủ để lại lời nhắn, sẽ giết sạch tất cả học sinh kém ở thành phố!

Ngay lập tức, các trường cấp ba ở thành phố Hoa Nam ai nấy cũng đều hoang mang.

Đặc biệt là học sinh có thành tích kém, học sinh thường xuyên trốn học chạy đến các quán net không còn đến quán net nữa, học sinh hay thích chơi điện thoại trong giờ học cũng ngoan ngoãn chủ động nộp điện thoại cho giáo viên, học sinh bình thường thích nói leo trong giờ học cũng bắt đầu lễ phép thay đổi tác phong.

Buổi chiều, lúc Võ Chí Bân dẫn theo đám người Tô Hiểu Lan đến đây, chỉ cảm thán một câu: "Vụ án này rúng động giống hệt vụ án liên hoàn mười năm trước…"

Mười năm trước, người bị hại đều là học sinh xuất sắc toàn thành phố.

Mười năm sau, xuất hiện một vụ án nghi ngờ chỉ giết "học sinh kém".

Lịch sử dường như đối chiếu xoay một vòng, rồi lại dùng cách thức không ai ngờ xoay về lại.

Trong thời gian một ngày ngắn ngủi, vô số học sinh kém nuốt nước mắt làm bài, thể hiện sự nhiệt tình học tập trước nay chưa từng có, bao gồm Tô Hiểu Bác.

"Cháu đã xác thực với cô rồi, người chết thật sự đều đội sổ."

“Cả ngày hôm nay cháu không chơi điện thoại. Nhà sách Tân Hoa ở cổng trường cháu, sách giáo khoa đều bán sạch. Vốn dĩ cháu còn muốn đi giật một cuốn ôn đề nữa.” Tô Hiểu Bác mơ màng tiếp tục nói, “Cuối cùng đến khi cháu chạy tới nơi, không chỉ sách ôn đề đã bán hết mà ngay cả một quyển luyện chữ cũng chẳng chừa lại cho cháu.”

Tô Hiểu Bác nói xong lại quay sang Trì Thanh, thật lòng thật dạ nói: “Chú găng tay, chú nói rất đúng, nếu không học thì cháu không đến được La Mã.”

Nhưng Trì Thanh hôm đó khịa cậu ta đến mức nghi ngờ cuộc đời lại chẳng để ý đến cậu ta.

Tô Hiểu Bác ngửi thấy một bầu không khí kỳ quái.

Cậu ta hỏi Giải Lâm: “Hai chú cãi lộn à?”

Giải Lâm: “Chúng ta giống đang cãi lộn sao?”

Tô Hiểu Bác: “Giống, vẻ mặt của chú ấy rất lạnh lùng, giống như không muốn nhìn thấy chúng ta vậy.”

Cùng lúc này, có một tiếng “đinh” vang lên.

Điện thoại Giải Lâm kêu.

Giao diện thông báo hiển thị “bạn có một tin nhắn đến từ “cô giáo Ngô””.

Giải Lâm đang định nói “đó là không muốn nhìn thấy cháu”, đừng kèm theo chữ “chúng ta”.

Cuối cùng hắn mới nhìn thoáng qua tin nhắn nữ giáo viên gửi đến thì nghe thấy Tô Hiểu Bác nói: “Bây giờ càng lạnh hơn.”

Chương 97: C97: Ghen

Dịch: LTLT

Tô Hiểu Bác nói rất nhỏ, cậu ta nhoài người lên lưng ghế, ghé sát vào bên tai Giải Lâm, cộng thêm xe mới chạy, có rất nhiều âm thanh ồn ào trên đường.

Giải Lâm nhìn thoáng qua Trì Thanh, đúng lúc đụng phải ánh mắt chưa kịp dời đi của anh.

Trì Thanh lướt mắt nhìn ba chữ trên màn hình điện thoại.

Ồ, lại là người vừa rồi.

Tuy anh đều khó ở với tất cả mọi người nhưng thường sẽ không dễ ghét một ai đó, ai cũng ghét hết.

Giải Lâm với nữ giáo viên kia hôm nay thì không giống, hiếm khi khiến anh có cảm xúc ghét cực kỳ.

Lời nói trong miệng Trì Thanh không khống chế được nữa, tự nhảy ra: "Vừa mới rời khỏi chưa đến mười mấy phút, có tin tức gì quan trọng phải nói cho anh biết chứ?"

Trì Thanh nói tiếp.

"Bên đó không có cảnh sát à?"

"Chuyện có thể nói thẳng với cảnh sát, có cần phải nhắn riêng cho

cố vấn không? Bình thường cô ta làm việc với năng suất này sao?”

“…”

Trì Thanh nói đến đây bỗng nhiên có một cảm xúc tự ghét mình, tuy anh hay nói chuyện cay nghiệt nhưng vẫn có khác biệt rõ ràng giữa phát biểu vô thức và cố ý nói những lời khó nghe. Trước đây lúc Quý Minh Nhuệ nói chuyện với anh, anh vẫn chưa hiểu.

Thế là sau khi anh nói xong mấy câu này, phát hiện Giải Lâm với Tô Hiểu Bác đều đang nhìn mình.

Tô Hiểu Bác sửng sốt nói: “Chú Găng Tay, đây là lần đầu tiên cháu nghe chú nói nhiều đến thế.”

“Tên tôi không phải Găng Tay.” Trì Thanh nhìn Tô Hiểu Bác cũng thấy chướng mắt, nói, “Với lại, tôi không câm, biết nói chuyện rất kỳ lạ sao?”

Tô Hiểu Bác lắc đầu, định tiếp tục học thuộc trang đầu tiên của quyển từ vựng tiếng Anh: “… Không, không lạ ạ.”

Chỉ có Giải Lâm một tay đặt trên vô-lăng bỗng nhiên phì cười, tiếng cười này của hắn hiển nhiên rất nổi bật trong bầu không khí có hơi nghiêm túc này.

Màn hình điện thoại bên cạnh vì quá lâu không nhận được mệnh lệnh nên dần tối đi.

Giải Lâm nhớ lại vừa rồi lúc rời khỏi văn phòng, Trì Thanh đã không bình thường lắm.

Còn nói nhìn hắn thấy chướng mắt.

Giải Lâm tự nhận, dù đang hẹn hò nhưng dựa theo tính cách không

chừng hôm nào đó sẽ nói "hay là chúng ta vẫn nên kết thúc mối quan hệ này đi" của Trì Thanh, hắn không thể xem thường tình cảm này, nhất định phải luôn nghĩ đến trường hợp xấu nhất. Vậy nên mỗi ngày khi ra ngoài, thời gian hắn dành cho việc ăn mặc chỉ được nhiều không được bớt.

Advertisement

Chưa đến mức độ nhìn thấy chướng mắt.

Rõ ràng hắn chưa làm gì cả, chỉ nói chuyện với cô giáo kia một lát…

Vấn đề ở chỗ cô giáo kia rồi.

Có lẽ Trì Thanh… đang ghen.

Trì Thanh bị nụ cười của hắn làm toàn thân anh khó chịu: "Cười cái gì?"

"Không có gì, chỉ là nghĩ đến một vài chuyện." Giải Lâm nói đến đây thì ngừng lại một chút, cố ý nói, "Vừa rồi ở văn phòng, cô giáo Ngô kể chuyện cười cho anh nghe, rất buồn cười. Em muốn nghe không? Anh kể cho em nghe nhé?"

Trì Thanh: "…"

Mình-nghe-cái-con-khỉ.

Tô Hiểu Bác thể hiện bản sắc của học sinh kém, từ ghế sau nhổm dậy nói to, "Cháu muốn nghe, cháu muốn nghe!"

Trì Thanh không muốn cho Giải Lâm kể lại câu chuyện cười mà cô giáo Ngô kia từng kể: "Ngồi xuống, học từ vựng của cậu đi."

Tô Hiểu Bác: "Có đôi khi việc học phải kết hợp với nghỉ ngơi!"

Trì Thanh hỏi: "Ability có nghĩa gì?"

Tô Hiểu Bác: "…"

Nhiều a như thế, cậu ta sao nhớ được.

Trì Thanh: "Trang đầu chưa học xong đã nghỉ, cậu như thế này còn muốn đến La Mã à?"

"…"

Thăm dò đến bước này, Giải Lâm gần như có thể xác nhận, Trì Thanh đang ghen.

—

Hai người đưa Tô Hiểu Bác về đồn cảnh sát, bắt cậu ta làm bài ở bàn làm việc của Tô Hiểu Lan. Lần đầu tiên trong đời Tô Hiểu Bác mang bài tập về nhà, vở vẫn còn mới tinh. Cậu ta trịnh trọng lật trang đầu tiên, sau đó viết một chữ "giải" ở hàng đầu tiên.

Cậu ta ngừng rất lâu, đầu bút hướng xuống, cách một khoảng lớn lại viết một chữ "giải".

Đến khi cậu ta viết xong chữ "giải" cho từng đề thì một khoảng thời gian dài đã trôi qua. Tô Hiểu Bác thở dài một hơi, giống như làm bài tập này rất mệt, khiến cả người cậu ta mệt rã rời: "Học hành đúng là vất vả thật, mình đã cố gắng đến thế này rồi, mong là quỷ giết học sinh kém đừng tìm đến mình."

Giải Lâm: "…"

Trì Thanh: "…"

Hai người có thành tích chưa bao giờ lọt khỏi top 3 của khối thời đi

học hoàn toàn không hiểu thế giới của học sinh kém.

Hai người họ không ở lại đồn cảnh sát lâu. Trên đường về, Giải Lâm thỉnh thoảng nhắc đến tên của cô giáo Ngô: "Làm giáo viên cũng rất cực khổ, ngày nào cũng phải chuẩn bị giáo án. Học sinh lớp cô ấy cũng không chịu nghe cô ấy dạy dỗ."

Trong đầu Trì Thanh chỉ có một câu:

Có thôi chưa?

Giải Lâm nói một câu thì trong lòng anh không kìm được mà lập tức nảy ra suy nghĩ muốn ác ý với người khác một lần.

Đến khi xe vào tầng hầm giữ xe, Trì Thanh cởi dây an toàn, mở cửa bước xuống xe, hoàn toàn không chờ Giải Lâm, cũng mặc kệ Giải Lâm có đuổi theo hay không.

Sau khi Trì Thanh vào thang máy, một giây trước khi cửa thang máy sắp khép lại, tay Giải Lâm thò vào giữa khe cửa.

Trì Thanh: "Tạm thời không muốn nhìn thấy anh, anh đi chuyến sau đi."

Giải Lâm chen vào trong thang máy, muốn Trì Thanh nói cho rõ ràng: "… Vì sao không muốn thấy anh? Vì sao thấy anh chướng mắt?"

Trì Thanh: "Còn cần phải có lý do à?"

Giải Lâm: "Đương nhiên cần. Ví dụ như, có phải anh… đã làm chuyện đặc biệt nào đó em mới thế này. Em nghĩ kỹ lại xem, vì sao?"

Giải Lâm muốn dẫn dắt Trì Thanh, để Trì Thanh biết cảm xúc này là "ghen".

Biết được Trì Thanh đang ghen, Giải Lâm mừng lắm.

Tình cảm của Trì Thanh phần lớn thời gian đều rất lạnh nhạt, giống như anh không có những cảm xúc kia của người bình thường. Tuy Trì Thanh từng nói thích, nhưng sẽ không chủ động gửi tin nhắn cho hắn, càng sẽ không… ghen giống hôm nay.

Sau đó Giải Lâm chờ một lúc, cho Trì Thanh thời gian suy nghĩ.

Trước khi cửa thang máy mở ra, Trì Thanh đã tìm được giải thích cho cảm xúc này của mình, anh trả lời: "Nếu như cần phải có lý do… thì có thể giống như trong phim hay nói."

"Bọn họ đều nói có đôi khi tình yêu đi rất nhanh." Trì Thanh nghiêm túc phân tích, "Giống như lốc xoáy."

"…"

Trì Thanh: "Bây giờ em thấy câu này hơi có lý."

Giải Lâm hoàn toàn không nghĩ rằng cuối cùng Trì Thanh sẽ tổng kết ra một lời nói nhảm nhí như này, thái dương co giật thật mạnh.

Thang máy đã đến nơi.

Sau khi "nghĩ thông", tâm trạng Trì Thanh không còn rối rắm nữa.

Trong từ điển của anh không có hai chữ "ghen tuông", vậy nên mạch suy nghĩ vòng mười tám đường, cuối cùng lạ lùng chỉ về phía "tình yêu đi rất nhanh".

Thì ra đây là tình yêu khiến con người không nắm bắt được.

Chẳng trách có nhiều người đều khốn khổ.

Nhưng tâm trạng vẫn không vui lên được.

Trì Thanh đang suy nghĩ, định cho mình chút thời gian chỉnh sửa lại. Anh mới bước đến cửa, con mèo trong nhà nghe thấy tiếng bước chân, nhảy xuống sô pha, ngồi đón ở cửa. Sau đó con mèo mở đôi mắt mong chờ nhìn cánh cửa một lúc lâu, cửa vẫn chưa mở ra.

Trì Thanh tháo găng tay ra, nhấn mật mã. Ngón tay chạm vào màn hình cảm ứng, vừa nhấn được một nửa thì bị Giải Lâm nắm lấy cổ tay, sau đó kéo về phía ngược lại.

Trì Thanh bị Giải Lâm kéo đến cửa đối diện, sau khi cửa mở ra lại bị hắn đè lên tường.

Đèn chỗ huyền quan còn chưa bật.

Lối đi rất tối, Trì Thanh nhìn Giải Lâm đưa tay lên cởi cà vạt đang đeo ra. Cả người Giải Lâm có vẻ đang nổi cáu. Hắn hiếm khi như thế này, chân mày nhíu lại, mắt cụp xuống, có cảm giác ngột ngạt vô hình. Nhưng gương mặt này thật sự rất được ông trời ưu ái, dù mặt đang sa sầm, sau khi làm xong động tác này vẫn khiến người khác mơ mộng lưu luyến mấy phần.

Hắn cúi đầu nhìn vào mắt của Trì Thanh, lặp lại từng chữ một: "Tình yêu đi rất nhanh, giống cái gì, lốc xoáy?"

"Em xem mấy thứ bậy bạ này ở đâu vậy?"

Trì Thanh: "Trên tivi."

Giải Lâm hiếm khi phun ra một câu chửi thề: "Con mẹ nó, phim truyền hình đều không thực tế."

Trì Thanh: "?"

Giải Lâm đè Trì Thanh nói nhiều như thế, Trì Thanh vẫn không biết rốt cuộc chủ đề của cuộc nói chuyện này là cái gì.

Giải Lâm nghĩ chỉ nói không có lẽ Trì Thanh sẽ không hiểu được, thế là hắn lại lấy điện thoại ra khỏi túi áo khoác, nghiến răng nói: "Giống lốc xoáy đúng không? Được, bây giờ anh gọi điện cho cô giáo Ngô."

Cơn lốc xoáy trong lòng Trì Thanh có hơi dữ dội, sắp cuốn anh đi mất. Anh nhíu mày, đè sự khó chịu xuống, nói: "Liên quan gì đến cô ta, gọi điện cho cô ta làm gì?"

Giải Lâm: "Tâm trạng không tốt, tìm người trò chuyện."

Nói xong, Giải Lâm thật sự bấm một dãy số trên màn hình, chỉ là vừa mới bấm xong thì bị một bàn tay tái nhợt lấy điện thoại đi, xóa từng số một.

Trì Thanh xóa xong, tìm cho bản thân một cái cớ: "Không làm phiền người khác vào lúc tan làm là phép lịch sự xã giao cơ bản nhất."

Anh nói đến đây thật sự không nói tiếp được nữa.

Một người hoàn toàn không xã giao như anh lại ở đây quang minh chính đại nói phép lịch sự xã giao gì với Giải Lâm chứ.

Thế là bầu không khí yên tĩnh vài giây.

"Em không thích anh cười với cô ta, cũng không thích anh gọi điện cho cô ta." Trong sự yên tĩnh vài giây này, Trì Thanh bỏ hết tất cả cái cớ, nói ra suy nghĩ chân thật nhất, quá đáng nhất, "Tốt nhất là anh cũng bớt trả lời tin nhắn của cô ta."

"Anh vừa nói chuyện với cô ta thì em lập tức thấy hôm nay anh trông đáng ghét cực kỳ."

Trì Thanh nói xong những lời này, đã chuẩn bị xong tâm lý bị Giải Lâm mắng "có phải em bị điên không".

Người bình thường sao có thể có những suy nghĩ này, chỉ là nói chuyện, gọi điện thoại mà thôi.

…

Thế mà Giải Lâm lại thở phào một hơi, hắn buông tay đang chống bên tường ra, đặt lên tai Trì Thanh nhéo một cái: "Anh tưởng rằng em sẽ nói lốc xoáy gì đó với anh tiếp chứ, xem ra cũng không vô lương tâm lắm."

"Em đang ghen."

Giải Lâm thở dài: "Không phải vì lốc xoáy đi quá nhanh, mà là em để ý đến anh cho nên không muốn thấy anh nói chuyện với người khác, hiểu chưa?"

Giải Lâm dẫn dắt Trì Thanh, nhận biết từng chút cảm xúc này rốt cuộc là gì.

"Thích một người sẽ như thế."

"Nếu như em ở gần một người khác quá, anh cũng sẽ không vui. Nhưng không phải vì anh ghét em, mà vừa vặn ngược lại, thích em mới như thế."

Giải Lâm mở màn hình điện thoại, nhấn vào lịch sử trò chuyện với số liên lạc mới, đưa màn hình cho Trì Thanh xem.

Trong lịch sử trò chuyện, cô giáo Ngô rất lịch sự, nói cảm ơn cà phê của anh, kèm theo một icon rất đáng yêu.

Tin trả lời của Giải Lâm khá dài: Không cần khách sáo, người yêu tôi cũng rất thích uống cà phê quán này.

Có lẽ ba chữ "người yêu tôi" quá thẳng thắn, lực sát thương quá lớn nên nối phương không trả lời nữa.

Nhìn ba chữ này, Trì Thanh phát hiện cảm giác khó chịu khó hình dung kia lập tức tan thành mây khói.

Trước đây lúc đóng phim, Trì Thanh luôn nghĩ rằng yêu cầu của đạo diễn là yêu cầu vô lý, tâm trạng gì mà vui nhưng lại không vui, muốn gặp nhưng lại không dám gặp, chi bằng bắt anh tìm màu đen sặc sỡ trong màu đen đi.

Nhưng bây giờ dường như anh đã hơi hiểu.

Thích một người, hoặc nói đúng hơn chữ "yêu" này là nguồn gốc mọi cảm xúc của người bình thường.

Chương 98: C98: Lớp học

Dịch: LTLT

Ồn ào hiểu lầm xong, Trì Thanh nhìn cánh cửa sau lưng Giải Lâm, anh rất muốn bước ra khỏi cửa lập tức, tạm thời một mình bình tĩnh lại.

Nhớ lại những chuyện mình làm cả ngày nay, anh tê cả da đầu.

Hôm nay anh đã nói gì, đã làm gì rồi?

…

Nhưng Giải Lâm không cho anh cơ hội, sau khi nhận ra ý đồ của anh, sức lực nắm cổ tay anh lại mạnh thêm mấy phần.

"Gần 10 tiếng đồng hồ bận rộn ở Hoằng Hải không thể đến gần em, không thể nắm tay em đi, không thể ôm em càng không thể hôn em." Giải Lâm nhận ra sự bối rối của Trì Thanh, thế là hắn khom người, cằm gác lên vai Trì Thanh, tránh giao tiếp bằng ánh mắt cho Trì Thanh một chút không gian, nhưng lại chuyển sang một cách thức càng thân mật hơn.

Lúc nói chuyện, hơi thở của hắn phun ra bên cổ Trì Thanh.

"… Em nghĩ rằng chỉ có em nhìn chằm chằm anh sao, anh cũng không nhịn được mà nhìn em."

"Nhìn em đeo găng tay, nhìn em với đồng chí cảnh sát kia không

biết nói chuyện gì?”

Giải Lâm vốn không định tính toán chuyện này thật, nhưng đã nói đến đây rồi, hắn không ghen thì rõ là dễ tính quá rồi: “Nói đến việc này, anh còn chưa hỏi em nữa đây, hai người nói gì thế?”

Hắn nói xong, tưởng rằng Trì Thanh chắc chắn sẽ dùng hai chữ “quên rồi” cho có lệ với anh.

Nhưng Trì Thanh chỉ hơi ngập ngừng.

“Nói về anh.”

Lần này người ngơ ra lại đổi thành Giải Lâm.

Một tay của Trì Thanh không đeo găng tay, vừa rồi vì để nhập mật mã nên đã tháo ra. Bàn tay đang buông thõng bên người của Giải Lâm chạm vào bàn tay ấy của Trì Thanh… Dường như đây đã trở thành cách đối thoại của hai người rõ lòng nhau.

[Hôn em được không?]

[Xin lỗi, nhịn nửa ngày, không kiềm lòng được.]

[Nếu như em không nói thì anh coi như em đồng ý rồi.]

Tất cả các âm thanh khác biến mất hoàn toàn vào khoảnh khắc Giải Lâm chạm vào tay Trì Thanh, bên tai Trì Thanh chỉ còn lại giọng nói trầm khàn mập mờ của Giải Lâm.

Lối vào nhà vẫn mờ tối.

Advertisement

Nhưng thị lực của Trì Thanh tốt, trong bóng tối quen thuộc này anh

cảm nhận được hơi thở ấm áp của Giải Lâm nghiêng đi vài phân, từ bên cổ di chuyển vào trong một chút, rơi chính xác lên làn da trắng bệch tr@n trụi của anh.

Ngừng lại mấy giây, giống như đang chờ phê duyệt.

Cuối cùng Trì Thanh không nói gì, sau đó nhiệt độ nóng bỏng rơi xuống.

Trong tư thế vùi mặt vào cổ của Trì Thanh vừa rồi, Giải Lâm nghiêng đầu, men theo đường cổ trơn bóng của Trì Thanh chậm rãi hướng lên trên.

Âm thanh biến dạng thấp giọng cảm thán: [… Trên người của những người ưa sạch sẽ như em đều thơm như vậy sao?]

"Thơm" mà hắn nói không phải ý là trên người Trì Thanh có mùi nước hoa, mà là mùi thơm xà phòng sạch sẽ bay ra từ quần áo.

Giải Lâm di chuyển tiếp lên trên thì có thể chạm vào vành tai đỏ ửng của Trì Thanh. Hắn ngừng lại ở đây một lát, sau đó bàn tay đang buông thõng rời khỏi mu bàn tay của Trì Thanh, đưa lên trên nắm lấy cằm của anh.

Cổ áo len Trì Thanh đang mặc vốn không mở rộng quá, sau khi bị Giải Lâm dụi tới dụi lui thì bị lệch một bên để lộ xương quai xanh gầy gầy trắng đến chói mắt. Giải Lâm có một loại cảm giác thỏa mãn xấu xa không nói rõ được, một người từ không cho ai đến gần bây giờ lại mặc hắn làm xằng.

"Không chịu được thì cứ nói." Giải Lâm vẫn lo lắng cho bệnh tình của Trì Thanh, nói, "Anh ngừng lại."

Tuy Trì Thanh không bài xích hắn, nhưng vấn đề đã lưu lại nhiều năm không phải chuyện có thể đổi một sớm một chiều được.

Ví dụ như có đôi khi sáng sớm Giải Lâm đ ến gọi anh dậy, trước khi kịp nhận ra hắn là ai thì Trì Thanh sẽ cứng đờ cả người, kéo chăn lên làm vật che chắn.

Số người Trì Thanh đọc suy nghĩ bao nhiêu năm nay còn nhiều hơn lượng cơm người bình thường ăn, biết rõ hơn ai hết cái gì gọi là miệng đàn ông có ma mới tin: "Bảo anh ngừng thì anh sẽ ngừng à?"

Giải Lâm: "Anh sẽ cố hết sức."

"… Nếu như anh không ngừng lại được thì cũng không thể trách anh, chuyện này là tại em."

Hắn nói xong, nắm cằm Trì Thanh hôn xuống.

Đây là nụ hôn thật sự đầu tiên về mặt ý nghĩa kể từ khi hai người hẹn hò, nụ hôn cứng ngắc không chút kỹ thuật nào của Trì Thanh vào hôm tỏ tình không tính đến.

Kỹ thuật hôn của Giải Lâm không hề phụ lòng gương mặt của hắn, tuy cũng chỉ là nụ hôn bất ngờ, bởi vì không muốn làm Trì Thanh hốt hoảng nên mới thăm dò xâm nhập từng chút một, sau khi xác nhận Trì Thanh không có bất cứ khó chịu nào hắn mới dần dần hôn sâu hơn.

Hô hấp của hai người dần dần quấn quýt với nhau.

Giải Lâm buông cằm Trì Thanh ra, đặt tay lên mắt anh, vừa thở hổn hển vừa nhắc nhở: "Nhắm mắt lại."

Ban đầu Trì Thanh còn có thể dựa vào năng lực nhìn ban đêm tốt nhìn rõ hình dáng đồ nội thất ở huyền quan, lúc này tất cả cảnh tượng trước mắt đều biến mất hoàn toàn.

Toàn bộ các giác quan tập trung ở một chỗ.

Trì Thanh phát hiện chuyện hôn môi có hơi giống với đọc suy nghĩ, đều có thể khiến anh giống như đặt mình ở một thế giới khác. Trong màn đêm không nhìn thấy gì ở trước mắt, thế giới hiện thực biến mất không một tiếng động.

Đã không nhớ rõ là ai động tay trước, đến khi Trì Thanh hoàn hồn lại thì hai người đã di chuyển đến sô pha rồi, lòng bàn tay Giải Lâm đặt trên eo Trì Thanh, sau đó thuận thế trượt vào trong.

…

Trì Thanh bị ngón tay nóng hổi của Giải Lâm sờ đến cứng đờ cả người.

Giải Lâm cảm thấy người bên dưới gần như đã đến cực hạn.

Ngón tay Trì Thanh cong lên, nắm lấy lớp vải bọc ghế sô pha rũ xuống: "Em…"

Có lẽ tạm thời anh vẫn không thể chấp nhận động tác tiến thêm một bước này.

"Anh biết." Giải Lâm rút tay ra, "Từ từ đến."

Tuy Giải Lâm nói câu này rất bình tĩnh, nhưng thực tế Trì Thanh chỉ cần lấy tay áp lên bàn tay hắn, một giây thôi cũng đã có thể đọc được hắn chẳng hề bình tĩnh như thể hiện bên ngoài.

Giải Lâm dùng hết tất cả sự nhẫn nhịn trong người mình, nói thầm bình thường có suy nghĩ phạm pháp gì cũng chẳng khó kiềm chế như hôm nay.

Sau khi hít thở sâu, Giải Lâm kéo vạt áo len xuống giùm Trì Thanh, khen anh: "Cậu bạn trai mắc bệnh ưa sạch sẽ này đã tiến bộ rồi."

—

Sau khi về, Trì Thanh tắm rửa một lượt, nhưng nhiệt độ của nước không thể rửa sạch độ nóng lạ thường trên người anh. Tắt nước xong, qua lớp sương mù, anh nhìn thấy thứ trông giống như dấu răng trên khóe miệng mình.

Điện thoại bên cạnh rung lên vài tiếng.

Bên trên là một câu chúc ngủ ngon.

Từ trước đến nay chất lượng ngủ của Trì Thanh rất tốt, hôm nay đã đến giờ đi ngủ nhưng anh lại không ngủ được.

Anh nhắm mắt, mười mấy phút sau lại mở mắt, sau đó quơ lấy điện thoại để trên đầu giường, lần đầu tiên lướt xem vòng bạn bè.

Khoảng cách nội dung trong vòng bạn bè của anh rất lớn.

Quý Minh Nhuệ: [Chia sẻ] Tiền thưởng giá trị lớn! Mấy tháng trước, một tên du côn dùng dao đi cướp hiện tại đang lẩn trốn, ai từng gặp nam thanh niên này…

Còn có người quản lý trước đây của anh.

Người quản lý quay phim rất suôn sẻ, đăng cho mình ở vòng bạn bè: Chú ba đã xuất hiện, ai chưa xem phim thì mau đi xem đê!

Dù "chú ba" mà người quản lý này đóng là một gã đàn ông trung niên dán râu chữ bát.

Trì Thanh tiện tay nhấn thích cho Hà Sâm.

Hà Sâm được nhấn thích mà hoảng sợ, nhanh chóng gửi qua một tin nhắn: Cậu không trượt tay chứ?

Tuy anh ta từng là người quản lý của Trì Thanh, nhưng Trì Thanh cứ giống như đã chết rồi, càng đừng nhắc đến bây giờ hai người đã không còn quan hệ gì. Thế mà đến hôm nay anh ta còn có thể nguyên vẹn ở lại trong vòng bạn bè của Trì Thanh, thật đúng là kỳ diệu.

Trì Thanh: Sức khỏe tôi rất tốt.

Trước đây Trì Thanh trả lời xong câu này thì sẽ không nói nữa, có lẽ khoảng thời gian này ở bên cạnh Giải Lâm lâu, anh vậy mà vô thức bổ sung thêm một câu: Muộn vậy còn chưa ngủ sao?

Trì Thanh: "…"

Anh chìm vào suy nghĩ sau khi gửi xong tin nhắn rất đậm chất Giải Lâm này.

Liên quan gì đến mình?

Vì sao mình phải hỏi?

Câu này có cần thiết tồn tại không?

Hà Sâm cũng phát hiện được điểm bất thường của tin nhắn này, anh ta mất tự nhiên trả lời: À… ừm… Phải, tôi ấy à… đang quay cảnh đêm, đang nghiên cứu nhân vật.

Nhưng anh ta nói thầm, chuyện nghiên cứu nhân vật này cũng chẳng nói được với Trì Thanh.

Mỗi lần thảo luận kịch bản, anh ta đều bị Trì Thanh làm tức chết.

Nhưng bất ngờ là lần này Trì Thanh không nói gì, lại nói một câu: Những bộ phim tôi thử vai trước đây, đúng là không nên diễn như thế.

Trước đây bàn bạc kịch bản, anh luôn thích hỏi vì sao.

Vì sao người này vừa muốn khóc vừa muốn cười?

Bây giờ anh mới biết, chuyện tình cảm không thể nói lý, giống như hôm nay, vì ghen nên anh vừa thích nhìn Giải Lâm lại vừa "ghét" hắn.

—

Chuyện ở Hoằng Hải điều tra hai ngày, vẫn chưa tra ra kết quả.

Thân phận quá đơn giản của ba người chết ngược lại đã trở thành khó khăn của vụ án này. Bên phía cảnh sát thật sự không muốn đặt nghi ngờ lên những đứa trẻ mới mười mấy tuổi ở cùng lớp với người chết, càng không dám tưởng tượng hung thủ có phải ẩn núp trong bọn họ không.

Bọn họ đã hỏi tất cả những người từng gặp gỡ với ba người chết, không có chỗ nào đáng nghi.

Bọn họ đều có chứng cứ không ở hiện trường vào lúc xảy ra vụ án. Thời gian Vương Viễn bị giết trong rừng cây nhỏ, những học sinh này đều đang thu dọn sách vở chuẩn bị về nhà, càng không có ai dạo công viên lúc rạng sáng, cũng không thể chứng minh có người từng ở lại một mình trong nhà vệ sinh nam.

Ngày thứ ba, nhóm người Trì Thanh đi trễ một chút.

Lúc đến trường, học sinh đều đang vùi đầu vất vả học hành.

Giải Lâm vừa đi về phía cuối hành lang vừa nói: "Bây giờ chẳng phải là thời gian nghỉ ngơi giữa tiết sao? Sao ai cũng đều học bài, hành lang cũng chẳng có ai."

Ngày đầu tiên bọn họ đến đây, trường học lộn xộn giống như đang nuôi khỉ, làm gì cũng có, chỉ không nhìn thấy có học sinh nghiêm túc học hành.

Đang lúc nói chuyện có đi ngang qua cửa sổ của lớp học nào đó, thậm chí còn có học sinh vừa khóc vừa làm bài kiểm tra, khóc đến nỗi rất có sức truyền cảm, có thể đưa đến Quang Viễn giao lưu với Tô Hiểu Bác, làm anh em kết nghĩa.

"Bây giờ trong trường đều đang đồn, có một ác ma bi3n thái giết người chuyên giết học sinh kém." Cảnh sát đi cùng đau đầu nói, "Cảnh sát đã bác bỏ tin đồn nhưng vẫn không ai tin."

Cảnh sát chỉ vào trong cửa sổ: "Học sinh đang vừa khóc vừa làm bài kia lần trước thi đứng thứ tư từ dưới lên. Em ấy luôn nghĩ rằng người tiếp theo là mình, hôm qua chạy đến văn phòng tìm giáo viên sám hối, ngày thường mình không nên không nghe giảng, còn nói thì ra học tập thật sự có thể thay đổi số mệnh."

"…"

Hôm nay bọn họ tiếp tục triển khai công tác tra hỏi số lượng lớn. Địa điểm xảy ra vụ án là nơi có thông tin nhiều nhất, đi thêm mấy vòng trong trường không chừng có thu hoạch mới.

Trì Thanh không giỏi việc kiểu xã giao này, anh bèn ở bên cạnh xem hồ sơ. Anh bắt đầu xem từ hồ sơ học sinh, hồ sơ học sinh của ba người được đặt cùng nhau, Trì Thanh phát hiện một chi tiết mà trước đây không ai để ý đến. Lúc học lớp 10, bọn họ đều chung một lớp*. (*bên Trung học xong lớp 10 thì sẽ bắt đầu phân ban chia lại lớp)

Trong hồ sơ học sinh, nét chữ xinh đẹp của giáo viên chủ nhiệm viết:

Lớp 10-1.

Ba chữ "lớp 10-1" giống hệt xếp cạnh nhau.

Hôm nay đã là nửa học kỳ hai của lớp 11, phía cảnh sát nhất định bắt đầu điều tra từ lớp hiện tại, chuyện từng học lớp 10-1 này tạm thời không thu hút được sự chú ý của bất cứ ai.

Chương 99: C99: Giáo viên

Dịch: LTLT

Khối lớp 10 ở tòa nhà đối diện, giữa hai tòa nhà có một hành lang nối liền từ nam đến bắc, đứng trên hành lang có thể nhìn rõ tình hình trong tòa đối diện.

Trái ngược với bầu không khí căng thẳng của khối 11, khối 10 bình yên hơn một chút.

Dù sao cũng cách một khoảng, lúc vụ án xảy ra cũng không ai nhìn thấy.

Người chết đều là học sinh lớp 11, không liên quan gì mấy đến lớp 10 bọn họ.

Trì Thanh nghe tiếng đọc bài văng vẳng, đi dọc theo hành lang đến khối lớp 10.

Có học sinh học không tập trung, nghĩ đến tin đồn đáng sợ ở khối 11, suy nghĩ rời khỏi bài kiểm tra, nhìn về phía đối diện.

Xuyên qua kính thủy tinh, cậu ta nhìn thấy một người đàn ông cao gầy đeo găng tay màu đen, vẻ mặt u ám xuất hiện trên hành lang. Bởi vì đường cằm gầy gò nên trông sắc bén, người đó khoác một cái áo màu đen, ngũ quan xinh đẹp đến ngạc nhiên.

Chỉ là dù trông có đẹp đến đâu đi nữa…

Cũng khiến cho người khác có cảm giác giống như bước ra từ hiện trường phạm tội.

"Chúng ta nhìn câu hỏi đầu tiên, tiêu đề của câu hỏi này có bao nhiêu người đọc sai rồi, ai đọc sai giơ tay lên cho tôi xem."

"Đã nói bao nhiêu lần rồi, nhất định phải đọc đề cho kỹ, đọc cho cẩn thận, đứa nào đứa nấy cứ thích nhảy vào hố. Ai nói xem câu này giải thế nào?"

Trong lớp 10a1, một nữ giáo viên mặc áo khoác dài màu nâu, một tay đang cầm bài kiểm tra, tay còn lại chống lên chiếc bàn hàng đầu tiên, dựa vào góc bàn đọc đề. Cô ta trông ngoài ba mươi, mắt một mí, ánh mắt vừa kiên định vừa tràn đầy sức mạnh, dáng vẻ rất nghiêm túc, khó tinh. Ánh mắt sắc như dao của cô ta lướt qua tất cả học sinh bên dưới, cuối cùng dừng lại ở cậu học sinh đang thất thần: "Em, đứng lên trả lời."

Nam sinh bị gọi dời tầm mắt về lại: "A…"

"Xin lỗi cô Tưởng." Nam sinh cúi đầu, "Câu này em không biết làm."

Cô Tưởng.

Trì Thanh đi đến cửa sau của lớp bọn họ thì nghe thấy câu này.

Sau đó Trì Thanh thấy nữ giáo viên họ Tưởng này hung dữ nhìn nam sinh kia, tiếp đó rời khỏi hàng đầu tiên. Ngón tay sơn màu đỏ chót lấy một viên phấn màu trắng từ hộp đựng phấn trên bục giảng, cô ta xoay người bắt đầu viết lên bảng đen.

Lớp học rất yên tĩnh, tất cả học sinh đều đang tập trung tinh thần nghe giảng.

Phấn và bảng đen tiếp xúc với nhau phát ra tiếng "cạch cạch cạch cạch".

Advertisement

Rất nhanh, trên bảng có thêm một hàng chữ xinh đẹp được viết bằng phấn.

Hàng chữ này gần như trùng lặp với nét chữ trên tập tài liệu vừa rồi của ba học sinh.

Trì Thanh nhớ ra, chỗ ký tên giáo viên cuối cùng trên tài liệu vừa rồi có viết ba chữ: Tưởng Y Vân.

Anh đang suy nghĩ thì sau lưng vang lên một giọng nói chậm rãi: "Học sinh mình từng dạy xảy ra chuyện, cô ta chưa từng hỏi thăm. Dù ba học sinh kia không phải "học sinh ngoan" đúng nghĩa nhưng thân là giáo viên, cô ta cũng không nên phản ứng như thế này."

Trì Thanh quay đầu lại.

Trong tay Giải Lâm cầm ba bộ hồ sơ mà vừa rồi anh đã xem ở bên đó.

"Vừa mới không để ý đã không thấy em đâu rồi." Giải Lâm huơ huơ ba bộ hồ sơ trong tay nói, "Sau này dù đi đâu cũng có thể nói một tiếng cho người yêu em không?"

Giải Lâm nói xong, thấy yêu cầu này đối với Trì Thanh e rằng có hơi khó.

Bắt đầu từ hôm quen biết, người này vốn đã có tính cách thích đi lại một mình.

Thỏa hiệp với Trì Thanh đã thành thói quen.

“Thôi bỏ đi.” Giải Lâm cuộn hồ sơ trong tay lại, “Dù sao em có đi đâu thì anh cũng có thể tìm thấy em.”

Rất nhanh, tiếng chuông hết giờ vang lên.

Lớp trưởng dẫn đầu hét một câu “đứng lên”, toàn thể học sinh lập tức đứng dậy, đồng thanh nói: “Chào cô ạ.”

Chữ “ạ” còn chưa nói dứt, lớp học vốn yên tĩnh lập tức như ong vỡ tổ, bắt đầu ồn ào.

Tưởng Y Vân phủi bụi dính trên tay, mang theo giáo án rời khỏi lớp học. Một nữ sinh chạy ra ngoài lớp, giữ Tưởng Y Vân lại: “Cô Tưởng…”

Tưởng Y Vân đi chậm lại, dù đã hết tiết nhưng khí thế không được nói xen vào trên người cô ta vẫn chưa biến mất.

“Sao thế?” Cô ta hỏi.

Mặt nữ sinh đỏ bừng, một lát sau mới nói: “Đám Cao Dương xem nhật ký trong hộc bàn của em…”

Giải Lâm với Trì Thanh cách bọn họ khá gần, bọn họ đều nghe thấy rất rõ hai người họ nói chuyện.

Trì Thanh không biết nam sinh nào là Cao Dương, chắc là một trong những nam sinh đùa giỡn với nhau, vừa hết tiết đã chạy đến cuối lớp học.

Đối với nữ sinh mà nói, nhật ký là một thứ rất riêng tư.

Nó truyền tải rất nhiều tâm tư nhỏ bé của nữ sinh, vả lại những thứ viết trong nhật ký vốn đã hơi nhạy cảm.

Cô bé có thể lấy can đảm đến tìm Tưởng Y Vân nói chuyện này đã không dễ dàng rồi.

Nhưng Tưởng Y Vân không để chuyện nhỏ nhặt này vào lòng: "Cố gắng đừng để nhật ký ở lớp… Có lẽ mấy em ấy không cố ý."

Sau khi nói thêm mấy câu không liên quan, Tưởng Y Vân nhấc tay xem đồng hồ: "Cô còn phải họp, nếu em còn chuyện gì thì tan học đến tìm cô có được không?"

Nữ sinh hiển nhiên đã không muốn tiếp tục chủ đề này.

Cô bé cụp mắt nói: "… Dạ, vâng."

Ngay cả Trì Thanh còn có thể nghe ra được cô giáo này không "dễ gần" chút nào.

Nhìn bóng dáng cô ta, Giải Lâm trầm ngâm nói: "Giáo viên giỏi, năng lực chuyên môn vững vàng, nhưng không thích giao lưu với học sinh, cũng không quan tâm tâm trạng của học sinh. Cao gót của cô ta chắc khoảng mười phân, móng tay dán rất dài, vừa rồi cầm phấn không quá tiện… Cô Tưởng này có lẽ là một người theo chủ nghĩa vị kỷ tinh tế."

Giữa cô ta và ba học sinh kia rốt cuộc có liên quan gì?

Tưởng Y Vân vội vàng đi xuống cầu thang ở cuối hành lang, nhưng chân mang cao gót còn chưa bước được mấy bậc cầu thang thì sau lưng bỗng nhiên xuất hiện một lực đẩy.

Chân cô ta đứng không vững, tay buông ra, tài liệu trong tay rơi tá lả xuống đất.

Một giây trước khi cô ta nghĩ mình sẽ ngã thì bàn tay sau lưng lại nhẹ nhàng vội kéo cô ta lại. Cô ta đang định nổi giận, quay đầu lại

lập tức đối diện với một đôi mắt cười xinh đẹp: "Xin lỗi, vừa rồi tôi không cẩn thận, cô không sao chứ?"

Vốn là có sao.

Nhưng đối diện với gương mặt này, cô ta thật sự không nói ra được chữ "có".

"Không sao…"

Sau khi đứng vững, Tưởng Y Vân lại bổ sung thêm một câu: "Anh… anh là phụ huynh sao?"

Người đàn ông này ăn mặc không giống nhân viên trong trường.

Giải Lâm thay đổi thân phận rất tự nhiên: "À phải, em trai tôi đang học ở đây. Nó đi học trễ hoài, hôm nay giáo viên gọi tôi đến."

Tưởng Y Vân chần chừ nhìn người đứng bên cạnh Giải Lâm: "Còn đây là?"

Giải Lâm kéo Trì Thanh đến cạnh mình nói: "Cậu ấy cũng là em trai tôi, nhà tôi có ba anh em."

Trì Thanh: "…?"

Trì Thanh nhớ đến nội dung đối thoại của Giải Lâm với Tô Hiểu Bác trên xe trước đó, anh nghi ngờ ván cờ này Giải Lâm đã đánh rất lâu rồi.

Giải Lâm nói xong, ngón tay khoác trên vai Trì Thanh cong lên, gõ lên bả vai anh: "Đúng không?"

Trì Thanh: "Đúng cái đầu anh."

Giải Lâm: "Không lễ phép, bình thường em đều gọi anh là anh trai."

Có biết xấu hổ không hả?

Giải Lâm nói xong còn thật sự kiên nhẫn chờ, đang chờ anh gọi hắn.

Trì Thanh vung tay hắn ra: "Xin lỗi, thời kỳ nổi loạn, không muốn gọi."

Nói xong, Trì Thanh ngồi xuống, bàn tay trắng bợt đến mức nổi tơ máu nhặt tờ giấy rơi bên chân mình lên. Bên trong áo khoác dài của Tưởng Y Vân phối với một chiếc váy, không tiện ngồi xuống, đặc biệt là không thể làm động tác này ở trên cầu thang, thế là cô ta chờ Trì Thanh nhặt giấy xong, liên tục nói cảm ơn: "Cảm ơn cậu."

Tưởng Y Vân chú ý đến người "em trai" này, một tay đeo găng tay màu đen, tay còn lại không đeo. Trong cuộc sống thường ngày, cô hiếm khi thấy có người đeo găng tay, không khỏi nhìn lâu một chút.

Trì Thanh lạnh lùng nói: "Không có gì."

Lúc đưa tờ giấy qua, Trì Thanh giả vờ vô tình quẹt thật nhẹ lên ngón tay út của Tưởng Y Vân.

Đây là kế hoạch mà anh với Giải Lâm đã bàn bạc mấy phút trước.

Nếu như muốn xác nhận giáo viên họ Tưởng này có đáng nghi hay không, hoặc giữa cô ta và ba người chết đã xảy ra chuyện gì trong thời gian ngắn nhất thì đây là cách nhanh nhất.

Tuy ban đầu Giải Lâm không đồng ý với kế hoạch này.

"Em thôi đi." Giải Lâm nói, "Đã bị ưa sạch sẽ đến thế này rồi, đừng đụng cô ta, anh nghĩ cách dụ cô ta nói ra."

Nhưng đây là lần đầu tiên Trì Thanh chủ động muốn làm việc này.

Sau khi biết được một chút cảm xúc, cũng biết được những cảm xúc này mâu thuẫn đều có nguyên nhân, anh không còn bài xích những giọng nói biến dạng kia nữa.

Thế là anh nói: "Em muốn thử."

[…]

Khoảnh khắc ngón tay Trì Thanh đặt lên, tất cả âm thanh xung quanh biến mất hoàn toàn.

Giọng nói biến dạng của cô Tưởng tràn vào, nhưng cô ta lại nói: [Anh ta là phụ huynh của học sinh nào nhỉ, không biết có bạn gái chưa…]

Mấy phút ngắn ngủi, đọc được hai câu.

Câu nào cũng không rời khỏi Giải Lâm.

Ngón tay Trì Thanh có hơi cứng ngắc, anh rất muốn nói: Anh ấy không có bạn gái, nhưng đã có bạn trai rồi.

Anh không thể dừng lại ở ngón tay Tưởng Y Vân quá lâu, một giây trước khi buông tờ giấy phải rụt ngón tay về, Giải Lâm đột nhiên nói: "Tôi nói sao lại nhìn cô có hơi quen quen, Vương Viễn là học sinh cũ của cô đúng không? Em ấy chơi khá thân với em trai tôi, chung một lớp. Có lẽ trước đây tôi từng gặp cô."

Vương Viễn là tên của người bị hại.

Giải Lâm nhìn ra được Trì Thanh đọc suy nghĩ không được suôn sẻ, lúc nói chuyện cố ý đẩy một câu.

Nếu như cái chết của Vương Viễn liên quan đến cô ta thì sau khi

nghe thấy cái tên "Vương Viễn" cô ta nhất định sẽ có phản ứng.

Tưởng Y Vân sửng sốt.

Hình như cô ta nhớ đến cái chết của Vương Viễn.

Một lát sau, cô ta dần bình tĩnh lại, cười rất miễn cưỡng với Trì Thanh, có hơi buồn bã nói: "Xin lỗi, tôi nhớ đến Vương Viễn… Em ấy là một đứa trẻ ngoan, không ngờ lại xảy ra chuyện thế này."

Tưởng Y Vân còn phải đi họp, sau khi nói xong câu này thì nhận lấy chồng tài liệu, đôi chân mang cao gót đi xuống lầu.

Trì Thanh nhìn tay mình, nhịn một chút cuối cùng vẫn đi vào nhà vệ sinh bên cạnh rửa tay sạch sẽ.

Chuông vào học reo lên.

Hành lang và nhà vệ sinh đều không bóng người, trong nhà vệ sinh vắng vẻ chỉ còn lại tiếng nước chảy.

Giải Lâm cầm găng tay vừa tháo ra giùm Trì Thanh, hỏi: "Cô ta đã nói gì sao?"

Trì Thanh tắt vòi nước.

Nhà vệ sinh rơi vào thời gian yên lặng.

Một lát sau, Trì Thanh mới nói: "Cô ta rất mừng."

Giải Lâm hơi sửng sốt.

"Vương Viễn, không chỉ Vương Viễn, ba người họ chết rồi, cô ta rất vui mừng."

Giọng nói biến dạng thuộc về Tưởng Y Vân có giọng điệu khác hoàn

toàn với những gì cô ta nói ra bằng miệng, không hề buồn bã cũng chẳng đau lòng. Cô ta khẽ cười vài tiếng.

[Ha…]

Trong lòng người phụ nữ này thật sự đang mừng thầm.

Cô ta mừng rỡ lẩm bẩm: [Đều chết rồi.]

Chương 100: C100: Cuộc gọi

Dịch: LTLT

"Tưởng Y Vân, dạy ở trường Hoằng Hải 9 năm, luôn là giáo viên xuất sắc, chỉ có năm ngoái không được chọn là giáo viên xuất sắc. Thành tích lớp 10a1 cô ta chủ nhiệm năm ngoái không tốt, có quá nhiều học sinh không chịu học giống như đám Vương Viễn."

Sau khi nhận được điện thoại, Quý Minh Nhuệ bắt đầu điều tra hỏa tốc lý lịch cá nhân của Tưởng Y Vân.

"Lý lịch rất bình thường, không có ghi chép nào xấu, đứng tên một căn hộ, hiện mỗi tháng vẫn trả tiền góp. Chồng cô ta làm ở doanh nghiệp nhà nước, cũng không có vấn đề gì quá lớn." Quý Minh Nhuệ ngồi trong văn phòng, mở nắp mì tôm nói, "Mấy người cũng biết đó, người làm việc ở trường học với doanh nghiệp nhà nước đều rất coi trọng lý lịch cá nhân, sẽ không để lại vết nhơ. Điều tra từ đây có lẽ sẽ không tra được gì đâu."

Trì Thanh dựa vào góc rẽ cầu thang, cụp mắt, sau khi nghe xong nói một câu: "Biết rồi."

Quý Minh Nhuệ thấy rất lạ: "Hai người nghi ngờ cô ta à?"

"Có chứng cứ không?"

Vụ án điều tra đến bây giờ, Tưởng Y Vân không có lý do nào để bị kéo vào.

Trì Thanh không thể nói rằng sau khi đụng tay Tưởng Y Vân thì mình đọc được suy nghĩ đó.

Giọng nói trong lòng của người phụ nữ khác biệt hoàn toàn với lời nói ra từ miệng cô ta, một bên là cảm thấy mừng thầm vì học sinh mình dạy trước đây đã chết, một bên thì lại giả vờ thể hiện buồn bã.

Cuối cùng anh chỉ nói: "Tùy tiện hỏi thôi."

Lúc gọi điện, Trì Thanh dùng tay đang đeo găng, tay kia vẫn đang ướt bởi vì phải chạm vào màn hình cảm ứng nên vẫn chưa đeo găng tay vào.

Giải Lâm chờ anh gọi điện xong, sau đó mới đặt tay mình lên cổ tay không đeo găng của Trì Thanh, cầm găng tay màu đen, bắt đầu đeo từ ngón tay vào cho anh.

Đeo xong, hắn thuận thế nắm lấy.

Giải Lâm dắt Trì Thanh đi về lại đầu kia hành lang.

Trì Thanh: "Đi đâu vậy?"

Giải Lâm: "Tìm người, nghĩ cách thẩm vấn cô ta."

"Tìm người?"

Trì Thanh nghĩ không ra có thể tìm ai.

Ánh mắt Giải Lâm quét qua từng gương mặt học sinh non nớt trong phòng học: "Tìm một người… bình thường trông nói ít nhất lớp."

—

Ở nơi khác, sau khi cúp điện thoại Quý Minh Nhuệ tập trung điều tra

thông tin cá nhân liên quan đến Tưởng Y Vân.

"Điều tra tất cả các ghi chép cuộc gọi của người này trong ba tháng qua." Quý Minh Nhuệ cúi đầu, "soạt soạt" viết số điện thoại của Tưởng Y Vân xuống giấy, sau đó bổ sung thêm ba số điện thoại sau số điện thoại kia, nói với Khương Vũ, "Xem thử có gọi đến số điện thoại của ba người này không."

Trải qua thử thách của các vụ án, Quý Minh Nhuệ làm việc điềm tĩnh hơn nhiều.

Khương Vũ gác việc đang làm qua một bên, lập tức đứng dậy đi tra lịch sử cuộc gọi: "Cô ta là một trong những người tình nghi sao?"

Quý Minh Nhuệ lắc đầu: "Cô ta không phải, chỉ là anh em của tôi hỏi một câu về cô ta. Miệng của cậu ta giống như đã được khai quang, nói là trúng… Ông không biết thôi, từ hôm tôi biết cậu ta đến nay, cậu ta chưa từng trật."

Quý Minh Nhuệ nhớ lại hồi cấp ba trước đây, anh ta có một người bạn khá thân.

Hai người hẹn nhau đi quán net sau khi tan học.

Trì Thanh thường ngày không để ý đến anh ta, giờ thu dọn đồ đạc xong bỗng nhiên lạnh lùng nói một câu với anh ta: "Khuyên ông đừng nên đi."

"Cậu ta chẳng phải người tốt gì." Trì Thanh nói, "Sớm cắt đứt đi."

Đó là lần đầu tiên Quý Minh Nhuệ cãi nhau với Trì Thanh. Bình thường anh ta luôn nhiệt tình đến trước mặt Trì Thanh, đây là lần đầu anh ta to tiếng với Trì Thanh. Anh ta ném cặp sách lên bàn: "Ông bị điên hả? Cậu ấy là bạn tôi, con người cậu ấy như thế nào tôi rõ ràng nhất. Ông lại chẳng thân với cậu ấy, vì sao nói cậu ấy như thế?"

"..."

Trì Thanh đóng nắp bút lại, ánh mắt u tối: "Tùy ông."

Quý Minh Nhuệ tức giận đi đến quán net.

Cuối cùng vừa đến nơi, anh ta nhìn thấy "người bạn" của mình bị một đám người trông giống giang hồ bao vây. Đại ca giang hồ nhìn thấy anh ta đến thì cười một tiếng: "Mày chắc chắn trong người thằng nhóc này có đem theo tiền à? Nếu như nó cũng không có tiền thì hôm nay mày đừng hòng đi."

Lúc bị một đám giang hồ bắt lấy lục trong cặp mình có tiền hay không, trong đầu Quý Minh Nhuệ chỉ đang nghĩ…

Trì Thanh biết coi số mệnh hả?

Khương Vũ tra rất nhanh, cậu ta lăn con chuột, chính xác tìm ra mấy dãy số kia trong lịch sử cuộc gọi: "Có gì đó lạ lắm, ông đến đây xem."

—

Cùng lúc này.

Giải Lâm dẫn Trì Thanh đi dạo nửa vòng trong trường chờ học sinh hết tiết. Trong lúc nghỉ giữa giờ, bọn họ tìm một học sinh trước đây học lớp 10a1 gọi đến đình nghỉ mát. Nam sinh dáng người nhỏ gầy, đeo một cặp kính, vừa mất tự nhiên vừa lo lắng, không biết nên xưng hô thế nào, bèn gọi bọn họ là "chú cảnh sát".

Nếu như nói trong một lớp học, ai là người giỏi quan sát nhất, thì chắc chắn đó là người không thích nói chuyện nhất. Bọn họ không nói nhiều nhưng luôn là người đảm nhiệm quan sát thầm lặng.

Đương nhiên Trì Thanh có thái độ nghi ngờ về việc này: "Trước đây em cũng là người không thích nói chuyện nhất lớp." Nhưng anh hoàn toàn không quan tâm sống chết của người khác.

Giải Lâm: "… Em khá đặc biệt, không tính."

Tiếp đó, Giải Lâm hỏi một câu nam sinh đáp một câu.

"Không có gì đâu, cháu đừng căng thẳng, cũng sẽ không ai biết bọn chú từng tìm cháu."

Giải Lâm nói: "Trước đây, quan hệ giữa… cô Tưởng với đám Vương Viễn thế nào?"

Nam sinh im lặng một hồi, lát sau nói: "Không tốt lắm ạ."

"Ngoại trừ không nghe giảng, thành tích kém ra thì còn có mâu thuẫn gì khác không?"

"Tình hình cụ thể thì cháu cũng không rõ lắm. Cháu chỉ nhớ mới đầu cô Tưởng rất hung dữ với bọn họ, luôn phạt bọn họ viết kiểm điểm. Sau đó đám Vương Viễn không phục, tụ tập bàn bạc với nhau muốn trả đũa cô Tưởng. Rồi qua một đợt, cô Tưởng không còn hung dữ với bọn họ nữa. Bọn họ ngủ trong giờ học cô Tưởng cũng không nói gì nhiều."

Thời gian nghỉ trưa ngắn ngủi, đồ ăn căn tin đều phải giành giật.

Giải Lâm không giữ nam sinh quá lâu.

Sau khi chạy chầm chậm rời khỏi đình nghỉ mát thì nam sinh ngừng lại ở một chỗ mà hai người không nhìn thấy. Cậu ta nhìn về phía tòa nhà khối 10 ở đằng xa, sau đó lại xuyên qua kẽ lá nhìn lại, bộ dạng muốn nói lại thôi nhìn hai "chú cảnh sát" vừa rồi.

Cuối cùng cậu ta dời tầm mắt, xoay đầu tiếp tục chạy về phía căn tin.

—

Nửa tiếng sau.

Trong văn phòng đồn cảnh sát, Quý Minh Nhuệ cầm một xấp giấy in, gọi điện thoại lại: "A lô? Là tôi."

"Vừa rồi quả thực không nhìn thấy điểm đáng nghi nào trong hồ sơ của giáo viên họ Tưởng kia. Nhưng chúng tôi đã tra lịch sử cuộc gọi của cô ta, trong ba tháng gần đây, cô ta có qua lại mật thiết với ba người chết. Gần như mỗi tuần bọn họ đều sẽ gọi điện thoại."

"Thời gian gọi điện khoảng bốn mươi năm mươi phút, đều vào lúc tan học. Vả lại chúng tôi còn tìm hiểu được, khoảng thời gian Vương Viễn và Mã Huy chết, cô ta không có tiết. Nhưng các giáo viên khác trong văn phòng đều đang dạy, cho nên không ai có thể chứng minh có phải cô ta vẫn luôn ở văn phòng trong khoảng thời gian đó không."

Nhiều lần gọi điện thoại với người chết khi bọn họ còn sống.

Không có chứng cứ không có mặt ở hiện trường.

Có quan hệ không tốt với học sinh.

Nghi ngờ "bị học sinh uy hiếp".

…

Quan trọng nhất vẫn là phản ứng kỳ lạ của Tưởng Y Vân.

Sau khi nhận được cuộc gọi này, bọn họ đã có lý do thẩm vấn Tưởng

Y Vân.

Tốc độ điều tra của phía cảnh sát rất nhanh, chiều hôm nay, Tưởng Y Vân bị dẫn đến tổng cục thẩm vấn.

Cảnh sát mang theo hồ sơ, chuẩn bị bước vào cùng hai vị cố vấn. Nhưng hình như hai vị cố vấn không có ý gặp mặt trực tiếp Tưởng Y Vân, mà rẽ vào phòng quan sát ở kế bên.

Cảnh sát: "Hai người… không cùng thẩm vấn sao?"

Trì Thanh liếc nhìn Giải Lâm: "Hỏi anh ấy."

Giải Lâm sờ mũi: "Tôi nói với cô Tưởng rằng chúng tôi là phụ huynh học sinh. Để đề phòng cô ta nghĩ nhiều, tôi với "em trai" tôi vẫn nên tránh đi thì tốt hơn."

"…" Trì Thanh không ngờ hắn vẫn còn nhớ chuyện này, "Ai là em trai anh hả?"

Giải Lâm: "Em đó."

"Nói ra thì vẫn chưa nghe em gọi anh một tiếng…"

Trì Thanh xoay người mở cửa phòng quan sát, nhân lúc Giải Lâm còn chưa nói xong vứt hắn ra sau.

Giải Lâm phì cười.

Đúng là thời kỳ nổi loạn mà.

Quả thực rất nổi loạn.

—

Trong phòng thẩm vấn.

Tưởng Y Vân rõ ràng không ngờ rằng mình sẽ bị cảnh sát gọi riêng đến. Cô ta hơi thấp thỏm, ánh mắt mất tự nhiên nhìn ra ngoài cửa, nhưng cuộc đời dạy học nhiều năm khiến cô ta nhanh chóng đè cảm xúc này xuống. Khi các cảnh sát mở cửa bước vào, cô ta đã ngồi ngay ngắn, gật đầu chào bọn họ.

Mới đầu cô ta vẫn cố gắng biện giải cho mình: "Tôi tiếp xúc không sâu với các em ấy, từ sau khi chia lớp 11, các em ấy cũng đã không còn là học sinh của tôi nữa. Cho nên tình hình các em ấy ở lớp 11 tôi không rõ lắm."

Nhưng khi nhìn thấy danh sách lịch sử cuộc gọi chi chít kia, cô ta rơi vào trạng thái im lặng.

Trong lịch sử cuộc gọi, số điện thoại có liên quan đến cô ta được khoang lại bằng viết đỏ.

"Nếu sau khi chia lớp không còn qua lại." Ngón tay cảnh sát chỉ vào lịch sử cuộc gọi kia, "Vậy thì vì sao còn thường xuyên gọi điện? Các cô có gì đáng để liên lạc?"

Trì Thanh để ý thấy ngón tay Tưởng Y Vân đang buông thõng dưới bàn vô thức quấn lấy nhau, móng tay được sơn bấu vào trong da thịt, lõm sâu vào.

Trong bầu không khí vừa yên tĩnh vừa nghiêm túc này, thời gian trôi rất chậm.

Sau khi kim đồng hồ treo trên tường xoay một vòng, Tưởng Y Vân chậm rãi thở ra một hơi: "Tôi từng có vài mâu thuẫn với các em ấy. Cách dạy của tôi khá nghiêm khắc, tôi mong học sinh của tôi chấp nhận cách quản lý này. Nhưng dù sao các em ấy vẫn là trẻ con đang tuổi dậy thì, tôi chưa xử lý tốt những mâu thuẫn giữa tôi và các em ấy. Đây cũng là điều tôi luôn thấy hổ thẹn."

"Biết các em ấy lên 11 vẫn ngang bướng khó dạy, tôi tự thấy mình có một phần trách nhiệm. Cho nên tôi vẫn giữ liên lạc với các em ấy. Lớp 11 là thời gian rất quan trọng, sắp sửa lên 12, tôi không muốn các em ấy chà đạp tương lai của mình."

Nói dối liên tục.

Dường như phản ứng đầu tiên của tất cả mọi người là bốn chữ này.

Nếu như thật sự giống như lời Tưởng Y Vân nói, vậy thì lúc đầu sẽ không nói mình không tiếp xúc sâu với bọn họ.

Nhưng bọn họ lại chẳng có cách nào để bắt cô ta.

Ba học sinh đã chết rồi, lúc này cũng chỉ có thể nghe lời từ một phía cô ta.

Nội dung cuộc gọi thật sự như thế nào, không ai biết cả.

Sau khi nói xong, Tưởng Y Vân thở dài một hơi, lại nhìn cảnh sát: "Tôi rất hiểu công việc của các anh, cũng mong có thể sớm bắt được hung thủ… Có điều, vấn đề liên quan đến tôi chắc là đã hỏi xong rồi nhỉ? Buổi chiều tôi còn có tiết, tôi có thể đi trước không?"

Trong phòng quan sát, Trì Thanh nhíu mày.

Lúc Tưởng Y Vân đứng dậy, anh cũng đứng lên.

Giải Lâm: "Em đi đâu thế?"

Ngón tay Trì Thanh đặt lên mép găng tay màu đen: "Đi nghe thử rốt cuộc nội dung cuộc gọi là gì."

Người chết không thể nói chuyện, lời nói trong miệng của Tưởng Y Vân không có một câu là thật. Vậy chỉ còn lại duy nhất một con

đường tắt… Anh tháo găng tay, đi nghe xem lúc này Tưởng Y Vân đang nghĩ gì.

Nhưng anh vừa mới đứng dậy thì bị Giải Lâm đè ngồi xuống.

Trì Thanh bị đ è xuống có hơi ngơ ngác: "?"

"Đừng tháo găng tay nữa." Tay Giải Lâm đè lên bả vai Trì Thanh, "Cũng không cần nghe, Tưởng Y Vân không chịu nói, luôn có cách khiến cô ta nói. Tóm lại em đừng đi."

Trước đây hắn chỉ biết Trì Thanh có "năng lực" này, cũng từng phỏng đoán những suy nghĩ Trì Thanh đọc được đều không có nội dung bình thường gì.

Đây là lần đầu tiên hắn đến gần với năng lực này của Trì Thanh đến thế.

Buổi trưa hôm nay ở trường, trong lòng Tưởng Y Vân mừng thầm thế nào? Trì Thanh đã nghe thấy những giọng nói gì? Hắn không dám nghĩ.

Nhưng hắn biết, những giọng nói đó có thể khiến một con người trở nên kháng cự với bất cứ ai.

Nếu như phải chữa trị như thế này thì hắn thà Trì Thanh mãi là một người không thấu hiểu tình cảm.

"Bệnh của em không chữa khỏi thì thôi vậy." Giải Lâm nói, "Còn về phần những người kia nghĩ gì, không quan trọng."

"Không cần nghe, cũng không cần chạm vào, lúc đông người thì nắm tay anh, trốn sau lưng anh."

Chương 101: C101: Ngủ chung

Tất cả bác sĩ tâm lý Trì Thanh tư vấn trong nhiều năm đều đưa ra đề nghị theo hướng nên làm thế nào để tiếp xúc với nhiều người hơn.

Đây là lần đầu tiên có người nói với Trì Thanh.

Đừng chạm vào.

Câu này để bác sĩ Ngô nghe được, e rằng bác sĩ Ngô sẽ tức đến mức ném hồ sơ tư vấn tại chỗ.

Vất vả nhọc nhằn chữa trị đến bước này rồi, nhìn thấy chút thành quả… nói không chữa là không chữa à?

Trì Thanh sửng sốt.

Trong mấy giây Trì Thanh ngẩn người ngắn ngủi, Tưởng Y Vân đã đứng dậy mở cửa bước ra. Người phụ nữ mang đôi cao gót chặn một chiếc taxi lại. Cô ta ngồi vào xe, lấy ra một túi khăn giấy từ túi xách, lau đi mồ hôi trong lòng bàn tay.

Xuyên qua cửa xe, chỉ có thể nhìn thấy nửa người của cô ta.

Dường như cô ta thở phào một hơi thật mạnh, xe taxi lăn bánh, chạy về phía trường học.

Trong đầu của tất cả mọi người đều mơ hồ xuất hiện một nghi vấn:

Một nhà giáo nhân dân… sẽ tàn nhẫn sát hại học sinh của mình sao?

Vụ án giết người ở trường học này, sự chú ý chuyển từ lớp 11 sang lớp mà ba người chết từng học. Tài liệu liên quan đến lớp 10a1 ban đầu nhanh chóng được giao đến tay cảnh sát. Cùng lúc nghi ngờ chỉ về phía Tưởng Y Vân, dường như bản thân của lớp 10a1 ban đầu cũng đang che giấu bí mật nào đó không cho người khác biết.

—

Chạng vạng, sắc trời dần dần tối đi.

Sau khi kết thúc một ngày điều tra, hai người lái xe về lại tiểu khu. Nhậm Cầm đã hẹn thời gian đến đón mèo với bọn họ, nói là hôm nay chủ nhân mới của chú mèo sẽ đến đưa mèo đi.

Con mèo kia giống như biết được mình sắp bị đưa đi, từ lúc Trì Thanh về đến nhà thì bắt đầu lo lắng đi vòng vòng quanh chân Trì Thanh: "Meo."

Con mèo dựa sát cả người vào ống quần Trì Thanh.

Anh cúi đầu, nhìn vào đôi mắt màu xanh lam của nó, không vì nó sắp đi mà có bất cứ dao động nào: "Mày rụng lông, cách xa tao một chút."

Mèo: "…"

Giải Lâm thì đang ở ban công dọn dẹp gia tài giùm con mèo kia. Ba lô mèo, hộp cát mèo, và cả mấy đồ chơi nhỏ mà nó thường thích chơi một mình, cũng có mấy cây gậy chọc mèo, đối với chủ nhân tạm thời của nó mà nói thì gậy chọc mèo miễn cưỡng có thể chấp nhận, dù sao Trì Thanh chỉ cần cầm gậy huơ mấy cái là được, sẽ không có bất cứ vật thể nào tiếp xúc trực tiếp với anh.

Thấy thế, con mèo kia càng kêu to hơn.

Bình thường Giải Lâm luôn gây nhau với con mèo này, bây giờ hiếm khi nổi lòng trắc ẩn, nói: "Hình như nó không nỡ rời xa em, lát nữa bị người ta đón đi rồi, hay là em nói mấy câu với nó đi?"

Trì Thanh lấy một chai nước ra từ tủ lạnh, mở nắp chai nói: "Mèo không nghe hiểu tiếng người."

"…"

Giải Lâm: "Cảm xúc là tiếng nói chung, nói từ góc độ nào đó, nó cũng không tính là nghe không hiểu."

Trì Thanh lung lay vài giây, cảm thấy bản thân như này thật sự không thích hợp với kiểu hành vi của "người bình thường", trong tivi cũng từng diễn rất nhiều cảnh như này, anh bèn hỏi: "Người bình thường… sẽ nói gì lúc thú cưng bị đưa đi?"

Giải Lâm hơi nhướng mày.

Thế là sau khi uống vài ngụm nước, Trì Thanh nhìn vào đôi mắt xanh lam kia, cân nhắc từ ngữ một hồi.

"Mày…"

Trì Thanh muốn nói "mày tên gì" nhưng giữa chừng khựng lại: "Tao quên mất, mày không có tên, thì lời mở đầu tao không cần gọi mày nữa."

Mèo: "…"

Giải Lâm đang dọn dẹp ở ban công nghe thấy câu này: "…"

Chắc là Nhậm Cầm sắp dẫn người đến rồi, Trì Thanh cúi đầu, đối mắt với con mèo kia một lúc, nói ra một câu rất thực tế: "Trên đời không có bữa tiệc nào không tàn, giữa người với… mèo luôn có lúc

phải xa nhau, không sớm thì muộn, mày đừng để ý quá. Chia xa là chuyện bình thường, mày sẽ gặp được người kế tiếp.”

Mèo: “???”

Giải Lâm đưa tay lên vuốt sống mũi, nói thầm: Đúng là ông trời con mà, chẳng biết nói chuyện.

Rất nhanh chuông cửa đã vang lên.

Chủ nhân Nhậm Cầm tìm cho mèo là một cô gái dáng người nhỏ nhắn độ tuổi đôi mươi, tóc dài đến xương quai xanh, mặc một chiếc áo len màu kem, mắt rất to, có hai mí. Cô thấy Trì Thanh bước về phía này liền cong mắt mỉm cười.

Đuôi mắt cô có một nốt ruồi, nốt ruồi này khiến người khác có thể chú ý đến đôi mắt cô.

Đó là một đôi mắt rất sạch sẽ.

Trì Thanh không thích con người, nhưng rất khó thấy ghét cô gái này trong lần đầu tiên gặp mặt.

Trì Thanh chào hỏi bằng giọng lạnh lùng: “Xin chào.”

Cô gái không mở miệng nói, cô đưa tay lên làm vài tư thế trên không.

Nhận thấy làm cử chỉ có hơi khó, cô cầm điện thoại gõ chữ đưa cho bọn họ xem. Điện thoại của cô được trang trí rất dễ thương, trên ốp điện thoại còn dán một chú gấu màu vàng.

Nhậm Cầm vội giải thích giùm cô: “Thanh đới… của cô ấy bị tổn thương, không nói chuyện được. Vừa rồi cô ấy muốn nói “xin chào”.”

Cùng lúc đó, Dụ Lam đã gõ chữ xong, trên màn hình điện thoại của

cô xuất hiện bốn chữ: Chào hai anh nha.

Thì ra là người câm.

Trì Thanh nói thầm.

Theo Nhậm Cầm giải thích, cô gái tên Dụ Lam, đang làm việc ở cửa hàng tiện lợi gần tiệm bánh mình làm, hai người quen nhau vào lúc nghỉ trưa. Một buổi chiều nọ, Dụ Lam đến cửa tiệm của cô mua bánh, bởi vì kiểu ngôn ngữ không thông, hai người dựa vào một tờ A4 giao lưu rất lâu.

Con người đối phương rất tinh tế, cũng rất thích động vật nhỏ.

Trên người Dụ Lam có đặc tính dịu dàng tự nhiên, nhanh chóng thu hút con mèo vốn còn đang dụi dụi bên chân Trì Thanh. Con mèo giống như tìm được chốn mềm mại khác, chủ động tiến lại gần lòng bàn tay Dụ Lam.

Giải Lâm đưa đồ đạc đã đóng gói xong cho bọn họ. Nhậm Cầm liên tục cảm ơn với hai người: "Khoảng thời gian này thật sự làm phiền hai người quá rồi. Trước đây tôi không biết Cao Cao không thể ở chung với con mèo khác… Nếu không thì cũng sẽ không tự ý nhận mèo từ người chủ ban đầu."

Giải Lâm: "Không có gì đâu, chúng tôi cũng rất thích nó. Vả lại thường ngày nó cũng rất ngoan, chăm sóc không rắc rối." Giải Lâm nói đến đây lại hỏi Trì Thanh, "Đúng không?"

Con mèo này quả thực rất ngoan, không ồn ào.

Trì Thanh cho nó lời khen cao nhất: "Cũng được."

Lúc Dụ Lam mang mèo đi, con mèo đang thoải mái nằm trong lòng cô gái, nhưng phút cuối cùng, nó chợt quay đầu lại.

Con mèo kêu một tiếng "meo", móng vuốt đặt lên vai người chủ mới, đầu tiến lại gần phía Trì Thanh.

Dụ Lam cũng nhìn qua, cô chớp mắt, sau đó đưa một cái tay khác lên, giả vờ làm động tác xoa đầu trên đầu con mèo, làm xong động tác này, cô lại mong chờ nhìn Trì Thanh.

Giải Lâm làm phiên dịch viên: "Cô ấy muốn em xoa đầu nó."

Dụ Lam gật đầu.

Trì Thanh: "Không đeo găng tay."

Bàn tay trắng bệch của anh để trần ngoài không khí.

Giải Lâm: "… Đeo găng tay thì còn có thể gọi là xoa sao?"

Cuối cùng Trì Thanh vươn tay lên. Bình thường anh không hay sờ nó, ngoại trừ nguyên nhân bệnh ưa sạch sẽ thì tính cách của anh cũng không thích hợp nuôi thú cưng. Ban đầu anh tính xoa một cái trên không giống như Dụ Lam, nhưng tay vươn đến đỉnh đầu con mèo kia thì khựng lại, vẫn là đè lòng bàn tay xuống.

…

Lần đầu tiên anh chạm vào con mèo kia.

Có hơi ngứa nhưng rất mềm.

Lông xù giống một cục bông gòn, còn mang theo nhiệt độ cơ thể của nó.

Lần đầu tiên anh và Giải Lâm gặp mặt, phòng khách của chỗ tư vấn tâm lý đều là mèo.

So sánh lúc này và khi đó, tâm tình đã có vài thay đổi mà bản thân anh chưa phát hiện.

Thực ra… hình như mèo cũng không đáng ghét đến thế.

"Vậy chúng tôi đi đây." Nhậm Cầm vẫy tay nói, "Đúng rồi, hôm nay mấy anh không ở nhà, bên quản lí đến thông báo nói có thể tối nay sẽ cúp điện đến 6 giờ hơn sáng mai. Sợ mấy anh không biết nên nói với mấy anh một tiếng."

Thời gian cúp điện đúng vào lúc nghỉ ngơi của đa số người, ảnh hưởng không lớn đến sinh hoạt hằng ngày. Lúc Trì Thanh dọn dẹp giường xong thì đèn ở đầu giường mới tối đen.

Cả căn phòng lập tức rơi vào bóng tối.

Trì Thanh nằm trên giường một hồi, không có ý muốn ngủ chút nào.

Sau đó anh ngồi dậy, lưng dựa vào tường, suy nghĩ trôi đến bức tường đối diện.

Trì Thanh lo lắng gần đây Giải Lâm tiếp xúc quá nhiều với án mạng, buổi tối lại một mình suy nghĩ lung tung.

Anh thức đến bốn giờ.

Một mình anh ấy đã trải qua bao nhiêu đêm như thế rồi?

…

Lỡ như anh ấy mất kiểm soát thì sao?

Đêm nay lại tối như thế, không chừng sẽ chui ra một vài suy nghĩ gì đó.

Trì Thanh nghĩ vậy, không biết rằng, Giải Lâm cũng chẳng hề ngủ.

Nhưng hắn không nghĩ những chuyện mà Trì Thanh đang lo lắng.

Hắn đang nghĩ hôm nay sau khi Trì Thanh đụng vào Tưởng Y Vân, có khi nào buổi tối bên tai sẽ nghĩ đến giọng nói của Tưởng Y Vân không?

Hoặc là giọng nói của bất cứ ai mà trước đây Trì Thanh từng nghe.

Những giọng nói đó có tiến vào giấc mơ của Trì Thanh hay không?

…

Kim đồng hồ chạy rất chậm, vào lúc kim giờ chỉ vào số 12, Trì Thanh vén chăn lên bước xuống giường, anh định đến nhà đối diện xem Giải Lâm ngủ chưa.

Cuối cùng anh vừa đi đến cửa, mở cửa ra thì nghe thấy đối diện cũng truyền đến âm thanh mở cửa giống hệt.

Khóa cửa kim loại phát ra tiếng "lạch cạch".

Hai người chạm mặt nhau ở hành lang tối đen như mực.

Giải Lâm: "…"

Trì Thanh: "…"

Giải Lâm đã tắm rửa, hắn mặc một cái áo sơ mi màu đen, cả người dường như hòa làm một trong bóng tối ở hành lang. Một bên tóc của hắn chải ra sau, bên còn lại rũ xuống lưa thưa vài lọn tóc, trông vô cùng bất thường, rất giống tạo hình "trai bao" hôm xuất hiện trong quán karaoke, nhưng lần này trông giống đến để cung cấp dịch vụ.

Giải Lâm khẽ "khụ" một tiếng: "Em…"

Trì Thanh đứng ở cửa nói: "Em thấy hành lang rất tối nên ra ngoài đi vòng vòng."

"…"

Giải Lâm cũng coi như đã hiểu cái tật miệng nói một đằng nghĩ một nẻo của Trì Thanh: "Em nói đàng hoàng đi."

Trì Thanh: "Em sợ anh ngủ không được."

Nói xong anh lại hỏi: "Giờ này anh ra đây làm gì?"

"Em ra ngoài làm gì thì anh ra ngoài làm cái đó." Giải Lâm nói, "Anh cũng sợ tối nay em ngủ không được, nhưng mà có lẽ anh còn nghĩ nhiều hơn em một chuyện."

Lúc nói chuyện, Giải Lâm chậm rãi tiến lại gần Trì Thanh, hai cái bóng dường như sắp hợp lại thành một.

"Ngủ một mình không được, rõ ràng anh là người có người yêu, vậy mà lâu như này rồi vẫn để anh ngủ một mình, có phải không hợp lý không?"

Thế là tối hôm nay, Trì Thanh, một người mắc chứng ưa sạch sẽ trong lúc nguy cấp bắt hung thủ giết người liên hoàn vẫn không quên bảo Nhậm Cầm thay ga giường, lại lần đầu tiên cho Giải Lâm lên giường.

Ga giường màu xám đậm, cảm nhận rõ ràng bên cạnh lõm xuống một khoảng.

Bên tai có hơi thở và mùi hương thuộc về một người.

Trì Thanh càng không ngủ được.

Anh mở mắt, nhìn màn đêm hỏi Giải Lâm: "Anh thật sự không sao chứ?"

Giải Lâm cũng không ngủ được, ngủ một mình có hơi thảm, nhưng ngủ hai mình cũng không tốt chỗ nào.

Một lát sau, hắn cũng mở mắt, không nói gì, tay hướng xuống dưới, dựa vào cảm giác lần mò tay của Trì Thanh đang ở chỗ nào. Sau đó, hắn đặt tay mình vào trong tay Trì Thanh.

[Không sao.]

[Chỉ là muốn chạm vào em nhưng vẫn phải nhịn, có hơi khó chịu.]

Trì Thanh: "…"

Lại qua một lúc, kim đồng hồ chuyển đến số 1, Giải Lâm cảm thấy Trì Thanh khẽ nhúc nhích, biết Trì Thanh vẫn chưa ngủ.

Giải Lâm chấp nhận số phận, ngồi dậy.

"Nhà em có dư cái chăn nào không?"

Trì Thanh: "Chăn?"

"Anh ngủ dưới đất." Giải Lâm nói, "Tiếp tục như này đến sáng mai em cũng chẳng ngủ được."

Nhưng một giây trước khi Giải Lâm chuẩn bị xuống giường, Trì Thanh nheo mắt, tìm kiếm bóng dáng của Giải Lâm trong bóng đêm, sau đó kéo cổ tay Giải Lâm lại: "Em có thể… thử lại."

Chương 102: C102: Tự sát

"Chào buổi sáng." Tám giờ sáng, ở tổng cục, Quý Minh Nhuệ cầm theo tài liệu, bước hai ba bậc đi lên cầu thang. Anh ta mở cửa một gian phòng họp nhỏ, tràn đầy nhiệt tình chào hỏi với mọi người trong phòng, "Tôi đã mang tất cả hồ sơ lưu trữ của lớp 10a1 trước đây đến, không ngờ chúng ta được phân vào cùng một nhóm. Đã ăn sáng hết chưa? Hay chúng ta ăn sáng xong rồi bắt đầu làm việc."

Quý Minh Nhuệ nói xong thì đặt túi lớn túi nhỏ đồ ăn sáng lên chiếc bàn tròn lớn ở phòng họp.

Trong túi đựng sữa đậu nành, màn thầu, bánh quẩy, sandwich… Trung Tây kết hợp, không thiếu món nào.

Vụ án giết người ở trường học được chia thành tận mấy nhóm để điều tra.

Vụ án xảy ra trong phạm vi quản lý của đồn cảnh sát bọn họ, bọn họ điều tra tài liệu, thẩm vấn đều khá tiện, cộng thêm nhóm người mới trước đây đã có kinh nghiệm tham gia vài vụ trọng án, lần này lại điều ba người họ đến tổng cục làm.

Tổng cục phân cho bọn họ mấy gian phòng, mỗi phòng được phân công khác nhau, bọn họ chủ yếu phụ trách công tác giấy tờ, cùng nhau xem tài liệu của lớp 10a1 trước đây.

Giữa các nhóm đều không liên quan đến nhau.

Nhưng có một ngoại lệ, cố vấn có thể tùy ý ra vào tất cả các nhóm.

Lúc này, hai cố vấn của tổng cục bọn họ đang ngồi ngáp kế bên nhau trên sô pha phòng họp.

Thời tiết trở nên ấm áp, Trì Thanh chỉ mặc một cái hoodie màu đen, có lẽ là lúc ngủ sợ ồn nên anh đội mũ lên, cái mũ rộng thùng thình trùm xuống che đến sống mũi, đôi môi đỏ mím lại. Dự báo thời tiết nói rằng hôm nay có thể sẽ có mưa, vậy nên bên tay anh còn đặt một chiếc dù trong suốt cán dài, cán dù màu bạc trông lạnh lẽo. Cả người ông trời con co người lại, bên cạnh là ba chữ "chớ lại gần" được viết in hoa lại còn xoay vòng vòng.

Giải Lâm không sợ chết đang ngồi bên cạnh anh cũng chẳng ngủ được. Hắn nheo mắt lại, ánh mắt hơi mệt mỏi, đang lật xem một quyển "Học cách quan sát: Ba phút biết được thân phận của người khác", cũng không biết hắn có đang nghiêm túc đọc hay không.

Sau khi nghe thấy tiếng bước vào của Quý Minh Nhuệ, hắn khẽ nhếch mày, theo thói quen nở nụ cười, nặn ra một nụ cười vô hại: "Chào buổi sáng cảnh sát Quý."

Quý Minh Nhuệ nói: "Hai người sao thế, tối qua làm gì à, cả đêm không ngủ hả?"

Giải Lâm khép quyển sách trong tay lại, lịch sự trả lời: "… Tối qua cúp điện, nên ngủ không ngon."

Quý Minh Nhuệ nghe xong thì "à" một tiếng.

Cúp điện vừa nghe đã biết đúng là một sự cố.

"Tiểu khu của mấy anh tối qua cũng cúp điện à? Tiểu khu chúng tôi cũng thế, thỉnh thoảng cúp nước cúp điện…"

Nói xong, anh ta lấy một cái bánh bao từ trong túi ra nhét vào

miệng, sau đó mới nhận ra: Cúp điện thì có liên quan gì đến việc ngủ không được? Vốn dĩ buổi tối ngủ không cần đèn mà, buổi tối cúp điện với chất lượng giấc ngủ có ảnh hưởng tất yếu gì với nhau à?

Ảnh hưởng tất yếu đương nhiên không có.

Tối hôm qua sau khi Trì Thanh nắm lấy cổ tay Giải Lâm nói "thử lại" thì hắn lại nằm xuống giường.

Chỉ là qua hơn một tiếng đồng hồ, Trì Thanh vẫn không ngủ được, hắn nghĩ cách khiến Trì Thanh chủ động đuổi mình xuống, được nước lấn tới xuôi theo khe hở vạt áo ngủ trên người Trì Thanh, thò tay vào.

"… Chẳng phải nói thử sao." Giải Lâm nói, "Thử cái khác, lần trước không có kinh nghiệm, xem thử lần này có tiến triển không."

Trong yên lặng, Trì Thanh nhấc tay đặt lên cái tay đang trêu ghẹo khắp nơi của Giải Lâm.

Khớp ngón tay của anh cứng ngắc.

Sau khi đặt hơn mười giây, bàn tay cứng ngắc ấy không tạo ra bất cứ sức lực nào đẩy hắn ra, dù không quen nhưng cũng ngầm cho phép động tác của Giải Lâm.

Giải Lâm: "…"

Trong bóng tối, cuối cùng Giải Lâm chịu thua, hắn thở dài.

"Anh làm em thế này, em vẫn không khó chịu à?"

"Có hơi không quen." Trì Thanh nói.

"Vậy sao em còn không phản kháng?"

“Chẳng phải nói thử à.”

…

Cũng nói lời giữ lời thật.

Cuối cùng Giải Lâm có chừng mực, rút tay về. Hai người lại cứng ngắc trải qua mấy tiếng đồng hồ, trước khi bình minh đến cũng coi như ngủ được một lát.

Tuy trải nghiệm lần ngủ chung đầu tiên không lý tưởng lắm, nhưng với trình độ ưa sạch sẽ của Trì Thanh có thể cho hắn lên giường, còn cố gắng được cả một buổi tối, với lại cuối cùng thành công ngủ hơn ba tiếng đồng hồ đã thật sự không dễ rồi.

Quý Minh Nhuệ không biết nội tình trong đó, anh ta cũng không có thời gian suy nghĩ. Sau khi ăn vội hai ba miếng cơm xong, anh ta bắt đầu miệt mài đọc tài liệu: “Tôi đã in xong rồi, mỗi người một phần… Cái người ngủ bên kia, dậy đi.”

Giải Lâm nhận lấy tài liệu Quý Minh Nhuệ đưa qua, đồng thời dơ một ngón tay để bên miệng làm động tác im lặng.

“Đưa tôi là được, để em ấy ngủ thêm một lát.”

Quý Minh Nhuệ: “?”

Anh ta thật sự rất muốn nói, tổng cục của bọn họ là chỗ để ngủ à?

Dù hai người là cố vấn cũng không thể huênh hoang như thế được.

Trì Thanh ngủ không sâu, từ lúc Quý Minh Nhuệ bước vào thì anh đã nhận biết rồi, sau đó lại mơ mơ màng màng chợp mắt một hồi. Lúc anh mở mắt, Giải Lâm vừa vặn lật được vài trang tài liệu trong tay:

“Dậy rồi sao?”

Trì Thanh nhìn chồng tài liệu thật dày kia, một lớp ba mươi mấy học sinh, tất cả thành tích thi cử, kiểm tra các môn đều được chồng lên nhau: “Có manh mối gì không?”

Giải Lâm: “Tạm thời vẫn chưa có, sĩ số một lớp quá nhiều, xem hết phải mất một khoảng thời gian, lớp bọn họ tổng cộng có 35 học sinh.”

Trì Thanh để ý thấy Giải Lâm lật tài liệu từ sau về trước: “Anh bắt đầu xem từ phía sau à?”

Ngón tay Giải Lâm đặt lên một trang tài liệu, trang hắn lật vừa vặn là bảng điểm của học sinh trong lần thi đầu tiên năm lớp 10. Thứ hạng thành tích của học sinh này là đứng thứ tư từ dưới lên trong lớp, góc trên bên phải ghi chú một hàng chữ nhỏ: 31/35

Họ tên học sinh: Dụ Dương.

“Nếu như thành viên của nhóm nhỏ Vương Viễn không chỉ có ba người, những người khác chơi khá thân với bọn họ chắc cũng nằm trong khoảng điểm này.”

“Anh nghĩ bọn họ không chỉ có ba người à?”

“Trò chơi ở điện thoại di động trên thị trường hiện nay phần lớn đều là một đội bốn đến năm người. Anh thật sự thiên về hướng bọn họ không chỉ có ba người. Chỉ có điều lúc chia lớp 11 thì những người còn lại không được chia vào cùng lớp.”

Giải Lâm nói xong lại lật một trang tài liệu kiểm tra, xếp hạng thành tích thi cũng thăng một hạng theo động tác này.

Trên trang này viết: “30/35, họ tên học sinh: Bách Chí Hành.

Trong suốt một năm lớp 10 có vô số các bài thi lớn nhỏ.

Trì Thanh không còn ý định ngủ tiếp, anh kéo mũ đang che trước trán xuống, cũng cầm một tài liệu ở bên cạnh lên xem. Sau khi im lặng một hồi, anh nói: "Trong mấy lần thi trước hai người họ cũng có số điểm ngang bằng với đám Vương Viễn, nhưng đến lúc sắp kết thúc lớp 10, thành tích của học sinh tên Dụ Dương không ngừng tiến bộ."

Giải Lâm cũng để ý đến điểm này: "Phê bình của giáo viên dành cho cậu ta cũng rất tích cực, khen cậu ta cuối cùng cũng đặt tâm trí vào việc học, là một mầm non tốt."

Lần thi cuối cùng, Dụ Dương lọt vào thứ hạng mười mấy, thành tích từ hạ du biến thành trung du.

15/34.

Còn thành tích của học sinh tên Bách Chí Hành vẫn luôn ổn định vô cùng, ngang tài ngang sức với ba học sinh đã chết. Lần thi này không phải mày xếp chót thì là tao xếp chót, bốn người thay phiên nhau.

Nhìn từ điểm này, khả năng Bách Chí Hành là một thành viên trong nhóm nhỏ của bọn họ rất lớn.

Nhưng 34 là chuyện gì?

Hai người cùng để ý đến sự thay đổi của sĩ số lớp, từ 35 còn 34, bỗng nhiên thiếu đi một học sinh.

"Chuyển trường à?" Quý Minh Nhuệ ở bên cạnh suy đoán.

Tô Hiểu Lan bình tĩnh nói: "Rất có thể, vả lại giữa chừng chuyển trường cũng không phải chuyện hiếm gặp gì, thay đổi sĩ số là rất

bình thường. Tôi lật về trước xem thử học sinh thiếu đó là ai.”

Sau khi đặt hai bảng thành tích lại so sánh với nhau, trong ba mươi mấy cái tên khác nhau, Tô Hiểu Lan đã tìm thấy học sinh sau lần thi kia thì không còn tên trong danh sách học sinh thi nữa.

Lớp 10a1, Hứa Tinh Châu.

Thứ hạng thi bình thường của cậu ta gần như ổn định ở năm hạng đầu.

—

“Hứa Tinh Châu à, em ấy là một đứa trẻ rất giỏi.”

Bọn họ lại một lần nữa xuất phát đến trường Hoằng Hải, giờ này đúng lúc là giờ cơm, trong tòa nhà dạy học chẳng có ai cả. Sau khi nhận được cuộc gọi của bọn họ từ nửa tiếng trước, giáo viên chủ nhiệm* quản lý khối 10 năm ngoái vẫn luôn chờ bọn họ trong văn phòng. (*là giáo viên quản lý công tác dạy và học của giáo viên học sinh, cầu nối giữa giáo viên học sinh với ban giám hiệu)

Giáo viên chủ nhiệm không phải kiểu người có tướng mạo rất uy nghiêm. Ông đã làm việc ở trường hơn mười năm, khi còn trẻ cũng thích quản giáo học sinh, mấy năm nay tính tình lại hiền hơn, bình thường tán gẫu với đám trẻ con này, không còn dùng mấy quy định cứng nhắc kia ràng buộc học sinh nữa.

Chủ nhiệm pha một ấm trà cho bọn họ, mặt mày hiền hòa, cổ tay đeo một chuỗi Phật châu. Sau khi rót trà xong, ông đặt ấm xuống, lúc này mới thở dài một hơi: “Đáng tiếc.”

“Chuyển đi rồi à?” Quý Minh Nhuệ muốn kiểm chứng suy đoán của mình.

Chủ nhiệm chậm rãi lắc đầu: "Không phải, em ấy… xảy ra vài chuyện ngoài ý muốn. Em ấy giấu thuốc diệt cỏ mà nhân viên dùng để phun cỏ, uống ở ký túc xá, hôm sau mới bị phát hiện, lúc phát hiện đã không cứu được nữa."

Tự sát.

Vấn đề Tô Hiểu Lan hỏi khá sắc bén: "Trước đó không hề nghe nói có chuyện này, chúng tôi điều tra lâu như thế, các thầy cũng không chủ động tiết lộ."

Chủ nhiệm nói: "Tôi biết mấy cậu muốn hỏi có phải trong chuyện này có ẩn tình gì khác không, nhưng thật sự là không có. Chuyện này bên phía nhà trường khá kiêng kỵ. Xảy ra loại chuyện này, dù học sinh uống thuốc độc hay nhảy lầu cũng chắc chắn không muốn thông báo ra ngoài, truyền ra ngoài sẽ có ảnh hưởng rất lớn đối với nhà trường… Trường chúng tôi mấy đồng chí cảnh sát cũng biết đó, tỉ lệ lên lớp vốn đã không tốt, không phải mấy trường có danh tiếng trong thành phố."

"Với lại, lúc đó cảnh sát cũng đến, điều tra rất rõ ràng, là tự sát."

"Đồn cảnh sát các cậu có lẽ có hồ sơ, có thể về xem, khi ấy tôi cũng có đi lấy khẩu cung."

Trước đó bọn họ không nghĩ theo hướng sự cố bất ngờ này, nhưng nếu như thật sự giống như chủ nhiệm khối nói thì điều tra hồ sơ sẽ rõ ngay.

Có lẽ không có nghi ngờ gì về tính xác thực.

Nhắc đến Hứa Tinh Châu, chủ nhiệm thấy tiếc nuối vô cùng: "Đứa nhỏ ngoan biết mấy, sao lại nghĩ không thông chứ? Tất cả các giáo viên chúng tôi đều rất thích em ấy, ngoan ngoãn, nghe lời, tính cách cũng tốt, gọn gàng sạch sẽ, bình thường luôn mặc một chiếc áo sơ mi trắng, nói là tương lai muốn trở thành bác sĩ… Sao lại nghĩ quẩn

chứ?”

Trì Thanh không bước vào, anh dựa vào cạnh cửa, trước mắt xuất hiện một dáng vẻ nam sinh lớp 10.

Anh không biết nam sinh tên Hứa Tinh Châu đó cụ thể trông thế nào, vậy nên lúc tưởng tượng trước mắt bị che một lớp sương mù màu xám.

Giải Lâm ngồi trên ghế sô pha chợt mở miệng, hỏi: “Vì sao cậu ta tự sát?”

“Thú thật e rằng nguyên nhân chỉ có mình em ấy biết.” Chủ nhiệm nói, “Nhưng theo hiểu biết của chúng tôi với em ấy thì cha em ấy li dị xong lấy vợ mới. Cha mẹ em ấy li hôn, em ấy theo cha rời khỏi môi trường quen thuộc ban đầu, đến thành phố Hoa Nam. Chuyện này rất bất lợi đối với sự trưởng thành của trẻ em, gia đình tan vỡ, môi trường lạ lẫm.”

Chủ nhiệm tháo mắt kính trên sống mũi xuống, dùng mu bàn tay lau mắt, một lúc lâu mới nói: “Cũng tại chúng tôi lơ là, không chú ý đến vấn đề tâm lý của em ấy… Có lẽ em ấy vẫn luôn chịu đựng rất nhiều áp lực và đau khổ không muốn ai biết.”

Chương 103: C103: Hỏa hoạn

Chuyện về lớp 10a1 trước đây nghe như không có gì tốt để kể hết, một học sinh vì gia đình mà tự sát, một nhóm học sinh kém, một giáo viên căm ghét học sinh, ngoài những việc này ra thì không còn thông tin gì khác.

Tô Hiểu Lan khép quyển sổ ghi chép trong tay lại, lúc đứng lên cô nói: "Cảm ơn thầy đã phối hợp, nếu sau này có bất cứ manh mối nào, nhớ lập tức liên lạc với chúng tôi."

Khi bọn họ bước ra khỏi văn phòng chủ nhiệm, đối diện vừa vặn là tòa nhà dạy học của khối 10.

Đi xuyên qua hành lang nối liền hai tòa nhà, lại đi xuống một tầng nữa, đó chính là phòng học của lớp 10a1 lúc đầu.

Bảng tên lớp khắc chữ 10a1 treo trên cửa.

Chỉ là bên trong đã đổi thành một nhóm học sinh khác. Nhóm học sinh lớp 10 mới vào này tụ tập với nhau, rượt đuổi đùa giỡn với nhau lúc nghỉ giữa giờ. Mười mấy tuổi đầu, gương mặt vẫn còn non nớt.

Trì Thanh vốn không vào văn phòng, anh đi trước một bước, xoay người bước về, nhưng vừa mới xoay qua anh lại đụng phải một người.

Nam sinh bị đụng trúng dường như đã ở đây nghe lén một khoảng thời gian. Trì Thanh không chú ý được cậu ta đến từ lúc nào, nhưng

anh lại để ý thấy cặp mắt kính quen thuộc trên sống mũi cậu ta. Đây chính là nam sinh nói chuyện cùng anh với Giải Lâm ở đình nghỉ mát hôm nọ.

Trì Thanh: "Sao nhóc lại ở đây?"

Nam sinh không trả lời.

Cậu ta chạm vào tầm nhìn của Trì Thanh, hoảng hốt chạy đi giống như bị người ta bắt cóc. Cậu ta chạy thẳng một mạch đến đầu cầu thang bên hông, chạy xuống theo lối cầu thang, nhanh như chớp chạy mất dáng.

Khi Giải Lâm ra ngoài chỉ nhìn thấy một bóng dáng mặc đồng phục: "Vừa rồi có người đến à?"

Trì Thanh "ừ" một tiếng, nói: "Học sinh mà anh tìm trước đó, người ít nói nhất trong lớp."

Lần này, Quý Minh Nhuệ gãi sau đầu, bình luận: "Lớp 10a1 trước đây cũng kỳ lạ thật."

Chủ nhiệm tiễn bọn họ một đoạn đường, đang chuẩn bị trở về văn phòng thì Giải Lâm đột nhiên gọi ông lại: "Trước đây lớp bọn họ có hai học sinh thành tích không tốt lắm, một tên Bách Chí Hành, người còn lại tên Dụ Dương, có thể dẫn chúng tôi đi gặp không? Thầy không cần gọi đến, nhìn qua cửa sổ là được."

"Cậu nói hai em ấy à, không thành vấn đề. Bây giờ tên nhóc Dụ Dương đang học lớp 11a5." Chủ nhiệm nói, "Bách Chí Hành… Tôi không nhớ rõ lắm, tôi kiểm tra một xíu, hình như được phân đến lớp 11a7, cũng có thể là a6. Tôi phải mở hồ sơ chia lớp xem."

Tất cả mọi người đều không nghe ra được hàm ý gì trong lời nói này, chỉ có Giải Lâm đứng ở ngã rẽ cầu thang mỉm cười hỏi: "Học sinh tên Dụ Dương đó có phải bình thường rất được yêu thích

không?”

Chủ nhiệm ngạc nhiên: “Hả?”

Nhìn phản ứng này của ông, Giải Lâm đã biết mình đoán trúng rồi: “Khối 10 trước đây có nhiều học sinh đến thế, năm 11 này cũng không thuộc quản lý của thầy, nhưng thầy lại rõ ràng cậu ta đang học lớp nào, chắc nhân duyên rất tốt.”

Nghỉ giữa giờ ở lớp 11a5 ầm ĩ vô cùng, trong lớp có người than ngắn thở dài: “Tiết thể dục lát nữa không biết có học được không, đã hai tuần liền không học thể dục rồi.”

Dụ Dương dáng người cao, ngồi hàng cuối cùng. Cậu ta mặc đồng phục màu đỏ đen của trường Hoằng Hải, nói lớn: “Thân là Cán sự môn thể dục, lần sau gặp thầy tui sẽ nhớ bảo thầy ấy cố gắng lên. Thân là con trai, ngay cả một tiết thể dục cũng không bảo vệ được thì còn có thể làm gì.”

Dứt lời, trong lớp đều cười vang.

Sau khi nói xong, Dụ Dương đứng dậy, khoác vai mấy người bạn chuồn ra ngoài bằng cửa sau, định mua chút đồ ăn. Cậu nhóc trông rất rạng rỡ, là một nhân vật trung tâm tiêu chuẩn.

Bách Chí Hành ở lớp kế bên, có điều lúc chủ nhiệm khối dẫn bọn họ đến thì không tìm thấy người trong lớp.

Chủ nhiệm khối thấy hơi có lỗi nói: “Nghỉ giữa giờ học sinh không có mặt đủ… cũng không biết…”

Chủ nhiệm chưa nói xong thì nghe thấy người đàn ông mang găng tay nãy giờ không nói chuyện nói ra ba chữ: “Nhà vệ sinh.”

“?”

“Trong hộc bàn có bao thuốc lá.” Trì Thanh cố hết sức dùng câu ngắn nhất để nói, “Có thể là đến nhà vệ sinh hút thuốc.”

Chủ nhiệm khối nói thầm trong bụng, e rằng hai người này chẳng cần mình dẫn đường, cho bọn họ ba phút đã có thể biết rõ người đang ở đâu, tính cách thế nào, bối cảnh gia đình ra sao.

Bách Chí Hành đúng là đang hút thuốc trong nhà vệ sinh. Cậu nhóc cắt một kiểu đầu rất ngắn, mắt một mí, nhìn rất dữ. Lúc bước ra khỏi nhà vệ sinh, trên người cậu ta có một mùi khói thuốc rất nồng, không chút e dè còn chào một tiếng vô cùng có lệ: “Chào thầy chủ nhiệm.”

Bách Chí Hành trông giống hệt người cùng đường với đám Vương Viễn.

Chỉ là cậu ta không muốn nói nhiều về chuyện năm lớp 10.

“Đã sớm không chung lớp rồi.” Bách Chí Hành đứng đút tay vào túi, cậu ta có mấy phần giống lưu manh, nói rất tùy ý, “Sau khi chia lớp thì không còn chơi với bọn họ nữa, vốn dĩ cũng không thân lắm, chỉ là vừa khéo chỗ ngồi gần nhau. Mọi người đều không nghe giảng, chỉ cùng nhau chơi game trong giờ học. Mấy hoạt động khác của bọn họ tôi cũng lười tham gia, đánh nhau ngoài trường gì đó, tôi thấy nhàm chán.”

“Bọn họ có bạn học nào có quan hệ khá tốt nữa không?”

Bách Chí Hành làm dáng vẻ “lười suy nghĩ”, một lát sau mới nói: “Chắc là Dụ Dương, nhưng mà sau đó cũng không chơi chung nữa. Con người Dụ Dương cũng khá tốt, cũng chẳng nói chuyện hợp với bọn họ, sau này cậu ta cũng chuyên tâm vào việc học rồi.”

—

Trong một quán ăn gần trường Hoằng Hải.

Nhóm điều tra tìm một phòng riêng, cùng nhau ăn cơm trưa.

Khương Vũ: "Theo cách nói của Bách Chí Hành, giữa mấy người bọn họ quả thực chơi chung với nhau, nhưng sau đó thành tích của Dụ Dương trở nên tốt hơn, thay đổi hoàn toàn, thoát khỏi nhóm nhỏ bọn họ."

"Chuyện này cũng bình thường." Quý Minh Nhuệ nói, "Rất phù hợp với logic vòng xã giao của nam sinh cấp ba."

"Vậy ông có suy nghĩ gì không?" Quý Minh Nhuệ lại hỏi.

Khương Vũ lắc đầu.

Tất cả mảnh vụn tin tức đặt lẻ tẻ trước mặt, giữa ba xác chết nam sinh cấp ba có cách chết khác nhau, từ đầu đến cuối thiếu mất một mảnh quan trọng nhất.

Nếu như trong những người bọn họ đang điều tra có tồn tại hung thủ thật sự, sẽ là Tưởng Y Vân sao? Hay là Bách Chí Hành coi như không có gì xảy ra hút thuốc trong nhà vệ sinh? Hoặc là Dụ Dương, trông rạng rỡ được yêu thích kia?

…

Những người khác đang bàn về vụ án, chỉ có Trì Thanh nghiêm túc lấy nước sôi tráng qua chén đũa.

Lúc ăn bên ngoài, anh có rất nhiều việc phải làm, hận không thể theo dõi nhà bếp xem tình trạng vệ sinh có hợp lệ hay không, gắp thức ăn phải dùng đũa chính, cũng sẽ không ăn nhiều.

Món ăn của quán này bình thường, món ngon cũng chỉ có nhiêu đó

món, vừa đem lên đã bị đám Quý Minh Nhuệ quét sạch như cướp. Động tác Trì Thanh chậm, còn chưa chờ anh gắp thì dĩa thịt kho đã chia xong hết rồi.

Ngay sau đó, trong chén ăn được rửa sạch sẽ có thêm một miếng thịt.

Sau khi gắp miếng thịt kho kia vào chén Trì Thanh xong, Giải Lâm đặt đũa xuống nói: "Với tốc độ này của em thì lúc nào mới ăn cơm được."

Trước giờ chưa từng có ai dám gắp thức ăn bỏ vào chén của Trì Thanh.

Sau khi gắp xong Giải Lâm cũng mới nhớ ra thói quen tay chậm của Trì Thanh.

Hắn đẩy chén mình về phía Trì Thanh: "Không ăn được thì…" Gắp bỏ lại đây.

Nhưng Trì Thanh lại cụp mắt, ngầm chấp nhận miếng thịt kho được người khác gắp cho.

Bên Quý Minh Nhuệ nói chuyện vụ án quá nhập tâm, không để ý đến đối diện bàn tròn.

Càng không nghe thấy Trì Thanh nhỏ giọng nói: "Dù gì chuyện quá mức hơn cũng đã làm rồi."

Giải Lâm chống cằm, khẽ ho một tiếng.

Đang nói chuyện, bên nhóm ba người đã có kết luận: "Tính chất của vụ án này rõ ràng là báo thù. Tôi nghĩ rằng cần phải có thêm người theo dõi Dụ Dương và Bách Chí Hành. Nếu như hung thủ thật sự nhắm vào lớp 10a1 trước đây vậy thì hai người bọn họ từng là người trong nhóm nhỏ Vương Viễn, vẫn có tỉ lệ tương đối cao sẽ là đối

tượng bị hại tiếp theo. Chưa kể bản thân hai người họ cũng có một phần đáng nghi. Tóm lại nên cử thêm người theo dõi."

Cuộc nói chuyện liên quan đến vụ án chấm dứt tại đây.

Ăn gần xong, Trì Thanh nghe thấy bọn họ bắt đầu tám về bộ phim mới chiếu gần đây.

Đặc biệt là Tô Hiểu Lan, cô ao ước nói: "Nghe nói sắp chiếu lại rồi, tôi chờ mấy năm nay…"

"Bộ phim đó rất kinh điển, trước đây tôi rất thích, lãng mạn vô cùng, tuy kết thúc bi kịch. Với lại bộ phim này được gọi là "bộ phim đời này nhất định phải dẫn người mình thích đi xem một lần"."

Tuy Trì Thanh cũng được xem là người ở một nửa trong ngành, nhưng không hiểu mấy về điện ảnh kinh điển trong ngành. Nghe thấy hai chữ "lãng mạn", anh đại khái đoán được tính chất của bộ phim.

Trì Thanh ăn xong, lại dùng khăn ướt bên cạnh lau tay. Anh đặt khăn ướt xuống, nhìn thoáng qua thấy cái tay để dưới bàn của Giải Lâm đang nhúc nhích, năm ngón xòe ra, lòng bàn tay hướng về phía anh.

Vẻ mặt Giải Lâm mệt mỏi, nhìn anh chằm chằm nói: "Lén nắm tay một hồi."

Lúc làm việc xấu, âm thanh xung quanh sẽ theo thói quen mà phóng to lên, Trì Thanh nghe rõ ràng Tô Hiểu Lan đang tiếp tục nói về chủ đề mà anh không thấy hứng thú, thậm chí anh còn nhớ rõ thời gian chiếu của bộ phim nhạt nhẽo kia là vào ba ngày sau.

"Tuy rất muốn đi… nhưng làm gì có thời gian." Cuối cùng Tô Hiểu Lan thở dài, an ủi bản thân, "Phá án quan trọng hơn, với lại tôi cũng không có người yêu. Một kẻ độc thân như tôi đi cũng bị ngược, chi

bằng làm việc.”

Ngón tay Trì Thanh chạm vào tay Giải Lâm.

Ban đầu, tiếng nói chuyện của người bên cạnh nghe thấy vô cùng rõ ràng, mấy giây sau thì không nghe thấy nữa.

Tất cả giác quan đều tập trung ở lòng bàn tay.

Thời gian ba ngày trôi qua rất nhanh, trong lúc điều tra không ngừng nghỉ, tin đồng ngoài phố càng ngày càng dữ dội. Chuyện khiến mọi người nghĩ không ra ở vụ án này càng ngày càng nhiều.

Bên phía Bách Chí Hành và Dụ Dương không có động tĩnh gì, đi học tan học bình thường. Bách Chí Hành thỉnh thoảng trốn học, không thèm quan tâm đ ến tin đồn học sinh kém. Nhưng bởi vì tin đồn hung thủ chuyên giết học sinh kém đồn quá nhanh, hầu như trong các quán nét chẳng có ai, đón mùa ế khách nhất mấy năm gần đây.

Sau khi đi vài lần, Bách Chí Hành phát hiện quán net thời kì đìu hiu không có gì thú vị, sau đó cũng không đi nữa.

Sách ôn tập vẫn bán hết hàng.

Tất cả học sinh kém toàn thành phố thật sự đã liều mạng học tập. Tô Hiểu Bác thức khuya đến mức người sắp tiêu luôn. Hai người thỉnh thoảng giúp Tô Hiểu Lan đến Quang Viễn đón cậu ta, phát hiện đứa nhỏ này càng ngày càng gầy.

“Haiz.” Tô Hiểu Bác ngồi ở ghế sau thở dài, “Hôm qua cháu nằm mơ đang làm bài thi, mà nghẹt thở nhất là gì chú biết không? Là mọi người đều đang cố gắng học hành, người xếp hạng trước cháu ở kỳ thi trước cũng đang cố gắng, cháu vẫn thi không bằng cậu ta. Cứ tiếp tục như này, điểm số tăng lên nhưng thứ hạng vẫn không có thay đổi.”

"…"

"Hâm mộ hạng nhất khối của trường tụi cháu ghê, người học giỏi thật an toàn."

"Học sinh kém tụi cháu không có nhân quyền sao? Vì sao học sinh kém tụi cháu phải quanh quẩn bên bờ sinh tử chứ?"

Hôm phim chiếu, buổi sáng Giải Lâm với Trì Thanh nghỉ làm, không cần đến tổng cục.

Sáng sớm, Giải Lâm đang ăn sáng, nhớ đến bộ phim kia: "Muốn đi xem không?"

Trì Thanh qua loa ăn xong, đặt đũa xuống nói: "Phim tìm cảm, không hứng thú."

Giải Lâm "ờ" một tiếng: "Anh biết, cảnh sát Tô nói nhất định phải dẫn người mình thích đi xem, vậy là anh không phải người em thích rồi."

"…"

Sao còn vô cớ gây sự thế nhỉ?

Trì Thanh không có phản ứng gì hết, giải thích: "Đây chỉ là chiêu trò thôi."

Giải Lâm: "Em không cần nói nữa, anh hiểu."

"…"

Cuối cùng Trì Thanh tra vé, thấy vé đã bán sạch từ lâu, lúc này mới miễn cưỡng an ủi Giải Lâm.

Nào ngờ bộ phim này giống như âm hồn không tan, đến buổi chiều, lúc Trì Thanh tiện tay lướt vòng bạn bè thì thấy Quý Minh Nhuệ đăng một tin: Không ngờ mình lại đi ngang qua đây bằng cách đi làm việc [ảnh].

Ảnh đăng kèm là một tấm ảnh rạp phim.

Phía dưới nữa là một dòng bình luận Quý Minh Nhuệ tự gửi: Thống nhất trả lời, trong tòa nhà gần rạp chiếu phim xảy ra một vụ hỏa hoạn, hiện tại vẫn chưa biết có thương vong về người hay không.

Trì Thanh tiện tay bình luận hai chữ cộng thêm một dấu chấm hỏi: Hỏa hoạn?

Trong tòa nhà nào đó ở đường Nam Dương, màu đen không ngừng cuồn cuộn tuôn ra từ ô cửa sổ bị khói hun đến đen kịt.

Lửa cháy mười mấy phút mới hoàn toàn ngăn chặn được.

Trong tòa nhà, nhân viên làm việc được khẩn cấp sơ tán xuống lầu dưới, một nhóm người ùa ra đứng dưới lầu tám chuyện, chụp ảnh.

"Chuyện gì thế?"

"Đang yên đang lành, sao lại cháy rồi?"

"May mà tôi ở lầu 3…"

Tòa nhà này được sử dụng phức tạp, có người thuê mấy gian phòng mở văn phòng làm việc, có cửa hàng taobao, cũng có cửa hàng game offline được yêu thích nhất dành cho giới trẻ hiện nay.

Quý Minh Nhuệ đứng bên ngoài đám đông duy trì trật tự, chờ nhận thông báo của phòng cháy chữa cháy trong bộ đàm, biết được lửa bên trong đã được dập tắt hoàn toàn, lúc này anh ta mới chạy theo lối thoát hiểm lên.

“Xác chết đã cháy rụi hoàn toàn.” Tô Hiểu Lan đeo găng tay cao su kiểm tra hiện trường, bị cảnh tượng bên trong làm cho khó chịu, khói dày đặc còn chưa tan làm cô sặc đến ho khan. Cô khó khăn nhìn xác chết màu đen thui đã không thể gọi là con người đang nằm ngang ở cửa ra vào. “Nhìn từ kích cỡ xương, là một nữ sinh, thân phận cụ thể cần pháp y giám định ADN, bị cháy đến mức không nhìn ra được gì…”

Trì Thanh bình luận xong, không bao lâu nhận được một tấm ảnh hiện trường Quý Minh Nhuệ gửi đến.

Trong ảnh, xác chết bị thiêu cháy giống như một cục than đen thui, chỉ là cục than này có tứ chi hình dáng giống hệt con người.

Cả căn phòng đều bị cháy đến khó coi.

Vị trí xác chết được phát hiện rất gần cửa, một tay duỗi thẳng về trước, có lẽ trước khi chết đã cố gắng gõ cửa.

Hiện trường không có đồ đạc gì rơi xuống, túi xách bị cháy đến nỗi chỉ còn lại một lớp da đen, đồ đạc cháy đen không phân biệt được. Nhìn kỹ mới phát hiện trong túi có son môi, gương trang điểm mà con gái dùng, và cả một chiếc điện thoại không thể mở được nữa. Ốp điện thoại hơi dày, đã không nhìn ra hình dáng nữa, nhưng mơ hồ có thể nhìn thấy chỗ nhô lên được tạo thành từ mấy thứ hình tròn gắn lại với nhau.

Quý Minh Nhuệ lại gửi qua vài tin tức.

– Do con người gây ra.

– Trước khi chúng tôi đến, cửa đang đóng.

– Là mưu sát.

Chương 104: C104: Video

Quý Minh Nhuệ còn cảm thán một câu.

– Thành phố Hoa Nam dạo này không thái bình thật…

Đúng là không thái bình.

Trong vòng một tuần xảy ra nhiều chuyện như thế.

Quý Minh Nhuệ nói bây giờ bọn họ chủ yếu vẫn phụ trách vụ án ở Hoằng Hải. Sau khi đến hiện trường xong, vụ án được xác định "mưu sát", không thể đi theo quy trình bình thường, phải giao vụ án cho phòng khác. Đến lúc đó, các phòng khác sẽ xác nhận thân phận người chết, kiểm tra hiện trường, lấy camera giám sát, điều tra loại trừ cặn kẽ.

Quý Minh Nhuệ gửi qua một câu cuối cùng.

– Nhưng rất kỳ lạ, hiện trường được xử lý rất sạch sẽ, không để lại bất cứ manh mối nào, gần như không khiến người khác khi ngờ, khóa cửa là một sự cố ngoài ý muốn. Với lại, sau khi điều tra nguồn gốc ngọn lửa được xác nhận là dây điện "tự cháy". Xem ra thật sự giống như tự cháy, nhưng có phải có người cố ý khiến dây điện gây ra hậu quả "tự cháy" vẫn chưa biết được.

Quý Minh Nhuệ nhấn nút khóa màn hình, ngồi vào xe, lái xe đi về.

Anh ta chạy đến ngã tư, lúc đang chờ đèn đỏ, bộ phim suất chiều ở rạp chiếu phim cách đó hai con đường đúng lúc kết thúc, dòng

người ùa ra khỏi rạp chiếu, ùn ùn đi đến lề đường, đường xá lập tức trở nên hơi hỗn loạn.

"Tin tức khẩn cấp, 2 giờ 36 phút chiều hôm nay, trong một tòa nhà ở đường Nam Dương xảy ra một vụ hỏa hoạn, số người mất là một, hiện vẫn chưa phát hiện thương vong khác…"

Trong nhà Trì Thanh vẫn tối tăm như thường lệ, chỉ còn lại chút ánh sáng phát ra từ màn hình tivi và điện thoại ở bên cạnh.

Anh với Giải Lâm "hẹn hò" ở nhà, vốn dĩ nói là tìm một bộ phim xem, cuối cùng hai người đều xem đến mệt mỏi.

"Vậy xem cái gì?" Trì Thanh hỏi.

"Án giết người?" Giải Lâm đề nghị, "Gần đây nước ngoài có chương trình về các vụ án chưa giải quyết, nghe bảo lần đầu tiên công khai rất nhiều trọng án chưa giải quyết."

"…"

Đề nghị này cũng được.

Miễn cưỡng trúng chỗ hứng thú của hai người.

Chỉ là một ai đó mở cửa nhà Trì Thanh, nhìn thấy hình ảnh đẫm máu tràn ngập trên màn hình tivi đều sẽ không nghĩ rằng hai người đang hẹn hò.

Lại còn kèm thêm đoạn đối thoại như bên dưới:

Giải Lâm: "Cái cưa được đó, rất sắc bén."

Trì Thanh gật đầu: "Dao cũng được nữa."

…

Cứ thế xem xong một bộ, Trì Thanh tiện tay chuyển kênh, đúng lúc chuyển sang kênh tin tức. Báo cáo về vụ hỏa hoạn chỉ nói trong hai phút, hình ảnh nhanh chóng rời khỏi phóng viên kết nối ở hiện trường.

Trì Thanh không biết vì sao lại vô cùng để ý, mí mắt phải của anh bất giác nháy.

Anh đưa tay lên đè mắt, ngồi trên sô pha nhìn điện thoại, trên màn hình điện thoại vẫn là tấm ảnh hiện trường Quý Minh Nhuệ vừa rồi gửi. Son môi, kính trang điểm…

Anh luôn cảm thấy hiện trường có chỗ nào đó không đúng…

Nhưng mà còn chưa nhìn lâu, điện thoại đã bị Giải Lâm cầm đi.

"Hiếm khi được nghỉ, anh thì ở bên cạnh." Giải Lâm nói, "Em không nhìn anh mà cứ nhìn chằm chằm điện thoại."

Trì Thanh ngước mắt lên, tầm nhìn dừng trên mặt Giải Lâm một giây, sau đó lại rời đi: "Nhìn rồi đó."

Giải Lâm: "…"

Giải Lâm chống tay lên sô pha, hơi nghiêng người qua, đến gần mặt Trì Thanh: "Chậc, không được qua loa như thế."

Hắn mạnh mẽ chiếm hết tất cả tầm nhìn trước mắt Trì Thanh, lần này Trì Thanh không thể không nhìn vào hắn rồi.

Phong cách ăn mặc ở nhà của Giải Lâm không giống với lúc ở bên ngoài. Tuy quần áo kiểu ở nhà như này không che đậy được gương mặt lẳng lơ kia, cổ áo len màu xám mở rộng đến dưới xương quai xanh, hắn che giấu ý cười những hờ trong đôi mắt, con ngươi màu

nâu nhạt nhìn thẳng qua.

Sự thật chứng minh, không thể nhìn nhau quá ba giây với người mình thích.

Quá ba giây sẽ xảy ra vài chuyện không thể kiểm soát.

Gối dựa vốn được dựng trên sô pha bị một bàn tay quét rơi xuống đất. Chỗ gối dựa ban đầu vừa vặn bị Trì Thanh đè dưới eo, sau khi không còn gối dựa, lúc Trì Thanh nằm xuống không bị cản trở nữa.

Giải Lâm trước tiên thăm dò chạm vào môi Trì Thanh một lát, sau khi xác nhận Trì Thanh không còn kháng cự cũng không có bất cứ phản ứng nào khác hắn mới di chuyển một chút lên trên, kề sát vào đôi môi nóng bỏng.

Màu môi của Trì Thanh vốn đỏ quá mức, lúc này trở nên càng thêm xinh đẹp.

Ánh mắt Giải Lâm dần mờ đi.

Giữa lúc răng môi quấn quýt, Giải Lâm khẽ giọng nói: "... Hình như đỏ hơn rồi.

Đây là nụ hôn mang theo sự nguy hiểm.

Trì Thanh không biết lấy hơi, sau khi Giải Lâm buông ra nhắc anh thở anh mới thoát khỏi trạng thái thân mật giống như ngạt thở. Tiếp theo, tay Giải Lâm lại hất vạt áo anh ra, thò tay vào. Thấy Trì Thanh vẫn hơi cứng đờ, hắn bèn rút tay về.

Sau đó Trì Thanh thấy Giải Lâm đặt tay lên tay mình, nắm tay anh kéo xuống dưới.

Bên tai anh vang lên một câu rõ ràng: [Như này đi, em sờ anh. Anh

không có nhiều tật xấu như em, em muốn sờ thế nào thì sờ thế đó, sờ chỗ nào cũng được.]

Trì Thanh: "…"

Giải Lâm rất linh hoạt, Trì Thanh không cho hắn sờ vậy thì không bằng làm ngược lại.

[Tay duỗi xuống một chút nữa.]

[Sờ được chưa? Cơ bụng của người yêu em.]

Trì Thanh bị mấy lời nói này làm cho đỏ cả tai, ngón tay vốn hơi lành lạnh bây giờ bị nhiễm nhiệt độ trên người Giải Lâm.

Giải Lâm từng bước thăm dò giới hạn của Trì Thanh, sau khi xuống dưới một đoạn, ban đầu Trì Thanh hơi sửng sốt, sau đó suýt nữa đạp hắn một cái.

Trì Thanh: "Anh…"

Trì Thanh "anh" một lúc lâu, cuối cùng nói: "Anh tránh ra."

Giải Lâm buông Trì Thanh ra, cổ áo nghiêng lệch không ra gì, dựa vào lưng ghế sô pha nhìn Trì Thanh: "Đi rửa tay à? Anh chợt cảm thấy bệnh này của em vẫn nên trị đi. Mới thế này đã muốn rửa tay, sau này làm chút chuyện khác thì…"

Giải Lâm nói đến đây thì ngừng lại.

Trì Thanh nhặt cái gối dựa ban nãy rơi xuống đất lên, nện gối vào lòng hắn.

Ngày nghỉ nhanh chóng trôi qua, sáng hôm sau lúc hai người đến tổng cục, vẻ mặt Quý Minh Nhuệ nghiêm trọng nói với bọn họ: "Tôi đang định tìm hai người đây, bên phía Tưởng Y Vân có tiến triển

mới.”

Giải Lâm vừa đi vừa “ừ”, ra hiệu anh ta nói tiếp.

“Chẳng phải chúng ta cử người theo dõi Bách Chí Hành với Du Dương sao?” Quý Minh Nhuệ nói, “Tên nhóc Bách Chí Hành này rất có cá tính, cậu ta rất nhanh đã phát hiện chúng ta đi theo cậu ta. Lúc đến quán net, cậu ta giả vờ muốn đi vệ sinh, rồi chuồn ra ngoài từ cửa hông. Chúng tôi tìm hai con phố mới tìm thấy cậu ta.”

Lúc ấy Bách Chí Hành đang núp trong một con hẻm, bị cảnh sát ngầm ép vào góc tường.

Bách Chí Hành cụp mắt nói: “Chú cảnh sát, không cần phải thế này đâu, cứ đi theo tôi làm gì? Tôi chỉ trốn học đi quán net, đừng đi theo nữa, tôi không thích có người theo dõi.”

“Vốn dĩ chúng tôi đều tưởng rằng Bách Chí Hành là một đứa trẻ nổi loạn bình thường, không ngờ cậu ta còn rất ở ẩn. Một mình nổi loạn, không chơi cùng với ai, trong quá trình giao lưu với đồng nghiệp của tôi, cậu ta đã nhắc đến tên Tưởng Y Vân.”

Thái độ của Bách Chí Hành không muốn bị cuốn vào trong việc này, nổi loạn đến mức rất nhàn rỗi: “Vốn dĩ tôi không muốn nói, chuyện này không liên quan gì đến tôi, nói rồi chỉ thêm phiền phức cho bản thân. Mấy chú đi theo tôi cũng vô dụng, nếu thật sự muốn tìm manh mối thì đi tìm Tưởng Y Vân.”

Cảnh sát thuận thế truy hỏi: “Tưởng Y Vân có liên quan gì đến bọn họ?”

Bách Chí Hành ngậm điếu thuốc hỏi ngược lại: “Có phải tôi nói ra thì mấy chú sẽ không đi theo tôi nữa không?”

Cảnh sát gật đầu giống như đang dỗ con nít, đồng thời bổ sung một

câu trong bụng: Sẽ đi theo một cách bí mật hơn, không để nhóc phát hiện.

Một lát sau, Bách Chí Hành dựa vào tường nói: "Tưởng Y Vân vẫn luôn bị đám Vương Viễn uy hiếp, hình như có liên quan đến tiền. Bởi vì chỗ ngồi rất gần nhau, lúc học tôi ngủ gật thì nghe thấy bọn họ nhắc đến "video" gì đó, nhiều hơn nữa thì tôi không rõ."

Cảnh sát: "Cậu thật sự không cùng một bọn với bọn họ?"

Bách Chí Hành: "Đầu tôi có bệnh à? Bọn nó suốt ngày nhảy nhót khắp nơi như pháo trúc, đụng chút thì nổ, gây chuyện cả ngày. Vì sao tôi phải tự gây phiền phức cho mình chứ?"

Tóm lại nghe có vẻ Bách Chí Hành này thật sự giữ khoảng cách với đám người Vương Viễn.

Tiền. Video.

Học sinh và giáo viên.

Mấy từ khóa này kết hợp với nhau…

Giải Lâm suy xét một hồi, hỏi: "Trong ba người chết, có ai có gia cảnh khá tốt không?"

"Có." Quý Minh Nhuệ nói, "Mã Huy, cha mẹ cậu ta là thương nhân, không thường ở nhà, không quan tâm nhiều đến con cái."

Giải Lâm: "Thương nhân, không có thời gian quản lý con cái… Tưởng Y Vân lại có tác phong quản giáo nghiêm khắc, không thể nào chưa từng liên lạc với phụ huynh học sinh. Tình huống thế này, chi chút tiền hối lộ cho giáo viên để giáo viên chăm sóc con mình nhiều hơn có phải rất hợp logic không? Có điều, lúc hối lộ vừa vặn bị Mã Huy nhìn thấy, cậu ta lén quay video, dùng chuyện này uy hiếp Tưởng Y Vân. Như thế cũng có thể giải thích được vì sao thái độ

trước và sau của Tưởng Y Vân đối với bọn họ khác nhau."

Quý Minh Nhuệ nói: "… Nhưng hiện tại chúng ta không có chứng cứ."

Giải Lâm: "Dẫn người đến chưa?"

Quý Minh Nhuệ: "Dẫn đến rồi."

Giải Lâm nói: "Không có chứng cứ thì ngụy tạo chứng cứ. Chứng cứ hiện tại không ở đây, lừa cô ta để cô ta tự nói."

Lần này Tưởng Y Vân ngồi trong phòng thẩm vấn bình tĩnh hơn lúc trước rất nhiều.

Cô ta mặc một chiếc váy len màu ngà, khoác một chiếc áo lông màu hồng, vẫn sửa sang bản thân rất tỉ mỉ, ngay cả mái tóc cũng dùng kẹp kẹp cẩn thận lên.

Nhưng sự bình tĩnh này của cô ta không duy trì được quá lâu.

Một câu nói rất tùy ý của người đàn ông cười tủm tỉm đối diện đã khiến sắc mặt cô ta ngay lập tức trắng bệch: "Chúng tôi đã phá được mật khẩu điện thoại, phát hiện vài thứ trong điện thoại của người chết."

Nếu như lúc này Trì Thanh có thể đụng vào tay cô ta, có lẽ sẽ nghe thấy trong bụng cô ta đều đang nghĩ: Không thể nào, không thể nào, bọn chúng đã chết hết rồi, không ai phát hiện được…

Giải Lâm ngồi đối diện càng cười cô ta càng hoảng hốt.

Cô ta muốn duỗi tay lấy ly nước trên bàn, nhưng phát hiện tay mình đang run, cuối cùng lại buông thõng xuống, siết chặt mép áo len.

Ngón tay Giải Lâm gõ nhẹ lên mặt bàn mấy cái: "Không cần căng thẳng, chỉ tùy tiện nói về cô và phụ huynh của Mã Huy…"

Đối với Tưởng Y Vân mà nói, trừ khi cảnh sát đã xem video, biết cô ta từng nhận tiền của cha Mã Huy, nếu không thì cảnh sát sẽ không thể hỏi được câu có tính định hướng thế này.

Đầu cô ta rối như tơ vò.

Cô ta chợt lên tiếng: "Số tiền đó tôi không đụng lấy một xu!"

Có lẽ lí trí còn sót lại nói với cô ta rằng: Nếu như bây giờ chủ động khai, nể tình thái độ nhận sai tốt, còn có thể biện hộ cho mình.

Tưởng Y Vân im lặng một hồi, nói: "Bọn chúng vẫn luôn chống đối với tôi, sau khi nắm được thóp của tôi, chúng yêu cầu tôi làm những chuyện rất quá đáng. Bọn chúng bảo tôi không thể nhúng tay vào việc quản giáo bọn chúng, tan học, lúc riêng tư…".

========== Truyện vừa hoàn thành ==========
1. Cách Một Khoảng Sân
2. Xuyên Thành Nữ Chính Bị Bắt Nạt
3. Hệ Thống Xuyên Không: Vương Phi Muốn Lật Trời!
4. Bất Giác Rơi Vào Lưới Tình
==========

Cô ta nói đến đây thì không nói tiếp nữa.

Giải Lâm dùng một cách nói khá uyển chuyển: "Bọn họ hẹn cô ra ngoài à?"

Tưởng Y Vân cắn môi, rặn ra một chữ, âm thanh rất nhỏ: "… Phải."

Có cơ hội này, có thể khiến một giáo viên bình thường đứng ở trên cao, vênh mặt sai khiến học sinh nghe theo lời mình thì sự xấu xa nhất của bản tính con người sẽ dần dần nổi lên mặt nước. Có lẽ đám

Vương Viễn đã làm chuyện mà bản thân chúng cũng không tưởng tượng được, lại còn từng bước hạ thấp giới hạn đạo đức của bản thân, lấy thế làm niềm vui.

Tưởng Y Vân giải thích: "Khi đó tôi có một cuộc bình chọn rất quan trọng trong thành phố. Ban giám hiệu nhà trường kỳ vọng rất cao ở tôi, tôi không thể có bất cứ sai lầm nào, vậy nên tôi…"

Chứng cứ đã bị lừa ra.

Nhưng vụ án này còn có một điều quan trọng nhất không thể giải thích.

"Cảm ơn sự phối hợp của cô." Giải Lâm nói, "Nhưng chúng tôi đã xem điện thoại của ba người chết, căn bản không có video nào. Không đúng, phải nói là… điện thoại đã bị người khác đụng qua, video bị kẻ đó xóa rồi."

Tưởng Y Vân trợn to mắt.

Giải Lâm nhìn thẳng vào cô ta, không vì cô ta thừa nhận chuyện video mà lơ là cảnh giác với cô ta: "Nếu như có một người như thế đã giết đám Vương Viễn, còn cố ý xóa hoàn toàn video liên quan đến cô trong điện thoại. Người này nếu không phải là cô thì cô nghĩ rằng sẽ là ai?"

Chương 105: C105: Chị gái

Trong phòng quan sát kế bên, Quý Minh Nhuệ nghe đến nỗi đầu óc choáng váng.

Trong tay Trì Thanh đang cầm một cây bút, anh cũng đang nghĩ đến vấn đề này: "Hung thủ cố ý xóa video gây bất lợi cho cô ta, ai sẽ làm giùm chuyện này cho cô ta?"

Quý Minh Nhuệ nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra được: "Không ai đâu…"

Đúng, không có ai.

Vậy nên hiềm nghi của Tưởng Y Vân vẫn còn.

Chứng cứ rất quan trọng.

Con người có thể nói dối, có thể bày ra tầng tầng bẫy rập, có thể làm giả tin tức, nhưng chứng cứ sẽ không. Video trong điện thoại bị kẻ khác xóa mất, bình thường Tưởng Y Vân có quan hệ mật thiết với ba người chết, vả lại cô ta bị ba học sinh này uy hiếp, có đủ động cơ giết người.

Những điểm này tập hợp với nhau, bất kể cô ta có nói gì đi nữa, dù hôm nay trong phòng thẩm vấn cô ta nói rằng mình bị uy hiếp, nói rằng có video nhưng tất cả chứng cứ bày ra trước mặt vẫn không thể bác bỏ việc chỉ về phía cô ta.

Quý Minh Nhuệ: "Nhưng cô ta đã thừa nhận có video."

Trì Thanh: "Nếu như cô ta kiên quyết phủ nhận tất cả thì càng chứng tỏ cô ta biết video đã mất rồi." Và người biết video không còn tồn tại chỉ có hung thủ đích thân xóa video.

Vậy nên đến bước này, nếu như cô ta là hung thủ thì cô ta nói gì cũng không đúng.

Thế nên rất có thể cô ta đang giả vờ mình không biết chuyện video đã bị xóa, để bản thân thoát khỏi việc này.

Dù sao cô ta thừa nhận chút chuyện này so với giết người thì chẳng là gì cả.

Quý Minh Nhuệ: "Nhưng cũng chưa chắc là cô ta làm mà…"

"Là chưa chắc." Trì Thanh nói, "Cũng có thể có người cố ý dẫn dắt nghi ngờ lên người cô ta."

Nhưng kẻ cho đến giờ vẫn chưa lộ mặt ngoài ánh sáng sẽ là ai?

Trong căn phòng nhỏ chật hẹp ở đối diện cửa kính, bầu không khí yên tĩnh vẫn không ngừng lan ra.

"Anh nghi ngờ tôi?" Tưởng Y Vân nói.

"Tôi rất khó không nghi ngờ cô. Cô Tưởng, hôm đó cô không có tiết ở trường, buổi tối đúng lúc chồng cô tăng ca, kỳ lạ nhất là chúng tôi còn tra được camera giám sát ở thang máy nhà cô "vừa vặn" hỏng mấy hôm nay. Không ai có thể chứng minh tối hôm đó cô không ra ngoài."

"…"

Lúc Giải Lâm nói đến đây, nụ cười trong đáy mắt tách ra vài phần lạnh lùng: "Chết ba người, thời gian tử vong của từng người đều vừa

vặn trúng vào thời gian cô không thể tự chứng minh, còn rất trùng hợp.”

Sở dĩ phía cảnh sát vẫn luôn tiếp tục đi theo đầu mối Tưởng Y Vân cũng là vì nguyên nhân này.

Thời gian tử vong của Vương Viễn và Cận Hồng Bác là sau khi tan học, cô ta không có tiết, trong văn phòng cũng không có giáo viên. Mã Huy chết lúc rạng sáng, đêm đó lại không có ai có thể chứng minh Tưởng Y Vân không ra ngoài.

…

Tưởng Y Vân hét lên: “Tôi không giết bọn chúng, có người muốn hãm hại tôi!”

“Có phải có người cố ý vu oan hay không, chúng tôi sẽ điều tra rõ ràng.” Trước khi đứng lên, Giải Lâm nói, “Trước khi tra rõ ràng mọi chuyện, cô sẽ tiếp tục bị chúng tôi giám sát.”

Chỉ là hiện tại vẫn không hiểu nếu như có người hãm hại cô ta, vậy thì kẻ đó muốn giúp cô ta hay là muốn hại cô ta?

Trưa hôm nay, sau khi thẩm vấn Tưởng Y Vân xong, mấy người bọn họ đến nhà ăn tổng cục để giải quyết vấn đề cơm trưa.

Trì Thanh rất ít khi xuất hiện ở nơi công cộng như thế này. Anh nhìn quanh bốn phía, phát hiện trước lúc xếp hàng mọi người sẽ lấy một khay cơm rỗng. Anh đang định tìm chỗ nhận khay cơm thì Giải Lâm đã cầm hai khay cơm đến, đưa một khay cho anh: “Trước đây em chưa từng đến nhà ăn à?”

Trì Thanh nhận lấy “ừ” một tiếng.

Cảm giác đứng trong đám đông xếp hàng rất kỳ lạ, xung quanh

cũng rất ồn.

Giải Lâm: "Lúc đi học cũng chưa từng đi?"

Chuyện chưa từng đến nhà ăn đặt trên người nào cũng thấy rõ là không thể tin được, nhưng nghĩ đến đối tượng là Trì Thanh thì hình như lại trở nên bình thường.

Rất nhanh đến lượt bọn họ.

Trì Thanh vừa chọn món vừa nói: "Lúc đó chê đông người, phiền phức."

"Vậy em ăn ở đâu?"

"Tự mang cơm theo." Trì Thanh nói, "Hoặc là ra ngoài ăn."

Dù là cấp 2, cấp 3 hay đại học, bất kể là môi trường nào Giải Lâm đều là nhân vật trung tâm, dù hết giờ gục trên bàn ngủ một giấc vẫn cảm nhận được xung quanh có một nhóm người.

Vụ án này có liên quan đến trường học, trong đầu hắn không ngừng xuất hiện dáng vẻ Trì Thanh mặc đồng phục.

Không hòa đồng, một mình ngồi ở góc lớp, làm mặt khó chịu với những người có ý muốn đến gần mình.

Trì Thanh chọn vài món ăn, phát hiện gọi món xong Giải Lâm vẫn nhìn chằm chằm mình.

Anh vốn không thoải mái lắm, bị nhìn lại càng thêm mất tự nhiên: "Nhìn em làm gì?"

Giải Lâm chuyển khay cơm qua tay kia, lúc này bàn tay trống vừa vặn dính sát vào tay Trì Thanh: "Lí do nhìn em không tiện nói ra, muốn nghe không?"

Trì Thanh nói thầm có gì mà không tiện nói.

Nhưng sau khi anh chạm vào tay hắn, âm thanh ồn ào trong nhà ăn bị giọng nói của hắn thay thế, câu đầu tiên là: [Đang nghĩ em mặc đồng phục trông như thế nào.]

Trì Thanh: "…"

[Có ảnh không? Hay là đồng phục còn không?]

"…"

Anh nên sớm biết.

Trên miệng tên này chẳng có mấy câu xuôi tai.

Trì Thanh nhúc nhích ngón tay, âm thầm liếc trong bụng, đang định rút tay về, tìm một bàn trống để ngồi ăn cơm thì nghe thấy câu cuối cùng nói:

[Còn đang nghĩ nếu lúc đó anh biết em, có lẽ câu chuyện của chúng ta sẽ bắt đầu sớm hơn.]

Sớm hơn.

Sẽ không để em ngày nào cũng cẩn thận đeo găng tay xong mới có thể ra ngoài.

Sẽ không để em ở trong thế giới "giả tạo" này, ngay cả chút chân thật cũng không tìm thấy.

Quý Minh Nhuệ gọi cơm xong ngồi cùng bàn với nhóm Trì Thanh. Anh ta đang ăn cơm, muốn nói nhưng lại thôi, cuối cùng vẫn hỏi Trì Thanh một câu: "Ông nóng lắm hả?"

Anh ta thấy mặt Trì Thanh rất đỏ: "… Tuy gần đây nhiệt độ có tăng lên, nhưng cũng không nóng đến mức đó đâu nhỉ?"

Trì Thanh mặt lạnh lùng nói: "Mặc nhiều."

Quý Minh Nhuệ: "Cũng không nhiều mà."

Tên này cứ muốn cãi lại.

Đều là người trưởng thành, có cần phải tra cùng hỏi tận như này không?

Trì Thanh: "Ông có thời gian quan tâm tôi nóng hay không, chi bằng nghĩ thêm về vụ án đi." Anh hỏi từng chữ một, "Bắt được hung thủ chưa?"

"Viết xong hồ sơ gửi lên trên chưa? À, còn vụ hỏa hoạn hôm qua, tra rõ ràng chưa?"

"…" Đều chưa xong.

Khương Vũ ngồi bên cạnh Quý Minh Nhuệ gật đầu: "Đúng thế, Nhuệ, vụ án quan trọng."

Nhắc đến vụ hỏa hoạn, Tô Hiểu Lan thuận thế chuyển chủ đề: "Nói đến vụ hỏa hoạn đó, cũng kỳ lạ ghê đó. Tôi nghe người phụ trạch nói, đến giờ vẫn chưa tìm thấy manh mối gì."

"Thân phận người chết thì sao?"

"Vẫn đang tra."

Trì Thanh không nghiêm túc nghe bọn họ đang nói gì, khó khăn lắm anh mới đè nhiệt độ vừa rồi bị Giải Lâm gây ra, nhưng câu nói ấy nãy giờ vẫn chưa rời khỏi bên tai.

Nhóm người Quý Minh Nhuệ đang nói, bên cạnh có cảnh sát bưng khay cơm đi ngang qua, chào hỏi với bọn họ.

Sau khi gặp Giải Lâm, âm thanh bên cạnh Trì Thanh đã trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều.

Những cũng trở nên huyên náo hơn.

Trước đây đừng nói là ăn cơm ở nhà ăn công cộng, chỉ học trên lớp thôi anh cũng đã muốn ngồi một mình một chỗ, cách một tấm kính để học.

Lần đầu tiên ngồi ở đây vừa ăn vừa tám chuyện.

Quý Minh Nhuệ vẫy tay với người cảnh sát kia, sau đó lại tiếp tục chủ đề hỏa hoạn: "Lửa cháy dữ quá, thay đổi hoàn toàn, thiêu cháy như hòn than vậy, ốp điện thoại cũng bị cháy đen…"

Trì Thanh tóm được ba chữ "ốp điện thoại".

Giải Lâm gắp tôm trong chén cho anh, khẽ hỏi: "Sao thế?"

Trì Thanh: "Hôm qua lúc xem phim… chẳng phải anh vẫn luôn hỏi em vì sao vẫn luôn nhìn tấm ảnh kia sao?"

"Lúc đó em thấy tấm ảnh này có chỗ nào đó là lạ, bây giờ nhớ ra rồi, là ốp điện thoại."

"Ốp điện thoại?"

Trì Thanh nhớ đến tấm ảnh hiện trường kia.

Trên ốp điện thoại cháy đen ở bên cạnh người chết có in một hình vẽ gồ lên, bởi vì đã phai màu, lại chịu nhiệt nên hình dạng cũng

khác với trước đó. Vậy nên anh không nhớ ra ngay, chỉ cảm thấy chỗ nào đó kỳ lạ.

Một lát sau, Trì Thanh nói: "Ảnh trên ốp điện thoại của người chết, em từng nhìn thấy."

Người dạo này Trì Thanh gặp chỉ có vài người.

Anh nói xong, Giải Lâm lập tức nhận ra là ai: "Em nói là…"

Hai người họ đều hiểu, những người khác thì nghe không hiểu: "Ai hả?"

—

—

Cùng lúc đó giờ nghỉ trưa, Nhậm Cầm lén chạy qua cửa hàng tiện lợi ở bên cạnh để tìm Dụ Lam tám chuyện.

"Chào mừng quý khách!" Bên trong có một nữ sinh hơi mập cười nói.

Người đứng ở quầy thu ngân rõ ràng không phải Dụ Lam.

Nhậm Cầm: "Xin chào, hôm nay Dụ Lam không có ca trực sao?"

Nụ cười của cô gái hơi mập tắt ngúm, sắc mặt không tốt nói: "… Cô tìm cô ấy à?"

"Cũng không biết cô ấy bị gì. Hôm nay vốn dĩ là ca trực của cô ấy, cuối cùng đến giờ mở cửa buổi sáng chẳng thấy đến, lại không liên lạc được. Cửa hàng trưởng tạm thời gọi tôi về làm thay, hôm nay tôi vốn còn hẹn người…"

Cô gái cằn nhằn một hồi, vốn dĩ là ngày nghỉ của cô nhưng lại bị kéo

đến làm việc, khó tránh thấy không vui.

Cô nói xong lại hỏi Nhậm Cầm: "Cô là bạn của cô ấy à? Vậy cô liên lạc với cô ấy được không?"

Nhậm Cầm thấy hơi kỳ lạ, cô lắc đầu: "Tôi gửi tin nhắn cho cô ấy, hôm nay vẫn chưa trả lời nữa nên tôi mới qua đây xem."

Nhậm Cầm nói xong, ánh mắt nhìn trúng ốp điện thoại của cô gái hơi mập: "Ế, ốp điện thoại này của cô rất giống với cái của Lam Lam."

Dụ Lam thông minh khéo tay, ốp điện thoại là cô dùng đất sét làm ra, tự nặn cho ốp điện thoại tự làm của mình một chú gấu màu vàng sống động. Trước đây Dụ Lam từng nói, bỏ đất sét vào trong lò nướng làm nóng lên sau đó lấy ra thì cảm giác khá giống với ốp mua ngoài tiệm.

Cô gái hơi mập nói: "Ốp điện thoại này là trước đây cô ấy tặng tôi."

Nhậm Cầm nhìn cái ốp làm từ đất sét kia một hồi: "Lần sau tôi cũng muốn cô ấy tặng tôi một cái."

—

"Dụ Lam."

Sau khi nói ra cái tên này Trì Thanh lại giải thích: "Mấy ngày trước từng gặp, cô ấy đến nhà tôi đón mèo."

Trước đây Quý Minh Nhuệ từng nói con mèo này xui xẻo tám kiếp mới rơi vào trong tay Trì Thanh.

Không ngờ chuyển đến nhà mới chưa bao lâu thì chủ nhân mới lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Quý Minh Nhuệ chợt đứng bật dậy, móc điện thoại ra gọi điện cho người phụ trách vụ án hỏa hoạn. Trước khi điện thoại được kết nối, anh ta hỏi lại lần nữa: "Ông chắc là cô ấy sao? Lan nào cơ, hoa lan à?"

"Lam, ghép từ hai chữ sơn phong." (*Lan mà Quý Minh Nhuệ nói là 兰 đọc giống với Lan 岚, đều là lán)

Sau khi có nhân vật mục tiêu thì làm nghiệm chứng thân phận người chết tiện hơn nhiều.

Trong lúc Quý Minh Nhuệ gọi điện thoại, Giải Lâm lại chợt đặt đũa xuống.

"Em nghĩ… thành phố Hoa Nam chúng ta có nhiều người họ Dụ không?"

"Học sinh lớp 10a1 kia cũng họ Dụ. Nếu như anh nhớ không lầm, có phải cậu ta tên Dụ Dương không?"

—

Buổi trưa, trong trường có rất nhiều học sinh ra ngoài ăn cơm. Cảnh sát vẫn đi theo hai nam sinh có thể có liên quan đến vụ án.

Bách Chí Hành thấy phiền không chịu được: "Chẳng phải nói là tôi nói cho mấy chú biết thì mấy chú sẽ không đi theo tôi nữa sao? Cảnh sát sao cũng lừa gạt vậy?"

Cảnh sát ngầm: "Trong vài tình huống cần thiết, có thể áp dụng vài mánh khóe đặc biệt."

Bách Chí Hành: "…"

Hai người đi dọc theo con đường nhỏ ngoài trường, vào một quán

net.

Cảnh sát ngầm: "Cậu lại trốn học à?"

Bách Chí Hành: "Không còn chỗ nào đi, đi học thì nhàm chán. Tuy bây giờ quán nét cũng không còn thú vị nhưng trong hai cái tệ thì lên mạng vẫn tốt hơn.

Cảnh sát ngầm: "…"

Một bên khác, cảnh sát đi theo Dụ Dương có tâm trạng khá tốt.

Dụ Dương mở miệng là gọi chú cảnh sát: "Chú cảnh sát, buổi trưa mấy chú giải quyết thế nào? Nếu chú cứ phải đi theo cháu như này, giờ cháu tìm quán ăn rồi chúng ta cùng ăn nhé?"

Cảnh sát mỉm cười, trong lòng thích thằng nhóc này: "Không sao, chúng ta ăn chút bánh mì là được. Chẳng phải cháu còn phải về nhà xem chị cháu sao? Cháu nói cô bé ấy mãi không trả lời tin nhắn của cháu. Giờ nghỉ buổi trưa chỉ có nửa tiếng, cháu vẫn nên mau về nhà đi. Với lại, chú cũng không đói lắm."

Tiết buổi sáng cuối cùng của Dụ Dương là môn thể dục, bởi vì chơi bóng rổ ra mồ hôi nên thay bộ quần áo khác, tướng mạo sáng sủa: "Vâng, vậy thì vất vả cho chú rồi."

"Chị cháu bao nhiêu tuổi?"

"Chị ấy lớn hơn cháu ba tuổi."

"…"

Hai người vừa đi vừa nói, sau khi bước xuống xe buýt, đi qua một con đường thì tới tiểu khu Dụ Dương ở.

Dụ Dương về đến nhà, bật đèn lên gọi: "Chị ơi?"

Cậu ta lại mở cửa phòng ngủ gọi một tiếng: "Chị? Chị ơi, chị có nhà không?"

Nhưng trong căn phòng trống rỗng chẳng có một ai. Cái chăn màu nhạt được gấp gọn gàng, không có dấu vết có người từng ngủ. Mỹ phẩm bày lung tung trên bàn trang điểm.

Chỉ có một con mèo bước ra từ dưới bàn trang điểm, khẽ kêu vài tiếng "meo".

Khay cơm của nó trống không, không có ai đổ thức ăn cho nó.

Dụ Dương đứng ở cửa phòng, cảm thấy mí mắt phải nháy không kiểm soát được.

Chương 106: C106: Váy dài

Dịch: LTLT

Bữa cơm trưa này chẳng có ai ăn xong. Quý Minh Nhuệ là người nhận ra đầu tiên, anh ta lập tức cố sức lùa một miếng cơm lớn, sau đó cầm điện thoại và chìa khóa trên bàn chạy ra ngoài nhà ăn: "!@#$%…!$!"

Trong miệng anh ta nhét cơm quá đầy, không ai nghe rõ anh ta đang nói gì.

Khương Vũ và Tô Hiểu Lan theo sát đằng sau: "Ông có thể nuốt cơm xuống rồi nói không?"

"*…%@!"

Giải Lâm thong thả đi cuối hàng ngũ, hỏi Trì Thanh: "Cậu ta đang nói gì thế?"

Trì Thanh khó khăn nói: "Dù em biết đọc suy nghĩ nhưng cũng khó mà đọc được vài ngôn ngữ phi nhân loại."

Quý Minh Nhuệ chạy hơn hai trăm mét mới nói rõ ràng được, anh ta nói bằng tiếng người: "Tôi nói là tôi nhớ ra rồi. Trong hồ sơ của Dụ Dương có viết cậu ta còn có một người chị!"

"… Chị cậu ta cùng họ với cậu ta, với lại là một người câm."

Trong phòng họp, cạnh vách tường có dựng một tấm bảng lớn màu

trắng, trên bảng dán ảnh chân dung của tất cả những người liên quan đến vụ án.

Trên cùng là thẻ học sinh bản sao chép của ba người chết.

Bắt đầu từ ba người chết, xuống phía dưới dùng bản đồ hình cây phân loại những người có liên quan đến bọn họ, Dụ Dương nằm trong những người này.

Trên thẻ học sinh của Dụ Dương, dáng vẻ thiếu niên nghiêm chỉnh, gọn gàng sáng sủa, lúc cười còn có lúm đồng tiền nhàn nhạt.

Nói thật, trong cả vụ án này Dụ Dương chẳng có gì nổi bật.

Từ học kỳ hai năm lớp 10, cậu ta với ba người chết đã không còn qua lại nữa.

Thành tích tốt, tính cách tốt.

Học sinh lớp 10a1 trước đây khi nhắc đến cậu ta đều nói cậu ta rất được mọi người yêu mến, ngay cả giáo viên cũng không ngừng khen ngợi cậu ta.

Nếu như đây là một vụ giết người báo thù thì cậu ta hoàn toàn không phù hợp với đặc điểm bị hại.

Không bao lâu, một cảnh sát cầm một tập hồ sơ vội vã mở cửa bước vào: "Có kết quả kiểm nghiệm rồi, người chết quả thực là người mà mấy cậu nói."

"Dụ Lam, chính là cô ấy, kết quả xét nghiệm ADN trùng khớp."

Không ai ngờ đến, vụ án hỏa hoạn giao cho nhóm khác điều tra trông như một vụ án độc lập lại dùng cách thức này liên kết với vụ án Hoằng Hải trong tay bọn họ.

Advertisement

“Xem ra, vụ hỏa hoạn có liên quan đến vụ án này.” Giải Lâm cầm tập hồ sơ đó. Trang đầu tiên của hồ sơ, đôi mắt vừa quen thuộc vừa long lanh trong ảnh nhìn thẳng vào hắn, “… Nhưng vì sao người xảy ra chuyện không phải Dụ Dương mà lại là cô ấy?”

Trên sơ đồ mối quan hệ, sơ đồ hình cây phức tạp rối rắm lại quẹt ra một nhánh. Bên cạnh Dụ Dương có đường liên kết với tấm ảnh của Dụ Lam.

Bên trên ghi chú hai chữ “hỏa hoạn”.

Tấm ảnh của Dụ Lam được chụp rất đẹp, không khác mấy với người thật, cô gái trong ảnh mỉm cười thật khẽ.

Trì Thanh đối chiếu gương mặt trong ảnh với nữ sinh hôm đó mở cửa, dịu dàng vươn tay xoa mèo. Hai gương mặt vượt thời gian và không gian chồng lên nhau, nhưng anh khó mà đối ứng gương mặt này với gương mặt người đã cháy đen trong bức ảnh sự cố kia.

Anh nhớ rõ, hôm đó lúc anh sờ con mèo, Dụ Lam nhìn anh mỉm cười, đôi mắt cong lên.

Nghĩ kỹ thì Dụ Lam và Dụ Dương trông rất giống, Dụ Dương cũng có một đôi mắt to. Chỉ là cảm giác mà hai người mang đến cho người khác lại không giống nhau, Dụ Lam dịu dàng còn Dụ Dương thì rạng rỡ.

Suy nghĩ của Trì Thanh cũng nằm ở vấn đề này: “Vì sao lại là cô ấy?”

Quý Minh Nhuệ sầm mặt nói: “Câu hỏi này có lẽ phải hỏi Dụ Dương.”

—

Dụ Dương về nhà không thấy Dụ Lam đâu, đang chuẩn bị gọi lại mấy cuộc cho Dụ Lam thử xem, nhưng vừa mới mở điện thoại thì nhận được một cuộc gọi, không thèm quan tâm việc xin giáo viên nghỉ, cậu ta bắt xe đi đến đồn cảnh sát.

Trên đường đi, trong đầu cậu ta đều đang nghĩ "không thể nào", "không phải đâu".

Chị mình đang đi làm, có lẽ hôm nay chị ấy đang đi làm.

Nhất định là hiểu lầm.

Chắc chắn là hiểu lầm, bọn họ nhận sai người rồi. Chắc chị mình chỉ hết pin điện thoại mới không liên lạc được, chị ấy nhất định đã đến nhà bạn rồi.

Lúc xuống xe, Dụ Dương mở cửa xe hai lần, lần thứ ba tay run run mới mở cửa xe ra được.

Cậu ta ngơ ngác mở cửa nhà xác, loáng thoáng nghe thấy rất nhiều âm thanh hỗn loạn ồn ào, bên tai có người nói với cậu ta: "Cậu chuẩn bị tâm lý…"

Vải trắng được mở ra.

Dù cậu ta không muốn thừa nhận, dù xác chết này đã bị cháy đến mức không thể nhìn ra được gì, nhưng có đôi khi máu mủ là một thứ rất thần kỳ, vào khoảnh khắc vải trắng được vén ra, cậu ta cảm nhận được trái tim mình đập thật mạnh, sau đó lồ ng ngực bắt đầu khó chịu, khó chịu đến nỗi khiến cậu ta không thở được.

Trên khay sắt lạnh băng đặt một đống đồ được niêm phong trong túi ni lông, có một mảnh vải quần áo bị cháy rụi, và cả một cái ốp điện thoại bị cháy chỉ còn lại một nửa, điện thoại đã không thể sử dụng, túi và cả son môi…

Dụ Dương ngây người tại chỗ.

Bỗng nhiên có người ở phía sau vỗ cậu ta một cái, đuôi mắt của người đàn ông nhướng lên, trên người không mặc đồng phục cảnh sát: "Những thứ này, có nhận ra không?"

Thì ra con người đến lúc này lại bình tĩnh đến bất ngờ: "Đây là chiếc váy chị cháu thích nhất, chị ấy để giành hơn hai tháng tiền lương để mua."

Dù tay Dụ Dương vẫn đang không ngừng run rẩy.

"Ốp điện thoại cũng là của chị ấy, chị ấy tự làm. Con gấu này còn là con gấu mà cháu giúp chị ấy lấy ra khỏi lò nướng…"

…

Dụ Dương nói đến đây cuối cùng cũng không thể tránh khỏi phải đối mặt với hiện thực tàn khốc này.

Cậu nghẹn ngào hỏi: "Chị ấy… bị thiêu chết sao ạ?"

Vào những lúc như này, có lẽ sẽ có người nói cụ thể tình huống vụ cháy lại cho cậu ta. Trong nhà xác rơi vào im lặng, cuối cùng vẫn là Trì Thanh không mang bất cứ tình cảm gì mở miệng: "Vụ cháy do dây điện gây ra, lúc được phát hiện cửa bị khóa trái. Lửa rất to, khi lính cứu hỏa đến đã muộn rồi. Tình huống cụ thể còn đang điều tra."

Dụ Dương cảm thấy nền gạch dưới chân giống như đang xoay tròn.

Lúc này, đáng lẽ cậu ta giống như trước đây, ngồi học trên lớp.

Chị gái cậu ta cũng giống như bình thường, làm việc ở cửa hàng, sẽ gửi tin nhắn hỏi cậu ta hôm nay như thế nào, bảo cậu ta ngoan ngoãn học.

Cảnh tượng trước mắt giống như một cơn ác mộng, khiến cậu ta như rơi vào hầm băng.

Khiến cậu ta hoàn hồn thoát khỏi hầm băng là một đôi găng tay màu đen đập vào mắt cậu ta. Trong tay của chủ nhân đôi găng tay cầm một bịch khăn giấy, xem ra anh ta có thói quen mang theo khăn giấy: "Cầm."

Bây giờ Dụ Dương mới phát hiện, thì ra mình đã khóc rồi.

Hình ảnh trước mắt cũng đã sớm trở nên mơ hồ không rõ ràng.

Vốn dĩ Trì Thanh sẽ không làm hành động mà bản thân anh thấy rất dư thừa.

Người khác khóc hay không sẽ không gây ra bất cứ dao động cảm xúc nào cho anh.

Nhưng bây giờ anh lại đưa khăn giấy "quý giá" không gì sánh bằng trong túi mình đưa cho đối phương.

Có lẽ là lông mèo hôm đó quá mềm mại.

Có lẽ là ánh mắt hôm đó của Dụ Lam quá dịu dàng.

…

Trì Thanh không nghĩ nhiều, anh hỏi một vấn đề đã muốn hỏi rất lâu rồi: "Chắc chị gái cậu có bạn trai đúng không?"

Dụ Dương lau nước mắt: "Gì ạ?"

"Không có." Dụ Dương lắc đầu, không hiểu vì sao Trì Thanh lại hỏi như thế, "Chị cháu vì không nói chuyện được, vẫn luôn không dám

giao tiếp với mọi người, chưa học xong cao đẳng đã đi làm rồi. Ba mẹ mất sớm, đều do chị nuôi cháu… Chị ấy nghĩ tình huống của mình không thích hợp yêu đương, chưa từng có người yêu."

Đôi mày nhỏ dài của Trì Thanh hơi nhíu lại.

"Ngay cả người thích cũng không có sao?"

"Không ạ, chưa từng nghe chị cháu nhắc đến."

Dụ Lam là một cô gái rất đơn giản, từ trước đến nay có trở ngại giao lưu với thế giới bên ngoài nên trong tiềm thức sẽ tự ti, thậm chí nhát gan. Dù cô ấy có biểu hiện điềm đạm thế nào đi nữa cũng không thể thay đổi được bình thường đi đến đâu cũng chỉ là một mạng nhỏ không đáng nhắc đến.

Thực ra cô không lớn hơn Dụ Dương bao nhiêu, năm nay mới 23 tuổi, đã đi làm vài năm.

Gia đình họ Dụ không giàu có, sau khi ba Dụ bất ngờ qua đời, trong nhà chỉ còn lại một căn hộ và chút ít tiền tiết kiệm. Dụ Lam bèn đi làm sớm.

Dụ Lam rất xinh, đôi mắt to rất dễ khiến người khác có thiện cảm. Không phải chưa từng có ai theo đuổi, chỉ là khi cô xấu hổ mỉm cười làm thủ ngữ, những người đó đều do dự, vốn dĩ tay muốn thêm weixin lại rụt về, cuối cùng chỉ nói: "… Thanh toán đi.". Chap mới luôn có tại # trùmtr uyện . V #

Dụ Lam cũng không để ý, cô từng nói với Dụ Dương, tạm thời mình không muốn yêu đương, chỉ mong cậu ta có thể sống tốt, đến lúc đó thi đậu trường đại học lý tưởng.

Dụ Dương nói: "Nếu chị cháu có bạn trai, không thể nào cháu không biết… Vì sao chú lại hỏi như thế?"

"Bởi vì cô ấy cố tình mặc chiếc váy mình thích nhất, cũng không tìm thấy dấu vết áo khoác từ xác chết, chứng tỏ cô ấy chỉ mặc chiếc váy này ra ngoài."

Trì Thanh bình tĩnh nhìn lướt qua quần áo của những người trong phòng: "Thời tiết lúc này vẫn chưa ấm đến mức mặc váy."

"Với lại tòa nhà xảy ra chuyện rất gần rạp chiếu phim."

Những người có mặt trong phòng.

Có người sợ lạnh mặc áo khoác dày, thậm chí Tô Hiểu Lan còn mặc thêm quần thun lót. Khương Vũ vén áo khoác đồng phục trên người mình lên, nhìn áo trong giữ ấm màu đỏ thẫm trong quần áo của mình.

Quý Minh Nhuệ: "Màu áo trong của ông chói lóa ghê."

Khương Vũ giải thích: "Năm nay là năm tuổi của tôi." (*Bên Trung có tục đến năm tuổi mặc đồ màu đỏ để tăng may mắn, tránh vận xui)

"…"

Tóm lại dù là nam hay nữ, bọn họ đều mặc rất dày.

Tuy nhiệt độ đã ấm lại, nhưng dù sao vẫn chưa chính thức vào mùa xuân, chỉ mặc một chiếc váy ra ngoài nhất định sẽ lạnh chết.

Trì Thanh với Giải Lâm là hai người không sợ lạnh nhất trong phòng, hai người vẫn đang trong thời kỳ yêu đương nồng nhiệt, trước khi ra ngoài vẫn lựa quần áo, thậm chí tỉnh bơ thăm dò đối phương sẽ mặc màu gì.

Hôm nay hai người mặc giống như hắc bạch song sát, Trì Thanh hiếm khi mặc một chiếc áo len màu trắng, nhưng không thể khiến cả

người anh trông ấm lên, ngược lại còn lạnh giống như một nắm tuyết.

Cái áo này mới mua.

Vì lần nào đó Giải Lâm vô tình nói: "Quần áo của em đều màu đen à? Không có kiểu khác sao?"

Tối hôm đó, Trì Thanh ma xui quỷ khiến mở ứng dụng bán hàng online, xem áo len và áo khoác màu khác một lúc lâu.

Quý Minh Nhuệ ngoại trừ cảm thán áo trong chói mắt của Khương Vũ còn cảm thán sức quan sát nhạy cảm của Trì Thanh: "Tôi quen biết ông lâu như thế… Cuối cùng cũng có một lần ông thông qua chứng cứ, quan sát được bản chất."

Trì Thanh là kiểu có thể tìm ra sự liên quan của tất cả manh mối, nhưng vẫn không biết gì về quan hệ giữa hai con người.

Nếu như là trước đây, Trì Thanh cùng lắm chỉ có thể chú ý đến chi tiết "trời lạnh như này lại mặc ít", nhưng tuyệt đối sẽ không có nửa câu sau, dù có cũng rất có thể là: À, có lẽ cô ấy không sợ lạnh.

Mà Dụ Dương sửng sốt, ở bên cạnh tiêu hóa lời nói của Trì Thanh rất lâu.

Cuối cùng cậu ta nói: "Chị cháu thật sự không có bạn trai. Xung quanh chị ấy hoàn toàn không có nam sinh nào, nhưng… bộ phim chiếu hôm đó đúng thật là chị ấy đã mong chờ rất lâu."

Chương 107: C107: Mối liên hệ

Dịch: LTLT

"Yêu đương? Chưa từng nghe thấy cô ấy nói." Cô gái hơi mập ở cửa hàng tiện lợi đối mặt với cảnh sát mở cửa bước vào, mặt ngây ra.

"Không có đâu… Tôi cũng không rõ lắm, chưa từng nghe cô ấy nói mình có bạn trai."

Sắp chạng vạng, Nhậm Cầm đang chuẩn bị tan làm cũng ngây ra.

Cô nhìn hai người hàng xóm lầu trên mở cửa vào cuối cùng, trong lòng xuất hiện một suy đoán. Cô siết khăn lau, hỏi: "Có phải… cô ấy… xảy ra chuyện rồi không?"

Đối với Nhậm Cầm mà nói, đây không phải lần đầu tiên cô vào đồn cảnh sát.

Hai lần trải nghiệm đều không tốt lắm.

Bởi vì không ai biết rõ hơn cô, ngồi trên chiếc ghế làm từ loại gỗ bình thường này có nghĩa là có người chết. Cô đè nhịp tim đang đập nhanh quá mức lại: "Bởi vì không tiện giao lưu, bình thường Lam Lam cũng không nói nhiều. Có đôi khi tôi với cô ấy nói chuyện đều phải dựa vào gõ chữ, cô ấy sẽ gõ những gì muốn nói ở ghi chú trong điện thoại."

"Cô ấy là một cô gái rất đơn giản, cũng là người bạn thân đầu tiên tôi quen kể từ khi tôi đến thành phố Hoa Nam."

“Hôm qua cô ấy xin nghỉ, cô ấy từng nói với tôi là muốn đi xem phim, biểu hiện vô cùng vui vẻ. Bộ phim đó cách mấy năm mới chiếu lại, cô ấy giống hệt những người mê phim điện ảnh khác, vẫn đang chờ.”

Vòng bạn bè của Dụ Lam rất đơn giản, bạn bè, đồng nghiệp, em trai, hỏi một vòng thế mà không ai biết hôm đó cô ấy có hẹn với ai.

Người thần bí kia giấu kín tung tích của mình.

Cái chết của Dụ Lam khiến vụ án vốn đã khó đoán được hung thủ càng trở nên phức tạp hơn.

Nếu như không phải Dụ Lam có quan hệ với Dụ Dương thì không ai nghĩ rằng vụ án này có gì liên quan đến vụ án Hoằng Hải.

Cũng có nhóm cảnh sát khác đưa ra ý kiến trái chiều về việc này: “Dù người chết ở vụ hỏa hoạn là chị gái của học sinh Hoằng Hải cũng không thể chứng tỏ rằng có liên quan đến vụ án Hoằng Hải đúng không? Nghĩ thế nào thì bọn họ cũng không có quan hệ cần thiết gì, không có chứng cứ xác thực. Đây chỉ là suy đoán chủ quan của mấy cậu!”

Lúc này trời đã khuya.

Sau một ngày bận rộn, Trì Thanh và Giải Lâm chuẩn bị đi về.

Bên ngoài gió lớn, tiếng gió kêu không ngừng.

Giải Lâm khoác chiếc áo khoác của mình lên vai Trì Thanh, lúc mở cửa thì nghe thấy câu này, bàn tay đặt trên cánh cửa kính của Giải Lâm khựng lại.

Hắn có ấn tượng với người cảnh sát này.

Hội nghị bàn tròn trước đây, lúc thảo luận có thể cho hắn về lại tổng cục hay không, hắn ta là người đầu tiên không đồng ý.

"Điều tra vụ án không phải dựa vào cảm giác, dù cậu có thể suy đoán được tâm lý của hung thủ đi nữa…"

Cảnh sát nói đến đây thì ngừng lại, rồi nói tiếp: "Tóm lại, không có chứng cứ, thậm chí hung thủ còn không có động cơ giết người. Đặc trưng của người chết cũng không giống gì cả. Tôi cho rằng, vụ án hỏa hoạn chỉ là sự cố ngoài ý muốn, không nên cùng điều tra."

Tô Hiểu Lan bên cạnh thấy chủ đề này không đúng lắm, kéo tay áo cảnh sát: "Muộn lắm rồi, tan làm thôi, có chuyện gì ngày mai lại nói."

Lúc quay đầu lại, Giải Lâm đã điều chỉnh xong biểu cảm trên mặt. Bình thường biểu cảm của hắn không khác gì hết. Trì Thanh phát hiện người này khác hẳn ngoại trừ lúc hắn ở trước mặt mình. Bình thường dù là chào hỏi với người khác hay là bò từ gầm giường ra đối mặt với hung thủ, thậm chí là lúc đạp chân ga thì hắn đều có biểu cảm giống nhau. Hắn luôn mỉm cười, chân mày hơi nhướng lên.

"Ai nói không có chứng cứ?" Giải Lâm cười nói.

Vào lúc tất cả mọi người đều sửng sốt, Giải Lâm chỉ mấy tấm ảnh của các nhân vật liên quan trên tường. Hắn lần lượt chỉ vào Vương Viễn, Cận Hồng Bác, Mã Huy và Dụ Lam: "'"Cuộc hẹn" chính là đặc trưng chung của những người chết."

"… Cuộc hẹn?"

"Trước khi chết, kiểu tóc của Vương Viễn là mới cạo; Cận Hồng Bác đêm khuya bước ra khỏi quán net cố ý mua một thanh kẹo cao su." Giải Lâm nói, "Còn Mã Huy, cậu ta ở trong nhà vệ sinh muốn thay bộ đồng phục ra, bên trong cậu ta còn mặc một bộ quần áo."

Lúc Mã Huy được phát hiện trong nhà vệ sinh, quần tuột một nửa, bên trong còn mặt một cái quần đùi màu đen.

Chỉ là khi ấy tất cả mọi người đều nghĩ rằng là vì trời lạnh nên mới mặc hai lớp, không có đặc biệt để ý đến.

"Dụ Lam thì càng không cần nói, vừa nhìn đã biết có hẹn, mặc chiếc váy sẽ chịu lạnh, còn mang son môi để dặm lại. Đây chính là mối liên hệ thật sự giữa bọn họ. Bọn họ đều bị người hẹn ra giế t chết."

Theo lời nói miêu tả sơ sài của Giải Lâm.

Trước mặt của mọi người xuất hiện vài hình ảnh bị cắt, mỗi một người chết đều chiếm một ô trong đó.

Chuông tan học vang lên, Vương Viễn sờ kiểu tóc mới, né các bạn học khác đi về phía rừng cây nhỏ.

Mã Huy ở lại đến rất muộn, chờ những người khác đi hết rồi, một mình đi đến nhà vệ sinh thay quần áo đến chỗ hẹn.

Cận Hồng Bác ở quán net, nhàm chán chơi game, lúc nào cũng chú ý đến thời gian ở dưới góc phải màn hình, sau đó vào một lúc nào đấy, cậu ta tháo tai nghe, đứng lên đến quầy tiếp tân mua một thanh kẹo cao su, rồi đi ra ngoài.

…

Cuối cùng là Dụ Lam.

Cô gái tràn đầy mong đợi, đến tòa nhà gần rạp chiếu phim.

Là ai, dùng thủ đoạn nào dụ tất cả bọn họ ra ngoài?

Lúc nói, Giải Lâm không biểu lộ ra cảm xúc khác, Trì Thanh cũng

không tháo găng tay ra chạm vào tay hắn, nhưng trực giác nói cho anh biết, có lẽ lúc này Giải Lâm không "nhã nhặn" như vẻ bề ngoài.

Dù sao thì lúc trước ở rạp phim, Giải Lâm cũng giống như hiện tại, mỉm cười bảo người bên cạnh cẩn thận, nhưng trong lòng lại nói một câu hơi độc ác.

Cho nên trên đường Giải Lâm đưa anh về, dù tốc độ xe giống hệt như lúc thường nhưng Trì Thanh vẫn cảm nhận được… tâm trạng của hắn không tốt.

Trì Thanh chưa bao giờ an ủi người khác, một lát sau anh hỏi: "Buổi tối anh muốn ăn gì, trong tủ lạnh nhà em còn mấy miếng sườn."

Tâm trạng của Giải Lâm không tốt thì không tốt nhưng lại không muốn ảnh hưởng đến Trì Thanh: "Không sao, về đặt đồ ăn ngoài là được."

"Dù sao em nấu ăn quá phiền phức." Giải Lâm nói, "Trước khi dùng thứ nào cũng phải khử khuẩn, còn phải lau một lượt."

Trì Thanh: "…"

Giải Lâm: "Chờ đến lúc ăn thì cũng sắp thành bữa khuya luôn."

Cuối cùng Giải Lâm tiễn anh vào nhà, cúi người lại gần Trì Thanh, lấy áo khoác trên vai Trì Thanh xuống, sau khi vắt lên khuỷu tay lại thuận thế cúi đầu, hôn lên trán Trì Thanh: "Ngủ sớm đi, ngủ ngon."

Trì Thanh dọn dẹp, tắm rửa xong, trước khi mở cửa phòng ngủ, anh rụt tay về.

Giải Lâm không mở đèn, ngồi trong phòng làm việc tối om.

Bản thân hắn cũng không nắm chắc được những cảm xúc đen tối đó

lúc nào sẽ cuồn cuộn dâng lên, lúc nào sẽ rút đi.

Sau khi khôi phục chức cố vấn, tiếng chất vấn xung quanh vẫn chưa từng ngớt.

Hắn đã quen một mình dính lấy bóng tối.

Lúc Giải Lâm từ từ khép mắt lại, hắn muốn thử quay về lúc giết người hung thủ sẽ mang cảm xúc thế nào, thì tiếng gõ cửa quen thuộc lại kéo hắn về hiện thực.

Sau khi gõ cửa xong, Trì Thanh nhập dãy mật mã quen thuộc, giống hệt hôm bắt cóc, anh mở cửa bước vào nhà: "Em vào đó."

Cũng chỉ có Trì Thanh thích ứng hoàn toàn với môi trường không mở đèn này, anh cũng không thấy có chỗ nào là lạ.

Anh bước theo lối đi, đến cửa phòng làm việc, cách một vùng bóng tối không nhìn rõ năm ngón tay, đối mắt với Giải Lâm một hồi.

Tuy xung quanh rất tối nhưng hai người vẫn có thể bắt được con ngươi của đối phương.

Một lát sau, Giải Lâm hỏi: "Sao lại qua đây?"

Trì Thanh lại tiến về trước mấy bước.

Giải Lâm ngửi thấy mùi sữa tắm trên người Trì Thanh truyền đến.

Hắn nghe thấy tiếng Trì Thanh nói: "Em đến… để thử lại."

Hai người đều biết rõ từ "thử" này chỉ chuyện gì.

Trì Thanh ở nhà mình ngủ không được, sau khi đổi chỗ càng không ngủ được.

Đối với anh, phòng của Giải Lâm vẫn còn hơi lạ lẫm.

Không ngủ được dễ làm những chuyện khác. Không biết từ lúc nào, ngón tay của Giải Lâm đã luồn vào trong áo của Trì Thanh, men theo xương sống gầy gò của anh chậm rãi bò lên.

Giải Lâm: "Nếu anh không ngủ được, em cũng không ngủ được… chi bằng anh giúp em chữa trị."

Trì Thanh: "Anh giúp em như này à?"

Giải Lâm làm vẻ đạo mạo nói: "Ừ, giúp em, em không thấy bây giờ em đã không còn cứng người nữa rồi sao?"

"…"

"Anh xuống dưới một chút nhé?"

Trì Thanh rất muốn kéo chăn lên, che kín mặt mình.

Chiếc nhẫn trên ngón tay Giải Lâm lạnh lẽo dính sát vào sau eo Trì Thanh, hoàn toàn trái ngược với nhiệt độ của ngón tay.

Giải Lâm cũng không ăn hiếp Trì Thanh nữa, một lát sau, hắn rụt tay về nói: "Đêm hôm em chạy qua đây chỉ là muốn thử với anh thôi à?"

Chóp mũi Trì Thanh chống lên mép chăn, Giải Lâm không hút thuốc, trên chăn là mùi bột giặt hòa lẫn một chút với mùi nước hoa mà hắn dùng hằng ngày, mềm mại giống như được ôm ấp: "Không phải, chỉ là thấy anh không vui lắm, không biết tại sao em cũng không vui."

Giải Lâm hơi sửng sốt.

Hắn rất chắc chắn từ lúc ở đồn cảnh sát đến bây giờ chưa chạm vào tay Trì Thanh.

Lần đầu tiên Trì Thanh giống như biết đọc suy nghĩ thật, lúc hắn đang ngạc nhiên thì lại bổ sung thêm: "Rõ ràng không chạm vào tay anh nhưng cảm thấy… bây giờ anh không vui."

Giải Lâm rất khó hình dung cảm giác hiện tại của mình như thế nào.

Một người không để ý đến tâm trạng của người khác, cũng không hiểu cảm xúc của người khác, bởi vì quan tâm nên đang cố gắng nắm bắt tâm trạng của hắn.

Giải Lâm nhìn vào mắt Trì Thanh, nói thầm còn nhìn nữa e rằng sẽ bị Trì Thanh hút vào. Thế là hắn chợt đưa tay lên, kéo chăn đang đắp trên sống mũi Trì Thanh lên trên chút nữa, che đi đôi mắt của Trì Thanh.

Hắn nói khẽ: "Cho em một cơ hội, bây giờ ngủ liền, nếu không thì tối nay rất có thể không ngủ được."

Lần này Trì Thanh nhắm mắt, gần nửa tiếng trôi qua thì ngủ rồi.

Hôm sau, hai người như thường lệ đến tổng cục điều tra vụ án. Thời tiết hôm nay khá tốt, chỉ là ra ngoài muộn một chút nên kẹt xe giờ cao điểm rất dữ dội. Dòng xe khó khăn lắm mới tản ra, lúc rẽ vào đường gần trường trung học Quang Viễn ba cây số, Trì Thanh nhìn thấy bên đường có một bóng dáng quen thuộc.

"Chờ chút." Trì Thanh nhìn kính chiếu hậu nói, "Đó có phải là cảnh sát Tô không?"

Tô Hiểu Lan đội nắng gắt, ở bên đường kiểm tra chiếc xe của mình. Tô Hiểu Bác ôm quyển sổ tay từ vựng tiếng Anh ngồi xổm trên lề đường: "Cô à, cháu sắp trễ giờ học rồi, xe có chạy được không?"

Tô Hiểu Lan: "Cháu gọi xe đi, chiếc xe này chắc hư hỏng phụ tùng rồi. Cô phải gọi điện bảo người đến kéo xe đi…"

Cô vừa dứt lời thì nghe thấy tiếng còi xe.

Xoay đầu lại, cửa xe bên hông dần dần hạ xuống, lộ ra gương mặt u ám: "Cần giúp không?"

Tô Hiểu Bác quen đường quen lối, ngồi lên xe.

Quyển sổ tay từ vựng tiếng Anh của cậu ta vẫn dừng ở trang đầu tiên.

Trì Thanh nghe đến nỗi tai cũng sắp mọc kén rồi: "Cậu có thể đổi trang khác học không?"

Tô Hiểu Bác: "Trang này cháu vẫn chưa học xong."

Trì Thanh rất tò mò: "Lúc cậu nhập học có từng đo chỉ số thông minh không?"

Tô Hiểu Bác: "…"

Trên đường đi, chiếc xe đi ngang qua một rạp chiếu phim gần trường.

Mặt tiền của rạp phim không lớn, bảng tuyên truyền bộ phim điện ảnh kinh điển chiếu lại được dựng ngay ở cổng.

Lời quảng bá của khán giả tự phát "đời này nhất định phải dẫn người mình thích xem một lần" được nhà sản xuất dùng theo, treo lên trên bảng .

Trì Thanh liếc nhìn.

Tô Hiểu Bác ở ghế sau lải nhải nói là mình học lệch chứ không phải ngu ngốc.

Trì Thanh: "Nếu như một người ngay cả bảng cửu chương còn không học thuộc nói với cậu rằng mình học lệch, chỉ hơi yếu môn Toán thôi, cậu thấy thế nào?"

Tô Hiểu Bác nghẹn họng, nói tiếp: "Chú không thể ví dụ như vậy, cháu học thuộc được 26 chữ cái tiếng Anh!"

Trì Thanh "à" một tiếng: "Trí thông minh của cậu rõ ràng rồi, đúng là không có gì cần phải kiểm tra."

Giải Lâm nghe bọn họ cãi nhau thấy rất buồn cười.

Khí thế của Tô Hiểu Bác xẹp xuống, nhưng vẫn lải nhải: "Cháu không học thuộc cũng có nguyên nhân mà. Dạo này cháu rất buồn, cháu chia tay bạn gái rồi."

Giải Lâm nhướng mày: "Cháu còn có bạn gái à, trường mấy cháu quản nghiêm như thế, giáo viên không bắt sao?"

Tô Hiểu Bác: "Đương nhiên không thể hẹn hò ở trường, là… chơi game trên mạng biết."

Cậu ta nói đến đây lại nói tiếp: "Chú không thể nói với cô cháu đó, đây là bí mật nhỏ giữa những người đàn ông chúng ta."

Tô Hiểu Bác lại than ngắn thở dài: "Bởi vì gần đây cháu bận học, không có thời gian nói chuyện với cô ấy. Tình cảm chúng cháu nhạt dần, mấy ngày trước lên mạng, cô ấy nói chia tay với cháu."

Tô Hiểu Bác lén yêu sớm nên mới luôn ôm điện thoại.

Từ sau khi tin đồn ác ma giết học sinh kém truyền ra ngoài, cậu ta tập trung học hành, nhưng lại không ngờ chịu nỗi khổ chia tay.

Buồn phiền của nam sinh cấp ba này cũng rất độc đáo.

Giải Lâm định trêu cậu ta vài câu, nhưng hắn lại chợt đạp thắng, dừng xe vào bên đường. Dường như hắn đã nghĩ ra gì đó: "… Yêu qua mạng?"

Chương 108: C108: Internet

Dịch: LTLT

Nhắc đến bạn gái cũ buộc phải chia tay vì chuyện học, Tô Hiểu Bác rất là đau khổ: "Haiz, yêu qua mạng thì sao, kỳ lạ lắm à? Giờ internet phát triển như thế, muốn quen biết một người không nhất thiết phải tiếp xúc ở thực tế. Lên mạng lướt một hồi làm gì đó cũng đều có thể quen bạn mới… Chẳng lẽ mấy chú kỳ thị yêu qua mạng sao?"

Khi Giải Lâm lặp lại ba chữ "yêu qua mạng", Trì Thanh đã biết hắn nghĩ gì rồi.

Cho đến giờ, bọn họ đều xác định hung thủ trong phạm vị trường học, nhưng lại quên mất một điều quan trọng nhất.

Hung thủ chưa chắc là người trong Hoằng Hải.

Nói cách khác, hung thủ hoàn toàn có thể thông qua những cách khác để làm quen với người chết.

Cái chết của Dụ Lam là một ví dụ.

Dụ Lam cách trường học quá xa, dù thân phận của cô là chị gái của Dụ Dương. Một cô gái bình thường có nghĩ thế nào đi nữa cũng sẽ không tranh chấp với người khác, không có lý do bị giết.

Với lại, hôm đó lúc tra hỏi Dụ Dương, bọn họ đã tiến hành đoạn đối thoại như này:

“Chị cháu biết bạn cùng lớp của cháu không? Hoặc là bạn cùng lớp trước đây.”

“Chị cháu không quen bạn của cháu. Dĩ nhiên, cháu cực kỳ chắc chắn. Chị cháu giao tiếp với người khác rất khó khăn, nên ngoại trừ lúc làm việc, những thời gian khác chị ấy đều cố hết sức tránh tiếp xúc với người khác. Cháu thường đùa, trêu chị ấy là “sợ xã hội”.”

“Vậy bình thường nếu có bạn học đến nhà cháu thì sao?”

“Chị cháu sẽ dọn dẹp nhà cửa trước, sau đó đến nhà sách đọc sách, chờ bạn cháu đi rồi chị ấy mới về lại.”

“Mấy chú quê mùa quá!”

Tô Hiểu Bác còn tưởng rằng bọn họ nghĩ yêu qua mạng rất kỳ lạ, cậu ta phải biện minh cho yêu qua mạng, lại nói tiếp: “Người có thể gặp xung quanh chỉ có chút xíu, chỉ là vì mọi người vừa vặn học cùng trường, hoặc là nhà ở cùng tiểu khu mà thôi. Nhưng trên mạng, chú có thể biết được người ở khắp mọi nơi, mở rộng phạm vi tìm kiếm duyên phận. Chẳng phải như thế sẽ gặp được tình yêu đích thực dễ hơn sao?”

Giải Lâm với Trì Thanh sống lâu rồi, không phải lúc nào cũng nói lời hay ý đẹp, thỉnh thoảng cũng nói một câu xấu tính: “Vậy là cháu không được yêu thích ở trường.”

Tô Hiểu Bác đỏ mặt: “Là chưa có gặp được! Chưa có gặp được!”

Giải Lâm: “Được thôi, tóm lại chú không hiểu những người lên mạng tìm người yêu như cháu lắm, dù sao thì người yêu chú không cần phải tìm trên mạng.”

Tô Hiểu Bác: “…”

Giải Lâm nói thầm, nhóc con này sao còn chưa nói tiếp: "Cháu không hỏi người yêu chú là ai à?"

"Cháu sắp trễ học rồi mấy chú." Tô Hiểu Bác không muốn tiếp tục chủ đề sỉ nhục này nữa, "Ngày mai cháu còn phải kiểm tra. Áp lực tâm lý của cháu đã rất lớn rồi, có thể đừng hủy hoại cháu nữa không? Cháu nghĩ có lẽ lần này cháu vẫn đứng chót."

Trì Thanh: "Cậu có thể tự tin vào mình thêm chút nữa. Với trình độ học không thuộc nổi trang đầu tiên của quyển sổ từ vựng tiếng anh này của cậu, không phải có lẽ mà là chắc chắn."

Tô Hiểu Bác không muốn ở trên chiếc xe này thêm một giây nào nữa.

Xe chạy đến cổng trường Quang Viễn.

Đồng phục của Quang Viễn khác với Hoằng Hải, đồng phục màu nhạt trông vô cùng tươi trẻ. Các em học sinh ngay ngắn trật tự đeo cặp sách bước vào trường.

Giải Lâm nhìn động tác hoảng hốt lén giấu điện thoại vào trong túi quần sau đó bước vào cổng trường của Tô Hiểu Bác, cửa xe chậm rãi kéo lên, không gian trong xe lập tức yên tĩnh.

Hắn phân tích: "Dụ Lam không giỏi nói chuyện với người khác."

"Bên trong cô ấy ít nhiều có tồn tại vài phần tự ti, tự ti bản thân không thể nói chuyện. Lúc gặp mặt bạn của em trai, cô ấy sợ ánh mắt khác thường, cũng sợ nếu như mình xuất hiện, người trong trường sẽ nảy sinh bàn tán về em trai mình." Dù sao thì tốc độ truyền mấy tin đồn nhạt nhẽo trong trường còn nhanh hơn cả internet, không cần chuyện lớn bao nhiêu chỉ một câu "ê, mấy người biết không, chị gái của Dụ Dương là một người câm" cũng đã truyền đi nhanh chóng trong khối rồi.

Trì Thanh theo đó đưa ra kết luận: "Vậy nên không thể làm quen với người trong trường Hoằng Hải."

Giải Lâm: "Hung thủ làm việc có thứ tự, không phải xúc động nhất thời giết người, cũng không phải kích động phạm tội, có thể giết liên tục vài người còn không để lại bất cứ manh mối nào, kẻ đó đã sắp xếp tỉ mỉ. Vả lại, nếu như hung thủ không phải Tưởng Y Vân, chứng tỏ kẻ đó vẫn luôn dẫn dắt nghi ngờ về phía Tưởng Y Vân. Nếu đã như thế, vì sao kẻ đó lại phải động vào Dụ Lam?"

Chuyện này không hợp logic.

Dụ Lam quả thực là nhân vật liên quan "không phù hợp logic" nhất trong vụ án này.

…

Hai người đều nhận thức rõ ràng rằng, điểm trông như không hợp logic này có lẽ cũng là sơ hở lớn nhất mà hung thủ để lại.

"Những vấn đề này chờ bắt được hung thủ thì biết ngay thôi. Nhưng Tô Hiểu Bác còn cung cấp một hướng suy nghĩ cho chúng ta. Vụ án này còn một chỗ phải điều tra." Cuối cùng, Giải Lâm nói, "Internet."

—

"Internet?"

Nghe thấy từ này, các thành viên khác của nhóm nhỏ đều sửng sốt.

Giải Lâm nhấc tay cởi hai nút tay áo, đi đến trước bảng trắng, khoanh vào mấy tấm ảnh hiện trường của vụ án: "Lúc mỗi người chết được phát hiện, trên người đều mang theo điện thoại, Vương Viễn, Cận Hồng Bác, Mã Huy, Dụ Lam."

“Trong cuộc sống hằng ngày, điện thoại quá phổ biến, gần như không có ai ra ngoài mà không mang theo điện thoại. Thế nên trước đây chúng ta mãi không chú ý đến. Nhưng nghĩ kỹ lại, ba học sinh này không nghe giảng, lúc học bài chỉ có thể chơi điện thoại, thế giới mạng của bọn họ phong phú hơn cuộc sống cấp ba bình thường nhiều.”

“Còn Dụ Lam thì sao?” Có người đặt câu hỏi.

Trì Thanh ngồi phía dưới, giọng lạnh lùng trả lời thay Giải Lâm: “Dụ Lam không nói chuyện được, bình thường cô ấy giao tiếp với người khác đều dựa vào gõ chữ.”

Nói đến đây, những người còn lại đã chợt hiểu ra.

Ngoại trừ đặc trưng “hẹn hò” thì bốn người bọn họ còn có một đặc trưng chung, đó chính là internet chiếm tỉ lệ rất lớn trong cuộc sống của bọn họ.

Bọn họ khác hẳn với tất cả những người ở đây. Đám người Quý Minh Nhuệ bận rộn làm việc, ngủ còn không đủ hoàn toàn không dư nhiều thời gian để lên mạng kết bạn.

Trì Thanh thì bắt đầu từ lúc cầm điện thoại, dù người quen hay không quen đều xử lý thành người dùng bị chặn.

Quý Minh Nhuệ cầm bút nói: “Nói như vậy… điện thoại quả thật rất quan trọng. Chúng ta phải tiến hành điều tra bạn trên mạng của bọn họ, xem thử có bạn chung hay không.”

Nhóm năm người nhanh chóng xin cấp trên, cầm chìa khóa phòng máy tính.

Trong phòng máy có ba dãy máy vi tính, bọn họ có thể trực tiếp bắt đầu tiến hành công việc điều tra.

Quý Minh Nhuệ, Giải Lâm và Trì Thanh phụ trách điều tra danh sách bạn bè, lúc điều tra chắc chắn không thể hỏi thẳng, phải tạo tài khoản phụ weliao, bình tĩnh thăm dò. Những người còn lại phụ trách quét game và các ứng dụng khác trong điện thoại.

Thông thường trong mạng xã hội, dù trước đây có quen biết ở đâu đi nữa, muốn phát triển thành bạn bè mạng lâu dài nhất định cuối cùng phải chuyển đến weliao.

Vậy nên nhiệm vụ của ba người họ nặng nhất.

Sau khi cầm tài khoản phụ được phân cho mình, Trì Thanh im lặng một hồi.

Vì để hạ thấp cảnh giác của đối phương, tài khoản phụ mà anh cầm là của con gái, ảnh đại diện tóc dài bồng bềnh, cột tuổi tác để 17 tuổi.

Cả một ngày, nhóm nhỏ bọn họ trở thành nhóm lướt mạng.

Quý Minh Nhuệ nhanh chóng thêm bạn với một người trong danh sách bạn bè của Vương Viễn, che giấu thân phận thật tám mười mấy phút: "Đệt, tên này là kẻ bán đáp án! Vương Viễn cũng là nhân tài đó, đã tốn tiền mua đáp án rồi mà thi vẫn tệ đến thế. Tên bán đáp án này nói đáp án hẳn bán chính xác trăm phần trăm, nhưng lúc Vương Viễn điền phiếu trả lời lại không điền theo thứ tự, làm xong còn chia cho những người khác, cuối cùng ba người đều lót đáy, còn tìm tên bán đáp án này cãi nhau một hồi. Tên bán đáp án vô cùng cạn lời."

Giải Lâm càng nhanh hơn, hẳn thong thả nấp sau máy tính, giơ một ngón tay ra nói: "Mấy người bên tôi, một người là luyện game thế, hai người là bạn game."

Quý Minh Nhuệ: "Sao anh lại nhanh dữ vậy?"

Anh ta nhìn đồng hồ: "Mới qua mười mấy phút thôi…"

Giải Lâm: "Nói chuyện cùng lúc với ba người khó lắm sao?"

…

Phát ngôn lăng nhăng gì đây.

Giải Lâm lại bổ sung thêm một câu: "Khụ, bọn họ còn muốn thêm bạn anh, nhưng mà anh từ chối hết rồi."

Câu này là nói với Trì Thanh.

Lần trước chỉ vì hắn nói vài câu với giáo viên lớp 11 kia mà người này đã ghen như thế.

Hắn nói xong lại hỏi: "Em nói chuyện thế nào rồi?"

Giải Lâm để ý hình như bên Trì Thanh không có động tĩnh gì.

Ngón tay mang găng tay màu đen của người yêu hắn gõ vài chữ trên bàn phím, sau đó lại ngừng, một lát sau mới tiếp tục gõ.

Tần suất thấp đến kinh ngạc.

Trì Thanh im lặng một lát mới hỏi: "Nói được một nửa thì không gửi tin nhắn được, hiển thị là đối phương vẫn chưa kết bạn với bạn là ý gì?"

Giải Lâm: "Thông báo bị chặn."

"À." Trì Thanh mặt không cảm xúc nói, "Vậy em bị chặn rồi."

"…"

Vị trí của Giải Lâm ở đối diện Trì Thanh, hắn nghe thế thì nhướng mày, đứng lên đi qua đó, đứng đằng sau Trì Thanh. Một tay của hắn chống trên bàn, lúc khom người nhìn màn hình, cằm đặt xuống dưới chút nữa thì có thể chạm vào đỉnh đầu Trì Thanh.

"Anh xem thử em nói cái gì."

Trên màn hình máy tính Trì Thanh mở ba bốn khung trò chuyện.

Nhưng không phải vì anh biết nói chuyện giống như Giải Lâm mà chỉ đơn giản là mỗi cuộc đối thoại đều kết thúc quá nhanh, thế nên mới mở nhiều đến vậy.

Mỗi khung đối thoại đều không nói quá ba câu.

Bên kia: Cậu là?

Trì Thanh: Là ai không liên quan đến cậu.

Bên kia:?

Một người khác thì khá sôi nổi, xem ảnh đại diện thì là một nữ sinh, gửi một biểu tượng cảm xúc đáng yêu qua: Này! Xin chào, mình là Tiểu Duyệt2333

Trì Thanh là người có kinh nghiệm lướt mạng bằng không hỏi: Tiểu Duyệt2333?

Lúc này nữ sinh vẫn chưa phát hiện có vấn đề gì: Ừ ừ.

Thật sự Trì Thanh không biết phải nói thế nào với chữ "ừ ừ" này, chỉ có thể gõ ra một câu: Vì sao lại thêm số đằng sau tên, đọc không thấy kỳ lạ sao?

Nữ sinh: …

Giải Lâm xem xong tất cả giao diện trò chuyện, phát ra tiếng cười khẽ từ cổ họng, sau đó không ngừng lại được: "Có ai nói chuyện như em không?"

Hắn nói câu này xong, những người khác đều gác việc điều tra của mình lại đi đến xem: "…Ồ."

Quý Minh Nhuệ: "Bây giờ ông biết vì sao hồi cấp ba tụi tôi giấu ông lập một nhóm chat lớp riêng rồi chứ. Chuyện trước giờ chỉ có giáo viên chủ nhiệm có thể làm mà ông cũng có thể làm được."

Trì Thanh không nhịn được nữa: "… Mấy người rảnh lắm à?"

Những người kia ồn ào xong thì tiếp tục về vị trí làm việc.

Trì Thanh đang định liên lạc với người tiếp theo, lúc tìm tài khoản trên thanh tìm kiếm thì máy tính kêu một tiếng "tinh", dấu chấm than màu đỏ nhảy ra, có người kết bạn với anh.

Trì Thanh liếc nhìn, phát hiện là một tài khoản lạ.

Tên tài khoản rất đơn giản, một chữ cái tiếng anh "L".

Trực giác nói cho Trì Thanh biết "L" này chắc là người nào đó rồi.

[Các bạn đã kết bạn với nhau, bắt đầu trò chuyện ngay thôi!]

Trì Thanh đang ngồi, từ góc độ này có thể nhìn thấy bàn tay thong thả gõ chữ của người đàn ông đối diện, đốt ngón tay rõ ràng, chiếc nhẫn màu bạc lóe sáng.

Cùng lúc với tiếng bàn phím đối diện kết thúc, người bạn mới gửi qua một tin nhắn.

L: Không sao, không cần nói chuyện với người khác, nói với anh là được.

Chương 109: C109: Ngôi sao

Dịch: LTLT

Sau khi nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, Giải Lâm tập trung tinh thần bắt đầu trò chuyện với Trì Thanh, đóng giả một người bạn mới quen qua mạng.

L: Anh chàng đẹp trai có người yêu chưa.

Trì Thanh: Có rồi.

L: Đẹp trai không?

Trì Thanh: …

L: Muốn suy nghĩ có thêm một người bạn trai không? Em thấy tôi thế nào?

Đang diễn trò nào đây?

Trì Thanh gõ một câu: Đang suy nghĩ đổi bạn trai.

L: …

Hai người bên này đang nhắn tin, bên "Vương Viễn" mà Quý Minh Nhuệ phụ trách lại khiến anh ta giật mình: "Trước đây tôi còn nói quan hệ xã hội của mấy học sinh cấp 3 này quá đơn giản, là tôi hạn hẹp rồi. Thế giới mạng của nhóm học sinh cấp 3 này phong phú đa dạng ghê."

“Gì mà thêm nick, tnkđ*, tôi tra nửa ngày mới thấy nghĩa là gì. Danh sách bạn bè thêm đến mức tối đa.” (*gốc là cpdd: tìm người kết đôi)

Anh ta thấy sắp không kéo được hết danh sách bạn bè bèn nói: “Bán hàng online chẳng qua cũng thế này thôi.”

“Với lại, cậu ta có rất nhiều bạn gái. Hôm nay em gái này gọi cậu ta là anh trai đi rừng, ngày mai em gái kia kêu cậu ta vào game bảo vệ mình.” Quý Minh Nhuệ cảm thấy xem nhiêu đây đủ rồi, “Hồi đó chúng ta làm gì có mấy thứ này. Mua điện thoại tặng phí gọi, còn chẳng phải nắp trượt, mở một trang web đọc tiểu thuyết cũng tốn sức.”

Tiếp tục tìm như này không phải là cách.

Vả lại tiến độ nhiệm vụ của Trì Thanh rất chậm. Đường này không thông vậy thì đi đường khác.

Anh không giống Tô Hiểu Bác, rõ ràng chỉ có thể thi hạng chót nhưng vẫn cứ đâm đầu chết, là anh thì anh bỏ thi luôn.

Chỉ cần tên của mình không xuất hiện trên bảng thành tích cuối cùng thì “ác ma giết học sinh kém” giết ai có liên quan gì đến anh không?

Đương nhiên, những lời này anh không nói với Tô Hiểu Bác.

Trì Thanh nghĩ đến đoạn “video biến mất” kia, nếu video có thể bị người khác xóa, vậy thì danh sách bạn bè của những người này cũng rất có thể đã bị xử lý rồi. Kẻ làm quen và liên lạc với những người chết thông qua mạng này, sau khi làm xong tất cả mọi chuyện nhất định sẽ xóa tài khoản mạng xã hội của mình.

Trì Thanh quyết định từ bỏ những người bạn quen qua mạng mà anh không thể giao tiếp được, anh tìm kiếm từ khóa trong lịch sử

lướt web.

"Thích", "cô ta/cô ấy*", "bạn gái"… (*tiếng Trung đều là 她)

Tài khoản anh phụ trách là của Mã Huy, trong bạn game mà Mã Huy thường xuyên liên lạc thật sự tìm thấy vài lịch sử trò chuyện liên quan đến "cô ta".

– Hôm nay cô ta bị điên mà, rõ ràng tao không đến trễ mà cứ nói tao đến trễ rồi. Đm.

Liên hệ với lịch sử trước và sau thì người mà tin nhắn này nói là Tưởng Y Vân.

– Cô ta nói à?

– Sao cô ta lại nhiều chuyện vậy?

…

Bỏ đi những tin nhắn "cô ta" không liên quan này, nội dung của hai tin còn lại khá là đáng suy ngẫm.

– Cô ấy nói thích tao.

Lịch sử trò chuyện trước sau của đoạn đối thoại này như sau:

Mã Huy: A a a a a

Bạn: Mày sao thế? Cô mày lại làm trò gì nữa à?

Mã Huy: Không phải, bây giờ tao rất kích động, mày để tao sắp xếp từ ngữ lại

Bạn:???

Mã Huy: Cô ấy nói thích tao!

Mã Huy: Tao không nằm mơ chứ? Tao sắp có bạn gái rồi?

Mã Huy không giống anh trai đi rừng "Vương Viễn", cậu ta vừa thấp vừa nhỏ con, bình thường không có nữ sinh nào muốn nói chuyện với cậu ta, trên mạng cậu ta cũng không biết nói chuyện với mấy cô gái thế nào. Chủ yếu còn là vì trình độ chơi game bình thường, tặng không ít skin nhưng bạn gái chẳng có lấy một người.

Thời gian lịch sử trò chuyện là một tháng trước khi xảy ra vụ án.

Bạn: Là nhỏ mày quen trong game trước đây à?

Bạn: Mày chơi cùi như thế mà cũng có thể gặp được bạn gái, mùa xuân của tao rốt cuộc chừng nào mới đến?

Mã Huy: Nếu tao đồng ý liền thì có quá mất giá lắm không, có nên bơ cô ấy không?

Bạn: Đừng làm người ta chạy.

Mã Huy: Không đâu, cô ấy thích tao như thế, cô ấy nói thích dáng vẻ cố hết sức trong game của tao, khiến cô ấy đặc biệt có cảm giác an toàn, cô ấy còn nói tao khác với những người mà cô ấy quen.

…

Trì Thanh xem được một nửa, tin nhắn của L lại đến.

L: Em đã lơ anh 10 phút rồi.

Câu tiếp theo.

L: Em thật sự đang suy nghĩ đổi người à?

Trì Thanh chụp màn hình trò chuyện lại gửi qua.

Trì Thanh: Xem cái này.

L ở đối diện im lặng rất lâu, tiếng gõ chữ trên bàn phím của hắn trở nên nghiêm túc. Mấy phút sau, hắn cũng gửi qua một đoạn lịch sử trò chuyện giống thế.

Cận Hồng Bác: Tao chọc cô ấy giận rồi.

Bạn: Bình tĩnh đi, cho cô ấy biết mặt.

Cận Hồng Bác: Biến, bình tĩnh cái gì, tao nhất định phải dỗ.

Cận Hồng Bác: Nói thật, chưa có cô gái nào giống như cô ấy, nổi giận mà tao còn thấy dễ thương.

Thời gian của cuộc nói chuyện này cũng ở một tháng trước.

Trong một tháng gần đây, khi hai người này nói chuyện với bạn đều xuất hiện một "cô ấy".

L: EQ rất cao.

L: Là một cao thủ cua trai.

Sau khi thay đổi hướng điều tra, tiến triển bên Quý Minh Nhuệ vẫn vô cùng chậm chạp: "Nhiều người quá, Vương Viễn này là một kẻ lăng nhăng, mỗi một từ "cô ấy" của cậu ta đều ám chỉ các cô gái khác nhau."

Trì Thanh: "..."

Giải Lâm: "..."

Cuối cùng Trì Thanh nhắc nhở: "Tìm một tháng gần đây."

Quý Minh Nhuệ: "Đường Đường? Miên Miên? Tiểu Nhu?"

Giải Lâm thu nhỏ phạm vi: "Ai đặc biệt nhất với cậu ta? Nếu đối phương đã có mục đích tiếp cận, nhất định sẽ khiến cậu ta cảm thấy bản thân đặc biệt, tìm người đã không còn trong danh sách bạn bè, nhưng được nhắc nhiều lần trong một tháng."

Như thế thì mục tiêu được thu nhỏ rất nhiều.

Quý Minh Nhuệ xác định một cái tên được nhắc nhiều nhất: Đường Đường.

Mà quan trọng nhất là, trong danh sách bạn bè không tìm thấy người được đặt tên là Đường Đường, lướt một vòng, nhìn từ lịch sử trò chuyện, các "em gái" khác đều có họ tên.

Phát hiện này rất quan trọng.

Vụ án điều tra có phương hướng mới.

"Vào cùng một khoảng thời gian, ba người bọn họ đều gặp được một nữ sinh trên mạng, và cô gái đó đều có thiện cảm với bọn họ. Nếu như là trùng hợp thì thời cơ xuất hiện cũng khéo quá rồi."

Trên bảng trắng, dưới góc phải các tấm ảnh người chết lại kéo ra một mũi tên.

Giải Lâm kẹp một cây bút đen vào giữa các ngón tay, viết ba chữ "bạn qua mạng" xuống chỗ trống.

Thời tiết hôm nay không tốt, là một ngày âm u, phòng họp bọn họ còn không phải hướng về phía Nam, ánh sáng lờ mờ xuyên qua cửa

sổ chiếu lên người Giải Lâm: "Và tất cả những nữ sinh này đều biến mất khỏi danh sách bạn bè của người chết."

Một hoặc hai người còn có thể giải thích là trùng hợp, ba người chết đều như thế, chuyện này không thể nào.

Bọn họ không tìm được tài khoản, cũng không tìm được người đằng sau tài khoản.

Hắn nhắm mắt, dường như có thể tưởng tượng ra được một tháng trước, hoặc có lẽ sớm hơn một chút, ba học sinh cấp 3 đang chơi game trong giờ học giống như bình thường, hoặc là giấu điện thoại trong hộc bàn xem phim, cãi lộn với bạn bè trên mạng xã hội.

Tưởng Y Vân đang giảng bài trên lớp, cô ta không có cách nào giải quyết mấy nam sinh có vấn đề ở hàng cuối, dời tầm mắt đi, giả vờ như không thấy.

Một tiếng "tít".

Vào lúc nào đó, một tài khoản mạng xã hội lạ gửi lời mời kết bạn với bọn họ.

[Các bạn đã kết bạn với nhau, bắt đầu trò chuyện ngay thôi!]

Trong phòng học, ánh nắng chiếu vào, người lạ bên kia dây mạng luôn khiến người khác cảm thấy rất thần bí.

Bọn họ thuận tay gửi một tin nhắn:

– Xin chào.

Bọn họ khi ấy vẫn chưa biết cuộc gặp gỡ trên mạng này có ý gì.

Trong phòng họp lại một lần nữa rơi vào im lặng.

Đôi mắt Trì Thanh vẫn luôn cụp xuống, anh chợt hỏi: "Còn Dụ Lam thì sao?"

"Đúng thế, những người này đều là nam sinh." Quý Minh Nhuệ nói, "Bên Dụ Lam thế nào? Hung thủ làm sao tiếp cận được cô ấy? Vừa rồi chúng ta tìm trong lịch sử trò chuyện của cô ấy lâu như thế, cô ấy hoàn toàn không nhắc đến bạn mới quen qua mạng. Không có cô gái nào kết bạn với cô ấy, người lạ còn chẳng có chứ đừng nói đến con gái."

Tô Hiểu Lan: "Đúng thế, hung thủ không thể nào xóa sạch sẽ đến vậy được. Tất cả lịch sử trò chuyện trong danh sách bạn bè đều còn, vì sao Dụ Lam chưa từng nhắc đến với bạn mình?"

Dụ Lam luôn không khớp logic với ba người bị hại kia.

Trên ảnh nhân vật liên quan, mũi tên dưới góc phải ảnh của Dụ Lam rẽ ra chỉ đến một khoảng trắng.

Tuy Dụ Lam thích lên mạng, nhưng cũng đơn thuần là vì tình huống của cô ấy tiện gõ chữ. Thế giới mạng và thế giới hiện thực của cô ấy đều đơn giản giống nhau. Trong lịch sử trò chuyện gần đây nhất với bạn đều là con mèo mình mới nuôi. Cô ấy đặt một cái tên rất hay cho con mèo kia, tên là Bé Sao. Ngoài chuyện đó ra thì không còn nội dung khác.

Trì Thanh nhớ đôi mắt con mèo kia quả thực sáng lấp lánh giống như ngôi sao.

—

"Bé Sao."

Dụ Dương tan học, mở cửa nhà ra. Cậu ta đeo ba lô một bên vai, sau khi vào nhà thì ném ba lô ở huyền quan, nói với con mèo đang

nằm sấp ở cửa: "Ăn cơm thôi."

Tân trạng Dụ Dương không tốt, hằng ngày cậu ta còn phải đi học, nhưng cũng chỉ là ngồi ngơ ngác trong lớp, giáo viên giảng gì, giảng đến đâu cậu ta đều không biết gì cả. Vốn dĩ phải tổ chức hoạt động tiết thể dục, cậu ta im lặng một lát rồi nói: "Thầy đổi người đi ạ, em không thể làm cán sự môn thể dục nữa."

Bên cạnh Dụ Dương chỉ còn lại một người thân là Dụ Lam.

Người thân bên cạnh đều lần lượt rời khỏi cậu ta, cậu ta cố gượng về nhà, đổ thức ăn vào chén cho mèo.

Con mèo giống như biết đã xảy ra chuyện gì, Dụ Dương đi đâu thì nó đi theo đó, dù bây giờ còn đang đói cũng không ăn thức ăn trong chén. Nó dụi đầu vào ống quần Dụ Dương: "Meo…"

Dụ Dương hoàn toàn sụp đổ trong căn nhà không một bóng người này.

Cậu ta chậm rãi ngồi xổm xuống, nước mắt rơi lã chã xuống nền nhà, nhỏ giọng thầm thì: "Đây có phải là mơ không?"

"Meo…"

"Mày biết chị ấy đi gặp ai không?" Dụ Dương nghĩ có lẽ mình bị điên rồi, nếu không thì tại sao lại nghĩ đến việc hỏi một con mèo không thể nói chứ, "Tại tao, lúc chị ấy nói ngày mai hẹn bạn đi chơi, đáng lẽ tao phải hỏi rõ ràng, hỏi rõ rốt cuộc là ai."

"Bạn của chị ấy chỉ có mấy người, ai cũng không phải. Chị ấy muốn đi gặp ai? Mày biết không? Mày có thể nói cho tao không?"

Dụ Dương và con mèo im lặng nhìn nhau rất lâu.

Cuối cùng cậu ta gục đầu xuống: "… Thôi bỏ đi."

Cổ cậu ta cúi xuống, cậu ta thật sự không hiểu vì sao là chị gái của cậu ta, vì sao lại là… vì sao…?

Cậu ta nghĩ đến đây, con mèo bỗng nhiên lại kêu một tiếng "meo".

Chỉ là tiếng "meo" này không rõ bằng tiếng kêu vừa rồi, giống như trong miệng đang cắn thứ gì đó.

Dụ Dương chậm rãi ngẩng đầu lên, phát hiện con mèo kia đang cố sức kéo hộp đựng đồ dưới bàn Dụ Lam ra. Trong miệng nó cắn chặt một cái hộp trong suốt không buông. Chiếc hộp được thắt ruy băng, sợi ruy băng nhanh chóng lỏng ra, cuối cùng đồ trong hộp rơi lung tung xuống dưới đất.

Thứ rơi ra là những ngôi sao giấy đầy màu sắc.

Là mấy thứ bé bé mà con gái thích gấp.

Dụ Dương nhìn qua, không biết vì sao khoảnh khắc đó tim cậu ta lại chợt nhảy lên. Sau đó ma xui quỷ khiến cậu ta nhặt lên ngôi sao giấy gần mình nhất, theo vết gấp ngôi sao giấy dần dần được mở ra.

Bên trên là một dòng chữ quen thuộc.

Chương 110: C110: Tài khoản

Dịch: LTLT

Ngôi sao giấy nằm trên bàn bị Dụ Dương mở ra có màu xanh dương, bởi vì bị người khác nắm chặt trong lòng bàn tay nên nếp gấp trở nên lộn xộn và mờ đi. Bao gồm chữ viết trên đó cũng thế.

"Đây là chữ viết của chị cháu à?"

"Trước đây em có từng nhìn thấy những… ngôi sao giấy này không?"

"Dạ phải."

"…"

Những ngôi sao giấy rơi lung tung trên đất đã được Dụ Dương nhặt lên, bỏ vào trong hộp trong suốt lại. Nếu như không phải con mèo kia bỗng nhiên kéo ra thì dù sau này mọi việc kết thúc, cậu ta sắp xếp lại di vật của Dụ Lam cũng sẽ không để ý đến những ngôi sao giấy này thế mà còn có chữ viết.

Trì Thanh với Giải Lâm vốn chuẩn bị tan làm, cuối cùng trong phòng họp của tổng cục có một cuộc điện thoại vang lên, tiếng Dụ Dương rè rè nói: "Cháu… cháu tìm thấy… một thứ, có thể có liên quan đến cái chết của chị cháu."

"Đó là một hộp… sao giấy."

Trì Thanh bước vào cửa, con mèo kia ngửi thấy mùi lập tức từ trong

phòng xông ra, nhanh như chớp chạy đến bên chân Trì Thanh. Có điều, chủ nhân tạm thời ngày xưa chẳng thèm nhìn đến nó. Ngược lại thì người đáng ghét bên cạnh lại ngồi xổm xuống muốn xoa đầu nó. Người đáng ghét vẫn là dáng vẻ cười tủm tỉm kia: "Lại gặp nhau rồi, mèo con, dạo này vẫn khỏe chứ, có phải mày gầy đi rồi không."

Sau một thời gian dài không gặp, từ khi Dụ Lam mất trong nhà chẳng còn ai, con mèo kia cũng không để ý đến chuyện Giải Lâm đ ến gần nó nữa.

Con mèo kia cho Giải Lâm một ánh mắt, kêu một tiếng cho có lệ: "… Meo."

Tiếp theo, Giải Lâm xách nó lên, để móng vuốt của nó rời khỏi ống quần Trì Thanh: "Dụi một chút được rồi, đừng dụi nữa."

Bên cạnh, nhóm Tô Hiểu Lan đổ hết sao giấy trong hộp trong suốt ra đếm: "Tổng cộng có 108 ngôi sao, màu sắc ngẫu nhiên, tổng cộng bảy màu, một tuần bảy ngày, chắc là một ngày đổi một màu."

"Màu sắc không quan trọng." Giải Lâm ngồi khuỵu gối ở cửa giống như đến để chọc mèo, trạng thái cả người rất thoải mái, khiến người khác nghĩ rằng hắn không nghe động tĩnh trong phòng, nhưng vào lúc thả con mèo kia ra lại đưa ra kết luận: "Xem ra, thời gian kẻ đó bố trí còn sớm hơn chúng ta nghĩ."

Một trăm lẻ tám ngôi sao.

Nếu một ngôi sao đại diện cho một ngày, vậy thì thời gian kẻ đó kết bạn với những người chết là hơn ba tháng.

"Phù hợp với đặc trưng gây án của hung thủ, làm việc kỹ càng. Liên tục giết bốn người trong khoảng thời gian ngắn như thế, còn có thể làm không để lại dấu vết, không lộ bất cứ sơ hở nào, kẻ đó đã chuẩn bị rất lâu cho việc này. Thời gian tan học của Hoằng Hải, thời khóa biểu của Vương Viễn, tình huống gia đình, sở thích vào quán

net của Cận Hồng Bác, thậm chí đến chi tiết Mã Huy vào nhà vệ sinh thay quần áo mà kẻ đó cũng nắm trong lòng bàn tay.”

Advertisement

Trì Thanh không thể không thừa nhận.

Anh có chút tò mò với tên hung thủ chưa từng gặp mặt đó.

Sự tò mò này bắt nguồn từ khoảng cách do thế giới mạng ảo mang đến.

Người tình nghi không còn là kẻ mà anh có thể thử đụng vào tay đối phương để lấy được tin tức mấu chốt nữa. Kẻ đó cách một mạng lưới internet, không có thân phận cụ thể, không có bất cứ thông tin nào, giống như một con người không sờ được.

Tô Hiểu Lan không đành lòng để Dụ Dương đứng ở đây nghe những phân tích tàn nhẫn của bọn họ, cô định bảo Khương Vũ dẫn cậu ta ra ngoài, nhưng Dụ Dương lắc đầu.

“Cháu muốn nghe.”

“Cháu phải biết chị cháu sao lại chết.”

Cuối cùng Giải Lâm cầm một ngôi sao giấy gần mình nhất, nói: “Gỡ những mảnh giấy này ra hết đi.”

Hơn một trăm ngôi sao giấy, gỡ từng cái tốn không ít thời gian.

Sau khi những ngôi sao được gỡ ra, từng dòng chữ viết cũng được tiết lộ trước mặt mọi người.

Trên mảnh giấy không có thông tin chính xác rõ ràng nào, chỉ có một vài chuyện linh tinh.

– Cậu ấy dễ thương quá.

– Thực ra tối qua mình buồn ngủ lắm, nhưng vẫn ráng không ngủ.

– Hôm nay mình nói nhiều quá rồi, có khi nào cậu ấy thấy mình rất phiền không? Thực ra bình thường mình không như thế này đâu.

– Cậu ấy nói muốn nghe giọng nói của mình, không dám nói cho cậu ấy biết mình không thể nói chuyện.

…

Còn có hai mảnh giấy chắc thứ tự thời gian liền kề nhau.

– Vì sao cậu ấy không vui nhỉ?

– Muốn khiến cậu ấy vui lên. Nếu như ngày mai trời trong thì sẽ chụp ánh nắng cho cậu ấy xem.

Dụ Lam rất ít khi cập nhật trạng thái trên mạng xã hội, cô không đăng ảnh selfie, cũng rất ít đăng bài viết. Bệnh không giỏi giao tiếp với mọi người của cô được cải thiện rất nhiều ở trên mạng, nhưng vẫn không phải là một người thích thu hút sự chú ý.

Những mảnh giấy gấp thành ngôi sao này mới là thế giới nội tâm thật của cô.

Bọn họ góp sức gỡ giấy ra, Tô Hiểu Lan gỡ đến ngôi sao cuối cùng, bên trên là một câu rất dài.

– Hôm nay sinh nhật, nếu ước thì mình ước… một ngày nào đó trong tương lai có thể gặp mặt cậu ấy.

Cuối câu này, Dụ Lam còn dùng bút mực màu đen vẽ một biểu tượng cảm xúc chắp hai tay lại cầu nguyện.

Lời văn trên những mảnh giấy này tràn ngập sức sống của cô gái nhỏ, nam sinh đọc có lẽ sẽ không xúc động mấy, đặc biệt là những người không có tình cảm ở tổng cục như bọn họ. Nhưng Tô Hiểu Lan sau khi xem xong lại cảm thấy nơi m3m mại nào đó ở đáy lòng mình bị người ta đâm một nhát, đâm đ ến nỗi cô vừa mềm lòng vừa khó chịu.

Chỉ bởi vì cô gái ấy đã từng mong chờ được gặp hắn đến thế.

…

Cô ấy có biết người bên kia dây mạng có thể là một tên ác ma không?

Không chỉ Tô Hiểu Lan nghĩ như thế, Giải Lâm cũng không có lòng tin với người trông có vẻ chẳng có tình cảm kia.

Hắn nhìn Trì Thanh: "Xem hiểu không?"

Trì Thanh: "Chẳng lẽ em không biết chữ à?"

"…" Giải Lâm nói, "Em đọc kịch bản cũng hiểu đó, nhưng chẳng thấy em đóng phim giỏi."

Tốc độ gỡ sao giấy của Trì Thanh chậm lại.

Giải Lâm không chọc anh nữa: "Đùa thôi, giận rồi à?"

Nhưng Trì Thanh lại nói: "Tuy em không hiểu vì sao cô ấy không nói thẳng mà phải viết ra đây rồi giấu đi, nhưng em nhìn ra được cô ấy thích kẻ này."

Mặc dù sau khi hẹn hò, người không có tình cảm này đã trở nên bình thường hơn một chút, nhưng phần lớn thời gian vẫn thấy vài

cảm xúc rất khó hiểu, ví dụ như việc viết linh tinh như này của con gái.

Trì Thanh không hứng thú với nội dung trên giấy, nhưng anh có thể nhìn ra Dụ Lam rất thích "cậu ấy".

Nhân lúc nhóm Quý Minh Nhuệ đang chụp ảnh làm chứng cứ, bận rộn một đống việc, Trì Thanh nói tiếp: "Bởi vì có vài suy nghĩ em cũng từng có."

Giải Lâm hiếm khi nghe thấy những lời như thế này từ miệng Trì Thanh.

Trong ấn tượng của hắn, Trì Thanh có nói thẳng vài lần, nhưng phần lớn những khi khác vẫn là dáng vẻ "tốt nhất đừng nói chuyện với em".

Nhưng khi làm người yêu, hắn vẫn có chút quyền lợi, cảm giác "đừng nói chuyện với em" này không mạnh lắm, yếu ớt biến thành dáng vẻ "anh nói chuyện với em, em sẽ miễn cưỡng trả lời anh".

Giải Lâm rất muốn nghe Trì Thanh nói thẳng: "Ví dụ như?"

Ngôi sao giấy mà Trì Thanh đang cầm trong tay chính là hai mảnh giấy liên tiếp nhau kia. Anh đổi trời trong thành thời tiết mà mình thích: "Nếu như ngày mai là trời mưa, muốn chụp trời mưa cho anh xem."

"…"

Bình thường mà nói thì có lẽ trời mưa sẽ không khiến người ta thấy vui vẻ.

Nhưng Giải Lâm vẫn rất cảm động.

Thậm chí hắn cảm động đến mức mong rằng ngày nào cũng là trời mưa.

Giải Lâm đang định nói gì đó thì Quý Minh Nhuệ cầm máy ảnh chen vào giữa hai người: "Tránh ra nào, tôi chụp giấy bên hai người, xíu nữa còn phải nộp cho anh Bân."

Tô Hiểu Lan nhìn những mảnh giấy này, đặt nghi vấn: "Trên những mảnh giấy này đều viết là "cậu ấy", nhưng trong lịch sử trò chuyện của nhóm Vương Viễn, người kết bạn với bọn họ rõ ràng là con gái. Vậy rốt cuộc "cậu ấy" là nam hay nữ?"

Đúng thế.

Trên mạng cái gì cũng có thể giả được.

Thân phận, giới tính, tuổi tác, nghề nghiệp.

…

Nếu như "cậu ấy" trong tờ giấy của Dụ Lam và "cô ấy" kết bạn với đám người Vương Viễn là cùng một người, vậy thì kẻ ở đằng sau rốt cuộc là nam hay nữ?

"Có khi nào là Tưởng Y Vân không?" Khương Vũ hỏi.

"Không đâu." Trì Thanh nói, "Trước đây đúng là cô ta có điểm đáng nghi, nhưng cô ta không cần thiết giết Dụ Lam."

Giải Lâm: "Đây cũng là chỗ kỳ lạ nhất. Có nhiều chứng cứ chỉ về phía Tưởng Y Vân rồi, nhưng lại giết một người không thể nào nhắm về phía Tưởng Y Vân."

Cuối cùng Tô Hiểu Lan cẩn thận xếp những mảnh giấy này bỏ vào trong hộp.

Bọn họ chuẩn bị về họp lại lần nữa, lúc ra ngoài phát hiện con mèo kia đang yên lặng ngồi ở cửa nhìn bọn họ.

Dạo này Dụ Dương đã sức cùng lực kiệt, rất khó phân chút sức lực để chăm sóc con mèo mà khi còn sống Dụ Lam nhận về nuôi. Cậu ta nói: "Cố vấn Trì, trước đây không lâu, con mèo này được chị cháu nhận về từ nhà chú… Tình hình hiện tại của nhà chúng cháu chú cũng đã thấy rồi đó, con mèo này tạm thời cháu không còn sức nuôi nữa."

Trì Thanh và con mèo kia lẳng lặng nhìn nhau.

Mười phút sau, Giải Lâm khiêng bồn cát mèo bỏ vào trong xe. Trước khi xe chạy đi, hắn lắc đầu, chỉ muốn nói: "Con mèo này chắc không chỉ tạo nghiệp ở kiếp trước mà kiếp trước trước nữa nó cũng tạo nghiệp luôn. Nó thế mà rơi vào tay Trì Thanh tận hai lần."

—

"Meo."

Con mèo vừa vào nhà Trì Thanh quen đường quen lối đi dạo một vòng trong phòng khách. Nó vẫn nhớ thói quen của Trì Thanh, không đi vào phòng ngủ của anh.

Lúc con mèo thăm lại chốn xưa tuần tra lãnh địa thì hai người chuyển đồ về ban công.

Sau đó Trì Thanh tháo găng tay không biết đã dính mấy sợi lông mèo từ lúc nào, anh đi rửa tay, muốn lấy điện thoại ra xem giờ thì thấy lời mời kết bạn của Dụ Dương gửi đến.

Trước khi bọn họ đi, Dụ Dương lấy danh nghĩa con mèo thêm bạn với Trì Thanh.

Trì Thanh vốn định nói "không thân quen với cậu, không thêm bạn",

nhưng Giải Lâm lại đưa điện thoại qua giùm anh, nhìn thấy chút ý đồ đó của Dụ Dương: "Không phải muốn thêm bạn với em thật, chỉ là muốn lập tức biết được tiến độ của vụ án, bình thường chắc sẽ không làm phiền em."

Trì Thanh định tiện tay nhấn đồng ý.

Nhưng khi ánh mắt anh nhìn thấy ID tài khoản mạng xã hội của Dụ Dương thì chợt ngây người.

Giải Lâm ở ban công nói to: "Cát mèo dùng hết rồi, nhớ mua đó. Thôi, vẫn là anh mua cho…"

Hắn phủi cát trên tay xuống, thấy Trì Thanh đứng thất thần ở cửa nhà vệ sinh: "Xem gì đó?"

Ánh mắt Giải Lâm nhìn qua Trì Thanh, dừng lại trên một dãy chữ số quen thuộc.

Sở dĩ nói quen thuộc là vì bọn họ đã điều tra tài khoản của Dụ Lam rất lâu, và ID tài khoản mạng xã hội của Dụ Dương gần như giống hệt nhau của Dụ Lam.

ID tài khoản của Dụ Lam là yang0811.

Bọn họ đã tra, 0811 là sinh nhật của Dụ Dương.

Điểm khác duy nhất là trong tài khoản của Dụ Dương có thêm một chữ g: yangg0811.

Dù tình cảm của hai người có tốt, lại là chị em ruột thì Dụ Lam cũng không đến mức đặt tài khoản của mình theo tên cộng sinh nhật của em trai.

Hai người cùng lên tiếng:

“Kẻ đó…”

“Tài khoản này…”

Để kiểm chứng suy đoán khiến hai người ngạc nhiên, sau khi chấp nhận lời mời kết bạn của Dụ Dương, Trì Thanh chủ động gửi qua một tin: Tên tài khoản của cậu giống hệt của chị cậu.

Mấy phút sau, Dụ Dương trả lời: À, vì tài khoản đó là tài khoản cháu dùng rất lâu trước đây. Trước khi đi làm chị cháu không hay lên mạng, sau đó lúc cháu học lớp 10 thì thành tích sa sút, vì việc học nên đã đưa tài khoản cho chị ấy, để chị ấy đăng nhập hằng ngày nhận điểm kinh nghiệm giùm cháu… Rồi cứ thế đưa chị ấy dùng luôn, cháu lại tạo cái mới.

Đối với Dụ Dương mà nói, đó đã là chuyện rất lâu rồi.

Cậu ta hoàn toàn không nghĩ đến.

Nhưng Trì Thanh với Giải Lâm lại nhận ra rằng sợi dây vẫn luôn vướng mắc không gỡ được trong vụ án cuối cùng đã có manh mối.

Vì sao Dụ Lam luôn là nhân vật nằm ngoài logic.

Vì sao tất cả mọi việc vốn trông rất rõ ràng nhưng lại lẫn vào một người bị hại không thể giải thích.

Cùng với, vì sao người chết là Dụ Lam.

Ở bên kia, Quý Minh Nhuệ còn đang lái xe, anh ta đưa Tô Hiểu Lan về trước.

Nhà Tô Hiểu Lan rất xa, xe chạy hơn nửa tiếng, hai người đang nói về vụ án, điện thoại chợt vang lên.

“A lô?”

Quý Minh Nhuệ vừa mới nhận điện thoại thì nghe bên kia truyền đến một câu: “Cái chết của Dụ Lam là ngoài ý muốn.”

Dù bình thường Giải Lâm luôn nói chuyện qua loa, nhưng vào lúc này giọng điệu cũng không đè nén được, hắn nói thẳng: “Hung thủ tìm sai người.”

Quý Minh Nhuệ chợt đạp thắng xe, anh ta với Tô Hiểu Lan đụng thật mạnh về phía trước: “Cái gì?”

Chương 111: C111: Phát tin

Dịch: LTLT

Bên kia điện thoại, Giải Lâm cân nhắc vài giây rồi lại nói: "Kẻ đó có giới tính nam, cũng chính là "cậu ấy" trong lời văn của Dụ Lam."

Quý Minh Nhuệ sốc cực kỳ.

Xe cộ chạy không ngừng trên đường, anh ta chuyển vô lăng, xe rẽ ra khỏi dòng xe, ngừng ở bên đường: "Ngay cả việc này mà mấy anh cũng suy luận ra được à?"

Vừa rồi bọn họ còn đang thảo luận vấn đề nam hay nữ, không có chút manh mối nào.

Chắc coi bói cũng không nhanh đến thế đâu.

Người trả lời lần này là Trì Thanh, người anh em của Quý Minh Nhuệ lạnh nhạt tiếp lời: "Nếu như đối phương cho rằng người sử dụng tài khoản này là Dụ Dương, vậy thì mặc kệ kẻ đó có giới tính gì, kẻ đó nhất định sẽ dùng thân phận nữ sinh để kết bạn với Dụ Lam. Nhưng từ xưng hô của Dụ Lam với kẻ đó lại là "cậu ta"."

Quý Minh Nhuệ lập tức hiểu.

Đóng giả con gái trước mặt con trai chẳng có khó khăn gì, nhưng đóng giả con gái trước mặt con gái… lừa được sao?

Nhất là Dụ Lam tuy ít nói nhưng suy nghĩ tinh tế.

E rằng đã khám phá ra được giới tính thật sự của đối phương, nên cô mới viết "cậu ấy" trên giấy.

"Vả lại nhìn theo hướng này, vì sao Dụ Lam chưa từng nhắc đến người này với những người bạn khác cũng có thể giải thích rồi." Tô Hiểu Lan ngồi ở ghế phụ, dễ dàng đồng cảm với tâm tình của Dụ Lam, nghe đến đây thì xen vào nói, "Kẻ đó không biết người dùng tài khoản này bây giờ là Dụ Lam. Người hắn ta muốn "cua" là Dụ Dương. Dụ Lam nhất định sẽ nghĩ rằng đây là bạn học cũ của Dụ Dương. Một bạn học nam cũ đóng giả con gái, thích Dụ Dương. Đứa bé này lấy hết can đảm tìm Dụ Dương, thậm chí còn dùng tài khoản nữ."

Lịch sử liên quan đến người bạn "cậu ấy" kia đã bị xóa sạch từ lâu.

Nhưng bọn họ cũng dễ tưởng tượng ra được tình hình hai người mới kết bạn với nhau.

Bên kia: Xin chào, có lẽ cậu không nhớ mình là ai, trước đây chúng ta từng gặp mặt.

Dụ Lam: Hả?

Bên kia: Dáng vẻ cậu chơi bóng rổ… rất đẹp trai

Dụ Lam: À… Ừ. Cảm ơn.

Sau đó không lâu, đối phương thất bại về chủ đề "con gái".

Giải Lâm nói: "Đúng thế, vậy nên Dụ Lam ngại vạch trần kẻ đó, cũng không muốn đả kích lòng dũng cảm và lớp ngụy trang này của hắn ta. Cô ấy đã biết bí mật của hắn ta, rất rõ ràng là ban đầu cũng có ý tốt muốn duy trì mối quan hệ này. Sau đó… cô ấy đã thích hắn."

Advertisement

Khương Vũ vừa đến nhà không bao lâu thì nhận được tin cuối cùng, tam quan của anh ta được tẩy rửa: "Là đàn ông á? Con trai dùng tài khoản nữ hả? Còn yêu đương với nhiều người như thế?"

Anh ta nói: "Quả nhiên yêu qua mạng đáng sợ, quen biết lâu đến vậy, ngay cả đối phương là nam hay nữ cũng không biết. Lúc tôi học đại học, bạn cùng phòng tôi yêu qua mạng, đối phương cùng lắm là dùng ảnh để lừa thôi, gặp mặt mới phát hiện mập hơn ảnh 25kg. Chuyện này so với vụ án cũng không tính là lừa gạt, dù sao thì người mà bạn cùng phòng tôi quen cũng là con gái."

Khung cảnh lại chuyển đến phòng học, nhưng thời gian lần này được đặt vào ba tháng trước.

Trong lớp học ảm đạm nhàm chán, tiếng đọc bài vang lên rải rác.

[Hai bạn đã kết bạn với nhau rồi, bắt đầu trò chuyện ngay thôi.]

Ba tài khoản "con gái" khác nhau gửi một tin nhắn nũng nịu: Chào anh.

Nhưng ở một nơi nào đấy không biết, điện thoại phát ra ánh sáng, dưới ánh sáng xanh lạnh lẽo chiếu ra, một bàn tay khớp xương rõ ràng, đầy vẻ nam tính đặc trưng đang tiếp tục gõ chữ trên bàn phím: Anh ơi, vừa rồi anh đỉnh quá.

– Em chơi không giỏi, anh có thể dạy em không?

Sau khi gõ xong dòng chữ này, ngón trỏ của hắn ta khẽ di chuyển đến phím enter, bấm nhẹ xuống.

—

Hướng suy nghĩ nam giả nữ này vừa mở ra thì vụ án cũng dần dần

trở nên rõ ràng.

Trên tấm bảng trắng vẽ sơ đồ nhân vật, ảnh chân dung của Dụ Lam bị một tấm ảnh khác che đi, chàng trai rạng rỡ hoạt bát, hơi giống giống Dụ Lam.

Chỗ viết tên bên dưới ảnh, hai chữ Dụ Lam bị người ta dùng bút màu xanh sửa thành Dụ Dương. Đến đây, chỗ không hợp logic của vụ án đã khớp hoàn toàn.

Trên cả tấm bảng trắng, bốn nhân vật then chốt đều là học sinh của lớp 10a1 trước đây.

Bắt đầu từ Vương Viễn, đến Cận Hồng Bác, Mã Huy rồi lại đến Dụ Dương, người đáng lẽ phải chết.

Những nhân vật then chốt này khiến bọn họ một lần nữa tập trung ánh mắt vào lớp 10a1 trước đây.

Quý Minh Nhuệ sửa tên xong, nói: "Lớp này kỳ lạ ghê, nhất định có vấn đề."

Tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy đây là một thử thách gian khổ.

Kẻ tình nghi bọn họ muốn tìm là một nhân vật mạng không thấy được cũng không sờ được.

Nhưng càng khó khăn thì mọi người càng phấn chấn.

"Chí ít bây giờ đã biết được giới tính của đối phương. Vả lại chắc chắn kẻ đó không phải người trong trường Hoằng Hải, nếu không thì đến bây giờ hắn ta vẫn chưa biết người chết không phải Dụ Dương… Mọi người phấn chấn tinh thần lên nào, dù đối diện là một linh hồn ảo thì chúng ta cũng phải bắt được hắn."

Nhưng muốn bắt một người nấp sau đường truyền mạng, nói dễ làm khó.

Các nhóm nhỏ được bố trí lại, nhóm Quý Minh Nhuệ đến trường Hoằng Hải, tiếp tục điều tra lớp 10a1.

"Những gì biết tôi đã nói hết rồi." Chủ nhiệm thấy có nhiều người đến, thở dài nói, "Mấy anh có đến bao nhiêu lần đi nữa tôi cũng chỉ có mấy lời đó."

Quý Minh Nhuệ ngồi đối diện với chủ nhiệm: "Nội dung nói chuyện hôm nay nhất định mới mẻ. Hôm nay chúng ta nói về Dụ Dương."

"Dụ Dương?"

"Đúng."

Chủ nhiệm trầm ngâm vài giây: "Dụ Dương là một đứa trẻ ngoan. Chuyện này có liên quan gì đến em ấy? Chắc không phải đâu."

"Lúc trước ở lớp 10a1, cậu ta cũng rất có chừng mực, tuy có chơi khá thân với mấy người nhóm Vương Viễn. Tôi nhớ hồi lớp 10 có tổ chức thi bóng rổ, mấy em ấy cùng một đội. Có điều lúc đám Vương Viễn phạm tội gì đấy, Dụ Dương chưa từng tham gia."

Đây là chuyện Quý Minh Nhuệ muốn biết.

Nếu như là trả thù thì rốt cuộc Dụ Dương đã làm chuyện gì với nhóm Vương Viễn?

"Một lần cũng không có sao?"

"Không có, tư tưởng đạo đức của Dụ Dương rất cao. Em ấy cũng chưa từng làm kiểm điểm. Tôi nhớ rất rõ ràng, ngoại trừ thành tích lúc đầu không tốt lắm thôi… Nhưng mà thời còn trẻ, ai chẳng có lúc

nổi loạn chứ.”

Quý Minh Nhuệ nói thầm, chủ nhiệm này đúng là hỏi cái gì thì không biết cái đó.

Anh ta hỏi được một nửa thì nhận được tin nhắn Giải Lâm gửi đến.

– Đừng hỏi chủ nhiệm.

– Hỏi bạn học cùng lớp.

Quý Minh Nhuệ: …

Tên này gắn mắt xung quanh mình à?

Quý Minh Nhuệ đi ra ngoài, nhắn tin hỏi bọn họ: Giờ mấy anh đang ở đâu?

Giải Lâm với Trì Thanh không đi cùng bọn họ. Rõ ràng hai đội bắt đầu lái xe cùng lúc, nhưng sau khi xe chạy qua một con đường thì xe Giải Lâm rẽ vào một con đường khác chạy đi mất.

Quý Minh Nhuệ thò đầu ra khỏi cửa xe: “Mấy anh đi đâu đó?”

Trả lời anh ta chỉ có nửa bàn tay của Giải Lâm đưa ra ngoài cửa xe, bàn tay đeo nhẫn vẫy tay với anh ta.

“…”

Quý Minh Nhuệ gửi tin nhắn này đi, không nhận được tin trả lời.

Khương Vũ ở bên cạnh phụ trách ghi chép, thò đầu qua nhìn anh ta: “Trả lời cái gì?”

Quý Minh Nhuệ: “Chưa trả lời.”

Khương Vũ thất vọng "ờ" một tiếng.

"Dựa vào sự hiểu biết của ông với thần tượng của ông, anh ta đi làm gì thế?"

Khương Vũ nghĩ: "Ông nghĩ tôi có thể hiểu được suy nghĩ của một người đã bắt đầu phá án từ hồi đi học thật hả?"

Học sinh lớp 10a1 trước đây hiện đang rải rác ở các lớp khác nhau. Bọn họ bận rộn nửa ngày, làm một đống ghi chép vô dụng.

"Vương Viễn luôn túm bím tóc của cháu từ đằng sau."

"Bọn họ ép cháu truyền đáp án cho bọn họ. Cháu thề là cháu truyền rồi, là bọn họ ngu quá, chép đáp án cũng chép sai cho được. Cháu còn bị bọn họ nhằm vào trong một thời gian."

"Trong nhóm nhỏ bọn họ, mọi người chỉ thân với Dụ Dương một chút, những người còn lại đều không dám đến gần. Con người Dụ Dương tốt, ngồi gần với bọn họ nhưng không có thành kiến gì cả, có đôi khi bọn họ đùa giỡn quá trớn, Dụ Dương sẽ ra mặt làm hòa."

"Trước đây bọn họ còn ăn hiếp Hứa Tinh Châu nữa. Lúc Hứa Tinh Châu mới chuyển đến đây, bọn họ nói cậu ấy trông ốm yếu như con gái. Chúng cháu không dám hó hé, sợ bị để ý, vẫn là Dụ Dương ra giúp đỡ. Dụ Dương ôm bóng, bước vào từ cửa sau, tóm cổ Vương Viễn, kéo cậu ta ra, nói là "làm gì thế, đừng đến gần bé Châu Châu nhà tụi tao"."

"Quan hệ của Dụ Dương với Hứa Tinh Châu rất tốt. Hứa Tinh Châu không thích nói chuyện, Dụ Dương rất quan tâm cậu ấy."

"…"

Trong sổ ghi chép, từng đoạn đối thoại đều là những chuyện vụn vặt

trong lớp. Chữ Khương Vũ đẹp, viết giống như chữ in vậy.

Kết thúc một ngày làm việc, trước khi trời sắp tối, hai người mới lái xe về.

"Buổi tối học sinh còn phải học tự học." Quý Minh Nhuệ vừa lái xe vừa nói, "Học sinh bây giờ khó khăn thật."

Hoàng hôn tối dần, bầu trời đã trở thành màu xanh rất đậm.

Người đi đường xung quanh đi lại vội vã, những ngọn đèn đường dọc theo con phố lần lượt được bật sáng.

Quý Minh Nhuệ gác tay lên cửa xe, đếm số giây chờ đèn đỏ qua đi. Vào lúc này, màn hình khổng lồ bên trái đường bỗng nhiên sáng lên. Trung tâm thương mại này là tòa nhà cao nhất thành phố Hoa Nam, có hình bán nguyệt, bên ngoài được tạo thành từ vô số màn hình trong suốt. Lúc này, các màn hình được con người đánh thức chiếu ra ánh sáng chói mắt trên đường phố mờ tối.

Bình thường, trên màn hình sẽ chiếu những đoạn thương mại, của ai được đưa lên địa điểm nổi tiếng của trung tâm thành phố chứng tỏ giá trị thương mại của ngôi sao đó rất cao.

Chắc là sắp chiếu …

Quý Minh Nhuệ nghĩ thế.

Ngay sau đó, ánh sáng trắng không ngừng lóe lên trên màn hình tối dần.

Tiếp theo, trên màn hình xuất hiện dòng chữ quen thuộc: Tin tức Hoa Nam

"Xin chào mọi người, tôi là Triệu Lan, người dẫn chương trình của

chuyên mục Tin tức Hoa Nam. Hôm nay chúng tôi sẽ phát sóng một thông báo quan trọng.”

Quý Minh Nhuệ: “… Tin tức???”

Màn hình lớn như này… dùng để phát tin tức???

Khi nào thì kênh tin tức có thể diện này rồi?

Không chỉ có màn hình lớn này phát tin tức, tivi trong xe Quý Minh Nhuệ cũng bị buộc kết nối với kênh tin tức. Một gương mặt giống hệt với màn hình bên ngoài xuất hiện trong xe, người dẫn chương trình nói tiếp: “Những ngày gần đây, thành phố chúng ta xuất hiện bốn vụ án giết người tàn nhẫn.”

Người dẫn chương trình nói đến đây thì ngừng lại, dường như ánh mắt của cô đang nhìn chỗ bên ngoài ống kính.

Bên ngoài ống kính, một bàn tay đeo găng tay màu đen đang cầm một chiếc điện thoại, trên màn hình điện thoại có một dòng chữ.

Nhưng khoảng cách có hơi xa, người dẫn chương trình lại căng thẳng, không nhìn rõ ngay.

Thế là bàn tay ấy đành phải duỗi về trước một chút.

Quý Minh Nhuệ thấy rõ nửa ngón tay đeo găng tay màu đen, trong nháy mắt, găng tay lại biến mất khỏi màn hình. Động tác kỳ lạ của găng tay này cực kỳ giống với người anh em mà anh ta quen biết nhiều năm.

Người dẫn chương trình đọc theo: “Qua điều tra, ngoại trừ ba nạn nhân, người thiệt mạng họ Dụ trong vụ hỏa hoạn cũng có liên quan đến vụ án này. Thông qua tra hỏi, phía cảnh sát bước đầu đã xác định được nghi phạm từng bị ba nạn nhân đe dọa, hiện tại vẫn đang thu thập bằng chức thiết thực. Vụ án sẽ tiếp tục được đẩy mạnh, cư

dân thành phố đừng hoang mang, đừng nghe và đừng tin tin đồn. Những gì được đồn trước đây đều là tin tức giả. Cuối cùng, mong mọi người tích cực cung cấp manh mối, hỗ trợ cảnh sát sớm phá án…”

Giờ này, dù đang nghe radio, xem tivi ở nhà hay là cúi đầu lướt điện thoại trên tàu điện ngầm nhất định đều sẽ nhận được thông báo liên quan đến nội dung tin tức này.

Có thể thấy bóng dáng của kênh tin tức Hoa Nam ở khắp mọi nơi.

Do tin đồn tập trung trong phạm vi trường học nên chiếc tivi nhỏ trong mỗi phòng học của các trường ở thành phố Hoa Nam cũng được bật lên. Màn hình ở nhà ăn học sinh khá lớn, thường liên tục chiếu nội quy trường cùng với các thể loại quà tặng cuộc sống học hành chăm chỉ.

Cả thành phố đều là tiếng thảo luận.

Trì Thanh đứng bên ngoài phòng phát thanh, anh nhìn bên ngoài cửa kính khổng lồ, toàn thành phố đều nằm trong mắt anh.

Quý Minh Nhuệ ngồi trong xe, kéo thông báo lại, nghe một lần nữa.

Anh ta nói thầm, cuối cùng cũng biết được bọn họ đi làm gì.

Người họ Dụ.

Nghi phạm từng bị ba nạn nhân uy hiếp.

Trước đây không có nhiều báo chí nói về vụ hỏa hoạn, bọn họ đều gọi người chết là Dụ xxx, dù không nói dối nhưng cũng có thể đã đạt được mục đích khiến hung thủ hiểm lầm thành Dụ xxx này chính là Dụ Dương.

Nghi phạm từng bị ba nạn nhân uy hiếp, ngoại trừ bọn họ và hung

thủ thì không ai biết đây là Tưởng Y Vân.

Nếu hung thủ đã có mục đích giá họa lên Tưởng Y Vân thì kẻ đó chắc chắn sẽ không từ bỏ cơ hội này.

Hắn ta nhất định sẽ xuất hiện.

Lần thông báo cả thành phố này… là đang nói với hung thủ.

Chương 112: C112: Phạm vi

Dịch: LTLT

Tin tức được phát đi ở nhiều nơi khác nhau trong thành phố Hoa Nam.

Cuối bảng tin, đường dây nóng tố cáo được làm thành màu đen, in đậm chạy ngang qua.

Hôm đó Quý Minh Nhuệ về đến nhà, trước khi ngủ anh ta trăn trở, nghĩ thế nào cũng thấy không đúng: Nếu như chỉ là phát sóng tin tức, có cần phải tốn cả ngày không?

Anh ta nghĩ chuyện này không đơn giản như thế.

Chuyện nửa tiếng đồng hồ có thể làm xong, hai người này chắc chắn không thể lề mề hơn nửa ngày.

Anh ta nghĩ xong lại cầm lấy điện thoại ở đầu giường, gửi cho Trì Thanh một tin nhắn: Chẳng lẽ buổi sáng hai người hẹn hò trong giờ làm việc?

Nhưng lúc Quý Minh Nhuệ gửi câu này đi đã gần rạng sáng, lúc này hai người quả thật đang làm vài việc chỉ dành cho những người đang yêu.

Bởi vì Nhậm Cầm mới mất đi một người bạn, tâm trạng hiện tại cũng không tốt, càng không thể đưa mèo cho cô, bảo cô lại tìm chủ nhân cho mèo. Con mèo kia chỉ có thể tiếp tục nuôi ở nhà Trì Thanh, Giải

Lâm phụ trách nuôi.

Giải Lâm cười tủm tỉm nhìn con mèo đang giương nanh múa vuốt. Hắn đổ thức ăn cho nó, sau đó con mèo kia trơ mắt nhìn chủ nhân mới bước ra khỏi phòng tắm đã bị tên đáng ghét đè lên sô pha sấy tóc.

Mới đầu Giải Lâm vẫn còn nghiêm túc sấy tóc cho Trì Thanh, ngón tay dọc theo sợi tóc, dần dần thăm dò vào trong, càng thăm dò càng không bình thường.

Trì Thanh: "Chỗ ngón tay anh đang đè là xương quai xanh của em, không phải tóc."

Giải Lâm "ờ" một tiếng, không biết xấu hổ nói: "Xương quai xanh của em cũng dính nước."

Trì Thanh: "…"

Ngón tay hắn mang theo không khí ẩm ướt, dọc theo xương quai xanh trắng bệch gầy gò không ngừng di chuyển xuống. Trên xương quai xanh Trì Thanh vốn không dính nước, nước bị dính vào đều từ ngón tay Giải Lâm mà ra. Giải Lâm vén áo thun trên người Trì Thanh lên.

Trì Thanh: "Anh có biết sấy tóc không?"

Giải Lâm: "Biết, chẳng phải đang sấy sao?"

Giải Lâm không tập trung sấy tóc cho Trì Thanh, Trì Thanh nhắc nhở lần nữa: "Máy sấy của anh hướng về quần áo em."

"Quần áo em cũng ướt rồi."

"Tay anh không di chuyển xuống dưới thì nó sẽ không ướt."

"..."

Advertisement

Con mèo đang ăn đồ ăn trong chén, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên quan sát hai người.

Trong khoản thời gian này, khả năng nhẫn nại của Trì Thanh đã tăng lên đáng kể. Anh không bảo Giải Lâm tránh ra.

Lúc tắt công tắc máy sấy, Giải Lâm hơi cúi đầu, hôn lên tai Trì Thanh.

"Trước đây anh rất thích phá những vụ án này." Lúc nói, hơi thở của Giải Lâm phun bên tai Trì Thanh, "Bây giờ lại thấy làm cố vấn mẹ nó đúng là phiền phức, không có thời gian hẹn hò. Hung thủ giết người có thể lựa ngày không?"

Trì Thanh hiếm khi nghe hắn chửi thề, ngoại trừ lần đầu tiên đọc được suy nghĩ của hắn ở rạp phim.

Trì Thanh: "Vừa rồi có phải anh nói mẹ nó không?"

Giải Lâm nhấn mạnh: "Từ cảm thán, chứng tỏ anh rất để ý."

Hắn vừa dứt lời thì màn hình điện thoại bên cạnh Trì Thanh bỗng nhiên sáng lên, ba chữ "Quý Minh Nhuệ" nhấp nháy trên màn hình.

"Vừa rồi anh nói gì." Giải Lâm liếc nhìn mấy chữ kia, "Có thể lơ cậu ta đi không?"

Trì Thanh: "Không thể."

Sau khi anh với Giải Lâm yêu nhau, thái độ của anh đối với Quý Minh Nhuệ vốn đã lạnh nhạt giờ lại càng thêm lạnh nhạt.

Trước khi mở tin nhắn, anh còn tưởng Quý Minh Nhuệ có chuyện quan trọng gì, cuối cùng…

Quý Minh Nhuệ không nhắc "hẹn hò trong giờ làm" thì hồ ly tinh bên kia cũng chỉ làm loạn vô cớ, chửi thề một câu. Bây giờ hắn không chỉ muốn chửi thề, hắn còn muốn đánh người. Hắn bận đến nỗi không còn thời gian yêu đương, còn bị người ta chất vấn có phải hẹn hò trong giờ làm không.

Trì Thanh còn đang nghĩ làm sao trả lời tin nhắn này với số chữ ít nhất, Giải Lâm đã đặt máy sấy qua một bên, sau đó duỗi tay đến trước mặt Trì Thanh, gõ một dòng chữ trên màn hình điện thoại: Buổi sáng không có, nhưng giờ thì đang, đừng làm phiền.

Trì Thanh: "…"

Quý Minh Nhuệ nhận được tin trả lời: "…"

Hai người tan làm hẹn hò cũng chỉ quanh quẩn cùng nhau ăn cơm, cho mèo ăn, sau đó làm nhân viên ngủ thử trên giường Trì Thanh.

Sau khi thử nhiều lần, mức độ trêu đùa Trì Thanh của Giải Lâm cũng càng ngày càng quá trớn. Trước khi ngủ, Trì Thanh đã không cần chuẩn bị tâm lý gì nữa, ngầm cho phép bên cạnh có thêm một người dường như đã thành thói quen.

Chỉ là muốn gần thêm một bước thì rất khó.

Tay Giải Lâm đang ngừng ở eo Trì Thanh, một lát sau, lúc định xuống dưới nữa thì bị Trì Thanh lấy tay đè lại.

[Em không khó chịu sao?]

[Anh giúp em? Nhé?]

[Giúp em làm ra, không đụng vào những chỗ khác.]

Trước đây, Trì Thanh rất ghét giọng nói biến dạng này, nhưng không có lần nào khiến anh muốn che tai lại giống như lần này.

[Thử nhé?]

"Cút ra, không thử nữa."

Trước mắt Trì Thanh là một vùng sương mù.

Bản thân anh cũng không nhớ mình đã nói lung tung gì: "… Lần sau thử lại."

"Lần sau là khi nào?"

Anh loáng thoáng nghe thấy Giải Lâm hỏi bên tai mình.

Hôm sau, Trì Thanh bị tiếng chuông báo thức làm tỉnh giấc, nghĩ một hồi tối qua cuối cùng anh đã nói câu gì với Giải Lâm.

Con mèo kia đang ngồi ở cửa, dáng vẻ rất muốn vào, nó bèn thử nhấc một bước chân.

Trì Thanh lạnh lùng liếc nhìn, cái chân kia ngoan ngoãn rụt về lại. Sau đó, anh nhớ ra mình đã nói năm chữ: "Chờ vụ án kết thúc."

"…"

Tối qua mình uống say rồi à?

Vậy mà lại nói sảng.

Trì Thanh nghĩ bụng, vốn thấy vụ án này rất phiền phức, bây giờ lại chỉ mong nó kết thúc muộn một chút.

Nhưng tâm trạng của Giải Lâm thì khác, vô cùng hăng hái phá án.

Tuy Giải Lâm đã làm cố vấn ở tổng cục nhiều năm, năm nay sau khi phục chức lại phá nhiều vụ, nhưng cả người hắn lại bày ra gương mặt không nghiêm túc mấy nhưng ngầu đến quá đáng. Bình thường hắn phá án hay làm việc đều khiến người khác cảm thấy thong thả hững hờ… Dĩ nhiên, có đôi khi còn hơi điên.

Lần đầu tiên thấy hắn tích cực chủ động quan tâm tiến triển của vụ án như thế.

"Hôm nay có mấy cuộc gọi khiếu nại?"

"12 cuộc."

"Đã xác minh chưa?"

"Xác minh rồi, 12 người này đều không biết video, toàn nói bậy."

Quý Minh Nhuệ nói xen vào: "Cũng không biết những người này nghĩ thế nào, rảnh rỗi không gì làm nói bậy gì chứ, chiếm dụng tài nguyên công cộng, tưởng chúng ta đang giỡn với bọn họ à?"

Nhưng dù nói như thế, điều duy nhất mà mọi người có thể làm bây giờ là "chờ đợi".

Chờ kẻ tình nghi không kiềm chế được, cắn vào mồi câu.

Có điều, kẻ tình nghi này lại rất bình tĩnh.

Ngày thứ nhất, không xuất hiện.

Ngày thứ hai, không xuất hiện.

Ngày thứ ba…

Điện thoại nhận được đều là thông tin giả.

Vào lúc mọi người gần như từ bỏ, ngày thứ tư, điện thoại tổng cục reo lên.

Điện thoại ở bên cạnh Giải Lâm, hắn tiện tay muốn nghe thì bị Quý Minh Nhuệ cản lại: "Anh thì khỏi đi. Anh với Trì Thanh mà nghe điện thoại không giống với nhân viên cảnh sát bình thường."

Giải Lâm nhướng mày: "Không giống sao? Nghiêm chỉnh thế mà."

"Anh nghiêm chỉnh á?"

Giải Lâm lại hỏi: "Vậy giống gì?"

Quý Minh Nhuệ vươn tay, chỉ Trì Thanh: "Ông nội đang co người ngồi trên sô pha cách mọi người xa nhất, giống hung thủ. Anh đừng cười, anh cũng không kém bao nhiêu, giống "nhân viên hàng top" của hộp đêm nào đó chạy ra ngoài."

"…"

Cuối cùng, cuộc điện thoại này do học sinh ngoan Khương Vũ nghe. Khương Vũ nói rõ ràng: "Xin chào, đây là đường dây nóng tố cáo của cục công an. Bạn có manh mối gì có thể cung cấp cho chúng tôi."

Đầu dây bên kia truyền đến một tiếng "xẹt" thật rõ.

Sau đó mới xuất hiện giọng nói của một người.

Nhưng giọng nói này đã dùng máy đổi giọng, khiến mọi người nghe thấy không chân thực: "Tôi có… của… bọn họ…"

Khương Vũ sửng sốt: “Bạn nói cái gì?”

Anh ta nói xong, che ống nghe nói với những người khác bằng khẩu hình: “Hắn ta mở máy đổi giọng.”

Tất cả mọi người đều đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

Mở máy đổi giọng có nghĩa là… tỉ lệ là kẻ tình nghi cao vô cùng.

Bên kia lại nói một lần nữa, nhưng có lẽ tín hiệu bên đấy không tốt, vẫn không thể nghe rõ.

Đến lần thứ ba mới nghe rõ giọng nói đã dùng máy biến giọng nói: “Tôi có video bọn họ uy hiếp cô ta.”

Lần này không phải là người dân thích quấy rối nữa.

Kẻ tình nghi đến thật rồi.

Khương Vũ dựa theo lý do đã chuẩn bị xong, đưa ra địa điểm gặp mặt nộp chứng cứ.

Đối phương rất cẩn thận: “Vì sao tôi phải gặp mặt các anh?”

“Bởi vì có vài vấn đề muốn hỏi anh, ví dụ như làm sao anh có được video này, với… anh còn biết những việc khác của bọn họ không?”

Đối phương im lặng một hồi.

Cuối cùng theo tiếng rè rè của tín hiệu, đối phương nói:

“Đưa tôi địa chỉ mail.”

“Tôi sẽ không gặp mặt các anh.”

Khương Vũ cố hết sức nói địa chỉ mail thật chậm.

“Cụp.”

Cuộc gọi kết thúc.

Đội kỹ thuật ở bên cạnh dựa theo tín hiệu để lần ra định vị, tháo tai nghe lắc đầu nói: “Không định vị thành công, tín hiệu bên hắn ta quá yếu, thời gian cũng không đủ.”

“Không cần định vị.” Giải Lâm chợt đứng lên, nhìn đồng hồ trên tay, “Bây giờ là 2 giờ 15 phút chiều, nhà trường bắt 2 giờ 20 phút vào học. Chắc cậu học sinh đó vội đi học rồi.”

Giải Lâm vừa nói ra, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Khương Vũ trợn mắt há mồm: “Đi học?”

Quý Minh Nhuệ: “Cậu… học sinh đó?”

Tô Hiểu Lan: “Hắn ta là học sinh? Trong mấy câu vừa rồi, có câu nào để lộ?”

Ông nội co người ngồi trên sô pha cách mọi người xa nhất đưa tay lên kéo găng tay màu đen, cụp mắt, giống như chưa tỉnh ngủ hẳn, nói: “Đầu số.”

Trì Thanh vừa đứng lên vừa nói: “Lộ từ lúc kết nối với đầu số.”

“Tin tức hôm qua không phải phát sóng trực tiếp, mà là chia khu vực phát sóng.”

Anh nói tiếp: “Chúng tôi chia ra các khu vực xem khác nhau để phân biệt từng vùng đối tượng. Cũng có nghĩa là, nếu như anh là dân đi làm chen chúc trong tàu điện ngầm, anh sẽ nhìn thấy một dãy số đường dây nóng có số đuôi là 8006. Nếu như anh đang đi dạo trên

đường, anh sẽ nhìn thấy một dãy số đường dây nóng khác với số đuôi là 7199. Cố hết sức phân chia dựa theo thuộc tính của quần thể, để lại các dãy số khác nhau. Đường dây nóng có số đuôi 5815 này… nếu như tôi không nhớ sai thì là khu vực trường học. Tuy hắn ta không để lộ trong cuộc gọi nhưng cuộc gọi này đã để lộ tín hiệu của trường hắn ta đang học không tốt lắm.”

Giải Lâm và Trì Thanh rất ăn ý, gần như kết luận cùng một lúc:

“Vậy nên, hiện tại hắn ta đang ở nội thành Hoa Nam, giới tính nam, thân phận là học sinh cấp ba.”

“…”

Mẹ nó vậy cũng được hả?

Quý Minh Nhuệ cảm thấy nơi mình đang ở không phải tổng cục mà là trường quay của phim điện ảnh trinh thám.

Cuối cùng anh ta cũng biết được hôm qua hai người kia tốn hết nửa ngày làm cái gì rồi.

Thành thật mà nói, dù hôm qua anh ta đã nhìn thấy được phát sóng khắp thành phố trên đường đi làm nhưng anh ta vẫn giữ thái độ bi quan.

Đối phương là một kẻ nấp sau mạng internet, không có bất cứ dấu vết nào, dù hắn ta cắn câu thật thì cũng chưa chắc tìm ra được. Không ngờ rằng hai cố vấn của tổng cục bọn họ lại dùng cách này để thu hẹp phạm vi đối tượng tình nghi ở khắp thành phố Hoa Nam.

Vả lại, còn thu hẹp rất chính xác.

Thời gian quay về chập tối hôm qua.

Màn đêm sắp phủ xuống.

Trên vô số màn hình đều đang chiếu tin tức khẩn này.

Trung tâm thương mại, ga tàu điện, tivi, tin nhắn push ở điện thoại…

Dù đi đến nơi nào lúc nào cũng có thể nghe thấy giọng nói quen thuộc của người dẫn chương trình: "… Người chết trong vụ hỏa hoạn Dụ xxx cũng có liên quan đến vụ án này…"

Trong nhà ăn trường học, bác gái phụ trách múc cơm nhìn chằm chằm tivi trong nhà ăn, nói nhỏ: "Ôi chao, đúng là tạo nghiệp mà, đều là con nít tuổi còn nhỏ như thế, không biết là ai làm."

"… Sau khi điều tra, bước đầu cảnh sát đã xác định được nghi phạm từng bị ba nạn nhân đe dọa…"

Giờ cao điểm lấy cơm đã qua.

Có một người đứng ở chỗ xếp hàng thưa thớt trước cửa sổ.

Bác gái nhà ăn ngừng trò chuyện, thấy có người đến múc đồ ăn, động tác tay thành thạo múc một muôi thịt kho còn lại trong mấy cái khay sắt, tràn đầy nhiệt tình nói: "Miếng cuối cùng, cậu học trò này, cậu đến muộn chút nữa thì hết ăn rồi. Mấy cậu học tập vất vả, ăn nhiều chút."

Người đó một tay bưng khay ăn, dáng người cao gầy hắt lên cửa sổ.

Chương 113: C113: Đặc biệt

Dịch: LTLT

Khương Vũ suy nghĩ vấn đề khá toàn diện, anh ta hỏi: "Có khi nào là nhân viên hoặc giáo viên làm việc trong trường không?"

Giải Lâm: "Không có khả năng lắm, nếu như nghi phạm là người lớn tuổi, hắn ta muốn giết người, khả năng lựa chọn hẹn hò qua mạng với bọn họ để đạt được mục đích… gần như bằng không. Người lớn tuổi sẽ cho rằng bản thân mình mạnh hơn những "đứa trẻ" này. Nếu như hắn ta muốn giết người, sẽ không phiền phức như thế, giết một đứa trẻ mà thôi."

"Với lại, cậu đặt bản thân vào nghĩ xem, cậu sẽ đóng giả làm con gái để trò chuyện cùng với nam sinh cấp ba sao?"

Khương Vũ nghĩ thật, anh ta nghĩ đến cháu trai Tô Hiểu Bác của Tô Hiểu Lan.

Ngày nào Tô Hiểu Bác cũng hét "quao, trang bị mới ra này ngầu quá đi!"

"…" Khương Vũ xoa da gà nổi trên cánh tay, nói, "Chuyện này… khác biệt về suy nghĩ quá lớn, e rằng không được."

Khương Vũ làm việc với hai người này đã lâu, tự thấy quan hệ của mình với Trì Thanh cũng coi như là vui vẻ hòa thuận, bèn quay qua một bên, thử lôi kéo vị này vào chủ đề: "Anh nói có đúng không, Tô Hiểu Bác thật sự quá trẻ con rồi."

Tối qua Trì Thanh ngủ không ngon mấy, Giải Lâm dường như không tin câu "sau khi vụ án kết thúc" của anh, mỗi tối đều nhảy lung tung trên sợi dây chống đỡ của anh.

Hôm nay lúc ra ngoài anh có nhìn qua gương, thấy một dấu màu đỏ rất khó dùng lý do muỗi cắn để giải thích. Da anh lại trắng, dù thật sự là vết muỗi đốt cũng trông rõ ràng vô cùng, nên cố ý chọn một chiếc áo len cổ cao.

Lúc anh cúi đầu, nửa cái cằm vùi vào trong cổ áo màu xám đậm: "Tôi không hiểu lắm, dù sao lúc tôi đi học không có trẻ con như cậu ta."

Trì Thanh nói đến đây lại nghĩ một chút, bổ sung thêm: "À, hồi cấp hai chắc cũng không bằng được.

Khương Vũ: "…"

Tô Hiểu Lan thân là cô ruột: "…"

Tuy người bị mắng là cháu trai mình nhưng cô không thể nào phản bác.

Trì Thanh nói xong câu này lại rụt người về ghế sô pha. Phòng họp này vốn không có chiếc ghế sô pha đơn này, bọn họ cố ý chuyển vào cho hai người, bên cạnh còn có một cái bàn tròn nhỏ, đặt một miếng bánh ngọt nhỏ giống như đang hầu hạ ông hoàng, nhưng mà ngoài Quý Minh Nhuệ thì không ai ăn miếng bánh này hết.

Anh rụt tay vào trong tay áo theo thói quen, đang cúi đầu bấm điện thoại, tháo một chiếc găng tay ra.

Giải Lâm ngồi trên tay vịn của sô pha, thay vì ngồi, nói chính xác hơn là dựa mới phải.

Hắn duỗi tay, rất tự nhiên kéo áo len sắp che luôn mũi của Trì Thanh xuống: "Cái áo này của em… không ngộp sao?"

Trì Thanh rất muốn cười khẩy: "Anh tưởng em muốn à?"

Giải Lâm nhướng mày, lúc này mới nhận ra. Nhân lúc những người khác đang bận tổng hợp danh sách tất cả các trường cấp 3 ở Hoa Nam, hắn lấy một ngón tay móc vào cổ áo Trì Thanh, hơi kéo cổ áo ra, như ý muốn nhìn thấy "chuyện tốt" của mình làm.

Trì Thanh: "Tối nay anh về nhà anh ngủ đi."

Giải Lâm: "Vậy ai đổ thức ăn cho mèo?"

Sức chịu đựng của anh đối với Giải Lâm đã tăng cao, nhưng đối với mèo thì chưa.

Lông mèo rụng quá nhiều, dù thường ngày anh không cho nó đến gần nhưng lông mèo cũng sẽ gián tiếp dính vào sô pha, trong không khí. Vậy nên công việc đổ thức ăn cho mèo vẫn do Giải Lâm làm.

Trì Thanh nghĩ đến con mèo kia, mặt không cảm xúc nói: "… Cho nó chết đói cũng được."

Sau khi khoanh vùng phạm vi nghi phạm, tiến triển của vụ án cũng trở nên nhanh hơn rất nhiều. Dù là điều tra từng trường cấp ba, hay là tiếp tục điều tra sâu hơn ở bên Hoằng Hải, năng suất cũng đều tăng lên không ít. Trước đây lúc hỏi về lớp 10a1 cũ, phạm vi tra hỏi quá lớn, bây giờ có thể hỏi thẳng "Nhóm Vương Viễn quen biết với những học sinh cấp ba nào? Những học sinh đó có thể là bạn học cũ trước đây, tóm lại có từng nghe thấy tên của học sinh ngoài trường nào từ chỗ bọn họ không?"

Một học sinh ngoài trường với các học sinh ở Hoằng Hải rốt cuộc có quan hệ gì?

Còn về video chứng cứ kia thì lại không phải thứ quan trọng nhất.

Hôm sau, Giải Lâm với Trì Thanh không tham gia trực tiếp vào việc điều tra nên tan làm sớm, như thường lệ giúp Tô Hiểu Lan đi đón cháu trai của cô.

Tô Hiểu Bác nhìn thấy biển số xe quen thuộc, trong tay chỉ cầm điện thoại, vai trống không bước lên xe: "Cảm ơn ạ, mấy chú vất vả rồi. Không có gì báo đáp, lát nữa cháu mời hai chú hai ly trà sữa nhé."

Tay Giải Lâm đặt trên vô lăng, liếc mắt nhìn cậu ta: "Tụi chú không uống trà sữa, tụi chú uống cà phê Americano đá."

Tô Hiểu Bác không hiểu, cậu ta dựa ra sau, bắt đầu nhìn màn hình điện thoại: "Thứ đó có gì ngon chứ."

Người trưởng thành thật sự và học sinh cấp ba quả nhiên nói không được mấy câu đã có khoảng cách.

"Hôm nay đi học cháu lén chơi điện thoại, điện thoại bị tịch thu. Haiz, giáo viên cũng thật là, sao có thể tiêu chuẩn kép chứ? Học sinh giỏi chơi điện thoại là say mê học tập, nhất định đang dùng điện thoại lên mạng tra tài liệu. Cháu chơi điện thoại thì chắc chắn là chơi game sao?"

"Cậu không phải à?" Trì Thanh hỏi ngược lại.

Tô Hiểu Bác: "Phải, đúng thế… Cháu… đúng là thế thật!"

Trì Thanh: "Sao cậu không học thuộc trang đầu sổ từ vựng tiếng Anh nữa rồi?"

Nhắc đến chuyện này, cả người Tô Hiểu Bác nhẹ nhõm hẳn ra: "Chẳng phải hôm qua đã bác bỏ tin đồn rồi sao ạ. Màn hình nhà ăn

lớn như thế, chiếu lại tận mấy lần, với lại có cả người tình nghi rồi. Cháu tin tưởng năng lực phá án của cảnh sát nhân dân thành phố Hoa Nam chúng ta."

Cậu ta nói tiếp: "May mà tin tức này chiếu trước khi chúng cháu thi thử, nếu không thì cháu còn phải ôm sổ tay từ vựng khóc ròng luôn, làm gì vui vẻ thi xong ba ngày đó chứ."

Xe chạy đều đều trên đường, cảnh sắc hai bên đường nghiêng vẹo lướt qua.

Trì Thanh: "Trước đây đã nhắc cậu rồi."

Tô Hiểu Bác: "Cô cháu cũng có nhắc cháu. Nhưng không giống, lỡ như cô cháu đang an ủi cháu thì sao? Trong tivi chẳng phải thường diễn thế à, trước khi một người biết mình bị bệnh hiểm nghèo, người trong nhà đều chọn không nói cho người đó biết."

Giải Lâm nghe đến đây thì phì cười: "Cháu định vị rất chính xác bản thân mình. Thành tích của cháu đúng là không khác gì mấy với bệnh hiểm nghèo."

Tô Hiểu Bác: "…"

"Đúng rồi." Giải Lâm lại hỏi, "Cháu có biết tín hiệu của trường nào không tốt không?"

Tô Hiểu Bác: "Tuy thành tích cháu kém nhưng cháu cũng chỉ học mỗi trường Quang Viễn, không bị khuyên thôi học, trải nghiệm lang thang khắp thành phố."

Giải Lâm: "Xin lỗi, không có ý xúc phạm cháu."

Tô Hiểu Bác lắc đầu: "Không có gì ạ, là tự cháu chủ động xúc phạm bản thân."

“Có điều tín hiệu trường cháu rất tệ.” Tô Hiểu Bác lại nói, “Chơi game bị rớt mạng nhiều lần, còn bị đồng đội tố cáo, trừ điểm uy tín.”

Sau khi máy hát Tô Hiểu Bác được bật, cái miệng đó không ngừng lại được. Ván game đang chơi kết thúc quá nhanh, cậu ta chồm lên lưng ghế phụ, dựa gần Trì Thanh hỏi: “Vì sao chú đeo găng tay hoài vậy ạ? Là phụ kiện sao?”

Trì Thanh nhấc bàn tay đang đeo găng tay màu đen lên, lắc lắc trước mặt cậu ta: “Cái này sao?”

Sau đó, anh chậm rãi nói: “Ừ, là để sờ cổ mấy đứa trẻ nói nhiều mà không lưu lại dấu vân tay. Cậu có muốn thử không?”

Cổ Tô Hiểu Bác lạnh ngắt, ngồi về lại.

Giải Lâm chuyển chủ đề: “Nếu không cần học từ vựng nữa, có phải cũng theo đuổi lại bạn gái nhỏ không?”

Tô Hiểu Bác: “Cũng không có… Mấy hôm nay cháu không để ý đến cô ấy. Cô ấy chơi game lại ghép được mấy cp mới, chắc thấy chán rồi. Với lại cháu cũng không cần cô ấy đến thế, cháu chơi game cũng có thể quen được bạn gái mới mà.”

Cậu ta nói xong lại tiếp tục mở ván game mới.

Trì Thanh hoàn toàn không nghe hiểu cậu ta đang nói gì.

Lần trước còn khóc la khóc lóc nói không nỡ chia tay bạn gái, hôm nay lại thành thái độ thích ai cũng được.

Giải Lâm để ý thấy anh có biểu cảm mù tịt, khẽ ho một tiếng, nói nhỏ: “Nói chuyện trên mạng là thế đó. Tốc độ mạng bây giờ rất nhanh, tốc độ quen biết bạn mới cũng nhanh, nhưng muốn duy trì

một mối…”

Hắn nói đến đây bỗng nhiên ngừng lại.

Trì Thanh: “Một mối gì?”

Giải Lâm nói tiếp: “Muốn duy trì một mối quan hệ tốt không dễ. nên anh mới nghĩ đến một chi tiết rất kỳ lạ. Em có còn nhớ Dụ Lam đã viết gì trong đống sao giấy không? Cô ấy nói đối phương đã không liên lạc với mình mấy ngày rồi, vả lại câu như thế xuất hiện rất nhiều lần trong mấy mảnh giấy.”

“Nếu như người đó muốn cố ý tiếp cận Dụ Dương, hắn ta không nên làm chuyện như vậy. Giữ liên lạc hằng ngày, để mối quan hệ duy trì lâu dài, trở nên thân thiết hơn mới là hướng đi bình thường.”

Giữa lúc nói chuyện, xe đã chạy đến cổng tổng cục.

Sau khi Tô Hiểu Bác xuống xe, trong xe chỉ còn lại Giải Lâm và Trì Thanh.

Trì Thanh có thể trò chuyện với Giải Lâm về logic của vụ án, nhưng có nhiều lúc rất khó bàn về logic tình cảm.

Bình thường, Trì Thanh không hiểu những người này đang nghĩ gì, liên lạc hay không liên lạc càng nghe không hiểu. Thế là anh nói vô cùng lạnh nhạt: “Nếu như hay có việc bận, mấy ngày không liên lạc cũng rất bình thường. Mọi người đều có cuộc sống riêng của mình, không phải ngày nào cũng muốn nói chuyện. Em tưởng rằng không liên lạc thường xuyên là một cách kết bạn rất lí trí.”

“…”

Giải Lâm nói thầm, em như thế rất có thể không kết bạn được.

Hắn nhìn Trì Thanh một hồi, khi thấy Trì Thanh hơi mất tự nhiên mới mở miệng nói: "Anh bỗng nhiên nghĩ đến, em có thể đáp lại anh về mặt tình cảm, thật sự có thể coi là kỳ tích rồi."

Theo suy nghĩ này của Trì Thanh, chuyện yêu đương có thể đặt trên người anh, không khác gì mặt trời mọc từ đằng Tây.

"Tóm lại, kẻ đó coi Dụ Dương làm mục tiêu, hắn ta nhất định sẽ không biến mất liên tục, biến mất không phải là chuyện mà một người thợ săn giỏi sẽ làm."

"Hắn ta biến mất một khoảng thời gian, thường xuyên đột ngột mấy ngày liền không liên lạc với Dụ Lam. Mà Dụ Lam đang làm gì, kẻ đó đến bây giờ vẫn không biết người ở bên kia tài khoản là ai. Dụ Lam giả vờ là Dụ Dương, dùng thân phận "con trai" cẩn thận, dịu dàng che chở cho tự tôn và bí mật của một đứa bé trai." Giải Lâm nói, không ngừng nhớ lại nội dung trong tờ giấy, "Cô ấy nhận ra trạng thái tinh thần của đối phương có lẽ không tốt lắm, nên muốn chụp ánh nắng của ngày hôm sau tặng cho hắn ta… Đối diện với "Dụ Dương" đối xử chân thành như thế với hắn ta, kẻ đó sẽ có tâm trạng thế nào?"

Trì Thanh nương theo lời nói của Giải Lâm, thử đặt bản thân vào nhân vật này.

Lần gần nhất anh làm loại việc này là lúc Hà Sâm dẫn anh đi tìm giáo viên biểu diễn để phân tích kịch bản, chỉ là lúc đó anh vẫn không lĩnh hội được một chữ nào.

Nhưng giọng nói của Giải Lâm giống như có phép thuật, như có một bàn tay đang vươn lên từ nơi sâu thẳm, tóm lấy anh, kéo anh xuống, đi xem một thế giới.

Trì Thanh trước đây sẽ nói "không liên lạc là không muốn liên lạc, bận, cũng có nghĩa đối phương không quan trọng đến thế, thậm chí có lẽ hắn ta không thích Dụ Lam", nhưng anh thật sự không cảm

nhận được một chút cảm xúc ghét bỏ nào.

Anh phát hiện nếu như anh là kẻ đó, anh sẽ thấy luống cuống.

"Trong bốn người chết, "Dụ Dương" rất đặc biệt với hắn ta. Nên hắn không chọn giết Dụ Dương ngay trước mặt… Rất hiếm gặp trong kiểu vụ án giết người báo thù này, cũng khác hẳn với ba người chết trước đó. Bình thường mà nói, đích thân giết người, nhìn đối phương dần dần mất đi hơi thở mới có sự thích thú của việc giết người trả thù, nhưng hắn ta lại khóa trái cửa, chọn dùng một ngọn lửa lớn, từ đầu đến cuối không dám nhìn "Dụ Dương" một lần."

Giải Lâm nói: "Hắn đang trốn tránh, có lẽ tay hắn ta đã từng thả con mồi ra."

Chương 114: C114: Rạp phim

Dịch: LTLT

Hơn một trăm mảnh giấy mà Dụ Lam viết đều có lưu trữ bản điện tử.

Sau khi về nhà, hai người ngồi trên sô pha ở phòng khách, xem từng tấm ảnh một. Con mèo kia nằm cạnh chân Trì Thanh, hai cái móng cầm chặt món đồ chơi mới mà Trì Thanh mở lòng từ bi mua cho nó, một quả bóng lông màu sắc sặc sỡ.

Trì Thanh rất hiếm khi mua đồ chơi cho nó, trong túi quà Nhậm Cầm đưa cho anh chỉ có mấy cây chọc mèo. Sau khi Dụ Lam đón mèo về nhà nuôi lại mua thêm không ít đồ mới.

Nhưng không phải lúc nào anh cũng có thời gian chọc mèo, chơi với nó, nên anh mua cho nó một quả bóng có thể chơi một mình.

Trì Thanh ngồi cách con mèo kia một mét, ném bóng qua cho nó: "Tự chơi đi, đừng làm phiền tao."

Con mèo vui mừng, kêu mấy tiếng "meo" với anh.

Trì Thanh lật xem những ghi chép lưu trữ điện tử: "Quả thực "cậu ấy" thỉnh thoảng sẽ biến mất vài ngày, Dụ Lam luôn lo lắng có phải mình đã nói sai điều gì khiến hắn ta không vui không."

Hôm qua bọn mình nói chuyện rất vui, cũng là lần đầu tiên cậu ấy gửi ảnh cho mình, vì sao mấy hôm nay lại không để ý đến mình rồi?

Có khi nào cậu ấy xảy ra chuyện không?

Mỗi lần mở giao diện trò chuyện, mình đều muốn nhìn thấy dòng chữ "đối phương đang nhập".

Có hơi nhớ cậu ấy.

…

"Chắc là những mảnh giấy này nối tiếp nhau." Một tay của Giải Lâm đang lướt trên màn hình máy tính bảng, tay còn lại khoác trên vai Trì Thanh, giống như vô tình khẽ lướt ngón tay qua vành tai Trì Thanh, "Dụ Lam thường xuyên chụp ảnh gửi cho hắn ta, hắn ta thậm chí còn trả lời lại cô ấy một tấm. Có lẽ là một tấm ảnh phong cảnh bình thường, hoặc cũng có thể là nhấc tay chụp một tấm bên ngoài cửa sổ, thậm chí chỉ là chụp cái đèn ngủ trên bàn học vào buổi tối. Nhưng dù tấm ảnh của hắn ta là gì, thái độ của hắn ta đối với "Dụ Dương"… không đơn giản như thế."

Ngôi sao giấy cuối cùng có màu vàng.

Trên tờ giấy màu sắc rực rỡ có dòng chữ cuối cùng: Chúng mình sắp gặp mặt rồi, cậu ấy đồng ý sẽ đi xem phim cùng mình, không biết cậu ấy nhìn thấy mình có bị dọa sợ không nhỉ?

Trì Thanh dường như có thể nhìn thấy dáng vẻ của Dụ Lam thông qua câu nói này.

Trong mắt của cô lóe lên ánh sáng, cẩn thận mong chờ, cũng sợ hãi cuộc hẹn ngày mai.

Cô sắp không giấu được nữa.

Cô không kiềm lòng được muốn nói cho cậu ấy biết: Mình không phải Dụ Dương, mình là chị của Dụ Dương, mình… mình rất thích

cậu.

Advertisement

Cuối cùng Trì Thanh lại nhìn mấy chữ viết trong câu này: Cậu ấy, đồng ý, sẽ, đi.

Lúc trước khi xem câu này, bọn họ chỉ coi rằng hung thủ mượn cớ hẹn Dụ Lam ra ngoài, nhưng dựa theo phân tích vừa rồi…

Bình thường Trì Thanh đều dựa vào việc không cẩn thận đụng người khác mới có thể hiểu được suy nghĩ của họ, nhưng lúc này, anh bỗng nhiên có một loại trực giác, dù người anh muốn đọc suy nghĩ vẫn đang ẩn mình trong thế giới mạng mênh mông, ngay cả hình dáng thật sự cũng không nhìn thấy được: "Có khi nào hắn ta thật sự đến rạp phim hẹn hò không?"

Dù đây là việc vô cùng mạo hiểm.

Giải Lâm suy ngẫm, nói: "Không phải không có khả năng."

—

Cùng lúc đó, sau khi tan học, học sinh nội trú ở các trường ở lại học tiết buổi tối.

Trong một tòa nhà dạy học ở ngôi trường nọ, các lớp học đều yên tĩnh. Mọi người vùi đầu làm bài tập, thỉnh thoảng có một hai tiếng nói chuyện cực nhỏ.

Chỗ dãy bàn học cuối cùng, một bàn tay giấu trong hộc bàn, trong tay cầm điện thoại. Một lát sau, bàn tay ấy di chuyển, ngón tay quẹt mở khóa màn hình. Trước khi màn hình điện thoại sắp tắt, bàn tay

ấy mở một thư mục chưa đặt tên.

Trong thư mục là từng đoạn lịch sử trò chuyện được xuất ra.

Khác với định dạng lịch sử trò chuyện trong cửa sổ chat ở trang web, trong thư mục xuất ra không có ảnh đại diện, không nhìn thấy biểu tượng cảm xúc, chỉ có những dòng chữ lạnh băng. Đằng sau mỗi câu nói đều là thời gian gửi đi.

– [/ảnh].

– [/ảnh].

– Thời tiết hôm nay đẹp quá.

…

– Trong nhà có một thành viên mới đến, có muốn đoán xem người ấy là ai không?

– Tèn ten!

– Là một bé mèo [/ảnh].

– Nhưng mà vẫn chưa nghĩ xong phải đặt tên gì cho bé.

…

Ngón tay cứ thế lướt xuống.

Chủ đề từ mèo chuyển sang một chủ đề mới.

– Chiếu lại rồi!

– Mình chờ bộ phim này chiếu tận mấy năm!

Thời gian gửi câu kế tiếp chậm hơn hai câu trước mấy phút, giống như đang chần chừ do dự rất lâu mới lấy dũng khí gửi đi:

– Cậu sẽ đi xem cùng mình chứ?

Ánh mắt của người đó dừng lại ở câu này rất lâu.

Lâu đến mức điện thoại không nhận được chỉ lệnh tiếp theo, màn hình sắp tắt, trở lại màn hình đen.

—

Thân phận người bị hại của vụ án này đặc biệt, áp lực phá án càng ngày càng tăng. Cha mẹ của người chết thường xuyên đến đồn cảnh sát, tuy bình thường bọn họ không quan tâm con cái đủ, nhưng dù sao cũng là con mình chết thảm, không có gia đình nào chịu đựng nổi.

"Con tôi không thể chết không rõ ràng như thế được. Mấy người phá án kiểu gì thế? Đã nhiều ngày rồi, còn chưa bắt được hung thủ!"

Trên hành lang, người phụ nữ khóc rất đau thương: "Tôi chỉ có một đứa con…"

Tâm trạng Quý Minh Nhuệ phức tạp, anh ta muốn tiến lên an ủi, cuối cùng vẫn là lùi về sau một bước. Nhưng anh ta lại gặp Dụ Dương đứng im lặng ở đầu hành lang khác.

Trạng thái của Dụ Dương cũng không tốt, quần áo mặc trên người vẫn là bộ lần trước gặp Quý Minh Nhuệ.

Cậu ta cũng đã nhiều ngày không đi học rồi.

So với phụ huynh nhà Vương Viễn, Quý Minh Nhuệ càng sợ nhìn thấy Dụ Dương. Anh ta không biết phải nói thế nào với Dụ Dương,

chị cậu vì cậu mà chết.

Chuyện này đối với một đứa trẻ mà nói thật sự quá tàn khốc.

"Cháu không thể không đi học." Quý Minh Nhuệ điều chỉnh tâm trạng của mình xong, nói với Dụ Dương, "Về trường trước đi, có tình hình mới sẽ thông báo cho cháu."

Dụ Dương không nói gì.

Quý Minh Nhuệ: "Cháu yên tâm, tụi chú nhất định sẽ bắt hung thủ chịu tội trước pháp luật. Bây giờ vụ án đã có tiến triển đột phá, tin rằng rất nhanh…"

Anh ta chưa nói xong, Dụ Dương bỗng nhiên nói: "Người chết lẽ ra là cháu đúng không ạ?"

Tốc độ nói của Dụ Dương chậm rãi, lặp lại lần nữa: "Người vốn bị ngọn lửa lớn đó thiêu chết, nằm trong nhà xác là cháu đúng không?"

Phản ứng đầu tiên của Quý Minh Nhuệ là làm sao cậu ta biết được.

"Cháu đã thấy rồi." Dụ Dương nói, "Cháu lén đến văn phòng làm việc của mấy chú. Trên tấm bảng trắng có ảnh với tên cháu, mà những người chết khác đều là bạn học lớp 10 của cháu. Thật sự không có lí do hung thủ giết chị cháu, cho nên… thực ra hắn ta nhằm vào cháu."

Dường như chỉ trong một đêm, Dụ Dương đã trưởng thành rất nhiều.

"Nếu như hắn ta nhằm vào cháu, thế thì nhất định cháu biết hắn ta là ai." Dụ Dương ngẩng đầu, nói ra mục đích cuối cùng của mình, "Mấy chú có thể nói cho cháu thêm nhiều chi tiết của vụ án không,

cháu muốn tìm ra hắn ta.”

Quý Minh Nhuệ ngẩn người, nhóm bọn họ chủ yếu phụ trách lớp 10a1 trước đây của Hoằng Hải, hỏi nhiều học sinh cũ của lớp như thế, bởi vì liên quan đến Dụ Lam nên muốn giấu Dụ Dương hết mức có thể. Không biết nên nói sự thật thế nào với cậu ta, thế nên không đến vạn bất đắc dĩ, rất khó ra tay từ phía Dụ Dương.”

Ngay sau đó, bọn họ dọn dẹp phòng họp, ngồi đối diện Dụ Dương bắt đầu lấy lời khai.

—

Nửa tiếng sau, trên hành lang bên ngoài phòng họp.

Quý Minh Nhuệ không ngừng bấm một dãy số trên giao diện gọi điện thoại.

Tô Hiểu Lan bước ra khỏi phòng họp, đóng cửa lại, hỏi anh ta: “Còn chưa liên lạc được sao?”

Quý Minh Nhuệ: “Thật khó hiểu, hai người này trước khi làm gì đó có thể thông báo trước một tiếng không? Điện thoại gọi không nghe, không biết chạy đi đâu rồi.”

Người mà anh ta đang nói chính là hai cố vấn của tổng cục bọn họ.

Quý Minh Nhuệ chờ đến sốt ruột, thuận miệng phê bình: “Trì Thanh thì không nói rồi, ông nội ấy bình thường đã không thích nghe điện thoại, trải nghiệm nằm trong danh bạ của cậu ta không khác gì nằm trong danh sách chặn. Còn Giải Lâm chẳng phải bình thường tính tình rất tốt sao? Sao lại lấy gà theo gà lấy chó theo chó rồi?”

“…” Quý Minh Nhuệ phát hiện mình lỡ lời, nên nói bù lại, “Ờ, ngữ văn tôi không tốt lắm, dùng bậy thành ngữ.”

Tô Hiểu Lan không đồng ý: "Ông dùng bậy thành ngữ gì chứ, chẳng lẽ bọn họ không phải đang hẹn hò sao?"

Quý Minh Nhuệ: "… Bà biết à?"

Tô Hiểu Lan trợn mắt: "Ít nhiều gì tôi cũng từng học trinh sát đó, với lại hai người họ quá lộ liễu mà."

… Cũng đúng.

Quý Minh Nhuệ lại hỏi: "Bà không thấy ngạc nhiên hả?"

Tô Hiểu Lan: "Mới đầu cũng có chút, nhưng đổi góc độ suy nghĩ, bọn họ rất khó hẹn hò với người bình thường. Từ góc độ nào đó, bọn họ còn rất xứng…" Tô Hiểu Lan nhắc nhở, "Điện thoại kết nối rồi kìa."

Giọng nói Trì Thanh truyền ra từ đầu dây bên kia, mới nghe khiến người ta cảm thấy bây giờ anh rất muốn cúp máy: "Chuyện gì?"

Quý Minh Nhuệ: "Hai người giờ đang ở đâu vậy?"

Trì Thanh trả lời ngắn gọn: "Rạp phim."

Quý Minh Nhuệ tính toán đủ đường cũng không tính ra được bọn họ đang ở nơi này.

"Hai người đến rạp phim làm gì, xem phim hả?"

"Tra camera giám sát."

Vì để nghe cuộc gọi này, Trì Thanh đã cố ý tháo găng tay ra nên lúc này mới có cảm giác "muốn cúp máy" mà Quý Minh Nhuệ thấy.

Anh với Giải Lâm đang ở trong phòng giám sát của rạp phim. Bởi vì

không rõ buổi hẹn xem phim là suất chiếu nào buổi chiều, nên bọn họ phải xem rất nhiều camera. Độ nổi của bộ phim điện ảnh này rất cao, nên tỉ lệ có suất chiếu cũng cao đáng sợ, đè ép thị phần của các phim khác.

Giải Lâm vừa xem video vừa nói yêu cầu với người phụ trách rạp phim: "Gọi tất cả nhân viên kiểm vé, và cả lao công dọn vệ sinh sau khi hết phim đến đây, tôi có chút chuyện muốn hỏi bọn họ."

Người phụ trách rạp phim nhìn bọn họ giống như nhìn thần tiên, khúm na khúm núm, không dám nói không: "Được, tôi lập tức gọi bọn họ đến đây."

Video giám sát trôi qua từng giây từng phút.

Thời gian sắp đến 3 giờ 45 phút chiều, phim 2D, rạp số 4.

Khán giả đã bắt đầu vào rạp trước mười lăm phút. Bọn họ đa số đi theo đôi theo cặp, dù ghế ngồi bên cạnh ban đầu có trống thì trước khi phim chiếu nửa kia cũng sẽ thong thả đến muộn, ngồi xuống vị trí trống bên cạnh. Dù sao đây cũng là bộ phim nhất định phải dẫn người mình thích xem một lần.

Mười phút sau khi phim chiếu, rạp phim được ngồi kín người.

Lúc này, người phụ trách rạp phim dẫn hai người phụ nữ vào: "Đã dẫn đến rồi, hôm đó là ca trực của bọn họ."

Trì Thanh ngước mắt nhìn qua, cô gái soát vé trông khá trẻ, dì lao công thì chừng 40 tuổi, ăn mặc giản dị.

Nhưng hỏi bọn họ có từng thấy người nào kì lạ không, hai người đều đồng loạt lắc đầu: "Không có, hôm đó… không có gì đặc biệt. Với lại người đến người đi nhiều như thế, cũng không nhớ được."

Giải Lâm vốn cũng không mong bọn họ thật sự phát hiện ra manh

mối gì, chỉ là làm theo nguyên tắc cố hết sức không để lọt bất cứ nơi nào mới gọi bọn họ đến hỏi: "Cảm ơn đã phối hợp. Hai người làm việc đi, làm phiền rồi."

Dì lao công cúi đầu đi theo sau cô gái soát vé. Phòng giám sát có nhiều thiết bị, khắp nơi đều là dây thiết bị cuộn lại. Bà ta đi vài bước, không cẩn thận vấp phải mấy sợi dây điện buộc lại với nhau.

Trì Thanh mới cúp điện thoại, đang chuẩn bị đeo găng tay lại.

Bị vấp phải, bà ta vừa khéo để mu bàn tay sượt nhẹ qua ngón tay Trì Thanh đang lộ ra bên ngoài.

[Ông chủ không cho mình nói, ông ấy nói nếu mình nói nhiều sẽ gây rắc rối cho rạp phim.]

[Dặn bọn mình mặc kệ bọn họ hỏi gì cũng đều phải nói không biết…]

[Nhưng mà hôm đó đúng là mình nhìn thấy một đứa bé trai, còn rất kỳ lạ… Tình tiết phim rất ấm áp, rõ ràng là một bộ phim chữa lành, xem đến cuối cùng mọi người đều cười. Nhưng lúc bước ra khỏi rạp, chỉ có cậu ta hình như đang khóc.]

Chương 115: C115: Anh trai

Dịch: LTLT

Bên tai Trì Thanh tràn ngập tiếng phổ thông mang theo chút khẩu âm nơi khác của dì lao công. Âm thanh ồn ào ban đầu trong phòng quan sát đã đi xa, ngay cả Giải Lâm bên cạnh gọi anh anh cũng không nghe thấy.

Dì lao công hoảng hốt đứng vững lại, sau đó liên tục xin lỗi: "Xin lỗi, là tôi đi đường không chú ý…"

Bà ta muốn hất tay Trì Thanh ra để tiếp tục rời khỏi phòng.

Nhưng Trì Thanh lại không buông tay, bàn tay lạnh băng của anh giống như con rắn dính lên mu bàn tay của lao công, thậm chí hơi dùng chút sức. Con ngươi sẫm màu của anh nhìn chằm chằm vào bà ta: "Dì thật sự không nhìn thấy gì sao?"

"…"

Dì lao công rất muốn nói không có.

Nhưng bà ta nhìn người ở trước mặt chỉ cảm thấy con ngươi của người đó giống như đã xuyên qua bà ta, nhìn thấy bí mật nơi sâu thẳm nhất trong lòng bà ta.

Sao cậu ta có thể phát hiện chứ?

Là vừa rồi lúc trả lời bà ta cứ cúi đầu mãi không dám nhìn bọn họ

nên đã lộ rồi sao?

Lưng dì lao công chảy một lớp mồ hôi lạnh:

"Không… không có…"

Sau đó, một bàn tay khác duỗi ra từ bên cạnh, Giải Lâm lấy tay của lao công ra, vừa nhìn đã biết xảy ra chuyện gì: "Nếu không có thì sao giọng nói của dì lại run như thế? Dì ở lại đây một lát."

Người phụ trách rạp phim thấy thế bèn vội giải thích: "Bà ấy chỉ căng thẳng mà thôi. Người nông thôn, chưa từng nhìn thấy tình huống nghiêm trọng thế này, căng thẳng ấy mà."

Nhưng người phụ trách có cản thế nào cũng không cản được.

Không phải tất cả mọi người đều có thể nhìn thẳng vào ánh mắt có thể nhìn xuyên thấu này. Lao công nhắm mắt, nói ra hết những việc mình biết.

"Dì nói có một nam sinh, khoảng bao nhiêu tuổi, cao cỡ nào?" Giải Lâm vừa lấy một bịch khăn giấy khử khuẩn từ túi áo ra, vừa hỏi, "Gặp vào suất chiếu nào? Còn nhớ hôm đó cậu ta mặc quần áo gì không?"

Bây giờ ra ngoài Trì Thanh không cần tự mang theo khăn giấy nữa, bởi vì trong túi áo của Giải Lâm luôn có sẵn.

Anh rút ra một tờ khăn giấy khử khuẩn từ trong bịch, cẩn thận lau tay.

Lao công nghĩ: "Ở đây mỗi ngày đều có người đến người đi, nhiều người quá. Dáng người khá cao, trông có vẻ còn đang đi học… Suất chiếu chắc là…"

Advertisement

Lao công nói đến đây, liếc nhìn màn hình giám sát ở sau lưng Giải Lâm, bà ta mở to mắt nói: "Chính là suất này!"

Video giám sát được phát với tốc độ nhanh gấp đôi.

Trên màn hình giám sát đằng sau bọn họ, bộ phim đã chiếu được hơn một nửa.

Trong rạp chiếu tối đen như mực, chỉ có ánh sáng từ màn hình lớn vượt qua bóng đen này, mơ hồ chiếu ra vài đường nét ở phía ghế ngồi.

Trên góc phải camera, đồng hồ không ngừng chạy.

Bắt đầu từ 3:45 phút, thời gian hiện tại đã đến 4:52 phút.

Thời gian hết phim còn hơn nửa tiếng nữa.

Hôm đó, bên trong và bên ngoài rạp phim tiếng người huyên náo, âm thanh ồn ào bên ngoài xuất phát từ trận hỏa hoạn lớn, cách mấy con đường kia. Bên rạp phim tin tức bị chặn, mọi người vui vẻ thảo luận về bộ phim sắp xem.

Một bên khác, Quý Minh Nhuệ gọi cho Trì Thanh khó khăn lắm mới có người nghe, chưa nói bao nhiêu câu lại nghe thấy tiếng cúp máy đột ngột ở đầu dây kia. Anh ta rất cạn lời: "Tôi còn chưa nói xong nữa, hai người này đúng là không có tính kỷ luật và tổ chức chút nào."

Tô Hiểu Lan: "Bọn họ đang ở đâu? Hình như tôi nghe thấy hai chữ rạp phim, đang xem phim à?"

Quý Minh Nhuệ: "Không phải, tuy tôi cũng nghĩ như thế, nhưng mà bọn họ nói bây giờ đang ở phòng giám sát của rạp phim."

Tô Hiểu Lan suy nghĩ một hồi: "Không phải chứ, bọn họ nghĩ rằng hung thủ sẽ đến nơi hẹn sao?"

Cô ngạc nhiên nói: "Hung thủ làm việc cẩn trọng như thế, làm sao để lộ dấu vết lớn vậy được? Hắn ta không có lý do đến cuộc hẹn."

Trong phòng giám sát của rạp phim.

Video giám sát trắng đen giống như một bộ phim câm.

Thời gian tiếp tục chạy tăng tốc, Trì Thanh để ý thấy một khoảnh khắc ánh sáng của màn hình lớn trở nên mạnh hơn, chiếu đến một chỗ trống ở dãy ghế sau.

"Chờ chút." Trì Thanh nói, "Dừng lại chỗ vừa rồi một lát."

Video lùi về sau hai giây, hàng trong góc thứ hai từ dưới lên đúng là có một chỗ trống. Và đó còn là chỗ trống duy nhất ở trong rạp.

Bên phải chỗ trống là một cô gái ăn mặc sành điệu, bộ phim bước vào đoạn cao trào, cô mỉm cười tựa đầu vào vai người con trai bên cạnh. Người con trái đó cúi đầu nói chuyện với cô. Rất rõ ràng là một cặp tình nhân, không phù hợp với điều kiện bọn họ muốn tìm.

Trì Thanh nhìn sang bên cạnh, thấy một thiếu niên cao gầy đang ngồi ở bên trái chỗ trống. Cậu ta đeo khẩu trang, ánh sáng mạnh chiếu lên người cậu ta, lờ mờ phác ra nửa gương mặt của cậu ta, chỉ có thể nhìn thấy cậu ta đeo một cặp kính viền kim loại.

Giải Lâm cũng bắt được đoạn này, nói: "Người này, phóng to lên."

"Là cậu ta sao?" Giải Lâm lại quay đầu hỏi lao công.

"…" Lao công cẩn thận xác nhận một lần, bà ta nhìn chiếc áo len màu nhạt trên người thiếu niên kia, nói, "Hình như là cậu ta."

Lao công nói thấy cậu ta đang khóc lúc đi ra, nhưng cũng không chắc chắn vì chỉ vội nhìn lướt qua, với lại đây rõ ràng là một bộ phim tình cảm rất ấm áp, sao lại đau thương đến thế được chứ.

Trì Thanh nhìn đường nét mơ hồ sau khi được phóng to một hồi, thiếu niên ngồi một mình trong đám đông, cô đơn lẻ bóng, tách biệt với tiếng cười vui vẻ xung quanh, giống như đang ngồi trong một thế giới khác.

Không chỉ Tô Hiểu Lan không ở phòng giám sát nghĩ như thế.

Mà người trong phòng giám sát cũng đang nghĩ:

Cậu ta không có lí do để đến cuộc hẹn.

…

Một người cẩn trọng như thế, ngoại trừ thân phận học sinh gây trở ngại cho cậu ta. Do trường học đóng kín, khiến cậu ta không thể lập tức phát hiện số điện thoại mà tin tức "phát trực tiếp" để lại có vấn đề, nên cậu ta mới để lộ thân phận.

Cậu ta không có lý do gì để mạo hiểm, lộ ra manh mối lớn như vậy được.

Mười phút sau, hai người sao chép video giám sát này, chép vào trong usb đem về tổng cục, tiện thể cắt đoạn thiếu niên xuất hiện rồi in ra thành ảnh.

Lúc hai người về tổng cục, Quý Minh Nhuệ vừa chỉnh sửa xong lời khai của Dụ Dương, đang muốn hét: "Chúng tôi có phát hiện mới! Không chừng có thể xác định được hung thủ!"

Giải Lâm nhẹ nhàng đặt một tấm ảnh trước mặt anh ta.

Lời nói đến bên miệng của Quý Minh Nhuệ bị dừng lại: "… Đây là gì?". Truyện Đông Phương

"Kẻ tình nghi."

"…" Mặt Quý Minh Nhuệ lộ ra vẻ kinh ngạc, tay đang cầm ảnh hơi run run, "Mấy người đi một chuyến thì có luôn ảnh kẻ tình nghi rồi à?"

Giải Lâm: "Chuyện này nói ra thì dài, với lại ảnh không có lộ mặt, trước tiên nói tiến triển mới bên phía các cậu đã."

Một tiếng trước.

Dụ Dương ngồi ở vị trí mà Giải Lâm đứng lúc này, tiếp nhận câu hỏi của bọn họ.

Người hỏi đầu tiên là Tô Hiểu Lan: "Quan hệ giữa cậu và Vương Viễn tốt lắm sao? Tính cách của cậu không giống có thể chơi cùng với nhóm Vương Viễn."

Tóc mái che một chút đôi mắt của Dụ Dương, gần đây cậu ta không có thời gian càng không có tâm trạng đi cắt tóc: "Lúc mới nhập học rất tốt ạ, mọi người ngồi gần nhau, đều ở hàng cuối cùng. Lúc đó cháu khá mê mang, cảm thấy chị cháu hi sinh cho cháu rất nhiều, trong tiềm thức từ chối loại "hi sinh" này. Vậy nên khoảng thời gian đó thái độ học tập của cháu rất không nghiêm túc. Cháu cố tình không nghe lời chị ấy, cũng không nghe lời giáo viên, bản thân cũng không biết rốt cuộc mình muốn làm gì."

Nhưng dù lúc đó Dụ Dương coi như đang trong thời kỳ nổi loạn cũng chỉ có thái độ học tập không tốt, ngoài ra vẫn là thiếu niên rạng rỡ mà mọi người yêu mến, bản tính không hề thay đổi. Bề ngoài, cậu ta có quan hệ tốt với nhóm Vương Viễn, thực tế thì lại có vai trò ức chế. Lúc nhóm Vương Viễn uy hiếp các bạn học, luôn là cậu xuất

hiện để hòa giải.

Dụ Dương có vẻ ngoài cũng rất đẹp trai.

Nói một cách công bằng, nếu Tô Hiểu Lan trở về lại thời học sinh, cô sẽ có thiện cảm với cậu trai như thế này.

Cô viết lời nói này vào sổ, sau đó lại hỏi: "Vậy cậu có từng tranh chấp với ai không?"

Dụ Dương: "Không ạ."

Chủ đề này vốn được lướt qua, nhưng từ "tranh chấp" nghĩ rộng ra rất dễ liên tưởng đến từ khác.

Thế là cậu ta lại nói: "Nhưng lúc đó trong lớp có người thích cháu."

Một tiếng trước, Tô Hiểu Lan thuận miệng hỏi: "Ai?"

Một tiếng sau, Giải Lâm cũng nói ra từ giống hệt: "… Ai?"

Trì Thanh lười tham gia vào cuộc họp lần này, tìm một chỗ trống bên cạnh ngồi xuống. Tuy không muốn tham dự vào cuộc đối thoại, nhưng anh cũng rất nể mặt, ngước mắt nhìn về phía Quý Minh Nhuệ.

Quý Minh Nhuệ nói: "Một người mà mấy cậu không nghĩ đến."

Một tiếng trước.

Dụ Dương im lặng rất lâu, giống như không biết nên nói hay không, cuối cùng nói cho bọn họ ba từ: "Hứa Tinh Châu."

Chữ viết của Tô Hiểu Lan vốn đang lưu loát chợt ngừng lại, cô bất giác viết ra một chữ "Hứa" theo lời nói của cậu ta: "Hứa… Hứa Tinh

Châu?”

Nếu cô nhớ không lầm thì Hứa Tinh Châu là nam sinh tự sát kia.

Sắc trời bên ngoài dần tối, tay Trì Thanh đặt trên đầu gối, hai bàn tay chắp lại, không nhịn được xâu chuỗi những thông tin lại với nhau:

Học sinh cấp ba phạm tội. Tấm ảnh kẻ tình nghi ở rạp phim. Nam sinh đã chết từng thích Dụ Dương.

Những điểm mấu chốt này cẩn thận phá kén khỏi vụ án, dần dần chỉ về một đáp án nào đó.

Trì Thanh hỏi: “Đã điều tra bối cảnh gia đình của Hứa Tinh Châu chưa?”

Quý Minh Nhuệ đáp: “Đã tra rồi, giống hệt với chủ nhiệm khối nói, gia đình li dị.”

Giải Lâm nhận ra ý của Trì Thanh: “Cậu ta còn có người thân nào khác không? Ví dụ như anh trai hoặc em trai vì cha mẹ ly dị nên tách ra rất lâu, tuổi tác chênh nhau không quá một tuổi, với lại hiện tại cũng đang học ở thành phố Hoa Nam. Nếu như có một người như thế, rất có thể là mới chuyển trường đến. Gia đình ly hôn sẽ không ở gần nhau, nếu như hai người đều ở thành phố Hoa Nam, Hứa Tinh Châu cũng không đến mức bị thầy chủ nhiệm gọi là đứa trẻ “không nơi nương tựa”.”

Quý Minh Nhuệ sửng sốt: “Tôi lập tức đi tra!”

Lúc này, nhóm trưởng nhóm nhỏ thứ ba được cử đi điều tra tin tức “phát trực tiếp” cũng trở về báo cáo tình huống. Sau khi tiến hành một cuộc tìm kiếm và điều tra toàn diện các cấp ba toàn thành phố, anh ta liệt kê vài trường có điểm đáng ngờ: “Trường có tín hiệu không tốt phần lớn là trường cấp ba trọng điểm. Những trường cấp

ba này quản lý học sinh vô cùng nghiêm ngặt, về cơ bản đều là trường học theo kiểu khép kín, khuyến khích học sinh ở ký túc xá, vì để đề phòng học sinh lén chơi điện thoại ở trong ký túc xá, sẽ lắp đặt thiết bị ngăn cản tín hiệu trong khuôn viên trường…"

"Hiện tại chúng tôi đã tìm hiểu, tín hiệu của ba trường này tệ nhất, trường Thực nghiệm Bảo Lâm, trường cấp ba Thanh Sơn và một trường…"

"Quang Viễn."

Trì Thanh và Giải Lâm hằng ngày đều đi đón Tô Hiểu Bác, quen thuộc với Quang Viễn nhất.

Lúc này, ảnh đã có, phạm vi trường học về cơ bản cũng đã có thể khoanh vùng xác định. Lần lượt tìm trong ba ngôi trường này, tìm thấy người giống hệt với người trong video giám sát chỉ là vấn đề thời gian. Tuy ảnh mơ hồ không rõ, đối phương lại đeo khẩu trang nhưng vẫn để lộ không ít manh mối, ví dụ như chiều cao, hình thể, kiểu gọng kính.

Nghĩ đến Tô Hiểu Bác, Trì Thanh ngẩn người một lúc lâu, Giải Lâm duỗi tay đưa chai nước trước mặt anh cũng không phát hiện.

Giải Lâm vặn nắp nói: "Vì chăm sóc em, anh chưa uống ngụm nào đã đưa em trước. Đây là chai cuối cùng rồi, em không uống nữa thì anh uống đấy."

Trì Thanh hỏi một đằng trả lời một nẻo: "Anh còn nhớ hôm đó trên xe Tô Hiểu Bác đã nói gì không?"

Giải Lâm: "Chỉ nghe em với nó cãi nhau như học sinh tiểu học, em nói câu nào?"

Trì Thanh nhớ lại từng câu từng chữ, lặp lại: "May mà tin tức phát trước kì thi thử lần này của trường cháu, nếu không thì cháu còn

đang ôm quyển sổ từ vựng khóc ròng, làm sao có thể vui vẻ thi xong ba ngày này.”

Lúc Trì Thanh kể lại, giọng điệu hoàn toàn khác với Tô Hiểu Bác, lạnh như băng, không mang bất cứ tình cảm gì.

“Có điều tín hiệu trường cháu rất tệ, chơi game bị rớt mạng nhiều lần, còn bị đồng đội tố cáo…”

“Hôm nay đi học cháu lén chơi điện thoại, điện thoại còn bị tịch thu. Haiz, giáo viên cũng thật là, sao có thể tiêu chuẩn kép chứ? Học sinh giỏi chơi điện thoại là say mê học tập, nhất định đang dùng điện thoại lên mạng tra tài liệu. Cháu chơi điện thoại thì chắc chắn là chơi game sao?”

Thi ba ngày.

Tín hiệu kém.

Giải Lâm vặn nắp chai lại: “Tra Quang Viễn trước.”

“Sau khi tin tức phát sóng, Quang Viễn thi ba ngày, mà kẻ tình nghi sau ba ngày phát tin không có bất cứ động tĩnh gì, chọn ngày thứ tư gọi điện thoại cho cảnh sát, nói rằng trong tay hắn ta có video. Nếu như không phải vì thi cử, rất khó giải thích vì sao lại cứ là ngày thứ tư.”

Vả lại tín hiệu của Quang Viễn cũng không tốt.

Không đúng, Giải Lâm lặp lại mấy câu của Trì Thanh vài lần, phát hiện tin tức quan trọng nhất trong mấy câu nói này có thể là câu “học sinh giỏi chơi điện thoại”.

Quang Viễn kỷ luật nghiêm ngặt, ngay cả thời gian tan học bình thường học sinh cũng không dám cười nói ồn ào, hằng ngày cũng

cấm sử dụng điện thoại. Tô Hiểu Bác coi như là khác loài trong trường, lén chơi điện thoại nhiều lần không sửa. Nhưng "học sinh giỏi chơi điện thoại" mà cậu ta nói là chuyện gì?

Tô Hiểu Bác đang ở tạm nhà Tô Hiểu Lan, vở bài tập bày trên bàn rất là ra dáng, nhưng bên trên chưa viết lấy một chữ.

Cậu ta ngồi gác chéo chân, kết thúc một ván game, nhận được cuộc gọi của Tô Hiểu Lan. Sau khi nghe máy, cậu ta chứng minh hết mức cái gì gọi là giấu đầu hở đuôi: "Alo? Cô à? Cháu đang làm bài này, vừa làm xong một câu… À đề toán, tính ra chọn A, làm cháu tính hơn nửa ngày. Cô yên tâm, cháu đang làm bài tập thật mà, tuyệt đối không chơi game. Nếu không phải cô gọi cho cháu thì tối nay cháu tính không đụng vào điện thoại."

Tô Hiểu Lan cạn lời: "… Không ai hỏi cháu có đang làm bài hay không."

Tô Hiểu Bác không tính được bước phát triển này: "Dạ?"

Tô Hiểu Lan: "Lần trước cháu nói có một học sinh giỏi mang điện thoại đi học cũng bị bắt, học sinh đó là ai?"

Cùng lúc Tô Hiểu Lan đang gọi điện thoại cho cháu trai, quan hệ gia đình của Hứa Tinh Châu cũng đã được điều tra ra. Trong mối quan hệ gia đình cho thấy cậu ta còn có một anh trai, khi cha mẹ li hôn cậu ta với anh trai cũng bị chia cắt, mỗi người lập một gia đình mới.

Quý Minh Nhuệ đọc tài liệu nói: "Hứa Tinh Châu theo ba, anh trai cậu ta theo mẹ. Mẹ cậu ta không bao lâu thì tái hôn… Ồ, vì ly hôn, anh trai cậu ta không cùng họ với cậu ta, anh trai họ Thẩm."

Bên kia điện thoại, Tô Hiểu Lan nghe cháu trai mình nói rõ ràng: "Học sinh giỏi à, đó là hạng nhất khối trường cháu, thành tích tốt đến mức khiến mọi người nghi ngờ đề nào cũng là do cậu ta ra, đối tượng sùng bái của vô số người. Tên cậu ta là gì à?" Tô Hiểu Bác

giọng ngái ngủ, "Cô quan tâm cậu ta làm gì? Tuy thành tích cậu ta tốt, trông cũng đẹp trai nhưng chênh lệch tuổi tác của hai người quá lớn, cô có biết không?"

Tô Hiểu Lan sắp nổi giận: "Nói-tên."

"À, cậu ta tên Thẩm Tinh Hà."

Giọng nói trong điện thoại và giọng nói của Quý Minh Nhuệ bên ngoài chồng lên nhau.

Quý Minh Nhuệ nói: "… Anh cậu ta họ Thẩm, họ và tên Thẩm Tinh Hà."

Trong tài liệu là một bản hồ sơ học sinh.

Họ và tên học sinh: Thẩm Tinh Hà.

Trường học hiện tại: Trường cấp ba Quang Viễn.

Trường học trước đây: Trường cấp ba Thực nghiệm Số 1 (Thành phố Thanh Hải).

Góc phải bên trên của hồ sơ có dán một tấm ảnh thẻ nền xanh, đường nét gương mặt rất giống với nửa gương mặt mơ hồ trong rạp phim. Mặt mày thiếu niên sắc nét, đeo một gọng kính viền kim loại. Có lẽ tấm ảnh được chụp lúc chuyển trường. Ngũ quan không quá ngây ngô, mà ngược lại, lúc cậu ta nhìn ống kính có một cảm giác hơi xa lánh.

Chương 116: C116: Mất tích

Dịch: LTLT

Thẩm Tinh Hà lớn hơn Hứa Tinh Châu một tuổi, nếu như thông tin trong hồ sơ học sinh viết chính xác thì cậu ta đang học 12.

Hôm sau, vào tiết tự học buổi sáng của trường Quang Viễn, chủ nhiệm khối 12 đang chiếm thời gian tự học buổi sáng để giải thích đề thi mấy hôm trước cho các học sinh bỗng nhiên bị cảnh sát cắt ngang. Chủ nhiệm khối đứng trên bục giảng, không biết phải làm sao: "Xin hỏi… có việc gì sao?"

Sắp xếp lớp học ở Quang Viễn có một phần là dựa theo thành tích học tập. Dù các lớp sau sắp xếp như thế nào thì ba lớp đầu luôn là lớp chọn, chỉ có học sinh có thành tích ở những thứ hạng đầu mới có thể vào ba lớp này.

Trong ba lớp này thì lớp 12a1 là lớp chọn trong các lớp chọn.

Giải Lâm vừa bước vào lớp đã nhìn thấy một đống giấy khen, nói ít thì mười mấy tấm, dán nửa mặt tường. Hắn nhìn thoáng qua, nhìn thấy ba chữ Thẩm Tinh Hà từ trong những tờ giấy khen này. Hắn dời ánh mắt, mỉm cười nói: "Điểm bắt đầu của câu hỏi đầu tiên rất chính xác, tôi cũng rất muốn nghe cô phân tích tiếp, nhưng xin lỗi đã làm phiền việc giảng dạy của cô. Chúng tôi tìm Thẩm Tinh Hà có chút chuyện."

"Tìm Thẩm Tinh Hà sao?"

Cô giáo ngạc nhiên hỏi.

Quý Minh Nhuệ theo sau nói: "Đúng, cậu ta là học sinh lớp cô đúng không?"

Vị giáo viên này rõ ràng không biết cảnh sát tìm Thẩm Tinh Hà làm gì, cô nói: "Là học sinh lớp chúng tôi, chỉ là…"

"Chỉ là gì?"

Trì Thanh đi cuối cùng, anh nhìn theo ánh mắt của giáo viên, nhìn thấy một chỗ trống nào đó ở cuối lớp.

Sau đó anh nghe cô giáo nói: "… Chỉ là hôm nay em ấy không đi học."

Trên chỗ ngồi sau lớp có đặt một chồng sách ngay ngắn, trên cùng là bài thi vừa mới chấm xong phát xuống hôm nay. Môn Toán cậu ta được điểm tối đa.

Tất cả mọi người đều nghĩ 150 điểm đỏ chót trên bài thi quá chói mắt. Nếu học sinh họ Thẩm này là hung thủ thật, cậu ta giết nhiều người như thế, đã vậy sau khi thấy tin tức còn có thể không bị chút ảnh hưởng nào tham gia kỳ thi lại còn không làm sai câu nào…

Sự tò mò của Trì Thanh về người này lại tăng thêm mấy phần.

Vào lúc này, anh thật sự muốn gặp người này.

Giải Lâm cũng nhìn thấy, sau đó chợt hỏi: "Người đi học chơi điện thoại bị giáo viên phát hiện là cậu ta đúng không? Lúc đó cậu ta đang xem trang web nào?"

Advertisement

Giáo viên vẫn không hiểu mục đích của những cảnh sát này, điện thoại Thẩm Tinh Hà vừa khéo là cô thu. Dù thành tích của Thẩm Tinh Hà có tốt đi nữa, nhưng ở trước mặt nhiều học sinh cô cũng không thể một mắt nhắm một mắt mở coi như không thấy, thế là mắng cậu ta ngay tại chỗ.

Giáo viên nhớ lại lí do cậu ta nói trong văn phòng: "Em ấy tính tìm tài liệu học tập."

Giải Lâm: "Tôi không muốn biết cậu ta "tính" tìm gì. Tôi chỉ quan tâm lúc cô thu điện thoại cậu ta, trên màn hình cậu ta hiển thị cái gì."

"…" Cuối cùng giáo viên nói, "Hình như là tin tức."

—

Phòng kí túc của Thẩm Tinh Hà ở tầng 6.

Quang Viễn khuyến khích nội trú, tuy trong trường vẫn có "học sinh nổi loạn" giống Tô Hiểu Bác nhưng tổng thể tỉ lệ nội trú vẫn rất cao. Nên điều kiện kí túc xá nhà trường cung cấp cho học sinh vô cùng đãi ngộ.

Ký túc xá có đầy đủ các trang thiết bị cần thiết.

Nhà vệ sinh riêng, bàn ghế, điều hòa, giá sách, cùng với một cái giường đôi.

Quý Minh Nhuệ đi học nhiều năm như thế chưa từng thấy qua đãi ngộ này: "Đãi ngộ của học sinh bây giờ cũng tốt quá rồi đó…"

Trì Thanh: "Quang Viễn cũng không phải mới thành lập mấy năm nay. Hồi thi cấp ba nếu điểm ông đủ cũng có thể ở đây."

Quý Minh Nhuệ: "…"

Người anh em của mình dù đang hẹn hò nhưng vẫn không biết nói chuyện như xưa.

Quý Minh Nhuệ bình tĩnh đẩy Trì Thanh về phía Giải Lâm, mắt không thấy tâm không phiền.

Giải Lâm đứng ở cửa, cẩn thận nhìn đồ đạc được bày trí ở hành lang. Hắn bước vào cuối cùng, tự nhiên đỡ lấy Trì Thanh, sau đó tay khoác lên vai Trì Thanh không buông xuống.

Trì Thanh nhìn lưng Quý Minh Nhuệ, bất giác hỏi: "Vừa rồi em nói sai gì sao?"

Giải Lâm thiên vị đến nỗi EQ bằng không: "Không có, chẳng phải em nói sự thật sao? Là cậu ta nên tự kiểm điểm lại."

Trì Thanh gật đầu: "Em cũng thấy thế."

"…"

Quý Minh Nhuệ suýt nữa bị nghẹt thở.

Bọn họ tra xét cẩn thận phòng ngủ của Thẩm Tinh Hà. Đồ đạc đều đặt gọn gàng ngăn nắp, nhưng những thứ quan trọng nhất như điện thoại, giấy tờ tùy thân, ví tiền đều không ở trong phòng.

Giải Lâm lướt mắt nói: "Xem ra cậu ta đã phát hiện điện thoại tố cáo không đúng rồi."

Trì Thanh: "Cũng bình thường, nếu như cậu ta không phải thi ba ngày thì có lẽ thời gian phát hiện điện thoại tố cáo có bẫy sẽ không kéo dài đến lúc này."

Lúc đầu thực hiện kế hoạch này đã chuẩn bị tâm lý.

Chỉ là không ngờ sẽ lướt qua cậu học sinh này giống như tình tiết trong phim.

Mọi người nhìn chằm chằm cái giường trống kia.

Chăn nệm trên giường gấp rất gọn gàng, giống như miếng đậu hũ được thầy dạy lúc học quân sự.

Bọn họ đều cảm thấy đau đầu, không nhịn được nghĩ: Tên nhóc này chạy thoát không dấu vết khỏi tầm mắt bọn họ, thậm chí trước khi đi còn có thời gian rảnh xếp chăn.

—

"Cậu ấy rất thông minh, lần nào thi cũng được hạng nhất."

"Trong trường có rất nhiều nữ sinh thích cậu ta."

"Cháu vì cậu ấy mới cố gắng học tập, thi vào lớp a1. Cháu muốn chung lớp với cậu ấy, muốn gần cậu ấy hơn, sau này nếu… nếu có thể học cùng trường đại học thì càng tốt."

Phòng học trống mà nhà trường đưa cho bọn họ trở thành nơi trò chuyện của bọn họ với học sinh lớp 12a1.

Trong phòng học trống này chỉ có bàn ghế trống lâu ngày không được sử dụng, và một tấm bảng đen bị người ta lén lút vẽ vời. Có lẽ nơi này là căn cứ nhỏ của học sinh nào đó có giấc mơ hội họa. Trên bản đen có không ít thứ được vẽ bằng phấn màu.

Nhóm Quý Minh Nhuệ ngồi đối diện với từng học sinh bước vào nói chuyện.

Đánh giá của mỗi người về Thẩm Tinh Hà đều là khen ngợi, vả lại khá có duyên với nữ sinh.

Những nhân vật cấp "thần thánh" như này bẩm sinh đã có cảm giác khoảng cách với những bạn học khác. Thế nên trên thực tế những học sinh này đều không thân với Thẩm Tinh Hà.

"Các thầy cô rất thích cậu ấy, bình thường nếu chúng cháu có câu hỏi không hiểu cậu ấy cũng sẽ chỉ cho chúng cháu."

"Em trai? Chưa từng nghe cậu ấy nói có em trai, cậu ấy có một em trai sao ạ?"

"…"

Nam sinh vào cuối cùng là bạn cùng bàn của Thẩm Tinh Hà.

Nam sinh này đeo một cặp kính dày, trông có vẻ là kiểu mỗi ngày đều chong đèn đọc sách ban đêm.

So sánh với các học sinh khác, cậu bạn cùng bàn này dù sao cũng chiếm ưu thế địa lí, tuy không vì hai người là bạn cùng bàn mà thân thiết hơn những người khác nhưng chuyện cậu ta biết vẫn nhiều hơn người khác một chút.

Nam sinh đẩy mắt kính trên sống mũi: "… Cháu biết cậu ấy có mang điện thoại, người khác có thể không biết vì cậu ấy vẫn luôn giấu rất kỹ. Cháu cũng là vô tình nhìn thấy. Tiết thể dục của tụi cháu đều là hoạt động tự do, hôm đó cơ thể cháu không khỏe lắm, không đến sân cầu lông đánh cầu cùng các bạn khác. Cháu định về lớp làm mấy câu hỏi thì nghe thấy trong hộc bàn cậu ấy có tiếng rung."

"Chuyện này đại khái vào lúc nào?"

Nam sinh nói: "Chắc là mấy tháng trước ạ."

Mấy tháng trước cũng phù hợp với thời gian hung thủ lặng lẽ tiếp

cận với những nạn nhân kia trên mạng.

Chỗ ngồi bên cạnh có hạn, bọn họ không thể ngồi thành một hàng dài. Trì Thanh với Giải Lâm bèn ngồi ở chỗ trống ở cuối lớp.

Lúc lấy lời khai, nam sinh lén nhìn về phía cuối lớp.

Hai người đàn ông ngồi ở đó không giống với các cảnh sát đang ngồi trước mặt cậu ta hỏi hành động chi tiết của Thẩm Tinh Hà. Rõ ràng giống hai nhân viên ngoài biên chế, nhưng người trước mặt hỏi được một nửa thường liếc nhìn bọn họ, giống như đang chờ phản hồi của bọ họ.

Điều này khiến nam sinh vô cùng để ý.

Trì Thanh ngồi một hồi, cơn buồn ngủ ập đến, anh định nằm úp xuống bàn ngủ một giấc.

"Em ngủ một lát."

"Tối qua ngủ không ngon sao?" Giải Lâm hỏi.

"Anh có mặt mũi hỏi à?" Trì Thanh hỏi ngược lại.

"…"

Giải Lâm ho khẽ một tiếng, nghĩ đến điều gì đó xong thì không nói nữa.

Nam sinh thấy người mang găng tay màu đen thế mà công khai ngủ bù trong hoàn cảnh nghiêm túc thế này, lời nói bị kẹt ngay bên miệng: "Thẩm Tinh Hà… cậu ấy… mấy ngày trước cậu ấy đến thư viện mượn sách. Chuyện này cháu thấy rất kỳ lạ, vì sách cậu ấy mượn không phải tài liệu học tập mà là sách chuyên ngành cơ khí."

Nam sinh nói xong thì thấy người đeo găng tay màu đen ngước mắt nhìn qua đây. Ánh mắt cậu ta chạm phải người đàn ông có chút ý cười trong mắt, sau đó cậu ta vội vàng dời tầm mắt, không dám nhìn nữa.

"Thẩm Tinh Hà bị sao vậy ạ?" Cuối cùng nam sinh hỏi.

"Không có." Trước khi chưa có kết án, không ai có thể nói chắc như đinh đóng cột Thẩm Tinh Hà là hung thủ giết người. Quý Minh Nhuệ nói, "Là em trai cậu ta… xảy ra chút chuyện. Bọn chú đang điều tra."

Sau khi hỏi xong toàn bộ học sinh trong lớp, phòng học lập tức trống vắng. Quý Minh Nhuệ chỉnh sửa hồ sơ trong tay xong: "Bên tổng cục đã cử người tìm kiếm toàn thành phố. Tin tức học sinh lớp 12a1 cung cấp cũng có hạn. Không ngờ lại để thằng oắt đó chạy trốn ngay trước mắt." Anh ta cầm tài liệu xoay người, "Mấy anh đang làm gì thế?"

Một tay Giải Lâm chống trên mặt bàn, nghiêng người, nhìn từ xa hai người giống như một đôi bạn cùng bàn: "Em ấy đang ngủ, tôi đang nhìn em ấy ngủ."

Quý Minh Nhuệ: "…"

Trước đây Giải Lâm từng hỏi Quý Minh Nhuệ về chuyện Trì Thanh lúc đi học, nhưng lần đầu tiên hỏi là xuất phát từ nghi ngờ, chỉ là muốn thăm dò người này.

Lần này là thật sự để tâm.

Hắn ngoắc ngoắc ngón tay về phía Quý Minh Nhuệ: "Cậu tới đây."

Quý Minh Nhuệ tưởng rằng cố vấn Giải có nhận xét độc đáo nào đó về cuộc điều tra vừa rồi, thế là kéo ghế đến gần.

Giải Lâm chỉ Trì Thanh: "Bình thường khi đi học em ấy thích ngủ gật

không?”

“…”

“Trước đây em ấy có bạn cùng bàn không?”

“Quan hệ với bạn cùng bàn chắc không tốt lắm nhỉ? Thôi, nếu như quan hệ tốt cũng đừng nói cho tôi nghe.”

Quý Minh Nhuệ: “?”

Giải Lâm mỉm cười nói: “Tôi sợ tôi sẽ ghen tị.”

Quý Minh Nhuệ: “… Trước đây tôi không hiểu vì sao có nhiều công ty cấm hẹn hò trong công sở, bây giờ tôi đã hơi hiểu hiểu rồi.”

Bởi-vì-thật-sự-rất-phiền.

Giải Lâm hỏi mấy câu, đạp lên điểm giới hạn nhẫn nại của Quý Minh Nhuệ, cuối cùng mới nói: “Thông tin những học sinh này tiết lộ có hạn, nhưng bọn họ đã để lộ một điểm rất quan trọng.”

Quý Minh Nhuệ nhíu mày, đầu óc cũng nhảy số rất nhanh.

Bên tai anh ta lóe qua từng câu nói, từng gương mặt của học sinh lớp 12a1 ngồi trước mặt anh ta vừa rồi, cuối cùng dừng lại ở cậu bạn cùng bàn.

“Sách cơ khí?”

Chương 117: C117: Gara ô tô

Dịch: LTLT

Khi Trì Thanh mở mắt, trên bàn học đặt một đống sách.

Ở trước mặt anh là một quyển "Nguyên lí máy móc", một quyển "Thiết kế máy móc", và một quyển "Chế tạo máy móc": "…"

Thấy anh tỉnh rồi, Giải Lâm bèn giải thích: "Đây đều là những quyển sách mà tháng này Thẩm Tinh Hà mượn ở thư viện trường."

Trì Thanh thuận tay mở ra.

Anh hỏi: "Cậu ta muốn đăng kí ngành cơ khí sao?"

"Không." Giải Lâm nói, "Vừa mới hỏi giáo viên chủ nhiệm cậu ta, Thẩm Tinh Hà muốn thi trường y, giống với chuyên ngành mà lúc đầu em cậu ta muốn học. Chắc là bị em trai ảnh hưởng, hoặc rất có thể là muốn tiếp tục giấc mơ của em trai. Cậu ta rất thương em trai mình."

Đây chính là điểm mâu thuẫn của những quyển sách này.

Cậu ta không thể vô duyên vô cớ mượn một đống sách không quan trọng vào thời điểm này được.

Quý Minh Nhuệ thu dọn những quyển sách này lại: "Thời gian cũng không còn sớm nữa. Người nên hỏi cũng đã hỏi rồi. Chỉ cần cậu ta còn ở thành phố Hoa Nam thì việc bắt được cậu ta cũng chỉ là vấn

đề thời gian. Hai người có về trước nghỉ ngơi không?”

Trên xe đi về.

Trước khi lái xe, Giải Lâm tiện thể nhìn xem gần đây có quán ăn thích hợp nào không.

Hắn nghe thấy Trì Thanh ở bên cạnh nói: “Vừa rồi anh với Quý Minh Nhuệ nói gì vậy?”

Giải Lâm tìm xong quán ăn, đặt điện thoại qua một bên. Một tay của hắn đặt trên vô lăng, tay còn lại nắm lấy bàn tay đang đeo găng tay màu đen của Trì Thanh, bịa chuyện: “À, cậu ta nói cậu ta vô cùng hâm mộ chúng ta, cũng rất coi trọng hai đứa mình. Cậu ta nói là hai chúng ta là cặp đôi xứng nhất mà cậu ta từng thấy, bảo chúng ta đừng chia tay. Nếu hai chúng ta chia tay thì cậu ta sẽ không còn tin vào tình yêu nữa.”

“…”

“?”

“Cậu ta còn nói cứ tưởng rằng đời này em sẽ cô đơn đến già, may mà có anh. Cậu ta mong em sẽ trân trọng cho tốt.”

Trì Thanh im lặng một hồi: “Vừa rồi em chỉ ngủ thôi, không có chết, anh tưởng em không nghe thấy gì sao?”

Chủ đề này nhanh chóng bị gạt đi, Giải Lâm hỏi Trì Thanh muốn ăn gì. Cuối cùng lúc sắp đến quán ăn, Trì Thanh chợt nói: “Quan hệ không tốt.”

Advertisement

Bàn tay tháo dây an toàn của Giải Lâm khựng lại, hoàn toàn không ngờ rằng Trì Thanh sẽ đột ngột nói câu này.

Trước khi mở cửa bước xuống, Trì Thanh nói: "Không chỉ ở cấp ba, mà còn có quan hệ không tốt với tất cả các bạn cùng bàn. Lúc đại học thì đỡ hơn chút, nhưng lúc đó đều học ở giảng đường, nên không cần lo lắng, không ai có thể khiến anh ghen tị."

Cơm nước xong, hai người lái xe về nhà.

Đến nhà đã rất muộn, Nhậm Cầm mượn cớ đến thăm mèo hỏi Trì Thanh cô có thể đến nhà anh ngồi một lát không.

Là bạn thân lúc Dụ Lam còn sống, khoảng thời gian này Nhậm Cầm cũng vẫn chưa bình tĩnh lại. Cô bước vào nhà ngồi trên sô pha một hồi, không có tâm trạng chơi với mèo, quan tâm hỏi: "Em trai của Tiểu Lam có ổn không?"

"Không ổn lắm." Trì Thanh nói thật, sau đó đưa một chai nước cho cô, "Trong nhà có ly nhưng không tiện để cô dùng, cô uống nước khoáng đi."

Nhậm Cầm nhận lấy chai nước khoáng mới tinh chưa mở, đã quen với mấy tật xấu này của Trì Thanh: "… Cảm ơn."

Dưới mắt Nhậm Cầm có quầng thâm, qua một hồi cô hỏi: "Có việc gì tôi giúp được không?"

Trì Thanh không hợp với kiểu hỏi han này.

Lúc này anh nên an ủi Nhậm Cầm, nhưng anh không tìm được câu từ thích hợp.

Anh nhớ đến Giải Lâm lúc này đã về nhà đối diện tắm rửa, thầm nói vừa rồi sao không bảo hắn ở lại một lát.

Cuối cùng Trì Thanh đành nói thật: "E rằng không."

Nhậm Cầm trống rỗng "ờ" một tiếng, sau đó ánh mắt chuyển đến chồng sách trên bàn: "Cơ khí? Gần đây anh cũng đang học sửa máy móc sao?"

Con mèo kia nằm bên chân Nhậm Cầm kêu meo meo.

Trì Thanh hơi sửng sốt: "Sửa máy móc?"

Nhậm Cầm: "Một người em họ của tôi, thi cấp ba không tốt nên đi học nghề. Nó học ngành sửa máy móc, lần trước được nghỉ sách nó đem về nhà cũng gần giống vậy. Chẳng phải anh với anh Giải đang làm ở cục cảnh sát sao? Sao cũng phải học mấy cái này rồi?"

Con người Nhậm Cầm khá thiết thực.

Cô đi làm từ rất sớm nên không hiểu gì về nghiên cứu học thuật, cũng sẽ không nhìn việc này từ góc độ học tập của học sinh xuất sắc giống bọn họ. Việc cô có thể nghĩ đến chỉ là học cái này để tìm một công việc gì đó mà thôi.

Trì Thanh ít nói, trong tình huống yên tĩnh quá mức này, người bình thường không muốn bầu không khí trở nên lúng túng sẽ tìm chuyện để nói. Nhậm Cầm tiếp tục nói về chủ đề em họ: "Sửa máy móc trông đơn giản nhưng thực ra kiếm tiền rất được. Trong thị trấn nhỏ ở quê chúng tôi, làm thợ sửa máy móc cũng có được thu nhập rất tốt rồi."

Nhậm Cầm nói xong lại nhìn cảnh vật xung quanh.

Trong nhà Trì Thanh sạch sẽ không dính một hạt bụi, tất cả đồ đạc vẫn được đặt cẩn thận ở chỗ lần trước cô nhìn thấy. Ngoại trừ lông mèo không thể tránh được thì cả căn phòng trông như không có hơi người. Ngoài ra bất giác có thêm một vài thứ, ví dụ như tấm thảm mềm mại trên sô pha, hình như trước đây từng nhìn thấy ở nhà anh Giải.

Hình như tóc Trì Thanh dài ra, anh ngồi đối diện cô, nếu không phải làn da trắng thì cả người anh giống như sắp bị màn đêm nuốt mất.

Cuối cùng Nhậm Cầm nói: "Nhưng mà nếu anh đã muốn đọc sách thì căn phòng tối thế này, không tốt cho mắt lắm đâu…"

Trong bóng tối, ngón tay Trì Thanh khẽ nhúc nhích. Ngón tay trắng bệch đặt trên đầu gối khẽ gõ vài cái: "Tôi thu lại câu vừa rồi, cô giúp được một vài việc, cảm ơn."

Giải Lâm tắm xong mới bước ra ngoài thì nhận được một tin nhắn chưa đọc từ Trì Thanh.

Số lần ông trời con này chủ động gửi tin nhắn cho hắn đếm được trên đầu ngón tay.

Trong giao diện trò chuyện chỉ có bốn chữ: Tắm xong qua đây.

Giải Lâm di chuyển ngón tay, ở trần trả lời: Vội vậy, cần mặc quần áo không?

Trì Thanh trả lời rất nhanh: …

—

Mười một giờ rưỡi khuya.

Hai người xuống hầm giữ xe lại, Giải Lâm không chỉ mặc quần áo mà còn kín đáo mặc thêm một chiếc áo khoác. Gió đêm mát mẻ, hắn hơi tiếc nuối nói: "Còn tưởng em tìm anh có việc gì chứ, ai ngờ là ra ngoài tìm Thẩm Tinh Hà."

Trì Thanh: "Bây giờ anh muốn cởi cũng được, không ai cản anh."

Giải Lâm nói trong bụng, tên vô lương tâm này.

Xe rẽ vào một khúc cua.

"Em biết Thẩm Tinh Hà đang ở đâu à?" Giải Lâm hỏi.

Nhưng Trì Thanh lại nhắc đến một chuyện nghe chẳng liên quan chút nào: "Anh còn nhớ chiếc xe anh đang lái trước đây từng bị người khác giở trò không?"

Chuyện này nhớ vô cùng rõ ràng.

Lúc ép tên sát thủ đến giết bọn họ, xe là thứ đầu tiên bị đụng đến.

Giở trò ở xe đơn giản nhất, cũng tiện nhất.

Giữa hai người không cần nói quá nhiều, Giải Lâm nói rõ ràng: "Nếu như cậu ta chỉ muốn chạy trốn, hoàn toàn không cần đọc những quyển sách này. Bất cứ ai làm gì cũng có mục đích. Trước đây cậu ta có ý đồ đẩy nghi ngờ về phía Tưởng Y Vân, chứng tỏ trong danh sách giết người của cậu ta cũng có Tưởng Y Vân. Sau khi biết điện thoại tố cáo có bẫy, cậu ta có thể dọn dẹp tất cả đồ đạc trong phòng ký túc và trên bàn học đâu vào đấy, nhìn từ mặt khác, chứng tỏ rằng chạy trốn không phải chuyện mà cậu ta khẩn cấp muốn làm nhất."

"Chuyện cậu ta muốn làm thật sự… là khiến Tưởng Y Vân giống như đám Vương Viễn, biến mất khỏi thế giới này."

Tuy không biết lý do thật sự cậu ta muốn giết Tưởng Y Vân, nhưng một người muốn không một tiếng động giết một người khác sẽ chọn cách thức giết người thế nào?

Giải Lâm với Trì Thanh từng bị người khác truy sát e rằng có quyền lên tiếng nhất.

Nói cách khác, truy bắt một kẻ tình nghi đang trốn tránh sự truy lùng của cảnh sát ở thành phố Hoa Nam không phải là sở trường của bọn họ. So với cảnh sát hình sự chuyên nghiệp, bọn họ không giúp gì được việc lục soát cả thành phố. Nhưng tìm một kẻ muốn giết Tưởng Y Vân thì bọn họ quá thành thạo rồi.

—

Đêm khuya, lúc nhận được điện thoại Tưởng Y Vân đã ngủ rồi. Cô ta mơ màng nghe máy, nói không rõ ràng: "Alo…?"

Một thời gian trước, cô ta ngủ không yên ổn.

Nhắm mắt lại sẽ mơ thấy mấy học sinh đã chết kia.

Trong mơ, Vương Viễn vẫn đáng ghét như thế. Cậu ta ngang nhiên nói leo theo cô ta ở lớp học. Sau đó không biết làm sao, ánh mắt trong mơ của cô ta lại vượt qua Vương Viễn, chuyển đến chỗ ngồi quen thuộc nào đó. Người ngồi đấy đang nghe giảng, chép bài trên bảng vào vở.

Nhưng cô ta lại không nhìn rõ mặt người này.

Chỉ nhìn thấy bàn tay gầy gò đang cầm bút của người đó, đồng phục được giặt sạch sẽ, dáng người hơi gầy.

Sau đó cô ta tỉnh giấc.

Đầu kia điện thoại, giọng nói lạnh lùng giống như người máy vang lên: "Giờ cô đang ở nhà sao?"

Tưởng Y Vân: "Hả?"

Giọng nói đó lại hỏi: "Bình thường cô tự lái xe đến trường hay là có người đưa rước?"

Giọng nói và cách nói chuyện này có độ nhận diện rất cao, Tưởng Y Vân tốn mấy giây thì nhớ ra đây là ai, cô ta trả lời: "Tôi lái xe đi, nhưng…"

Tưởng Y Vân định nói "nhưng mấy hôm nay xe bị hư rồi".

Cô ta vừa nói ra vài chữ, bên kia đã ngắt lời: "Xe bị hư rồi sao?"

"…" Sao anh ta biết.

Tưởng Y Vân lấy điện thoại ra, nhìn màn hình điện thoại, nghi ngờ có phải mình đang mơ không.

Tưởng Y Vân: "Phải, xe hư rồi. Mấy hôm trước mới đưa đến gara ô tô sửa…"

Trì Thanh nghe thấy từ khóa, không có thời gian nói nhảm với cô ta, hỏi thẳng cô ta: "Gara nào, gửi địa chỉ cho tôi."

Tưởng Y Vân không biết đêm hôm khuya khoắt, người trong tổng cục không tra án mà gọi điện thoại đến hỏi xe của cô ta làm gì. Cô ta nheo mắt, chịu đựng cơn buồn ngủ, gửi địa chỉ gara ô tô qua. Nhấn nút gửi xong không bao lâu, cô ta lại nằm xuống ngủ.

Cảnh trong mơ vẫn tiếp tục khung cảnh vừa rồi.

Nam sinh đang chép bài trên bảng viết được một nửa thì chậm rãi ngẩng đầu lên, gọi cô ta: "Cô Tưởng."

Lúc này Tưởng Y Vân mới nhìn thấy mặt nam sinh đó, nhớ ra người ngồi ở vị trí này chính là Hứa Tinh Châu.

—

Địa chỉ gara ô tô mà Tưởng Y Vân gửi qua được chuyển tiếp cho Quý Minh Nhuệ vẫn còn đang trực ca đêm, cùng với nhóm trưởng đội tìm kiếm.

Tất cả mọi người nhìn thấy dòng địa chỉ này, phản ứng đều giống nhau: Gara ô tô?

Giải Lâm không có thời gian giải thích quá nhiều, chỉ lựa điểm quan trọng nói: "Bây giờ lập tức đến đó, tôi cũng đang trên đường đi. Nhớ tìm nhân viên làm chui, có đặc điểm chưa đến 18 tuổi, không có chứng minh nhân dân, hoặc dùng chứng minh nhân dân giả, chưa ký hợp đồng chính thức với gara. Chủ yếu tìm những người này là được, rất có thể Thẩm Tinh Hà đang ở đó."

Nửa tiếng sau, cửa đang đóng chặt của gara bị đâm vào. Một người đàn ông đúng lúc dậy đi tiểu, đi ngang qua sân trước lạnh như băng, nói: "Đm."

"Mấy người là ai?"

Người đàn ông cảnh giác nhìn bọn họ: "Đến đây làm gì, tìm ai?"

Quý Minh Nhuệ đi đầu tiên, trình thẻ chứng nhận nói: "Cảnh sát, ký túc xá nhân viên của các người ở đâu, dẫn đường."

Nền nhà gara đều là đồ đạc lộn xộn, lốp xe không dùng đến, dầu nhớt, vài chiếc xe được kéo đến sửa, cùng với một đống máy móc thiết bị được đặt ở đầy sân trước. Đi từ sân trước vào trong là một phòng khách đàng hoàng, cuối hành lang phòng khách có một cánh cửa nhỏ, mở cửa bước vào chính là ký túc xá nhân viên.

Bọn họ đến đột ngột, hoàn toàn không cho người trong ký túc xá thời gian để phản ứng.

Ký túc xá là một phòng ngủ tập thể, trong căn phòng chật hẹp đầy người. Những người này phần lớn đều đã ngủ say, một vài người

chưa ngủ đang tụ tập đánh bài ở trong góc. Giường chiếu của bọn họ đều đã bẩn, mang theo mùi dầu máy.

Mấy nhân viên mặc áo ba lỗ đánh bài, tôi một câu anh một câu nói: "Mấy người tìm ai vậy? Đêm hôm khuya khoắt, sao nhiều người đến thế?"

"Cường Tử, chuyện gì vậy?"

Cường Tử chính là người mới dẫn bọn họ vào từ sân trước.

Cường Tử lắc đầu, tỏ ý mình cũng không biết.

Căn phòng ký túc này rất lộn xộn, nhưng nhìn lướt qua chỉ có giường của một người khác biệt hoàn toàn, sạch sẽ vô cùng.

Người trên giường chưa ngủ, vị trí của người đó ở gần trong góc. Cậu ta đang ngồi xổm, lưng quay về phía bọn họ, chậm rãi gấp chăn trên giường lại. Cuối cùng chăn được gấp thành một miếng đậu hũ góc cạnh rõ ràng, giống như cái chăn mà buổi sáng bọn họ nhìn thấy trong ký túc xá học sinh ở Quang Viễn.

Sau đó, cậu ta xuống giường, bước từng bước trong bóng tối đi ra ngoài.

Khi cậu ta đến gần, bọn họ mới nhìn thấy gương mặt giống với người trong hồ sơ học sinh. Cậu ta mang mắt kính gọng kim loại, đứng trong ký túc xá trông khác biệt hoàn toàn với mọi người.

"Cậu là Thẩm Tinh Hà?" Có cảnh sát hỏi.

Cậu ta không tránh né ánh mắt của bọn họ, thản nhiên nói: "Là tôi."

Chương 118: C118: Máy phát hiện nói dối

Dịch: LTLT

Đây là dáng vẻ lần đầu tiên Thẩm Tinh Hà xuất hiện trước mặt bọn họ.

Gương mặt này chồng lên tấm ảnh chứng minh nhân dân, cũng chồng lên bóng dáng của người đứng trước cửa sổ nhà ăn ở Quang Viễn mấy hôm trước.

Hôm tin tức được phát sóng, dì ở nhà ăn vừa nhìn tivi nhỏ trong nhà ăn cảm thán, vừa tràn đầy nhiệt tình múc đồ ăn cho học sinh.

Bàn tay bưng khay thức ăn ở cửa sổ hơi nhúc nhích, nhìn theo cánh tay hướng lên trên là một gương mặt đang đeo kính.

Cậu ta nhìn ti vi ở bên cạnh một cái, lúc dì ở nhà ăn múc cơm, cậu ta nói: "Cảm ơn ạ."

—

"Biết vì sao chúng tôi tìm cậu không?"

"Không rõ lắm."

"Cậu không ở Quang Viễn học, cũng không xin nghỉ với thầy cô, cậu đến gara xe làm gì?"

"Thấy hứng thú với việc sửa xe."

“Cậu hiện đang học 12, thành tích cũng đứng nhất khối, cậu có hứng thú với việc sửa xe á?”

“…”

Trong phòng thẩm vấn, thiếu niên mặc một chiếc áo len màu xám trắng, cậu ta vừa bình tĩnh vừa u ám. Nhìn qua thấu kính, người cảnh sát ở đối diện không nhìn rõ ánh mắt của cậu ta, dường như đang giấu rất nhiều thứ, lại dường như không có gì cả.

Bởi vì mấy hôm nay tham gia sửa xe, trên đốt ngón tay thứ hai ở ngón trỏ của Thẩm Tinh Hà có dán một miếng băng cá nhân.

Một ngón tay khác của cậu ta cọ vài cái lên miếng băng cá nhân, sau đó hờ hững nói: “Bài học trên trường chán quá.”

Cảnh sát: “Cậu không thi sao?”

Thẩm Tinh Hà: “Được tuyển thẳng chắc không thành vấn đề.”

Cả căn phòng yên tĩnh.

Thẩm Tinh Hà nói những thứ này không phải là khoe khoang, chỉ là đang nói một sự thật bình thường: “Nên mới nói quá chán, muốn tìm việc gì đó làm.”

Cảnh sát nâng cao tông giọng: “Tìm việc gì đó làm, cậu muốn làm gì chẳng được, sao lại đến làm nhân viên sửa xe?”

Advertisement

Thẩm Tinh Hà ngồi ở đối diện, thật sự không giống một nghi phạm.

Thành tích cậu ta vô cùng xuất sắc, vẻ ngoài cũng đẹp trai, mới 18 tuổi, là độ tuổi nên ngồi học trong lớp. Tuy hung thủ vụ án giết mèo trước đây nhỏ tuổi hơn cậu ta, nhưng cũng đang vì tuổi còn nhỏ mà không khống chế được cảm xúc của mình. Nỗi căm ghét em trai biểu hiện hết sức rõ ràng.

Nhưng không thể nhìn ra những thứ này trên người Thẩm Tinh Hà.

Cậu ta không cảm xúc nói: "Tôi nói rồi, thấy hứng thú."

"Vì sao không thông báo cho giáo viên?"

"Bởi vì giáo viên sẽ không cho tôi ra ngoài."

Thái độ của cậu ta đối với việc sửa xe rất kiên quyết, cảnh sát tra hỏi đổi vấn đề: "Điện thoại cậu từng bị giáo viên tịch thu, lúc đó cậu đang xem trang web nào trên điện thoại?"

Thẩm Tinh Hà trả lời trôi chảy: "Tin tức, tin push từ điện thoại."

"Quan tâm tin tức đến vậy sao?"

"Trường học gần đó xảy ra chuyện, cả thành phố đều quan tâm."

"…"

Tấm kính ở phòng quan sát rất gần với vị trí của Thẩm Tinh Hà, gần giống như cậu ta đang ngồi trước mặt bọn họ. Trì Thanh và Giải Lâm có thể thông qua tấm kính này nhìn rõ vẻ mặt lúc nói chuyện của Thẩm Tinh Hà.

Giải Lâm nói: "Cậu ta rất bình tĩnh, dù bắt được người rồi nhưng e rằng vẫn có chút khó khăn."

Không bao lâu, Quý Minh Nhuệ bước ra khỏi căn phòng kế bên:

“Tên nhóc này bình tĩnh quá đi, cái miệng kia nói kiểu gì cũng không cạy ra được!”

Cũng chính vì phản ứng bình tình quá mức của cậu ta khiến tất cả mọi người đều nhận ra rằng, dù bắt được người nhưng hiện tại bọn họ vẫn chưa có được chứng cứ đầy đủ để chỉ ra cậu ta. Vốn tưởng rằng chỉ là một học sinh còn đang học cấp ba, có thể khó đến mức nào được chứ?

Không ngờ rằng khó thật sự.

Dường như Thẩm Tinh Hà chắc chắn hiện tại bọn họ vẫn chưa có chứng cứ xác thực.

Giải Lâm siết tay Trì Thanh, cầm trong tay chơi nãy giờ, bỗng nhiên hắn nghĩ ra được gì đó.

Trì Thanh cũng nghĩ đến một việc: “Em qua đó đụng cậu ta thử xem.”

Tuy anh không có chút hứng thú nào với việc người khác đang nghĩ gì, cũng không có định nhìn trộm bất cứ ai, nhưng thỉnh thoảng anh cũng sẽ nhớ đến đôi mắt to dịu dàng của Dụ Lam.

Hình như có thứ gì đang thay đổi một cách không ngờ.

Vào một lúc nào đó, anh không còn chán ghét cũng không còn sợ hãi.

Bàn tay cầm ngón tay anh của Giải Lâm không buông ra: “Có biết cái gì gọi là sức mạnh của khoa học không? Khoa học hiện đại cũng có thể đọc được có phải cậu ta nói dối hay không.”

Giải Lâm nói đến đây thì quay sang nói với Quý Minh Nhuệ: “Cho cậu ta dùng máy phát hiện nói dối thử.”

Bình thường, không đến vạn bất đắc dĩ thì bọn họ rất ít khi dùng máy phát hiện nói dối.

Hầu hết những người bị thẩm vấn đều để lộ manh mối từ cảm xúc và đối thoại. Dùng đến bước máy phát hiện nói dối là thật sự không thể làm gì được đối phương.

Giải Lâm: "Máy phát hiện nói dối không thể làm chứng cứ, nhưng nó có thể làm người bị thẩm vấn có cảm giác áp lực. Khi một người biết mình nói dối sẽ bị thiết bị cảm ứng phát hiện thì lúc kẻ đó nói chuyện còn có thể bình tĩnh như không có việc gì hay không? Mạch đập, nhịp tim, huyết áp, hô hấp, cái nào sẽ "bán đứng" cậu ta đây?"

Máy móc lạnh băng nhanh chóng được đặt lên bàn. Thẩm Tinh Hà làm theo chỉ thị, đặt ngón tay phải của mình vào trong máy cảm ứng, ngay sau đó cổ tay bị một miếng vải màu đỏ buộc lại. Máy cảm ứng nối với vài sợi dây, trong đó có một dây nối với máy tính, trong màn hình máy tính trên bàn xuất hiện một hình ảnh giống như điện tâm đồ, chịu trách nhiệm thu thập dữ liệu các đường sóng khác nhau.

Nếu như dữ liệu khác thường, đường sóng sẽ thay đổi theo, chuyển từ màu xanh sang màu đỏ, cùng lúc đó máy sẽ phát ra một tiếng "bíp".

Cuộc trò chuyện được tiếp tục.

Vấn đề quay lại câu đầu tiên, cảnh sát trước mặt Thẩm Tinh Hà hỏi lại câu hỏi vừa rồi: "Cậu thật sự không biết vì sao chúng tôi tìm cậu sao?"

Chỉ lúc đeo thiết bị vào, Thẩm Tinh Hà mới nhìn cái máy kia một cái, sau đó lại bình tĩnh dời đi, rồi cậu ta lặp lại câu trả lời lúc nãy: "Không rõ lắm."

Cảnh sát: "Vì sao chuyển trường đến thành phố Hoa Nam?"

Thẩm Tinh Hà: "Công việc của người nhà thay đổi."

Cảnh sát: "Trước đây có từng nghe đến trường trung học số 6 Hoằng Hải không?"

Thẩm Tinh Hà nói: "Trước khi xảy ra chuyện chưa từng quan tâm."

"…"

Giọng điệu nói chuyện của Thẩm Tinh Hà chưa từng thay đổi, đường sóng trên màn hình máy tính dao động lên xuống nhẹ nhàng.

Một lát sau cậu ta lại nói: "… Có thể cho tôi một ly nước không?"

Mặt mày Thẩm Tinh Hà lạnh nhạt. Thực ra trên người cậu ta không có nhiều sự thân thiện, chỉ là đôi kính trên sống mũi cùng với cảm giác kia đã thu bớt sự hờ hững của cậu ta, khiến cậu ta trông nhã nhặn hơn. Ngón tay cậu ta đặt trên thân ly, không nhanh không chậm uống một ngụm.

Cùng lúc với ly nước được đưa đến trước mặt cậu ta còn có một tập hồ sơ tử vong ở trường Hoằng Hải.

Trên bìa hồ sơ viết bốn thời điểm khác nhau.

Bút mực màu đen viết bốn dòng, mỗi dòng đại diện cho thời gian tử vong của một người.

Lúc cậu ta đặt ly nước xuống, cảnh sát dựa theo chỉ thị của người ở phòng quan sát kế bên, mở trang đầu tiên.

Trang đầu tiên là Vương Viễn, được phát hiện trong rừng cây nhỏ.

“Biết người này không?”

“Không biết.” Thẩm Tinh Hà đặt ly nước xuống, không chút dao động nhìn vào tấm ảnh của Vương Viễn, nói thêm, “Tôi không biết vì sao chú lại cho tôi xem những thứ này.”

Đường sóng tiếp tục chuyển động lên xuống theo chiều ngang một cách nhẹ nhàng.

Dù ảnh và ghi chép tử vong của Vương Viễn được đặt trước mặt cậu ta, máy móc cũng không bắt được bất cứ biến động nào của cậu ta.

Từ đầu đến cuối, máy phát hiện nói dối đều không kêu.

Tất cả mọi người không kìm được mà nhíu mày.

“Nếu như đúng là cậu ta làm.” Quý Minh Nhuệ lần đầu tiên gặp trường hợp này, “Vậy thì tố chất tâm lý của cậu ta cũng vững quá rồi, chắc như tường đồng, một giọt nước cũng không lọt.”

Kể cả Giải Lâm, người quan sát người khác bằng kính hiển vi cũng không thể bắt được chi tiết có ích đối với vụ án từ phản ứng của cậu ta. Hắn phải thừa nhận một sự thật: “Có lẽ thẩm vấn cậu ta cũng vô ích, vẫn phải đi tìm chứng cứ.”

“Động cơ giết người của cậu ta rất rõ ràng, có liên quan đến cái chết em trai Hứa Tinh Châu của cậu ta. Nói cách khác, cái chết của Hứa Tinh Châu nhất định có điều kỳ lạ. Người rõ ràng về việc này ngoại trừ hung thủ ra, còn có Tưởng Y Vân, người hung thủ muốn giết cuối cùng nhưng vẫn chưa thành công.”

Thẩm vấn không có tác dụng, máy phát hiện nói dối cũng không làm nên bất cứ chuyện gì.

Bọn họ không có thời gian để tiếp tục lãng phí ở chỗ này với cậu ta.

Giải Lâm nhắc Trì Thanh: "Mặc áo khoác, buổi tối bên ngoài rất lạnh. Chúng ta đến nhà Tưởng Y Vân một chuyến."

Nhưng vào lúc mấy người bọn họ chuẩn bị di chuyển, nằm ngoài dự đoán của mọi người, đường sóng trên màn hình máy tính đã có vài biến động.

"Khoan đã." Quý Minh Nhuệ đi đến nhìn thử, đã thấy đường cong đó, "Nhịp tim cậu ta tăng nhanh."

Tuy cực nhỏ, còn lâu mới đạt đến mức độ phát ra tiếng "bíp", nhưng đúng là đã nhanh hơn rồi.

Trì Thanh để ý đến tập hồ sơ đang đặt trước mặt Thẩm Tinh Hà: "Tập hồ sơ trước mặt cậu ta đã lật qua được hai trang, chỉ cần lật thêm một trang…"

Giải Lâm: "Chỉ cần lật thêm một trang nữa chính là thông tin về người chết cuối cùng."

Người chết cuối cùng là ai, bọn họ đều biết rõ.

Là "Dụ Dương" mà hung thủ nghĩ.

Là người duy nhất hung thủ từng muốn bỏ qua trong những người này.

Nếu như cuộc trò chuyện này có thể khiến Thẩm Tinh Hà lộ ra sơ hở, vậy thì Dụ Lam trên trang cuối cùng có thể sẽ là sơ hở đó.

Con ngươi của Thẩm Tinh Hà nhìn xuống, thấy cảnh sát ngồi đối diện đã lật hồ sơ đến trang cuối cùng.

Ánh mắt của cậu ta nhìn vào dòng đầu tiên, họ và tên nạn nhân.

Tờ giấy chưa lật qua hẳn, họ tên bị che mất một nửa.

Dụ…

Đến khi tờ giấy chậm rãi rơi xuống, chữ phía sau cũng xuất hiện ngay lập tức: Lam.

Tấm ảnh của Dụ Lam được dán trên góc phải của trang hồ sơ.

Đôi mắt của cô rất to, mái tóc mềm mượt, trang điểm nhẹ nhàng, thoa son môi rất nhạt, lúc chụp ảnh thẻ nhìn thẳng vào ống kính có hơi ngại ngùng.

Con ngươi của Thẩm Tinh Hà mơ hồ trợn to lên.

Chỉ vào khoảnh khắc này, trên mặt cậu ta mới xuất hiện vẻ mặt khác hoàn toàn so với lúc trước, bàn tay đặt trên máy cảm ứng của cậu ta vô thức di chuyển.

Giữa các đường cong khác nhau, có một đường cong rơi xuống, hiện ra hình dạng một đường thẳng, đồng thời kéo dài một giây.

Nửa phần trên của Quý Minh Nhuệ gần như dính vào tấm kính trước mặt, rất gần màn hình máy tính, anh ta hét lên: "Có phản ứng, nhịp tim cậu ta ngừng một giây!"

Cảnh sát dày dặn kinh nghiệm, anh ta nhìn thoáng qua bắt được một giây tạm ngừng và rơi xuống kia, bắt đầu nói về người chết bên trong hồ sơ với cậu ta: "Cô ấy chính là nạn nhân trong vụ hỏa hoạn không lâu trước đây. Cậu quan tâm tin tức đến vậy, chắc cũng đã xem rồi đúng không? Hôm đó lửa rất lớn, cô ấy đang chờ một người ở trong tòa nhà để thực hiện cuộc hẹn xem bộ phim đã mong chờ rất lâu. Nhưng hôm ấy không biết xảy ra chuyện gì, xảy ra tai nạn ngoài ý muốn, cửa cũng bị người khác khóa. Cô ấy là một người câm, thậm chí còn không thể kêu cứu…"

Cuối cùng, cảnh sát nhìn vào đôi mắt của thiếu niên, hỏi gằn từng chữ: "Cậu biết cô ấy không?"

Sau khi rơi mất một nhịp, nhịp tim của Thẩm Tinh Hà bỗng nhiên mất thăng bằng.

Đường cong hiển thị trên màn hình không còn ổn định như lúc trước nữa, dù sắc mặt và biểu cảm của thiếu niên đang ngồi ở đó không có gì khác so với lúc cậu ta mới bước vào đây. Trông cậu ta thật sự giống như một người đi lạc, tất cả những việc này đều là hiểu lầm, thẩm vấn kết thúc, cậu ta sẽ quay về trường tiếp tục đi học.

Một lát sau, Thẩm Tinh Hà nhìn tờ giấy viết đầy chữ kia mở miệng, giọng nói của cậu ta có hơi ngập ngừng: "Tôi… không biết."

Trong cuộc nói chuyện này, cậu ta đã nói rất nhiều câu "tôi không biết".

Nhưng câu "không biết" này không giống với tất cả các câu "không biết" trước đó.

Bởi vì lúc nói chuyện cậu ta đã dừng lại một giây.

Máy phát hiện nói dối im lặng giống như đã bị hỏng phát ra âm thanh đầu tiên:

"Bíp."

Chương 119: C119: Nhận tội

Dịch: LTLT

"Bíp."

Âm thanh này đập thật mạnh vào tai của tất cả mọi người.

Tập hồ sơ kia yên lặng nằm trên bàn.

Người chết Dụ Lam.

Tài khoản weliao sử dụng lúc còn sống là tài khoản mà em trai Dụ Dương từng dùng trước đó: yuy…

Thẩm Tinh Hà rõ ràng sững sờ trong giây lát. Ánh mắt cậu ta xuyên qua thấu kính, rơi trên dòng chữ cái quen thuộc. Cậu ta chỉ nhìn thấy nửa phần đầu, chữ cái sau "yuy" lại bắt đầu mờ đi. Cậu ta nhìn chằm chằm vào vùng sáng mơ hồ đó rất lâu, đến khi cậu ta nháy mắt, chỗ mơ hồ đó mới dần dần biến mất.

Thẩm vấn một người giống như tốn thời gian và sức lực cạy một cái vỏ trai không có kẽ hở nào.

Cảnh sát thấy lúc này khó khăn lắm mới cạy ra được một khe hở, đương nhiên sẽ không bỏ qua dễ dàng.

Ánh mắt sắc bén của cảnh sát khóa chặt ở trên người thiếu niên trước mặt: "Ba tháng trước, cô ấy quen được một người bạn trên mạng. Cô ấy nghĩ rằng đối phương là người theo đuổi em trai mình,

nhưng lại nhanh chóng phát hiện giới tính thật của đối phương. Cô ấy sợ đối phương tổn thương nên cẩn thận duy trì thân phận "em trai". Cậu thật sự không biết cô ấy sao?"

Thẩm Tinh Hà mở miệng: "Tôi…"

Cậu ta còn chưa nói xong, vào lúc này, tất cả các đoạn sóng trên máy tính được nối với máy phát hiện nói dối đều đang chuyển động lên xuống như điên, không có chút quy luật nào. Ngay sau đó, toàn bộ điện đồ trên màn hình đều chuyển thành đường màu đỏ nguy hiểm. Không chỉ nhịp tim của Thẩm Tinh Hà mất cân bằng mà ngay cả hô hấp, mạch đập của cậu ta… tất cả đều mất khống chế.

Trong phòng quan sát, mọi người đều đang nhìn đường màu đỏ tràn ngập màn hình không lên tiếng.

Nhưng ngay cả người hoàn toàn không có hệ thống tiếp nhận cảm xúc như Trì Thanh cũng đã bắt được một chi tiết: "Có phải vừa rồi… cậu ta khóc không?"

Tuy bọn họ không nhìn thấy một giọt nước mắt nào.

Dù Thẩm Tinh Hà chỉ chớp mắt một cái.

Tất cả mọi người đều đang tập trung tinh thần chờ tiếng "bíp" tiếp theo.

Nhưng bọn họ không chờ được.

Bởi vì Thẩm Tinh Hà cụp mắt nhìn xuống, cậu ta ngồi trong căn phòng thẩm vấn chật hẹp, nói câu nói thật duy nhất: "Tôi là người mấy chú muốn tìm."

Advertisement

Giây tiếp theo, cậu ta nói tiếp: "Người là do tôi giết."

Quý Minh Nhuệ nghi ngờ có phải bản thân mình nghe lầm không: "Cậu ta nhận tội rồi à?"

"Sớm biết hồ sơ của Dụ Lam có tác dụng như thế, từ đầu đã ném trước mặt cậu ta, vụ án này đã phá xong lâu rồi! Không cần giày vò lâu như thế."

Lần thẩm vấn này rất quan trọng, nhưng mong đợi của bọn họ đối với lần thẩm vấn này cũng chỉ là mong có thể tóm được vài sơ hở từ lời nói của Thẩm Tinh Hà, để bọn họ gần với chân tướng hơn.

Hiện tại chưa có bất cứ chứng cứ xác thực nào đủ để xác nhận là cậu ta, bản thân Thẩm Tinh Hà cũng biết rõ chuyện này, cậu ta không có lý do nhận tội.

Bọn họ nghĩ rằng Dụ Lam nhiều nhất cũng chỉ là điểm đột phá, không ngờ rằng lại là một đường phòng tuyến của Thẩm Tinh Hà, vừa đánh trúng đã lập tức rã đám.

—

Sau khi nhận tội, Thẩm Tinh Hà bị chuyển đến một căn phòng khác. Đèn pha và máy theo dõi nhắm thẳng vào cậu ta.

Người ngồi đối diện cậu ta từ một người đã biến thành bốn người.

Trì Thanh với Giải Lâm ngồi bên cạnh Quý Minh Nhuệ, quan sát Thẩm Tinh Hà.

Trong khoảng thời gian này, bọn họ vẫn luôn cách một đường dây mạng không có thực truy xét tung tích của cậu ta. Hiện tại người này bước ra khỏi thế giới mạng, đang ngồi trước mặt bọn họ.

Cảnh sát hỏi: "Cậu nói là cậu giết người, vậy cậu giết thế nào? Vì sao lại giết bọn họ?"

Sau một khoảng im lặng rất lâu, Thẩm Tinh Hà chậm rãi nói: "Nếu các chú có thể tìm ra tôi, chắc cũng đã tra được chuyện của em trai tôi rồi."

"Lúc Tinh Châu xảy ra chuyện, tôi không ở thành phố Hoa Nam, không được nhìn di thể của em ấy. Nhưng tôi nghe thấy cảnh sát nói em ấy vì chuyện gia đình nên uất ức tự sát. Lúc đó tôi đã biết chuyện này không thể nào."

"Không ai hiểu em ấy hơn tôi. Ngoại trừ tôi cũng không có ai hiểu em ấy cả. Tuy tính cách em trai tôi hướng nội, nhưng thằng bé không yếu đuối."

Lúc nhắc đến em trai Hứa Tinh Châu, ánh mắt Thẩm Tinh Hà rất dịu dàng. Giống như cậu ta đang nhìn thấy Hứa Tinh Châu thời thơ ấu, đi theo sau cậu ta, gọi cậu ta là "anh trai".

Tính cách hai anh em trái ngược nhau, Hứa Tinh Châu vừa nhạy cảm vừa dịu dàng, vẻ ngoài thanh tú. Lúc còn nhỏ, ba mẹ dẫn bọ họ đi chơi, có rất nhiều người nghĩ rằng đây là em gái cậu ta.

Bởi vì nguyên nhân gia đình, ba mẹ không hoàn thành trách nhiệm, trong nhà thường xuyên xảy ra cãi vã nên Thẩm Tinh Hà là anh trai đã trưởng thành khá sớm. Từ rất sớm cậu ta đã biết bản thân phải xử lý vấn đề trong nhà, cũng phải chăm sóc cho em trai nhỏ hơn mình một tuổi.

"Từ hồi còn rất nhỏ, gia đình chúng tôi luôn cãi nhau. Chuyện này rất dễ hiểu, dù sao cũng có rất nhiều người kết hôn, lập gia đình không phải để yêu thương nhau mà có rất nhiều nguyên nhân khác. Em trai tôi từ nhỏ đã là một người vô cùng nhạy cảm. Thành tích em

ấy rất xuất sắc, nhưng tính cách lại hướng nội, lúc gặp chuyện tủi thân sẽ trốn sau rèm cửa sổ lén lút khóc, khóc xong sẽ giả vờ mình không có khóc."

Hứa Tinh Châu lúc còn nhỏ không muốn anh mình lo lắng, nhưng không ngăn được suy nghĩ chu đáo của Thẩm Tinh Hà.

Sau đó, Hứa Tinh Châu phát hiện tên côn đồ ngày nào tan học cũng chặn đường cậu đòi tiền tiêu vặt hễ thấy cậu đều đi đường vòng; bạn học ngang nhiên chửi chửi cậu "con gái khóc nhè" ở trên lớp ngày hôm sau đã xin lỗi cậu.

Sau khi ba mẹ li hôn, hai anh em đành phải tách ra hai nơi. Trước khi Thẩm Tinh Hà đi, Hứa Tinh Châu nói với cậu ta: "Anh, em có thể tự bảo vệ bản thân. Em còn muốn làm bác sĩ nữa. Sau này, em sẽ "bảo vệ" rất nhiều người."

Sự tan vỡ của gia đình bọn họ không phải diễn ra trong một sớm một chiều.

Chuyện này không đả kích Hứa Tinh Châu lắm.

Lúc đầu, hai anh em liên lạc rất thường xuyên, nhưng vì trường của Thẩm Tinh Hà quản lý quá nghiêm khắc, lại thường xuyên tham gia các hoạt động thi giải, sau đó tần suất hai người liên lạc cũng ít đi rất nhiều. Khoảng thời gian này quả thật Hứa Tinh Châu đã trưởng thành. Mấy tháng trước khi cậu mất, suy nghĩ thấu đáo như Thẩm Tinh Hà cũng không phát hiện ra cậu có bất cứ điều gì bất thường.

Điều duy nhất có thể nói là bất thường chỉ có tối hôm nọ, Hứa Tinh Châu thu hồi một tin nhắn.

"Lúc đó là một tháng trước khi Tinh Châu mất. Khi ấy tôi đang chuẩn bị cho cuộc thi, 3 giờ sáng thấy tin chưa đọc, bấm vào thì đã bị thu hồi rồi."

Thẩm Tinh Hà trả lời một dấu chấm hỏi:?

Hôm sau, Hứa Tinh Châu nói: Không có gì đâu ạ.

– Chỉ là có một câu không giải được.

– Định gửi cho anh xem thử, nhưng thấy có hơi mất mặt nên thu hồi rồi.

Cuối cùng Hứa Tinh Châu nói:

– Không cần anh lo, em có thể tự giải ra được!

Thỉnh thoảng Hứa Tinh Châu sẽ làm những chuyện trẻ con như này.

Phải nói rằng, mạng internet là một phương thức che giấu cảm xúc của đối phương rất tốt, dễ dàng giả vờ không có chuyện gì. Nếu như hai người gặp mặt nhau nói chuyện này, nhất định Thẩm Tinh Hà nhận ra được điều kỳ lạ. Nhưng Thẩm Tinh Hà khi ấy chỉ nhìn những lời nói trẻ con này mỉm cười, đặt điện thoại sang bên cạnh, tiếp tục giải đề thi.

Một tháng sau, một hôm cậu ta tan học về nhà thì biết được tin Hứa Tinh Châu mất.

"Nhà trường vừa gọi về, em trai con tự sát ở ký túc xá."

Sự việc gần giống với suy đoán của bọn họ, nhưng bọn họ không biết vì sao lại liên quan đến những người đã chết kia: "Vậy là cậu nghi ngờ cái chết của em trai mình có điều kỳ lạ? Cậu có chứng cứ không?"

Thẩm Tinh Hà nói: "Có một quyển nhật ký."

"Nhật ký?" Cảnh sát truy hỏi, "Tìm thấy ở đâu?"

“Ở trong sách giáo khoa của em ấy.”

Căn phòng ký túc của Hứa Tinh Châu sau khi cậu mất thì bị nhà trường khóa lại. Học sinh hai căn phòng bên cạnh đều đổi sang phòng khác. Nhà trường cấm học sinh ra vào căn phòng ký túc từng xảy ra chuyện, cũng không ai dám đến gần. Quần áo, sách vở ở lớp học và phòng ký túc có liên quan đến Hứa Tinh Châu đều được đóng gói gửi cho phụ huynh.

Tối hôm đó, Thẩm Tinh Hà ngồi nhìn túi đồ rất lâu. Sau đó cậu ta lấy từng món đồ của Hứa Tinh Châu ra, đặt gọn gàng vào tủ.

Sau khi đặt hết đồ, chỉ còn lại một cái balo lớn màu xám.

Thẩm Tinh Hà chậm rãi mở khóa kéo balo.

Ánh mắt cậu ta lướt qua chữ viết quen thuộc trên quyển sách.

Hứa Tinh Châu đi học rất nghiêm túc, ghi chép cũng rất có thứ tự. Bọn họ sắp có một đợt kiểm tra nhỏ, Hứa Tinh Châu còn đặc biệt chuẩn bị một bộ đề mẫu để luyện tập, liệt kê ra những kiểu đề dễ ra trong đề kiểm tra.

Lúc lật đến quyển sách cuối cùng, trong sách rơi ra một quyển vở rất mỏng, Thẩm Tinh Hà sửng sốt.

Dòng chữ đầu tiên ở trang đầu tiên viết rằng: 11/2/2020

Thẩm Tinh Hà nhận ra đây là một quyển nhật ký.

Trực giác nói cho cậu ta biết, trong quyển nhật ký này có lẽ có nội dung mà tối đó Thẩm Tinh Hà thu hồi.

Chỉ là lúc này, cậu ta vẫn chưa biết sự thật còn tàn khốc hơn cậu ta nghĩ rất nhiều.

Quyển nhật ký này bắt đầu từ một câu trông rất tốt đẹp.

11/2/2020.

Mình tỏ tình với cậu ấy rồi.

Nghe đến đây, Trì Thanh nhíu mày, hình như anh đã nghe lời tỏ tình này ở đâu rồi. Nghĩ một lúc, anh chợt nhớ ra, lúc đầu Dụ Dương từng nói một câu như thế: "… Có người thích cháu."

"Ai?"

"Hứa Tinh Châu."

Trì Thanh đang suy nghĩ, phát hiện găng tay bên trái bị kéo xuống một chút.

Anh quay đầu sang, thấy một tay Giải Lâm đang cầm bút mực đen, tay còn lại không biết đã lén duỗi xuống bàn từ lúc nào, có lẽ là muốn nói chuyện với anh nên đưa tay tháo găng tay anh ra.

Đầu ngón tay của hắn thử luồn vào trong lớp vải màu đen, dụi qua lòng bàn tay Trì Thanh, sau đó hai ngón tay hơi khép lại, kéo găng tay màu đen anh đang đeo xuống từng chút một.

Tay Trì Thanh tiếp xúc trực tiếp với không khí lành lạnh, sau đó lại bị lòng bàn tay ấm áp nắm lấy.

Anh nhìn hắn một cái.

Giải Lâm mặt bình tĩnh, biết Trì Thanh có thể nghe thấy:

[Anh nắm kệ anh, em nghe của em đi.]

Trì Thanh: "..."

Hắn nắm như này thì sao anh còn nghe được.

Trước mặt Trì Thanh cũng có một cây bút với vài tờ giấy để ghi chép. Anh cầm bút lên, dùng ngòi bút chỉ Thẩm Tinh Hà.

Giải Lâm: [Không cần, sắp biết đã xảy ra chuyện gì rồi.]

Từ sau khi nói đến nhật ký của em trai, Thẩm Tinh Hà bắt đầu im lặng. Rõ ràng, nội dung trong quyển nhật ký rất khó diễn đạt thành lời.

[Chỗ nào dễ phát tán "tin đồn" nhất?]

[Có rất nhiều đáp án, nhà trường chắc chắn là một trong số đó.]

Huống hồ, chuyện này không phải tin đồn, mà là sự thật.

Hứa Tinh Châu là một học sinh chuyển trường có thành tích đứng đầu. Dụ Dương lại là thiếu niên rạng rỡ mà phần lớn học sinh trong lớp đều có thiện cảm. Khi hai người này họp thành một nhóm, học sinh trong trường sẽ đánh giá bọn họ thế nào?

Thẩm Tinh Hà không tiếp tục trần thuật nguyên văn trong nhật ký nữa, chỉ nói tổng kết: "Cậu học sinh tên Dụ Dương đó bình thường rất quan tâm em ấy, hay nói đùa "Tinh Châu của chúng ta". Sau khi Tinh Châu tỏ tình với cậu ta, qua mấy ngày thì một lần nghỉ giữa tiết, Vương Viễn bỗng nhiên tìm cậu ta."

Vương Viễn nhìn chằm chằm Hứa Tinh Châu một tiết học.

Ánh mắt kỳ lạ, Hứa Tinh Châu chỉ coi như cậu ta lại muốn gây sự, lúc đầu không để ý.

Cho đến khi nghỉ giữa tiết, lúc đi ngang qua cậu, Vương Viễn cố tình

đụng vào bàn Hứa Tinh Châu, sau đó cúi xuống nói bên tai cậu: "Mày thích con trai hả?"

Chỉ một câu nói, từ ngày đó, ác mộng của Hứa Tinh Châu bắt đầu.

Chương 120: C120: Báo thù

Dịch: LTLT

Trong chuyện tỏ tình lần này, Dụ Dương không cố tình nói chuyện của Hứa Tinh Châu cho người khác.

Lần đầu tiên cậu ta bị một nam sinh tỏ tình.

Nam sinh này còn là bạn chung lớp của mình. Bình thường cậu ta hay trêu nam sinh đó, nói vài lời đùa giỡn mà chỉ những người bạn gay mới nói với nhau. Sau khi bị Hứa Tinh Châu tỏ tình, cậu ta thường nghĩ lại có phải mình làm không tốt, đã tạo ra ảo tưởng nào đó cho đối phương rồi không.

Có lẽ mình đã khiến cậu ấy hiểu lầm rồi?

Mình nên trả lời cậu ấy thế nào đây?

Phải giải quyết chuyện này thế nào?

Mấy ngày liền Dụ Dương đều nghĩ về những việc này, lúc chơi cùng đám Vương Viễn cũng thường ngẩn người.

Vương Viễn từng trêu ghẹo: "Mày sao thế? Ván game này không phải trình độ thường ngày của mày. Dạo này mày đi học cũng là lạ. Sao vậy, yêu đương rồi à?"

Dụ Dương úp úp mở mở nói: "Không phải…"

“Mày như này không giống không phải.” Vương Viễn nói, “Ai thế?”

Dụ Dương lúc đó thật lòng coi bọn họ là bạn, cộng thêm con trai tuổi mới lớn, không biết phải xử lý thế nào, nên cậu ta giấu tên Hứa Tinh Châu, kể sơ sơ chuyện này.

Đám người Vương Viễn ban đầu vô cùng kinh ngạc: “Có thằng thích mày á? Còn tỏ tình với mày? Sức hấp dẫn của mày cũng lớn ghê đó. Trong lớp có nhiều đứa con gái thích mày như thế, bây giờ ngay cả con trai cũng có, nam nữ đều ăn à.”

Sau khi tiếp nhận tin tức này, chuyện bọn họ quan tâm biến thành: “Ai vậy?”

“Tụi tao biết không?”

Dụ Dương không muốn để lộ là Hứa Tinh Châu, nên vội vàng phủi sạch quan hệ: “Biết con khỉ, cậu ấy học ở trường khác, tụi mày không biết đâu.”

Nhưng tất cả mọi việc đều có thể nhìn ra vài manh mối.

Bầu không khí giữa cậu ta và Hứa Tinh Châu từ sau khi Hứa Tinh Châu tỏ tình đã trở nên lúng túng cực kỳ.

Trước kia, mọi người trong lớp đều thích trêu hai người họ. Một hôm vào tiết tự học, lớp phó học tập phát bài thi của đợt thi trước, lúc phát đến hai người họ nói: “Lần này Hứa Tinh Châu nhà ông lại được hạng nhất. Ông xếp hạng tám từ dưới lên. Dụ Dương à, có thể noi theo Hứa Tinh Châu nhà ông được không hả?”

Advertisement

Bình thường, bản thân Dụ Dương đã quen, thậm chí còn sẽ tham gia, cười nói mấy câu trêu chọc. Nhưng bây giờ cả người Dụ Dương cứng đờ, lời lẽ nghiêm túc cảnh cáo lớp phó học tập: “Nói kiểu gì

thế, cậu ấy thành Hứa Tinh Châu nhà tôi khi nào vậy?”

Giọng điệu nghiêm túc khiến lớp phó học tập sững người.

Dụ Dương tiếp tục nhấn mạnh: “Sau này đừng nói đùa như thế nữa.”

Vương Viễn vốn đang ngồi chơi game bên cạnh trông như không quan tâm, nhưng sau khi chủ đề kết thúc, cậu ta lại bỏ điện thoại xuống, bình tĩnh quan sát Dụ Dương.

Ánh mắt nham hiểm của cậu ta rời khỏi người Dụ Dương, liếc mắt sang vị trí bỏ trống của Hứa Tinh Châu.

Sau tiết học, Vương Viễn gọi những người khác ra ngoài. Ba người họ ngồi ở cuối hành lang, vừa hút thuốc vừa nói chuyện, Vương Viễn nói: “Lúc trước có phải thằng nhóc Dụ Dương nói có đứa con trai tỏ tình với nó không? Có lẽ ta biết là ai rồi.”

Hai người còn lại hỏi: “Ai vậy?”

Vương Viễn nói: “Hứa Tinh Châu.”

“Không phải chứ… Hai đứa nó?” Có người nghĩ nhất định là Vương Viễn nghĩ nhiều, “Tuy Hứa Tinh Châu trông hơi ẻo lả, nhưng không đến nỗi đó chứ. Nó thích Dụ Dương hả?”

Vương Viễn dụi tắt điếu thuốc trong tay: “Tao không nhìn sai được, tụi mày chờ xem đi.”

Thế là tối đó, Hứa Tinh Châu viết một đoạn như sau vào trong nhật ký.

Vương Viễn hỏi mình, mày thích con trai hả?

Mình nói mình không biết cậu có ý gì.

Cậu ta lại bảo: Đừng giả vờ nữa, Dụ Dương nói cho tao biết rồi. Chẳng phải mày tỏ tình với cậu ta rồi sao? Mày thật sự nghĩ rằng Dụ Dương bảo vệ mày vài lần thì cậu ta thích mày hả? Cậu ta chẳng phải bi3n thái thích con trai.

Dụ Dương chẳng hề hay biết chuyện xảy ra giữa bọn họ.

Sau chuyện tỏ tình, cậu ta cố ý tránh Hứa Tinh Châu, chỉ nhận thấy dường như Hứa Tinh Châu càng ngày càng trầm tĩnh. Hứa Tinh Châu vốn hướng nội, càng về sau lại càng khép kín bản thân.

"Đám Vương Viễn sau khi nắm được thóp của Tưởng Y Vân làm ra được những chuyện kia thì càng thêm quá đáng với em trai tôi." Thẩm Tinh Hà nói, "Bọn chúng gọi em trai tôi ra rừng cây nhỏ, nhốt vào nhà vệ sinh nam, thậm chí ở trong công viên không có nhiều chỗ che giấu…"

Thẩm Tinh Hà không nói tiếp.

Cậu ta không muốn kể lại chuyện em trai mình đã gặp.

Nhưng tất cả mọi người đều lập tức nhận ra: Ba địa điểm này đều trùng hợp là địa điểm tử vong của mấy người chết kia.

Thì ra những nơi hẹn gặp đều không phải ngẫu nhiên.

Một năm trước, Hứa Tinh Châu không ngừng bị người khác chỉ trỏ: Mày là một đứa bi3n thái.

Trong nhà vệ sinh.

Các gian phòng đóng kín cửa.

Bên trong truyền ra tiếng trêu chọc: "Hứa Tinh Châu, rốt cuộc mày có phải con trai không hả? Càng nhìn càng thấy mày giống con gái."

"Lột quần ra xem thử đi."

Ba người vừa cười vừa nói: "Mày tự cởi hay là tụi tao cởi giùm mày?"

Nhà vệ sinh sau khi tan học không có ai, không ai biết được bên trong đã xảy ra chuyện gì.

…

Đám người Vương Viễn vốn không thích Hứa Tinh Châu, bởi vì thành tích của cậu tốt, cũng vì cậu không hòa đồng.

Bọn họ không nói cho Dụ Dương, cũng biết Dụ Dương chắc chắn sẽ không ủng hộ bọn họ làm những việc này.

Nửa phần sau của nhật ký, ba chữ Tưởng Y Vân xuất hiện.

Thẩm Tinh Hà nói: "Có một khoảng thời gian thành tích của Tinh Châu sa sút rất nghiêm trọng, thái độ của Tưởng Y Vân đối với em ấy lập tức thay đổi. Em ấy vốn định tìm Tưởng Y Vân nói chuyện gần đây của mình."

Bản thân Tưởng Y Vân lúc đó còn sứt đầu mẻ trán, thành tích của lớp không như mong muốn, áp lực của cô ta rất lớn.

Cô ta thấy Hứa Tinh Châu mở cửa bước vào thì nói: "Đúng lúc, tôi cũng muốn tìm em nói chuyện."

Hứa Tinh Châu gọi một tiếng "cô Tưởng", sau đó ngoan ngoãn đứng đối diện với bàn làm việc.

Tưởng Y Vân lấy bảng điểm của Hứa Tinh Châu ra: "Mấy đợt kiểm tra này của em lần sau còn kém hơn lần trước. Tôi không biết rốt

cuộc em xảy ra việc gì…”

Hứa Tinh Châu mở miệng nói: “Cô Tưởng, thực ra…”

Nhưng cậu không thể nói hết lời trong miệng.

Tưởng Y Vân nói tiếp: “Tôi cũng không muốn biết. Em nên điều chỉnh trạng thái của mình cho tốt, tập trung học tập, những chuyện khác hiện tại không quan trọng với em.”

“…”

Sau khi nói xong, Tưởng Y Vân mới ngẩng đầu lên hỏi: “Vừa rồi em muốn nói gì?”

Hứa Tinh Châu cúi đầu, cầm bài thi trên bàn nói: “Không có gì ạ.”

Cùng lúc này, Khương Vũ vẫn đang ở gara ô tô để tìm kiếm chứng cứ.

Ký túc xá trường với nhà Thẩm Tinh Hà đều không phát hiện vật chứng đáng nghi, ký túc xá tập thể của gara là hi vọng cuối cùng của bọn họ.

Thẩm Tinh Hà đến quá vội vàng, không mang theo nhiều hành lý. Trên giường cậu ta chỉ có một cái chăn, bên cạnh đặt vài đồ dùng sinh hoạt với mấy thứ linh tinh. Lúc lật đệm giường lên để kiểm tra, Khương Vũ sờ thấy một thứ giống như miếng bìa cứng: “Mở đệm ra xem.”

Trong đệm có một miếng giấy giống như poster được gấp lại rất dày.

Mở tờ giấy ra, bên trên viết chi chít đủ thứ.

Vương Viễn, Dụ Dương, Tưởng Y Vân…

Tên của năm người được viết trên cùng.

Đây là danh sách báo thù.

Mục đích của cậu học sinh cấp ba chỉ mới 18 tuổi này từ đầu đến cuối vô cùng rõ ràng.

Đó chính là "báo thù".

Nội dung trên tờ giấy khá giống với nội dung trên bảng trắng trong phòng họp của tổng cục bọn họ, nhưng đầy đủ hơn so với những gì bọn họ sắp xếp. Sở thích, đặc điểm tính cách, trò chơi thích chơi, tên tài khoản các mạng xã hội, thời khóa biểu, hoàn cảnh gia đình của những người này… bên trên còn viết mười giờ sáng mỗi cuối tuần, Tưởng Y Vân sẽ lái xe đến nhà học sinh để dạy thêm cho học sinh. Đương nhiên tiền dạy thêm sẽ không được nhà trường cho phép, nên Tưởng Y Vân đều lén lút lái xe qua.

Trong tất cả mọi người chỉ có thông tin của Dụ Dương được viết ít nhất.

Vả lại còn không giống Dụ Dương chút nào.

Không biết có phải ảo giác của Khương Vũ hay không mà anh ta luôn cảm thấy lúc Thẩm Tinh Hà viết những người khác đều không có chút tình cảm nào, nhưng đến lúc viết về Dụ Dương lại khác hẳn.

Thẩm Tinh Hà viết trên giấy: Cậu ấy rất lương thiện, thích mèo, thích trời trong. Dưới nhà cậu ấy có cây hoa anh đào. Cậu ấy nhát gan, muốn xem phim kinh dị nhưng lại không dám xem.

Những dòng này so với các đặc điểm dài dằng dặc vô tình lạnh lùng trên kia… dường như có thể cảm nhận được chút độ ấm từ trong câu chữ.

Khương Vũ phản hồi tin tức quan trọng này: "Tìm thấy rồi, cậu ta có một tờ giấy, bên trên viết đầy…"

Người nghe điện thoại là Giải Lâm, những người khác đều đang bận ghi chép, chỉ có hai nhân viên ngoài biên chế là hắn với Trì Thanh ngoại trừ nghe ra thì không cần phải làm gì.

Giải Lâm nói: "Lấy đồ đạc rồi rút quân đi, cậu ta nhận tội rồi."

Ngay sau đó, Thẩm Tinh Hà mô tả rất chi tiết những gì cậu ta đã sắp xếp trong một năm qua: Tôi không cùng trường với bọn chúng trong cuộc sống thực rất khó tiếp cận bọn chúng. Vòng bạn bè tiếp xúc mật thiết thường ngày cũng không có bất cứ chỗ trùng khớp nào. Nhưng có được tài khoản mạng xã hội của bọn chúng lại chẳng khó khăn gì."

Trong thời đại internet, game di động, tieba di động, tài khoản weibo, tài khoản video xuất hiện ùn ùn.

Chỉ cần nhờ vài bạn học biết Hoằng Hải, tìm được tài khoản mạng xã hội của nhóm Vương Viễn không khó.

Thậm chí không cần nhờ vả, lập một tài khoản giả đến tieba trường Hoằng Hải hỏi vài câu thì sẽ có rất nhiều quần chúng nhiệt tình chen lấn tiết lộ tài khoản mạng xã hội của người quen biết.

Chẳng phải tụi mày nghĩ em trai tao bi3n thái sao.

Lúc sửa giới tính tài khoản mạng xã hội thành "nữ", Thẩm Tinh Hà nhìn màn hình tối dần nghĩ: Nếu tụi mày biết đối tượng mà mình nói chuyện cũng là con trai sẽ nghĩ thế nào?

Những đứa con trai đang tuổi dậy thì, chưa nói được mấy câu đã mắc bẫy rồi.

Thẩm Tinh Hà mặt không cảm xúc, gõ chữ "anh" để lừa bọn chúng, tên nào tên nấy cũng bị lừa đến bay lên trời không tìm thấy lối về.

Thẩm Tinh Hà cũng không nhớ cụ thể cậu ta đã nói những gì với bọn họ.

Đều là mấy lời không chân thật, rập theo một khuôn, đối với cậu ta mà nói thậm chí không cần phải suy nghĩ.

Thẩm Tinh Hà lạnh nhạt nói: "Tôi không quan tâm bọn chúng, ngay cả lúc giết bọn chúng tôi cũng chẳng có bất cứ cảm giác nào."

Cậu ta giống như một tên tội phạm máu lạnh bẩm sinh.

Thậm chí Giải Lâm còn nhận ra chút mùi quen thuộc từ trên người cậu ta.

Nhưng đối với Thẩm Tinh Hà mà nói, có một người là ngoại lệ: "Dụ Dương" không giống như Dụ Dương kia.

Bây giờ nghĩ lại, tất cả đều đã sớm có điềm báo.

Hai người bọn họ, một người đóng giả con trai, một người đóng giả con gái. Thẩm Tinh Hà vừa xuất hiện đã bị lộ rồi.

Nhưng thực ra Dụ Lam đóng giả con trai cũng không tốt lắm. Có một dạo Thẩm Tinh Hà nghi ngờ thẩm mỹ của em trai mình: Sao lại là một đứa con trai yếu đuối như này?

Thẩm Tinh Hà từng nghi ngờ cô.

Dụ Lam cũng lén hỏi vài người bạn con trai ít ỏi của mình: Bình thường con trai nói chuyện như thế nào? Có phải mình nên chửi tục nhiều một chút, thể hiện mình giống con trai không?

Thế là Dụ Lam dùng hai ba lời chửi thề để nói chuyện với Thẩm Tinh

Hà: Tối qua cậu…

Cô kéo con trỏ đến đầu câu, bổ sung một câu chửi thề non nớt: Mẹ nó tối qua cậu lại không ngủ hả?

Thẩm Tinh Hà bị mất ngủ.

Du Lam luôn để ý cậu ta có ngủ đàng hoàng hay không.

Thẩm Tinh Hà:?

Dụ Lam: Ông đây xem vòng bạn bè của cậu rồi, ba giờ sáng còn đăng trạng thái.

Thẩm Tinh Hà: …

Dụ Lam lạ lẫm gõ một từ chửi thề, mất tự nhiên nói: Đệt, lần sau cậu ngủ sớm chút được không?

Chương 121: C121: Tiểu lam

Dịch: LTLT

Dựa theo lịch sử trò chuyện mà Thẩm Tinh Hà cung cấp, chuyện giữa cậu ta và Dụ Lam được bày ra từng chút một trước mặt mọi người.

Nội dung hai người nói chuyện nhiều hơn những gì họ tưởng.

Dù lịch sử được xuất ra chỉ còn lại chữ và số lạnh như băng, không có một tấm ảnh nào cũng không có bất cứ màu sắc gì.

Thẩm Tinh Hà thỉnh thoảng bị mất ngủ.

Một tối nọ Dụ Lam đi ngủ quên chúc cậu ta ngủ ngon, thế là ba giờ khuya chợt tỉnh giấc, nghĩ rằng có lẽ cậu ta ngủ rồi nên gửi bù ba chữ "chúc ngủ ngon".

Sau khi nói xong, cô lại nhìn giao diện trò chuyện rất lâu, lướt lên trên xem lịch sử trò chuyện của hai người.

Một lúc lâu sau, lâu đến mức Dụ Lam sắp ngủ rồi. Giữa lúc nửa tỉnh nửa mê, cô phát hiện phía trên giao diện trò chuyện không biết từ lúc nào xuất hiện một dòng chữ: "Đối phương đang nhập tin nhắn…"

Bình thường Dụ Lam rất ít khi giao lưu với người khác ngoại trừ Dụ Dương.

Cô không nói chuyện được, dù nói chuyện trên mạng với người ta,

phát triển đến mức độ gửi tin nhắn thoại cho nhau thì cô sẽ lặng lẽ không trả lời tin nhắn.

Cậu trai yêu thầm em trai mình ở bên kia là người bạn qua mạng mà cô từng trò chuyện nhiều nhất.

Ban đầu là Thẩm Tinh Hà chủ động tìm cô, sau đó toàn là cô chủ động gửi tin nhắn cho cậu ta nhiều hơn.

Biết Thẩm Tinh Hà đang giả gái, nên cô chưa từng có nỗi phiền muộn gửi tin nhắn thoại cho nhau. Cô biết cậu trai bên kia sẽ không gửi tin nhắn thoại cho cô.

Dụ Lam thấy dòng chữ đang nhập kia mới phát hiện Thẩm Tinh Hà cũng chưa ngủ.

Nhưng tối đó, cô giả vờ không nhìn thấy gì cả, chỉ là trong quá trình trò chuyện sau này cô mới bắt đầu làm như không có gì, để ý cậu ta có thể ngủ sớm hay không.

Sau đó cô nhận ra, sự quan tâm này… là vì cô thích người đó rồi.

Dụ Lam bắt đầu không muốn bị coi thành Dụ Dương nữa.

Một hôm nọ, lúc Thẩm Tinh Hà gọi cô là Dụ Dương, cô không kìm được nói: Thực ra… mình có một biệt danh.

Bây giờ nhìn lại, đây thực ra là một tín hiệu rất rõ ràng. Nhưng Thẩm Tinh Hà khi ấy lại không để ý chút nào, hay nói cách khác, trong đối thoại với Dụ Lam, cậu ta không duy trì quan sát bình thường vốn có.

Advertisement

Thẩm Tinh Hà: Biệt danh gì?

Dụ Lam ở bên kia im lặng rất lâu, cuối cùng gõ xuống hai chữ: Tiểu Lam.

Thẩm Tinh Hà: Tiểu Lam?

Dụ Lam sợ cái tên này nghe quá gái tính, thế là lại vội vàng bổ sung chữ "anh".

Như vậy nối lại có thể thành anh Tiểu Lam rồi.

Dụ Lam nhắm mắt giải thích: Bởi vì tôi… hồi nhỏ mẹ nó lúc mới sinh sức khỏe không tốt. Gia đình tìm người coi bói, thầy bói chỉ cho cái tên này.

Dù chỉ là lịch sử được xuất ra qua con chữ màu đen nhưng tất cả những người đang có mặt ở đây vẫn có thể cảm nhận được sự mong chờ và căng thẳng khi ấy của Dụ Lam.

Cuối cùng Thẩm Tinh Hà trả lời: Được, anh Tiểu Lam.

Tiếp tục lật lịch sử trò chuyện về sau, còn có thể nhìn thấy Dụ Lam thông cảm cho cậu ta, nói rằng: Cậu có thể không gửi mấy cái icon dễ thương này.

Trong lịch sử được xuất ra không thấy được ảnh, nhưng không khó để tưởng tượng Thẩm Tinh Hà vì đóng giả con gái đã tải xuống những icon dễ thương nào.

Dụ Lam: Thực ra, con người mình… khá cool.

Dụ Lam: Không thích mấy con mèo con chó, với trái tim hường phấn này.

Thẩm Tinh Hà: Cool?

Dụ Lam: Phải, mình thích con gái cool một chút.

Thẩm Tinh Hà: …

Dụ Lam: Thật mà, cậu không thấy vậy sao? Kiểu con gái cool rất là ngầu. Ai nói con gái phải dịu dàng dễ thương chứ? Mình thích kiểu cool ngầu.

Thẩm Tinh Hà ngừng lại rất lâu, rõ ràng sở thích mà trước đây cậu ta không hiểu rõ của "Dụ Dương" khiến cậu ta thấy sốc.

Một lát sau cậu ta mới đáp: Biết rồi, anh Tiểu Lam.

Sau này, Thẩm Tinh Hà trò chuyện tự nhiên hơn rất nhiều, ngay cả anh cũng không gọi.

Dụ Lam thấy cậu ta gửi hai chữ "Tiểu Lam" thì trong lòng rất vui mừng.

Nhưng có đôi khi cô vẫn sẽ trêu cậu ta: Sao cậu không gọi mình là anh?

Thẩm Tinh Hà trả lời: À, tớ ngầu.

Trong tất cả mọi người, cảm xúc của Tô Hiểu Lan biến động lớn nhất. Bởi vì cùng là con gái, cô hoàn toàn có thể đồng cảm với tâm trạng của Dụ Lam, giống như bản thân cô chính là người cầm điện thoại đang chờ đối phương trả lời. Tấm lòng chân thành của Dụ Lam, có lẽ đã từng làm Thẩm Tinh Hà rung động.

Không…

Chắc chắn cậu ta đã từng rung động.

Lịch sử trò chuyện lại được lật về sau rất lâu, từ khóa "phim điện

ảnh” bắt đầu xuất hiện.

Dụ Lam từng nhắc đến bộ phim này với hai người mới quen biết một tháng. Sau đó ngày chiếu càng ngày càng gần, số lần nhắc đến cũng nhiều hơn.

Dụ Lam: Mình chờ lâu lắm rồi!

Dụ Lam: Nói chính xác hơn là lâu lâu lâu lắm rồi!

Thẩm Tinh Hà: Hay đến thế sao?

Muốn cùng xem phim là Dụ Lam chủ động gợi ý nói trước. Cô lấy dũng khí hỏi dò: Cậu muốn đi xem thử không?

Câu này rõ ràng đang đưa móc câu cho Thẩm Tinh Hà.

Chỉ cần cậu ta thuận nước đẩy thuyền, đồng ý cô thì lên kế hoạch lâu như thế, mục đích đã đạt được.

Nhưng lần đầu tiên Thẩm Tinh Hà do dự.

Chữ cái trong giao diện trò chuyện bị cậu ta xóa đi, cuối cùng ma xui quỷ khiến lại gửi một câu: Nói sau đi.

Rất rõ ràng, cậu ta từng do dự.

Dụ Lam vứt bỏ tất cả hướng nội và tự ti, cũng không quan tâm thân phận con gái của mình có bị lộ hay không. Bởi vì lòng yêu thích không giấu được nữa, cô mặc kệ tất cả. Nhưng chỉ có một điều cô không biết, người ở bên kia trò chuyện với cô mang theo mục đích báo thù tiếp cận cô.

Thẩm Tinh Hà trốn sau mạng internet, vừa mặc đồng phục, làm học sinh thiên tài xuất sắc ở Quang Viễn, người của trường Quang Viễn nhắc đến Thẩm Tinh Hà đều cảm thấy ba chữ này giống như đang

phát sáng, là thánh học lạnh lùng mà mọi người không với tới.

Một mặt khác, cậu ta lại vi phạm nội quy trường, giấu điện thoại, mỗi ngày đều đổi các tài khoản khác nhau trò chuyện với những người này.

Sự do dự này duy trì mãi đến khi phim chiếu.

Thẩm Tinh Hà biết mình phải đưa ra quyết định.

Thẩm Tinh Hà: Đi xem đi.

Dụ Lam: Hả?

Thẩm Tinh Hà: Bộ phim lần trước mà cậu nói.

Dụ Lam: Thật sao?

Thẩm Tinh Hà: Thật.

Cậu ta nói cho Dụ Lam về căn phòng ở tòa nhà mà mình đã sắp xếp xong: Gặp mặt ở đây trước.

Thực ra Dụ Lam đã vô số lần muốn cho cậu ta biết mình không phải Dụ Dương.

Càng muốn biết, người cậu ta thích rốt cuộc là Dụ Dương trước đây hay là mình đang nói chuyện với cậu ta lúc này.

Trong đó có một đoạn trò chuyện như thế này:

Dụ Lam: Cậu thấy… tôi có khác với người trong tưởng tượng của cậu không?

Thẩm Tinh Hà có suy nghĩ tường tận cỡ nào cũng rất khó đoán ra

ngay những suy nghĩ tinh tế của con gái: Cái gì?

Dụ Lam: Ý là…

Dụ Lam: Chẳng phải trước đây cậu chỉ gặp mình một lần sao? Nhưng lúc đó cậu không hiểu về mình, cậu thấy cậu thích mình hiện tại hơn hay là…

Thẩm Tinh Hà trả lời: Hiện tại.

Thực ra có rất nhiều cơ hội.

Có rất nhiều lần, Thẩm Tinh Hà chỉ cần nghĩ nhiều thêm một chút thì có thể phát hiện người ở bên kia không phải Dụ Dương thật.

"Cậu không nghi ngờ chút nào à?" Xem đến đây, Quý Minh Nhuệ không kiềm được hỏi.

Cậu ta từng nghi ngờ.

Nhưng cậu ta chẳng dám để đối phương chiếm lấy cảm xúc và tư duy của mình quá nhiều.

Cuối cùng Thẩm Tinh Hà nói: "Tôi không thể nghĩ."

Lần rõ ràng nhất chính là hôm cậu ta giết Dụ Lam.

Cậu ta nhất định phải giết "Dụ Dương", cậu ta buộc phải giết Dụ Dương. Sau khi giết xong đám người Vương Viễn, Thẩm Tinh Hà vừa xử lý hiện trường và hung khí, vừa nói trong lòng với mình.

Nhưng giống như suy luận trước đó của Giải Lâm, cậu ta không thể giết "Dụ Dương" ngay trước mặt mình.

Thật ra hôm đó cậu ta vốn dĩ có thể phát hiện.

Cậu ta dựa vào cửa, vào lúc lửa bắt đầu bùng lên, cậu ta đứng ở cửa không đi. Thậm chí cậu ta có thể cảm nhận rõ ràng được sự chấn động do người bên trong đang cố gắng đánh vào cánh cửa. Nhưng vào khoảnh khắc ấy, cậu ta không suy nghĩ vì sao khi người bên trong cầu cứu lại không lên tiếng.

Vì sao ngay cả hai chữ "cứu mạng" cũng không thể nghe thấy?

"Đọc thấy khó chịu quá, tôi ra ngoài bình tĩnh một lát." Tô Hiểu Lan là người đầu tiên không chịu đựng nổi.

Cô không ngờ rằng mình có thể nhìn thấy một tình cảm như thế này, tội ác và dối trá đan xen, nhưng hai người đều đã từng lưu lại sự thật lòng. Thậm chí cô còn không kìm được mà nghĩ nếu như không có cái chết của Hứa Tinh Châu, có lẽ Thẩm Tinh Hà sẽ không báo thù, có khi nào kết cục của câu chuyện sẽ khác không?

Tô Hiểu Lan vốn đã rất buồn.

Nhưng cô nói xong đang định mở cửa bước ra ngoài thì nhìn thấy hai vị cố vấn sắc mặc như thường, ngồi ở hàng sau.

Giải Lâm đang nghiêng đầu nói chuyện với Trì Thanh, thấy Tô Hiểu Lan muốn ra ngoài, hắn còn mỉm cười, nhường một lối đi cho cô.

Tô Hiểu Lan: "…"

Trì Thanh càng không cần nói. Anh đeo găng tay màu đen, cả quá trình mắt không chớp lấy một cái, còn giúp Tô Hiểu Lan định nghĩa "khó chịu" lại một lần nữa: "Trong phòng rất ngột ngạt."

Tô Hiểu Lan: "…"

Là vấn đề ở căn phòng sao?

Cảm xúc mới dâng lên lập tức biến mất.

Tô Hiểu Lan vẫn quyết định ra ngoài hít thở một xíu, nhưng cô chưa kịp sờ đến tay nắm cửa thì cửa đã bị người ta mở ra. Âm thanh lớn đến mức giống như bị phá vậy.

Người xông vào là Dụ Dương mắt đang đỏ bừng. Cậu ta mặc kệ cảnh sát khuyên ngăn, hét lớn: "Để tôi vào! Cút ra! Để tôi vào!"

Dụ Dương vẫn đang chờ hung thủ thật sự sa lưới. Từ cửa ra vào xông đến tận đây chẳng ai có thể ngăn cậu ta lại được. Cậu ta hung hăng chen ra khỏi vòng vây, nhào đến trước mặt Thẩm Tinh Hà, đấm một cú thật mạnh lên mặt Thẩm Tinh Hà!

Gọng kính trên sống mũi Thẩm Tinh Hà rớt xuống đất, tròng kính vỡ nát.

Trong giọng nói của Dụ Dương ngoại trừ sự phẫn nộ còn có tiếng rung giống như đang khóc: "Mày muốn giết tao cũng được! Vì sao mày muốn giết chị tao! Chị ấy làm sai cái gì hả? Chị ấy chẳng biết gì cả! Vì sao mày lại muốn giết chị ấy?"

Tình hình suýt nữa mất kiểm soát.

Trước mặt Thẩm Tinh Hà mờ mịt, cậu ta ngồi xuống, muốn nhặt kính lên, còn chưa ngồi xuống lại bị Dụ Dương nhào đến đấm thêm một cú.

Lần này, lời nói của Dụ Dương không còn tiếng kêu gào nữa, cậu ta giống như không nói được, khóc nức nở. Lời nói trong miệng không nghe rõ được, dường như đang không ngừng lặp lại "vì sao".

Mảnh kính vỡ đâm thẳng vào lòng bàn tay của Thẩm Tinh Hà.

Trên mu bàn tay của Dụ Dương có vết xước rõ ràng, đang chảy máu. Cậu ta dần bình tĩnh lại, nói: "Chị tôi… Chị tôi là một người rất

dịu dàng, anh chẳng biết gì cả.”

Dụ Dương nói tiếp: “Chị ấy mới nhận một bé mèo về, tên là Bé Sao.”

Thẩm Tinh Hà từ lúc nhận tội cho đến lúc khai ra tội ác của mình đều không để lộ bất cứ cảm xúc nào. Nhưng lúc này, cảm xúc dồn nén khi hốt hoảng nhìn thấy hồ sơ người bị hại ở phòng thẩm vấn vừa rồi lại xuất hiện.

“Tôi…” Giọng nói của Thẩm Tinh Hà rất khẽ, cuối cùng không thể nói tiếp nữa. Một lúc sau, cậu ta bị cảnh sát ở hai bên kéo lên, trước khi bị giam giữ, cậu ta khẽ nói một câu: “Xin lỗi.”

Chương 122: C122: Thực hiện lời hứa

Dịch: LTLT

"Nghe nói hung thủ là học sinh cấp ba 18 tuổi."

"Với lại thành tích học của cậu ta xuất sắc vô cùng, này là thật sao?"

"..."

Ở cổng tổng cục, trời vừa sáng đã bị phóng viên bao vây.

Những người này cầm máy ảnh chặn kín trước cổng, ánh đèn flash điên cuồng lấp lóe. Những người này có rất nhiều đường tắt để nhân tin tức, các thông tin liên quan đến việc hung thủ của vụ án này đã bị bắt về quy án còn chưa công bố chính thức thì bọn họ đã chặn ở đây rồi.

Bởi vì người bị hại của vụ án này đều là học sinh nên vẫn luôn được nhiều người chú ý. Nhưng chuyện khiến mọi người không ngờ là hung thủ thế mà cũng là học sinh cấp ba!

Học sinh cấp ba phạm tội, đặc biệt là học sinh này còn là hạng nhất khối của trường trọng điểm thành phố.

Độ thảo luận của chủ đề bùng nổ.

Có tòa soạn đã chuẩn bị xong tài liệu, tra thứ hạng toàn thành phố của Thẩm Tinh Hà, ngạc nhiên phát hiện cả thành phố Hoa Nam này cũng không được mấy học sinh có điểm cao hơn cậu ta, lần nào

cũng nằm trong ba thứ hạng đầu của bảng thành tích thi toàn thành phố.

Bước chân của các cảnh sát hình sự vội vội vàng vàng, lướt qua những phóng viên này, tiến về trước qua lối đi nhỏ do các phóng viên tránh ra.

Hôm nay Giải Lâm mặc một bộ đồ màu trắng. Chiếc áo khoác trắng được mặc trên người hắn không khiến hắn trông lương thiện hơn bao nhiêu, vẫn giống một gã trai tồi đến lừa gạt phụ nữ. Hắn dừng lại trước một phóng viên đứng gần nhất, mỉm cười nói: "Xin lỗi, làm phiền nhường đường. Trợ lý của tôi mắc bệnh ưa sạch sẽ, không thích người khác đến gần quá."

Trì Thanh mặc một bộ màu đen, lúc ra ngoài vẫn chưa lạnh, anh mặc một chiếc áo hoodie màu đen có mũ, đôi mắt vì buồn ngủ nên hơi nheo lại, nhưng dù trông không có tinh thần nhưng vẫn tránh tất cả mọi người hai bên rất chính xác.

Sau khi lên xe, Giải Lâm hỏi: "Buồn ngủ lắm sao?"

Trì Thanh nói: "Cũng không hẳn, chỉ là không có việc gì làm."

Thẩm Tinh Hà chủ động nhận tội.

Bọn họ thậm chí còn chưa đến bước nghĩ ra cách làm thế nào để cậu ta nhận tội, còn chưa nghĩ xong đối sách thì vụ án này đã kết thúc như thế rồi.

Trước khi bị dẫn đi, Thẩm Tinh Hà ngừng ở bên cạnh Trì Thanh nửa giây, cậu ta cụp mắt nhìn găng tay màu đen trên tay Trì Thanh.

Là người từng gián tiếp giao đấu trên mạng với Trì Thanh và Giải Lâm, cậu ta nhớ đôi găng tay màu đen xuất hiện thoáng qua trên tin tức, thế là lúc đi ngang qua Trì Thanh, cậu ta nói: "Là tôi thua rồi."

Advertisement

Dù Thẩm Tinh Hà nói bản thân mình thua rồi.

Nhưng trong vụ án này, bọn họ không làm gì nhiều, hai sơ suất quan trọng nhất đều do bản thân Thẩm Tinh Hà làm ra.

Là Thẩm Tinh Hà đến cuộc hẹn không nên đến. Là bản thân cậu ta đến cuối cùng, lúc đối mặt với máy phát hiện nói dối vẫn không thể che giấu nhịp tim của mình.

Lúc này bên ngoài bị phóng viên bao vây kín không có chỗ hở. Thẩm Tinh Hà ngồi trong phòng giam, lưới sắt tầng tầng lớp lớp che khuất khung cảnh bên ngoài. Có hai chùm sáng xuyên qua khe hở lưới sắt chiếu vào trong, Thẩm Tinh Hà nhìn ánh sáng thoáng qua rồi chợt tắt đó rất lâu.

Cậu ta nhớ tấm ảnh ánh nắng mà Tiểu Lan từng chụp gửi cho cậu ta.

Cậu ta từng ở trong đêm tối nhìn tấm ảnh đó rất lâu.

—

Sau khi về lại đồn công an.

Toàn thân Quý Minh Nhuệ mệt mỏi, ngồi trên ghế làm việc giang hai tay hai chân, bị công việc cường độ cao trong khoản thời gian này làm cho cả người không còn chút sức lực.

Anh ta nằm sấp lên bàn ngủ một lát, thấy Võ Chí Bân xách một bình nước bước ra khỏi phòng làm việc, anh ta chợt ngồi thẳng lại.

Võ Chí Bân nhìn anh ta nói: "Sao thế? Tranh thủ thời gian chợp mắt một lát đi, lát nữa chắc không còn thời gian rồi."

Quý Minh Nhuệ không phải vì ngủ gật bị phát hiện mới đột ngột ngồi thẳng lại.

Chỉ là anh ta thấy Võ Chí Bân mới nhớ ra: Anh Bân của bọn họ hình như dần dần không tham gia mấy vụ án này nữa.

Quý Minh Nhuệ lựa lời nói: "Anh Bân.. Lần này anh không dẫn dắt bọn em…"

Võ Chí Bân đúng là không tham gia vụ án.

||||| Truyện đề cử: Cao Thủ Hạ Sơn, Ta Là Tiên Nhân |||||

Nhưng nguyên nhân trong đó đám trẻ này không biết, cũng không thể biết.

Vụ án học sinh này khiến rất nhiều người liên tưởng đến vụ án bắt cóc chấn động toàn thành phố năm ấy.

Vụ án đó đã trôi qua mười năm, rất nhiều người không còn nhớ nữa, cũng có rất nhiều người chưa từng nghe nói đến, thế là các đơn vị truyền thông nhân cơ hội này ngang nhiên đào lại một lần nữa.

Một hôm nọ, lúc cục trưởng gọi ông đến, trên màn hình máy tính đang mở một trang web, trên trang web là một bài tin tức phổ biến.

"Biết vì sao tôi kêu anh đến đây không?" Hai tay cục trưởng đan vào nhau, ánh mắt bình thản nhìn ông.

Cửa sổ phòng làm việc đóng chặt, cửa chớp bị kéo xuống, che chắn vô cùng kín đáo.

Võ Chí Bân nói: "Đại khái đoán được."

Cục trưởng nói một cách sâu xa: “”Trợ lý” kia của Giải Lâm, từ lần đầu tiên gặp cậu ta tôi đã thấy quen quen.”

Võ Chí Bân không lên tiếng.

Trong lòng cục trưởng sáng tỏ, xác nhận suy đoán của mình: “Anh sớm đã biết rồi. Cậu ta là một trong hai đứa trẻ duy nhất còn sống năm ấy.”

Phòng làm việc rơi vào im lặng rất lâu.

Không ai ngờ rằng, đứa trẻ còn sống trong vụ án năm đó, mười năm sau đã trở thành hai cố vấn tội phạm nhiều lần phá các vụ án nghiêm trọng.

Cuối cùng Võ Chí Bân nói: “Chuyện này có trách nhiệm của tôi, nhưng tôi tin bọn họ.”

Những việc này ông không nói với Quý Minh Nhuệ. Ông chống gậy, mỉm cười nói: “Tôi không nhường sân, thì làm sao cho mấy lứa sau các cậu có cơ hội thi triển công phu. Không có việc gì thì đừng mắc tật xấu nữa. Cái chân tôi mà ra ngoài làm nhiệm vụ phải tốn phí, bác sĩ cảnh cáo mấy lần rồi.”

Lời này cũng là thật.

Võ Chí Bân đã đến tuổi rồi, thương tật trên người không chống đỡ nổi.

Ông quay lại phòng làm việc, đóng cửa, ngồi trước máy tính một lúc lâu cuối cùng mở một trang web được ghim lại, nhìn vụ án năm xưa vì Thẩm Tinh Hà mà một lần nữa bị đào lại, mí mắt phải nháy không kiểm soát.

Ngoài cửa sổ, một đám mây đen lặng lẽ ập đến.

Bầu trời nắng đẹp nhiều ngày bị âm u tràn đến che mất.

Thời tiết chuyển sang u ám.

—

Khi tất cả mọi người đều vì thời tiết đột ngột âm u mà lo lắng bản thân không đem theo ô lát nữa tan làm phải làm sao, chỉ có Trì Thanh ngồi trong xe, hiếm khi có tâm trạng tốt.

Sắp mưa rồi.

Nếu như ra ngoài thì đem theo cây dù nào đây?

Trì Thanh đang nghĩ đến đống dù trong suốt ở nhà mình, bỗng dưng nghe thấy Giải Lâm ở bên cạnh ho một tiếng, nhắc nhở anh: "Vụ án kết thúc rồi."

Trì Thanh: "Ừ."

Giải Lâm nhân lúc chờ đèn đỏ, quay sang nhìn anh: "Em ừ là xong rồi hả?"

Trì Thanh: "Câu vừa rồi anh nói là câu trần thuật, cũng không cần thiết để thảo luận, em phải nói gì chứ?"

Giải Lâm: "…"

Xe nhanh chóng chạy vào tầng hầm đậu xe. Lúc hai người đi thang máy lên, Giải Lâm lại nhắc: "Vụ án này kết thúc rồi."

Trì Thanh: "Vừa rồi anh có nói."

Trì Thanh nghe đến lần thứ hai rõ ràng mất kiên nhẫn, với lại thấy khó hiểu vô cùng: "Vì sao anh phải nói một câu nhảm nhí tận hai lần

vậy?”

Giải Lâm: “…”

Mấy hôm nay vì hai người đều rất bận rộn, bận điều tra Thẩm Tinh Hà ở bên kia dây mạng, thời gian ở nhà ít đi nên mỗi lần hai người về, con mèo vẫn chưa có tên họ kia đều vô cùng niềm nở với hai người.

Ngay cả Giải Lâm bình thường không được tiếp đón cũng được nó dụi vào ống quần.

Tuy dụi xong thì nó lập tức cách xa hắn tám trăm mét.

Trì Thanh hiếm khi không gọi nó là “ê”, kế thừa cái tên Dụ Lan đặt cho nó, mặt không cảm xúc gọi nó một tiếng: “Bé Sao?”

Con mèo đang nằm dưới đất, dường như cũng nhớ đến cô gái không biết nói chuyện kia, nghiêng đầu đáp một tiếng “meo”.

Trì Thanh nhìn nó: “Tuy cái tên này nghe không hay… nhưng mà dùng đỡ đi.”

Chờ Trì Thanh tắm xong bước ra, Giải Lâm đã cho mèo ăn và dọn dẹp ban công xong hết.

Trì Thanh vừa lau tóc vừa bước vào phòng, trong phòng vẫn chưa bật đèn, tối đen như mực. Nhưng anh vừa bước vào thì nhớ ra một chuyện rất quan trọng nhưng bị anh quên béng đi.

Nguyên nhân của chuyện đó bắt đầu ở trong căn phòng này.

Ở trên chiếc giường này.

Lúc này anh đã nhận ra vừa rồi Giải Lâm nhắc đi nhắc lại mấy từ “phá án” là có ý gì.

"..."

Tai Trì Thanh rõ ràng đỏ bừng lên, thầm nói lúc đó mình đã nói gì.

Anh ngồi ở mép giường, dùng tốc độ phân tích vụ án phân tích tình thế hiện tại.

Làm thế nào để Giải Lâm quên đi câu nói đó?

Trì Thanh nghĩ một lượt, không nghĩ ra bất cứ cách nào.

Trừ khi mưu sát.

...

Dù sao thì người chết rồi sẽ không còn ký ức gì nữa.

Một bên khác, Giải Lâm chẳng hề hay biết đầu óc Trì Thanh chứa những thứ gì. Hắn tắm rửa xong, theo thường lệ qua chỗ Trì Thanh ngủ. Vừa mở cửa thì thấy Trì Thanh đang ngồi ở mép giường, con ngươi đen láy nhìn về phía hắn.

Ánh mắt này hình như đang hỏi hắn: Tối nay muốn chết kiểu nào?

Nhưng Giải Lâm cũng không phải người bình thường. Hắn dựa vào cửa, ống tay áo xắn lên trên, nhìn căn phòng tối đen còn có thể mỉm cười nói: "Tối nay anh có thể ngủ ở đây không?"

Tuy trước đây Trì Thanh từng hứa, nhưng Giải Lâm cũng không tính ép buộc anh.

Hai người vẫn giống như trước, nhiều nhất là Giải Lâm không nhịn được hôn Trì Thanh. Nụ hôn nóng bỏng của hắn rơi lên đôi môi lành lạnh của Trì Thanh, nụ hôn này ngừng lại rất lâu, cuối cùng dừng ở

bên gáy Trì Thanh.

Tay Giải Lâm không kiềm chế được, nắm lại thành quyền ở bên hông Trì Thanh, loáng thoáng có thể nhìn thấy gân xanh trên mu bàn tay.

Hai người đã cùng "chữa trị" rất nhiều lần, Giải Lâm quen thuộc tất cả mọi thứ của Trì Thanh, cũng biết Trì Thanh có thể chịu đựng đến mức độ nào. Đến khi cơ thể Trì Thanh không nhịn được nữa có hơi cứng lại, Giải Lâm khống chế bản thân, đôi môi ướt át khẽ hôn lên khóe môi Trì Thanh, định chuẩn bị nói "ngủ thôi".

Cả người Giải Lâm đè trên người Trì Thanh, khuỷu tay chống hai bên. Trì Thanh bỗng nhiên vươn tay, kéo cổ áo sơ mi của hắn.

Động tác này khiến Giải Lâm lại cúi người xuống, khoảng cách giữa hai người đột ngột được kéo gần lại.

Bốn mắt nhìn nhau.

Tay kéo cổ áo của Trì Thanh không có buông ra.

Phần trên áo sơ mi của Giải Lâm vốn không cài cúc áo kỹ, vừa rồi hai người lăn lộn nửa ngày, cúc áo đã bị nới ra vài cái, xương quai xanh nhấp nhô lộ một mảng lớn ra ngoài.

Giọng nói của Giải Lâm có hơi thấp: "Em làm gì đó?"

Trì Thanh dần nhắm mắt, sau đó lại mở ra.

Tay anh buông cổ áo ra, dọc theo khe hở như ẩn như hiện ở chính giữa đi thẳng xuống, lúc chạm vào cúc áo đầu tiên mới dừng lại.

Trì Thanh: "Trước đây nói chờ vụ án kết thúc, em nói lời giữ lời."

Giữa lúc nói chuyện, bàn tay trắng bệch của anh đặt lên cúc áo, ngón tay quấn lấy, nhanh chóng cởi cúc áo ra.

Khi cúc áo cuối cùng cũng bị anh cởi ra, Trì Thanh ngẩng đầu nhìn vào mắt Giải Lâm nói: “Làm tiếp thử xem.”

Chương 123: C123: Man đêm

Dịch: LTLT

Trong phòng Trì Thanh kín bưng không lọt một tia sáng nào, chút ánh sáng sót lại từ ngoài cửa sổ chiếu vào cũng bị rèm cửa chắn sáng màu đen tuyền che phủ. So với thị giác, bọn họ dễ cảm nhận được hô hấp và nhịp tim của đối phương hơn.

Trong điều kiện quá tối này, Giải Lâm phải mất rất lâu mới nhìn thấy được đường nét gương mặt của Trì Thanh.

Nhìn thấy lông mi của Trì Thanh giống như một chiếc quạt, vừa bất an vừa căng thẳng cụp xuống.

"Lần này em không trốn nữa." Trì Thanh nói tiếp, "Cũng cố hết sức… không đẩy anh ra."

Có lẽ anh không biết rằng hai câu nói này của anh có ý nghĩa thế nào với Giải Lâm.

Giải Lâm chửi thề một tiếng trong bụng, sau đó nghiến răng, cúi xuống hỏi Trì Thanh: "Ai dạy em thế? Lát nữa anh không nhịn được thật thì đừng quá tin vào sự tự kiểm soát của anh đó."

Lông mi dài của Trì Thanh lại khẽ chuyển động, sau đó anh nói: "Anh có thể không nhịn."

"…"

Chiếc áo sơ mi trên người Giải Lâm đang bị Trì Thanh túm lấy, không nhịn được nữa. Hơi thở phun bên gáy Trì Thanh lúc đầu giờ đã gần kề, không nói tiếng nào xông đến hôn một nụ hôn thật mãnh liệt.

Nụ hôn trước đây của hai người tuy dữ dội nhưng đều mang theo vài phần thăm dò. Giải Lâm sẽ chuẩn bị sẵn nếu Trì Thanh không chịu được nữa hắn có thể lui về. Lần này lại khác hẳn, chút tự kiểm soát còn sót lại của hắn đã tan rã hết rồi.

Trì Thanh mới tắm xong, lúc ngón tay Giải Lâm luồn vào trong mái tóc của anh, đầu ngón tay nổi lên cảm giác hơi lành lạnh, ngay sau đó cảm giác lành lạnh ấy men theo nhiệt độ cơ thể bắt đầu bốc cháy.

Trì Thanh nói xong lại túm lấy cổ áo Giải Lâm, vừa mới chiếm vị trí chủ đạo lại nhanh chóng bị hôn đến mức không nghĩ được gì.

Kỹ thuật hôn của Giải Lâm không giống người chưa có kinh nghiệm.

Ông trời cho hắn gương mặt này, còn cho hắn chút thiên phú không cần học cũng biết.

Viền chiếc nhẫn màu bạc của hắn thỉnh thoảng lướt qua dưới cằm Trì Thanh.

Xúc cảm kim loại lạnh như băng này chậm rãi lan ra, từ cằm di chuyển từng chút xuống phía dưới, lướt qua sống lưng thon gầy, qua vòng eo mảnh khảnh, cuối cùng dừng lại ở nơi đó.

"Được không?" Ngón tay Giải Lâm ngừng lại, "Nếu như không được thì nói với anh… Tuy không dừng lại được nhưng anh sẽ nhẹ nhàng hết mức có thể."

Giây tiếp theo.

Toàn thân Trì Thanh cứng đờ.

Nhưng nguyên nhân lần này Trì Thanh cứng người khác hẳn với trước đó, hoàn toàn là vì đau.

"…"

Ngón tay Trì Thanh đột nhiên co lại, đầu ngón tay trắng bệch căng ra, khó khăn nói một chữ: "… Đệt."

Qua một hồi, giọng nói của Giải Lâm truyền ra từ trong bóng tối: "Còn đau không?"

Trong thoáng chốc, Trì Thanh chợt nhớ đến căn phòng tư vấn đã rất lâu rồi anh chưa ghé lại.

Bác sĩ tâm lý hình như cũng biết được tình hình của bọn họ, không còn chủ động gọi điện đến hỏi han, cũng không theo sát thăm khám nữa.

Nếu như thời gian có thể quay lại ngày hôm ấy, có đánh chết thì Trì Thanh cũng sẽ không tin có một ngày mình bị tên điên họ Giải đè dưới thân, làm chuyện thân mật nhất trên thế gian này.

Tay Giải Lâm quấn lấy tay anh, ngón tay khớp xương rõ ràng của hắn men theo khe hở tiến vào trong. Sau đó giọng nói biến dạng tràn ngập bên tai Trì Thanh, toàn bộ các âm thanh khác đều không nghe thấy, chỉ còn lại giọng nói trầm thấp của Giải Lâm.

Chiếm lấy toàn bộ thế giới của anh.

[Thả lỏng…]

[Sao eo lại nhỏ thế này?]

[Muốn anh nhanh lên không? Hửm? Nói đi.]

[…]

Ở nơi không ai biết, Giải Lâm đang nói những điều chỉ có hai người bọn họ có thể nghe thấy.

Màn đêm dài dằng dặc, sau nửa đêm có cơn gió thổi qua khe hở cửa sổ, lúc này mới mang đến chút ánh sáng. Ánh sáng hắt lên vách tường, lắc lư chiếu ra hai cái bóng khó bề phân biệt. Rèm cửa chỉ bị gió thổi tung lên trong một khoảnh khắc, giống như cánh bướm đang nhảy múa, chuyển động chốc lát trong màn đêm rồi lại rơi xuống.

Sáng sớm, Trì Thanh khó lắm mới ngủ được. Trước khi ngủ, trong đầu anh chỉ còn lại một suy nghĩ: Ban đầu không nên bước chân vào phòng tư vấn đó.

Một lát sau, xuất hiện suy nghĩ thứ hai: Thực ra mưu sát cũng không phải không được.

…

Trì Thanh mở mắt nhìn trần nhà một lúc lâu, lại chậm rãi nhắm mắt.

Nhưng anh vừa mới nhắm không bao lâu thì nghe thấy âm thanh loáng thoáng từ phòng khách.

Tối hôm qua hai người mặc kệ cái tivi đang mở ở phòng khách, tivi mở suốt đêm, âm thanh cũng không to, nhưng lúc này quá yên tĩnh, khiến cho chút âm thanh đó bị phóng đại lên.

Trong phòng khách mờ tối, đôi mắt xanh thẳm phát sáng của con mèo rất giống với ánh sáng phát ra từ tivi. Kênh tin tức trên tivi đang phát sóng vụ án Thẩm Tinh Hà. Ảnh của Thẩm Tinh Hà bị làm mờ một nửa, thậm chí còn đưa ra quan điểm yêu qua mạng cũng

phải cẩn thận.

Bé Sao ngồi trên thảm, giống như đang bắt chước dáng vẻ xem tivi của con người. Khi nó nghe thấy ba chữ "Thẩm Tinh Hà", có lẽ là vì trong đó cũng có một chữ "Tinh" nên nó cứ nhìn chằm chằm vào tấm ảnh trên tivi, sau đó lại khẽ kêu một tiếng "meo".

Trì Thanh mặt không cảm xúc, sau một hồi đấu tranh cuối cùng bước xuống giường, anh ra ngoài nhìn thấy cảnh tượng này.

Giải Lâm trở mình, muốn vươn tay ôm người cuối cùng lại sờ thấy khoảng trống. Hắn bước chân không xuống giường, đi đến cửa phòng ngủ hỏi: "Sao dậy rồi, không ngủ thêm một lát à?"

Bây giờ Trì Thanh không muốn để ý đến hắn lắm.

Giải Lâm rất tự giác hỏi: "Uống nước hả? Anh đi lấy cho em."

Trì Thanh bưng ly nước ngồi trên sô pha xem tin tức. Giải Lâm rất chủ động đến phòng bếp, đeo tạp dề nhìn xem trong tủ lạnh có nguyên liệu nào không, định nấu bữa sáng.

Thông tin tin tức phát sóng rất đầy đủ, từ thẻ học sinh đến hình ảnh liên quan đến vụ án, xếp vài tấm ảnh lên nhau. Cả quá trình Trì Thanh xem không chớp mắt, đến khi người dẫn chương trình nói hết một đoạn nội dung. Bài phát biểu được tiếp tục, nói đến phần gara xe, người dẫn chương trình nói: "Phía cảnh sát đã tìm thấy chứng cứ phạm tội của Thẩm A ở gara xe…"

Trên màn hình chiếu một tấm poster, trên poster chi chít đều là chữ, mà còn có thể nhìn ra ngay được chữ được viết rất đẹp.

Tin tức chiếu đến đây, Trì Thanh cuối cùng cũng nhúc nhích.

Anh ngước mắt, nhìn tấm poster kia.

Mà còn nhìn rất lâu.

Giải Lâm: "Ăn sandwich không? Trong tủ lạnh nhà em không còn gì nữa..." Giải Lâm nói đến đây lại hỏi, "Xem gì đó?"

Trước đó bọn họ chưa từng nhìn thấy tấm poster này.

Đầu tiên là vì phân công khác nhau, gara xe do nhóm khác tiến hành tìm chứng cứ. Thứ hai là vì Thẩm Tinh Hà đã đầu thú nhận tội, cũng không rảnh lại quan tâm những thứ tìm được ở gara xe."

Ánh nhìn của Trì Thanh với Giải Lâm cùng rơi vào tấm "poster" kia, không phải vì những con chữ chi chít trên đó, cũng không phải vì cảm thán Thẩm Tinh Hà mưu tính kỹ càng, mà là vì bọn họ nhìn thấy rất nhiều hoa văn chìm hình thánh giá được in trên poster.

"Có phải cái thánh giá này quen quen không?"

Giải Lâm nói xong câu này chưa bao lâu, Trì Thanh đã nhớ ra: "Mèo."

Ý Trì Thanh nói là vụ án giết mèo.

Anh đã đi ngang qua đứa nhỏ kia ở cửa phòng thẩm vấn.

Trì Thanh tự nhận bản thân sẽ không nhớ sai: "Có phải trên cổ đứa trẻ kia có đeo dây chuyền thánh giá không?"

"Nói đến đây, lúc thẩm vấn tên môi giới họ Chu kia, gã từng từ chối không vào phòng số 13."

13.

Con số này trong Thiên chúa giáo tượng trưng cho sự xui xẻo, phản bội và lừa dối.

Là một loại kiêng kỵ.

Nguyên tố thánh giá cũng không có gì khác biệt, thậm chí trong tôn giáo cũng không đặc biệt lắm, nhưng Trì Thanh luôn cảm thấy có chỗ nào đó bất thường.

Chuyện này quá trùng hợp rồi.

Cùng lúc này, Thẩm Tinh Hà vẫn đang ngồi trong phòng giam. Dường như cậu ta rất thích song cửa sổ thỉnh thoảng sẽ có vài tia sáng chiếu vào này. Mới sáng sớm, Quý Minh Nhuệ mở cửa, cầm chìa khóa để đổi cậu ta sang nơi khác: "Được rồi, đi thôi. Bên đây đã kết thúc rồi."

Thẩm Tinh Hà lại chợt hỏi ngược lại: "Kết thúc rồi sao?"

Quý Minh Nhuệ chưa phản ứng lại, tưởng rằng cậu ta đang nói theo câu nói vừa rồi của mình: "Đúng thế, chẳng lẽ cậu còn gì chưa khai sao?"

Ánh mắt Thẩm Tinh Hà vừa lạnh lẽo vừa xa xăm xuyên qua người Quý Minh Nhuệ, không lên tiếng.

Quý Minh Nhuệ nói thầm, sát thủ học sinh xuất sắc này cũng kỳ lạ ghê.

Anh ta đang dẫn Thẩm Tinh Hà đi ra ngoài thì nhận được một cuộc gọi. Đầu dây bên kia là giọng nói của anh em tốt, có điều lúc này giọng nói đó nghe có hơi khàn: "Có hỏi tín ngưỡng tôn giáo của Thẩm Tinh Hà chưa?"

Quý Minh Nhuệ cầm điện thoại, quay lại nhìn Thẩm Tinh Hà ở đằng sau: "Tôn giáo?"

Trì Thanh: “Chắc cậu ta theo Thiên chúa giáo.”

Quý Minh Nhuệ hỏi Thẩm Tinh Hà: “Cậu theo đạo?”

Thẩm Tinh Hà nói: “Phải, trước đây từng gặp một người.”

“Ai?”

“Không biết tên.”

“Vậy kẻ đó làm gì?”

“Cha xứ.” Thẩm Tinh Hà khẽ nói.

Bên trong một nhà thờ nào đó ở thành phố Hoa Nam.

Đỉnh tháp màu trắng tinh giống như những cây kim, cao vút lên trời.

Trong nhà thờ không một bóng người.

Chỉ có một hàng dài những ngọn nến mờ ảo trải dài hai bên thảm đỏ, trên bàn có một quyển sách.

Quyển sách đó có vài dòng chữ được viết bằng bút dính sơn đỏ như máu, dòng chữ đầu tiên viết…

Chương 124: C124: Cha xứ

Dịch: LTLT

Bước qua ta là vào cõi thảm sầu

Bước qua ta là hố đau trọn đời

Bước qua ta là nhóm người vạn kiếp bất phục

Ta là kết tinh của thần quyền thần chí thần ái

Trước ta chẳng có sáng tạo vĩnh hằng

Ta sẽ vĩnh cửu cùng với đất trời

Kẻ vào đây ắt sẽ cắt đứt mọi hi vọng*

—- Dante (Thần khúc – Phần Địa ngục) (*Bản dịch được dịch theo phiên bản tiếng Trung)

Bên trong trường giáo dưỡng.

Lý Khang đang cùng các thanh thiếu niên khác học môn tư tưởng phẩm đức.

Cậu ta coi như là người nhỏ tuổi nhất trong nhóm đó, dù chiều cao như mầm liễu trổ cành nhưng vẫn không giấu được vẻ trẻ con.

Vì để chứng thực suy đoán kỳ lạ kia, hai người Giải Lâm với Trì

Thanh cầm theo giấy thông hành bước vào đây, cuối cùng gặp mặt Lý Khang ở nhà ăn trường giáo dưỡng. Đã không còn nhìn ra vẻ u ất nặng nề như lúc bị bắt trên người cậu ta nữa, chỉ cần không nhắc đến em trai cậu ta thì cậu ta giống hệt hàng ngàn hàng vạn người cùng tuổi khác.

Lúc này không phải giờ cơm, trong nhà ăn không có ai.

Mặt bàn hiện lên vết dầu bóng loáng, quạt điện chậm rãi chuyển động mang theo cơn gió lạnh đang quay vòng trên đỉnh đầu.

Lý Khang ngồi đối diện, im lặng nhìn bọn họ.

Lúc nhìn nhau, cậu ta bỗng nhiên cảm thấy con ngươi của hai người đối diện có một loại cảm giác áp bức kỳ lạ, giống như một vòng xoáy màu đen đặc, dường như muốn cho cậu ta nghi ngờ hai người này là "đồng loại" của mình. Nhưng nhìn lại lần nữa, thứ màu đen trong mắt của người khóe miệng nhếch lên mang theo ý cười kia đã biến mất hoàn toàn.

Người đàn ông đó mặc một áo khoác Tây trang màu đen, bên trong phối với một áo sơ mi màu trắng, nút áo sơ mi mở hai cái, xua đi "cảm giác nghiêm túc" do áo khoác mang đến. Hắn vén tay áo lên, mỉm cười hỏi cậu ta: "Ở trong đây có quen không?"

Cậu trai còn nhớ là ai đưa mình vào đây, cậu ta sầm mặt không lên tiếng.

Giải Lâm thuận miệng nói: "Cậu không cần căng thẳng. Chúng tôi đến đây để hỏi thăm, nếu như cậu biểu hiện tốt, có thể sẽ nhanh chóng được về nhà."

Trì Thanh nghe thế nhướng mày.

Trước khi đến đây, anh không nghe thấy Quý Minh Nhuệ nói đến việc này.

Hôm nay Trì Thanh không đeo găng tay, hai bàn tay đút thật kỹ vào trong túi áo.

Giải Lâm bình tĩnh chạm vào mu bàn tay của Trì Thanh.

[Anh nói là "có thể" chứ không nói "chắc chắn".]

Trì Thanh: "…"

Hóa ra đang lừa một đứa trẻ.

Dù sao Lý Khang cũng chỉ là trẻ con, cậu ta không muốn ở đây lâu bèn hỏi: "Thật sao?"

Giải Lâm: "Thật."

"Hai người muốn hỏi gì?"

Giải Lâm đưa tay lên, chiếc nhẫn màu bạc nằm ở đốt ngón tay có cùng màu với thứ mà Lý Khang đang đeo trên cổ: "Hỏi về sợi dây chuyền thánh giá trên cổ cậu."

Rõ ràng Lý Khang không ngờ vấn đề mà Giải Lâm muốn hỏi lại là cái này.

Giải Lâm hỏi: "Tự mua sao? Tôi đã đến nhà cậu, trong nhà cậu không có bất cứ thứ gì liên quan đến tôn giáo. Cha mẹ cậu cũng không theo đạo này."

"…" Lý Khang cúi đầu nhìn sợi dây chuyền trên cổ mình, thập tự giá lóe lên tia sáng màu bạc, nói: "Người khác tặng."

"Ai?"

Thời gian quay lại đêm mưa hôm ấy, mèo bị mổ bụng, máu đỏ tươi hòa lẫn với nước mưa chảy khắp con đường. Đứa trẻ tên Lý Khang trộm một con dao răng cưa từ cửa hàng tiện lợi, cậu ta đến nơi mèo hoang tụ tập, coi những con mèo hoang này thành em trai mình để trút giận.

Nước mưa rơi trên nền xi măng làm mờ đi tiếng bước chân từ xa đến gần ở sau lưng.

Lý Khang mặc một chiếc áo mưa cỡ lớn trên người, trên áo mưa dính đầy máu. Động tác của cậu ta không thuần thục, trước khi chém nhát đầu tiên tay vẫn còn đang run, mũi dao kẹt trên xương sống mèo, không thể tiếp tục ngay được.

Trong khoảnh khắc này, cậu ta đã từng muốn từ bỏ.

Cậu ta không biết có một người đang đứng sau lưng cậu ta. Người đàn ông đó cao gầy, mặc áo mưa màu đen, mũ áo nhọn chỉ lên, vành mũ sụp xuống che khuất mặt gã ta. Gã ta giống như phù thủy bước ra từ bóng tối, vừa thần bì lại vừa nguy hiểm.

Ủng đi mưa của gã ta cũng dính nước máu trên đất, âm thanh bước đi giống như nước mưa rơi vào vũng nước.

"Bạn nhỏ à." Lý Khang nghe thấy sau lưng có một giọng nói hơi khàn khàn nói, "Giết mèo như này rất là tốn sức."

Tay Lý Khang run lên, suýt nữa bị răng cưa trên dao quẹt trúng: "…"

Gã ta nói tiếp: "Cháu nên đâm vào tim nó."

Lý Khang nhớ lại đến đây: "Hắn nói hắn là người của giáo hội, đúng lúc đi ngang qua, hỏi cháu vì sao muốn giết người, chỉ cần cháu nói thì Chúa Trời sẽ tha thứ cho cháu."

Một đứa trẻ lén lút làm việc xấu bị phát hiện, tố chất tâm lý không

mạnh mẽ, dao rơi xuống đất, nước máu văng lên.

Có lẽ vì trời tối, mưa đêm, giết chóc, máu chảy, đôi mắt mở to giống như chuông đồng của con mèo, cùng với giọng điệu cám dỗ của gã đàn ông kia.

"Cháu ghét nó." Lý Khang nhặt dao lên, phòng bị trước ngực mình, nhìn về phía gã đàn ông mặt mày mơ hồ nói, "Ghét đến mức muốn bóp ch3t nó. Mỗi lần nó khóc trong đêm, nghe thấy tiếng của nó, cháu rất muốn bóp ch3t nó."

"Chúa đã nghe thấy tiếng nói của cháu."

"..."

Gã ta nói xong, chậm rãi ngồi xuống, Lý Khang vẫn không nhìn rõ khuông mặt của gã ta.

Mưa trở nên lớn hơn, màn mưa rơi như trút nước giống một tấm màn che, chắn ở trước mặt gã ta, khiến ngũ quan vốn dĩ mơ hồ của gã càng khó nhìn thấy.

Lý Khang chỉ có thể nhìn thấy mắt của gã ta.

Đó là một đôi mắt giống như có thể nhìn thấy cái chết.

"Cháu có biết không." Gã ta nhìn Lý Khang, nói từng câu từng chữ, "Vị trí tim của em trai cháu rất giống với vị trí tim của con mèo này."

Nước mưa men theo vàng mũ chui vào trong gò má Lý Khang, lành lạnh giống như một con rắn độc.

—

"Xúi giục phạm tội?"

Trong đồn cảnh sát, Võ Chí Bân nhíu mày nói.

Mấy vụ án này đã kết thúc tốt đẹp, vốn dĩ trong đội cho Võ Chí Bân một kỳ nghĩ dài để ông nghỉ ngơi cho tốt, đến bệnh viện theo lời dặn của bác sĩ, làm phục hồi phần chân. Nhưng kỳ nghỉ mới được phê chuẩn thì biến cố xảy ra.

Sau khi từ trường giáo dưỡng về, Giải Lâm với Trì Thanh nói tình huống cho Võ Chí Bân, và yêu cầu thẩm vấn những hung thủ khác lại lần nữa.

Võ Chí Bân: "Nhưng… Chẳng phải người quản lý kia theo Phật sao? Còn mua Phật bài của Thái."

"Cô ta chưa chắc chỉ tin Phật." Chủ đề này Trì Thanh khá có quyền lên tiếng, "Trong giới này, bọn họ không có "tín ngưỡng" thật sự."

Người quản lý họ Lý đang ngồi tù kia rõ ràng là một kẻ theo chủ nghĩa không tín ngưỡng.

Cô ta sẽ "tin" tất cả những thứ có thể mang đến vận may cho mình.

Giải Lâm và Trì Thanh mỗi người phụ trách một người.

Giải Lâm ngồi đối diện với người quản lý của Ân Uyển Như.

Khoảng thời gian này cô ta gầy đi rất nhiều, gò má cô ta lõm xuống, đôi gò má gọt kiểu Tây được làm sau này hõm sâu. Mái tóc cô ta vốn là màu vàng sáng bóng, bây giờ lại giống như rơm rạ khô héo. Cô ta ngồi đối diện trông giống như một người phụ nữ Âu Mỹ già nua.

Và trong một căn phòng thẩm vấn khác ở kế bên, đối diện Trì Thanh là kẻ môi giới họ Chu kia.

Bọn họ đều đang mặc đồ tù, trên quần áo có vài vết loang lổ, dáng vẻ quanh năm không thấy ánh nắng.

"Tín ngưỡng tôn giáo?" Người phụ nữ đã lâu không gặp ai. Cô ta theo thói quen vươn tay vuốt mái tóc khô héo của mình, muốn để bản thân trông có chút thể diện vào lúc này, "Vì sao hỏi chuyện này?"

Người phụ nữ mỉm cười nói: "Bởi vì không tin bản thân nên cái gì tôi cũng tin."

Giải Lâm: "Cơ đốc giáo cũng tin?"

Cô ta: "Tin, thực ra tôi vốn dĩ không hiểu về tôn giáo này. Nhưng có một lần đến nhà thờ, tôi gặp một người, hắn ta đã chỉ dẫn cho tôi rất nhiều."

Bên kia bức tường xám ở bên hông người phụ nữ.

Trên bảng sắt ở cửa phòng Trì Thanh khắc số 13.

Chu Chí Nghĩa từ sau khi bước vào căn phòng này đã bắt đầu khó chịu khắp người. Gã ta khi thì nhìn mặt tường xung quanh, khi thì không kiềm được lấy tay gõ lên mặt bàn, cả người khó chịu cực kỳ. Phản ứng giống hệt với hôm gã bị bắt vào phòng số 13.

Trì Thanh mặt lạnh lùng hỏi gã: "Anh muốn đổi phòng sao?"

Chu Chí Nghĩa ngước mắt hỏi lại: "Được không?"

Trì Thanh: "Không được."

"…"

Trì Thanh: "Nên tôi chỉ lịch sự hỏi."

Chu Chí Nghĩa chỉ đành tiếp tục như ngồi lên bàn chông, thái dương chảy mồ hôi.

Trì Thanh: "Anh rất không thích số 13 này à? Vì sao?"

Chu Chí Nghĩa: "… Bởi vì có người nói với tôi, 13 là kiêng kỵ."

Người quản lý nói "từng gặp một người", Chu Chí Nghĩa cũng nói "có người nói với tôi", hai câu này về cơ bản hoàn toàn giống hệt lời nói của Thẩm Tinh Hà và Lý Khang.

Hai căn phòng bị bức tường kia ngăn cách rơi vào sự im lặng giống nhau, bởi vì trong phòng không có cửa sổ nên nguồn sáng có hạn, bóng tối từng chút cuốn về phía bọn họ. Dù người ngồi đối diện khác nhau nhưng hai người cùng lúc hỏi cùng một câu hỏi: "Ai?"

Đối mặt với câu hỏi này, bọn họ giống hệt Thẩm Tinh Hà, Lý Khang, không nói được gì rõ ràng chỉ nói: "Hắn là ý chí của Chúa."

"…"

"Hắn tự xưng là Cha xứ."

Lúc người quản lý theo Ân Uyển Như, Ân Uyển Như càng nổi tiếng, tâm trạng của cô ta càng phức tạp.

Hôm đó, cô ta lái xe đưa Ân Uyển Như đến thảo luận hợp đồng đại diện thương hiện, bàn giá cả. Ảnh của Ân Uyển Như sắp được đưa lên các màn hình ở trung tâm thương mại lớn nhất toàn thành phố Hoa Nam. Đây cũng là kết quả của giá trị đàm phán mà cô ta đại diện.

Nhưng cô không ta không vui chút nào, một chút cũng không.

Trên đường về, cô ta đưa Ân Uyển Như về trước, sau đó lái xe chạy

đến trung tâm thương mại kia, dừng xe ở bãi đậu xe ngoài trời đối diện trung tâm thương mại, cô ta ngồi trong đó rất lâu. Sau đó, cô ta xuống xe, đi dọc theo con đường, không có mục đích. Sắc trời dần tối, đèn nê ông sặc sỡ sáng lên, nhưng lúc cô ta ngẩng đầu, ánh mắt lại xuyên qua đèn nê ông rực rỡ tầng tầng lớp lớp, nhìn thấy đỉnh tháp thần thánh cao vót kia.

Cô ta đi đến cổng thì phát hiện nhà thờ này rất kỳ lạ.

Không có thời gian mở cố định, trong nhà thờ cũng không có ai.

Cô ta tìm một hàng ghế trống ngồi xuống, nhìn bức bích họa cuộc khổ nạn của Chúa ở đối diện rất lâu.

Vị trí ngồi của cô ta ở hàng thứ hai từ cuối lên. Lúc cô ta đang ngẩn người thì hành cuối cùng truyền đến tiếng bước chân rất khẽ, sau đó có người ngồi xuống sau lưng cô ta.

Cô ta vô thức muốn quay đầu nhìn thử.

Nhưng cổ cô ta bị người đó bóp nhẹ, mượn động tác này cố định động tác của cô ta. Sau đó, sau lưng có một giọng nói vang lên rất khẽ bên tai cô ta: "Đừng quay đầu."

Giọng nói khàn khàn của hắn ta tiếp tục vang lên: "Có chuyện phiền lòng gì sao, cô gái xinh đẹp."

"Anh là ai?"

"Ừ, ta là người Chúa cử đến lắng nghe tâm sự của cô."

"..."

Trước mắt cô ta là ánh nến nhà thờ nhảy múa không ngừng.

Ngón tay gã đàn ông đó ấm áp nhưng lại giống như không có chút nhiệt độ nào.

Cô ta cứ bị bóp như thế, nhưng lại rất muốn phục tùng.

Ma xui quỷ khiến cô ta nói: "Sao hả, anh có thể giúp tôi à?"

Người đàn ông không nhìn thấy mặt mũi ở sau lưng trả lời cô ta: "Biết đâu được?"

Cách thức Chu Chí Nghĩa quen biết "Cha xứ" kia ở nhà thờ cũng gần giống cô ta. Trong lòng gã đau khổ vô cùng, sau khi bị người phụ nữ quan trọng nhất trong đời vứt bỏ gã cảm thấy căm hận và hối hận đan xen nhau.

Trong nhà thờ.

Vài tên hung thủ trong như không liên quan đến nhau chút nào đều đang ngồi ở vị trí gần giống nhau.

Bọn họ quay lưng về phía "Cha xứ", ngọn nến cháy hết, mặc cho ánh sáng mờ tối trong nhà thờ sắp nuốt chửng bọn họ từng chút một.

Nếu như thời gian và không gian có thể tùy ý cắt xén, thế thì vào các thời điểm khác nhau, ở cùng một vị trí, xuất hiện ba hình bóng khác nhau.

Những hình bóng này bị ánh nến kéo ra rất dài.

Mái tóc dài của người phụ nữ rũ xuống bên vai: "Tôi muốn có được thứ tôi muốn, tôi muốn trở nên xinh đẹp. Tôi mới là ngôi sao lớn kia."

Chu Chí Nghĩa mặc đồng phục môi giới bình thường: "Tôi muốn người tôi thích mãi mãi ở lại bên cạnh tôi."

Thẩm Tinh Hà cũng từng ngồi ở đó, ngón tay khẽ đặt trên ống tay áo đồng phục trường: "Tôi muốn báo thù, tôi muốn bắt những kẻ giết em trai tôi đền mạng."

Tuy những hình bóng này khác nhau, nhưng người sau lưng bọn họ đều là cùng một người.

Gã đàn ông đó ngồi ở hàng ghế cuối cùng, núp trong bóng tối. Trên đầu gã ta đội một chiếc mũ màu đen, vành mũ ụp xuống, che khuất mặt gã ta, cộng thêm gã ta lại cúi đầu, dù có sáng sủa cũng chỉ có thể nhìn thấy một góc cằm của gã ta.

Gã ta thấp giọng nói: "Vì sao không tuân theo trái tim của mình, vì sao không vươn tay ra? Thứ con muốn đang ở trước mặt con."

Chương 125: C125: Nhà thờ

Dịch: LTLT

Tuy đang ở đồn cảnh sát chờ mệnh lệnh nhưng Quý Minh Nhuệ cũng bị kẻ xúi giục phạm tội bất ngờ ngoi lên khỏi mặt nước làm hoảng sợ đến chảy mồ hôi lạnh.

Anh ta nghe xong cuộc điện thoại, sau khi cúp máy thì rơi vào trầm tư.

Ai có thể nghĩ rằng vụ án đã kết thúc rồi, nhưng sau lưng còn ẩn giấu một người chứ?

Loại người xúi giục phạm tội này, nói là ác ma cũng không quá đáng.

Quý Minh Nhuệ không kìm được mà nghĩ, kẻ đó là ai?

Vì sao kẻ đó muốn làm việc này?

Thậm chí kẻ đó còn không dặn dò các "tín đồ" của mình che giấu thân phận của bản thân.

Chẳng lẽ kẻ đó đang chờ ngày tự bại lộ?

…

Quý Minh Nhuệ càng ngày càng thấy ớn lạnh.

Nghĩ đến đây, anh ta dựa vào thông tin hiện có bắt đầu kiểm tra vị trí địa lý của tất cả nhà thờ ở thành phố Hoa Nam: "Tổng cộng có sáu chỗ." Anh ta nói, rút ra một tấm bản đồ thành phố Hoa Nam từ trong xấp hồ sơ bên cạnh, "Chắc là mấy vị trí này…"

Anh ta dùng bút đỏ khoanh sáu vị trí trên bản đồ, sau đó gọi điện cho Trì Thanh: "Bên mấy anh đã hỏi xong chưa? Vị trí cụ thể của nhà thờ có biết rõ không? Bây giờ tôi đến đó."

Người bình thường ngồi mặt đối mặt với tội phạm giết người liên hoàn tàn bạo ít nhiều cũng sẽ có hơi e ngại, nhưng mà trong phòng lại không có cửa kính ngăn cản.

Một cảnh sát đứng ở cửa phòng luôn lo lắng trong phòng sẽ xảy ra tai nạn gì đó.

Dù sao anh ta nghe nói tội phạm này là do hai vị cố vấn cùng nhau bắt vào đây, ngày tháng trong tù không dễ sống, vốn dĩ những tội phạm này có không ít vấn đề tâm lý, lỡ như sau khi nhìn thấy trợ lý Trì lại nổi cơn giận, không kiềm chế được bản thân…

Cảnh sát quan sát chặt chẽ nhất cử nhất động trong phòng.

Ngay sau đó phát hiện tình hình lại trái ngược.

Rõ ràng là Chu Chí Nghĩa sợ hãi người họ Trì này.

Mỗi lần gã nhìn thấy Trì Tranh là sẽ nhớ đến cái đêm chuẩn bị gây án… Người đàn ông yên tĩnh nằm bên cạnh gã, và cả cái tên cười tủm tỉm mai phục dưới giường…

Sau khi hỏi gần xong, Trì Thanh nhận được cuộc gọi của Quý Minh Nhuệ: "Nhà thờ nào?"

Trì Thanh nhìn Chu Chí Nghĩa.

Chu Chí Nghĩa thành thật trả lời: "Phía Nam thành phố, nhà thờ gần trung tâm thương mại."

Quý Minh Nhuệ đã đánh dấu một hình tam giác màu đỏ lên nhà thờ ở phía Nam thành phố, đang định cúp điện thoại lái xe đến thì điện thoại bàn lại reo lên "reng reng reng".

"Hiểu Lan, nghe điện thoại giùm với, tôi có việc phải ra ngoài một chuyến."

Tô Hiểu Lan hiểu ý, nghe điện thoại: "A lô? Đây là đồn cảnh sát Vĩnh An."

Mấy giây sau, cô ngạc nhiên hét lên: "Cái gì?"

Trong lúc hét ra câu nói này, cô kéo tay đang cầm chìa khóa xe của Quý Minh Nhuệ lại, đè thật mạnh cổ tay Quý Minh Nhuệ lên mặt bàn.

Quý Minh Nhuệ hai mắt ngây ra: "… Bà làm gì vậy? Luyện tập thuật bắt tóm mới học gần đây hả?"

"Nếu như thật sự như thế thì kỹ thuật này của bà thật sự có hơi tiến bộ đó. Dùng thêm chút sức thì hôm nay chắc tôi không lái được chiếc xe này rồi."

Sắc mặt Tô Hiểu Lan nghiêm túc, cô để ống nghe đang cầm trên tay xa ra một chút, trầm giọng nói: "Nhà thờ cháy rồi."

Quý Minh Nhuệ không kịp phản ứng ngay lập tức: "Cái gì cháy?"

"Nhà thờ." Tô Hiểu Lan lặp lại, "Nhà thờ phía Nam thành phố, có người phóng hỏa."

Trước khi đến Giải Lâm và Trì Thanh không biết chuyện nhà thờ bị

cháy, chuyện quá khẩn cấp, Quý Minh Nhuệ hoàn toàn không kịp thông báo cho bọn họ.

Xe chạy được nửa đường, hai người tự phát hiện ra.

"Con đường này kẹt xe hơn lúc thường." Giải Lâm nói, "Không bình thường lắm, theo lý mà nói thì nơi này không phải khu vực xảy ra tai nạn giao thông cao, radio xe tải cũng không thông báo về tai nạn đường bộ nào. Xe không nên chạy chậm như thế."

"Có mang điện thoại không?" Giải Lâm hỏi Trì Thanh đang ngồi ở ghế phụ, "Mở tin tức hoặc là weibo, tìm kiếm quanh đây."

Trì Thanh tháo găng tay ra.

Ngay sau đó phát hiện trong tin tức gần đây không thoát khỏi bốn chữ: Nhà thờ bị cháy.

"Bùm!"

Thế lửa lan theo gió không ngừng mở rộng, ban đầu chỉ có đỉnh tháp ở chính giữa bốc khói dày đặc, thế lửa nhanh chóng lan ra hai bên, khói đen cuồn cuộn bay cao hơn đỉnh tòa tháp trắng.

Nhà thờ cháy còn dữ dội hơn tòa nhà trước đây nhiều, giống như một bức bích hoạt "chịu khổ" khác. Đỉnh tháp trắng toát bốc lên khói mù bị hun thành màu đen, giống như nhà thờ này vốn được xây trong lửa đốt vậy.

Thế lửa quá lớn, dù lính cứu hỏa đã đến liền thì thế lửa vẫn không ngừng tăng lên.

Nhóm Quý Minh Nhuệ đứng quanh xe cảnh sát đậu bên đường, ven đường được giăng dây cảnh giới rất dài, còi xe cảnh sát vang lên bốn phía.

Thấy Giải Lâm với Trì Thanh xuống xe, Quý Minh Nhuệ nói: "Mới nghe quần chúng gọi điện báo án, vội vàng chạy đến đây, quên báo cho hai người."

Trì Thanh nhìn ngọn lửa.

Đứng gần, nhiệt độ ngọn lửa giống như sóng nhiệt đập vào mặt.

"Kẻ đó" như biết được bọn họ đã tra ra nhà thờ, một giây trước bọn họ mới xác nhận vị trí cụ thể của nhà thờ, giây sau nhà thờ đã xảy ra chuyện.

Giải Lâm hỏi: "Trước khi mấy cậu đến, lính cứu hỏa đã đến rồi à?"

"Phải, đến được một lúc rồi."

"Vậy cuộc gọi đó thật sự là "quần chúng" báo sao?"

Nghe thấy câu này, Tô Hiểu Lan nghe điện thoại cũng sửng sốt.

Bên cạnh vòng cách ly là đám đông quần chúng đang vây quanh, những người này chỉ lo cầm điện thoại quay hình đăng lên mạng xã hội, dù không cầm điện thoại thì cũng mải lo tiếc nuối: "Sao đang yên đang lành lại cháy rồi? Tiếc quá, nhà thờ xây đẹp như thế bị cháy thành như này…"

Một số ít tín đồ chạy đến chắp tay lại, trong miệng đọc "amen", cho rằng trận lửa lớn này tượng trưng cho tai họa.

Về cơ bản chẳng có ai còn muốn gọi điện báo án cho 110 trong tình huống lính cứu hỏa đã đến hiện trường.

Vậy thì người vừa rồi gọi điện thoại…

“Là một người đàn ông” Tô Hiểu Lan nhớ lại, “Tuổi tác chắc không quá ba mươi, nghe như cỡ hai lăm hai sáu, giọng nói hơi khàn.”

Trì Thanh vẽ dấu bằng ở từ khóa “giọng nói hơi khàn” cùng với thông tin mà bọn họ mới thu thập được.

Giải Lâm hỏi: “Kẻ đó nói gì?”

Ánh mắt Trì Thanh chuyển đến đám đông ồn ào bên cạnh.

Có lẽ trong mười mấy phút trước, “kẻ đó” đã đứng trong đám người này.

Gã ta vờ như không có việc gì, giống một người vây xem bình thường, lấy điện thoại ra nói: “Cảnh sát à? Nhà thờ cháy rồi, không biết xảy ra chuyện gì. Bình thường có lẽ không nên xảy ra hỏa hoạn nghiêm trọng như thế chứ?”

Giải Lâm nói: “Gã ta không sợ chuyện mình xúi giục người khác phạm tội bị những người này vạch trần, thậm chí sau khi cố ý phóng hỏa còn sợ chúng ta không biết. Tính cách của gã là tính cách chống đối xã hội rất điển hình. Vặn vẹo, ngạo mạn, lại tự đại.”

Mất rất lâu mới khống chế được ngọn lửa.

Trong nhà thờ đã bừa bộn.

“Qua dò xét đơn giản, phát hiện ngọn lửa bắt đầu cháy ở lễ đường trước tiên.”

Bọn họ đẩy cánh cửa lớn của nhà thờ vẫn đang bốc khói ra, bước vào trong. Một chân sâu, một chân cạn, toàn là vũng nước. Nhiệt độ nóng hổi vẫn chưa tan đi. Lễ đường thần thánh bị thay đổi hoàn toàn, hai hàng nến dọc theo hai bên thảm đỏ dài trước kia giờ đã không còn nhìn thấy nữa.

Có thể ngọn nến chính là mồi lửa, đốm lửa rơi xuống thảm đỏ, ngọn lửa quét sạch tất cả.

Nơi treo bức tranh Cuộc khổ nạn của Chúa ban đầu lúc này đã bị hun thành hình vuông vắn, khung tranh cháy đen. Trì Thanh cẩn thận tránh các vũng nước. Đi được vài bước, anh bỗng nhiên cảm thấy có gì đó bất thường, cảnh giác rụt tay vào trong ống tay áo, sau đó lùi lại hai bước.

Cùng lúc này, bức tranh Cuộc khổ nạn của Chúa cháy đen ở chính giữa lễ đường "ầm" một tiếng, rời từ trên tường xuống.

Còn Trì Thanh lùi về sau, vừa vặn lùi vào trong lòng Giải Lâm.

Giải Lâm không sợ, cũng chẳng quan tâm nước bùn văng lên có dính vào người mình hay không. Hắn vô thức mở rộng cánh tay, lúc nghiêng đầu đón lấy Trì Thanh, hắn cười nói: "Chạy cái gì, sao giống con mèo ở nhà thế?"

Trì Thanh: "..."

Giải Lâm: "Không sao, may mà anh đỡ em. Hay là em cố ý đụng vào lòng anh?"

Trì Thanh: "Anh nghĩ nhiều quá."

Tay Giải Lâm vốn đang đỡ trên vai Trì Thanh, dường như hắn nhớ đến chuyện gì, bàn tay di chuyển xuống dưới, ngừng lại trên eo Trì Thanh một hồi. Hắn khẽ hỏi bên tai Trì Thanh: "Eo còn đau không?"

Quý Minh Nhuệ đi ở phía trước. Anh ta không có ra đa ưa sạch sẽ đặc biệt như Trì Thanh, trên giày dính đầy nước bùn màu xám đen. Nghe thấy câu hỏi của Giải Lâm, anh ta thuận miệng hỏi theo: "Cái gì? Eo ông đau hả?"

Ngón tay Trì Thanh đặt trên tay Giải Lâm, sau đó ngón tay dùng sức gỡ tay Giải Lâm ra.

Chỉ có anh với Giải Lâm biết "eo đau" chỉ việc gì.

Tối hôm đó, Giải Lâm muốn đổi tư thế, hai người đều không thạo, cuối cùng hắn bóp eo Trì Thanh… Eo Trì Thanh vốn nhỏ, suýt nữa thì gãy luôn.

Trì Thanh: "Không đau, cút."

Giải Lâm còn muốn nói thêm mấy câu, nhưng mà sự chú ý của tất cả mọi người nhanh chóng bị mặt tường trước mặt thu hút.

Sau khi bức vẽ khổng lồ rơi xuống, mặt tường trống một mảng lớn.

Có cảnh sát nhìn bức tường đó, ngơ ngác hỏi: "Đó là cái gì?"

Trên mặt tường có dấu vết chữ viết.

Phần được che phủ bởi bức tranh không bị khói dày đặc ám quá nhiều, thậm chí còn có thể nhìn thấy một chút màu trắng. Trên tường có vài cái tên được viết bằng sơn đỏ. Nét chữ nguệch ngoạc, giống như bút lông không hút đầy nước, vừa khô vừa nhọn bò đầy bức tường.

Bọn họ đều biết những cái tên này.

Tuy chữ viết rất lộn xộn, nhưng dễ dàng nhận ra cái tên đầu tiên gồm hai chữ: Lý Khang.

Phòng hồ sơ của tổng cục lớn như một thư viện. Các vụ án đã kết thúc đều sẽ hóa thành một chồng hồ sơ dày, niêm phong ở nơi này. Dù người bị hại đã qua đời, hung thủ đã sa lưới, có lẽ phần lớn vụ án trong những tội án này sẽ không ai nhớ đến.

Nơi này đã cất giữ tất cả hồ sơ tội phạm trong thành phố Hoa Nam gần mấy chục năm nay.

Hồ sơ tội phạm được phân loại dựa theo thời gian xảy ra và tính chất của vụ án. Bắt đầu từ vụ án giết mèo, hồ sơ của mấy vụ án đều liên tiếp nhau. Bìa hồ sơ đầu tiên ghi thời gian vụ án xảy ra, bên dưới thời gian là tên hung thủ được viết bằng nét chính Khải: Lý Khang.

Hai chữ "Lý Khang" này gần như chồng lên nhau.

Nhưng lại khác với Lý Khang trên hồ sơ, "Lý Khang" trên bức tường trắng của nhà thờ bị kẻ nào đó dùng sơn đỏ vẽ một dấu chéo vô cùng khoa trương.

Ngoại trừ Lý Khang, còn có vài cái tên bọn họ quen thuộc, Chu Chí Nghĩa… Thẩm Tinh Hà…

Mỗi một cái tên đều bị đánh một dấu "X" thật to.

Chữ "X" này được vẽ như đây là một bảng xếp hạng trò chơi, những người bên trên đều đã bị loại.

Ở cái tên cuối cùng, còn có một dòng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, rõ ràng là lời chào hỏi với bọn họ mới được thêm vào.

Đó là hai chữ cái tiếng Anh:

Chương 126: C126: Đãi khách

Dịch: LTLT

"Nhà thờ bị cháy, hiện tại vẫn đang điều tra nguyên nhân…"

Phóng viên của kênh tin tức đứng bên ngoài dây cảnh báo tiến hành phát sóng khẩn cấp, hình ảnh nhanh chóng được truyền đi, nhưng dù sao nhà thờ cháy cũng chỉ là "tin tức nhỏ" không thu hút được bao nhiêu độ thảo luận.

Chỉ có một số ít người biết chuyện này có nghĩa là gì, cùng với câu "HI" vô cùng phách lối trên tường kia đại diện cho thứ gì.

Sau khi điều tra sơ bộ ở hiện trường thì cũng đến giờ tan làm.

Nhưng không ai thật sự có lòng dạ tan làm về ngủ một giấc.

Thế là khi Quý Minh Nhuệ đưa ra ý kiến mọi người đến nhà ai ăn cơm tiếp tục thảo luận về vụ án đã nhận được hưởng ứng tích cực của tất cả mọi người.

"Được đó." Tô Hiểu Lan nói, "Tôi thấy được."

"Vậy đến nhà ai đây?" Khương Vũ hỏi.

Quý Minh Nhuệ: "Nhà tôi thì không được rồi, gần đây có họ hàng đến, trong nhà nhiều người."

Tô Hiểu Lan: "Tô Hiểu Bác đang làm bài tập ở nhà tôi, nếu như mọi

người không chê…”

Trì Thanh là người đầu tiên bày tỏ suy nghĩ của mình: “Chê.”

Tô Hiểu Lan: “…”

Mà ở một nơi khác, Tô Hiểu Bác là một trong những “người có công” đánh bậy đánh bạ đưa ra tin tức quan trọng trong vụ án Thẩm Tinh Hà, cậu ta ngồi trước bàn làm việc của Tô Hiểu Lan, nhìn quyển bài tập đang mở ra hắt xì một cái. Cậu ta xoa mũi, viết một chữ “Giải” lên quyển vở, sau đó duỗi tay về phía điện thoại: “Chơi một ván đã, chơi xong bắt đầu làm bài sau.”

Cuối cùng bọn họ lái xe chạy đến tiểu khu từng xảy ra vụ án, tiểu khu của Trì Thanh.

Lúc lái xe Quý Minh Nhuệ nói thầm: Nơi này tui quen quá rồi.

Mấy vụ án giết người đều loanh quanh tiểu khu này.

Vốn dĩ bọn họ muốn đến nhà Giải Lâm, nhưng ai nào ngờ khoảng thời gian này đến Giải Lâm còn không ở nhà của mình, thiếu rất nhiều đồ dùng hàng ngày, trong nhà bếp cũng trống trơn, không thể nào nấu cơm.

Nhưng mà đến cũng đã đến…

Bọn họ đứng ở hành lang, không hẹn mà cùng hướng mắt nhìn về phía Trì Thanh.

Trì Thanh giống như nhân viên bảo vệ trầm tĩnh đứng trước cửa nhà mình, không muốn mở cửa cho bọn họ.

Trì Thanh: “Gần đây có quán ăn…”

Quý Minh Nhuệ giơ đồ nhắm cố ý mua ở dọc đường lên: "Vậy thì cái này uổng công tôi mua rồi."

Trì Thanh: "Mang theo ăn cũng thế."

Quý Minh Nhuệ hối: "Ông mau lên đi, cũng không phải tôi chưa từng đến nhà ông."

"…"

Thỉnh thoảng cũng có người đến thăm nhà Trì Thanh, nhưng chưa từng có tình huống nhiều người cùng đến như thế này. Anh thử nghĩ trong đầu cảnh tượng lát nữa phòng khách sẽ bị nhóm người này ngồi kín. Dép dùng một lần trong nhà đủ không, đũa dùng một lần thì sao? Còn ly, có lẽ ly cũng không dùng được.

Vì sao nhiều người muốn tụ tập cùng nhau hít thở chung một bầu không khí vậy?

Anh không dám nghĩ.

…

Cuối cùng Trì Thanh hít một hơi thật sâu, ôm tâm trạng phức tạp mở cửa.

Nhưng sau khi mở cửa anh lại không cho bọn họ vào mà nói: "Mấy người đứng ở ngoài trước đã."

"?"

Sau đó Trì Thanh lục ra một đôi găng tay cao su y tế, một bình xịt khử trùng, một cái khẩu trang, một hộp đồ bọc giày từ chỗ huyền quan. Anh hành động nghiêm túc, đeo găng tay cao su vào, cẩn thận kéo phẳng nếp nhăn trên mu bàn tay, sau đó anh đeo khẩu trang, giống như sắp phẫu thuật đến nơi vậy.

Nhưng tóc mái của anh dài rũ xuống, vẻ mặt cũng rất âm u, trông không giống kiểu bác sĩ làm phẫu thuật cứu người.

Trì Thanh nói: "Xếp hàng, khử khuẩn rồi vào."

Quý Minh Nhuệ: "…"

Tô Hiểu Lan: "……"

Khương Vũ: "……."

Thế giới của chứng ưa sạch sẽ khiến người khác khó hiểu như thế đó.

Nhưng rất kỳ lạ, bọn họ lại cảm thấy có thể vào nhà là đã rất có "vinh hạnh đặc biệt" rồi.

Khắp người của nhóm ba người tràn ngập mùi nước khử khuẩn, sau đó mang đồ bọc vào cho giày, khoảnh khắc bước vào nhà Trì Thanh bỗng nhiên nảy sinh một loại cảm giác tự hào.

Giải Lâm xếp ở cuối hàng, hắn giang hai tay ra giống như những người kia, chờ Trì Thanh xịt khử khuẩn cho mình.

Nhưng Trì Thanh lại cảm thấy hơi khó hiểu nhìn hắn.

Giải Lâm hối anh: "Nhanh lên."

Anh không định xịt cho Giải Lâm, người này suốt ngày đến nhà anh, có khi nào xịt khử khuẩn đâu. Không chỉ vào nhà anh, hắn còn ngủ trên giường của anh.

Thế nên động tác này của Trì Thanh cùng với hai tiếng "nhanh lên" được anh hiểu thành nghĩa khác.

Nhân lúc những người khác vào nhà tham quan, anh cụp mắt, hơi chần chừ. Sau đó anh đặt bình khử khuẩn xuống, tiến lên trước hai bước, ôm lấy Giải Lâm.

Việc này khiến Giải Lâm sững sờ tại chỗ.

Người trong nhà hoàn toàn không hay biết đã xảy ra chuyện gì, còn đang chuyên tâm nhìn nội thất và kiểu nhà. Thực tế đã chứng minh rằng càng khó đạt được việc gì đó thì càng khiến mọi người trân trọng: "Thì ra phòng khách trông như thế này. Cái thảm này được ghê, tôi đạp lên được không? Ồ, bé Sao đến rồi, qua đây để tao sờ chút đi."

Con mèo đó nhát gan, mới đầu trốn sau rèm cửa không dám ra ngoài, qua một hồi mới cẩn thận lộ ra một bàn chân nhỏ từ sau rèm, cúi đầu nhìn lén bọn họ qua khe hở rèm cửa.

Thời gian duy trì của cái ôm này rất ngắn.

Giải Lâm phì cười, vào lúc Trì Thanh buông tay ra, hắn nói: "Có phải em hiểu lầm gì không?"

"Anh không có bảo em ôm anh." Giải Lâm nói tiếp, "Hôm nay chủ động thế."

Lúc này Trì Thanh mới nhận ra mình hiểu sai ý: "…"

Tóm lại miễn cưỡng tụ tập đông đủ.

Tô Hiểu Lan ngồi trên sô pha chọc mèo một hồi, cô lắc lư cây gậy chọc mèo, lúc gọi "bé Sao", trước mắt luôn bất giác lóe lên gương mặt của Dụ Lam và Thẩm Tinh Hà. Cô thở dài, xoa cái đầu tròn vo của mèo.

Con mèo đó nhanh chóng không sợ người lạ, lăn lộn ở chân của từng người.

Có lẽ đây là lần đầu tiên nó phát hiện, ngoại trừ hai vị chủ nhân của mình ra, sống chung với những người khác thế mà lại hài hòa ấm áp đến vậy!

Giải Lâm "nhiệt tình hiếu khách" đeo tạp dề nấu ăn ở phòng bếp. Sau khi được Trì Thanh ôm một hồi ở cửa, lúc nấu ăn suy nghĩ thường trôi nổi, hắn hỏi Trì Thanh: "Lúc nào bọn họ mới đi?"

Trì Thanh mới xử lý xong nguyên liệu nấu ăn: "Ăn cơm xong, trò chuyện vụ án xong."

Giải Lâm: "Thực ra nghĩ kĩ thì cơm không có gì để ăn, vụ án cũng không có gì để nói."

Trì Thanh: "?"

Giải Lâm nhìn Trì Thanh nói: "Muốn ở riêng với em. Vừa rồi chưa ôm đủ… Anh bị điên nên mới kêu bọn họ đến ăn cơm."

Mấy ngón tay của Trì Thanh mới bị nước lạnh làm cóng đến đỏ ửng, nhưng lại không hiểu sao thấy hơi nóng: "Vậy anh đuổi người đi."

Giải Lâm: "Anh đang nghĩ rồi, đang nghĩ có cách gì có thể khiến đám người này biến mất trong vòng ba phút."

Trì Thanh: "Có một cách."

Hai người nói xong, không hẹn mà cùng nhìn về con dao trên bàn.

Trì Thanh: "…"

Giải Lâm: "…"

Thôi bỏ đi.

Phòng bếp cách phòng khách một khoảng, hai người họ bận rộn trong phòng bếp, người ở phòng khách không nhìn thấy gì cả. Thế là sau khi bỏ nguyên liệu cần thiết cho món canh hầm vào nồi Giải Lâm đậy nắp lại, sau đó hắn đưa một tay ra sau lưng tháo tạp dề ra, tay còn lại kéo cổ tay Trì Thanh.

"Suỵt." Hắn ghé vào bên tai Trì Thanh nói.

Trì Thanh còn đang chăm chú lau tay bị hắn đột ngột kéo qua, đến khi anh phản ứng lại thì eo đã tì lên kệ bếp.

Giải Lâm còn nhớ eo Trì Thanh không ổn, lấy tay đệm cho anh.

Trì Thanh: "Anh lên cơn gì thế?"

Giải Lâm dựa vào gần Trì Thanh, trên người ngoại trừ mùi nước hoa quen thuộc còn có chút mùi khói dầu bất cẩn dính lên người. Mùi vị này khiến hắn trông càng có mùi đời sống hơn, cảm giác lừa gạt người bị tản đi nhiều: "Không lên cơn, nhưng muốn làm chút chuyện xấu."

Giải Lâm nói xong cúi đầu, không nặng không nhẹ hôn lên bên môi Trì Thanh.

Sau khi về nhà, Trì Thanh thay một bộ đồ mặc ở nhà, tuy là đồ mặc ở nhà nhưng khí chất của anh vô cùng đặc biệt, trông cũng không giống ở nhà. Áo len màu đen tuyền giống như con ngươi của anh. Hai người thân cao chân dài chen nhau trong phòng bếp, lưng quay về phía phòng khách, vụng trộm hôn một nụ hôn thật dài.

Đến khi Tô Hiểu Lan chọc mèo xong, chủ động đến gần phòng bếp hỏi: "Có cần tôi giúp không?"

Thực ra cô không nhìn thấy tình hình trong phòng bếp, chỉ là sau khi đến gần thì nghe thấy tiếng hỗn loạn truyền ra từ phòng bếp, nồi niêu xoong chảo va vào nhau, ngay sau đó lại yên tĩnh. Sau đó, cố vấn Giải cất giọng nói: "Không có gì, không cần đâu."

… Nghe không giống là không có gì.

Giải Lâm nói xong, sợ Tô Hiểu Lan tiến vào hắn lại lấy ngón tay lau vệt nước bên môi Trì Thanh, lúc này hai người mới tách ra, giả vờ không có xảy ra chuyện gì.

"Tài nấu ăn được đó." Nửa tiếng sau, Quý Minh Nhuệ chụp một bàn đồ ăn, "Vốn còn tưởng hôm nay không ăn được đồ chín chứ. Với tài nấu ăn của Trì Thanh chỉ thích ăn đồ Tây với đồ nguội. Cậu ta thích nhất là bò bít tết đẫm máu.

Quý Minh Nhuệ nói xong phát hiện miệng Trì Thanh đỏ đến mức giống như mới gặm bò bít tết vậy.

Môi Trì Thanh vốn đỏ, sau khi hôn xong càng đỏ đến kỳ lạ. Anh mở miệng nói: "Ăn cơm thì ăn đi, bớt nói lại."

Lúc ăn cơm dễ ngập trong suy nghĩ, Quý Minh Nhuệ còn đặt thêm mấy chai bia, vừa uống vừa lên án tên tội phạm phóng hỏa đốt nhà thờ kia: "Phá hoại tài sản công cộng của quốc gia và nhân dân! Đây là phạm tội!"

Trì Thanh chỉ mong anh ta đừng vung tay làm đổ bia lên thảm.

"Lý Khang với Thẩm Tinh Hà vốn có đường rút lui để đi, nếu gã ta không đẩy một cái… Còn gọi mình là Cha xứ. Bệnh viện tâm thần nào không đóng chặt cổng lại thả tên điên này ra ngoài vậy?"

Trì Thanh: "Cổng bệnh viện tâm thần có đóng chặt hay không tôi không biết, chỉ biết nhà ông 12 giờ cấm cửa, tốt nhất là về sớm đi."

Giải Lâm: "Đúng thế, sáng hôm nay vất vả lắm rồi, sớm về nghỉ ngơi thôi."

Quý Minh Nhuệ đang nói thì cảm thấy phản ứng của Trì Thanh với Giải Lâm dành cho mình từ nãy đến giờ không nhiệt tình mấy.

Nhưng mà Trì Thanh vốn không phải người nhiệt tình, nhưng sao ngay cả Giải Lâm cũng đuổi người vậy?

Nhóm ba người hoàn toàn không hiểu được nguyên nhân đằng sau.

Khương Vũ vừa gắp đồ ăn vừa nói chen vào: "Nhưng mà mức độ kỳ lạ của vụ án này… Luôn khiến tôi nhớ đến vụ án mười năm trước mà trước đây anh Bân từng nói với chúng ta."

"Vụ án mười năm trước? Vụ nào?"

"Chính là… vụ án bắt cóc liên hoàn đó."

Chương 127: C127: Bí mật

Dịch: LTLT

Bàn về mức độ ly kỳ và thần bí, vụ án cũ mười năm trước đứng hạng hai thì không vụ nào dám đứng hạng một.

Tô Hiểu Lan khách quan bình luận: "Đúng là gần đây có rất nhiều tin tức lật lại vụ án đó, so sánh với Thẩm Tinh Hà. Nhưng mà giữa hai người này có sự khác biệt rất lớn."

Tin tức mấy ngày nay bọn họ đều quan tâm, đương nhiên không bỏ sót chủ đề nóng sốt này. Từ sau vụ án Thẩm Tinh Hà, vô số phương tiện truyền thông và phóng viên đều lấy ra hâm lại, ba tiếng "mười năm trước" này giờ trông xa xôi vô cùng, mang theo sức hấp dẫn vừa nguy hiểm vừa lâu đời.

Thảo luận vụ án là bản tính của cảnh sát.

"Có điều vụ án đó rất kỳ lạ." Tô Hiểu Lan nói tiếp, "Câu nói "tụi mày giết không chết tao" mà hung thủ nói ở tòa án rốt cuộc có ý gì?"

Rõ ràng là một vụ án đã kết thúc, hung thủ cũng đã bị xử tử nhưng lại có thể khơi dậy trí tưởng tượng vô hạn của quần chúng.

"Tôi cũng xem tin đó rồi, không biết tại sao anh Bân rất quan tâm." Quý Minh Nhuệ đưa chìa khóa xe cho Khương Vũ không uống rượu, "Có hai lần tôi đến văn phòng, anh Bân đều đang xem vụ án đó… Tóm lại, rất nhiều người đều nghĩ hung thủ chưa chết, còn phân tích ra rất nhiều chi tiết linh tinh, nói tổng cục năm đó vì muốn mau

chóng phá án nên tùy tiện bắt người.”

“Tôi thì không để ý đến hung thủ lắm. Tôi thấy thứ khiến người ta để ý nhất trong vụ án này là nội dung cụ thể của vụ án chưa từng được công khai, ở trên mạng cũng không tìm thấy bất cứ tin tức nào. Không ai biết hung thủ của vụ án bắt cóc liên hoàn đó sau khi bắt những đứa trẻ kia đã làm gì, thậm chí đến số người may mắn sống sót đều cơ mật.”

Mười năm trước, có đứa trẻ nào còn sống trong vụ án thần bí đó không?

Trì Thanh vốn dĩ muốn đuổi người, nhưng nguyên nhân anh muốn đuổi người không giống với Giải Lâm. Anh chỉ là cảm thấy quá đông người mà thôi.

Cuối cùng bất ngờ bị chủ đề này làm phân tâm, đến khi anh hoàn hồn lại người đã giải tán rồi.

“Ngẩn người gì thế, vừa rồi cảnh sát Quý suýt nữa đổ bia lên thảm mà em cũng không để ý.” Giải Lâm đang dọn bàn ăn, sau khi dọn dẹp xong, hắn búng tay một cái trước mặt Trì Thanh, “Hoàn hồn.”

Trì Thanh: “Xin lỗi, vừa rồi nghĩ chút chuyện.”

Giải Lâm: “Ừ, nghĩ đến người yêu bé nhỏ nào của em hả?”

“…”

Cái tên này lại bắt đầu rồi.

Với khuôn mặt này của Giải Lâm, thật sự rất không thích hợp nói mấy lời chỉ có thể đứng ở lập trường “người bị hại” mới nói được. Dù sao trông hắn giống cái tên bội tình bạc nghĩa hơn: “Ở bên nhau, không trân trọng, nhìn anh lại nghĩ đến người khác.”

Trì Thanh: "… Anh bình thường chút đi."

Giải Lâm dọn dẹp bàn ăn xong, cầm dao nĩa vừa mới dùng để xiên trái cây lên, mũi dao chĩa về phía mình. Hắn nhướng mày, miệng phun ra một câu: "Còn bảo anh bình thường? Có phải em nghĩ anh đang vô cớ gây sự không?"

Trì Thanh sao có thể nói lại hắn.

"Trừ anh ra em không đụng vào ai được nữa." Trì Thanh ngước mắt nhìn hắn nói, "Sao em có thể có người yêu bé nhỏ gì được."

Giải Lâm cũng chỉ đùa với Trì Thanh, nghe đến đây thì cười ra tiếng nói: "Vậy nên cả đời này em chỉ có thể chịu đựng anh thôi."

Chờ sau khi nền nhà, sô pha được xịt khử khuẩn một lần nữa xong thì Trì Thanh lại đi tắm.

Trong hơi nước mờ mịt, anh nhắm mắt lại, rõ ràng trước mắt là một vùng tối đen, nhưng cảnh tượng hiện trường xử án lại lần nữa hiện ra, trong mớ âm thanh lộn xộn, anh lại nghe thấy câu nói đó.

Câu nói đó giống như một cơn ác mộng vậy.

Trì Thanh bỗng nhiên mở bừng mắt, tóc không màng lau, bước chân trần ra khỏi phòng tắm.

Còn chưa bước được mấy bước đã bị Giải Lâm kéo về lại.

Anh nghe thấy một câu hơi bất lực: [Lại không lau khô.]

Mái tóc Trì Thanh ướt sũng, che phủ hoàn toàn ánh mắt. Trước mắt tối đen sau đó anh bị Giải Lâm đ è xuống mép giường.

Tuy miệng Giải Lâm không nói gì nhưng vì Trì Thanh lén đặt đầu

ngón tay của mình lên mu bàn tay đang rảnh rỗi của hắn nên giọng nói hắn chưa từng ngừng lại bên tai anh.

[Dễ bị bệnh có biết không hả?]

[Cố ý chọc anh tức à?]

[Còn nhìn trúng anh không nỡ nổi giận với em nữa chứ.]

Giải Lâm không chú ý đến tay của Trì Thanh, đang phàn nàn trong bụng thì nghe thấy Trì Thanh nói: "Anh giận rồi sao? Em không có cố ý, vừa rồi bất cẩn quên mất."

Giải Lâm tắt máy sấy, tiện thể xoa mái tóc của Trì Thanh: "Không giận em, anh sẽ không bao giờ giận em."

"Thế nên giờ có thể nói cho anh biết kể từ lúc không tập trung ăn cơm… rốt cuộc em đang nghĩ gì không?"

Trì Thanh không biết phải nói thế nào.

Nói rằng mình chính là người may mắn còn sống sót trong vụ án cũ mà mọi người vừa mới nói đến lúc ăn cơm?

Bởi vì tham gia vào vụ án đó nên từ lúc tỉnh lại ở bệnh viện thì bất ngờ có được khả năng đọc suy nghĩ?

Không biết bắt đầu nói từ đâu, nhưng dường như bản thân anh chưa từng cho Giải Lâm một lời giải thích rõ ràng.

"Đang nghĩ về bí mật của em." Trì Thanh nói.

"Chưa từng nói với bất cứ ai, anh là người đầu tiên. Anh có muốn

nghe không?”

—

Nhà thờ đã bị cháy thành một đống đổ nát màu đen.

Màn đêm phủ xuống, vẫn còn người đi đường đi ngang qua gần nhà thờ, nhìn tòa kiến trúc màu đen hòa vào màn đêm không kìm được mà dừng bước chân.

“Bị cháy thành thế này…” Lúc tản bộ, có người đi đường ban đêm cảm thán.

Người lên tiếng không nghĩ rằng lời nói thầm một mình của mình sẽ nhận được hồi âm, có người ở bên cạnh nói: “… Thật tiếc mà.”

Người đi đường quay đầu lại.

Người đó nhìn thấy bên cạnh hàng cây xanh ven đường có một dãy ghế dài, tay vịn của ghế được thiết kế thành hoa văn điêu khắc. Hàng ghế này được dùng để phục vụ người đi đường dạo quanh công viên gần đây nghỉ ngơi lúc mệt.

Bóng đêm quá tối, cộng thêm dãy ghế dài đó bị bóng cây rũ xuống che kín, gần như không nhìn thấy có người ngồi trên ghế. Đến khi kẻ đó lên tiếng, người đi đường mới nhìn rõ dáng vẻ của kẻ đó.

Người đi đường không chút đề phòng nói: “Đúng thế, tiếc ghê.”

Hai người bất ngờ bắt đầu tán gẫu.

“Bình thường anh cũng đến đây sao?” Người đi đường hỏi.

“Thỉnh thoảng.” Kẻ đó nói, “Xem tâm trạng.”

Người đi đường không hiểu ý cũng từ “thỉnh thoảng” này.

“Trời tối rồi.” Gã đàn ông kia lại nói.

Đôi mắt giống như rắn độc của gã nhìn thẳng vào người đi đường, cuối cùng hỏi một câu rất kỳ lạ: “Nhà anh xa không?”

Người đi đường bỗng dưng cảm thấy sau lưng lạnh toát, giống như bị thứ gì đó quấn lấy: “Nếu đi về khoảng chừng 30 phút… Sao vậy?”

Gã đàn ông mỉm cười. Hai tay gã vẫn luôn đút vào trong túi, nghe đến đây mới lấy tay ra. Người đi đường nhìn thấy một ánh sáng bạc lóe lên trong tay gã: “Xa như thế, thì khỏi về luôn đi.”

—

Kim giờ chỉ số 12.

Cằm Giải Lâm gác lên đầu Trì Thanh, tóc Trì Thanh bị máy sấy thổi rối tung lên. Con ngươi còn đen hơn cả bóng đêm của anh hiện đang nhìn chằm chằm vào cổ áo sơ mi của Giải Lâm, một lát sau anh mới bắt đầu nói: “Trước đây em… từng gặp một vụ án.”

Trì Thanh: “Đó là mười năm trước.”

Giải Lâm nói: “Mười năm trước anh cũng gặp một vụ án.”

Giải Lâm không thấy bất ngờ về chuyện này.

Loại chuyện tham gia vào vụ án này xảy ra trên người anh với Trì Thanh thật sự như chuyện thường ngày.

Dù là bây giờ, bọn họ cũng xuất hiện trong các vụ án lớn theo nhiều cách khác nhau.

Hoặc chẳng thà nói, chưa từng gặp vụ án hoàn toàn không thể bồi

dưỡng ra được tính cách kiểu này.

Giải Lâm tiếp lời: "Đây cũng là bí mật của anh. Anh chưa bao giờ nói với người khác. Em có muốn nghe không?"

Lúc nói chuyện, hai người vẫn duy trì tư thế ôm nhau ngủ.

Màn đêm tối nay rất giống buổi tối nọ sau khi vụ án trước đó kết thúc. Trong màn đêm vừa nguy hiểm vừa ám muội vô cùng này, bọn họ chuẩn bị "trao đổi" lẫn nhau bằng một cách thức khác.

Mới đầu, Giải Lâm vẫn còn nói đùa mấy câu "em cũng bắt cóc à?", "khéo vậy, thời gian xảy ra vụ án hai chúng ta đều giống nhau", cho đến khi ngày tháng quen thuộc kia được nói ra từ miệng Trì Thanh, bàn tay hắn đặt trên đầu Trì Thanh chợt khựng lại.

Cùng lúc tay hắn ngừng lại, Trì Thanh cũng sửng sốt.

Hai người đồng thanh nói:

"Mật khẩu nhà anh là ngày này."

"Chẳng trách lần đầu tiên em nghe thấy mật khẩu lại có phản ứng đó."

Giải Lâm với Trì Thanh không ngốc, nhiều dấu vết chỉ về một đáp án kỳ lạ nhất cũng khó tin nhất đến thế.

Mười năm trước.

Tất cả những đứa trẻ bị bắt đều được phân thành nhóm hai người nhốt vào trong các căn phòng khác nhau. Căn phòng đó không có cửa sổ, giống như phòng quan tài được xây bằng xi măng, chỉ có chỗ ra vào có cửa, trên cửa buộc xích sắt. Ở cửa sẽ đặt một hộp đồ ăn với một thùng khác dùng để chứa phân.

Hằng ngày, "kẻ đó" đều sẽ xách một sợi xích sắt thật dài, từ đầu kia hành lang chậm rãi bước đến.

Lúc đi qua các căn phòng ở hai bên, thỉnh thoảng kẻ đó sẽ dừng bước, ngẫu nhiên mở cửa kiểm tra một phòng nào đó.

Ban đầu, những đứa trẻ này vẫn có thể giữ được bình tĩnh, nhưng thời gian ở trong căn phòng bịt kín này càng lâu, đã bắt đầu có người không chịu được mà hét toáng lên.

"A a a a!" Tiếng hét giống như bình nước đun sôi, truyền ra từ miệng bình nhỏ xíu.

Kẻ giống như ác ma bỗng nhiên ngừng bước nói: "Ai đang hét?"

Người cùng phòng với đứa trẻ kia nói với giọng run run: "Đừng hét, đừng lên tiếng, đừng để hắn nghe thấy, hắn sẽ đến đây."

Sau đó tiếng "a" biến thành âm thanh bị chặn lại, chắc là đã bị người ta bịt miệng rồi.

Nhưng dù đã bị bịt miệng vẫn không thể nào che kín hoàn toàn tiếng kêu sợ hãi vừa rồi.

"Là bé nào không nghe lời?"

Tiếng bước chân vốn đã đi xa lại vòng trở về.

Tiếng vọng trên hành lang nghe rất rõ ràng. Tiếng bước chân, tiếng xích sắt ma sát trên nền nhà xi măng hòa lẫn với nhau.

Tiếng bước chân bỗng nhiên ngừng lại ở cửa một căn phòng nào đó. Kẻ đó chợt mở cánh cửa sắt ra, gương mặt đáng sợ kia tiến lại gần khe cửa, hỏi một cách ghê rợn: "Là tụi mày hả?"

Lúc ấy, chỗ Trì Thanh ngồi vừa vặn đối diện với cánh cửa. Lưng dựa vào tường, ánh mắt nhìn về phía cửa. Đây là vị trí an toàn nhất.

Cũng chính vì thế, Trì Thanh không thể tránh khỏi việc nhìn thẳng gương mặt đó.

Ngũ quan gương mặt đó hợp lại với nhau vô cùng kỳ quái. Mắt tam giác, lòng trắng nhiều, trên mặt đều là những khe nứt, bởi vì bản thân kẻ đó cũng không tiện ra ngoài thường xuyên nên mái tóc rối bù, cũng lâu rồi chưa cạo râu.

Kẻ đó nhìn Trì Thanh cười ghê rợn: "Mày hét một tiếng tao nghe xem."

Lúc đấy sao Trì Thanh không sợ được chứ. Móng tay anh bấm vào trong thịt, mặt lạnh lùng, giọng nói không bình tĩnh: "A."

Kẻ đó nhìn chằm chằm một hồi, lại đứng thẳng người, lắc đầu: "Không phải mày."

Sau đó gã tiếp tục đi về phía trước.

Khoảng thời gian u ám đó đã rất lâu Trì Thanh mới nhớ lại. Trong bóng tối vô tận đấy, trong căn phòng không nhìn thấy ánh sáng, hóa ra lúc ấy bọn họ đã từng gặp nhau trong bóng tối bị ngăn cách bởi vách tường xi măng.

Chương 128: C128: Lần đầu gặp gỡ

Dịch: LTLT

Cảm giác này quá đặc biệt, Trì Thanh là một người theo thuyết vô thần cũng đã bắt đầu tin trên đời này có phải thật sự tồn tại chuyện định mệnh từ sâu xa hay không, vô hình trung đã đưa ra vài hướng dẫn kỳ lạ, giống như khoảnh khắc sao băng lướt qua, xuất hiện trên người anh và Giải Lâm.

Khi ấy, tất cả mọi người đều không biết bọn họ bị nhốt ở nơi nào.

Những đứa trẻ này, mỗi một đứa đều là nhân vật nổi tiếng lẫy lừng trong trường. Thành tích của chúng xuất sắc cực kỳ, lớn lên trong hoa tươi và tiếng vỗ tay vây quanh, có triển vọng và tương lai không thể lường được.

Hành lang vừa sâu vừa dài, tối đen không thấy đáy.

Tiếng bước chân rời khỏi cửa phòng Trì Thanh, càng đi càng xa, cuối cùng đi đến cánh cửa kia thì ngừng lại.

Sau đó bỗng nhiên mọi người đều nghe thấy một tiếng "két". Đó là tiếng cửa sắt bị kéo ra, tên kia khom người chui vào. Gã nhìn đứa trẻ đang co ro trong góc, liều mạng che miệng lùi về sau, cười nói: "Tìm thấy mày rồi."

Theo lý mà nói, ngoại trừ người bị nhốt cùng phòng với mình, bọn họ không biết những người khác trông như thế nào.

Nhưng Trì Thanh nhớ mãi một người.

Bởi vì sau một tiếng hét kinh sợ nữa, đứa trẻ đó đã bị xách chân lên kéo ra ngoài, cả cơ thể và gương mặt đều dính bùn trên đất. Đứa trẻ đó bị kéo đi một đoạn đường khá dài, trong lúc bị kéo nó hét lung tung một cách tuyệt vọng: "Thả tôi ra… Cứu tôi với, cứu tôi với!"

Qua khe cửa, Trì Thanh nhìn thấy gương mặt của đứa trẻ bị kéo ra ngoài.

Trì Thanh của mười năm trước vẫn chưa cao bằng các bạn đồng trang lứa, trông rất ốm yếu, lại có một gương mặt cực xinh, vẫn còn nét ngây thơ.

Bé trai ở cùng phòng với anh lúc đó đeo một cặp kính, mặt có nốt ruồi.

Nhìn thấy cảnh này, đứa trẻ cùng phòng suýt nữa không nhịn được. Trì Thanh nói nhỏ: "Im miệng."

"Đừng lên tiếng."

Đứa trẻ kia bị kéo đi một đường, tiếng kêu ngày càng trở nên thê thảm: "Á!"

Đứa trẻ kia chết rồi.

Kẻ đó hơi đau đầu nói: "Thật phiền phức, thiếu mất một đứa."

Khi ấy Trì Thanh kiểm tra và lưu lại thông tin vào trong đầu.

Gã ta nói thiếu một đứa.

Vậy gã chia hai người vào trong cùng một phòng là có nguyên nhân

nào đó, chỉ có thể là hai người, thiếu một người cũng không được.

Vì sao lại sắp xếp như thế?

Gã muốn làm gì?

Trong tình huống đó Trì Thanh vẫn có thể phân tâm nghĩ đến những việc này, chỉ là tạm thời không nghĩ ra được đáp án gì.

Kính Cận ở cùng phòng với anh đã gần suy sụp, Trì Thanh chợt lên tiếng hỏi cậu ta: "Cậu còn ổn không?"

Kính Cận sợ đến nấc cụt: "Không… không ổn."

Trì Thanh đổi chủ đề: "Cậu là học sinh trường nào?"

"Mình học trường Trung học Hoành Nghiệp."

Trì Thanh nghĩ một lúc, thuận miệng khen: "Trường của mấy cậu cũng được đó."

"… Cảm ơn cậu."

Trì Thanh nói: "Đừng sợ, hắn ta bắt cóc nhiều người như thế, còn đều là trẻ vị thành niên. Chắc chắn bên ngoài đã làm ầm ĩ lên rồi. Cảnh sát sẽ nhanh chóng tìm thấy nơi này thôi."

Lời này đã an ủi được Kính Cận, cậu ta nhỏ giọng nói: "Cậu tốt bụng thật."

Trì Thanh dùng hành động thực tế nói cho cậu ta biết, cậu ta nghĩ nhiều rồi: "À, tôi chỉ là không rõ quy tắc, chưa xác định được sau khi cậu bị kéo ra ngoài, căn phòng này chỉ còn lại một người, tôi có bị xử lý luôn không mà thôi."

Kính Cận: "…"

Sau đó Trì Thanh tán gẫu với Kính Cận, thử tìm quy luật từ người từng bị bắt cóc, biết vì sao hung thủ chọn mình mới có thể tiếp cận mục đích thật sự của gã hơn.

Một kẻ không thể nào làm chuyện gì đó mà không có mục đích.

Anh không thích cảm giác bị động này.

Hôm đó đúng lúc Kính Cận đi học lớp luyện thi Olympic Toán. Đang trên đường đi học thì cậu ta lén đến cửa hàng game chơi một lát. Đối với cậu ta mà nói, đến cửa hàng game là một chuyện không được cho phép. Cậu ta nói dối với phụ huynh rằng mình có quyển bài tập để quên ở nhà bạn, đã hẹn đến lấy. Lúc này cậu ta mới xin được cho ra ngoài trước nửa tiếng đồng hồ.

Nhưng cậu ta khi đó không biết lén đến cửa hàng game sẽ gặp chuyện gì.

Nhớ lại đến đây, Trì Thanh chớp mắt, ngẩng đầu hỏi Giải Lâm: "Anh thì sao? Sao anh lại bị bắt?"

Đường nét gương mặt của hắn chẳng thể phân biệt rõ trong bóng tối.

Ánh mắt hắn dường như rất trầm, con ngươi nhạt màu bị sắc đêm nhuộm đen.

Ngón tay khớp xương rõ ràng của hắn đặt lên trán Trì Thanh. Hắn nhúc nhích ngón tay, sau đó nói: "Anh không bị bắt cóc."

Gương mặt chưa từng gợn sóng của Trì Thanh có thêm chút biểu cảm: "Gì cơ?"

Giải Lâm cúi đầu, lần đầu tiên nói với người khác về vụ án bắt cóc.

Hắn với Trì Thanh nhìn nhau, rồi nói ra một câu khiến mọi người đều kinh ngạc: "Là tự anh vào, lúc đó anh muốn bị bắt."

Trì Thanh bị bắt vào từ rất sớm nên không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì. Anh có thể đoán được cảnh sát sẽ khẩn cấp thành lập nhóm dốc hết sức phá án. Nhưng anh hoàn toàn không đoán ra được khi ấy phía cảnh sát bó tay với hung thủ đến cỡ nào.

"Mười năm trước, kỹ thuật theo dõi, thông tin dân cư, kho dấu vân tay… những thứ này không được hoàn thiện như bây giờ. Mà hung thủ sau khi bắt cóc những đứa trẻ kia thì giống như bốc hơi khỏi nhân gian vậy, không liên hệ với phụ huynh của mấy đứa trẻ, cũng không liên hệ với cảnh sát."

Giải Lâm nói tiếp: "Chuyện này rất kỳ lạ. Bởi vì hung thủ gây ra một vụ án bắt cóc liên hoàn chấn động đến thế chứng tỏ gã ta là kẻ có tính cách tự đại, cực kỳ muốn "lộ ra ngoài". Đây cũng là tính cách của rất nhiều tên tội phạm. Bọn chúng che giấu hành vi phạm tội của mình, nhưng lại mong hành vi phạm tội của mình có thể tạo nên chấn động. Bởi vì như thế là một loại "ca ngợi" đối với bọn chúng. Nhưng gã ta không làm vậy, sau khi bắt cóc xong, chẳng có bất cứ tin tức gì."

Tổng cục của mười năm trước, trong phòng họp vẫn chưa có màn hình to, hiện đang dùng máy chiếu kiểu cũ cùng với bảng trắng đơn sơ.

Toàn bộ cảnh sát có chức vụ cao nhất trong cục tập trung lại. Sau vô số cuộc họp kìm nén, nghiêm túc, nặng nề vẫn không tìm thấy tung tích của tên hung thủ này.

Giải Lâm được đưa vào phòng họp vào ngày thứ ba sau khi xảy ra vụ án.

Chàng "cố vấn" trẻ mặc đồng phục sau khi tìm hiểu xong thông tin chi tiết nói: "Gã không tìm chúng ta thì chúng ta có thể tìm gã. Nói

chính xác hơn, là cháu có thể tìm thấy gã.”

Cục trưởng kinh ngạc: “Cậu tìm gã bằng cách nào?”

Cậu nhóc Giải Lâm nhìn hồ sơ vụ án trước mặt, trên hồ sơ đã che hết tất cả danh tính thật của người bị hại, nhưng vẫn ghi chép chi tiết đặc trưng và tình huống bị bắt cóc của bọn họ. Hắn bình tĩnh nói: “Vì cháu phù hợp với yêu cầu của gã. Đặc điểm mà những người bị hại có cháu đều đáp ứng được. Vả lại cháu còn là em trai của người phụ trách vụ án này, Giải Phong.”

Giải Phong năm ấy ngồi đối diện ở chiếc bàn dài, mắng cậu: “Làm bậy!”

Vẻ phong lưu ở giữa chân mày của cậu nhóc Giải Lâm đã dần dần lộ ra. Hắn dựa ra sau, nhướng mày nói: “Em muốn thử. Em là cách duy nhất để tiếp cận gã ta.”

Giải Lâm khi đó xem vụ án này là một thử thách.

Một thử thách nguy hiểm khiến hắn cảm thấy tò mò.

Tổng cục chịu áp lực, cuối cùng thực hiện kế hoạch bí mật dùng trẻ vị thành niên làm mồi nhử.

Hôm sau, trên tuần báo tin tức của thành phố Hoa Nam đăng một bài phỏng vấn tên “Tìm hiểu thiếu niên Giải Lâm”.

Mà tất cả lại rất trùng hợp…

Tên kia vì “thiếu một đứa” nên phải bất chấp phiền phức và nguy hiểm tiếp tục ra ngoài tìm kiếm con mồi mới.

Một buổi sáng ầm ĩ, lúc đó tiệm báo bên đường vẫn còn rất náo nhiệt. Trong thời đại internet vẫn chưa phát triển lắm, rất nhiều

người trước khi đi làm sẽ cầm theo đồ ăn sáng, ghé qua tiệm báo mua một quyển tạp chí thời trang hoặc là một xấp báo giấy tin tức.

Trước tiệm báo người đến người đi, ông chủ tiệm bận rộn thối tiền cho khách, không để ý trong đám đông có một đôi tay lấy đi một tờ báo. Sau đó tên kia không nhìn ông chủ, đặt tờ tiền kẹp giữa ngón tay lên trên sạp, cầm tờ báo đi mất.

Mấy ngày tiếp theo, Giải Lâm vẫn đi học, tan học, đến tổng cụ như ngày thường.

Mọi người đều được bố trí xung quanh Giải Lâm chờ hung thủ cắn câu.

Mỗi đêm lúc nhắm mắt lại, Giải Lâm không biết trong căn phòng tối đen như mực ấy có đang giấu người nào không, trong tủ quần áo có đôi mắt nào đang theo dõi hắn không. Buổi sáng ra ngoài, hắn cũng không biết lúc nào mình mới gặp bất trắc.

Con người ở trong tình huống thế này sẽ có vài vấn đề về cảm xúc, nhưng Giải Lâm lại không.

Cảnh sát nằm vùng bên cạnh hắn thấy hắn chẳng khác ngày thường, tiếp tục cười đùa với bạn bè, ra vô phòng giáo viên. Các mối quan hệ xã hội của hắn rất tốt, xung quanh luôn có một nhóm bạn học vây quanh. Nhưng nhìn kỹ thì giữa hắn với những người này cũng không thân thiết đến vậy.

Nghe đến đây, Trì Thanh hỏi: "Vì sao hành động thất bại?"

Nếu như hành động thành công thì Giải Lâm sẽ không bị bắt thật, hành vi ác độc của hung thủ cũng sẽ không tiếp tục được.

Cho nên… hành động năm ấy nhất định đã thất bại.

Ánh mắt của Giải Lâm xuyên qua màn đêm dày đặc, trước mắt nhớ

lại từng chiếc xe cảnh sát, tiếng còi cảnh sát kêu không ngừng, cổng trường trung học nào đó bị cảnh sát phong tỏa, có giáo viên vội vàng nói: "Em ấy là học sinh lớp 10 của trường tôi, là một đứa trẻ rất ngoan. Em ấy đã mất tích 12 tiếng đồng hồ rồi."

Vị giáo viên ấy nói chuyện gần như sắp khóc đến nơi: "Xin các anh cứu em ấy. Nhất định em ấy đã xảy ra chuyện rồi. Có phải em ấy bị bắt cóc không rồi không?"

"Hung thủ mãi chưa sa lưới, hắn ta còn đang bắt những đứa trẻ khác… Chắc hắn đã gặp chuyện rồi."

"Khi ấy mọi người đều nghĩ rằng hung thủ đổi mục tiêu." Giải Lâm nói, "Đến khi sự chú ý của phía cảnh sát chuyển sang một đứa trẻ khác thì hắn xuất hiện."

Bình thường trong nhà Giải Lâm không có ai, cha mẹ hắn kinh doanh ở bên ngoài, bảo mẫu dọn dẹp xong thì tự về, Giải Phong hằng ngày đều bận làm nhiệm vụ, càng không ở nhà. Hôm đó sau khi về nhà hắn đứng ở nhà bếp uống nước, đối diện với kệ bếp. Thông qua bề mặt trơn bóng của máy hút mùi hắn nhìn thấy sau lưng mình không biết từ lúc nào xuất hiện một bóng đen.

Bóng đen đó vừa kỳ lạ vừa mơ hồ chiếu trên bề mặt máy.

Ngón tay Giải Lâm miết ly nước, không quay đầu lại, nói: "Ông đến rồi."

Trên người hắn vẫn mặc bộ đồng phục ở trường, không lộ ra chút hoảng loạn nào: "… Thì ra là giương đông kích tây."

Nhưng khi ấy hắn còn quá nhỏ tuổi, cho đến lúc đó hắn vẫn không cảm thấy có gì nguy hiểm, sự ngông cuồng thấm trong xương cốt và h@m muốn tiếp xúc với tội phạm gần bị điên lộ rõ ra ngoài.

Dù hắn bị bắt thật cũng tốt hơn là tên này mãi không xuất hiện.

Hắn bị bắt chưa chắc là kết thúc, hắn vẫn còn cơ hội thoát ra ngoài.

Khi đó, hắn hoàn toàn không biết rằng vụ án này cùng với mục đích mà tên kia bắt nhiều đứa trẻ đến vậy còn nguy hiểm hơn những gì mà hắn nghĩ.

Giải Lâm nói đến đây, Trì Thanh có chút ấn tượng rồi.

Lúc ấy anh rất quan tâm đ ến "căn phòng đơn" kia, trong một quy luật "phòng đôi" ngay ngắn chỉnh tề này, anh không tìm thấy manh mối gì, chỉ có "căn phòng đơn" ấy tràn ngập bất ngờ. Hằng ngày anh đều chú ý đến động tĩnh của căn phòng đơn đó.

Sau một tuần bị nhốt, anh hiếm khi nghe thấy tiếng bước chân trong hành lang tĩnh mịch giống như chết này.

Cổng lớn ra vào bị kéo ra kêu "lạch cạch".

Dù đã qua một tuần, Trì Thanh cũng vẫn đang tính thời gian, nên anh biết bây giờ có lẽ là hơn 12 giờ tối.

Quả nhiên, sau khi cửa bị mở ra, không có bất cứ một tia sáng nào chiếu vào từ cửa.

Hành lang dài giống như lúc thường, vẫn tối om.

Sau đó có người bước vào.

Không phải "tên kia".

Nói cách khác là không chỉ có tên kia.

Đi đằng trước tên kia còn có một người.

“Đi mau lên.” Giọng nói thô lỗ khàn khàn của tên kia hối thúc.

“Vội cái gì hả?” Trì Thanh nghe thấy có một giọng nói ung dung, đang trong thời kỳ đổi giọng trả lời gã, “Ông tìm nơi này cũng không dễ nhỉ, phải quan sát cho kỹ.”

Trì Thanh không nhìn thấy được tình hình bên ngoài, nhưng có thể tưởng tượng ra được có một người đang đi trên hành lang dài tối om, nghe giọng nói có lẽ tuổi của cậu ta cũng cỡ như mình, vẫn còn là một học sinh. Nhưng cậu ta lại giống như một khách du lịch, chậm rãi băng qua hành lang sâu hoắm khiến mọi người đều sợ hãi này.

Dù hai người chưa chạm mặt nhau, không biết đối phương.

Nhưng có lẽ đó mới là lần gặp gỡ đầu tiên của họ.

Chương 129: C129: Bạn bè

Dịch: LTLT

Chờ tiếng bước chân đó đi mất, cửa ra vào bị đóng lại kêu một tiếng ầm thật to. Bắt đầu từ lúc ấy, cánh cửa này chưa từng mở lại cho đến ngày Trì Thanh rời khỏi đây.

Giải Lâm: "Sau khi vào thì anh bị nhốt trong một căn phòng. Căn phòng đó chỉ có một đứa trẻ, cậu ta vừa nói mình ở trường nào thì anh đã biết tên cậu ta rồi. Trong hồ sơ vụ án có ghi chép về cậu ta. Anh hỏi cậu ta rất nhiều chuyện, nhưng tinh thần của cậu ta đã không còn bình thường nữa."

Người cùng phòng trước đây bị kéo ra ngoài, sau một đợt tiếng kêu thảm thiết thì không còn hơi thở. Dù là ai thì cũng không chịu đựng nổi.

Lúc đó Giải Lâm đã bấm lỗ tai, tuy không hay đeo bông tai nhưng hôm đi vào nơi này, tai phải của hắn đeo một bông tai màu đen… Chỉ có hắn với Giải Phong biết, thực ra bông tai kia là thiết bị định vị.

Kỳ thực, một học sinh mười mấy tuổi đeo bông tai không phải là chuyện thường gặp.

Tên kia cũng từng nghi ngờ: "Trên tai của mày là thứ gì?"

May là Giải Lâm có gương mặt kia.

Hắn đưa tay sờ tai mình: "Bạn gái tặng."

Hắn tùy tiện phát biểu như "trai tồi": "Người như tôi ở trong trường có rất nhiều nữ sinh theo đuổi, cũng từng hẹn hò không ít. Người hẹn hò lần này tôi cũng khá thích, quà cô ấy tặng tôi vẫn luôn mang theo trên mình… Nhưng mà tôi cũng không thể xác định mình sẽ thích cô ấy bao lâu, cần tháo ra à? Tuy có hơi tiếc nhưng cũng không sao, dù gì vẫn còn có cô gái tiếp theo."

"…"

Bông tai màu đen đeo trên người Giải Lâm cũng không kỳ lạ chút nào. Mặc dù hắn mặc một bộ đồng phục gọn gàng sạch sẽ, nhưng đứng ngay cổng sắt, một tay hắn đút vào trong túi quần, lưng dựa vào cửa, mặt mày lười nhác, trong ánh mắt đào hoa hơi xếch lên đều là sự ngả ngớn, trông có vẻ là như vậy thật.

Đây cũng là nguyên nhân Giải Lâm muốn vào.

Thiết bị định vị có lẽ không có tác dụng mấy khi ở đây, phía cảnh sát không điều tra ra được chút manh mối nào. Có thể nơi này có lắp thiết bị làm nhiễu tín hiệu nào đó, nhưng chỉ cần hắn nghĩ cách đưa thiết bị định vị này ra bên ngoài…

Giải Lâm biết kế hoạch này rất khó thực hiện.

Nên hắn cần một "đồng minh".

Chỉ dựa vào một mình hắn thì không làm nổi việc này.

Người đầu tiên hắn tìm là đứa trẻ ở cùng phòng với hắn, nhưng hắn còn chưa thể nói hết câu: "Tôi có một kế hoạch, cậu…"

Câu nói của Giải Lâm bị đứa trẻ cùng phòng ngắt lời, đứa trẻ đó rúc vào trong góc, trong căn phòng đã có mùi lạ.

Mắt cậu ta giống như ngọn đèn led màu đen, đôi mắt đó nhìn chằm

chằm vào bức tường sau lưng Giải Lâm, không nháy mắt nói: "Cậu là ma."

Giải Lâm: "Ma gì?"

"…"

"Cậu đang nói chuyện với ai vậy?"

"Suỵt." Con ngươi của đứa trẻ đó nhìn láo liên xung quanh, "Hắn ta quay lại rồi."

Đứa trẻ đó thỉnh thoảng lại phát bệnh, ngón tay vô thức cào lên mặt tường màu xám bên cạnh, móng tay đã bị cào sắp tróc da thịt rồi. Trên bức tường màu xám lưu lại từng vết máu đỏ, bụi tường rơi xuống lả tả. Cậu ta vừa cào vừa nói: "Tôi lại nhìn thấy hắn ta rồi, hắn ta quay lại, có phải muốn đưa tôi đi cùng không?"

Ngón tay của đứa trẻ đó bỗng nhiên dùng sức, móng tay cào lên mặt tường phát ra một tiếng chói tai.

Vẻ mặt cậu ta trở nên dữ tợn: "Không! Tôi phải sống sót, tôi nhất định phải sống sót. Tôi không muốn chết."

Mẹ nó là một tên điên.

Tinh thần không bình thường lắm.

Giải Lâm nhíu mày cậu ta, đằng sau là cánh cửa sắt bị khóa, cả căn phòng tối tàn hết sức, trong phòng còn có một kẻ thần kinh. Hắn thở dài nói thầm trong bụng, thực hiện được kế hoạch này e rằng còn khó khăn hơn hắn nghĩ rất nhiều.

Mấy ngày sau, hắn thử thông qua cách gõ tường để liên lạc được với người ở mấy căn phòng xung quanh, nhưng giống hệt nhau, đều

không có tin tức.

Không ai còn lòng dạ quan tâm đ ến tiếng gõ tường nữa.

May mà mỗi tuần, các phòng đều dựa theo quy luật tàn khốc nào đó tiến hành gộp lại rồi thay đổi.

Thế nên mỗi khi qua một tuần, Giải Lâm đều sẽ thử lại một lần.

"Còn nói mấy người bị bắt cóc đều có IQ cao, anh chưa gặp được ai thông minh cả." Giải Lâm nói, "Vào lúc anh định từ bỏ thì gặp được một đứa trẻ."

Hắn gõ mã morse lên tường, gần như chưa từng có ai trả lời hắn.

Vào lúc Giải Lâm định cầu người chi bằng cầu mình thì một đêm khuya trong căn phòng mới, hắn nghe thấy có người gõ vào tường.

Hắn không vội gõ mục đích ngay từ đầu, mà gõ một câu chào hỏi: Chào, bạn ổn không? (*bản gốc có mỗi 你好 nghĩa là xin chào thôi, nhưng vì không hợp với phần sau nên mình thêm câu có ổn không.)

Bên kia đáp: Không ổn.

Giải Lâm: Vì sao không ổn?

Bên kia: Vì cậu ồn quá.

Giao lưu giữa hai người trong đêm đầu tiên chỉ có bốn câu như thế, cộng lại chưa quá mười lăm từ.

Nghe đến đây, vẻ mặt Trì Thanh dần trở nên khác lạ.

Giải Lâm phát hiện Trì Thanh thế mà bắt đầu để ý xưng hô "đứa trẻ" này: "Anh kêu ai đứa trẻ?"

“?”

Giải Lâm suy nghĩ một hồi, nghĩ rằng Trì Thanh đang ghen thế là dừng lại dỗ anh: “Là anh dùng từ không thích hợp. Trên đời này anh chỉ biết một đứa trẻ là em thôi, mấy đứa trẻ khác anh không nhớ. Đừng giận, anh đổi từ khác, nhóc con có được không?”

Nhưng hai từ “nhóc con” không biết thế nào mà còn bị phản ứng dữ hơn “đứa trẻ” lúc nãy, Trì Thanh nói: “Lúc đó anh cũng chẳng lớn hơn bao nhiêu, cậu ta mà nhỏ hả? Tại sao gọi là nhóc con?”

“…?”

Lúc này Giải Lâm thật sự không hiểu vì sao Trì Thanh lại phản ứng dữ dội như vậy.

Một phút sau, trong đầu hắn xuất hiện một suy đoán: “Em…”

Hắn với Trì Thanh đều là một trong những người bị bắt.

Nếu như trong những đứa trẻ này, có đứa trẻ nào đó bình tĩnh gõ ra phát ngôn kiểu “cậu ồn quá” trong trường hợp như thế.

…

Ngoại trừ người bạn trai thân thương của hắn ra hình như cũng rất khó tìm được người thứ hai.

Trì Thanh mặt không cảm xúc, tiếp lời Giải Lâm: “Thì ra người rất phiền lúc đó chính là anh.”

Thời gian bị kéo về lại đêm hôm ấy.

Tuy Trì Thanh nghĩ tiếng động ở bên kia rất phiền, nhưng sau khi tiếng gõ tường ngừng lại, hai người đều không ngủ.

Trong hoàn cảnh này, trong "quy tắc trò chơi" thế này, không ai dám ngủ cả. Tinh thần của tất cả mọi người đều căng cứng. Trì Thanh nhìn đứa trẻ cùng phòng bị tên kia dùng dây xích trói lại ở trong góc. Tâm trạng lại vì đoạn đối thoại vô nghĩa vừa rồi hiếm khi thả lỏng.

Sau một khoảng thời gian rất lâu, bên kia lại gõ một câu: Vậy ngày mai tìm cậu nữa được không?

Trì Thanh nhìn bức tường xám trắng, một lát sau, ngón tay cong lại gõ lên bức tường một tiếng coi như trả lời.

Giải Lâm có hơi ngơ ngác: "… Người đó là em thật à?"

Trì Thanh cũng rất cạn lời: "… Là em."

"…"

Trong bóng tối, hai người ôm nhau, im lặng rất lâu.

Bàn tay Giải Lâm vốn đặt trên đỉnh đầu Trì Thanh chậm rãi di chuyển xuống, ngón tay không nghiêm túc chọt vào bên gáy Trì Thanh: "Vậy là từ lúc đó chúng ta đã nói chuyện với nhau rồi."

Ai cũng không ngờ rằng mười năm trước, bọn họ đã từng gần nhau như thế.

—

Hôm sau.

Quý Minh Nhuệ lái xe, thuần thục điều khiển vô lăng rẽ vào chỗ đậu xe gần nhà thờ.

Hắn bước xuống xe, đóng cửa lại, băng qua dãy cây xanh, liếc nhìn cái ghế dài bên đường.

Trên chiếc ghế dài ở bên ngoài nhà thờ trống không.

Đống đổ nát vẫn là đống đổ nát đó, không khác gì với buổi sáng hôm qua.

Nhưng cánh cửa vốn đóng chặt của nhà thờ lại không biết bị mở ra một khe hở từ lúc nào, nếu không nhìn kỹ thì sẽ không nhìn ra khe hở đó. Mãi đến sáng sớm ngày hôm sau, trời còn chưa sáng Quý Minh Nhuệ đã quay lại hiện trường, muốn xem thử có nội dung nào bị bỏ sót hay không. Vì để không phá hỏng hiện trường, anh ta đeo găng tay vào, bàn tay đặt trên tay nắm màu đồng của nhà thờ, còn chưa đẩy ra thì đã thấy kỳ lạ.

"Chuyện gì thế này?" Quý Minh Nhuệ cúi đầu nhìn tay nắm cửa, "Hôm qua lúc đi rõ ràng đã đóng cửa rồi mà."

Chẳng lẽ ngoài mình ra còn có cảnh sát khác đến điều tra sớm như vậy sao?

Hôm qua Tô Hiểu Lan có nói, có thể sáng nay cô ấy đến đây.

Thế là Quý Minh Nhuệ vẫn đẩy cửa ra, tiếng "cảnh sát Tô" trong miệng mới nói ra một từ "Tô", thì mấy từ phía sau đã tự động biến mấy. Anh ta trợn to mắt, nói ra một câu: "… Cái quái gì đây?"

—

"Đừng qua đó, nhà thờ phía trước có người chết…"

"Đúng là xúi quẩy mà, vừa mới bị cháy, giờ lại có án mạng. Có phải nhà thờ này không may mắn lắm không?"

Sáng sớm, bên ngoài nhà thờ vốn vắng vẻ lại tụ tập một đống

người.

Bọn họ tập trung lại xì xào bàn tán.

Có tín đồ cầm lấy mặt dây chuyền thánh giá trước ngực, nhỏ giọng cầu nguyện: "Chúa ơi."

"Tránh ra, tránh ra nào."

Đám đông bị cảnh sát giải tán, mọi người bị chia thành hai hàng trái phải. Một đoàn người từ tổng cục chạy đến bước vào nhà thờ từ chỗ trống chính giữa.

Giải Lâm và Trì Thanh ở cuối đội ngũ.

Không ai ngờ rằng chỉ qua một đêm, trên bức tường viết tên mấy hung thủ trong nhà thờ lại treo một thi thể.

Kẻ thủ ác dùng hai chiếc cọc gỗ rơi từ đỉnh nhà thờ xuống làm thành thánh giá, lấy dây thép buộc cố định, sau khi sợi thép cố định cọc gỗ lại quấn lên trên trần nhà thờ. Cọc gỗ bị cháy đen, giống như hai giá sắt đen kịt.

Chính giữa thánh giá có trói một người.

Cổ người đó không được cố định lại, tư thế rũ xuống trông kỳ lạ, giống như bị gãy xương. Cằm gần như vùi vào trong ngực, giày bị rớt một chiếc, hai chân buông thõng thẳng tắp trên không.

Trên cơ thể người này không có đặc điểm gì đặc biệt, mặc áo khoác jean bình thường, quần thể thao, có vẻ như ra ngoài chạy bộ vào buổi tối.

Dù thân phận của người chết bình thường, nhưng cảnh tượng trước mặt giống hệt bức tranh "chịu tội" được treo trên tường trước đó

khiến hô hấp mọi người đều ngừng lại.

Một hồi lâu, có người da đầu tê rần hỏi: "Rốt cuộc hắn ta muốn làm gì?"

Một kẻ xúi giục bi3n thái đang nghĩ gì, vấn đề này người bình thường không thể trả lời.

Tất cả mọi người đều biết, có lẽ câu hỏi này chỉ có một người có thể trả lời.

Những người có mặt tại hiện trường đều lẳng lặng chuyển ánh mắt về phía một trong hai người bước vào đây cuối cùng.

Giải Lâm nhìn hai cọc gỗ trước mặt, nói ra một suy đoán giống như đùa giỡn: "Có thể là cảm thấy cách chào hỏi trước đó chưa đủ long trọng."

"…?"

Long trọng.

Này là đang nói đùa à?

Giải Lâm nói tiếp: "Đương nhiên chỉ vì để long trọng thì không đến mức khiến hắn ta mạo hiểm, lại giết một người như thế. Cho nên nơi này nhất định có thông tin mà hắn ta muốn truyền đạt và thông tin này rất quan trọng."

Hắn nói xong lại nói với Trì Thanh đang đứng bên cạnh: "Em có mang găng tay không?"

Tay Trì Thanh không đeo găng, nhưng trong túi áo có chuẩn bị một đôi.

Giải Lâm: "Cho người yêu em mượn một chút."

Quý Minh Nhuệ nhìn Giải Lâm đút tay vào trong túi áo Trì Thanh một cách rất tự nhiên, sau đó lấy ra một đôi găng tay màu đen, chậm rãi đeo vào. Tiếp đó tay trái đặt lên cổ tay phải, kéo lấy mép găng tay điều chỉnh lại vị trí, vừa chỉnh vừa ra hiệu cho cảnh sát bên cạnh đưa thi thể từ trên cọc gỗ xuống.

Bàn tay đeo găng của Giải Lâm chưa tìm kiếm trên thi thể bao lâu thì sờ thấy một đồ vật nằm trong túi áo khoác jean trên người người chết. Vật đó cứng cứng, hình chữ nhật, có hơi dày.

Hắn duỗi tay vào thử, sờ đến mép của thứ đó, lấy ra ngoài vừa nhìn đã nhận ra là một cái băng cát sét.

—

Trong nhà thờ không có thiết bị có thể mở băng cát sét.

Băng cát sét này được coi thành vật chứng, mang về tổng cục. Trước tiên phải đem nó đi xác minh dấu vân tay, sau đó mới được đưa đến phòng họp.

Trên cái bàn trong phòng họp đã chuẩn bị một chiếc máy phát.

Cảnh sát đặt chiếc băng cát sét đó vào, sau đó nhấn nút bắt đầu. Cuộn băng chậm rãi quay, sau khi hết tiếng tạp âm nho nhỏ thì một bài hát thiếu nhi từ từ phát ra. Cả phòng họp đều là tiếng hát ngây thơ trong trẻo của con nít:

"Đi tìm, đi tìm, đi tìm bạn. Tìm thấy một người bạn thân. Đi tìm, đi tìm, đi tìm bạn. Ai là bạn thân của mình?"

Chương 130: C130: Mười ba

Dịch: LTLT

"… Đi tìm, đi tìm, đi tìm bạn…"

Băng cát sét vẫn đang không ngừng lặp lại đoạn nhạc thiếu nhi này.

Bài hát nghe riết nên thuộc, nhà nhà đều biết lúc này nghe lại khiến mọi người thấy sởn hết cả gai ốc. Đã vậy chất lượng của băng cát sét còn không tốt, lúc phát được một nửa thỉnh thoảng còn bị kẹt, thế là nửa câu "đi tìm đi tìm" nghe cứ bị đứt quãng.

Sau khi bị kẹt rất kỳ lạ, băng cát sét chạy lại từ đầu, kêu "rè rè" vài tiếng mới hát tiếp.

"Tìm rè… tìm rè rè… Ai là bạn thân của mình?"

Gần như trong đầu của tất cả mọi người đều xuất hiện rất nhiều dấu chấm hỏi.

Nghĩa là cái tên Hi kia muốn chào hỏi với cái người mà gã muốn tìm, chứ không phải tùy ý viết như thế, cũng không phải muốn khoe khoang tội ác phóng hỏa của bản thân.

Gã đang tìm người.

Tìm bạn?

Ai là "bạn" của gã?

Gã… đang tìm ai?

Lúc này, cảnh sát phụ trách điều tra thân phận cầm theo hồ sơ, đẩy cửa bước vào: "Đã tìm được thông tin của người bị hại, nhà ở Tiêu Sơn, cách nhà thờ một khoảng, trong nhà có ba người, sáng nay bạn gái anh ta có đến báo cảnh sát nói tối qua chạy bộ gần nhà thờ nhưng hết một buổi tối vẫn chưa thấy về. Người bị hại họ Lý, làm kỹ sư IT, không theo đạo, cũng không có bất cứ dính líu nào với những người liên quan vụ án này."

"Có lẽ anh ta chỉ là đúng lúc đi ngang qua vào lúc đó, thế nên bị nhắm trúng."

Bị giết không có nguyên nhân, chỉ đơn giản là vì anh ta xui xẻo.

Vụ án nghiêm trọng không có chứng cứ, không nói đạo lý như này cũng không hiếm gặp.

Vụ án còn phải điều tra thêm một bước nữa, thời gian tam làm của hai vị cố vấn Trì Thanh và Giải Lâm sớm hơn mọi người. Giải Lâm lái xe đưa Trì Thanh về nhà cho mèo ăn, trong lúc đó Ngô Chí đã lâu không liên lạc gọi điện thoại đến: "Tiệc sinh nhật của sếp Ngô, có đến không?"

Giải Lâm: "Có mặt dày quá không, tự gọi mình là sếp Ngô."

Ngô Chí không để bụng: "Em không có thực quyền, nhưng chẳng lẽ không thể kiếm chút hư danh cho mình sao?"

Giải Lâm nhìn Trì Thanh đang cúi đầu dùng cồn sát trùng lau sạch sẽ điện thoại ở bên ghế phụ, nói: "Không đi đâu."

Ngô Chí: "Bận đến thế à?"

Tay Giải Lâm đặt trên vô lăng: "Bận thì không bận, chỉ là con người

anh đây, thấy sắc quên bạn.”

“…”

Cái câu thấy sắc quên bạn có thể nói ngang nhiên như vậy sao?

Đến khi Giải Lâm cúp điện thoại, Trì Thanh lau điện thoại xong mới quẹt màn hình điện thoại lướt mạng. Anh lơ đãng nhớ đến “Giải Lâm” mình từng gặp trước đây ở quán bar. Bộ dạng thường xuyên ra vào bar, lúc ngồi ở đó uống rượu, người của nửa cái quán bar đều đang nhìn hắn.

Trì Thanh thuận miệng hỏi: “Sao không đi?”

Giải Lâm nói ra một câu hoàn toàn không hợp với vẻ ngoài của hắn: “Nơi đó có gì đáng để đi đâu, còn không bằng ở nhà với em.”

Hắn nói tiếp: “Đương nhiên cũng không nhất định phải ở nhà, ở những chỗ khác cũng được, điều kiện tiên quyết là em phải có ở đó.”

Trên đường về, hai người đúng lúc đi ngang qua chỗ trước đây đối đầu với chiếc xe khác lúc điều tra cái USB, một bên đường là hồ nước, bên còn lại là một ngã ba. Trì Thanh chỉ nhìn lướt qua đã có thể nhớ lại chuyện xảy ra ngày hôm ấy.

Giải Lâm: “Đang nghĩ gì thế?”

Trì Thanh dời tầm mắt: “Đang nhớ lại cái lúc em ngồi ở ghế phụ, thế mà không giết anh trong bụng một lần.”

Lúc đó Trì Thanh nói không bị hành động của Giải Lâm dọa sợ là giả, nhưng từ sau khi biết Giải Lâm chủ động tiến vào vụ án cũ mười năm trước thì anh bỗng nhiên cảm thấy người bạn trai bị điên họ Giải dù có làm ra chuyện gì cũng không bất ngờ.

Bởi vì sự cố đụng xe khi ấy xảy ra bất ngờ, thân xe quẹt lên hành lang bảo hộ ven đường, Trì Thanh nhìn ra ngoài cửa xe thì thấy có một vết lõm be bé không rõ lắm trên hành lang. Có lẽ mức độ hư hại không nghiêm trọng mấy nên hàng rào bảo vệ không được sửa lại và thay mới.

Sau khi mặt trời lặn xuống núi, thời tiết cũng chuyển sang âm u.

Mặt hồ trở thành một màu xám mờ mịt.

Vết lõm kia đã gợi ý cho Trì Thanh, anh bỗng nhiên nhìn vết lõm kia nói: "Nếu như gã thật sự tham gia vào những vụ án kia, thì không thể chắc chắn không để lại bất cứ dấu vết nào."

Giải Lâm: "Hả?"

Mây đen buông xuống, giống như muốn đ è xuống vậy.

Thế "vết lõm" mà tên đó để lại… đang ở đâu?

Đậu xe ở dưới tầng hầm tiểu khu xong, hai người chuẩn bị đi thang máy đi lên. Sau lưng hai người có một cặp vợ chồng cũng muốn đi lên nhưng lại tránh thang máy, đi bằng lối thoát hiểm. Hai người mở cánh cửa lối thoát hiểm, người đàn ông cầm lấy túi trái cây từ tay người phụ nữ, chuẩn bị leo cầu thang.

Mà lúc này thang máy đã đến.

Giải Lâm nhấn nút mở cửa ở cạnh thang máy, đề phòng thang máy tự động đóng cửa, hắn nói với hai người một cách rất khách sáo: "Thang máy đến rồi, hai người không đi sao?"

Cặp vợ chồng đó liên tục xua tay: "Ôi chao, ai dám đi thang máy này nữa chứ?"

Hiển nhiên bọn họ không biết Giải Lâm và Trì Thanh, nghĩ rằng bọn

họ là người mới chuyển đến đây thế là nhỏ giọng nói: "Từng có người chết trong thang máy này. Thang máy bị hư, lên đến tầng cao nhất bị ép đến chết."

Người đàn ông càng nói giọng càng trầm, giống như sợ quấy nhiễu đến thứ gì đó vậy: "Nghe nói lúc người đó chết, trong thang máy còn có hai người nữa. Hai người đó hình như bị điên, còn cầm dù. Cậu nghĩ cảnh tượng đó thử đi, đáng sợ đến cỡ nào, xúi quẩy đến cỡ nào chứ."

Tên điên Giải Lâm bị điểm danh: "…"

Tên điên Trì Thanh: "…"

"Rất nhiều người ở tòa chúng ta không dám đi thang máy này nữa. Hai người có muốn cùng leo cầu thang không?" Người đàn ông nhiệt tình mời gọi, "Leo cầu thang tốt cho sức khỏe, tiết kiệm bảo vệ môi trường, lại còn rất an toàn, không cần lo lắng sự cố thang máy, một công nhiều việc. Hai cậu còn trẻ nên leo cầu thang nhiều hơn."

Dù Giải Lâm có biết nói khéo đi chăng nữa lúc này cũng khó tìm được lời nào thích hợp để trả lời lời mời của người đàn ông: "Chúng tôi…"

Trì Thanh cũng không biết nên trưng ra vẻ mặt gì, anh tiếp lời: "Không cần đâu, chúng tôi theo thuyết vô thần."

"Nếu nói từng có người chết hay không thì những chỗ anh từng đi qua hôm nay chắc cũng chẳng có mấy chỗ sạch sẽ." Trì Thanh nói tiếp, con ngươi vừa trầm vừa tối liếc mắt nhìn lối vào cầu thang thoát hiểm tĩnh mịch, "Cũng không ít vụ giết người ở lối thoát hiểm, rất nhiều người báo thù đều chọn mai phục ở cầu thang thoát hiểm."

"…"

Cầu thang thoát hiểm được gắn đèn cảm ứng màu đỏ, vì trên tầng không có ai di chuyển nên trong tối đen như mực.

Cặp vợ chồng đó nghe thế ngẩng đầu lên nhìn, bị nói đến nỗi hoảng sợ trong lòng.

Sau khi hai người vào thang máy mới nhận ra vụ thang máy lúc đó đã gây ra phản ánh của quần chúng như thế nào.

Thực ra thang máy đã được tu sửa lau dọn, bề mặt sáng bóng, sạch đến mức có thể soi gương được, bóng của Giải Lâm và Trì Thanh kề sát nhau. Nếu không nói thì hoàn toàn không nhìn ra được bên trong từng xảy ra án mạng đầy máu.

Giải Lâm: "Ban nãy em dọa bọn họ sợ rồi."

Trì Thanh: "Kể lại chuyện cũ mà thôi."

Là một trong ít người dám đi thang máy, hai người bình tĩnh, tự nhiên như thường thảo luận bữa tối ăn gì trong thang máy: "Đừng ăn bít tết nữa, lát anh nấu mấy món gia đình nhé. Em có kiêng ăn cái gì không?"

Cả đường đi, Trì Thanh đang thất thần. Hai tay anh đút vào túi quần, luôn cảm thấy dường như có chỗ bỏ sót liên quan đến những vụ án này.

Là gì đây?

Anh không nghe rõ Giải Lâm đang nói gì, lơ đễnh trả lời một cách qua loa: "Ừ."

Giải Lâm: "Em ừ cái gì, đang hỏi em đó."

Trì Thanh tiếp tục trả lời cho có: "Gì cũng được."

"…"

"Anh quyết định là được."

Giải Lâm thấy buồn cười. Bàn tay chuẩn bị bấm số tầng dừng lại, ngón tay ngừng ở không trung, sau đó thong thả nói: "Thế này đi, lát về nhà ăn em trước."

Trì Thanh "ừ" một tiếng.

"Ừ" xong mới thấy sai sai: "…?"

"Em thấy hay là anh chết đói luôn đi."

Giải Lâm hơi nhướng mày, ấn nút số tầng.

Vào khoảnh khắc hắn ấn nút, Trì Thanh bỗng nhiên nói: "Khoan đã."

"Sao thế?"

Trì Thanh chậm rãi nói: "… Có thể em biết chỗ nào kỳ lạ rồi."

Anh quay ngược thời gian lưu lại trong đầu về hôm xảy ra vụ việc ở thang máy.

Hôm đó, khi anh và Giải Lâm giữ chân tên sát thủ đó, có một chi tiết rất quan trọng, nhưng khi ấy không có ai để ý, bận đấu với tên kia, giữa lúc sống còn không chú ý đến nhiều chi tiết như thế.

"Anh có còn nhớ khi ấy chúng ta sắp bắt được hắn ta không?" Trì Thanh nhớ lại cảnh tượng xảy ra hôm đó, bao gồm việc thanh máy bỗng nhiên vọt lên trên, "Hôm đó, vào khoảng thời gian ấy, có người đã nhấn nút tầng 13, thật sự là trùng hợp sao?"

Đúng là trùng hợp.

Vào lúc bọn họ sắp bắt được tên kia, thang máy vọt thẳng lên trên.

Kẻ duy nhất tham gia vụ án có thể giúp bọn họ phá án bị nghiền thành thịt nát trước mặt bọn họ.

Thời điểm đó cũng không phải lúc tập trung nhiều người, không phải cuối tuần, thậm chí rất nhiều người còn không tan làm. Cũng chính vì những điều kiện tiên quyết này mà tên hung thủ kia mới ra tay với thang máy.

Người ấn nút ở tầng 13, thật sự là người dân bình thường, đúng lúc ấn nút thang máy vào giờ không có ai đi lại sao?

Nói thật, xác suất bất ngờ này không cao.

Trì Thanh nói như thế, Giải Lâm cũng thấy kỳ lạ.

Kẻ che mặt chết đi, manh mối bị đứt hết.

Cái chết của hắn ta là chi tiết cực kỳ quan tr ọng lúc đó.

Mà con số 13 này…

Giải Lâm nhấn nút tầng xong, tay còn chưa rút về, ngón tay chậm rãi di chuyển lên trên, cuối cùng khẽ đặt lên con số "13": "Con số này rất đặc biệt đối với bọn họ. Bọn họ sợ 13, cho rằng con số này mang đến xui xẻo, nhưng "cha" sẽ sợ sao?"

Giải Lâm phát hiện mình rất hiểu "gã", không cần nghĩ nhiều như thế: "Tính cách gã như thế, gã cho rằng mình là thượng đế, có thể sinh sát mọi thứ, không thể nào sợ 13 được, cũng sẽ không sợ xui xẻo. Ngược lại, có thể 13 còn là số may mắn của gã."

Trì Thanh cũng nghĩ như thế: "Dù sao tên này không bình thường, cũng là một kẻ điên."

Giải Lâm liếc nhìn anh, không tự mình biết mình, hỏi: "Kẻ điên thì kẻ điên, tại sao em lại thêm chữ "cũng"?"

Trì Thanh vươn bàn tay đang đeo găng màu đen ra, ngón tay đặt lên tay Giải Lâm, dùng sức đ è xuống, nút bấm đang màu xám bỗng sáng lên: "Câu hỏi đã biết đáp án thì đừng hỏi."

Nút bấm "13" chuyển sang màu đỏ tươi, thang máy vọt lên trên giống như hôm đó.

—

"Đinh".

Mấy giây sau, cửa thang máy mở ra.

Tầng 13 có hai hộ, một hộ lúc Giải Lâm mới chuyển đến đã từng gặp, là một gia đình ba người, hộ còn lại mấy năm trước từng bỏ trống, có không ít khách thuê chuyển đến chuyển đi. Thế nên nếu như tầng 13 có kẻ tình nghi thì rất dễ xác nhận kẻ kia ở căn hộ nào.

Loại chuyện chào hỏi với "hàng xóm" tầng trên rõ ràng là Trì Thanh không quen làm. Anh đứng ở cửa vẫn trông giống đến đòi nợ hơn bèn tự giác đứng qua một bên.

Anh nhìn xung quanh, phát hiện hành lang rất sạch sẽ, ở cửa ra vào có đặt một kệ giày đơn giản để tiện ra vào không giống những căn hộ khác, việc này lại trái ngược hoàn toàn với căn hộ ở đầu kia hành lang, không những không có kệ giày mà ngay cả thảm đỏ "ra vào bình an" quốc dân cũng chẳng thèm trải.

Quá sạch sẽ rồi, sạch đến mức không giống có người đang sống ở đây.

Ngay cả người mắc chứng ưa sạch sẽ như Trì Thanh còn quen đặt một cây dù, một bình xịt khử trùng cùng với một túi khăn giấy ngay cửa.

Giải Lâm tiến lên nhấn chuông cửa.

Bọn họ chỉ là đến xác nhận, lúc đối phương mở cửa bọn họ sẽ tìm đại lý do nào đấy.

Giải Lâm: "Nói hết nước tương rồi nhé?"

Trì Thanh: "Hết nước tương không biết tự mua sao?"

Giải Lâm: "Cũng đúng, tình huống này không khẩn cấp. Thế này đi, nói mèo trong nhà sinh con, hỏi bọn họ có muốn nuôi không?"

Trì Thanh: "…"

Nhưng mấy lý do vụng về này có chuẩn bị xong cũng không dùng đến, bởi vì nhấn chuông mấy lần cũng chẳng thấy ai ra mở cửa. Lúc Giải Lâm chuẩn bị nhấn lần nữa thì đúng lúc nhà đối diện ra ngoài đổ rác, đối diện nói: "Hai người có việc gì sao? Chủ căn nhà đó đã chuyển đi mấy ngày trước rồi."

"Chuyển đi rồi à? Chuyển đi đâu thế?"

"Chuyển đi đâu tôi cũng không rõ. Chúng tôi gặp nhau không nhiều, rất hiếm khi nhìn thấy anh ta."

"Chủ nhà này bắt đầu thuê từ khi nào vậy?"

Đối diện nghĩ một chút: "Chắc cũng… nửa năm rồi."

"Có nhớ anh ta trông như thế nào không?"

"Nói đến tướng mạo thì chuyện này kỳ lạ lắm. Anh ta đội mũ còn

đeo khẩu trang. Tôi chưa từng nhìn thấy mặt mũi của anh ta, dáng người lại khá cao.”

Nói đến đây, Giải Lâm và Trì Thanh đồng thời nói một câu trong bụng: Chính là gã rồi.

Hôm xảy ra sự việc, tầng 13.

“Gã” thấy thang máy lên chậm, không ngừng nhấn nút “hối thúc”.

Người sống ở đối diện nghe thấy động tĩnh, mở cửa hỏi: “Thang máy bị hư rồi sao?”

Người kia đang đội mũ với đeo khẩu trang cần dùng thang máy gấp, lưng hơi gầy. Ngón tay gã nhấn vào nút thang máy, giọng khàn khàn. Không ai nhìn thấy cái miệng đằng sau khẩu trang thế mà đang mở ra, gã nói: “Hình như vậy, nhấn nửa ngày không thấy phản ứng.”

Chương 131: C131: Giật mình tỉnh giấc

Dịch: LTLT

Trì Thanh đứng ở hành lang dài, sau lưng chính là thang máy từng xảy ra sự cố, trước mặt là bảng số nhà 1301.

Mắt cáo trên cửa yên lặng hướng về phía hành lang.

Mắt cáo đen kịt giống như một đôi mắt lạnh như băng đang nhìn bọn họ.

Người hàng xóm đối diện sau khi nói hết tin tức mình biết lại thắc mắc nhìn Trì Thanh và Giải Lâm: "Hai người các cậu… biết anh ta sao? Tìm anh ta có việc gì à?"

Mèo sắp sinh con.

Lý do này hiển nhiên không dùng được.

Giữa lúc yên lặng, điện thoại trong túi Trì Thanh rung lên. Anh tháo một bên găng tay ra, trên màn hình hiển thị ba chữ "Quý Minh Nhuệ".

Lúc Trì Thanh vừa nghe máy, cái tiếng ồn ào của Quý Minh Nhuệ đã bắt đầu nói không ngừng, thổ lộ phiền não của mình cho anh nghe: "Tôi không ngủ được. Anh em, trong đầu đều là vụ án. Bây giờ ông rảnh không? Tôi tìm ông nói chuyện, hoặc là tối nay chúng ta ra ngoài ăn một bữa, hai mình cũng lâu rồi không đi chơi với nhau."

Trì Thanh xem đồng hồ: "Đầu tiên, chúng ta mới tạm biệt chưa đến ba tiếng đồng hồ. Thứ hai, bên tôi có việc, ông dẫn vài người đến đây một chuyến đi."

"?"

Quý Minh Nhuệ không hiểu gì hết: "Việc gì?"

Dù Quý Minh Nhuệ nói mình là cảnh sát, tỉ lệ tiếp xúc với mấy chuyện bất trắc cao hơn người bình thường rất nhiều, nhưng vẫn thua xa hai vị treo danh cố vấn này. Bọn họ mới tách khỏi chưa đến ba tiếng đồng hồ, hai vị thần xui xẻo này lại gặp án mạng gì trong khoảng thời gian ba tiếng ngắn ngủi này vậy?

Tai nạn xe?

Nhảy lầu?

Hay là đúng lúc gặp bi3n thái hành hung?

…

Quý Mình Nhuệ nghĩ thầm những giả thiết này đều có khả năng xảy ra.

Nhưng có thế nào anh ta cũng không ngờ "việc" của Trì Thanh hoàn toàn vượt qua phạm vi tưởng tượng của anh ta.

Bởi vì Trì Thanh lạnh lùng nói: "Có lẽ chúng tôi đã tìm ra nhà tên kia rồi."

Quý Minh Nhuệ bị gõ một phát lên đầu, mắt trợn tròn nói: "Nhà ai?"

Trì Thanh: "Tên điên phóng hỏa đốt nhà thờ."

"..."

Vụ án chẳng có chút manh mối nào, lúc tan họp tất cả mọi người đều mặt ủ mày chau. Cuối cùng mới tan làm chưa bao lâu thì đã mò đến nhà hung thủ rồi?

Nếu như không phải Quý Minh Nhuệ sau khi về nhà bắt đầu mất ngủ thì anh ta gần như nghi ngờ bây giờ có phải mình đang nằm mơ không.

"Nhà gã ở đâu?"

"Chung tòa nhà với chúng tôi."

Lúc Trì Thanh nói ra câu này, bản thân anh cũng cảm thấy khó tin. Trong khoảng thời gian dài như thế này, bọn họ sống trong cùng một toàn nhà với kẻ xúi giục, dùng chung một thang máy, thậm chí có thể từng chạm mặt vào lúc không để ý nào đó.

—

"Căn hộ này tôi cho thuê khoảng một năm rồi. Người thuê là một người đàn ông lùn, làm nghề giao hàng. Vì công việc thay đổi nên mới đến thuê căn hộ này. Người đàn ông đeo mũ và khẩu trang mấy anh nói tôi không biết."

"Ai sống ở đây anh cũng không rõ hả?"

Chủ căn hộ là một người đàn ông trung niên. Ông ta cầm chìa khóa chạy ngay trong đêm qua đây, lúc nghe điện thoại của cảnh sát còn tưởng rằng căn hộ này xảy ra án mạng gì đó. Vừa mở cửa ông ta đã nhìn thử, không khác gì lúc ông ta cho thuê, lúc này mới thở phào: "Tôi có mấy căn hộ lận, bình thường còn phải làm việc, chỉ cần khách thuê nộp tiền đúng hạn, không có mâu thuẫn với hàng xóm là được. Ai lại mỗi ngày đều đến xem chứ?"

Quý Minh Nhuệ: "…" Đây là thế giới của người có tiền sao?

"Vậy mấy anh xem đi." Chủ căn hộ đưa chìa khóa cho bọn họ, "Đúng lúc mấy hôm nay tôi vẫn chưa tìm được khách thuê."

Trì Thanh đứng ở trong căn hộ này cảm thấy rất kỳ lạ.

Bởi vì cùng chung một tòa nhà nên bố cục của căn hộ này giống hệt căn hộ 01 của Giải Lâm.

Ngoại trừ phong cách nội thất khác biệt thì từ huyền quan đến phòng khách của căn hộ này đều giống y như đúc nhà Giải Lâm, có cảm giác "xâm phạm" khó nói.

Lúc trả lại, căn hộ đã được quét dọn rất gọn gàng, sáng sủa sạch sẽ, ngay cả bàn trà mà chủ căn hộ mua ở chợ đồ cũ cũng được lau sáng bóng, gần như không nhìn ra được dấu vết từng có người sinh sống.

Rèm cửa màu xám, sàn nhà cũng thế.

Giải Lâm cũng thấy bố cục căn hộ này quen đến mức không thể quen được nữa. Hắn vừa kiểm tra trong phòng khách có bỏ sót lại thứ gì không, vừa hỏi chủ thuê: "Mỗi tháng căn hộ này đóng tiền đều là tên của "người đàn ông lùn" mà anh nói sao?"

Đây cũng là chỗ mà chủ thuê khó hiểu: "Đúng thế, từ sau khi chúng tôi thêm tài khoản weliao, vẫn luôn là người đó chưa từng đổi. Trong căn hộ của tôi sao có người khác ở được chứ?"

"Có thể xem điện thoại của anh không?"

"À được."

Trong lịch sử trò chuyện của chủ thuê với khách thuê, quả thực hiển thị một năm trước hai người kết bạn với nhau, sau đó nội dung trò

chuyện của hai người cũng không nhiều, ngoại trừ mỗi quý đóng tiền ra hầu như không có nội dung trò chuyện khác.

Thỉnh thoảng khách thuê kia sẽ báo tình hình tu sửa đồ đạc trong nhà với chủ thuê, tán gẫu khác đều tập trung vào những kỳ nghỉ lễ, dịp lễ tết hai người còn sẽ chúc lẫn nhau.

Nhìn từ lịch sử trò chuyện, vị "khách thuê" này có vẻ không có bất cứ điểm kỳ lạ nào.

Bên trên khung trò chuyện để tên của khách thuê: Lý Nguyên.

"Tìm thông tin cá nhân của Lý Nguyên này." Lúc Giải Lâm trả điện thoại lại cho chủ thuê nói, "Đặc biệt là ghi chép người mất tích một năm gần đây."

Quý Minh Nhuệ sửng sốt: "Ý của anh là…"

Trì Thanh tiếp lời: "Ý là vị "khách thuê" này rất có thể đã bị giết rồi.". Truyện Hot

—

Sáng sớm hôm sau, một người phụ nữ ăn mặc giản dị dắt theo một đứa bé 6 tuổi bước vào tổng cục.

Người phụ nữ mặc ngược quần áo, tóc cũng không kịp chải chuốt. Hai tay bà thô ráp, phía dưới mặc một chiếc quần bông màu kem. Con ngươi màu nâu đục ngầu, bởi vì lao động quanh năm, trông bà không có tinh thần lắm.

"Lý Nguyên là chồng tôi. Ông ấy đã một năm rồi chưa về nhà. Nhưng cách một khoảng thời gian sẽ gửi tin nhắn báo bình an cho tôi. Ông ấy nói bên công ty rất bận, luôn tăng ca, năm nay sẽ vất vả hơn… Chờ công việc ổn định rồi sẽ sắp xếp chuyển trường cho con đến đây."

“Tôi biết tiểu khu này, tuy tiền thuê hơi mắc nhưng rất gần công ty của ông ấy, với lại ông ấy cũng định tìm người thuê chung… Tình hình cụ thể tôi không rõ, tôi cũng không tiện đến.”

“…”

Trong lịch sử trò chuyện của Lý Nguyên và vợ, những câu Lý Nguyên nói chỉ có vài chữ.

– Vừa bận xong.

– Ừ.

– Sắp tới phải công tác, không xem điện thoại được.

…

Mọi người nhìn lịch sử trò chuyện này, không có gì ngoài thấy lạnh sống lưng, đều có thể lập tức nhận ra là ai gửi những tin nhắn này… Là “cha xứ” nửa năm trước không biết đã dùng cách gì sống ở căn hộ 1301 “thay cho” Lý Nguyên.

Kiểu gia đình nam mạnh nữ yếu điển hình này, cộng thêm việc một mình người đàn ông cố gắng bên ngoài, giữa hai người vẫn luôn rất ít khi trò chuyện.

Cũng chính vì nguyên nhân này, nửa năm nay “cha xứ” chưa từng bị lộ tẩy.

Vẻ mặt người phụ nữ hoảng loạn, giác quan thứ sáu của phụ nữ khiến bà cảm thấy rất có thể chồng mình đã xảy ra chuyện: “Ông ấy sao rồi? Đã xảy ra chuyện gì rồi sao? Tôi có thể gặp ông ấy không? Bây… bây giờ ông ấy đang ở đâu?”

Mọi người cũng rất muốn biết đáp án của câu hỏi này.

Lý Nguyên thật sự đã đi đâu rồi?

Nói chính xác hơn thì câu hỏi này phải trở thành: Xác của Lý Nguyên đang ở đâu?

—

Sau một ngày điều tra, về cơ bản có thể loại trừ khả năng xác chết bị giấu ở gần tiểu khu.

Sắp đến tối, công việc điều tra trở nên khó khăn, vài nhóm vẫn đang tiếp tục làm việc, Giải Lâm và Trì Thanh về nhà cho mèo ăn trước. Gần đây bé Sao đã lớn hơn, không còn bám người giống như trước, nghe thấy tiếng mở cửa thì vô cùng rụt rè ngồi trên bàn trà, thản nhiên nhìn bọn họ, sau đó lại quay đầu đi.

Giải Lâm đặt đồ xuống, đi đến bên cạnh nó muốn sờ đầu nó: "Nhóc con này còn học ra vẻ nữa."

Con mèo kia "meo" một tiếng, trước khi móng vuốt của loài người sắp chạm vào nó thì nó nhảy xuống bàn, vẫn không muốn chào đón Giải Lâm lắm.

Mấy hôm nay quá bận rộn, xảy ra nhiều chuyện như thế, chờ Trì Thanh tắm rửa xong thì Giải Lâm đã nằm trên sô pha ngủ rồi.

Người đàn ông trước đây vừa xem tivi vừa chờ anh, giờ thì điều khiển tivi còn cầm trong tay, lòng bàn tay hướng ra ngoài, mu bàn tay che lên mắt, tướng ngủ trông giống như người mẫu đang tạo dáng vậy.

Chắc là ánh sáng tivi khiến hắn ngủ không thẳng giấc.

Trì Thanh đi đến, muốn rút điều khiển tivi ra khỏi tay hắn.

Nhưng tay Trì Thanh còn chưa đụng vào điều khiển đã chạm vào ngón tay của hắn trước. Anh bất ngờ nghe thấy một tiếng: […Anh.]

Từ này giống như tiếng thì thầm vô thức trong lúc ngủ mớ.

[Anh…]

[Không… Mau đi đi…]

Nghe có vẻ rất hỗn loạn.

Trì Thanh không biết hắn đang mơ thấy gì.

Nhưng rất rõ ràng, Giải Lâm lúc này đang bất an, hoảng loạn, sốt ruột.

Hắn vẫn có lòng phòng bị rất mạnh, ngủ nông, cảm nhận được điều khiển trong tay bị rút ra vài milimet. Đôi mắt vốn nhắm chặt nhanh chóng hé mở, thấy đối phương là Trì Thanh, lúc này mới yên tâm nhắm mắt lại.

Giải Lâm bóp bóp sống mũi hỏi: "Mấy giờ rồi?"

Trì Thanh: "Anh ngủ một tiếng rồi."

Giải Lâm "à" một tiếng.

Trì Thanh: "Mơ thấy ác mộng sao?"

Giải Lâm mở mắt, nhìn trần nhà nói: "Mơ thấy anh trai anh."

Có thể là gần đây tiếp xúc với quá nhiều vụ án, cũng có thể là trước đó đã trò chuyện với Trì Thanh, hoặc cũng có thể là gần đây có nhiều người quan tâm đ ến vụ án cũ mười năm trước, hắn mơ màng

thiếp đi, lại mơ thấy ngày hôm đó, mơ thấy Giải Phong.

Trì Thanh chưa từng nghe về chuyện anh trai Giải Lâm.

Nhưng anh luôn biết đối với Giải Lâm ý nghĩa của ngày xảy ra vụ án còn hơn thế nữa.

Nếu như chỉ có như vậy, Giải Lâm sẽ không đặt ngày tháng đó làm mật mã cửa nhà.

Giống như Trì Thanh không cài như thế vậy.

Trừ khi là điên rồi mới ngày ngày về nhà đều phải nhập dãy số đó, cưỡng ép nhớ lại ngày hôm ấy.

… Nhưng Giải Lâm vốn dĩ cũng không được xem là người bình thường.

Bản thân Trì Thanh cũng không bình thường lắm nghĩ như thế.

Trì Thanh bèn hỏi: "Giấc mơ có liên quan đến mật mã cửa sao?"

Lần này Giải Lâm im lặng càng lâu hơn, lâu đến mức Trì Thanh nghi ngờ có phải hắn lại ngủ rồi không, bấy giờ Giải Lâm mới chậm rãi nói: "Vụ án đó là anh trai anh phụ trách. Anh ấy tên Giải Phong."

Trước đây Trì Thanh đã biết tin này rồi. Lần trước Giải Lâm từng nói vì hắn là em trai của Giải Phong cho nên hắn đoán rằng hung thủ chắc chắn sẽ thấy hứng thú với hắn.

"Nhiệm vụ cứu viện cuối cùng đã kết thúc." Cuối cùng Giải Lâm nói, "Nhưng anh ấy không thể quay về."

Bốn từ "không thể quay về" có ý gì, không cần nói cũng hiểu.

Trì Thanh là nạn nhân sống sót, không trực tiếp tham gia điều tra vụ

án. Anh là người bị điều tra, bị thẩm vấn vì thế anh không biết rõ ai là "Giải Phong", cũng không biết những cảnh sát đội mũ chống đạn xông vào giải cứu hôm đó gồm những ai. Ấn tượng của anh về ngày cuối cùng chỉ còn lại hai từ: Hỗn loạn.

Hôm đó thật sự quá hỗn loạn.

Tiếng bước chân lộn xộn, tiếng súng, tiếng nổ, tiếng kêu gào.

…

Vô số âm thanh tập kích từ những nơi khác nhau.

Khi ấy, tay Trì Thanh bị trói ở sau người. Anh lấy hòn đá vụn mình mài rất lâu mới miễn cưỡng nhọn hoắc ra khỏi tay áo, dùng nó thử cắt đứt sợi dây thừng, lòng bàn tay chảy cả máu. Lúc dây thừng đứt được một nửa thì cửa sắt đóng chặt bị xông mạnh vào từ bên ngoài mở ra.

Trì Thanh vô thức trở tay, đổi phương hướng của hòn đá, đầu nhọn lao về phía cửa.

Ở trong bóng tối quá lâu, anh cảm thấy chói mắt vì tia sáng từ bên ngoài đột ngột chiếu vào. Trì Thanh nheo mắt, còn chưa nhìn rõ là ai chỉ nghe thấy một câu nói dịu dàng: "Đừng sợ."

Anh khi ấy vẫn chưa biết, giọng nói đó là của anh trai Giải Lâm.

Chương 132: C132: Điện thoại bàn

Dịch: LTLT

Trì Thanh không giỏi an ủi người khác.

Bình thường anh đã không biết nói chuyện, lúc này càng không biết phải nói gì.

Nếu như đổi lại là đám người Quý Minh Nhuệ, anh thậm chí còn không lo lắng lời nói lát nữa mình nói ra sẽ có vấn đề gì hay không. Nhưng người này là Giải Lâm, anh không thể không để ý. Anh hiếm khi luyện tập một lần trong đầu trước khi mở miệng.

Cảm thấy lời nói nói ra từ miệng mình không đúng lắm.

Hình như không được nói như vậy.

Thế là Trì Thanh quyết định im miệng. Anh đứng bên cạnh sô pha khom người xuống, tiếp tục rút điều khiển tivi mà Giải Lâm đang cầm trong tay ra, sau khi rút xong, anh nhấn nút tắt, tắt tivi.

Căn phòng mờ tối lại trở nên yên tĩnh.

Khoảng cách giữa hai người rất gần nhau, trong nháy mắt chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng của cả hai.

Giải Lâm còn đang chìm trong giấc mộng vừa rồi. Thực ra đây không phải lần đầu tiên hắn mơ thấy giấc mộng đó, chỉ là gần đây xảy ra quá nhiều việc, sau khi tỉnh lại, mí mắt phải của hắn bất giác giật

giật. Loại dự cảm "xui xẻo" này khiến hắn cảm thấy khá khó chịu.

Ngón tay Giải Lâm đè lên mí mắt, đang định tự bình tĩnh lại thì bỗng nhiên trên môi ấm ấm.

Cảm giác mềm mại ấm áp đột ngột áp sát.

Bàn tay đặt trên mí mắt của Giải Lâm khựng lại, còn chưa kịp di chuyển: "Em…"

Hắn chưa nói xong lại cảm nhận được môi Trì Thanh rời ra một tí. Đôi môi đỏ quá mức này hơi hé mở, nói ra ba từ: "Muốn hôn anh."

"…"

Trì Thanh không hiểu biểu cảm lúc nảy của Giải Lâm, anh chần chừ một giây: "Không được sao?"

Lúc này tay Giải Lâm dời đi, cổ tay hắn buông xuống khoác lên gối dựa ở bên cạnh, nhìn thẳng vào Trì Thanh. Bởi vì hắn đang nằm nên chiếc áo len nhạt màu càng rộng hơn. Hắn bày ra dáng vẻ mặc người chà đạp nói: "Cho đấy, hôn tiếp đi."

…

Loại chuyện này bị nói thẳng thừng ra thì hoàn toàn biến chất rồi.

Trì Thanh khó mà bất chấp tiến lại gần một lần nữa.

Giải Lâm nhìn ra anh đang dao động. Lúc Trì Thanh muốn lùi lại thì hắn lập tức kéo lấy cổ tay anh, thế là cả người anh bị hắn lôi về trước.

"Chẳng phải nói muốn hôn anh sao?" Giải Lâm nắm cằm Trì Thanh nói, "Chạy gì hả?"

"…"

"Như này coi như hôn xong rồi à?"

Vẻ mặt Trì Thanh lại là dù gì em cũng hôn anh rồi, mẹ nó anh buông tay ra.

Giải Lâm phì cười: "Bạo lên đi chứ."

Vừa nói xong câu này, bàn tay nắm lấy cằm Trì Thanh dùng sức, dắt anh hướng về phía Giải Lâm. Sau đó, hắn mang theo cảm giác áp bức, ép sát Trì Thanh. Giọng nói dần biến mất giữa lúc môi răng hòa vào nhau: "… Vừa rồi không tính."

Bóng đêm mờ tối, Bé Sao vốn đang nấp sau rèm cửa sổ đánh một giấc. Sau khi ngủ đủ rồi, nó duỗi mình, dùng móng vuốt nhỏ vén rèm cửa sổ rồi nhấc cái chân lười biếng bước ra. Nó đang đi thì bắt gặp cảnh tượng không nên nhìn.

Nó không nhìn thấy toàn cảnh, chỉ nghe thấy một câu nói mơ hồ không rõ ràng: "Chẳng phải… chỉ hôn thôi sao? Anh…"

Sau đó cái tên hốt phân họ Giải khá đáng ghét kia nói khẽ: "Xin lỗi, anh không kiềm chế được."

Thế giới loài người đúng là khiến mèo không thể hiểu nổi.

Bé Sao nhìn thoáng qua rồi xoay người đến ban công ăn đồ ăn.

Trì Thanh lại bị ép đi tắm lại lần nữa. Lúc nằm trên giường, anh đã mệt bở hơi tai, nhưng trước khi nhắm mắt, anh vẫn không quên chạm vào Giải Lâm bằng bàn tay dính hơi nước.

Anh muốn biết tâm trạng lúc này của Giải Lâm thế nào?

Có đỡ hơn chưa?

Còn bị quấy rầy bởi giấc mơ kia sao?

Giải Lâm sao lại không nhận ra được ý đồ của anh chứ. Hắn nhắm mắt, mặc cho anh thăm dò.

[…]

Bên tai Trì Thanh vẫn là tiếng đồng hồ tíc tắc tíc tắc chuyển động, không nghe được gì khác, cũng không có giọng nói biến dạng nào xuất hiện.

Trì Thanh bèn thả lỏng cơ thể, mơ mơ màng màng thiếp đi.

Nhưng khoảng mười mấy phút sau, Giải Lâm trông như "ngủ cùng lúc" với Trì Thanh lại mở mắt ra.

Hắn cố ý khống chế suy nghĩ của mình, không phải vì tránh né Trì Thanh mà chỉ đơn giản là muốn để Trì Thanh ngủ sớm hơn.

Giải Lâm mở mắt nằm trên giường một hồi, sau đó lặng lẽ không một tiếng động, khoác áo lên người đứng dậy.

Ở nhà Trì Thanh lâu như vậy, hắn cũng đã thích nghi với điều kiện không mở đèn trong nhà Trì Thanh. Hắn lần mò trong bóng tối, đi đến hành lang, lấy ra một chiếc chìa khóa trong rổ chìa khóa ở huyền quan… Đây là chìa khóa căn hộ 1301 mà buổi sáng chủ nhà để lại cho bọn họ.

—

Thang máy vào ban đêm không có ai giống như một con thú khổng lồ yên tĩnh, lặng lẽ không có bất cứ động tĩnh nào.

Đến khi một bàn tay nhấn nút thang máy.

Thang máy mới ầm ầm khởi động, nhanh chóng đi lên theo chiều thẳng đứng.

"Đinh".

Vài phút sau, một mình Giải Lâm đứng trước cửa căn hộ 1301.

Sau khi đưa hắn lên, cửa thang máy dần dần khép lại sau lưng hắn.

Hắn khoác một chiếc áo khoác mỏng màu đen đứng trong hành lang không một bóng người, đầu ngón tay hắn móc vào chiếc chìa khóa màu bạc.

Trước mặt hắn là một căn hộ có lẽ từng có người chết.

Một căn hộ mà "nghi phạm quan trọng" từng ở.

Chủ nhà 1302 kế bên không biết nghe thấy tin tức từ đâu, đã dọn khỏi tòa nhà này ngay trong đêm. Kệ giày vốn để đầy ắp ở trước cửa đã được dọn sạch. Nhưng chủ nhà này dọn đi không chỉ vì chuyện ở 1301, sự cố thang máy và khách thuê trước đây cũng góp không ít sức.

Người sống ở tầng 13 leo lên leo xuống cầu thang mỗi ngày rõ ràng không khả quan. Bọn họ chịu đựng thang máy từng có người chết, lại tiếp tục sống ở đây thêm một khoảng thời gian đã không dễ gì rồi, chưa kể đến trong tòa nhà này còn từng có bi3n thái giết người, chuyên môn "trộm" chìa khóa vào nhà người khác.

Giải Lâm liếc nhìn kệ giày màu đỏ trống rỗng kia, biểu cảm trên mặt không chút thay đổi.

Giống như không nghĩ rằng đêm hôm khuya khoắt một mình xuất

hiện ở đây là một chuyện nguy hiểm, thậm chí trông còn rất tùy ý, giống như "về" nhà mình vậy.

Giải Lâm không có lý do nhất định phải đến nơi này, chỉ đơn giản là không ngủ được, đúng lúc trước khi rời đi Quý Minh Nhuệ lại để chìa khóa lại cho bọn họ, thế nên Giải Lâm nổi ý muốn lên xem thử.

Hắn mơ hồ cảm thấy mình đã bỏ sót manh mối gì đó.

Giải Lâm đứng trước cửa, không e dè nhìn thẳng vào mắt cáo màu đen trên cửa. Chìa khóa trong tay xoay vòng.

Chìa khóa va chạm vào nhau vang lên tiếng leng ka leng keng.

Một người làm bất cứ chuyện gì thì mục đích làm việc của kẻ đó là quan trọng nhất.

Hung thủ cũng như thế.

Biết được mục đích thì có thể biết được rất nhiều.

…

Cho nên bỏ đi tất cả chi tiết vụ án, bỏ đi những thứ gọi là cảm giác trang trọng và người qua đường chết thảm, sau khi cẩn thận thăm dò thì mục đích thực sự của gã chỉ có một: "Cha xứ" vẫn luôn tìm người.

Nếu như gã đang tìm người, vậy thì tất cả thông tin của hắn lộ ra lúc này nhất định đều xoay quanh mục đích này mà tiến hành. Nói cách khác, gã phải tìm ra "người đó", cũng phải để "người đó" bị gã tìm thấy.

Giải Lâm nghĩ như thế, đoạn cầm chìa khóa mở cửa.

Khoảnh khắc cửa mở ra, ổ khóa phát ra tiếng "lạch cạch".

Nội thất trong nhà giống hệt như những gì hắn thấy lúc sáng. Nguồn điện không được mở, bên trong có vẻ còn tối hơn nhà người yêu hắn nữa.

Giải Lâm nhìn căn phòng tối đen, đứng ở cửa chậm rãi nhắm mắt lại. Sau đó hắn mở mắt, coi mình thành "cha xứ", tưởng tượng "cha xứ" đi vào trong nhà. Hắn đi qua phòng bếp, đi qua phòng khách, đi qua mọi ngóc ngách.

Vẫn không có gì cả.

Nhưng không thể không có gì cả.

Nếu một nước cờ đã được đi thì nhất định phải có lý do của nó.

"Cha xứ" là một kẻ giống trống khua chiêng, xem thường nhắc nhở mấy kẻ "tín đồ" gây tội kia, tùy ý phóng hỏa đốt nhà thờ, rõ ràng biết nguy hiểm nhưng vẫn quang minh chính đại treo người trong nhà thờ… Thậm chí còn sống ở nơi gần bọn họ nhất suốt nửa năm.

Vì thế, nếu như gã muốn truyền lại manh mối gì, có lẽ sẽ không chọn cố ý giấu kỹ.

Manh mối nhất định đang ở nơi rõ ràng nhất, nhưng hiển nhiên nơi này vẫn luôn bị bọn họ lơ là.

"Nơi rõ ràng nhất… nhưng lại dễ bị lơ là nhất…"

Giải Lâm đứng ở chính giữa phòng khách, bóng tối gần như bao quanh lấy hắn. Hắn bỗng nhiên nghĩ ra điều gì đó, chậm rãi xoay người, cuối cùng tầm mắt dừng lại trên bàn trà.

Tất cả đồ đạc đều đã được dọn sạch, nhưng những đồ dùng gia đình, đồ điện gia dụng ban đầu vẫn còn.

Trên bàn trà có một máy điện thoại bàn, sợi dây xoắn ốc dài lộn xộn rũ xuống một bên.

Nó được đặt ở chỗ rõ ràng nhất, nhưng ngoại trừ lấy dấu vân tay thì không còn ai để ý đến nó nữa.

Cũng quên mất một điều quan trọng nhất… đó chính là nó có thể dùng để truyền tin.

Giải Lâm đứng trước máy điện thoại bàn đó rất lâu, sau đó hắn duỗi tay cầm ống nghe lên… Cũng là người thuê ở tiểu khu này, không ai biết rõ hơn hắn máy điện thoại bàn này có chức năng ghi âm.

Hắn để ống nghe lại gần tai mình rồi nhấn nút phát ghi âm.

Sau tiếng "píp", ống nghe truyền đến một âm thanh.

Âm thanh trầm khàn đó nói: "Hi."

Giải Lâm nói thầm, hắn đoán đúng rồi, quả nhiên là điện thoại bàn.

Từ "Hi" này giống y hệt với từ "Hi" ở trên vách tường nhà thờ.

Ngày nay rất ít người dùng điện thoại bàn ghi âm, mọi người đều dựa vào điện thoại di động để liên lạc thế nên chi tiết này mới bị bỏ sót.

Nếu như đây không phải ghi âm, chắc Giải Lâm còn có thể cười đáp lại gã một tiếng "Hi".

Ghi âm vẫn đang phát tiếp.

Âm thanh đó tiếp tục nói: "Xin chào, có một bí mật muốn nói cho mày."

“Tuy đã trôi qua mười năm rồi.” Âm thanh đó bỗng nhiên bật cười khặc khặc. Âm sắc vốn đã kỳ lạ, sau khi cười như thế càng quỷ dị hơn, thật sự không giống âm thanh con người phát ra. Gã cười một hồi, đột ngột nói một câu khiến ngón tay Giải Lâm chợt siết chặt, “Nhưng mà… mày thật sự ngây thơ nghĩ rằng cái chết của anh trai mày là chuyện ngoài ý muốn sao?”

“Tít…”

Ghi âm kết thúc.

Tất cả âm thanh ngừng tại đây.

Chương 133: C133: Khác thường

Dịch: LTLT

Trì Thanh ngủ không sâu lắm.

Mấy cái như giấc mơ có lẽ cũng lây nhau được. Anh không nhớ rõ giọng nói của anh trai dịu dàng ngày hôm đó, bình thường cũng không nhớ đến chuyện có liên quan đến giọng nói ấy.

Dù sao thì hôm đó xảy ra nhiều chuyện như thế, ngoại trừ cảnh tượng đáng nhớ ra thì vài chi tiết vụn vặt đã không nhớ được nữa. Nhưng bất ngờ là cảnh trong mơ dường như liên quan đến tiềm thức của con người, một vài chi tiết bị "lãng quên" không ngờ lại trở nên rõ ràng trong mộng.

"Hai đứa đi vào bên trong." Giọng nói dịu dàng đó nói tiếp trong mớ hỗn loạn, "Em không sao chứ? Đừng sợ, đưa thứ trong tay cho anh có được không?"

Lúc đó Trì Thanh đã suy nhược thần kinh.

Con người có lý trí kiên cường đến đâu cũng không thể chịu đựng nổi "trò chơi" không có chút nhân tính kiểu này.

Những người xung quanh đều không bình thường, người bình thường duy nhất lại rất phiền, ngay cả việc anh đứng thứ mấy trong cuộc thi Olympic Toán cũng muốn gõ tường hỏi.

Trong giấc mơ, anh nhìn thấy rõ ràng mình không hề buông tay,

thay vào đó bàn tay mất khống chế đâm hòn đá được mài nhọn trong tay về phía trước.

Người đến giống như đang nắm tay, không hề chống lại mà lấy bàn tay bao lấy hòn đá kia. Trì Thanh có thể cảm nhận được hòn đá đâm thật mạnh vào lòng bàn tay của đối phương. Nhưng người ở đối diện không lên tiếng, lúc mở miệng lại lần nữa vẫn dùng giọng điệu dịu dàng, giống như cơn gió mát: "Được rồi, anh nhận được nó rồi."

Và mơ thấy cả tiếng gõ tường kia nữa.

Không thể phủ nhận, tuy Trì Thanh thấy rất phiền nhưng nếu như không có âm thanh này thì e rằng anh rất khó trải qua những buổi tối ấy.

– Vậy rốt cuộc cậu thi Olympic Toán được giải mấy?

– Không nói à?

– Làm lơ tôi hả?

– Thứ hạng thấp hơn tôi chứ gì.

– …

– Đừng gõ nữa.

– Tại sao?

– Phiền.

Lại một đêm trôi qua.

– Còn ổn không?

– Chưa chết.

– Sao cậu không quan tâm đ ến tôi vậy?

– Thấy cậu vẫn gõ tường được, có lẽ cũng chưa chết.

– Nếu tôi chết rồi thì không ai tìm cậu nói chuyện nữa.

– Tốt quá, vậy thì thế giới sẽ yên tĩnh đi nhiều.

Nội dung tám chuyện tùm lum, cái gì cũng nói.

Cuối cùng, trong tiếng "rầm" giống như tiếng đập cửa, Trì Thanh mở bừng mắt tỉnh lại.

Anh bình tĩnh lại mới nhìn rõ là cửa không đóng chặt, bé Sao chạy lung tung vào buổi tối to gan xông vào, lấy đuôi và vuốt mèo có sức làm rơi điện thoại trên tủ đầu giường xuống. Màn hình điện thoại sáng lên, hiển thị thời gian bây giờ là 1:30.

Trì Thanh nhặt điện thoại lên, mặt không cảm xúc nhìn bé Sao đưa ra thông báo tử vong: "Trong 3 giây, cút ra ngoài."

Bé Sao nhìn anh một cái, cuối cùng vẫn chịu thua, nhanh như chớp chạy ra khỏi phòng từ khe cửa.

Trì Thanh nhìn dòng "1:30" ở chính giữa màn hiện điện thoại, thấy vị trí bên cạnh vốn có người nằm giờ trống không.

Anh sẽ không cho con mèo kia bất cứ cơ hội nào vào phòng, thế nên anh chắc chắn đã đóng cửa trước khi ngủ. Khe cửa này tám chín phần là lúc Giải Lâm ra ngoài sợ tiếng đóng cửa làm ồn anh, nên chỉ để cửa hờ.

Trì Thanh mở danh sách liên lạc, gửi qua một câu:

– Anh đang ở đâu?

—

Ở bên kia, Giải Lâm ngồi trên sô pha giống như chủ nhà vậy.

Ngoài tiếng rung của điện thoại, hắn còn nghe thấy một âm thanh sột soạt giống như… Con chuột.

"Chít chít…"

Đêm khuya thỉnh thoảng có một hai con chuột bò theo đường ống nước chui vào chẳng có gì lạ. Nhưng tiếng sột soạt không ngừng to lên, to đến mức vượt quá phạm vi bình thường, thậm chí nghe kỹ còn có thể nghe thấy tiếng cắn xé nhỏ xíu.

"Chít chít chít…"

Bọn chúng đang ăn gì?

Giải Lâm nghe theo âm thanh đứng lên, hắn phát hiện càng đến gần phòng bếp thì âm thanh đó càng to.

Căn hộ này vì đã ngừng cho thuê, không đóng tiền điện tiền nước nên đã bị cắt điện, điện trong phòng bếp có mở lên cũng vô dụng. Thế là Giải Lâm mở điện thoại chiếu đèn, ánh sáng chói mắt chiếu thẳng về phía cánh cửa tủ bên dưới bồn nước.

"Két…"

Sau khi mở cửa tủ, một bóng đen có đuôi dài nhanh chóng chạy trốn, theo đường ống thoát nước chui xuống dưới, ánh đèn chỉ chiếu rõ đến cái đuôi đen sì.

Giải Lâm nhúc nhích cổ tay, ánh sáng chuyển hướng, ở chỗ con

chuột vừa mới bò qua hắn nhìn thấy một dấu vết màu đỏ đậm.

– Anh ở tầng 13.

– Không ngủ được, lên dạo thử.

– Có lẽ anh biết xác chết giấu ở đâu rồi.

Buổi tối đội điều tra cũng không rảnh rỗi, lúc tìm kiếm ở tiểu khu gần đây thì nhận được cuộc gọi khẩn, chạy đến tiểu khu xảy ra vụ án ngay trong đêm. Cuối cùng, trong ống nước ở dưới tòa chung cư từng xảy ra nhiều vụ án tìm thấy những phần còn lại của cơ thể người.

Phần thịt đã hôi thối từ lâu bị cắt nát vụn, chỉ còn lại mái tóc và ngón tay kẹt bên trong ống nước. Những bộ phận khác đã bị chuột gặm sạch sẽ.

Một mùi hôi thối khó ngửi bốc lên từ ống nước.

Trong đầu tất cả mọi người đều xuất hiện một câu nói: Tìm thấy xác chết rồi.

Tên kia sau khi băm xác người thuê nhà ban đầu xong thì xối vào trong ống nước, sau đó yên tâm dùng điện thoại của người chết, sống tiếp ở trong căn hộ này.

Quý Minh Nhuệ mấy ngày nay không ngủ được, khó khăn lắm mới đánh một giấc, sau khi miễn cưỡng bước vào giấc ngủ say lại bị một cuộc gọi đánh thức. Lúc chạy đến hiện trường, anh ta lại có một cảm giác như đang nằm mơ.

Khi anh ta đến hiện trường, Giải Lâm và Trì Thanh đang ngồi trên sô pha nhìn đội điều tra đeo găng tay lấy chứng cứ.

Quý Minh Nhuệ bước vào cửa, câu đầu tiên như đang nói mớ: "…

Tìm thấy rồi hả?”

Anh ta mang theo quyển sổ quen thuộc kia, kéo một chiếc ghế ở bên cạnh qua, ngồi xuống mở quyển sổ dày cộm ra nói: “Hai người thần kỳ ghê.”

“Phân đoạn này mấy người đã quen rồi, ngồi ngay ngắn trò chuyện.” Quý Minh Nhuệ mệt tâm nói, “Tôi cũng dễ báo cáo.”

Cơ thể Giải Lâm và Trì Thanh cố gắng thể hiện cho anh ta thấy bọn họ quen thuộc với phân đoạn này đến cỡ nào.

Không cần Quý Minh Nhuệ đặt câu hỏi đã chủ động nói rõ ràng mình lên đây lúc mấy giờ, tại sao lại lên đây.

Quý Minh Nhuệ ghi chép từng điều một vào sổ: “Vậy thì tại sao anh lại lên đây vào giờ này?”

Giải Lâm nói: “Ngủ không được, lên dạo thử.”

“…”

Loại chuyện này cũng chỉ có hai cố vấn của tổng cục bọn họ có thể làm ra.

Giải Lâm: “Nói chính xác hơn không hẳn là tôi tìm thấy, tôi chỉ nghe thấy tiếng chuột kêu.”

Trì Thanh: “Càng không liên quan đến tôi.”

Tình huống đơn giản hơn Quý Minh Nhuệ nghĩ nhiều. Sau khi viết xong tình hình anh ta lại thuận miệng hỏi: “Còn có manh mối nào không?”

Trì Thanh vừa lến chưa bao lâu, rất có thành kiến với nhóm người

đang "dỡ" phòng bếp. Anh không chút cảm xúc ngồi ở chỗ cách phòng bếp xa nhất, sau đó anh nhận ra khi trả lời Giải Lâm ngập ngừng vài giây mới nói: "Không có."

"Được" Quý Minh Nhuệ khép sổ lại, nói thầm trong bụng hôm nay cũng coi như có thể nộp báo cáo rồi.

Anh ta nhìn quyển sổ, trong lòng phát sầu.

Quyển sổ này có dày đi chăng nữa cũng không chịu nổi hai người này cứ điền lên đó.

Sau khi nhận tra hỏi xong, Giải Lâm đi đến phòng bếp.

Dĩ nhiên Trì Thanh không thể đến gần phòng bếp nửa bước. Anh co người trên sô pha, thỉnh thoảng tán gẫu với Quý Minh Nhuệ.

Quý Minh Nhuệ vẫn quan tâm đ ến chuyện tình cảm của anh em mình: "Hai người dạo này thế nào?"

Trì Thanh: "Nhìn không ra hả?"

Đương nhiên Quý Minh Nhuệ nhìn ra: "Lần đầu tiên ông yêu đương, còn rất suôn sẻ, chuyện này tôi không ngờ đó."

Trì Thanh: "Yêu đương mà thôi, rất khó sao?"

Quý Minh Nhuệ: "…"

Với cái tính này của ông, là rất khó đó.

Nói được một nửa, Quý Minh Nhuệ phát hiện Trì Thanh cứ nhìn bóng lưng Giải Lâm mãi.

Còn chưa chờ anh ta hỏi thì đã nghe Trì Thanh nói: "Ông có cảm

thấy anh ấy hơi kỳ lạ không?”

Quý Minh Nhuệ nhìn theo ánh mắt của Trì Thanh, nhìn vị cố vấn họ Giải kia mặc đồ ở nhà cũng trông rất phong lưu.

Quý Minh Nhuệ nói: “Trên mặt có ý cười, trông như trai tồi. Vừa rồi nữ cảnh sát đội ba cứ đến nhìn chằm chằm anh ta hơn nửa phút, anh ta vẫn quan tâm đ ến cảm xúc người ta như trước đây. Tất cả đều rất bình thường, chỗ nào kỳ lạ?”

Trì Thanh: “…”

Trì Thanh cũng không nói được chỗ nào kỳ lạ, rõ ràng Giải Lâm chỉ nói hai từ “không có”.

Nhưng anh có một cảm giác khác thường.

Quý Minh Nhuệ nói tiếp: “Với lại con người ông, quen biết ông nhiều năm như vậy, ngay cả không khí ông cũng không hiểu nữa. Chắc ông cảm giác sai rồi đó.”

Trì Thanh trước giờ chưa từng nhìn cảm xúc người khác, nên nếu như anh cảm nhận được gì đó thì nhất định là anh nhìn nhầm rồi.”

Nhưng Trì Thanh lại không nghĩ như vậy.

Cảm giác hơi kỳ lạ này vẫn tiếp tục kéo dài đến ngày thứ hai.

Tính chất của vụ án “Cha xứ” này cực tệ, số người trong đội điều tra nhiều chưa từng có, hai ba nhóm gộp thành một đội, còn đặc biệt đổi phòng họp cho bọn họ.

Lúc tất cả mọi người đều đang xem tài liệu, Giải Lâm giữa chừng rời khỏi phòng họp.

Trong phòng làm việc của cục trưởng.

Người trong văn phòng đang nhắm mắt nghỉ ngơi, ngồi ở cái ghế này lâu như thế, cơn đau đầu đã trở thành chuyện như cơm bữa.

Trên bàn làm việc đốt một nén hương, chắc là có tác dụng an thần gì đấy.

Cục trưởng nghe thấy tiếng gõ cửa, mắt chậm rãi mở ra: "Vào đi."

Người đàn ông đẩy cửa bước vào mặc một cái áo khoác màu đen, cổ áo sơ mi tùy ý banh ra, dáng người đẹp bẩm sinh. Hắn uể oải cong ngón tay lại, còn chưa kịp thu động tác gõ cửa về thì người bên trong đã có phản ứng. Hắn hơi nheo mắt, kéo dài giọng hỏi: "Em vào có tiện không?"

"Giải Lâm?" Đối mặt với Giải Lâm tâm trạng của cục trưởng vẫn rất ngổn ngang. Ông muốn suy xét cẩn thận việc có thể để Giải Lâm và Trì Thanh tham gia vào vụ án này không. Nhưng các vụ án kéo nhau mà tới, vụ này còn nghiêm trọng hơn vụ kia, bây giờ lại đến một tên "cha xứ" khiến bọn họ không đoán được. Ông nói tiếp, "Vào đi, có phát hiện gì mới sao?"

Giải Lâm ngồi đối diện với cục trưởng, sau khi cất ý cười trong mắt, đôi mắt trông lạnh lùng đi rất nhiều. Cởi bỏ vẻ ngoài "dễ tính", hắn có vẻ không phải loại người có thể dễ dàng tiếp cận.

"Phát hiện mới thì chưa có." Bàn tay Giải Lâm đặt trên đầu gối, thong thả nói, "Chỉ là muốn đến hỏi mượn anh một thứ."

"Thứ gì?"

Giải Lâm nói: "Hồ sơ vụ án bắt cóc mười năm trước, em xem được không?"

Chương 134: C134: Hồ sơ

Dịch: LTLT

"Mấy vết dao trên xác người chết ở trong nhà thờ rất kỳ lạ, không phải kích động phạm tội. Trên báo cáo thi thể viết rằng mặt cắt vết thương vô cùng bằng phẳng. Chuyện này rất bất thường. Có nghĩa là lúc tên này cắt, tốc độ gần như đều nhau."

"Vậy thì giết người đối với hắn ta chẳng có chút cảm giác gì."

Trong phòng họp, người của ba nhóm chen chúc với nhau.

Bộ phận phụ trách của từng người khác nhau, đang lần lượt phát biểu.

Cảnh sát phụ trách kết hợp vụ án nói: "Dựa theo lời khai của Thẩm Tinh Hà, tên này chưa đến 30 tuổi, cao khoảng từ 1m79 đến 1m82."

Thẩm Tinh Hà là người duy nhất trong các hung thủ bị xúc giục từng để ý đến kẻ "cha xứ" này.

Người đứng nhất toàn trường vốn nên được tuyển thẳng vào trường đại học danh tiếng khi tiếp nhận thẩm vấn bỗng nhiên nói: "Tôi biết chiều cao của hắn ta."

Nét chữ trong tay cảnh sát khựng lại, ngay sau đó khó tin hỏi: "Lúc đó hắn ta ngồi sau lưng cậu, cậu nói cậu không quay đầu lại, trong nhà thờ lại tối như thế, sao cậu biết được chiều cao của hắn ta?"

Thiếu niên ngồi đối diện mặc đồ tù nhân, hai tay đeo còng lạnh lẽo.

Thẩm Tinh Hà nói: "Nhà thờ có nến."

"…?"

"Tuy trong nhà thờ rất tối, nhưng có ánh nến." Thẩm Tinh Hà nói lại lần nữa, "Là ánh nến tiết lộ chiều cao của hắn ta."

Nói đến đây, cảnh sát đã phản ứng kịp.

Là cái bóng.

Dù nơi tối đến cỡ nào, chỉ cần có chút ánh sáng thì chắc chắn sẽ có bóng.

Ánh nến kéo dài bóng của "cha xứ". Lúc đó Thẩm Tinh Hà và "cha xứ" đều đang ngồi, dựa theo so sánh độ dài bóng của hai người là có thể đoán được chênh lệch chiều cao giữa hai người.

Dù rằng khoảnh khắc đó Thẩm Tinh Hà đang bị mê hoặc cũng không quên quan sát những điều này.

Tuy đứa trẻ tên Lý Khang từng gặp "cha xứ", nhưng Lý Khang chỉ nói đối phương rất cao rất gầy, là một anh trai rất cao rất gầy. Cụ thể cao bao nhiêu, gầy như thế nào, đứa trẻ kia lại không nói rõ được.

Dù sao trong thế giới trẻ con, người có thể khiến nó ngước lên nhìn đều tính là cao, nhưng cái cao này không thể dùng số liệu cụ thể chứng minh.

Một mét bảy đối với nó là cao, một mét tám cũng thế.

Tuy đặc điểm chiều cao nghe rất bình thường, biết chiều cao của

hung thủ cũng chỉ là một chi tiết nhỏ không đáng kể. Bọn họ vẫn phải tiếp tục mò kim đáy bể trong biển người mênh mông. Nhưng chi tiết này đã cho bọn họ lòng tin tiếp tục điều tra.

Trì Thanh ngồi trong phòng họp, trông có vẻ rất tự do.

Anh cởi áo khoác, trên người chỉ còn lại một chiếc hoodie màu đen phong phanh làm tôn lên làn da trắng đến rét run, tóc mái màu đen dài che ngang mắt. Anh không tham gia thảo luận, phần lớn thời gian chỉ im lặng lắng nghe. Giữa ngón tay kẹp cây bút, con ngươi cúi xuống, cũng không ai dám chủ động bắt chuyện với anh.

Lúc đầu có Giải Lâm còn có thể miễn cưỡng ép anh, dẫn anh tham gia thảo luận, giới thiệu anh tên gì cho hai nhóm mới gia nhập, còn lịch sự nhắc nhở đối phương cách cố vấn họ Trì xa một chút, anh bị chứng ưa sạch sẽ.

Thực ra không cần Giải Lâm nhắc nhở, bọn họ cũng không muốn đến gần vị cố vấn trông u ám quá chừng như này.

Có người lặng lẽ nhắc anh với Quý Minh Nhuệ: "Nghe nói hai người là bạn bè hả?"

Quý Minh Nhuệ: "Phải, sao vậy?"

"Quen biết rất lâu sao?"

Bạn chí cốt "tri kỷ" lâu năm – Quý Minh Nhuệ đáp: "Đúng là rất nhiều năm, chúng tôi biết nhau từ hồi đi học."

Người đó nhỏ giọng nói: "Người như anh ta chắc là khó ở lắm nhỉ?"

Quý Minh Nhuệ nghĩ một chút, gật đầu: "Đúng thế."

"…"

Trì Thanh khó ở nghe gần hết báo cáo của ba nhóm, đặt bút xuống đứng dậy đi ra ngoài. Anh đứng ở hành lang một hồi, gió ở hành lang lành lạnh, luồn vào trong cổ áo hoodie. Anh đứng một lát, đúng lúc gặp phải Giải Lâm từ đầu bên kia hành lang đi đến.

Hai người đứng ở hai đầu, chỗ Giải Lâm đứng vừa khéo là góc tối, đến khi hắn đi tới gần Trì Thanh mới nhìn thấy tập hồ sơ màu nâu sẫm mà hắn cầm trong tay.

Trì Thanh liếc mắt nhìn: "Hồ sơ?"

Nằm ngoài dự đoán của anh, Giải Lâm không nói nhiều chỉ nói: "Ừ, hồ sơ… vụ án cũ trước đây, có vài chi tiết muốn xác nhận lại, có thể liên quan đến vụ án này."

"Sao lại đứng một mình ở đây?" Giải Lâm bình tĩnh đứng ở đầu ngọn gió chắn gió cho anh, nói, "Không lạnh hả?"

Bất giác, độ hiểu biết của Trì Thanh về Giải Lâm lại lên một mức độ.

Nếu như không dựa vào việc đọc suy nghĩ, anh không thể hiểu được bất cứ ai.

Nhưng Giải Lâm luôn là điều ngoài ý muốn.

Trì Thanh gần như ngay lập tức xác nhận quả thật Giải Lâm có gì đó là lạ.

Nhưng anh không tiếp tục truy hỏi.

Nếu Giải Lâm muốn nói thì sẽ nói cho anh, không muốn nói thì chắc có lý do không muốn nói.

Anh chỉ duỗi tay mình vào trong túi áo khoác của Giải Lâm, lạnh lùng nói: "Lạnh."

Có nhiều lúc bản thân Trì Thanh không ý thức được hành động của mình giống "làm nũng" đến cỡ nào.

Thế là Giải Lâm đổi hồ sơ qua tay kia, bàn tay trống trải thuận thế nắm lấy tay Trì Thanh: "Mặc ít như này, lạnh chết em là đúng rồi."

Trì Thanh không tra cứu quá mức.

Buổi chiều Giải Lâm cũng không ở tổng cục, buổi tối mới lái xe đến đón anh về cùng. Nhưng sau khi về đến nhà, Trì Thanh tắm rửa xong vô tình thấy hồ sơ đang bày trên bàn, trên hồ sơ ố vàng nhìn thấy tên của mình.

Hai chữ "Trì Thanh" viết vô cùng ngay ngắn.

Bàn tay lau tóc của anh ngừng lại.

Anh còn nhìn thấy tấm ảnh mà anh không nhớ đã chụp từ lúc nào, đó là anh của mười năm trước, mặt mày rất non nớt. Anh lật một trang hồ sơ, trên trang cuối cùng nhìn thấy tên của Giải Lâm.

Không còn nghi ngờ, đây chính là hồ sơ vụ án bắt cóc năm đó.

Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy ảnh Giải Lâm của mười năm trước, thiếu niên trong ảnh mặc đồng phục trường, gọn gàng đến khó tin. Cậu hững hờ nhìn về phía ống kính.

Anh ta là cố vấn trước đây của đội cảnh sát hình sự, Giải Lâm.

Lần đầu tham gia vụ án, anh ta còn đang đi học.

…

Trước đây nghe mấy câu này, Trì Thanh luôn không có khái niệm gì.

Nhưng bây giờ thông qua tấm ảnh này, Trì Thanh dường như đã đối mặt với "Giải Lâm" của mười năm trước.

Tiếng nước trong phòng tắm chưa ngừng lại, Giải Lâm còn đang tắm.

Trì Thanh muốn lật hồ sơ về lại, nhưng anh nhìn thấy một vết đánh dấu cực nhỏ ở trang cuối cùng. Đó là một chấm nhỏ lõm xuống do lúc đang tra cứu vô tình lấy ngòi bút ấn xuống.

Đầu bút bi chấm vào tên một cảnh sát hình sự trong đó từng tham gia vụ án. Đó là người cảnh sát cùng phụ trách phá án với Giải Phong năm đó, tên Quách Hưng Xương. Vả lại, điều kỳ lạ là trên hồ sơ ghi sau ngày hôm đó, chưa đến vài tháng hắn ta đã xin nghỉ việc.

Thực ra Trì Thanh không cố ý nhớ những chi tiết này, chỉ là giống như hít thở, trong đầu lại tự nhiên hiện lên một chuỗi mắc xích logic.

Giải Lâm đang điều tra người này?

Buổi sáng anh ấy đến tìm hắn ta rồi sao?

Vả lại còn nói có liên quan đến vụ án đang điều tra.

Có liên quan gì?

Nói cách khác…

Buổi tối hôm đó, Giải Lâm đã phát hiện ra thứ gì ở tầng 13?

Ngoài cửa sổ không biết đã trở trời lúc nào, một tiếng "ầm" vang lên, sau đó hạt mưa lộn xộn rơi xuống từ tầng mây đen.

"Ầm!"

Cơn mưa kéo dài đến ngày hôm sau, tình hình giao thông không tốt lắm, tiếng còi xe vang lên không dứt bên tai. Sau đó lúc trời giăng sương mù, vừa mới sáng tờ mờ thì trên đường phát ra một tiếng "rầm", lần này là âm thanh xe va vào nhau.

"Anh chạy xe kiểu gì thế hả?"

Trên đường lớn, có xe bỗng nhiên dừng lại bên đường, sau đó một người phụ nữ khoảng chừng ba mươi mấy tuổi cầm dù bước xuống xe. Cô ta đi đến cạnh chiếc xe còn lại, gõ lên cửa xe: "Anh xuống xe, chạy xe kiểu gì hả?"

Ngồi ở vị trí lái trong xe là một người đàn ông trung niên, bàn tay đặt trên vô lăng của ông ta có một vết dao chém rất rõ ràng, vết thương uốn lượn từ trong ống tay áo len bò ra ngoài.

Người đàn ông trung niên cầm chiếc dù ở ghế phụ lên, cũng vội vàng xuống xe, liên tục xin lỗi: "Xin lỗi cô, thật sự rất xin lỗi…"

"Anh không cần nói mấy lời thừa thãi với tôi." Thời tiết xấu, người phụ nữ rõ ràng không muốn tốn nhiều thời gian ở đây. Cô ta sợ tên này la lối ăn vạ, thế là dứt khoát gọi cho 110, "Tôi báo cảnh sát rồi, cảnh sát sắp qua đây xử lý."

Ở bên khác.

Mới sáng sớm Quý Minh Nhuệ lại đến 1301 một chuyến, lúc nhận được nhiệm vụ ra ngoài điều tra thì vội vã đi thang máy xuống lầu. Thang máy đi được một nửa thì gặp Trì Thanh.

Anh đứng bên ngoài thang máy, đeo găng tay, trong tay cầm một chiếc dù trong suốt.

Quý Minh Nhuệ sửng sốt: "Hôm nay không cần đến tổng cục, sớm như này ông ra ngoài làm gì?"

Trì Thanh ngước mắt nhìn anh ta, nói một cách hiển nhiên: "Thời tiết khá tốt, ra ngoài đi dạo."

Quý Minh Nhuệ: "…"

Cũng chỉ có người anh em của anh ta mới có thể nói ra một câu như thế này về cơn mưa to ở bên ngoài.

Quý Minh Nhuệ lại nhìn ra sau lưng Trì Thanh: "Cố vấn Giải đâu?"

Trì Thanh: "Mới sáng đã ra ngoài rồi."

Trước đây lúc Trì Thanh hỏi có phải Giải Lâm hơi bất thường không, Quý Minh Nhuệ vẫn chưa thấy gì. Nhưng lúc này, anh ta lại mơ hồ cảm thấy hình như có chuyện gì đó sắp xảy ra. Dù gì một đôi tình nhân cả ngày dính nhau như sam bỗng nhiên bắt đầu một mình, dường như là lạ.

Nhưng ngược lại, Quý Minh Nhuệ lại nghĩ giữa người với người nên giữ lại chút không gian riêng, cũng không nhất thiết phải ở chung với nhau cả ngày.

Trong vài giây ngắn ngủi mà anh ta đã nghĩ rất nhiều, cuối cùng tự tổng kết: Rất nhiều người vừa mới yêu đương thì sẽ đánh mất đời sống xã hội vốn có. Anh ta không thể để người anh em tốt hờ hững với bản thân. Nhân cơ hội này, anh ta phải giao lưu tình anh em chí cốt với Trì Thanh nhiều hơn.

Lúc anh ta tổng kết thì quên mất người anh em của mình vốn cũng không có đời sống xã hội gì.

Thế Là Quý Minh Nhuệ nhiệt tình mời chào: "Đường cao tốc vành đai xảy ra chút việc, có va chạm xe. Ông có muốn đến đó xem với tôi không?"

Nếu là trước đây chắc chắn Trì Thanh sẽ từ chối, nhưng hôm nay trời mưa rất to, tâm trạng anh khá tốt: "Cũng được."

Địa điểm xảy ra rất gần tiểu khu Trì Thanh ở, xe nhanh chóng đến nơi.

"Chuyện gì hả?" Quý Minh Nhuệ đội mưa, mở cửa xuống xe, "Anh và cả cô nữa, lấy căn cước công dân ra đây cho tôi xem."

Trì Thanh không xuống xe, anh ngồi trong xe nhìn cảnh đường phố qua cửa kính.

Ánh đèn đường đã bị nước mưa làm mờ đi, tiếng mưa rào rào giống như nhạc giao hưởng. Bàn tay đeo găng màu đen của Trì Thanh để ở trên đầu gối, gõ nhẹ theo tiếng mưa.

Ánh mắt anh hơi chếch đi, nhìn thấy người đàn ông trung niên đứng ở bên cạnh.

Tuy dáng vẻ của người đàn ông trung niên trông bình thường nhưng tư thế đứng rất thẳng, trên tay có vết chém, gan bàn tay có vết chai.

Trì Thanh không để ý nghĩ, đây có thể là một người lính đã xuất ngũ.

Bên ngoài xe, Quý Minh Nhuệ cầm căn cước, thuận miệng đọc tên trên căn cước: "Quách… Quách Hưng Xương?"

Nghe thấy cái tên này, ngón tay Trì Thanh khựng lại.

"Vâng."

"Xảy ra chuyện gì?"

"Không có lái xe uống rượu." Quách Hưng Xương nói, "Chỉ là tối qua

ngủ không ngon, nhất thời hoa mắt, bị đèn ở sau xe chiếu chói mắt."

Quý Minh Nhuệ không cảm thấy cái tên này có gì bất thường. Sau khi đọc xong, anh ta tìm hiểu tình hình. Thái độ nhận lỗi của Quách Hưng Xương rất tốt, cũng rất sẵn lòng giải quyết việc này, thế là anh ta quay sang nói với người phụ nữ kia: "Lần sau cho người ta một cơ hội giải thích, chẳng phải là có thể hòa giải sao? Xã hội văn minh, mọi người đều là người nói lý lẽ…"

Đang nói chuyện, Quách Hưng Xương nhìn thấy cửa xe của chiếc xe bên cạnh mở ra.

Sau đó, một đôi bốt chiến binh dính nước mưa đập vào mắt. Nhìn lên trên nữa thì thấy tay người đó đang đeo găng tay màu đen, trong tay cầm một chiếc dù trong suốt. Chiếc dù hơi nghiêng xuống dưới, che đi gương mặt người đó.

"Đâu chỉ là nói lý lẽ." Giọng nói của người đó hơi lạnh lùng, "Anh Quách trước đây cũng là cảnh sát, phải xử lý thế nào có lẽ không thể quen hơn được nữa."

Chương 135: C135: Cố nhân

Dịch: LTLT

"Rào rào…"

Mưa dần dần to hơn, nước mưa tập hợp trên đỉnh dù rồi tuôn xuống như chiếc rèm làm bằng mưa.

Quách Hưng Xương nhìn đôi găng tay màu đen kia, bàn tay người đó di chuyển một góc độ, cây dù trong tay cũng nghiêng về sau lộ ra đôi mắt màu đen láy trông chẳng có chút tình cảm nào.

Tâm tình Quý Minh Nhuệ ngạc nhiên giống hệt Quách Hưng Xương: "Cảnh sát?"

Trì Thanh không nhắc đến chuyện hồ sơ, cũng không thể nhắc.

Anh thuật lại đặc trưng trên người Quách Hưng Xương từ góc độ khách quan: "… Dĩ nhiên yếu tố này không phải điều quan trọng nhất. Điều quan trọng nhất là đồ trang trí bên trong xe của anh Quách rất thú vị, vả lại từ lúc tôi bước xuống xe thì anh ta đã quan sát tôi rồi, vì theo lý mà nói, tôi không nên xuất hiện trong xe cảnh sát." Cảnh sát ra ngoài làm nhiệm vụ, trên xe chở theo một người trông rõ ràng không phải cảnh sát.

Chuyện này không phù hợp với quy định.

Nghe thế, Quý Minh Nhuệ lướt mắt nhìn qua, thấy đồ trang trí trong xe Quách Hưng Xương là một khẩu súng mô hình rất nhỏ. Khẩu

súng mô hình này không hiếm lạ gì, súng mô hình có thể coi là lãng mạn của đàn ông, nhưng Quý Minh Nhuệ vừa nhìn đã phát hiện loại súng này không đúng. Đây không phải loại súng thường thấy trên thị trường, rõ ràng là một khẩu súng lục cảnh sát hay dùng.

Người bình thường dù mua mô hình cũng sẽ không mua súng mà cảnh sát dùng.

Vậy trước đây ông ta là cảnh sát thật hả?

Thế thì kỳ lạ quá.

Tuy hôm nay trời mưa không thích hợp ra ngoài nhưng Quách Hưng Xương thân là cựu cảnh sát, độ cảnh giác cao hơn người bình thường, không đến mức phạm lỗi cấp thấp trên đường.

Vả lại chuyện quan trọng nhất là…

Ông ta sẽ không phạm lỗi cấp thấp đồng thời không trấn an người chủ xe còn lại được.

Bản thân Quách Hưng Xương làm nghề này, ông ta không thể không biết nên xử lý thế nào, để đến mức độ đối phương báo cảnh sát chứng tỏ vừa rồi ông ta đã hoảng hốt, vả lại mức độ hoảng hốt còn vượt mức bình thường. Trì Thanh gần như có thể tưởng tượng được, một tiếng trước, Quách Hưng Xương đã lái xe trong tình trạng mất bình tĩnh.

Ánh mắt ông ta hoảng sợ và không có tiêu cự, tay đặt trên vô lăng bất giác siết chặt, vì nước mưa và trạng thái mất tập trung khiến con đường phía trước trở nên càng khó phân biệt. Cuối cùng ông ta thậm chí còn có cảm giác hồn lìa khỏi xác, tựa như người đang lái xe và bản thân ông ta không phải cùng một người. Linh hồn của ông ta đang trôi lững lờ trên không.

Trì Thanh đứng yên lặng trong mưa, anh đang nghĩ tại sao.

Đã xảy ra chuyện gì làm Quách Hưng Xương mới hoảng hốt như thế này?

Trước mắt Trì Thanh lại hiện ra mấy trang hồ sơ tối qua, trong lòng dần dần xuất hiện một đáp án.

Quách Hưng Xương không ngờ rằng, cái người bước xuống từ xe cảnh sát này đã nhìn thấu ông ta ngay lập tức. Ông ta đang sửng sốt với khả năng quan sát của đối phương thì nhìn thấy tay còn lại của người này đặt lên bàn tay đang cầm dù, duy trì tư thế cầm dù, tháo một bên găng tay xuống.

Mưa quá to, gió lại thổi lung tung từ bốn phía, trên bàn tay trắng bệch của người đàn ông dính nước mưa, Quách Hưng Xương thấy đối phương nhíu mày lại.

Trì Thanh ngước mắt, nhìn vào mắt Quách Hưng Xương nói: "Dính nước rồi, có khăn giấy không?"

—

Cần gạt nước quét qua quét lại trên kính xe.

Quý Minh Nhuệ về lại xe, lúc đang quay về nói: "Tên này kỳ lạ thật."

Trì Thanh cầm tờ khăn giấy trong tay, không biết đang nghĩ gì.

Quý Minh Nhuệ bỗng nhiên nói: "Nói mới nhớ, có phải sắp đến sinh nhật của cố vấn Giải không?"

Trì Thanh sửng sốt.

Quý Minh Nhuệ: "Ông không biết hả?"

Trì Thanh không biết thật.

Anh với Giải Lâm trao đổi rất nhiều "bí mật", chỉ duy nhất thông tin cơ bản đơn giản lại quên trao đổi.

Nguyên nhân chủ yếu là Trì Thanh không thích ngày lễ. Ngoài ngày mưa khiến anh vui vẻ ra ngoài thì những lúc khác anh đều kháng cự với những hoạt động tụ họp.

"Coi cái trí nhớ của tôi này, tôi quên mất. Bản thân ông còn không mừng sinh nhật." Quý Minh Nhuệ nói, "Hồi học cấp 3 tụ tập ăn sinh nhật tôi, gọi ông thế nào ông cũng không đến. Cuối cùng vẫn là buổi tối một mình tôi đến phòng ngủ của ông, phí hết nửa buổi mới nghe được câu "sinh nhật vui vẻ" từ miệng ông."

Trì Thanh chợt nói: "Đến phía trước dừng xe."

Qua cần gạt nước, Quý Minh Nhuệ nhìn thấy phía trước là một giao lộ thương mại: "… Ông xuống làm gì?"

Sau khi xe ngừng lại, Trì Thanh xuống xe mở dù ra, trước khi đóng cửa xe nói: "Đi dạo."

"…"

Người đi đường vội vội vàng vàng đều là đi nấp mưa, chỉ có ông nội này cố tình xuống xe chạy vào trong mưa.

Quý Minh Nhuệ tôn trọng đam mê đặc biệt này của Trì Thanh, sau khi để anh xuống xe thì tự mình quay về đồn.

Bên đường này có một trung tâm thương mại lớn rất nổi tiếng ở thành phố Hoa Nam. Logo màu vàng kim của trung tâm thương mại dựng ở ngay quảng trường, chỉ là đúng lúc trời mưa, lượng khách thưa thớt, nhưng dù "thưa thớt" thì đối với Trì Thanh đã tính là

“dòng người tấp nập rồi”.

Anh nhíu mày đứng ở cửa nhìn đám đông tốp năm tốp ba. Anh lấy cái găng tay vừa nãy tháo ra đeo lên lại, sau đó chuẩn bị đầy đủ ở cửa trung tâm thương mại rồi mới đẩy cửa bước vào.

Đây là lần đầu tiên anh vào trung tâm thương mại, mà mục đích vào chỉ là để lựa quà cho người ta.

Ý nghĩa của từ “lựa” này là anh phải đi nhiều hơn một cửa hàng.

Trì Thanh hoàn toàn không biết phải lựa món gì, cũng không có kinh nghiệm mua quà tặng cho người khác, sau khi đến vài cửa hàng đồng hồ đều chẳng chọn được gì.

Nhân viên của mấy cửa hàng đó thấy một người đàn ông đeo găng tay màu đen bước vào, sau đó đưa ra một vài yêu cầu kỳ lạ, ví dụ như yêu cầu nhân viên phải cách anh thật xa, lúc thử đồng hồ cũng không thể thử trên tay anh, phải tìm một mô hình bàn tay, đặt lên cái quầy cách anh hơn một mét.

Các nhân viên nhìn đối phương thật lâu, đều nói thầm trong bụng: Trông đẹp trai thế mà sao người lại không bình thường vậy?

Trì Thanh dạo một vòng xong liền rời khỏi khu vực đồng hồ đeo tay. Lúc đang chuẩn bị tính kiên nhẫn đổi sang một trung tâm thương mại khác, anh đi ngang qua một cửa hàng, có một chiếc nhẫn bạc đang nằm yên trong tủ, rất giống với chiếc nhẫn Giải Lâm đeo trên tay.

Đến khi Trì Thanh bước ra khỏi trung tâm thương mại, điện thoại rung lên vài cái.

– Sao không thấy đâu rồi?

– Đang ở đâu?

Trì Thanh nhìn tên trung tâm thương mại, gửi định vị qua.

Giải Lâm trả lời rất nhanh.

– Chờ đó, anh đến đón em.

– Anh tiện đường à?

– Nếu là người khác thì không tiện, là em thì chỗ nào cũng tiện.

Đây hiển nhiên là một lời nói tình cảm, còn đối với Trì Thanh người nói với Quý Minh Nhuệ rằng "yêu đương có gì khó" lại mặt không cảm xúc trả lời một câu: Thôi khỏi, phiền lắm.

Giải Lâm: Không phiền.

Trì Thanh: Em phiền, anh lái xe đến đây em còn phải chờ anh, thời gian này em về đến nhà rồi.

Giải Lâm: …

Trì Thanh: Anh thật sự cảm thấy cần thiết không?

Dòng chữ "đối phương đang nhập tin nhắn" ở trên cùng cửa sổ trò chuyện kéo dài mấy giây, cuối cùng lẳng lặng kết thúc.

Sau đó mấy giây, điện thoại Trì Thanh reo lên, giọng nói lười nhác từ trước đến giờ của Giải Lâm có thêm vài sự bất lực: "Vậy thì phiền em rồi, ở đó chờ anh, 10 phút anh đến liền, có được không ông trời con?"

Trên đường hơi kẹt xe, lộ trình 10 phút của hắn cuối cùng vẫn là tốn hết 15 phút.

Trì Thanh ngồi trong quán cà phê một hồi, thấy sắp đến giờ thì mới cầm dù đứng lên đi ra ngoài. Lúc trên xe, anh để ý thấy bả vai Giải Lâm ướt một mảng, có điều nước đọng trên chất vải màu đen không rõ ràng lắm.

Hai người không tiện đường ngồi lên xe về nhà.

"Đến trung tâm thương mại làm gì vậy?" Giải Lâm hỏi.

Trì Thanh dù không có kinh nghiệm nhưng cũng biết chuyện tặng quà vẫn nên không nói trước mới được, phải mang đến ngạc nhiên đúng ngày.

Thế là anh lấy cái cớ qua loa với Quý Minh Nhuệ tiếp tục qua loa với Giải Lâm: "Đi dạo."

Ngón tay Giải Lâm đặt trên vô lăng gõ vài cái: "Trung tâm thương mại đông người như này, em còn đi dạo à?"

Trì Thanh: "Tiện thể chữa bệnh."

"…"

"Bác sĩ tâm lý nói." Trì Thanh nói, "Thái độ nghiêm chỉnh, chủ động chữa trị."

Trì Thanh nói xong lại thuận miệng hỏi: "Anh thì sao?"

Một lát sau, Giải Lâm nhìn đèn xanh đèn đỏ ở ngã tư nói: "Đi gặp một người."

Chương 136: C136: Đêm trước

Dịch: LTLT

Trì Thanh không nhắc đến chuyện của Quách Hưng Xương, chủ đề hai người đã đi đâu đến đây là kết thúc.

Cơn mưa to như trút nước đập vào cửa xe, sắc trời âm u, tia sáng bị nước mưa bao trùm, Trì Thanh vuốt cái hộp bằng nhung màu đen trong túi áo khoác, suy nghĩ làm thế nào để tặng sinh nhật Giải Lâm.

Anh nhớ lại cách Quý Minh Nhuệ mừng sinh nhật hồi cấp ba.

Tìm một đống người, không rõ tại sao lại tụ tập với nhau.

Tặng quà, cắt bánh kem…

Hình như cũng chỉ nhiêu đây.

Trì Thanh là người chưa từng tham gia bữa tiệc sinh nhật nào, không ngờ rằng có một ngày bản thân sẽ trở thành người đứng ra tổ chức bữa tiệc. Anh chỉ mới nghĩ thôi mà bệnh ưa sạch sẽ đã tái phát ngay tại chỗ.

Hình như thuốc khử trùng trong nhà không còn nhiều nữa, đồ bọc giày cũng chỉ còn vài cái, so với bánh kem sinh nhật thì vẫn nên mua thuốc khử trùng trước.

Trì Thanh càng nghĩ càng thấy phiền.

Giải Lâm lái xe giữa chừng liếc nhìn anh: "Đang nghĩ gì thế?"

Trì Thanh: "Đang nghĩ yêu đương phiền phức thật."

"…?"

Trì Thanh lại nói thêm câu nữa: "Bây giờ chia tay còn kịp không?"

Giải Lâm kiếm chỗ trống để dừng xe, sau khi đậu xe xong, hắn vươn một tay ra đặt l3n đỉnh đầu Trì Thanh, không biết người bạn trai của mình lại đang nghĩ lung tung gì, bèn nói: "Xin lỗi nha, anh đây một khi đã bán đi thì không cho phép trả hàng."

Trì Thanh: "Không được thương lượng hả?"

Giải Lâm cười lạnh tanh, Trì Thanh vốn đang nhìn về phía trước, tay Giải Lâm dùng sức xoay đầu Trì Thanh về phía hắn, hắn nhìn vào mắt anh nói: "Muốn thương lượng thế nào? Em nói xem, em muốn bội tình bạc nghĩa với anh thế nào, anh nghe thử."

"…"

Sau khi hai người về nhà, Trì Thanh vào phòng tắm tắm rửa, Giải Lâm theo thường lệ đến ban công đổ thức ăn mèo cho Bé Sao.

Qua một khoảng thời gian ở chung, Bé Sao không còn sợ hắn nữa, thỉnh thoảng còn đánh bạo dụi dụi mấy cái bên chân Giải Lâm. Nhưng mấy hôm nay Bé Sao lại cách Giải Lâm rất xa, dù Giải Lâm đang đổ thức ăn thì nó cũng nấp ở chỗ xa nhất nhìn hắn.

Giải Lâm đổ thức ăn xong, ngồi xổm bên tô đựng thức ăn ngoắc ngón tay với Bé Sao.

Hắn quay lưng về phía ánh sáng khiến màu sắc con ngươi của hắn đậm hơn bình thường.

Bé Sao nhìn hắn một hồi nhưng lại lùi về sau một bước, lông trên người hiếm khi "dựng đứng" lên.

Đến khi nó nghe thấy tiếng cửa phòng tắm phía sau mở ra mới kêu một tiếng "meo" rồi quay đầu lại nhìn Trì Thanh.

Trì Thanh lau tóc, không để ý đến nó: "Đừng đến gần tao như vậy."

"…"

—

Lần thứ hai Trì Thanh nhận thấy rõ ràng có điều là lạ là tối hôm sau anh nằm mơ rồi giật mình tỉnh giấc.

Bé Sao nằm ngủ dưới gầm giường anh, Trì Thanh mơ thấy một giấc mơ chẳng có chút logic nào lại cực kỳ quái lạ. Anh mơ thấy hôm đó ở tổng cục, anh và Giải Lâm mỗi người đứng ở một đầu hành lang, sau đó toàn bộ hành lang bỗng nhiên đất trời rung chuyển, nền gạch dưới chân bắt đầu lắc lư nứt ra.

Phía dưới là một vực sâu tối om.

Anh bám vào lan can bên cạnh, sau đó vươn tay về phía Giải Lâm, nhưng Giải Lâm lại không nhìn anh.

Trì Thanh suýt nữa hoảng sợ kêu thành tiếng trong mơ: "Anh!"

Vào chính lúc này, anh giật mình tỉnh dậy.

Bây giờ là đêm khuya, vị trí bên cạnh vẫn trống không như trước, sau khi đứng dậy, Trì Thanh phát hiện tìm không thấy Giải Lâm trong căn hộ này.

Anh đứng ở phòng khách một hồi, sau đó mở cửa bước ra ngoài,

băng qua hành lang, nhập mật khẩu cửa đối diện, sau khi vào nhà thì phát hiện đèn phòng làm việc nhà Giải lâm đang sáng.

Trước đây Trì Thanh đã từng vào nhà Giải Lâm, biết trong phòng làm việc của hắn toàn là hồ sơ tội phạm của các nước, có rất nhiều cái là Giải Phong năm ấy để lại.

Cửa phòng khép hờ, ánh sáng lờ mờ chiếu ra từ khe cửa, Trì Thanh đứng ở cửa tưởng tượng trong phòng có cảnh tượng gì, Giải Lâm đang xem gì? Hồ sơ tội phạm sao? Hay là ảnh hiện trường vụ án?

Bé Sao đã tỉnh từ lúc Trì Thanh xuống giường.

Nó phát hiện hai người trong nhà đều biến mất, thế là ngái ngủ bước ra khỏi phòng ngủ, ngồi ở cửa.

Nó chờ chưa bao lâu thì nghe thấy tiếng chủ nhân vừa ra ngoài một tí đã quay trở về.

"Meo?"

Bé Sao nghiêng đầu, sau khi mở cửa, Trì Thanh chậm rãi ngồi xuống nói với nó: "Tránh qua một bên, chắn đường."

"…"

—

Vụ án không có tiến triển mới, mấy ngày tiếp theo Trì Thanh cũng không cần đến tổng cục báo cáo mỗi ngày, anh có thể tập trung chuyện tiệc sinh nhật.

Anh gọi điện cho Quý Minh Nhuệ, vừa mới bắt đầu anh đã vào thẳng vấn đề: "Nếu như tôi muốn tổ chức tiệc sinh nhật…"

Quý Minh Nhuệ: "Ông muốn tổ chức một bữa tiệc sinh nhật á? Chuyện này dễ, tôi nghĩ cách hỏi nhân viên làm ở trại giam thử."

Trì Thanh: "?"

"Tôi nói là tiệc sinh nhật."

"Tôi biết mà." Quý Minh Nhuệ lúc này đang lái xe, anh ta nghiêm túc bày mưu tính kế cho Trì Thanh, "Tôi hỏi bên trại giam có thể để giành một phòng trống không, không thấy bên đó rất thích hợp để ông tổ chức sinh nhật sao? Có cửa sổ cách ly, an toàn tuyệt đối, thổi nến sẽ không bị nhiễm đến không khí bên phía ông."

"…"

Môi trường làm việc, địa điểm quen thuộc của Quý Minh Nhuệ đều không thoát khỏi công việc. Anh ta càng nghĩ càng cảm thấy phòng thăm tù cách ly cực kỳ thích hợp cho Trì Thanh tổ chức bất cứ hoạt động nào.

"Sao ông không nói gì rồi? Có phải ý kiến này của tôi rất tuyệt không? Nếu ông cần thì tôi lập tức sắp xếp cho ông. Nhưng mà chắc phòng thăm tù không được đâu, nhưng cũng coi như đưa ra vài suy nghĩ cho chúng ta. Chúng ta có thể dựa theo cái này mà làm, chắc sẽ tìm được thôi."

"… Tôi cảm ơn ông nhé."

Trì Thanh rất muốn cúp điện thoại ngay.

Người bên cạnh không nhờ được, vẫn phải dựa vào bản thân.

Sau khi gửi một tấm "thiệp mời sinh nhật" khá hời hợt cho những người xung quanh mình và Giải Lâm, Trì Thanh ngồi trên sô pha chờ hồi âm.

Người đầu tiên nhận được thiệp mời sinh nhật là Ngô Chí.

Trì Thanh: Rảnh thì đến, không rảnh thì thôi.

Tóm lại có thể nói là khắc sáu từ "thích thì đến không thì thôi" vào trong cửa sổ trò chuyện.

Dạo gần đây Ngô Chí đã không còn trầm mê trong quán bar nữa, đây chính là vật cực tất phản, gã đã ghét những nơi ồn ào này, bây giờ lại thích tĩnh tâm trong chùa chiền hơn. Gã nhìn mây tụ mây tan ngoài cửa sổ, cảm thán cuộc đời thay đổi thất thường thật.

Đây là lần đầu tiên Ngô Chí nhắn tin với Trì Thanh, trước hôm nay, gã từng nghi ngờ tài khoản weliao mà mình kết bạn là một tài khoản giả.

Ngô Chí xác nhận lại nhiều lần: Hôm nay không phải là cá tháng tư chứ?

Ngô Chí: Hay là… Anh đang chơi gì đó, bị thách phạt rồi?

Trì Thanh: Cậu có thể không cần đến.

Ngô Chí: …

Người trong danh sách bạn bè của Trì Thanh quá ít, anh nghĩ sinh nhật thì cũng phải náo nhiệt chút, tụ tập đông người, thế là lướt danh sách bạn bè, cuối cùng dừng lại ở chỗ người quản lý trước đây.

Kéo thêm được một người thì hay một người.

Hà Sâm:? Hả, tôi đang quay phim.

Hà Sâm: Sinh nhật vui vẻ, sinh nhật vui vẻ. Hôm đó sợ là không được, phải chờ một cảnh quay đêm.

Hà Sâm đang nói lại nhớ đến một chuyện: Có phải hợp đồng của cậu với công ty sắp hết hạn không?

Trì Thanh ra mắt là rời ngành liền, làm gì nhớ chuyện này.

Trì Thanh: Không nhớ nữa.

Hà Sâm: Cũng phải, dù sao có hết hạn hay không đối với cậu cũng vậy. Hợp đồng chẳng có tác dụng gì với cậu, vậy thì chúng ta mặc kệ nó đi. Gần đây cậu vẫn ổn chứ?

Trì Thanh: …

Hà Sâm: Mới đây tôi nhận được một bộ nam chính, tôi thật sự quá yêu nghề diễn, tôi sẽ tiếp tục cố gắng trên con đường này!

Trì Thanh: Anh cũng không cần đến.

"…" Giải Lâm đi ngang qua phòng khách vài lần, thấy Trì Thanh cúi đầu nhìn điện thoại, ngón tay nhấn lên màn hình điện thoại nhiều lần, "… Nhắn tin với ai thế? Nhìn điện thoại nãy giờ, chẳng thèm nhìn anh."

Trì Thanh định nói "bạn", nhưng với những người này cũng không tính là bạn thế là lạnh nhạt nói: "Người quen."

Giải Lâm: "Chỉ là người quen có gì để nói."

Trì Thanh: "Nói linh tinh thôi."

Giải Lâm: "Vậy em nói với anh đi."

"…"

Trì Thanh không hề hay biết bản thân mình dễ bị người khác nhìn

thấu đến cỡ nào, vả lại còn đang ở trước mặt Giải Lâm. Trên thế giới này e rằng không ai hiểu anh hơn Giải Lâm hết. Hơn nữa hành vi logic của Trì Thanh vốn đã khác với người bình thường, một chút gợn sóng cũng sẽ trở nên vô cùng rõ ràng.

Giải Lâm thậm chí không cần xác nhận với Ngô Chí đã có thể đoán được tám chín phần rồi.

Nhưng cơ hội ghen tuông không thể bỏ qua.

Hắn bám lấy không buông, hỏi tiếp: "Sao không nói rồi? Không có gì nói với anh đúng không, còn với người ngoài thì có chuyện để nói."

Trì Thanh: "…?"

Giải Lâm dựa ra sau, cầm chiếc nhẫn ở ngón tay xoay một vòng nói: "Em không cần nói nữa, anh hiểu rồi."

Anh hiểu cái gì mà hiểu!

Trì Thanh đặt điện thoại xuống: "Không muốn nói chuyện với bọn họ, trừ anh ra em không muốn nói chuyện với ai hết."

—

Trì Thanh nghĩ rằng đã giấu được.

Buổi sáng hôm sinh nhật, Giải Lâm rất tự giác ra ngoài lúc sáng sớm, cho Trì Thanh thời gian và cơ hội trang trí. Hắn chờ sau khi nhóm Quý Minh Nhuệ và Trì Thanh đeo găng tay, treo một đống đồ trang trí màu sắc rực rỡ lên tường nhà mới thong thả quay về.

Khương Vũ lái xe chậm rãi theo sau Giải Lâm. Cậu ta nhận nhiệm vụ nguy cấp, phát huy hết mình kinh nghiệm trinh sát nhiều năm: "Báo cáo! Mục tiêu sau khi rời khỏi tiểu khu thì lái xe đến nhà sách, sau

khi bước ra lại rẽ vào phố Nam quanh quẩn một hồi, hiện tại chưa phát hiện bất cứ điều gì kỳ lạ.”

Quý Minh Nhuệ cắm nến sinh nhật xong, trả lời Khương Vũ: “Rất tốt, tiếp tục đi theo.”

Khương Vũ khí thế bừng bừng đáp: “Đã rõ! Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!”

Quý Minh Nhuệ lại quay sang nói với Trì Thanh: “Ông yên tâm, Khương Vũ là dân chuyên nghiệp, nếu như cố vấn Giải về sớm thì chúng ta cũng có thời gian chuẩn bị.”

Trì Thanh ở bên cạnh nghe thế không biết nên nói gì.

Cũng không đến mức đó.

Anh nói với Giải Lâm một tiếng để hắn nhắn một tin cho anh trước khi về chẳng phải được rồi sao?

Nhưng thấy bọn họ bận tới bận lui vì hành động lần này, là một trải nghiệm lạ lẫm nhưng tích cực đối với Trì Thanh.

Anh quay lại, thấy Tô Hiểu Lan đang dè dặt nhìn cái ghế bên cạnh anh: “Tôi đạp lên có được không? Tôi sẽ lau sạch sẽ, với lại tôi có mang bọc giầy rồi.”

Một lát sau Trì Thanh nói: “Được.”

Tô Hiểu Lan vốn đã chuẩn bị tâm lý bị từ chối.

Sau đó, cô nghe thấy Trì Thanh nói với cô một câu ấm áp hiếm có bằng giọng nói chẳng có độ ấm gì bình thường của anh: “Lần sau không cần hỏi tôi.”

Nửa tiếng sau, bên Khương Vũ có động tĩnh: “Báo cáo, cố vấn Giải

đã lên xe, anh ấy giờ đang quay về, nếu không có gì bất ngờ thì thời gian đi xe khoảng 20 phút. Mọi người hãy chuẩn bị."

Làm như đang điều tra tội phạm vậy.

Hai mươi phút sau, lúc Giải Lâm bước vào cửa, bên trong im ắng vô cùng, giống như không xảy ra chuyện gì vậy. Quý Minh Nhuệ nấp sau rèm cửa sổ, chuẩn bị nhảy ra bất ngờ làm hắn ngạc nhiên.

Tô Hiểu Lan không có chỗ nấp bèn lặng lẽ theo sau Trì Thanh, dù sao cô cũng thấp hơn anh, vừa vặn có thể bị anh che chắn.

Khương Vũ thì nấp dưới tầng hầm đậu xe. Cậu ta đội một cái mũ lưỡi trai màu đen, bộ dạng lén la lén lút, sợ đụng mặt với Giải Lâm nên chờ Giải Lâm vào thang máy rồi mới dám bước xuống xe.

Mấy người bọn họ như đang trốn tội phạm, lấy pháo mừng làm súng, đếm ngược ba giây.

"3."

"2."

"1."

"…"

Khoảnh khắc Giải Lâm mở cửa bước vào, ngoại trừ Trì Thanh, hai người còn lại đều đứng thẳng tắp do thói quen nghề nghiệp. Quý Minh Nhuệ quỳ một chân xuống, cánh tay duỗi thẳng cầm pháo mừng chỉa ra, đó là một tư thế bắn pháo rất tiêu chuẩn.

Sau một tiếng "bùm", ruy băng màu sắc sặc sỡ bay lả tả rơi từ trên đầu Giải Lâm xuống.

Dù Giải Lâm đã chuẩn bị tâm lý sẵn vẫn cơ hơi ngơ ngác.

Sau đó, hắn thấy Trì Thanh ở trong màn mưa ruy băng nói với hắn: "Sinh nhật vui vẻ."

Chương 137: C137: Mưa to

Dịch: LTLT

Ánh nến sinh nhật đong đưa trong phòng khách mờ tối, gió bên ngoài cửa sổ trở nên to hơn, "rào rào" đập vào cửa sổ.

Giải Lâm nhắm mắt lại trong tiếng hô hào.

Ánh nến phản chiếu lên gương mặt của hắn, khiến sống mũi của hắn càng cao hơn thẳng hơn.

Vào lúc ngọn nến bị thổi tắt, bầu trời tối đen bên ngoài cũng lóe lên một cái, một ánh sáng chói lóa nào đó lóe lên trong nháy mắt chồng lên ánh nến.

Tivi ở phòng khách đang bật, nhưng đã bị chỉnh sang trạng thái tắt tiếng. Trong tivi đúng lúc đang phát sóng dự báo thời tiết, nữ mc mặc vest nghiêm chỉnh, mái tóc được làm cẩn thận cực kỳ. Phụ đề chuyển động thể hiện sự thay đổi của khí tượng vào buổi tối, có thể sẽ có mưa to.

Nhưng lúc này, tất cả mọi người đều không nhận ra bất cứ điều gì.

"Cố vấn Giải ước gì vậy?" Tô Hiểu Lan cảm thấy tò mò về việc này bèn mở miệng hỏi.

Lúc mở mắt, Giải Lâm nói: "Điều ước không được nói, nói ra thì sẽ không hiệu nghiệm nữa."

Tô Hiểu Lan không hỏi tiếp nữa, cô quay mặt đi, nào ngờ bị Quý Minh Nhuệ trét kem bơ lên mặt.

Cô nghiến răng: "Ông lại đây cho tôi!"

Quý Minh Nhuệ: "Tôi bị ngu à?"

Trong lúc mấy người bên kia đùa giỡn với nhau, Giải Lâm quay sang nhìn Trì Thanh: "Em muốn biết không?"

Trì Thanh cũng không muốn biết cho lắm: "Chẳng phải nói ra thì không hiệu nghiệm nữa à?"

Giải Lâm: "Nếu em muốn biết thì nó có hiệu nghiệm hay không không quan trọng."

Lúc nhìn nhau, Trì Thanh cảm thấy có lẽ điều ngạc nhiên mà mình bày mưu tính kế sáng giờ đối với Giải Lâm mà nói chẳng ngạc nhiên xíu nào, anh hỏi: "Có phải anh đã sớm biết rồi không?"

"… Nói thật không muốn biết cũng rất khó." Giải Lâm nói, "Em chưa từng nói chuyện với người khác, với cả kỹ thuật trinh thám của Khương Vũ rất bình thường, chưa đi hết ba con đường anh đã phát hiện cậu ta đi theo anh rồi."

Giải Lâm lại hỏi: "Ăn bánh kem không?"

Trì Thanh nhìn bánh kem đã bị "làm bẩn": "Không muốn ăn lắm."

"Thử chút thôi." Ngón tay Giải Lâm quẹt lấy một miếng kem nhỏ ở phía chưa bị đụng vào, đưa đến bên miệng Trì Thanh, "Thử đi."

Trì Thanh cũng không biết bị gì, rõ ràng anh nên hỏi trước Giải Lâm đã rửa tay hay chưa.

Nhưng khi ngón tay thon dài ấy đưa đến, anh vô thức hé miệng,

li3m nhẹ một cái.

Ngọt.

Thậm chí có hơi ngấy.

Đến khi anh ngước mắt lên thì thấy Giải Lâm đã ăn phần còn lại một cách rất tự nhiên.

Nhóm ba người không thể ở lại quá lâu, ngày mai còn có công việc, bọn họ phải về trước 10 giờ rồi. Lúc về, Quý Minh Nhuệ đứng ở cửa nói: "Quà để trên bàn, chắc chắn phải chờ sau khi tụi tôi về rồi mới mở đó."

"À đúng rồi." Trước khi đi, Quý Minh Nhuệ lại bổ sung thêm một câu với Trì Thanh, "Món quà này ông cũng có thể xem, là quà tặng cho cả hai người."

Trì Thanh nói thầm, quà tặng Giải Lâm tại sao cũng có thể tính cho anh được.

Hộp quà trên bàn không to mấy, hình hộp chữ nhật.

Anh tháo ruy băng màu đỏ trên giấy gói ra, mở nắp hộp, chưa kịp chuẩn bị gì thì nhìn thấy một quyển sách dày cộp bên trong, phía trên là hai chữ thật to: Hình pháp.

Trì Thanh: "…"

Ở bên kia, Quý Minh Nhuệ ngồi trong xe đang nói chuyện với Khương Vũ: "Món quà tôi chọn rất được đúng không?"

Khương Vũ lựa lời nói: "Ừm… cũng được, nhưng mà chắc bọn họ không thích đâu."

Quý Minh Nhuệ: "Ông hiểu cái gì, tôi mong bọn họ đừng tăng thêm độ dày cho hồ sơ ghi chép vụ án nữa. Tôi thật sự mệt lắm rồi."

Quý Minh Nhuệ đang lái xe thì phát hiện đầu đường bắt đầu có hơi kẹt xe.

Mấy phút sau, giọt mưa tí tách tí tách đập lên cửa kính xe.

Lại mưa rồi.

Trì Thanh nhìn quyển hình pháp kia, rất muốn tuyệt giao mấy phút với Quý Minh Nhuệ.

Tay Giải Lâm vươn ra từ phía sau lưng anh, khép quyển sách hình pháp lại, tay đặt trên bìa sách không dời đi, hỏi: "Quà của anh đâu?"

Trì Thanh: "Quà gì?"

Giải Lâm: "Quà sinh nhật đó, em không mua cho anh sao?"

Trì Thanh nói dối: "Không có mua."

Giải Lâm áp sát, cúi đầu nhìn anh: "Vậy em tính tặng bản thân cho anh à?"

"…"

"Được." Giải Lâm nói, "Anh chấp nhận."

Tình hình bắt đầu phát triển theo chiều hướng nằm ngoài dự đoán. Hôm nay Trì Thanh hiếm khi mặc áo sơ mi bên trong, sau khi cởi áo len thì chỉ còn lại chiếc áo sơ mi màu trắng. Anh ít khi mặc màu trắng, màu trắng làm giảm đi vẻ âm u trên người anh, tôn lên sự sạch sẽ dị thường.

Tay Giải Lâm từ vạt áo sơ mi Trì Thanh từng chút luồn vào trong, có lẽ là do quần áo nên hôm nay hắn mất kiểm soát khác thường.

Trì Thanh cảm nhận rõ ràng nụ hôn rơi trên cổ mình mạnh hơn trước đây rất nhiều, hàm răng bén nhọn cẩn thận ngấu nghiến dọc theo huyết quản, dấy lên một cảm giác đau nhói rất rõ.

Bàn tay Trì Thanh đang nắm tóc Giải Lâm dùng thêm chút sức, nhưng dường như hắn không hề hay biết.

Sự điên cuồng giống như mất khống chế này cứ duy trì cho đến khi kết thúc.

Trên tóc Trì Thanh đều là mồ hôi, sợi tóc màu đen dính trước trán, anh khàn giọng thở hổn hển: "… Cút."

Giải Lâm chụp lấy tay anh, len lỏi từng chút vào giữa các ngón tay, giống như không nghe thấy.

Trì Thanh ngửa cổ lên, lúc nước mắt mông lung nhìn thấy lá cây ướt nhẹp bên ngoài cửa sổ, nước mưa đập vào cánh cửa phát ra tiếng "lộp bộp".

Cơn mưa này hình như lớn hơn những cơn mưa trước.

Gió to quét đến, trong cơn mưa to như trút nước này, cảm giác hơi ngạt thở khiến Trì Thanh có ảo giác rằng anh với Giải Lâm đang liều chết dây dưa với nhau.

—

Đêm khuya, cơn mưa vẫn không nhỏ lại.

Người gác cổng ngáp một cái, anh ta nhìn thấy một chiếc xe chạy ra từ tầng hầm để xe. Người đàn ông ngồi ở ghế lái mặc một cái áo mưa màu đen, mũ áo mưa che gần nửa gương mặt của hắn.

Trên vị trí ghế phó lái bên cạnh hắn hình như có để một túi ni lông màu đen.

Đến khi người đàn ông hơi nghiêng đầu, bảo vệ của tiểu khu mới nhìn thấy gương mặt có nét phong lưu và hững hờ kia.

—

"Reng…"

"Reng reng reng…"

Trong một tiểu khu kiểu cũ nào đó, điện thoại không ngừng reo.

Nhưng reo rất lâu vẫn không có ai nghe máy.

Mấy phút sau: "Bởi vì không ai nghe máy, tự động chuyển sang tin nhắn thoại. Tít…"

Sau vài tiếng tít, bên kia im lặng một hồi, sau đó một giọng đàn ông trung niên hơi quen thuộc nói: "Lão Quách…"

Mấy từ phía sau bị tiếng sấm sét vang dội che mất, không nghe rõ được.

Trên chiếc ghế cạnh cửa sổ có một người đàn ông đang lẳng lặng ngồi, trên người của gã có một vết dao chém lâu năm, năm tháng nhuộm lên mái tóc gã. Gã đàn ông đang nhắm mắt, giống như đang ngủ. Một lát sau, đôi tay xếp chồng lên nhau gác trên chân gã bỗng nhiên mất hết sức lực buông thõng xuống, lúc này máu đỏ tươi chảy ra từ cổ tay gã nhỏ từng giọt rơi xuống.

—

Hôm sau, lúc Trì Thanh đỡ eo bước xuống giường đã sắp trưa rồi, bên ngoài trời vẫn đang mưa.

Bé Sao đang vòng tới vòng lui bên chân anh, meo một hồi lâu Trì Thanh mới miễn cưỡng chia cho nó một ánh mắt.

Bé Sao nhanh như chớp chạy đến trước chén ăn cơm của mình, nhìn chén ăn cơm meo thêm mấy tiếng.

Trì Thanh đi đến thấy chén ăn của nó trống không.

…

Giải Lâm chưa thêm đồ ăn cho nó sao?

Trì Thanh cúi người, múc một muỗng thức ăn mèo từ trong thùng thức ăn ra đổ vào trong chén cho nó, còn chưa đứng thẳng dậy thì điện thoại đã reo lên.

"Alo." Trì Thanh nói.

"…" Âm thanh bên phía Quý Minh Nhuệ rất hỗn loạn, anh ta chen qua đám đông chật chội, sau khi đi đến một chỗ khá yên tĩnh thì giọng nói mới rõ ràng lại, "Người đàn ông của ông có ở nhà không?"

Dù Trì Thanh có đần cũng có thể nghe ra được sự nghiêm túc trong giọng nói của Quý Minh Nhuệ.

Trì Thanh cầm cái muỗng nói: "Anh ấy không có ở nhà."

Quý Minh Nhuệ khom người, chui ra khỏi dây cảnh giới, cầm dù đứng trước cổng một tòa nhà trong tiểu khu nào đó hỏi: "Đi lúc nào vậy?"

"Sao thế?"

Sau khi Trì Thanh hỏi câu này, phía bên kia điện thoại im lặng một hồi: "Phía bắc thành phố xảy ra một vụ án, Quách Hưng Xương chết rồi."

Quý Minh Nhuệ sợ Trì Thanh không biết Quách Hưng Xương là ai, cố ý giải thích: "Chính là tài xế gây sự sáng hôm kia đó, ông còn đoán được trước đây ông ta từng làm cảnh sát. Ông ta chết rồi."

Bàn tay cầm muỗng của Trì Thanh khựng lại.

Quý Minh Nhuệ: "Sáng sớm tôi nhận được điện thoại báo án, nói là nhà hàng xóm gõ cửa kiểu nào cũng không có ai mở, quá bất thường. Nhà mà người đó nói là nhà của Quách Hưng Xương, người đã chết từ lâu rồi. Thời gian tử vong là từ 3 đến 5 giờ sáng, đã giám định, nguyên nhân tử vong là bị giết."

Giải Lâm không có ở đây, Trì Thanh vội vàng thu dọn đồ đạc chạy đến hiện trường.

Anh cầm theo cây dù trong suốt, bước xuống chiếc xe taxi, băng qua cơn mưa to. Lúc cất dù đi đến nhà Quách Hưng Xương, bỗng nhiên giống hệt như lần đầu tiên bọn họ gặp mặt. Mấy ngày trước, anh cũng cầm cây dù này, đứng trước mặt người đàn ông trung niên đánh giá ông ta.

Chẳng qua điều khác biệt là Quách Hưng Xương lúc này đã là một xác chết.

Gương mặt ông ta rất bình tĩnh, vết dao cắt đứt động mạch trên cổ tay rất sâu, máu đọng lại thành một vũng trên sàn nhà. Tay của người đàn ông vẫn duy trì tư thế buông thõng bên hông ghế, ngón tay trông đã cứng đờ.

"Tuy nhìn như tự sát nhưng có dấu vết cưỡng chế xâm nhập vào nhà." Quý Minh Nhuệ đứng bên cạnh Trì Thanh nói, "Với lại vị trí đặt con dao cũng không đúng."

Ý Quý Minh Nhuệ nói chính là hung khí rơi ở gần cái ghế, hung khí là một con dao gọt trái cây mới tinh.

Cán con dao hướng về phía cửa phòng ngủ, bình thường khi người chết tự sát xong, dao rơi xuống đất thì cán dao chắc chắn sẽ không nằm ngược hướng.

"Phần trăm cao là một vụ án giết người bị ngụy tạo thành tự sát."

Trì Thanh không nói gì, cây dù trong tay anh vẫn đang nhỏ nước. Anh dựng cây dù ở cửa hỏi: "Tôi có thể đến những chỗ khác xem thử không?"

Sau khi được cho phép, Trì Thanh đi một vòng trong nhà Quách Hưng Xương.

Quách Hưng Xương sống một mình, trên đầu giường ở phòng ngủ có đặt một khung ảnh, bên trong là một tấm ảnh gia đình ba người. Đứa bé trai trong ảnh cỡ chừng mười một mười hai tuổi, cậu bé đứng chính giữa ống kính, bên trái cậu là Quách Hưng Xương, hoặc có thể nói là Quách Hưng Xương lúc còn trẻ. Bên phải cậu bé là một người phụ nữ có dáng vẻ dịu dàng, mặc một chiếc váy hoa nhí dài, mỉm cười nhìn ống kính.

Trong phòng khách.

Tất cả mọi người đều đang thu thập chứng cứ ở hiện trường, còn có người phụ trách chụp ảnh làm bằng chứng.

Tô Hiểu Lan: "Đã lấy được dấu vân tay trên hung khí, có thể xác nhận dấu vân tay đó không phải của Quách Hưng Xương."

Quý Minh Nhuệ ngạc nhiên nói: "Không phải của Quách Hưng Xương sao?"

“Kẻ đó” để lại dấu vân tay?

Lúc này, Khương Vũ phụ trách điều tra thông tin cơ bản của người chết nói: “Lạ ghê, ông ta bình thường không có thù oán với ai, đánh giá của hàng xóm xung quanh về ông ta đều rất tốt, sao bỗng nhưng lại bị giết?”

Nếu như là bị giết, ai có thù với ông ta?

Trì Thanh bước ra khỏi phòng ngủ, đứng ở cửa phòng nhìn thẳng về phía bàn tay đang buông thõng xuống của Quách Hưng Xương một hồi.

Ngoài trời vẫn đang mưa.

Thời gian quay ngược lại đêm mưa lần trước.

Anh tháo găng tay nói với Quách Hưng Xương: “Dính nước mưa rồi, có khăn giấy không?”

Quách Hưng Xương sờ túi áo: “À, có.”

Ngay lúc Quách Hưng Xương đưa túi khăn giấy ở trong túi áo qua, anh cảm nhận được một xúc cảm còn lạnh lẽo hơn nước mưa, hình như là bàn tay đang để trần của người đàn ông, đầu ngón tay bất cẩn tiếp xúc với tay của anh, lướt qua thật nhẹ.

Nhớ đến đây, Trì Thanh kéo lại kí ức. Anh nhìn bàn tay cứng đờ không còn sức sống kia, bên tai vang lên âm thanh biến dạng mà mình nghe thấy hôm ấy.

Giọng nói biến dạng đó vừa trầm vừa hoảng loạn.

[… Sao Giải Lâm lại biết?]

[Chuyện năm đó tôi không cố ý, tôi chỉ là… chỉ là muốn cứu con trai tôi. Con trai tôi cũng ở trong kia. Hắn ta nói chỉ cần tôi làm giúp hắn một việc thì có thể thả con trai tôi một con đường sống. Tôi chưa từng nghĩ đến việc phải hại đội trưởng Giải.]

Cùng lúc đó, đã nhanh chóng có được kết quả đối chiếu dấu vân tay.

"Dấu vân tay phát hiện trên hung khí quả thực không phải của Quách Hưng Xương."

Câu tiếp theo là…

"Dấu vân tay là của cố vấn Giải."

Chương 138: C138: Trò chơi

Dịch: LTLT

"Báo cáo xét nghiệm tử thi đã có rồi, vết thương trí mạng của người chết là vết cắt trên cổ tay, nguyên nhân tử vong là mất máu quá nhiều. Thời gian tử vong gần giống với suy đoán ban đầu của chúng ta, vào khoảng từ ba đến năm giờ khuya. Ngoại trừ vết thương trên cổ tay, không còn vết thương nào khác."

"Người chết là Quách Hưng Xương, sinh năm 1972, năm nay 48 tuổi, sống một mình. Ông ta đã ly hôn với vợ 10 năm trước, con trai mất ngoài ý muốn. Chúng tôi mới gọi điện thoại cho vợ ông ta, bà ấy ở đầu dây bên kia im lặng một hồi mới nói 'tôi với ông ấy đã không còn quan hệ gì nữa, ông ấy chết hay sống đều không liên quan đến tôi. Chuyện của ông ấy tôi không biết, mười năm rồi, tôi và ông ấy không có bất cứ liên hệ nào trong mười năm nay'."

Có người đánh giá về câu nói này: "Cho dù đã ly hôn… như thế thì cũng lạnh nhạt quá rồi nhỉ?"

Mới đầu còn có người nhỏ giọng thảo luận tình tiết vụ án.

Đến khi có thêm nhiều chi tiết được công bố, trên màn hình chiếu vài tấm ảnh chụp tại hiện trường. Những tấm ảnh này lần lượt là con dao trái cây dính máu có cán màu đen và ảnh đối chiếu dấu vân tay.

"Ở hiện trường chỉ phát hiện dấu vân tay của người chết và cố vấn Giải."

“Ngoài cố vấn Giải, không còn người khác từng bước vào hiện trường.”

…

Trong phòng họp lặng ngắt như tờ.

Im lặng một lúc lâu, có người hỏi: “Bây giờ Giải Lâm đang ở đâu?”

Lại là một đợt im lặng.

Một lát sau mới có người trả lời: “Biến mất rồi.”

“Vả lại bảo vệ và hình ảnh có được từ camera của tiểu khu đều có thể chứng minh tối qua anh ta đã lái xe ra ngoài. Lúc anh ta lái xe rời khỏi tiểu khu là 2 giờ rưỡi sáng, đến nhà Quách Hưng Xương vừa vặn 3 giờ, trùng khớp với thời gian tử vong.”

Tất cả chứng cứ đều chỉ về phía Giải Lâm.

Trong những người có mặt tại phòng họp, có người đã làm việc với Giải Lâm từ lâu, có bộ lọc rất sâu về con người Giải Lâm, nói là tôn hắn thành nam thần cũng không quá. Bởi lẽ vào rất nhiều thời khắc khiến bọn họ hết đường xoay xở, Giải Lâm giống như thần binh từ trên trời xuất hiện.

Nhưng cũng có một bộ phận ngay từ đầu đã có thái độ phản đối sự gia nhập của Giải Lâm.

“Lúc đầu tôi đã nói rồi, anh ta là một thanh kiếm hai lưỡi, không thể biết được mũi kiếm sẽ chỉ vào ai ngay sau đó.” Có người nói, “Anh ta hiểu rõ tội phạm, anh ta không sợ tội phạm, thậm chí anh ta giỏi nhất là khiến bản thân nhập tâm vào vị trí của hung thủ.”

“Con người Giải Lâm rất nguy hiểm, không ai khống chế được anh ta. Ngay từ đầu tôi đã cảnh cáo mấy người rồi!”

Mây đen đ è xuống bên ngoài cửa sổ, gần như khiến mọi người không thở nổi.

Lần này Trì Thanh không được phép vào phòng họp.

Nhưng những chi tiết bọn họ công bố trong cuộc họp anh có thể đoán được phần nào.

Tình tiết của vụ án mười năm trước ngay cả những cảnh sát phá án cũng không biết rõ, độ bảo mật cao vô cùng, cho nên con trai của Quách Hưng Xương cũng chỉ có thể hiểu đến mức “mất ngoài ý muốn” mà thôi.

Nhưng Trì Thanh là đương sự trong vụ án cũ đó, “mất ngoài ý muốn” có nghĩa gì, anh lại rõ ràng hơn ai hết.

Trước mắt anh xoẹt qua hình ảnh căn phòng xi măng giống như nhà tù đó, dù chưa từng gặp mặt nhưng vào 10 năm trước, đứa bé trai trong bức ảnh ở phòng ngủ cũng ở một trong những căn phòng đó.

Bỗng nhiên, bên tai anh lại vang lên câu nói đó.

[… Sao Giải Lâm biết được?]

Trì Thanh ngồi trên hành lang bên ngoài phòng họp, tháo một găng tay ra, cầm lấy điện thoại xem thời gian.

Sau đó anh lại mở ứng dụng weliao, tìm tên của Giải Lâm, nhìn cửa sổ trò chuyện một lúc lâu.

Bởi vì Trì Thanh có “mối quan hệ đặc biệt” với Giải Lâm nên anh không thể vào phòng họp. Quý Minh Nhuệ lo lắng trạng thái cảm xúc hiện tại của anh nên mở cửa bước ra, ngồi xuống bên cạnh anh.

Anh ta nói thầm trong bụng, tặng món quà sinh nhật này cũng nặng vía ghê đó, vừa tặng một quyển "hình pháp" thì chủ nhân của món quà e rằng phải "đi vào" rồi.

Tuy thời tiết hiện tại không còn lạnh mấy, nhưng Trì Thanh vẫn giống như không sợ lạnh, chỉ mặc một chiếc áo len mỏng, bàn tay để lộ ra bên ngoài bị cóng càng trắng hơn.

Ánh mắt anh nhìn xuống dưới, cảm xúc trong mắt bị lông mi quá dài che lại.

Cuối cùng, anh không nói không rằng, cũng không gõ bất cứ chữ gì lên màn hình, duy trì tư thế ban đầu sau đó lại nhấn tắt màn hình.

Quý Minh Nhuệ mở miệng, đang định nói "ông không sao chứ" thì điện thoại trong tay reo lên. Sau khi cúp điện thoại, lời muốn nói trước đó của anh ta cũng bị nhiệm vụ mới được phân công cho mình cắt ngang: "Cục trưởng kêu ông đến đó một chuyến, nói là có chuyện muốn hỏi ông."

Đàn hương trong lư hương đã cháy được một nửa.

Trì Thanh ngồi trước mặt người đàn ông trung niên.

Số lần anh gặp mặt cục trưởng tổng cục không nhiều, nhưng anh để ý thấy đối phương thỉnh thoảng sẽ lặng lẽ nhìn anh, trong ánh mắt chăm chú ngắn ngủi đó có chứa quá nhiều thứ anh không hiểu cũng không muốn hiểu.

Căn phòng yên tĩnh.

Ấm đun nước bên cạnh đúng lúc sôi, một ly trà nóng hổi được đẩy đến trước mặt Trì Thanh.

"Cảm ơn." Trì Thanh nói, "Ly trà đã được khử khuẩn chưa?"

Người đối diện hoàn toàn không ngờ câu nói đầu tiên giữa hai người ở trong căn phòng làm việc lại là câu này.

"… Đã khử khuẩn."

Trì Thanh nghe thấy câu trả lời xong mới tháo găng tay ra, đề phòng vi khuẩn và bụi bẩn dính trên găng tay sẽ rơi vào trong nước trà, sau đó lại rút một tờ khăn giấy ở bên cạnh, cẩn thận lau tay sạch sẽ.

Chờ đến khi anh uống ngụm trà đầu tiên xong, đặt ly trà xuống bàn lại thì cuộc trò chuyện cuối cùng cũng vào chủ đề chính.

Người đối diện trầm giọng nói: "Cái đêm Quách Hưng Xương chết, tôi có gọi điện thoại cho cậu ta, nhưng không có ai nghe."

Trì Thanh không chút giao động nói: "Có lẽ là đã chết rồi."

"Tuần trước, Giải Lâm bảo tôi đưa hồ sơ vụ án bắt cóc cho cậu ấy, sau đó cậu ấy đi tìm Quách Hưng Xương. Không biết hai người đã nói gì nhưng sáng ngày hôm sau Quách Hưng Xương đã đụng xe vì "không tập trung"."

Những chuyện ông ấy nói đều là sự thật.

"Cậu có biết tại sao Giải Lâm tìm Quách Hưng Xương không?"

"…"

Trì Thanh còn chưa trả lời, cục trưởng lại nói: "Tôi đoán, là vì Giải Phong."

"Hình như cậu rất ngạc nhiên, thực ra chuyện này không khó đoán. 10 năm trước, lão Quách là người dưới trướng tôi, vụ án bắt cóc vừa kết án thì cậu ta bỗng nhiên xin nghỉ việc. Tôi mãi vẫn không biết

nguyên nhân thật sự việc cậu ta nghỉ việc, cho đến khi Giải Lâm tìm cậu ta."

Tối hôm Quách Hưng Xương chết, lời nói hoàn chỉnh mà cục trưởng nói trong hộp thư thoại là: "Lão Quách à, nguyên nhân thật sự cậu nghỉ việc năm đó… rốt cuộc là gì?"

Quách Hưng Xương của mười năm trước nhiều lần phá được các vụ án khó, thăng chức rất nhanh, khi đó ông ta cũng là một thanh niên chính trực, tràn đầy nghị lực nhất.

Vụ án bắt cóc kết thúc, vốn dĩ ông ta có thể tăng thêm một bậc, nhưng Quách Hưng Xương năm đó lại cầm theo huy hiệu cảnh sát từ chối, ông ta nói: "Tôi muốn nghỉ việc."

Quầng thâm mắt của Quách Hưng Xương rất đen, giống như từ sau vụ án bắt cóc thì không còn được ngủ ngon nữa.

"Nghỉ việc? Đang yên đang lành tại sao lại muốn nghỉ việc."

Khi ấy, Quách Hưng Xương lấy lý do là mỗi ngày về nhà đều nhớ con trai, việc vợ bỏ đi cũng khiến ông ta cảm thấy đau khổ, bày tỏ bản thân muốn ngừng lại suy xét và điều chỉnh.

Nhưng ông ta lúc đó chẳng hề nói ra nguyên nhân thật sự. Bởi vì ông ta đã không thể, cũng chẳng còn cách nào làm một cảnh sát hình sự nữa.

Vì ông ta đã không chọn phe chính nghĩa.

Ông ta không biết "chuyện" ép ông ta làm không đơn giản sao?

Ông ta không biết mình làm như thế rất có thể sẽ khiến nhiệm vụ thất bại sao?

Ông ta không biết vì khi bản thân nhận cuộc gọi đó mà không hề

cúp ngay lập tức, trong lòng ông ta đang nghĩ hoặc là đang mong chờ chuyện gì sao?

Ông ta biết hết, nhưng ông ta vẫn ma xui quỷ khiến mà làm theo.

Thế nên trong các buổi tối sau đó, ông ta đều mở to mắt nhìn chằm chằm trần nhà, ký ức không ngừng quay về ngày hôm ấy.

Cục trưởng chậm rãi nói: "Có thể cậu chưa từng gặp Giải Phong, không hiểu rốt cuộc cậu ấy là con người như thế nào. Tôi chỉ có thể nói rằng, mười năm rồi, không có ngày nào mà tôi không hối tiếc về cái chết của cậu ấy. Nằm mơ tôi cũng mong cậu ấy vẫn còn sống trên thế giới này."

"Thằng nhóc Giải Lâm từ nhỏ đã thích bám lấy Giải Phong, nhưng Giải Phong vẫn luôn rất bận rộn. Hai tháng trước khi mất, Giải Phong vừa đồng ý với Giải Lâm chờ sau khi vụ án này kết thúc sẽ dẫn thằng nhóc đó tham gia hoạt động cắm trại dã ngoại."

"…"

Nén hương trên bàn sắp cháy hết rồi.

Cuối cùng đoạn đối thoại này kết thúc bằng mấy câu như thế: "Cậu nghĩ rằng Giải Lâm có giết người không?"

Con ngươi sẫm màu của Trì Thanh trông không có sức sống, giống như dù người khác khuấy động như thế nào đi nữa cũng sẽ không có bất cứ thay đổi gì. Đôi mắt giống như hồ nước sâu nhìn thẳng về phía trước.

"Năm đó… trong "quy tắc trò chơi" thế kia…" Cục trưởng cũng nhìn lại anh, giọng nói của ông ấy rất trầm, giống như đang nói một chuyện bí mật, "Các người làm thế nào để sống sót, có lẽ một trong hai người duy nhất sống sót là cậu hiểu rõ hơn ai hết."

Nửa tiếng sau, Trì Thanh đứng ở ven đường chờ taxi quay về.

Anh đứng ở bên đường, bầu trời bị nhuộm thành màu sương tối tăm mù mịt, nước mưa rơi trên dù, gương mặt của những người đi lại trên đường đều bị che khuất dưới tán dù.

Mưa và bầu trời ảm đạm cùng nhau ập xuống, cây dù trong tay Trì Thanh sau khi bị mưa làm ướt càng trở nên nặng hơn.

… "Năm đó, các người làm thế nào để sống sót."

Câu nói nặng nề này đập xuống cùng với nước mưa, át đi tất cả những âm thanh khác, tiếng còi xe trong nháy mắt, tiếng mưa, tiếng bước đi, tiếng trò chuyện của người xung quanh dần dần trôi xa. Rõ ràng câu nói này không phải âm thanh biến dạng nhưng vẫn không thể khống chế được mà phóng đại vô cùng bên tai anh.

Anh với Giải Lâm đã từng trò chuyện về vụ án cũ mười năm trước, đã nói qua hai bên bị bắt vào như thế nào, cũng đã từng nói về "bí mật" của mỗi người, chỉ tránh né cùng một chủ đề duy nhất, chủ đề đó là "sống sót".

Mười năm trước, kẻ đó vì muốn gom đủ số người đã chia bọn họ thành nhóm hai người. Đây cũng là quy tắc mà lúc đầu Trì Thanh đặc biệt để ý đến. Phải là hai người một phòng, nguyên nhân thiếu một người cũng không được là vì xem bọn họ chơi trò chơi.

"Bây giờ đã đủ người."

Hành lang đen kịt truyền đến tiếng bước chân, và giọng nói khàn khàn tang thương của gã đàn ông.

Gã đẩy xe thức ăn đi từ căn phòng đầu tiên cho đến nơi sâu nhất, vừa phát thức ăn hôm nay cho bọn họ vừa lầm bà lầm bầm trong miệng.

Trì Thanh nhìn thấy nửa gương mặt của gã đàn ông qua khe cửa, khóe miệng của gã hơi nhếch lên dường như đang mỉm cười.

Trì Thanh cố gắng phân biệt từng chữ một trong lời thầm thì của gã, cuối cùng anh phát hiện đó là câu: "Nếu đã đủ người… thì trò chơi có thể bắt đầu rồi."

Khi ấy, tất cả mọi người đều còn ngây thơ cho rằng mình chỉ là bị nhốt lại mà thôi, thậm chí còn đang ngây thơ chờ được cứu.

Nhưng lại không ngờ, một trò chơi tàn khốc giáng xuống trước mặt bọn họ.

"Các bạn nhỏ, chúng ta chơi một trò chơi nhé."

"Quy tắc trò chơi rất đơn giản… Một tuần sau, trong phòng của mấy đứa đang ở chỉ có thể còn một người sống sót. Ta mặc kệ mấy đứa dùng thủ đoạn gì, một tuần sau, trong hai người chỉ có thể có một người còn sống."

"Nếu như hai người đều còn sống thì cả hai phải chết chung đó."

"Vậy thì… trò chơi bắt đầu."

Chương 139: C139: Hồi ức

Dịch: LTLT

Hai người trong mỗi căn phòng, chỉ có một người có thể sống sót.

Bạn sẽ chọn giết người kia không?

Đây là câu hỏi mà Trì Thanh đã suy nghĩ hết lần này đến lần khác trong vô số đêm.

Thời gian bảy ngày… đủ để thay đổi một con người.

Trì Thanh nhớ rõ ràng, mới đầu Mắt Kính ở cùng phòng với anh ngày đầu tiên chỉ biết run rẩy, dáng vẻ như lúc mới đến, co ro trong góc giọng nói run run hỏi anh: "Làm sao đây…"

Cậu ta suýt nữa thì khóc thành tiếng, giống như đã nhìn thấy kết cục cuối cùng của bản thân: "Tớ muốn về nhà, ba mẹ tớ còn đang chờ tớ ở nhà. Cả nhà chúng tớ sắp đi du lịch cùng nhau. Tớ thi được thành tích tốt, bọn họ còn chưa khen tớ nữa. Khi nào tớ mới về nhà được, tớ không thể ở đây nữa… Tớ sẽ chết, sẽ chết mất."

Đến ngày thứ hai.

Mắt Kính nói ít hẳn đi.

Phần lớn thời gian cậu ta đều lẳng lặng nhìn chằm chằm một chỗ ngây người, có đôi khi nhìn vào bức tường, có đôi khi là mặt đất lồi lõm không bằng phẳng, có khi là cánh cửa sổ chỉ mở một khe hở

nhỏ. Ngoài cửa tối đen như mực, cánh cửa này cũng chẳng đem lại bất cứ hy vọng nào.

Trì Thanh ngủ không sâu, cách một khoảng thời gian sẽ tỉnh một lần.

Trong màn đêm, anh chậm rãi mở mắt, phát hiện lần này Mắt Kính đang nhìn nơi khác rồi.

Lần này chỗ Mắt Kính nhìn… là anh.

Trong môi trường tối đen này, gương mặt của Mắt Kính hướng về phía Trì Thanh. Cậu ta không ngủ, mắt mở trừng trừng, đang nhìn chằm chằm Trì Thanh.

…

Trì Thanh không thể xác nhận có phải cậu ta đang ngẩn người hay không.

Bởi vì ánh mắt ấy, ánh mắt rất giống loài dã thú nào đó đang im lặng ẩn nấp, chờ đợi thời cơ.

Cách âm của nơi này không tốt lắm, bình thường lúc nói chuyện hay bàn bạc tuy không truyền qua hết nhưng tiếng hét thảm thiết thê lương có thể xuyên thủng tất cả.

Đêm thứ ba, khoảng hơn 2 giờ sáng, tất cả mọi người đều nghe thấy tiếng kêu thảm thiết đầu tiên từ sau khi kẻ kia nói "trò chơi bắt đầu".

Kèm theo tiếng hét thảm đó còn có tiếng vật nặng đập dữ dội.

"Á!"

Hình như có người đang đập đầu vào tường.

Nói cách khác… là bị người ta ấn đầu đập vào tường.

Người hét thảm vài lần muốn nói gì đó nhưng chỉ có thể phát ra mấy chữ mơ hồ không rõ ràng từ cổ họng, sau đó bị tiếng va chạm cực lớn nhấn chìm.

Tất cả mọi người đều nghe thấy động tĩnh này, không ai nói chuyện.

Nhưng bọn họ đều biết, sau đêm nay sẽ có rất nhiều chuyện thay đổi.

Trong phòng không có bất cứ dụng cụ nào như dao, dây thừng, gậy gỗ, nhưng nếu như muốn giết một người thì có rất nhiều cách.

Trì Thanh không nghi ngờ gì nếu người chết đêm hôm đó không chỉ có người hét thảm thiết kia, chắc chắn có người bị bóp cổ, bịt mũi, không phát ra được âm thanh nào đã chết rồi.

Đêm nay, mọi người đều mở to mắt không ngủ.

Khuya, Mắt Kính bỗng nhiên hỏi anh: "Cậu sẽ giết tớ sao?"

Lúc đó bệnh ưa sạch sẽ của Trì Thanh chưa nghiêm trọng đến thế, nhưng cũng thích sạch sẽ hơn người bình thường một chút. Anh lấy nước uống còn lại để rửa tay.

Qua một lúc lâu, lâu đến mức chủ đề này trông như đã là chuyện ở quá khứ, Trì Thanh đưa ra câu trả lời.

"Sẽ không."

—

Trì Thanh không ra tay, không có nghĩa anh sẽ dễ dàng tha cho đối

phương ra tay với mình.

Nửa đêm, anh đang trong giấc mộng thì cảm thấy ngạt thở, trạng thái thiếu oxy ép anh tỉnh giấc. Đôi tay bóp cổ anh đang tàn nhẫn siết chặt. Khi con người bị ép, so với việc dùng các thủ đoạn gián tiếp thì họ luôn chọn cách đơn giản thô bạo nhất.

Thậm chí còn không cần tính nhẫn nại, cẩn thận tìm kiếm hung khí, hoặc là hao tâm tổn sức lập mưu tạo hiện trường phạm tội khiến người khác thấy giống "cái chết tự nhiên". Chỉ cần có một suy nghĩ duy nhất, đó chính là "gi ết chết người đó".

Tất cả tế bào ở khắp nơi trên cơ thể đều đang kêu gào điều này.

Giết kẻ đó.

Giết kẻ đó.

…

Mau chết đi.

Trì Thanh ở thế yếu hơn, không động đậy được, ngay cả hô hấp cũng ngưng trệ.

Anh dùng chút sức lực cuối cùng thúc đầu gối, lập tức đụng vào bụng dưới của đối phương. Trì Thanh cảm nhận được rõ ràng sức lực đang bóp cổ mình đã thả lỏng hơn, thế là anh nhân lúc này, tay phải lén vén ga giường thô sơ đang trải trên mặt đất, rút ra một chiếc đũa được anh mài nhọn giấu bên dưới.

Trì Thanh đè chiếc đũa vào cổ Mắt Kính: "Buông ra."

Tay Mắt Kính khựng lại.

Trì Thanh: "Nếu không thì cậu có thể thử tôi chết nhanh hơn hay là cậu chết nhanh hơn."

"Tôi không muốn chết." Mắt Kính bỗng nhiên khóc, nước mắt từ khóe mắt rơi xuống, "… Xin lỗi, tôi chỉ là quá sợ hãi, tôi không muốn chết."

Sức lực của tay Trì Thanh cũng nhẹ đi nhiều, anh đang muốn nói gì đó, Mắt Kính bỗng nhiên nhào đến, màu đỏ tươi ở đáy mắt không che giấu được nữa.

Nhưng rất nhiều lúc vận mệnh luôn trêu ngươi.

Trì Thanh thật sự không ngờ rằng cậu ta sẽ nhào đến, đũa cũng bị cậu ta cướp đi, nhưng khi hai người ngã về sau, tay của Mắt Kính mất kiểm soát, lung lay trên không, đầu nhọn của chiếc đũa bất ngờ đâm vào động mạch cổ của cậu ta.

Lưng Trì Thanh tì trên mặt đất, Mắt Kính trợn to mắt, cả người cậu ta đè lên người anh.

Khắp nơi đều màu đỏ.

Mắt kính trên sống mũi của thiếu niên rơi xuống đất, máu phun ra ngoài.

"Đã một tuần rồi." Bảy ngày sau, tên kia đúng giờ mở cửa sắt xuất hiện, "Để tao xem… có những ai còn sống sót."

Trì Thanh lúc đó tưởng rằng đây chính là mục đích cuối cùng của gã.

Nhưng anh không ngờ rằng trò chơi bảy ngày này chưa kết thúc ở đó.

Người còn sống tự động chia thành nhóm hai người mới, một lần nữa bị đảo lộn nhốt vào trong phòng đơn khác với trước đây.

Thời gian bảy ngày lại bắt đầu.

Mắt Trì Thanh bị bịt kín, bước vào một căn phòng mới.

Tính cách của thiếu niên trong căn phòng này khác hoàn toàn Mắt Kính. Cậu ta yên tĩnh ngồi trên chiếc giường bên cạnh, thấy Trì Thanh bước vào, rất lịch sự cong khóe miệng mỉm cười, chào hỏi Trì Thanh: "Xin chào."

Căn phòng hai người được chia lần này không tầm thường, vì về cơ bản đều không hề hay biết đối phương làm thế nào để "sống sót".

Tất cả mọi người đều nói mình chưa từng giết người.

Cũng không ai dám nhắm mắt ngủ thật sự.

Trì Thanh không ngừng suy đoán mục đích cuối cùng của tên kia: Nếu như tình hình tiếp tục phát triển như thế này, vậy thì những đứa trẻ mà gã ta vất vả bắt về sẽ lần lượt chết đi, người sẽ trở nên ngày càng ít… Gã muốn làm gì?

Chẳng lẽ gã chỉ muốn nhìn bọn họ tàn sát lẫn nhau thôi?

Trì Thanh lại tiếp tục nghĩ: Cuối cùng sẽ thành như thế nào?

Có lẽ cuối cùng chỉ còn lại một người duy nhất.

Vào lúc tinh thần Trì Thanh sắp kiệt quệ, anh nghe thấy có người gõ vài âm thanh qua bức tường, truyền lời đến anh.

Những việc này anh với Giải Lâm chưa từng giao lưu với nhau.

Giống như câu nói hôm nay của cục trưởng "các cậu làm thế nào mà vẫn còn sống sót", anh nhất thời không thể trả lời ngay.

…

Vậy Giải Lâm thì sao?

Giải Lâm làm thế nào để sống sót?

Lúc đó anh ấy cũng đã ra tay sao?

"… Píp píp!"

Xe taxi đến rồi, đèn xe xuyên qua cơn mưa tối tăm mờ mịt chiếu lên người Trì Thanh.

Tiếp đó, tài xế hạ cửa xe xuống hỏi: "Là anh gọi xe sao?"

Trì Thanh cất ô, lấy lại tinh thần nói: "Phải."

Chương 140: C140: Lẩn trốn

Dịch: LTLT

"Đinh".

Thang máy đã đến tầng.

Trì Thanh bước ra khỏi thang máy, cầm dù đứng trong hành lang, nhìn thấy cánh cửa nhà Giải Lâm ở đối diện đang mở, cảnh sát hình sự phá án đang ra ra vào vào trong nhà Giải Lâm.

Khương Vũ mang đồ bọc giày và găng tay đang tìm kiếm ở huyền quan. Cậu ta ngẩng đầu thấy bên ngoài cửa có người đang đứng, động tác đang làm khựng lại, lúng túng giải thích: "Bởi vì cố vấn Giải là kẻ tình nghi duy nhất, chúng tôi buộc phải…"

"Còn cố vấn gì nữa." Bên cạnh có người nhắc, "Không chừng chuyện này do hắn ta làm, nên đừng có kêu cố vấn."

Khương Vũ không nói nên lời.

Tuy Giải Lâm là thần tượng của cậu ta nhưng cũng bởi vì là thần tượng cậu ta biết Giải Lâm có bao nhiêu thiên phú ở chuyện "phạm tội" này.

Người có phải do Giải Lâm giết hay không, câu hỏi này ngay cả cậu ta cũng không kìm được mà đặt một dấu chấm hỏi trong lòng.

Mặc dù không chịu thừa nhận nhưng dường như đáp án trong lòng

mọi người đều giống nhau: Giải Lâm là người rất có khả năng ra tay giết Quách Hưng Xương.

Cậu ta gần như có thể tưởng tượng ra trong đêm mưa tối hôm ấy, người đàn ông mặc áo mưa màu đen, trong túi ni lông đen đựng con dao gọt hoa quả mới mua. Người đàn ông cầm dao đi lên lầu, sau khi bước vào cửa thì đè chặt Quách Hưng Xương. Trong ánh mắt hoảng sợ của ông ta, người đàn ông lặng lẽ cắt đứt động mạch ông ta.

Sau đó, lòng bàn tay dính nước mưa, không chút nhiệt độ đặt trên đôi mắt của Quách Hưng Xương, khép mắt ông ta lại.

…

Có lẽ Giải Lâm chẳng có cảm giác gì trong toàn bộ quá trình.

Khóe miệng của cố vấn Giải có mang theo nụ cười quen thuộc không?

Đang lúc nói chuyện, bộ đàm trong tay vị cảnh sát bên cạnh vang lên tiếng "xẹt xẹt", đầu bên kia bộ đàm nói: "Có tung tích của Giải Lâm rồi. Camera giám sát quay được xe của hắn ta đang chạy về phía sân bay. Mấy cậu cũng cử vài người canh ở bên đường Hoành Sơn đi. Dựa theo tốc độ xe, có lẽ khoảng 15 phút nữa thì xe Giải Lâm sẽ chạy đến đó."

"Sân bay?"

Bọn họ không tìm thấy các loại giấy tờ như căn cước công dân, hộ chiếu ở hiện trường, trong lòng cũng lờ mờ đoán được. Nhưng đoán được trong lòng thấy ngạc nhiên, có tình nghi là một chuyện, "phạm tội bỏ trốn", "chống lệnh bắt", "từ chối điều tra" lại là một chuyện khác.

Khương Vũ đang chuẩn bị xông ra ngoài thì nghe thấy người cầm dù

đứng ở cửa hỏi: “Tôi đi được không?”

—

“Píp… píp píp…”

Xe cảnh sát dùng tốc độ nhanh nhất chạy như bay trên đường, màn mưa trút xuống trước mặt dường như bị tốc độ xe xuyên thủng. Đèn xe qua lại bị nước mưa khúc xạ ra các màu sắc khác nhau, cả thành phố trở nên mù mờ.

Trì Thanh ngồi ở ghế sau, cây dù dựng đứng bên chân.

Hai tay anh chồng lên nhau, đôi mắt cụp xuống, bình tĩnh giống như người ngoài cuộc.

Khương Vũ lái xe nửa đường liếc nhìn anh, ngạc nhiên vì tố chất tâm lý cao của vị trợ lý họ Trì.

Hình như anh không hoang mang, cũng không sợ hãi.

“Muốn… uống nước không?” Khương Vũ hỏi.

Trì Thanh nhận lấy nước.

Anh vặn một hồi vẫn chưa mở ra được, mấy giây sau mới phát hiện có lẽ nắp chai nước đẩy lên trên mở ra.

“Cảm ơn.” Trì Thanh nói.

Chỉ có bản thân Trì Thanh biết trong đầu anh lúc này hỗn loạn cỡ nào, tất cả suy luận và logic sụp đổ toàn bộ ngay lúc này.

Tại sao Giải Lâm lại chọn chạy xe về phía sân bay?

Chẳng lẽ anh ấy không biết đoạn đường này có camera giám sát sao?

…

Trì Thanh nhất thời không tìm thấy đáp án.

Tối hôm qua Giải Lâm lái xe ra ngoài, hành động lái xe này đã quyết định nếu như anh ấy muốn thoát thân thì phải giải quyết chiếc xe này trước, nếu không thì dù anh ấy trốn đi đâu cũng sẽ uổng công.

Sau khi mở nắp chai, Trì Thanh chẳng uống ngụm nào, mà đóng nắp chai lại.

Anh ngước mắt nhìn ra bên ngoài cửa xe, cách dòng xe rất dài nhìn thấy chiếc xe quen thuộc kia.

Chiếc xe màu đen ẩn mình trong đêm tối, đèn màu đỏ ở đuôi xe nhấp nháy giống như đôi mắt màu đỏ rực đang nhìn chằm chằm thứ gì đó trong màn đêm.

"Thắt kỹ dây an toàn." Ngã tư trước mặt sắp chuyển sang đèn xanh, Khương Vũ nhắc nhở trước khi tăng tốc, "Chút nữa có thể sẽ đâm phải."

Ngoại trừ chiếc xe của Khương Vũ còn có mấy chiếc xe cảnh sát bao vây từ bốn phía. Tiếng còi xe cảnh sát bao quanh hai bên vang đến tai Trì Thanh. Dường như chiếc xe kia của Giải Lâm cũng nghe thấy những âm thanh này. Vào khoảnh khắc đèn xanh đèn đỏ thay đổi, chiếc xe đó chẳng quan tâm gì giống như không cần mạng nữa rẽ vào làn đường còn lại, xuyên thẳng qua khe hở giữa dòng xe, trong mười mấy giây ngắn ngủi đã kéo dài khoảng cách với xe cảnh sát đang đuổi sát theo phía sau.

Trì Thanh đang thắt dây an toàn vẫn bị chiếc xe đột ngột tăng tốc làm cho xóc về phía trước.

“Píp píp!”

“Píp!”

Năm sáu chiếc xe đuổi theo nhau trong dòng xe.

Nhưng Giải Lâm rõ ràng đã làm xong bài tập trước, thậm chí có người không nhịn được nghi ngờ có phải hắn đã từng tính toán thời gian của đèn giao thông không, bởi vì sau khi đuổi theo hai ba cây số, xe của Giải Lâm canh đúng mấy giây cuối cùng băng qua ngã tư, nhưng toàn bộ xe cảnh sát lại bị đèn đỏ cản lại.

Khương Vũ căng thẳng cả người, không kìm được đập vào vô lăng: “!”

Giọng nói trong bộ đàm không ngừng vang lên.

“Bên các cậu thế nào?”

“Để hắn ta chạy rồi.”

“…”

“Khương Vũ, cậu lập tức quay đầu! Đi đường vòng qua.”

Chiếc xe của bọn họ có vị trí quay đầu thuận tiện nhất, nhưng dù bây giờ có đi đường vòng thì vẫn bị xe phía trước bỏ xa một đoạn.

Trì Thanh chưa từng đến khu vực này, anh chỉ có thể kiểm tra xung quanh có những đoạn đường nào thông qua chỉ dẫn. Trên màn hình bản đồ hiển thị đi thẳng thêm một cây số nữa thì sẽ đi tắt vào một đường hầm.

Quả đúng như thế, đèn đuôi xe màu đỏ theo dòng xe chui vào

đường hầm tối đen như mực, bảng số xe cũng bị bóng tối nuốt chửng.

Khương Vũ tiếp tục tăng tốc, mười mấy giây sau cũng đuổi theo vào trong hầm.

Trong đường hầm không có nhiều xe, thỉnh thoảng có tay lái mô tô đội mũ bảo hiểm chạy ngang qua bên trong.

Đến khi sắp chạy ra khỏi đường hầm, lúc này Khương Vũ mới miễn cưỡng đuổi kịp đuôi xe kia. Cậu ta cắn răng, đạp mạnh chân ga, xông về trước như không cần mạng sống nữa!

Dùng tốc độ này để lái xe còn phải suy xét đến các xe xung quanh, nếu như khống chế không tốt thì hậu quả có thể là vài chiếc xe tông liên tiếp vào nhau.

Dường như chiếc xe của Giải Lâm không ngờ rằng Khương Vũ đột nhiên tăng tốc, xe của Khương Vũ gần như sắp tông vào đuôi xe của hắn.

Chiếc xe đó bẻ vô lăng, khó khăn sượt qua đầu xe của Khương Vũ, sau khi đụng xe Khương Vũ thì đổi làn xe.

Khương Vũ miễn cưỡng khống chế thân xe ổn định, suýt nữa đụng phải xe chạy đến từ phía sau. Cậu chợt nghe thấy phía sau truyền đến một câu nói: "Đừng đuổi theo nữa."

"… Cái gì?" Khương Vũ hét lớn.

"Đừng đuổi theo nữa." Trì Thanh lặp lại.

Sau đó Trì Thanh lại nói thêm một câu.

"Người trong xe không phải Giải Lâm."

Vô lăng trong tay Khương Vũ suýt nữa bị trượt.

"Đuổi theo nãy giờ, người trong xe không phải Giải Lâm?"

Khương Vũ trợn mắt há mồm hỏi: "Tại sao không phải anh ta? Còn chưa đuổi kịp xe, sao anh biết không phải anh ta?"

Trì Thanh ngước mắt lên nhìn cậu ta: "Nếu như là Giải Lâm thì vừa rồi anh ấy sẽ không chọn đổi làn xe."

Chọn đổi làn xe rất rõ ràng là bị hành động tăng tốc đột ngột của Khương Vũ dọa sợ.

Nhưng Giải Lâm sẽ không.

Những chiếc xe khác cũng đã đuổi kịp, âm thanh bên tai lập tức trở nên ầm ĩ.

Sau khi bị đụng văng ra, Khương Vũ không ở vị trí cách xe Giải Lâm gần nhất nữa, thế là cậu ta giảm tốc độ: "Nếu như vừa rồi anh ta không chọn đổi làn thì hai xe của chúng tôi sẽ đụng nhau…"

"Đúng." Trì Thanh nhìn kính chiếu hậu nói, "Anh ấy sẽ đâm vào cậu."

Khương Vũ cạn lời: "Nhưng nó rất nguy hiểm!"

Trì Thanh: "Anh ấy bị điên, ngày đầu tiên cậu biết anh ấy à?"

"…"

"Xẹt xẹt."

Bộ đàm lại vang lên.

Giống như để chứng thực, phía bên kia ra lệnh: "Khương Vũ, đừng

đuổi theo nữa, trong xe không phải Giải Lâm.”

—

“Thông báo khẩn cấp, người đàn ông này dính líu với vụ án ác ý giết người. Hiện tại, kẻ tình nghi vẫn đang trong giai đoạn bỏ trốn. Mong người dân nhiệt tình cung cấp thông tin…”

“Meo…”

Bé Sao đi vòng vòng quanh bát đựng đồ ăn, nghiêng đầu thắc mắc, không biết người bình thường chịu trách nhiệm đổ thức ăn cho nó đi đâu rồi.

Trong con ngươi xanh thẳm của nó chỉ nhìn thấy chủ nhân bị bệnh ưa sạch sẽ của mình đang đeo găng tay, đổ thức ăn cho nó.

“Meo…”

Trì Thanh tháo găng tay, cùng lúc đó chương trình thời sự đang phá ảnh “kẻ tình nghi”.

Vị trí bên cạnh người dẫn chương trình để trống một nửa màn hình.

Một tấm ảnh được chiếu ra.

Nếu chỉ nhìn tấm ảnh này hầu như sẽ khiến mọi người nghi ngờ đây rốt cuộc là kênh thời sự hay là kênh giải trí.

Người đàn ông trong ảnh mặc áo sơ mi, chân mày hơi xếch lên, mặt mũi vô cùng thâm tình, cổ áo không thể che hết xương quai xanh lồi lõm của hắn, cách quá xa so với hình ảnh “tội phạm bỏ trốn” trong mắt công chúng

Bạn trai của anh.

Từng là cố vấn tội phạm.

Sau hai ngày mất tích, hôm nay dùng cách này xuất hiện trước mặt anh.

– Anh đang ở đâu?

Trì Thanh ngồi trên sô pha nhìn tin nhắn cuối cùng gửi đi nhưng không nhận được hồi âm này, trầm ngâm suy nghĩ rất lâu.

Hôm sau.

Quý Minh Nhuệ thấy tin tức bay đầy trên mạng, bất giác phát hiện ảnh kẻ tình nghi công bố hôm qua rốt cuộc đã gây xôn xao dư luận đến cỡ nào. Thời gian ngắn ngủi hai ngày, Giải Lâm từ thiên tài tội phạm ngày xưa nhiều lần phá các vụ án khó đã trở thành "đào phạm" tội ác tày trời vô cùng hung ác.

Quý Minh Nhuệ cầm tờ báo giấy bước vào phòng làm việc của Võ Chí Bân: "Anh Bân, em thấy anh ấy chỉ bị hiềm nghi, không đến mức…"

"Có chứng cứ." Võ Chí Bân nhìn anh ta nói, "Với lại cậu ta bị bắt giữ."

"Cậu đến đây để nói giùm cậu ta sao? Sách đọc được đều đọc vào bụng chó rồi à? Tòa án xem cậu hay là xem chứng cứ?"

Quý Minh Nhuệ cầm tờ báo đứng yên tại chỗ.

"Tìm thấy người trước đã rồi nói mấy chuyện khác sau." Cuối cùng Võ Chí Bân nói.

Quý Minh Nhuệ không có lòng tin về chuyện tìm thấy Giải Lâm. Thực tế, không chỉ anh ta mà tất cả mọi người đều không chắc chắn về

chuyện này.

Loại người như Giải Lâm nếu như thật sự muốn trốn thì không đến lượt bọn họ tìm.

Để tìm chiếc xe kia của Giải Lâm, bọn họ đã tra vô số camera giám sát, khóa chặt mục tiêu ngay trong đêm nhưng vẫn không biết tại sao Giải Lâm không ở trong xe.

Giải Lâm sớm đã không ở trong xe.

Hắn đi đâu được chứ?

Hắn sẽ đi đâu?

…

Những câu hỏi này dường như không tìm thấy đáp án.

Bọn họ phải đối mặt với hiện thực, đó chính là kẻ tình nghi đã chạy mất trước mắt bọn họ.

"Thực ra… có lẽ có một người có thể tìm thấy Giải Lâm." Sau một ngày nằm sấp trên bàn, Tô Hiểu Lan bỗng nhiên ngẩng đầu lên nói, "Có lẽ cũng chỉ có người đó tìm được."

Quý Minh Nhuệ đang xem đi xem lại camera giám sát trên đường hôm qua: "…?"

Cùng lúc đó.

Trong căn phòng không mở đèn.

Trì Thanh không mang dép lê, một chân đạp lên mép ghế. Mắt cá chân của anh vừa nhỏ vừa trắng bệch, phía bên trên là đầu gối hơi cong, cổ tay đặt trên đầu gối, đầu ngón tay móc ra một cây bút mực

màu đen.

Anh vẽ hai đường thẳng màu đen song song trên tờ giấy trắng trước mặt.

Chương 141: C141: Truy xét

Dịch: LTLT

Quý Minh Nhuệ không tiện tìm Trì Thanh, về tình về lý đều không thích hợp.

Có lẽ người khác không biết chút gì về mối quan hệ giữa Trì Thanh và Giải Lâm, nhưng Quý Minh Nhuệ biết rõ chuyện này đến mức không thể rõ hơn được nữa.

Giải Lâm là ai?

Người đàn ông vừa mới qua sinh nhật bị nghi ngờ đã vi phạm luật hình sự và hiện đang bị truy bắt là bạn trai của người anh em tốt nhất của anh ta.

Trì Thanh là người duy nhất có thể tìm thấy Giải Lâm, nhưng anh không tiện tham gia vụ án này, ít nhất nếu muốn đi theo các bước đúng quy trình là không được.

Quý Minh Nhuệ ngồi trước máy tính.

Anh đã xem tất cả camera giám sát trên con đường có liên quan đến chiếc xe của Giải Lâm ngày hôm đó vô số lần.

Việc xem camera giám sát có thể nói là chẳng có manh mối nào cả.

Mỗi lần anh ta xem camera giám sát thì lại đối mặt với khoảng cách giữa người bình thường và thiên tài một lần.

Trong tình huống tỉ lệ phá án cực cao, camera giám sát có hầu hết trên con đường và không mấy xuất hiện góc chết thế mà hắn có thể biến mất không còn tăm hơi. Vả lại còn biến mất trước ánh nhìn của mọi người.

Hôm sau, sau khi xem camera giám sát vẫn không thu hoạch được gì Quý Minh Nhuệ suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cầm điện thoại lên mở danh bạ, ngừng lại mấy giây ở hai chữ "Trì Thanh".

Giải Lâm biến mất, người muốn tìm thấy hắn nhất ngoại trừ cảnh sát ra thì còn có một người rất muốn tìm được hắn. Đó chính là Trì Thanh.

Quen biết Trì Thanh nhiều năm như thế, anh ta thật sự rất hiểu Trì Thanh.

Nhưng muốn tìm được Giải Lâm nếu không có camera giám sát do cảnh sát cung cấp thì chỉ một mình Trì Thanh rất khó tìm được.

Nếu như…

Có một cơ hội xem camera giám sát đặt ở trước mặt Trì Thanh, cậu ta có xem không?

Đầu óc Quý Minh Nhuệ nhanh chóng nhảy số.

Vào lúc anh ta đang do dự có nên bấm hay không thì màn hình chợt lóe sáng, màn hình chuyển sang giao diện nghe điện thoại, người gọi đến hiển thị rõ ràng là: Trì Thanh.

"…?"

Advertisement

Cuộc gọi đến vẫn đang không ngừng rung.

Chấp nhận or từ chối?

"Alo?"

Quý Minh Nhuệ hắng giọng, giả vờ không có việc gì cười hì hì nói: "Đang định gọi điện thoại cho ông đây. Mẹ tôi mua lò nướng, mấy hôm nay lại buôn bán được không ít đồ, bảo ông nếu rảnh thì đến chơi một chuyến."

Quý Minh Nhuệ nói xong, đầu bên kia im lặng vài giây.

Sau đó một giọng nói lạnh nhạt vang lên: "Được."

"Lúc nào?" Giọng nói lạnh nhạt đến mức gần như khiến anh ta không cảm nhận được bất cứ độ ấm nào lại hỏi tiếp.

"Tối nay đi."

Quý Minh Nhuệ đáp.

Giọng nói của Trì Thanh rất có đặc trưng, giống như nước mưa lạnh lẽo: "Vậy tôi qua đó tìm cậu."

Quý Minh Nhuệ cảm thấy cục đá trong lòng mình đã rơi xuống, nhưng vẫn có gì đấy nghẹn ở cuống họng.

Anh ta lôi camera giám sát trong thư mục ra để ở màn hình máy tính, ở cùng với người không bao giờ hành động theo lẽ thường như Trì Thanh và Giải Lâm lâu, suy nghĩ phá án của anh ta cũng được mở rộng. Anh ta chỉ để camera giám sát ở màn hình máy tính mà thôi, anh ta cho Trì Thanh xem chưa? Chưa.

Nếu như Trì Thanh nhân lúc anh ta không có mặt xem nó… Vậy thì

chuyện này có liên quan gì đến anh ta đâu chứ.

—

Trì Thanh đến đúng vào khoảng thời gian bận rộn nhất trước khi đồn cảnh sát tan làm. Tất cả mọi người đều bận đến chóng mặt. Trì Thanh mặc áo hoodie màu đen, quần jean bao lấy chân, mang một đôi ủng màu đen, khiến cả người trông gầy vô cùng. Cộng thêm đêm mưa hôm đó ra ngoài đuổi theo xe với Khương Vũ, anh bị gió thổi làm cho suýt bị cảm, nên lúc ra ngoài anh đeo thêm một cái khẩu trang.

Tóc mái quá dài rũ thẳng xuống, còn chút nữa thì chạm đến mép khẩu trang.

Thứ duy nhất trên gương mặt có thể khiến người khác nhìn thấy rõ ràng chỉ có sống mũi quá vượt trội của anh, nó vượt trội đến mức khẩu trang cũng không che giấu được.

Trì Thanh đẩy cánh cửa kính văn phòng làm việc của đồn cảnh sát ra, giống như ngày đầu tiên anh đến đây, lộ ra vẻ không kiên nhẫn. Anh ngồi trên sô pha chơi điện thoại một hồi, sau đó hỏi Quý Minh Nhuệ: "Ông còn bao lâu nữa?"

Quý Minh Nhuệ sắp xếp hồ sơ xong xuôi, vừa đứng dậy vừa nói: "Sắp rồi sắp rồi, chờ tôi đem chồng báo cáo này lên tổng cục đưa cho anh Bân thì có thể tan làm rồi."

Trì Thanh ngước mắt lên: "Báo cáo?"

Quý Minh Nhuệ: "Là báo cáo về camera giám sát, mấy hôm nay xem đến nỗi mắt tôi muốn mờ luôn. Không nói nữa, đến trễ anh Bân đi về giờ."

Sau khi Quý Minh Nhuệ đi, trong văn phòng làm việc chỉ còn lại Khương Vũ miệt mài xử lý tài liệu.

Khương Vũ đang múa bút thành văn, bỗng nhiên bị ai đó vỗ ở sau lưng, cậu ta quay đầu lại hỏi: "Trợ lý Trì? Sao thế?"

Trì Thanh tiện tay cầm một tập hồ sơ ở trên bàn Quý Minh Nhuệ lên nói: "Quý Minh Nhuệ nói cậu ta để quên hồ sơ, bảo cậu đem qua đó giùm cậu ta."

Trên túi hồ sơ không viết gì cả, không nhìn ra được rốt cuộc đựng hồ sơ gì.

Nhưng Khương Vũ thấy gần đây nhiệm vụ công việc của Quý Minh Nhuệ quả thực rất nhiều, cộng thêm tính cách lơ đễnh của anh ta thì để quên đồ cũng không phải không có khả năng.

"Cậu ta mới đi không lâu, giờ cậu đi còn kịp đó."

Khương Vũ hoàn toàn không nghĩ rằng Trì Thanh sẽ lừa mình, thế là cậu ta ngây thơ tốt bụng lập tức gác lại công việc đang làm, cầm hồ sơ chạy ra ngoài.

—

Chờ người trong văn phòng rời đi hết, bàn tay đeo găng tay màu đen của Trì Thanh đặt lên tay nắm cửa.

"Lạch cạch" một tiếng.

Cửa bị khóa lại.

Sau đó anh ngước lên nhìn camera trong văn phòng, chấm nhỏ màu đỏ giống như một con mắt đang nhìn chằm chằm anh.

"Tách".

Trong văn phòng vắng vẻ vang lên tiếng nhấp chuột rõ ràng.

Đang cầm con chuột là một bàn tay đeo găng tay màu đen. Bàn tay ấy đang nhấp nhẹ lên phím trái con chuột, sau đó lại buông tay ra.

Trì Thanh vừa mới kéo thanh tiến độ của video giám sát. Anh dựa theo thời gian kéo thanh tiến độ đến cuối, kéo thẳng đến một thời điểm nhất định nào đó, hình ảnh giống như bị lag nhấp nháy lóe qua vài phân đoạn mơ hồ, khó nối liền, sau đó ngừng lại ở một ngã tư nào đấy.

Ngã tư này trông cũng không có gì đặc biệt nhưng sau khi xe chạy qua con đường này thì sẽ tiến vào một đoạn đường hầm tối om. Chiếc xe chạy thẳng về trước khoảng hai ba cây số nữa thì mới có thể "nhìn thấy mặt trời lại."

Lối vào đường hầm tối om dưới lòng đất tiến về trước dần sinh ra hai đường màu đen.

Hai đường màu đen song song được tạo thành từ hai đường hầm chồng lên hai đường thẳng song song màu đen mà anh dùng bút mực đen vẽ ra vào tối hôm qua.

Thời gian trong video giám sát trôi nhanh hơn hiện thực rất nhiều, màu ảnh xám xám giống như một tấm kính lọc.

Trong tốc độ phát được tăng gấp 5, mỗi một chiếc xe trong video đều giống như được cài thêm máy tăng tốc độ, chạy tới chạy lui, đi nhanh như bay.

Khoảng chừng mười mấy giây sau, chiếc xe tư nhân màu đen của Giải Lâm xuất hiện trong khung ảnh.

Đúng lúc này, Trì Thanh nhấp vào nút trái chuột một lần nữa, hủy bỏ tốc độ phát.

—

Ở chỗ khác.

Cuối cùng trước khi đến tổng cục, Khương Vũ cũng đuổi kịp Quý Minh Nhuệ.

"Đồ ông để quên." Khương Vũ dừng xe bên lề đường, vịn vào cửa xe của Quý Minh Nhuệ, đưa hồ sơ qua khe hở cửa xe, "Sao ông vẫn còn để quên đồ tùm lum vậy? Chuyện này để anh Bân biết thì ông nếm mùi đau khổ liền."

Quý Minh Nhuệ không ngạc nhiên chút nào nhận lấy hồ sơ.

Sau đó một tay khác của anh ta sờ sau gáy, cười tí tởn nói: "Ông không được nói cho anh Bân biết đó."

Quý Minh Nhuệ ngồi trong xe, đưa mắt nhìn xe Khương Vũ rẽ ra khỏi ngã tư. Sau đó anh ta đặt hồ sơ lên chỗ ghế phụ, lái xe về hướng ngược lại với tổng cục.

Anh ta vẫn lái xe về lại đồn cảnh sát, nhưng vị trí đậu xe vô cùng kín đáo. Thân xe anh ta dừng ở đầu hẻm đối diện đồn cảnh sát, từ góc này có thể nhìn thấy người ra vào đồn cảnh sát, nhưng từ cổng đồn cảnh sát về phí đầu hẻm không thể nhìn thấy anh ta.

Quý Minh Nhuệ ngồi trong xe yên lặng chờ đợi.

Anh ta liếc nhìn đồng hồ trên cổ tay, thầm nói Trì Thanh nhất định sẽ rời khỏi đồn cảnh sát sau khi Khương Vũ về lại không bao lâu.

Trì Thanh đã xem video giám sát, sau khi rời đi… sẽ đi đâu?

—

“Bác tài.” Trì Thanh đưa tay lên kéo khẩu trang, khiến gương mặt được che kỹ càng hơn. Sau khi lên xe anh nói: “Chạy theo định vị này là được.”

Tài xế là người bản địa, anh ta nhiệt tình đạp chân ga nói: “Được thôi.”

Anh ta cúi đầu nhìn bảng chỉ dẫn hỏi: “Nơi này ít khi có người đến, còn ở rất xa, anh sống ở đó hả?”

Trì Thanh nhìn kính chiếu hậu qua cửa xe, sau đó anh lại bình tĩnh dời tầm mắt đi, một lát sau mới nói: “… Không phải.”

“Tôi đi tìm một người.”

Chương 142: C142: Gặp mặt

Dịch: LTLT

Xe taxi chạy ra phía ngoại ô.

Quý Minh Nhuệ hiếm khi móc ra bao thuốc lá, lấy một điếu ra khỏi hộp. Anh ta châm thuốc, cố ý chờ xe taxi chạy đi được một quãng mới đuổi theo.

Giữa hai chiếc xe cách nhau ba bốn chiếc.

Đây là một khoảng cách rất thích hợp để theo đuôi, có thể kiểm soát cũng không bị phát hiện dễ dàng.

Nhưng bên cạnh việc che giấu dấu vết của mình, trong đầu Quý Minh Nhuệ vẫn không ngừng xuất hiện nghi vấn: Rốt cuộc Trì Thanh đã nhìn thấy gì?

Trên xe taxi.

Sau khi nói xong, dọc đường đi Trì Thanh cụp mắt nhìn bàn tay đang đeo găng tay màu đen, nhớ lại vài đoạn hình ảnh camera giám sát mới xem.

Xe của Giải Lâm trước khi chạy vào đường hầm không có bất cứ vấn đề gì, vấn đề nằm ở ngay đường hầm.

Xe chạy bao lâu trong đường hầm? Có lẽ chưa đến 10 giây.

Thời gian 10 giây ngắn ngủi này tuy rất giới hạn nhưng cũng không phải không thể hoàn thành một lần trao đổi có tính trước.

Lúc Trì Thanh ở văn phòng xem lại camera giám sát lần thứ hai, sự chú ý của anh vẫn luôn dừng trên ba chiếc xe mô tô trong đường hầm. Một chiếc xe mô tô màu đỏ đen trong số đó cực kỳ bắt mắt, đường cong thân xe mô tô đó rất sắc bén, giống như khắc đao, đường nét vừa sắc bén vừa trơn tru.

Động cơ không ngừng phát ra âm thanh "ầm".

Từ đầu đến chân người đàn ông lái chiếc xe mô tô đó được che rất kín kẽ, trên đầu đội mũ bảo hiểm màu đen, che khuất hoàn toàn gương mặt của hắn. Trên tay hắn đeo một đôi găng tay lộ ngón, chỉ lộ nửa phần ngón tay thon dài ra ngoài, ngón giữa hơn cong lên, đầu ngón tay nhẹ nhàng đặt trên thắng xe, chuẩn bị đổi tốc độ bất cứ lúc nào.

Hôm đó Trì Thanh ngồi ghế sau, từng lướt ngang qua chiếc xe mô tô này.

Anh ngồi trong xe, cúi đầu mắt nhìn xuống đang suy nghĩ, khóe mắt liếc thấy một vệt đỏ đen.

Đến khi anh ngước lên thì xe mô tô đã tăng tốc tiến về trước.

Tất cả mọi người đều nghĩ rằng người lái xe lúc đầu không phải Giải Lâm, chỉ có Trì Thanh nghi ngờ người lái xe bị đổi giữa đường.

Đoạn video giám sát mà Trì Thanh xem nhiều nhất là ở một chỗ cách đường hầm mười mấy phút chạy xe.

Bởi vì dọc theo đoạn đường hầm video giám sát tiếp tục nhìn xuống dưới, chiếc xe mô tô đó lưu loát đột phá vòng vây của cảnh sát chạy đi mười mấy phút, lúc ra khỏi cửa đường hầm lại bỗng nhiên biến mất li kỳ.

Trì Thanh xem đi xem lại nhiều lần, xác nhận xe mô tô chạy vào cửa đường hầm rồi.

Tốc độ lái xe mô tô của người đàn ông rất nhanh, lúc chiếc xe lao nhanh xuyên qua, vì để có thể chạy nhanh hơn nữa vẫn không ngừng đổi đường, né tránh những chiếc xe có thể tông vào, vượt qua xe phía trước.

Nhưng sau khi vào đường hầm, chỉ hơn ba phút, đến khi chiếc xe ban đầu bị xe mô tô vượt qua lần lượt chạy ra khỏi đường hầm rồi nhưng vẫn không thấy bóng dáng của chiếc xe mô tô đó.

…

Đây thực sự là chuyện rất kỳ lạ.

Một chiếc xe cứ thế biến mất trước ánh nhìn của mọi người.

Nói cách khác, dù có người phát hiện xe mô tô bất thường cũng không thể điều tra được tung tích của chiếc xe mô tô này.

Vậy thì… rốt cuộc chiếc xe mô tô đó đi đâu rồi?

Trì Thanh ở văn phòng cũng bị câu hỏi này làm khó một lúc lâu, nhưng ánh mắt anh nhanh chóng chuyển đến một chiếc xe tải lớn.

Chiếc xe tải lớn đó hoàn toàn có thể đựng vừa một chiếc xe mô tô.

…

Trì Thanh chậm rãi nhắm mắt lại.

Anh thử dùng góc nhìn của một người quan sát để suy nghĩ chuyện có thể xảy ra vào hôm đó.

Sau khi Giải Lâm và tài xế tráo đổi xong xuôi ở trong đường hầm, để tránh bị phát hiện một chiếc xe tải khác đã được sắp xếp ở trong đường hầm cách đó 7 km. Tính chính xác thời gian trước sau, sau khi xe mô tô dùng tốc độ cao lao vào đường hầm, xe tải mở cửa thùng hàng ra.

"Rầm rầm!"

Sau khi thùng hàng mở cửa, cái thang bình thường dùng để vận chuyển lên xuống cũng được hạ xuống, đặt trên mặt đất, tạo thành một cái dốc nhỏ.

Nhưng xe tải vẫn đang chạy nên dọc đường cái thang bị kéo đi trên mặt đất.

Hai ba giây sau, đầu xe mô tô nhấc lên trên, nửa phần thân xe phía trước gần như ngừng giữa không trung, chỉ dựa vào bánh xe sau để ma sát với mặt đường. Xe mô tô chạy thẳng vào trong xe tải qua chiếc dốc được đặt xuống.

Một tia sáng chiếu vào từ cửa đường hầm, càng đến gần lối ra ánh sáng càng mạnh…

Khoảnh khắc xe tải chạy ra khỏi đường hầm, cửa thùng xe vừa vặn đóng lại.

"Píp píp!"

"Píp!"

Xe tải hòa vào dòng xe như không có chuyện gì, chạy vào đại lộ cùng những chiếc xe khác, đi về phía ngoại ô.

—

“Đến rồi.”

Tài xế taxi giảm tốc độ, ngừng xe ở gần nhóm nhà máy hoang vu không một bóng người nằm ở ngoại ô: “Là nơi này đúng không?”

Trì Thanh nhớ lại tuyến đường đi của chiếc xe tải kia, nói: “Là nơi này.”

Quản lý nội thành thành phố Hoa Nam rất nghiêm ngặt, không cho phép mở nhà máy trong khu vực nội thành nên những nhà máy, công xưởng này hầu như đều nằm ở ngoại ô. Vùng ngoại ô này xe đến mức chạy thêm hai ba cây số nữa là đến thành phố khác luôn.

Sau khi xuống xe lại đi qua một con đường làng nhỏ lầy lội, nhìn xa xa các nhà máy cao thấp xen lẫn nhau. Người ở đây đa số đều là công nhân từ bên ngoài đến.

—

Quý Minh Nhuệ không dám đi theo quá gần, sợ bị phát hiện thế là anh ta vòng nửa vòng, đậu xe ở bên cạnh xưởng vật liệu xây dựng có mấy chiếc xe đậu ngay cửa.

Ông cụ trông cửa của xưởng vật liệu ở bên hông xông ra, trong tay cầm gậy gỗ tự xưng “gậy cảnh sát” hét lên: “Cậu! Cậu là ai hả? Đậu xe ở đây làm gì?”

Quý Minh Nhuệ vừa vội vàng nhìn theo hướng Trì Thanh vừa móc từ trong túi áo ra một điếu thuốc nhét cho ông cụ: “Cháu đến bàn chuyện làm ăn, cháu tìm sếp Ngô của bác.”

“Chỗ chúng tôi không có sếp Ngô.”

“Sếp Vương, bác nghe lầm rồi. Tiếng phổ thông của cháu không chuẩn lắm, cháu tìm sếp Vương.”

Hai cái họ phổ biến như thế thể nào cũng chó ngáp phải ruồi trúng một cái, mèo mù gặp trúng chuột chết.

Ông cụ cầm điếu thuốc, không nghi ngờ gì: "Thì ra là bạn của sếp Vương."

"Phải." Quý Minh Nhuệ vội vàng thoát thân nói tiếp, "Cháu còn bạn ở xưởng khác, cháu qua đó thăm cậu ta trước đã. Nếu như sếp Vương hỏi đến thì bác nói với cậu ấy chờ cháu một lát, có việc gì thì gọi điện thoại cho cháu."

Điếu thuốc trong miệng ông cụ rung chuyển theo lời nói: "Được, tôi biết rồi. Cậu đi đi…"

Nói xong, Quý Minh Nhuệ chạy trối chết!

Chỉ để lại ông cụ đứng yên tại chỗ lầm bầm: Này là đi tìm bạn hay là vội đi vệ sinh vậy?

Quý Minh Nhuệ phát huy tốc độ chạy nước rút 100 mét của mình, giữa đường suýt nữa đụng phải người khác, anh ta không thèm xin lỗi, đuổi theo bóng dáng Trì Thanh vào một nhà xưởng.

Nhưng anh ta nhanh chóng phát hiện đây là một xưởng sản xuất linh kiện, nhiều người phức tạp, sau khi bước vào chỉ một phân xưởng cũng nhiều người đến nỗi không đếm hết.

"Vừa nãy tên đó đi đâu rồi?" Quý Minh Nhuệ xoay vài vòng tại chỗ, lại lùi mấy bước tóm người vừa rồi bị anh ta đụng trúng hỏi, "Cái người đeo găng tay, cậu ta đi đâu rồi?"

Công nhân phân xưởng không hiểu gì hết nhìn anh ta, sau đó đưa tay lên: "Mọi người ở đây đều đeo găng tay, anh hỏi ai?"

"…"

Gặp ma rồi!

Anh ta biết Trì Thanh sẽ không tùy tiện vào đây mà!

Quý Minh Nhuệ nhìn mấy lối ra ở phía trước, nhất thời không biết nên đi đâu.

—

Trì Thanh rất dễ dàng băng qua phân xưởng, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất đánh giá khu xưởng này. Có lẽ Quý Minh Nhuệ sẽ mất phương hướng trong khu xưởng tập trung này. Anh ta cũng không biết tại sao Trì Thanh lại đến nơi này, nhưng Trì Thanh biết rất rõ mình phải tìm thứ gì.

Anh muốn tìm chiếc xe tải kia.

Nhà xưởng nào sẽ cần xe tải?

Nhà xưởng có nhu cầu vận chuyển.

Phạm vi này thực ra không lớn, với lại chủ xe tải nhất định sẽ không đoán được bọn họ tìm đến nhanh như vậy.

—

"Thông báo khẩn cấp, người đàn ông này dính líu vào một vụ án giết người tàn ác. Hiện nghi phạm vẫn đang bỏ trốn, chúng tôi hy vọng người dân tích cực cung cấp thông tin…"

Trong một căn phòng tối tăm nào đó chưa đến mười mét vuông, một bàn tay chậm rãi mở nắp mì ăn liền ra.

Hơi nóng mù mịt không ngừng bốc hơi bay lên, làm mờ hình ảnh

hiển thị trên màn hình máy tính.

Bàn tay ấy đeo một chiếc nhẫn mảnh, chủ nhân của chiếc nhẫn đang ngồi trước máy tính xem tin phát lại.

Bắt đầu từ cái hôm được phát sóng, bản tin này sẽ được phát đi phát lại vào một thời điểm cố định hàng ngày.

Nhìn lên theo ngón tay của người đàn ông, đó là gương mặt giống hệt gương mặt trong màn hình vi tính.

Có điều quần áo mặc trên người đã đổi sang bộ khác. So với tấm ảnh thẻ gọn gàng sáng lán thì bộ quần áo Giải Lâm đang mặc trông bình thường hơn rất nhiều. Hắn chỉ mặc một cái áo lông màu trắng ngà, trước ngực in một họa tiết đầu lâu hổ báo, phía dưới phối với một cái quần dài bị rách, nhìn từ phong cách thì đây rõ ràng không phải quần áo hắn tự mua.

Mức độ hòa nhập cùng với một vài phong cách trẻ trâu rất thích hợp với khu vực này.

Nhưng với gương mặt này của Giải Lâm thì bộ quần áo này đã được mang đến một cảm giác "rất mắc".

Hắn di chuyển con chuột, tạm ngừng giao diện tin tức, rồi lại mở hòm thư, con trỏ chuột ngừng ở chỗ thư đã nhận vài giây, sau đó hắn bỗng nhiên tắt toàn bộ trình duyệt.

Cùng lúc này, bên ngoài truyền đến một tiếng gõ cửa.

"Cốc cốc."

Tiếng gõ cửa rất nhẹ.

Tần suất cũng rất bình thường, người bình thường không thể nghe

ra được điều gì kỳ lạ, nhưng Giải Lâm thì sửng sốt. Ngón tay hắn lập tức căng chặt, nhìn chằm chằm cánh cửa kia giống như xuyên qua đó nhìn thấy người nào vậy.

Đến khi tiếng gõ cửa bên ngoài dừng lại, một sự im lặng bất thường tràn ngập trong căn phòng. Lúc này Giải Lâm mới giật nảy mình đứng lên, trở tay mở cửa sau. Gần như cùng một lúc, cửa phòng bị người nào đó dùng vật nặng đập thật mạnh từ bên ngoài.

Trì Thanh cầm một thứ gì đó giống như cái xẻng, đập một phát vào chốt cửa, khóa cửa bị phá hư.

Anh vứt thứ đang cầm trong tay đi, phủi bụi dính trên găng tay sau đó mới ngước mắt nhìn vào trong phòng.

Căn phòng được bày biện rất đơn giản, nhìn một cái đã thấy hết không bỏ sót thứ gì, chẳng có bao nhiêu đồ đạc, giường ngủ đơn giản, một cái bàn gỗ, trên bàn đặt bừa bộn một đống thứ linh tinh, máy móc duy nhất chính là dàn máy vi tính trên bàn.

Đây chắc là cách duy nhất chủ nhà liên lạc với thế giới bên ngoài.

Trì Thanh không ngờ rằng anh với Giải Lâm vẫn còn cơ hội đấu với nhau giống như vụ án giết mèo đầu tiên. Từ sau khi tỏ tình rồi bên nhau, địa điểm "đánh nhau" của anh với Giải Lâm chỉ giới hạn ở trên giường. Khắp nơi trên con đường nhà xưởng đều là đồ đạc linh tinh, trong đó có một vài dụng cụ bỏ đi bị vứt bừa bãi bên đường.

Trì Thanh chọn một cây gậy nhỏ màu bạc khá nhẹ cầm trong tay. Cây gậy đó trong tay anh trông rất giống cán dù sau khi tháo vải dù và khung dù ra.

Nhưng cây gậy trong tay anh không phát huy được tác dụng vốn có của nó. Anh một mạch đuổi theo vào căn nhà chứa đồ, Giải Lâm sau khi tiếp hai đòn thì lách người trèo qua một cái giá hàng hóa, đến khi anh đuổi đến thì cái giá đổ sụp cái ầm, ngăn Trì Thanh lại ở phía

sau.

Giải Lâm, một người sắp xếp hai chiếc xe giao nhau không sai một giây phút nào, nếu hắn chọn nơi này làm nơi ẩn náu thì nhất định đã suy nghĩ một khi bị phát hiện nên làm thế nào để thoát thân.

Trong căn nhà chứa đồ có một thang máy lên xuống.

Thang máy có thể đi xuống tầng dưới.

Trì Thanh đẩy giá hàng hóa đổ xuống người mình ra, anh mặc kệ quần áo trên người bị làm dơ, lúc chạy về phía thang máy thì cửa thang máy đã khép được một nửa rồi.

Giữa khe cửa hẹp, anh nhìn thấy gương mặt Giải Lâm.

Còn mấy giây nữa là cửa thang máy khép kín hoàn toàn, Trì Thanh thở hổn hển thật khẽ, tóc mái trước trán cũng bị mồ hôi thấm ướt, bộ dạng lúc này của anh gần như nhếch nhác. Nhưng anh lại không có ý định vươn tay ngăn cản thang máy đi xuống.

Anh đuổi theo một đường đến đây, đứng trước mặt Giải Lâm, vội vã gặp mặt Giải Lâm không phải để bắt hắn.

Lúc này, sau lưng anh truyền đến tiếng bước chân vội vàng.

Người đến có lẽ là Quý Minh Nhuệ.

Trước khi cửa thang máy đóng lại hoàn toàn, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Trì Thanh chẳng làm động tác gì, anh chỉ đứng yên tại chỗ nói: “Em tin anh.”

“Dù xảy ra chuyện gì em sẽ luôn tin anh.”

Chương 143: C143: Biết rõ

Dịch: LTLT

"Anh ta đâu? Đi xuống rồi hả?!"

Quý Minh Nhuệ đến chậm một bước, khi anh ta sải bước chạy đến cửa thang máy thì cửa thang máy đã đóng kín hoàn toàn.

Chữ số màu đỏ từ 1 chậm rãi hạ xuống B1, anh ta có nhấn nút thang máy thế nào cũng vô dụng.

Cuối cùng Quý Minh Nhuệ nắm tay thành nắm đấm, đập mạnh vào cửa thang máy.

"Ông gặp anh ta rồi à?"

"Anh ta nói gì? Ông không bắt được anh ta sao?"

"Người đâu?"

Trì Thanh không trả lời, anh tháo găng tay màu đen đã bị bẩn hoàn toàn ra, chẳng cảm thấy bất ngờ về chuyện Quý Minh Nhuệ xuất hiện ở đây, anh bình tĩnh kể lại sự thật: "Người đi rồi."

Trì Thanh nói xong lại nói tiếp: "Đi khỏi đồn cảnh sát chưa đến ba phút tôi đã nhìn thấy chiếc xe đó của ông rồi. Xe ông đậu ở đâu? Đưa tôi về."

Quý Minh Nhuệ: "…"

Tên này thật sự chẳng khách sáo chút nào.

Quý Minh Nhuệ có hơi tức giận, mục đích anh ta làm nhiều đến như vậy chỉ có một, đó là nghĩ trăm phương ngàn kế cũng phải đưa Giải Lâm về.

Anh ta không biết Trì Thanh với Giải Lâm đã gặp mặt hay chưa.

Gặp mặt rồi thì đã nói những gì.

Trì Thanh có cung cấp trợ giúp gì cho anh ta hay không?

Nói cách khách, trong vụ án này, Trì Thanh có thân phận gì?

"Đi con khỉ." Quý Minh Nhuệ nói, "Tôi phải điều tra hiện trường trước."

Quý Minh Nhuệ gọi điện thoại cho đội, sau đó đeo găng tay cao su quay lại trong căn nhà nhỏ mười mấy mét vuông kia, nhưng lục sơ một một lượt không tìm thấy thứ gì đáng nghi, ngoại trừ dàn máy tính trên bàn.

Quý Minh Nhuệ nhìn dàn máy tính, muốn đem nó đi, nhưng Trì Thanh đứng chờ ở cửa nãy giờ nói: "Không cần thiết."

"Anh ấy sẽ không để lại dấu vết lướt web, nhưng nếu ông rảnh không có gì làm cũng có thể đem nó đi."

—

Quý Minh Nhuệ vẫn là tốn rất nhiều công sức khiêng máy tính vào trong xe.

Lúc đóng cửa sau xe, Quý Minh Nhuệ nói với Trì Thanh: "Ông cũng phải đi với tôi một chuyến."

Trì Thanh mở cửa xe: "Camera giám sát trong văn phòng không quay được tôi, tôi chỉ ngồi ở chỗ ông một hồi, với lại tôi cũng không để lại dấu vân tay. Chỉ như thế, ông cũng dám chắc bảo tôi đi với ông à?"

Lúc Trì Thanh xem máy tính đã tính toán góc độ của camera, camera không quay đến anh.

Quý Minh Nhuệ á khẩu không nói được.

Hai chồng chồng này đúng là người có nghề trong làng phá luật.

Nhưng đồng thời anh ta cũng biết hôm nay không thể nghe được đáp án mà mình muốn từ miệng Trì Thanh.

Bận rộn chạy một chuyến, ngoại trừ khiến quyển sổ ghi chép dày đến phẫn nộ kia lại tăng thêm vài trang ra anh ta chẳng thua hoạch được gì khác.

Quy trình nên đi vẫn phải đi.

Hai tay Trì Thanh đút vào trong túi áo khoác, không chút cảm xúc nói suy đoán của anh về chuyện đổi người ở đường hầm.

Quý Minh Nhuệ ngay lập tức hiểu được mạch suy nghĩ điều tra camera giám sát của Trì Thanh: "Vậy thì chiếc xe moto kia…"

Ghi chép kết thúc, Quý Minh Nhuệ khép sổ lại. Lúc tiễn Trì Thanh ra đến cổng, anh ta dùng thân phận bạn bè hỏi: "Ông có nghĩ… người là do Giải Lâm giết không?"

Trì Thanh đang nhấc tay kéo khẩu trang lên.

Nghe thế tay anh khựng lại, chờ xe đã đặt rẽ vào và dừng lại trước

mặt mới trả lời: "Có chứng cứ, ông nói xem?"

"..."

Có chứng cứ, đây chẳng phải là một câu nhảm nhí sao?

Quý Minh Nhuệ nói thầm Trì Thanh không phải một người thích nói nhảm nhí, thế là ngậm câu nói này trong miệng nghiền ngẫm vài lần, sau đó anh ta bỗng nhiên dừng bước.

Lúc này, Trì Thanh đã lên xe, dạo gần đây thời tiết không tốt, mưa dầm liên tục.

Tài xế xoa hai cánh tay, nghĩ thầm ngày âm u như này, kéo một vị khách cũng âm u luôn. Vị khách này trước khi lên xe còn dùng khăn giấy lót lên tay nắm cửa rồi mới mở ra, hành vi cử chỉ khá kỳ quái.

Trì Thanh ngồi ở ghế sau, khép hờ mắt lại.

Anh đang nhớ lại khoảnh khắc gặp được Giải Lâm vừa rồi.

Hình như anh ấy gầy đi.

Phong cách quần áo đang mặc trên người cũng không giống với anh ấy, không biết mua ở đâu.

Dạo này anh ấy vẫn khỏe chứ?

...

Trì Thanh không ngừng suy nghĩ, cuối cùng nghĩ đến:

Giây phút đó, anh ấy cũng đang nhìn anh.

Câu "có chứng cứ" Trì Thanh nói trước khi đi.

Trong đầu Trì Thanh như có bão táp, quá nhiều điểm đáng ngờ. Một điểm rõ ràng nhất chính là nếu như Giải Lâm muốn giết người thật sẽ không để lộ nhiều dấu vết vụng về đến vậy. Thậm chí hiện trường phạm tội như đang cố ý nói với mọi người rằng: Là tôi giết người.

Đa phần các vụ án đều là kẻ tình nghi phạm tội vất vả che đậy hiện trường phạm tội, cố gắng ngụy trang giết người thành tự sát, dùng việc này để thoát khỏi trừng phạt của pháp luật. Gần như không có ai làm ngược lại, cố ý tạo chứng cứ biến một vụ án tự sát thành vụ án giết người một cách ép buộc như này.

Cả thành phố Hoa Nam đều biết Giải Lâm là một kẻ tình nghi đang chạy trốn. Hắn bị điều tra, không thể không trốn đông trốn tây.

… Tại sao hắn làm như vậy?

Nếu như hắn không phải hung thủ, tại sao hắn lại làm thế?

Động cơ của hắn là gì? Mục đích của hắn là gì?

Trì Thanh đang suy nghĩ, trước khi xuống xe thì điện thoại tài xế reo lên.

Qua bầu trời mờ tối vẫn có thể nhìn thấy tấm ảnh tài xế và con gái đang treo trong xe. Tấm ảnh được làm thành vật trang trí thủy tinh treo lên, lắc lư theo cú thắng xe. Chuông điện thoại là một bài đồng dao: "Tìm đi, tìm đi, tìm bạn bè. Tìm thấy một người bạn thân. Ợ."

Khác với bài đồng dao trong băng từ lục ra được từ trên người nạn nhân ở nhà thờ trước đó. Bài "Tìm bạn" này được hát tràn đầy không khí trẻ thơ, giọng bé gái non nớt, khúc cuối cùng ợ hơi khiến người ta nghe phải bật cười.

Nhưng trong "người ta" này không bao gồm Trì Thanh.

“Tìm đi, tìm đi, tìm bạn bè.”

“Tìm thấy một người bạn thân, cậu là bạn thân của tớ.”

Tài xế nghe điện thoại, nói mấy câu “Được, ba biết rồi”,”Buổi tối ba đến đón con, nhưng không được ăn nhiều đâu đó” xong liền cúp máy, sau đó tài xế ngại ngừng cười với Trì Thanh, giải thích: “Con gái tôi, nhạc chuông này cũng là con bé hát. Bài đồng dao đầu tiên mà giáo viên nhà trẻ dạy, con bé nhớ ngay…”

Trì Thanh: “Đây là điện thoại cá nhân của anh, không cần giải thích với tôi.”

Tài xế: “…”

Trì Thanh thanh toán xong thì xuống xe, lúc đóng cửa xe dừng lại một lát: “Nhưng mà vẫn cảm ơn anh.”

Để lại tài xế ở trong xe với gương mặt ngơ ngác: “Cảm ơn mình? Cảm ơn mình cái gì?”

—

Trì Thanh không về thẳng nhà, anh lại quay ngược lại, có điều không phải đi đến đồn cảnh sát mà là đến tổng cục.

Huân hương vẫn là mùi ban đầu.

Cục trưởng ngồi trên ghế, ông nhìn chàng trai đối diện, trong thoáng chốc tựa như quay về mấy ngày trước. Mấy ngày trước, chàng trai đó mở cửa, bước vào đòi ông hồ sơ vụ án.

“Tôi không vòng vo với ông nữa.” Bây giờ đã là giờ tan làm, trong tổng cục vô cùng yên tĩnh. Trì Thanh vì đã tháo găng tay nên khi nói chuyện hơi dựa ra sau, tay đút vào trong túi áo, “Kế hoạch của các ông tôi gần như đã đoán được rồi.”

Cục trưởng mỉm cười, đẩy trà đến trước mặt Trì Thanh: "Tôi không rõ cậu đang nói gì."

"Kế hoạch gì hả?" Cục trưởng lại hỏi.

Trì Thanh không nhận ly trà. Con ngươi sâu không thấy đáy của anh khóa chặt vào đôi mắt chứa ý cười của cục trưởng: "Người không phải do Giải Lâm giết."

Trì Thanh lại tự nói tiếp: "Quách Hưng Xương tự sát."

"Người có phải do cậu ta giết hay không…" Cục trưởng nói, "Phải hỏi pháp luật, phải hỏi thẩm phán, cậu nói không tính."

Trì Thanh không vạch trần lời nói của cục trưởng ngược lại nói: "Tôi vẫn luôn nghĩ một vấn đề. Đó là Giải Phong chết mười năm rồi, chuyện Quách Hưng Xương có liên quan đến cái chết của Giải Phong rốt cuộc là ai nói cho Giải Lâm? Manh mối này có lẽ là "kẻ đó" thông qua tầng 13 tiết lộ cho Giải Lâm, hoặc có lẽ là thông qua đường khác. Nhưng con đường này rốt cuộc là gì thì không quan trọng, quan trọng là kẻ đó tiết lộ cho Giải Lâm chắc chắc chắn có mục đích của gã."

Trì Thanh nói đến đây hơi dừng lại: "Mục đích này là gã mong Giải Lâm đi giết Quách Hưng Xương."

Kẻ đó đã xúi giục rất nhiều người.

Theo những gì gã làm trước đây, tất cả hành động của gã đều chỉ ra một mục đích, đó chính là dẫn dụ phạm tội.

"Xin chào, có một bí mật muốn nói cho cậu biết."

"Tuy đã trôi qua mười năm, nhưng… cậu thật sự ngây thơ nghĩ rằng

cái chết của anh trai cậu là việc ngoài ý muốn sao?”

Cái chết của người thân nhất không phải điều bất trắc, có một người khác hại chết anh ấy.

Cậu có hận kẻ đó không?

Cậu có muốn giết kẻ đó để đền mạng không?

Đặc biệt là chuyện khiến kẻ đó đền mạng đối với Giải Lâm mà nói dễ như trở bàn tay.

Trong vô số vụ án, khi đứng ở góc độ hung thủ bắt chước quá trình gây án, Giải Lâm đã “giết” rất nhiều người từ lâu rồi.

Ngón tay của cục trưởng gõ lên mặt bàn: “Ồ? Chuyện này rất kỳ lạ. Tại sao kẻ đó hi vọng Giải Lâm sẽ đi giết Quách Hưng Xương?”

Trì Thanh đang nói lại móc điện thoại ra, lướt trong trình phát âm thanh tìm thấy bài đồng dao “Tìm bạn”, tiếng trẻ con ngây thơ vang khắp trong phòng làm việc.

“Bởi vì kẻ đó đang tìm bạn.”

Trì Thanh nói: “Người bạn hắn ta muốn tìm… có lẽ là Giải Lâm.”

“Tối hôm đó đúng là Giải Lâm đã đi tìm Quách Hưng Xương, nhưng tôi đoán khi anh ấy đến tìm Quách Hưng Xương thì ông ta đã tự sát rồi. Tôi từng gặp ông ta, trạng thái tinh thần của ông ta không tốt, mấy năm nay vẫn luôn không thoát khỏi chuyện mất đi đứa con trai và từng phạm sai lầm. Với xác chết Quách Hưng Xương, các người quyết định mượn cơ hội này thuận theo ý của “kẻ đó”, muốn tiếp cận hắn ta, làm bạn với hắn ta là cách nhanh nhất.”

Nếu hắn ta muốn bắt Giải Lâm giết người, vậy thì Giải Lâm “giết người” cho hắn ta xem.

Truy lùng toàn thành phố, tin tức bay đầy trời, đội cảnh sát truy bắt điều tra suốt ngày đêm…

Thân phận của Giải Lâm biến mất hoàn toàn dưới ánh mặt trời.

"Cho nên trong căn phòng thuê đó không có gì hết nhưng lại có một dàn máy tính." Trì Thanh nói tiếp suy đoán của mình, "Anh ấy có nhiệm vụ phải liên lạc với thế giới bên ngoài, đối tượng liên lạc chính là "kẻ đó". Anh ấy muốn tiếp cận hắn ta, trở thành bạn của hắn ta. Với lại những việc này một mình anh ấy không thể làm hết. Nếu như kế hoạch này có người nào khác biết được, ngoại trừ ông thì tôi không nghĩ ra được còn có ai."

Cục trưởng nhìn Trì Thanh rất lâu.

Sau đó, ông mới nhấc tay bấm vào tai nghe bluetooth trong lỗ tai phải của mình, cùng lúc đó màn hình điện thoại trên bàn sáng lên. Lúc này mới lộ ra ông đang gọi điện thoại, ông nói với người ở đầu dây bên kia: "Tôi thua rồi. Cậu nói rất đúng, người bạn này của cậu thật sự không dễ lừa."

"Nhưng mà cậu cũng không thắng. Thời gian cậu ta tìm đến nhanh hơn cậu dự đoán."

Ảnh đại diện của đối phương hiển thị trên giao diện cuộc gọi là một màu đen hoàn toàn.

Sau khi cục trưởng nói xong, không biết bên kia đã nói gì, ngay sau đó cuộc gọi bị ngắt.

Trì Thanh hỏi: "Anh ấy nói gì?"

Cục trưởng nhìn anh, chậm rãi nói: "Cậu ấy nói… cậu không phải bạn, mà là người nhà."

Đầu dây bên kia điện thoại, chủ nhân của ảnh đại diện màu đen sau khi cúp điện thoại thì ngồi một hồi trên chiếc ghế bằng gỗ. Người đàn ông vẫn ở trong căn phòng chật hẹp, không đủ ánh sáng, trong phòng cũng không có bao nhiêu đồ đạc. Trước mặt hắn vẫn là một cái máy tính.

Trên máy tính đang mở hai chương trình, một chương trình là định vị đội cảnh sát hình sự. Tổng cộng có ba nhóm nhỏ phụ trách điều tra tung tích của hắn. Quỹ đạo hành động của ba nhóm nhỏ này hắn đều có thể nhìn thấy ở trong hệ thống định vị. Đây là quyền hạn mà cục trưởng trao cho hắn, để đảm bảo hắn không bị phát hiện.

Một khi có đội nào đó đến gần địa chỉ hiện tại của hắn, hắn cũng có thời gian chuẩn bị.

Nhưng hắn không phòng bị được vài nhân viên ngoài biên chế tràn đầy bất ngờ, tự ý điều tra.

Ví dụ như… người nhà của hắn.

Giải Lâm xoay chiếc nhẫn mảnh giữa ngón tay, nhớ lại giọng nói của Trì Thanh trong cuộc gọi vừa rồi.

Thực ra lúc nãy Trì Thanh nói gì hắn không nghe kỹ lắm, hắn chỉ là muốn nghe giọng nói của Trì Thanh, muốn khóa chặt giọng nói này vào trong đầu.

"Píp píp."

Máy tính trước mặt hắn kêu lên một tiếng.

Là một chương trình khác đang chạy.

Đó là một ứng dụng mạng xã hội. Giải Lâm vẫn dùng tài khoản tên "L" lúc điều tra vụ án của Thẩm Tinh Hà, trùng hợp thay tài khoản

của người gửi tin nhắn đến cũng là một chữ cái. Tên của đối phương là "Z".

Z, một chữ cái nằm ở cuối cùng trong 26 chữ cái tiếng Anh.

Z: Có chuyện gì vậy?

Z: Cảnh sát còn đang tìm cậu sao?

Trước đây hai người đã từng trò chuyện nên giọng điệu mở màn hôm nay có vài phần thân quen.

Giải Lâm tiện tay gõ xuống một chữ trên bàn phím: Còn.

Z: Sợ hả?

Z: Thực ra tôi nghĩ rằng cậu sẽ dùng cách khác giết Quách Hưng Xương.

Z: Có nhiều thủ đoạn khiến ông ta đau đớn đến vậy nhưng cậu lại chọn cách này.

Người đối diện nói đến chủ đề giết người bình tĩnh như thường.

L: Ông ta chết là được rồi.

L: Tôi không muốn bẩn tay.

Bên kia trả lời rất nhanh.

Z: Vậy à.

Z: Tôi thì khác. Tôi không chịu được đối phương chết một cách im lặng dưới tay tôi. Tôi phải cảm nhận được sự đau đớn, giãy giụa của hắn. Hắn cầu xin tôi tha thứ, van xin tôi có thể tha mạng cho hắn không, nhưng tôi sẽ không buông tha.

Z: Nhưng mà không sao.

Màn hình máy tính phát ra ánh sáng huỳnh quang yếu ớt trong căn phòng chật hẹp và u tối.

Z: Tôi chấp nhận rằng chúng ta làm việc có hơi khác nhau, dù gì…

Z: Chúng ta cũng là bạn bè mà.

Chương 144: C144: Biến cố

Dịch: LTLT

Màn đêm buông xuống, đội điều tra còn đang ở gần vùng ngoại ô để truy tìm tung tích của Giải Lâm.

"Hỏi hết rồi, đều nói chưa từng gặp anh ta, cũng không biết là ai chuẩn bị chỗ nấp cho anh ta nữa…"

Đèn xe cảnh sát không ngừng xoay tròn, tiếng còi xe kêu khắp một vùng.

Chó nghiệp vụ cúi đầu đánh hơi con đường làng lầy lội, thỉnh thoảng hướng về phía nào đó sủa inh ỏi.

Trong đồn cảnh sát.

Người dân báo cảnh sát liên tục, Tô Hiểu Lam nghe điện thoại cả một ngày. Phần lớn gọi điện đến đều là con gái, nhưng bọn họ hiếm khi cung cấp thông tin thực sự hữu ích: "Tôi biết Giải Lâm, trước đây tôi còn từng theo đuổi cậu ta. Nhưng mà bây giờ nghĩ lại con người cậu ta đúng là rất không bình thường. Bọn tôi giải phẫu trong tiết sinh học, cậu ta chẳng sợ tí nào…"

Tô Hiểu Lam bóp huyệt thái dương: "Vâng, cảm ơn chị, còn có manh mối nào khác không?"

Cô gái đó dường như không tin nổi: "Thật sự là cậu ta đã giết người sao? Cậu ta giết người rồi à?"

“Xin lỗi, thông tin cụ thể không tiện tiết lộ nhiều.”

Tô Hiểu Lam cúp điện thoại, mệt mỏi hỏi Khương Vũ: “Ông nói xem, có phải Giải Lâm giết người không?”

Khương Vũ nói: “Dù không phải do cố vấn Giải giết thì thời gian tử vong cũng rất khó giải thích, gần như trùng với thời gian cố vấn Giải bước vào tòa nhà trong camera giám sát…”

Tô Hiểu Lam còn chưa kịp thở dài thì một cuộc gọi khác lại đến ngay lập tức: “Chào cảnh sát, tôi là nhân viên cửa hàng tiện lợi. Tối hôm đó, người trên tivi có đến cửa hàng chúng tôi.”

Nhưng những việc này cách bản thân Giải Lâm rất xa, chỗ ở hiện tại của hắn chỉ có một dàn máy tính và một “người bạn” cực kỳ nguy hiểm.

Giải Lâm lấy một bao thuốc lá ở cạnh bàn. Hắn ít khi hút thuốc, nhưng ở trong căn phòng này lâu như thế nên không nhịn được.

Đầu ngón tay hắn kẹp điếu thuốc, thở ra một làn khói, đôi mắt hơi xếch lên nheo lại. Hắn quay ngược thời gian vào cái đêm Quách Hưng Xương chết. Đêm đó, tên họ Quách vốn đã hẹn với hắn sẽ nói rõ chuyện xảy ra mười năm trước cho hắn biết.

Mười năm nay Quách Hưng Xương sống cũng chẳng tốt, mất con, ly dị với vợ… thậm chí còn chối bỏ tín ngưỡng của bản thân.

Tuy ông ta đã hẹn với Giải Lâm nhưng ông ta nhanh chóng phát hiện mình không có dũng khí để đối diện với hắn. Càng gần đến thời gian hẹn, ông ta càng im lặng trên chiếc ghế cạnh cửa sổ.

Giống như mười năm đã trôi qua, ông ta vẫn không có dũng khí đối diện với bản thân mười năm trước vậy.

Advertisement

Chỉ cần vừa nhắm mắt lại bên tai Quách Hưng Xương đã xuất hiện giọng nói của Giải Phong mười năm trước. Năm ấy, chàng trai đó vừa mới thăng cấp đến tổng cục, chính nghĩa, thông minh, dịu dàng, gọi ông ta là "anh Xương".

"Đây là lão Quách, Quách Hưng Xương." Có người dẫn Giải Phong đến trước mặt ông ta, "Cậu có gì không hiểu thì có thể hỏi anh ấy."

Đó là lần đầu tiên bọn họ gặp gỡ.

Giải Phong có hơi ngại ngùng gọi ông ta một tiếng: "Anh Xương."

Hai người bọn họ thường hay đánh cờ, Giải Phong luôn nhường ông ta một cách tỉnh bơ.

"Là em đánh không lại anh."

Giải Phong nhớ sinh nhật của con trai ông ta, sinh nhật con trai Quách Hưng Xương hằng năm luôn nhận được quà mà anh đã chuẩn bị từ trước, có khi là một chiếc xe đồ chơi, có khi là figure nhân vật nhí nổi tiếng trong phim điện ảnh mới chiếu. Ông ta quá bận, chẳng có thời gian đưa con đi xem phim cũng không còn sức lực quan tâm gần đây có những bộ phim nào đang chiếu.

Con trai nhìn thấy figure kia thì mừng như điên: "Anh Giải Phong, sao anh biết em muốn thứ này? Anh cũng xem "Bữa tiệc điên cuồng của sở thú à?"

Giải Phong cúi người, xoa đầu đứa trẻ.

Xong việc, Quách Hưng Xưởng hỏi anh: "Mấy hôm nay cậu bận như thế còn có thời gian đi xem phim hả?"

“Em làm gì có thời gian xem.” Giải Phong cười nói, “Chỉ là lúc trước lên mạng tìm xem gần đây có phim hoạt hình nào nổi tiếng không.”

Đứa nhỏ này rất chu đáo.

Cũng chỉ có Giải Phong mới chu đáo đến vậy.

Chu đáo đến mức… Quách Hưng Xương từng nghi ngờ trước ngày hành động đó Giải Phong đã phát hiện ra.

Anh phát hiện hung thủ từng tìm ông ta, cũng phát hiện sự khác thường của ông ta lúc ấy, sự khác thường này không chỉ bởi vì con trai của ông ta cũng nằm trong danh sách người bị hại. Rất có thể Giải Phong đã phát hiện từ lâu, bởi vì trước ngày hành động Giải Phong đã vỗ vai ông ta, bỗng nhiên gọi ông ta lại.

Nhưng anh không nói gì hết, giống như lần đầu tiên hai người gặp mặt, vẫn là nụ cười đó, vẫn là tiếng gọi đó: “Anh Xương.”

Quách Hưng Xương chẳng còn cách nào để đối mặt với Giải Lâm, nhưng ông ta nghĩ, mình phải nói rõ ràng với hắn.

Mấy năm nay Quách Hưng Xương vẫn còn một hai người bạn cũ chưa cắt đứt liên lạc, chuyện nhà thờ cũng được đồn xôn xao trong quần chúng, truyền ra các phiên bản khác nhau. Vì từng làm cảnh sát, ông ta tự nhiên thấy tò mò và nhạy bén về vụ án này.

Lần ăn uống với đồng nghiệp cũ trước đó, một cảnh sát tham gia phá án uống say nói: “Vụ án này kỳ lạ lắm. Trên người người chết ở nhà thờ chỉ tìm thấy một cuộn băng.”

Quách Hưng Xương cầm ly rượu hỏi: “Cuộn băng?”

“Một bài hát thiếu nhi. Tìm nào tìm nào tìm bạn bè.” Cảnh sát hát theo giai điệu của bài hát thiếu nhi hát một câu, sau đó mặt đỏ bừng lắc lắc đầu, “Ông nói có kỳ lạ không chứ.”

Tội phạm xúi giục. Tìm bạn. Cuộn băng.

Năm ấy Quách Hưng Xương vào được tổng cục, năng lực hơn người dĩ nhiên không cần nói nhiều.

Quách Hưng Xương ngồi bên bàn rượu, nhớ lại lần đầu tiên Giải Lâm tìm ông ta, ông ta đã hỏi Giải Lâm: "Chuyện này là ai nói cho cậu biết?"

Lúc đó Giải Lâm không trả lời.

Giải Lâm đã không còn là thằng nhóc mặc đồng phục lúc ông ta còn làm cảnh sát mười năm trước. Đứa nhỏ này đã cao hơn ông ta, cảm giác nguy hiểm cũng mạnh hơn lúc còn niên thiếu. Lúc bước vào, hắn không nói lời nào đã tóm lấy cổ áo ông ta đấm một cú, nhưng ánh mắt vẫn cười. Hắn cười hỏi ông ta: "Cái chết của anh tôi có liên quan đến ông không?"

Tìm bạn…

Vào lúc này Giải Lâm bỗng nhiên đến tìm ông ta, là tình cờ sao?

Tự sát thực ra là chuyện ông ta đã nghĩ từ lâu rồi.

Khi một người không có bất cứ mong nhớ nào, ngày ngày sống trong tự trách và áy náy dĩ nhiên đã không còn mong đợi vào cuộc sống từ lâu. Nhưng ông ta nghĩ… có lẽ cái chết của ông ta có thể làm chút gì đó cho Giải Lâm.

Ông ta có thể làm gì chứ?

…

Khói thuốc lượn lờ.

Giải Lâm ung dung hút hết một điếu thuốc, cảnh tượng trong đầu dừng lại vào cái đêm hắn đến nhà Quách Hưng Xương. Hắn mở cửa ra, trong phòng im lặng không một tiếng động, Quách Hưng Xương ngồi trên chiếc ghế cạnh cửa sổ, yên tĩnh giống như đã ngủ vậy.

Trong điện thoại bên cạnh có lời nhắn của cuộc gọi đến, người gọi là cục trưởng.

Sau khi xác nhận Quách Hưng Xương đã chết, Giải Lâm bấm vào nút gọi lại: "Quách Hưng Xương chết rồi."

Cục trưởng ở đầu dây bên kia im lặng.

Thế là một kế hoạch tạm thời đã bắt đầu.

"Sao cậu chắc chắn "kẻ đó" sẽ đến tìm cậu?" Cục trưởng hỏi.

"Tôi có công ty." Giải Lâm nói, "Nếu như gã muốn tìm tôi thì sẽ rất dễ dàng tìm thấy cách hợp tác với tôi."

Giống như những gì Giải Lâm suy đoán.

Vào hôm tin tức được phát sóng, nhân dân khắp thành phố Hoa Nam đều biết hắn là một "kẻ tình nghi" đang chạy trốn, cùng một ngày, trong hộp thư công việc của hắn có thêm một email.

Người gửi là: Z

Nội dung mail rất đơn giản, chỉ có một dãy số.

Đính kèm là một đoạn ghi âm, trong đó vẫn là bài hát thiếu nhi kia, chẳng qua lần này người hát là một người trưởng thành giọng khàn khàn. Hắn ta hát với chất giọng kỳ lạ: "Tìm đi tìm đi tìm bạn bè, tìm thấy một người bạn thân…" hát được một nửa, hắn ta lại bật cười một cách quái gở, hát lại câu này một lần nữa, "Tìm thấy một người

bạn thân.”

Ngày đầu tiên kết nối trên mạng, hắn với “Z” chẳng trò chuyện với nhau mấy.

Z không chủ động gửi tin nhắn đến, Giải Lâm chờ nửa ngày, gửi đi một câu: Chắc anh biết tôi là ai.

Một lát sau.

Z trả lời: Còn cậu thì sao?

Z: Cậu có thể đoán ra tôi là ai không?

L: Tôi nghĩ tôi đoán được.

Z: Ha ha.

Thời gian trò chuyện của hai người không liên tục, có lẽ đối phương sợ Giải Lâm sẽ đoán ra được tin tức nào đấy từ thời gian online của hắn ta, cho nên thời gian tìm Giải Lâm rất tùy ý.

Có đôi khi là buổi sáng có đôi khi là tối muộn.

Nội dung trò chuyện phần lớn là “kẻ đó” bàn luận hồi ức giết người của mình.

Z: Đây là lần đầu tiên cậu giết người?

Z: Cảm giác thế nào?

L: Nói thật sao?

L: Chẳng có gì thú vị.

Z: Cậu biết lần đầu tôi giết người là lúc nào không?

L: Lúc nào?

Z: Khi tôi 13 tuổi.

Z: Bây giờ nghĩ lại, vẻ mặt của kẻ đó khi chết tôi vẫn có thể nhớ lại một cách hoàn chỉnh. Đây có tính là "virgin complex" không? Người bị tôi giết đầu tiên vẫn rất đặc biệt trong lòng tôi.

L: 13 tuổi, lúc đó anh còn đang đi học.

Z: Đúng, cậu ta là bạn học của tôi. Ha ha ha, cậu ta xui quá rồi, lúc chia nhóm làm bài tập bị phân cùng nhóm với tôi.

Z: Có biết tôi đã giết cậu ta thế nào không?

Z: Bóp ch3t. Dùng tay.

Z: Tôi có thể sờ thấy trái cổ của cậu ta run rẩy vì sợ hãi. Cậu ta muốn kêu cứu, nhưng những gì cậu ta muốn nói đều biến mất trong cuống họng, không phát ra được tiếng nào. Ngón tay của tôi hơi siết lại, mắt cậu ta càng ngày trợn càng to, giống như một con cá, sau đó cậu ta dần dần không nhúc nhích nữa.

L: Trong trường học sao?

Z: Dĩ nhiên.

Z: Lúc tôi bóp cổ cậu ta, nhiệt độ làn da trong lòng bàn tay vẫn còn ấm, nhưng sau đó cả người không còn chút nhiệt độ nào. Cậu có thể biết rõ cảm giác mạng sống của một người biến mất trong tay cậu.

Z: Tôi nắm giữ sống chết của người khác.

Z: Tôi rất ghét cậu ta, cậu ta chết rồi, cậu ta chết rồi thì sẽ không nói được nữa. Tốt quá, cậu ta chết rồi.

"Làm bạn" với một kẻ như thế, có đôi khi Giải Lâm sẽ hốt hoảng.

Hắn buộc phải nhập vai "người bạn" thật sự mới có thể tiếp được lời của đối phương. Thế là hắn rõ ràng cảm nhận được từ tận sâu trong lòng mình dường như có một Giải Lâm khác đang nói chuyện với hắn: "Mày với hắn ta là một loại người. Giải Lâm, mày với hắn ta giống nhau."

Sau khi tỉnh dậy vào nửa đêm hôm nay, một lúc lâu Giải Lâm vẫn không ngủ được.

Hắn vuốt chiếc nhẫn ở giữa ngón tay mở mắt đến sáng.

6 giờ rưỡi sáng, màn hình máy tính sáng lên.

"Píp píp."

Z: Chào buổi sáng.

Z: Tôi muốn giết một người.

Giải Lâm lại châm một điếu thuốc, không đưa ra bình luận gì về kẻ điên muốn giết người vào sáng sớm này.

L:?

Z: Cậu dậy rồi à.

Z: Cũng không có gì đặc biệt, chỉ là thấy kẻ này chướng mắt lâu lắm rồi.

Z: À, đúng rồi. Tôi cứ quên nói, yêu cầu của tôi với bạn bè rất

nghiêm khắc. Bạn của tôi chỉ có thể làm bạn với tôi mà thôi.

Z: Người này cậu cũng biết, có muốn đoán người đó là ai không?

Bật lửa trong tay Giải Lâm không đánh ra lửa, đầu điếu thuốc sượt qua mồi lửa, không bị đốt cháy.

Bạn của tôi chỉ có thể làm bạn với tôi.

Cậu cũng biết.

Người đó là ai?

…

Đáp án này không cần nghĩ, miêu tả rất dễ đoán.

Hai phút sau.

Z gửi qua câu cuối cùng của hôm nay.

Sau khi gửi xong, ảnh đại diện của Z tối om, trạng thái người dùng biến thành đã offline.

Z: Thật kỳ lạ, hôm nay kẻ đó ra ngoài không đeo găng tay.

Chương 145: C145: Gặp mặt

Dịch: LTLT

Tối hôm trước Quý Minh Nhuệ nhắn tin cho Trì Thanh, sáng sớm bị tiếng rung động nhè nhẹ của điện thoại đặt cạnh gối đánh thức.

Anh ta nghĩ tới nghĩ lui vẫn lo lắng cho trạng thái tâm lý của Trì Thanh. Tuy trạng thái tâm lý của tên này vẫn luôn không tính là mạnh khỏe gì nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên Trì Thanh yêu đương, thân là anh em Quý Minh Nhuệ vẫn dốc hết lòng.

Thế nên buổi tối trước khi ngủ, anh ta vất vả lên mạng tìm mấy câu truyện cười gửi cho Trì Thanh.

1 giờ 45 sáng.

– Ngủ chưa?

– Ông biết không, rất lâu rất lâu trước đây có một người…

– Há há há há há há há! Có phải chuyện này mắc cười lắm không?

– Tôi tìm cả lúc lâu mới tìm thấy chuyện buồn cười đến vậy, chuyện cười bình thường không xứng với khí chất của ông.

Buổi sáng Trì Thanh chỉ trả lời lại anh ta bốn chữ kèm một dấu chấm hỏi.

– Ông chán lắm hả?

Quý Minh Nhuệ vốn không phải một người ngủ chập chờn, nhưng bình thường lúc làm nhiệm vụ anh ta thường phải theo dõi nghi phạm, có buồn ngủ đến đâu cũng không thể buông lỏng cảnh giác nên vô cùng nhạy cảm với âm thanh này, kêu một tiếng đã giật mình tỉnh dậy. Anh ta cong người bật dậy, ngồi lên gọi điện thoại cho Trì Thanh: "Hôm nay ông ra ngoài sớm vậy hả?"

Trì Thanh đang đi dọc theo con đường trống trải không bóng người đi về phía cửa hàng tiện lợi 24 giờ: "Mua chút đồ."

"Giờ này ra ngoài mua đồ?"

"Ít người."

"…"

Nói cũng đúng.

Anh ta cũng chưa ngủ dậy nữa mà, nhưng nghĩ cũng biết đúng là trên đường rất vắng vẻ.

"Ông mua cái gì?" Quý Minh Nhuệ hỏi tiếp.

Trì Thanh: "Găng tay mới."

Găng tay tồn kho trong nhà sắp hết, với lại mấy ngày này thời tiết không tốt, găng tay phơi hai ngày vẫn còn ẩm, anh muốn nhân lúc sáng sớm ít người đi mua vài đôi găng tay mới.

Trì Thanh nói xong cúp điện thoại, kéo chiếc mũ ở sau áo lên. Anh quan sát sắc trời u ám, lúc đi ngang qua một chiếc xe tư nhân đậu ở ven đường anh lại liếc nhìn kính chiếu hậu, thấy một kẻ hành động lén lút đang đi theo sau mình.

Kẻ đó còn kín mít hơn cả anh.

Mũ, khẩu trang, cúi đầu, hai tay đút túi áo, dáng người gầy gò, vài sợi tóc xơ thò ra khỏi mũ.

"Chào mừng quý khách."

Trì Thanh đẩy cánh cửa của cửa hàng tiện lợi ra, đồng thời bình tĩnh nhìn ra phía sau, phát hiện tên kia băng qua cửa hàng tạp hóa đã đi xa rồi.

—

Ở nơi khác, Giải Lâm không tiện gửi quá nhiều tin nhắn cho Z, hắn chỉ có thể giả vờ điềm tĩnh trả lời lại một dấu chấm hỏi.

–?

Nhưng bên kia vẫn chưa trả lời.

Sau khi dấu hỏi này được gửi đi, tất cả như hòn đá chìm vào đáy biển.

Trái tim Giải Lâm cũng chìm xuống theo hòn đá này.

Chuyện Z sẽ tìm đến Trì Thanh hoàn toàn nằm ngoài dự tính của hắn, cũng nằm ngoài kế hoạch của toàn bộ kế hoạch này. Giải Lâm không phải muốn làm bạn với gã thật, cũng không thể hoàn toàn cảm giác được rốt cuộc người bạn này đối với Z có ý nghĩa gì. Hắn càng không biết đây là một yêu cầu b3nh hoạn đến cỡ nào.

Chúng ta không phải bạn thân sao?

Hãy rơi xuống nơi sâu nhất của vực thẳm cùng tôi đi.

Cậu là bạn thân nhất của tôi.

Cậu cũng chỉ được có một mình tôi là bạn thân.

Mấy ngày nay, cho dù Z có miêu tả quá trình giết người của mình rõ ràng thế nào với Giải Lâm thì Giải Lâm cũng chỉ cảm giác được thực ra gã không giết nhiều người. Gã ta tận hưởng cảm giác vui sướng khi giật dây người khác giết người nhiều hơn. Điều này khiến gã càng cảm thấy thích thú, gã không cần ra tay cũng có thể kiểm soát được sống chết của người khác.

Ngươi giết người đi.

Chẳng phải ngươi ghét hắn ta sao? Tại sao lại phải nhịn chứ?

Giết hắn ta đi.

…

Z cũng từng nói với hắn tình hình lúc gã giết người gần nhà thờ. Tối hôm ấy người đó đang chạy bộ, gã đè chặt cổ của người đó từ đằng sau, ghé sát bên tai người đó nói khẽ: "Đừng nhúc nhích, nếu mày nhúc nhích sẽ đâm vào dao của tao."

Gã vừa nói vừa ác độc đưa dao đến gần cơ thể người đàn ông.

Giải Lâm biết lúc này mình nên tiếp tục ở trong căn phòng này, tốt nhất đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng hắn không thể ở yên được nữa.

Trì Thanh giờ đang ở đâu?

Em ấy vẫn ổn chứ?

Tên đó rốt cuộc muốn làm gì?

Quá nhiều suy nghĩ xuất hiện.

Vào lúc hắn mặc xong quần áo chuẩn bị ra ngoài, máy tính im lặng nãy giờ kêu một tiếng "píp".

Ảnh đại diện màu xám lại sáng lên.

Z: Tôi đổi ý rồi.

Giải Lâm mơ hồ cảm nhận được câu tiếp theo sẽ không bình thường.

Quả nhiên.

Z: Cậu giết tên đó đi.

Z: Chúng ta là bạn bè có đúng không? Người tôi muốn giết, cậu đi giết giùm tôi đi.

Bên kia còn đang "nhập nội dung".

Z: Tôi xem nào.

Z: Cho cậu 24 giờ đồng hồ, sau 24 giờ tôi muốn nhìn thấy xác của tên đó.

L: 24 giờ?

Z: Lâu quá sao?

Z: Hai người quen biết mà, chắc sẽ dễ dàng tiếp cận tên đó thôi.

Trong nội dung trò chuyện với Z, Giải Lâm từng để lộ trạng thái hiện tại của mình, không có đường lui, từ trước đến giờ đều đang đè nén h@m muốn thật sự trong lòng mình, hỗ trợ cảnh sát phá án nhưng vẫn luôn bị bọn họ nghi ngờ.

Những điều kiện tiên quyết này cộng thêm tự tin và ngạo mạn của Z, Giải Lâm không biết bây giờ Z có đề phòng mình hay không.

Hiện tại xem ra là có, bởi vì đây rõ ràng là một cuộc thăm dò.

—

24 giờ đồng hồ giết một người dĩ nhiên không tính là ngắn.

Nhưng bây giờ Giải Lâm đối mặt với rất nhiều vấn đề, hắn không thể để lộ mục đích thật sự mình tiếp cận Z, hắn phải duy trì tình bạn với Z, đồng thời… hắn còn phải bảo vệ sự an toàn của Trì Thanh.

Giải Lâm mở ứng dụng mạng xã hội ra, nhìn cửa sổ trò chuyện của Trì Thanh suy tư rất lâu.

Hắn muốn bảo vệ Trì Thanh, nhưng hắn quên mất một việc.

Trì Thanh chưa bao giờ là người nấp sau lưng hắn.

Trì Thanh chính là phía sau của hắn.

Giải Lâm vừa gửi một câu "tối gặp mặt" qua, Trì Thanh đã trả lời sáu chữ: Chỗ cũ, gặp ở quán bar.

Quán bar vốn không phải chỗ cũ gì.

Ngược lại, Trì Thanh vốn không thể uống rượu.

Anh cố ý nói quán bar là muốn nói với hắn, anh biết lần gặp mặt này không bình thường, cũng hiểu được ý nghĩa của hai chữ "gặp mặt" này.

Tuy quán bar không phải chỗ cũ nhưng câu này cũng đã khoanh

chính xác địa điểm cho Giải Lâm. Đúng là bọn họ đã từng đến một quán bar, còn gặp người thuê nhà bị ngộ hại sau khi về nhà không lâu ở trong quán bar đó.

Trì Thanh và Giải Lâm lúc đó vẫn còn chưa thân quen.

Hai người thường xuyên thăm dò lẫn nhau, muốn rõ ràng gốc rễ của đối phương. Thỉnh thoảng Giải Lâm đụng thẳng mặt Trì Thanh, nhìn đối phương cũng cảm thấy không giống người bình thường mấy.

Lúc đó bọn họ vẫn chưa biết những vụ án này giống như một vòng xoáy màu đen, càng cuốn càng sâu, càng đi về phía trước. Bọn họ đối mặt với một vực thẳm tối đen sâu không lường được.

Sau lần gặp gỡ vội vàng kia hai người chưa từng gặp lại.

Chạng vạng, trước khi Trì Thanh ra ngoài đến chỗ hẹn, anh đứng ở huyền quan một hồi, sau đó không cần nghĩ ngợi cởi đôi găng tay mới mua ban sáng ra.

—

Đồn cảnh sát.

Thân phận của Trì Thanh, cộng thêm việc lần trước anh từng gặp mặt Giải Lâm nên phía cảnh sát vừa điều tra Giải Lâm đồng thời cũng chú ý sát sao động tĩnh của Trì Thanh.

Quý Minh Nhuệ nghe thấy Trì Thanh đi đến quán bar, phản ứng đầu tiên là cảm thấy bất thường: "Quán bar?"

"Cậu ta đến quán bar làm gì? Cậu ta không thể uống rượu, cũng chưa từng đến quán bar."

Tô Hiểu Lan bên cạnh cũng cảm thấy kỳ lạ. Nhưng cô nhanh chóng tìm thấy một giải thích hợp tình hợp lý: "… Có khi nào do tâm trạng

không tốt không? Nếu tâm trạng không tốt rất có thể đi uống rượu."

"Khi tình cảm gặp trục trặc, con người luôn làm mấy chuyện mà bình thường sẽ không làm, cũng rất là bình thường."

Quý Minh Nhuệ xem thời gian.

"6 giờ uống rượu? Giờ này cũng sớm quá rồi đó."

Thời gian bình thường quán bar mở cửa là vào khoảng 8 giờ tối, 6 giờ qua đó hầu như chẳng có ai.

Tô Hiểu Lan: "Giờ này vắng người."

Khương Vũ cũng nói: "Đúng đó, muộn tí nữa thì đông người, không phải tác phong của trợ lý Trì."

Quý Minh Nhuệ: "…"

Có lý, không thể phản bác.

Người anh em của anh ta, một kẻ bị chứng ưa sạch sẽ nghiêm trọng khi tình cảm gặp trắc trở chạy đi mua say cũng phải lựa giờ vắng người.

Nhưng tuy nói như thế chuyện nên điều tra vẫn phải điều tra.

Quý Minh Nhuệ ngồi trên ghế một lát, cầm chìa khóa đứng dậy đi ra ngoài: "Tôi qua đó xem thử."

—

Dù là chạng vạng, đèn đóm trong quán bar vẫn lờ mờ.

Sau khi mở cửa từ bên ngoài bước vào, giống như đặt chân vào màn

đêm.

Trì Thanh chọn một chỗ ở trong góc ngồi xuống. Người xung quanh đi tới đi lui, bartender và nhân viên phục vụ nói chuyện ở trước quầy: "Thùng nước trong nhà kho để đó làm gì vậy?"

"À, thùng đó hết hạn rồi. Ông chủ bảo tụi tôi đem ra cửa sau đổ."

"…"

Anh ngồi ở trong góc gần nửa tiếng, có nhân viên phục vụ bưng đến một ly rượu màu lam: "Quý khách, đây là rượu của quý khách phía sau anh tặng cho anh."

Trì Thanh nhìn ly rượu đó nói: "Cảm ơn."

Ly rượu để trước mặt, Trì Thanh không đụng.

Nhưng anh biết, Giải Lâm đã đến rồi.

Phía sau chỗ anh đang ngồi lúc này còn có một bàn vuông hai người, lúc anh vào thì bàn vuông đó vẫn trống.

Bây giờ có một người đang ngồi ở đó, hai người ngồi quay lưng với nhau.

Không ai quay đầu lại.

Trì Thanh duỗi bàn tay đang giấu trong tay áo ra, một tay đặt lên ly rượu lành lạnh, một tay điềm tĩnh thò ra sau. Đầu ngón tay của anh chạm vào ống tay áo của người đàn ông kia trước, sau đó mới chậm rãi di chuyển xuống, chạm vào ngón tay cũng lành lạnh của hắn.

Anh chưa bao giờ mong được nghe thấy giọng nói biến dạng đó nhiều như lúc này.

Thế là âm thanh ồn ào hỗn loạn bên tai ngay lập tức biến mất, chỉ còn lại một câu…

[Gã ta muốn giết em.]

Giải Lâm giải thích qua loa tình hình hiện tại, đồng thời nói ra kế hoạch của mình:

[Trong túi áo trái của anh có một con dao gấp nhỏ. Lát nữa anh sẽ giả vờ ra tay với em, sau khi em cầm được dao thì đâm về phía anh. Gần phía trước có phòng bảo vệ, em chạy về phía đó, như vậy thì anh không tiện đuổi theo em nữa.]

Sau khi nói xong, tay Trì Thanh vẫn không buông ra.

Đầu ngón tay thon dài của Trì Thanh dừng lại ở đầu ngón tay của Giải Lâm như đang lưu luyến.

Giải Lâm cũng không né ra.

Vài giây sau, giọng nói biến dạng lại vang lên bên tai Trì Thanh.

[Còn một chuyện cuối cùng.]

[Anh rất nhớ em.]

Chương 146: C146: Tang lễ

Dịch: LTLT

Trong quán bar, khách khứa dần dần đông lên nhưng Trì Thanh chẳng nghe thấy âm thanh gì cả. Ngón tay lành lạnh của hai người sau khi dính vào nhau đã nhiễm hơi ấm của đối phương, độ ấm của ngón tay dần dần tăng lên.

Trong quán bar vô cùng náo nhiệt này có vài người đang lắc lư cơ thể nhẹ nhàng theo tiếng nhạc, có vài người dựa vào nhau nói chuyện, cũng có người bắt đầu lập nhóm chơi trò chơi…

Bọn họ vẫn chưa biết nơi này sắp sửa xảy ra chuyện gì, cho đến khi bỗng nhiên có một tiếng "xoảng" vang lên từ trong góc!

Ly rượu thủy tinh bị hất xuống đất.

Ban đầu, tiếng thủy tinh vỡ vẫn chưa thể thu hút sự chú ý của những người khác, cho đến vài giây sau…

Chiếc bàn vuông màu đen sáng bóng bị hất tung lên rồi ngã xuống đất, mảnh thủy tinh dưới đất văng khắp nơi. Trên bàn vuông màu đen trước đó có đặt một ngọn nến nhỏ, nến được đặt trong chiếc hộp màu nâu trong suốt, mỗi bàn đều có một ngọn dùng để tăng thêm không khí. Ngọn nến chưa tắt châm lửa vào rượu mới đổ trên đất.

Ngọn lửa đột nhiên bùng lên!

Lúc này mới có người chuyển ánh mắt đến đây: "Chuyện gì vậy?"

"Xảy ra chuyện gì?"

"Hai người đó đang đánh nhau sao?"

Vừa mới dứt lời, lần này không chỉ một cái bàn bị đá đổ mà bàn ghế trong góc kia cũng bị ngã lộn xộn.

Trong bóng tối có thể nhìn thấy loáng thoáng một người đàn ông bị người đàn ông khác đội mũ không nhìn rõ mặt ép vào góc tường. Bóng của hai người chồng lên nhau, nếu như không có động tĩnh vừa rồi thì trong lúc này không ai có thể nghĩ rằng bọn họ đang đánh nhau.

Trên ngón tay của người đàn ông đội mũ đeo một chiếc nhẫn mỏng. Hắn đè bả vai của đối phương trước sau đó bị người ở đối diện nghiêng người né được. Sau khi cách nhau một khoảng ngắn, đối phương giơ chân lên đá vào người hắn. Bầu không khí rất căng thẳng, trong thời gian ngắn ngủi khó phân thắng bại.

Tiếp theo, trong tay người đàn ông đeo nhẫn bỗng nhiên xuất hiện thêm một thứ lóe lên ánh sáng bạc giống như chiếc nhẫn.

"Á!!!"

"Trong tay hắn ta có dao!"

Trên đường chạy đến quán bar, Quý Minh Nhuệ nhận được điện thoại của Tô Hiểu Lan: "Mới có người báo án, nói rằng trong quán bar có đánh nhau, trong đó có một kẻ còn đang cầm dao… Nghe miêu tả cảm giác… chúng ta hình như quen biết hai người này."

Advertisement

Quý Minh Nhuệ: "…?!"

Giây tiếp theo, anh ta đạp mạnh chân ga, tăng tốc.

Đến khi anh ta chạy tới quán bar, bên trong và bên ngoài quán đã rối thành một nùi. Bên ngoài tụ tập một nhóm người chạy trốn khỏi quán bar, trong đó cũng không thiếu một bộ phận từ quán khác chạy đến hóng hớt. Những người này giữ một khoảng cách khá an toàn với cửa quán bar, vừa lo sợ vừa tò mò nhìn vào bên trong.

"…"

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Không biết, nghe nói chém người rồi."

"…" Quý Minh Nhuệ tách những người này ra, hét lên, "Tôi là cảnh sát."

Anh ta rút súng lục ở bên hông ra xông vào bên trong: "Tránh ra, tránh ra hết coi."

Bên trong quán bar vô cùng bừa bộn, bàn ghế ngã nghiêng lung tung.

Quý Minh Nhuệ nghiêm giọng hét: "Người đâu?"

Nhân viên phục vụ lắp bắp nói: "Chạy… chạy chạy chạy ra phía cửa sau rồi…"

Cửa sau thông với nhà kho chứa rượu và một con sông sâu không thấy đáy. Con sông này là đường thủy nổi tiếng của thành phố Hoa Nam, uốn lượn kéo dài nửa thành phố, các nhánh sông trải rộng khắp nơi, đi ra từ cửa sau vừa vặn có một nhánh. Sắc trời bên ngoài đã rất tối rồi, nước sông hiện rõ ràng một màu đen kịt, có thể nhìn ra được dòng sông sâu cỡ nào.

Bên sông có hai bóng người màu đen, sau khi Quý Minh Nhuệ hét lớn "có đèn không, bật đèn lên" thì ngọn đèn lớn ở cửa sau được bật lên, chiếu sáng cảnh vật bên sông. Ngay sau đó anh ta trơ mắt nhìn Giải Lâm cầm một con dao bén trong tay, con dao gấp nhỏ bé đó đâm mạnh vào cơ thể của người còn lại.

Người còn lại kia anh ta quen thuộc đến không thể nào quen hơn được nữa. Không cần nhìn mặt, chỉ nhìn màu da trắng bệch do quanh năm không thấy ánh mặt trời đó thì anh ta đã biết được người này là ai.

Mà vị trí con dao đâm vào… hình như là trái tim.

Sau khi bị đâm một nhát, Trì Thanh đã mất thăng bằng trong trận đấu trước đó, dáng người của anh gầy gò, làn da trắng đến kinh người, đôi mắt anh bị tóc mái quá dài che mất, cả người nhìn không rõ vẻ mặt. Anh giống một chú chim màu đen bị kéo xuống khỏi trời đêm, ngã ra sau rơi vào trong dòng sông chảy xiết.

Ngay sau đó, Trì Thanh bị dòng nước chảy xiết nuốt chửng, ngay cả một mảnh áo cũng không để lại.

Phía sau có người gân cổ lên hét thật to: "Giết người rồi!"

Quý Minh Nhuệ không thể phân thân, mạng người quan trọng, anh ta không quan tâm việc đuổi theo Giải Lâm. Sau khi vội vàng thông báo hướng chạy trốn của Giải Lâm cho Tô Hiểu Lan xong, anh ta cởi áo nhảy vào trong dòng sông lạnh ngắt.

Lạnh…

Lạnh đến thấu xương…

Quý Minh Nhuệ nín thở một hơi không ngừng tìm kiếm trong dòng

sông, nhưng lần nào vươn tay ra cũng không quơ trúng.

Sau khi vồ hụt không biết bao nhiêu lần, anh ta cũng dần dần mất đi ý thức.

Quý Minh Nhuệ mở mắt lại lần nữa đã là 24 tiếng sau rồi.

"Cảnh sát Lý, anh tỉnh rồi?" Y tá mặc đồng phục màu trắng cúi người tiến đến gần anh ta, giọng nói nhẹ nhàng hỏi thăm, "Anh cảm thấy thế nào? Có chỗ nào không thoải mái không? Nếu như khó chịu nhớ nói với tôi. Lúc anh xuống sông vớt người thể lực không chịu được nữa, may mà đội cứu hộ đến kịp thời…"

Quý Minh Nhuệ không quan tâm bản thân được cứu lên như thế nào, anh ta giật mình ngồi dậy trên giường bệnh, đè tay của y tá lại hỏi: "Vớt được người lên chưa? Hiện tại cậu ấy đang ở đâu?"

Y tá không biết mối quan hệ của anh ta với nạn nhân, bị hành động đột ngột đến gần của anh ta làm cho giật mình, ngơ ngác nói: "Vớt lên rồi…"

"Người đâu?"

"Người đang…" Dường như y tá cảm thấy câu tiếp theo không tốt lắm, nhỏ giọng nói, "Đang ở nhà xác."

Quý Minh Nhuệ như bị sét đánh.

Nhà… nhà xác?

"Cô nói…"

Đời người có được mấy cơ hội trải qua sinh ly tử biệt.

Quý Minh Nhuệ bị hiện thực nặng nề đấm một cú thật mạnh. Đầu óc

anh ta chậm chạp chuyển động, hoàn toàn không có cách nào tiêu hóa, một lúc sau mới nói ra một câu: "Cô nói cậu ta… cậu ta chết rồi?"

"Phải." Y tá nói ra thông tin mà mình biết, "Chỗ con dao gấp đâm vào vừa vặn ngay tim, nước sông quá sâu, địa thế hiểm trở, đá vụn khắp nơi, dòng nước chảy lại nhiều. Con sông này chảy theo nhiều hướng, đội cứu hộ mất mười mấy tiếng đồng hồ mới vớt được người lên. Với lại nhiều chỗ trên xác chết có dấu vết đá ngầm đụng trúng, đặc biệt là phần mặt, lúc vớt lên đã bị đập đến mất dạng rồi."

Y tá nói tiếp: "Anh cũng coi như còn may, không trôi về phía nước sâu, nếu không thì đội cứu hộ cũng không cứu được anh."

Nghe vậy, Quý Minh Nhuệ mặc kệ chai nước vẫn chưa truyền xong ở bên trên, đi chân đất xông thẳng ra ngoài!

Anh ta cũng không biết mình phải đi đâu, trong đầu anh ta toàn nghĩ: Anh ta phải tìm người hỏi, anh ta nhất định phải tìm người hỏi. Ai có thể đến nói với anh ta rằng đội cứu hộ nhầm lẫn rồi, thực ra sự thật không phải như thế…

Anh ta loạng choạng vọt ra ngoài, đụng phải một người.

Người đến là cục trưởng.

Cục trưởng đè bả vai anh ta, ép anh ta đứng lại, sau đó thở dài nói từng chữ một với anh ta: "Người đã không còn rồi, nghe nói đứa nhỏ này cũng không có người thân, bình thường người thân nhân với cậu ấy chính là cậu."

"Đến nhà xác nhìn cậu ấy lần cuối, sau đó chuẩn bị sắp xếp tang sự đi."

—

Một tuần sau, nhà tang lễ.

Khắp nơi đều là vòng hoa trắng, nhạc đám ma được phát đi phát lại trong sảnh chính.

Khúc dương cầm đau buồn đang chầm chậm chảy trong nhà tang lễ.

Chính giữa sảnh chính đặt một cỗ quan tài màu nâu, xác chết bên trong được đắp một lớp vải trắng từ đầu đến chân.

Cả sảnh chính đều là màu trắng và đen, ngoài hai màu này ra rất khó tìm thấy màu thứ ba. Hai màu đen trắng đan xen nhau hợp thành màu của chết chóc.

Rất rõ ràng đây là một tang lễ.

Phía trên quan tài treo một tấm ảnh đen trắng. Ngũ quan nhân vật chính của tấm ảnh vô cùng xinh đẹp, nhưng cả gương mặt lại không có biểu cảm gì, giống như ngay từ đầu đã quyết định coi bức ảnh này làm thành di ảnh vậy.

"Rào rào rào!"

Bên ngoài trời đã mưa rồi.

Thời tiết ảm đạm làm tăng thêm mấy phần bi thương khó tả và kỳ lạ của buổi tang lễ này.

Không có nhiều người đến tưởng niệm người mất. Tốp năm tốp ba che dù đi đến, đi tới chỗ cửa thì cất dù vào. Nước mưa lạnh lẽo nhỏ xuống dọc theo mũi dù.

"Người cũng đã mất, xin nén bi thương."

"Những cống hiến của anh Trì cho cảnh sát chúng ta lúc còn sống

mọi người đều nhìn thấy. Nếu như không có anh Trì thì mấy vụ án trước đây cũng không thể suôn sẻ phá án như vậy.”

Ngoài một vài đại diện bên cảnh sát cử đến chia buồn còn có Hà Sâm từng là quản lý của Trì Thanh.

Anh ta mang theo một bó hoa cúc trắng, nhẹ nhàng đặt trước quan tài Trì Thanh: “Tuy… chúng ta quen biết nhiều năm như thế, cậu cũng không đóng góp được gì trong giới biểu diễn. Nhưng trong cuộc gặp gỡ này, các vai phản diện có bản sắc của cậu trong rất nhiều bộ phim vẫn để lại âm.. ấn tượng sâu sắc trong lòng mọi người.”

Quý Minh Nhuệ đứng trong dòng người đi tới đi lui, trước ngực đeo một bông hoa màu trắng, yên tĩnh cực kỳ.

Khi con người bị đả kích nặng nề ngược lại có thể khiến trạng thái của mình bình tĩnh lại, anh ta đã lo liệu đám tang của Trì Thanh đâu vào đấy hết.

Có một con đường ở đối diện cổng nhà tang lễ, Quý Minh Nhuệ sau khi tiễn đôi vợ chồng cảnh sát đến viếng xong đứng ở trước cổng, mắt dường như liếc thấy ở bên kia đường có một người đàn ông cầm dù màu đen. Người đàn ông này mặc nguyên một bộ đồ màu đen, đứng gần cột đèn giống như ma. Quý Minh Nhuệ chớp mắt, lúc này vừa vặn có một chiếc xe chạy ngang qua, lúc nhìn qua đó lần nữa thì dưới cột đèn đã không còn ai rồi. Chớp nhoáng như giấc mơ.

—

“Anh đi đâu?”

Trên một chiếc xe taxi, tài xế nhìn người đàn ông cất chiếc dù màu đen qua kính chiếu hậu. Người đàn ông này trông như sắp bị đóng băng, nếu không thì sắc mặt cũng sẽ không nhợt nhạt đến vậy.

Người đàn ông này không chỉ có làn da nhợt nhạt mà ngay cả môi cũng không có chút máu.

Cùng lúc đó, điện thoại trong túi áo của người đàn ông vang lên.

Giọng nói của người ở bên kia nghe không vui lắm, nhưng dù có như thế thì giọng điệu của người đó cũng vẫn dịu dàng: "Chạy lung tung làm gì."

"Trên người có vết thương không biết sao?"

"Ầm ầm…"

Nước mưa đập vào cửa kính xe, sấm sét xé toạc màn đêm, ánh sáng u ám chiếu sáng bên trong xe.

Nếu như tài xế taxi vừa rồi lúc dừng xe chăm chú thêm chút nữa, quan sát kỹ lưỡng xung quanh thì anh ta sẽ phát hiện vị khách mà mình đón giống y hệt tấm ảnh đặt trong linh đường mình mới đi ngang qua.

Người này tựa như đến tham dự tang lễ của chính mình.

Buổi tối hôm đó một tuần trước.

Trì Thanh không làm theo kế hoạch của Giải Lâm. Sau khi cướp được dao của Giải Lâm, anh không hề buông tay mà đè vào cổ tay Giải Lâm đâm dao về phía mình. Anh nhìn vào mắt Giải Lâm nói: "Không cần phiền phức như thế, anh cứ giết em đi."

Chương 147: C147: Đã mất

Dịch: LTLT

Nếu Z đã muốn nhìn thấy Giải Lâm giết anh, vậy thì chi bằng "giết" anh thật sự.

Cứ diễn trọn vẹn vở kịch.

Vào lúc Trì Thanh nói ra câu đó, con ngươi của Giải Lâm bất giác trừng lớn, giống như đang nói "em bị điên hả".

Trì Thanh quay lưng về phía dòng sông, dòng nước chảy xiết phía sau bị gió thổi đập lên bờ, bọt sóng cuồn cuộn rồi lại quay về. Toàn thân anh bị nước sông ảm đạm cùng bầu trời đen kịt bao lấy, nhưng những thứ này vẫn không đậm màu bằng con ngươi anh.

Trì Thanh lặp lại lần nữa: "'Giết' em đi."

Giải Lâm có thể lái xe không cần mạng đâm thẳng vào xe người khác, cũng có thể chạy trốn khắp nơi trở thành "tội phạm giết người", thậm chí bảo hắn cầm dao đâm chính mình hắn cũng sẽ không chớp mắt. Nhưng mũi dao này không hướng về phía hắn.

Cuối cùng ở phương hướng mà người khác không nhìn thấy, tay cầm cán dao của Trì Thanh bỗng nhiên dùng sức hành động vào lúc Giải Lâm còn chưa kịp phản ứng…

Tối hôm ấy nước sông chảy rất xiết.

Sau khi Trì Thanh ngã ra sau, vùng nước sông đó bị máu tươi nhiễm càng thêm sẫm màu. Không lâu sau, bọt sóng cuốn theo máu tươi màu đỏ đậm trôi về phía sâu hơn.

—

Trì Thanh thận trọng bước xuống xe cách nơi ở mới mà cục trưởng sắp xếp cho Giải Lâm một cây số. Anh che dù, băng qua con ngõ cũ hẹp dài, dừng lại trước một căn nhà nào đấy. Sau đó anh cất chiếc ô màu đen vẫn đang nhỏ nước vào, bước từng bước lên lầu.

Trong hành lang không ngừng xoay tròn hướng lên trên từng lớp, anh nghe thấy một tầng có đứa trẻ vì không làm bài tập nên đang bị ba mẹ dạy dỗ. Bậc cầu thang của tòa nhà này là làm từ xi măng, thô ráp cực kỳ, đi lên trên nữa là người đàn ông kinh doanh thất bại đang nát rượu vào lúc sáng sớm.

Anh đi đến tầng sáu, từ trong túi áo móc ra chìa khoá mở cửa.

Không ai có thể phát hiện, trong tòa nhà này có hai người thân phận đáng nghi đang ở.

Giải Lâm vốn dĩ ngủ rất say, đến khi mơ mơ màng màng lần mò qua bên cạnh, sau khi phát hiện người bên cạnh biến mất thì hắn cũng không ngủ tiếp nữa.

Lúc Trì Thanh bước vào, hắn đang hút thuốc, sợ Trì Thanh ngửi thấy mùi Giải Lâm bèn dụi tắt điếu thuốc.

Trì Thanh có hơi ghét mùi thuốc, đứng ở cửa một hồi chờ mùi khói tan đi mới bước vào phòng: "Sao không ngủ tiếp? Bị đánh thức sao?"

Giải Lâm không trả lời, nheo mắt hỏi: "Chạy ra ngoài làm gì? Có đau không?"

“Muốn xem tang lễ.” Niềm vui của Trì Thanh vẫn kỳ lạ như xưa, “Không đau.”

“…”

Giải Lâm không biết nên nói gì với niềm vui xem tang lễ của người này.

“Không có việc gì xem tang lễ cái gì chứ.”

Trì Thanh suy nghĩ, nói một cách nghiêm túc: “Dù sao thì chết thật rồi sẽ không xem được.”

Câu này ngược lại nói cũng chẳng sai.

Giải Lâm cẩn thận kiểm tra vết thương trên người Trì Thanh, sau khi xác nhận vết đâm không bị nứt ra mới không nói thêm gì nữa.

Trì Thanh cho rằng giữa hai người vẫn nên trao đổi trò chuyện nhiều hơn. Đương nhiên chủ yếu là vì anh tự ý lén chạy ra ngoài không nói với hắn, trong lòng có hơi chột dạ, thế là chủ động chia sẻ những gì mình nhìn thấy và nghe được hôm nay: “Cỗ quan tài đó cũng được.”

“…”

“Di ảnh cũng ổn. Có điều nếu em nhớ không lầm thì tấm ảnh đó có lẽ là ảnh thẻ em chụp lúc học đại học. Nhưng mà không sao, em không để ý nó dùng cách thức này xuất hiện ở linh đường.”

“…”

“Vòng hoa rất đẹp, chỉ là người đến ít một chút thì tốt hơn.” Trì Thanh đang nói thì bắt đầu bình luận tang lễ của chính mình, “Nhiều người không thân thiết với em đến đó làm gì?”

Giải Lâm thở dài, né vết thương của Trì Thanh, ôm anh vào trong lòng: "Em quan sát tỉ mỉ như này là định về viết báo cáo điều tra tang lễ sao?"

Trì Thanh không chỉ có thể viết báo cáo điều tra tang lễ, mà anh còn có thể tự cảm nhận được người khác tưởng niệm là cảm giác gì.

Đồ dùng sinh hoạt của Trì Thanh bao gồm điện thoại được người chuyên phụ trách của tổng cục đưa tới, so với lần trước, điều kiện chỗ ở của bọn họ lần này tốt hơn rất nhiều. Sau khi Trì Thanh mở điện thoại, trong thông báo tin nhắn của tài khoản mạng xã hội vốn lặng yên không tiếng động nhảy ra con số 99+ bắt mắt.

Có đủ loại người gửi tin nhắn cho anh.

Có tài khoản nhiều năm trước đã quên mất người đó là ai:

– Giọng nói và nụ cười của cậu mãi mãi tồn tại trong lòng tôi.

Giải Lâm vừa vặn nhìn thấy câu này: "Đây là ai? Em từng cười với hắn ta hả?"

Trì Thanh cũng không nhớ ra nổi người này là ai, nhưng anh rất có lòng tin với bản thân: "Không thể nào."

– Có người mất rồi nhưng vẫn đang sống. Có người đang sống nhưng lại đã chết rồi. Trợ lí Trì, chúng tôi mãi mãi nhớ đến anh.

Giải Lâm ở bên cạnh liếc xuống nhìn, cảm thán: "Tiên tri."

Người này nói bậy nói bạ, trích dẫn danh ngôn vừa khéo lại đúng ngay chân tướng.

Trì Thanh mặt không cảm xúc lướt qua mấy người không thân thiết này, lướt xuống mấy trang cuối cùng mới tìm thấy vài tài khoản quen mắt.

Ngô Chí còn đang ở trong chùa: Thì ra đời người thay đổi trong nháy mắt như thế này… còn nhớ lần đầu tiên gặp mặt ở quán bar, tuy khi ấy cảm thấy con người anh trông không giống người sống lắm, nhưng không ngờ đời người vô thường… Haiz, một lần đau mất hai người bạn tốt. Lên đường bình an.

"…"

Mấy người này đều gửi hai ba câu.

Người gửi tin nhiều nhất là Quý Minh Nhuệ.

Tin đầu tiên anh ta gửi là:

– Tôi đang nằm mơ à?

Tin thứ hai, thời gian cách nửa tiếng trước.

– Chờ tôi tỉnh dậy, ông nhất định phải trả lời tôi.

Chỉ hai câu ngắn ngủn, không có câu tưởng nhớ nào, cũng không nói gì nhiều.

Nhưng Trì Thanh lại ngẩn người nhìn hai câu này rất lâu.

Anh nhớ lại rất nhiều năm về trước.

Thời gian anh và Quý Minh Nhuệ quen biết nhau thật sự rất lâu rồi. Lúc hai người mới biết nhau, anh không muốn có thêm một người bạn, chỉ cảm thấy anh ta ồn ào. Nhưng cũng không biết cảm giác chính nghĩa của tên này từ đâu ra, trong lớp có chuyện gì đều phải nói với anh một phen.

Thời gian nghỉ trưa ồn ào, Quý Minh Nhuệ đến bên cạnh bàn học

của anh nói chuyện: "Này, ông có biết người chạy nhanh nhất lớp mình hôm nay đã làm chuyện gì không?"

"Không muốn biết."

Quý Minh Nhuệ tự nói tiếp: "Cậu ta nghe nói hôm nay nhà ăn có đùi gà nhưng số lượng có hạn, thế là coi đường đến nhà ăn thành đường chạy 500 mét. Dù chúng ta tan học trễ vài phút thì cậu ta cũng vẫn là người đến nhà ăn đầu tiên."

"Ờ, nhưng chuyện này liên quan gì…" Đến tôi?

"Nhưng mà hôm nay nhà ăn không có đùi gà há há há há há!"

"…"

Lúc ấy Trì Thanh đang giải đề, suýt nữa bị câu chuyện nhạt nhẽo về người chạy nhanh nhất, đùi gà với nhà ăn bấm gãy đầu bút.

Mấy câu chuyện vụn vặt cảm thấy nhạt nhẽo khi ấy tại sao lại nhớ rõ đến như vậy?

Hình ảnh trước mắt Trì Thanh từ phòng học chớp cái quay lại hiện trường tang lễ. Anh bỗng nhiên cảm thấy tấm ảnh trắng đen mà anh nhìn thấy lúc đứng bên đường dường như không phải màu của lạnh giá. Sau khi "chết", anh không cảm nhận được lạnh lẽo mà là ấm áp.

Trì Thanh tiếp tục lướt xem lịch sử trò chuyện.

Ngày thứ hai, có lẽ Quý Minh Nhuệ đã tỉnh rồi. Thời gian ngủ của anh ta không quá năm tiếng đồng hồ, chắc ngủ không yên giấc lắm.

Anh ta tỉnh dậy từ giấc ngủ, phát hiện mình còn đang nằm trên giường bệnh, tất cả mọi việc không phải là mơ, đành phải đối mặt với tin tức người anh em tốt nhất của mình đã mất.

– Con người ông ấy, nói thật là rất đáng ghét.

– Cái hồi mới chia lớp, tôi nghe rất nhiều người nói ông có bao nhiêu là vấn đề, bảo tôi đừng thân thiết với ông quá.

– Nhưng ai bảo mẹ tôi là giáo viên chứ, ai bảo tôi biết đống chuyện xấu trong nhà ông chứ. Tôi nghĩ được thôi, với điều kiện sống như này có vấn đề cũng là chuyện thường tình.

– Sau này phát hiện thực ra ông rất tốt. Có thể bản thân ông cũng không nhận ra. Tôi nói câu này không phải tại ông không còn nữa đâu, đây thật sự là lời từ tận đáy lòng của tôi.

– Tôi còn rất nhiều rất nhiều điều chưa kịp nói với ông. Thực ra cái lần chúng ta bị lão Tưởng gọi đến hỏi có phải hai chúng ta chép bài nhau hay không, tôi nói không có, thực ra tôi đã chép bài của ông… Sau đó tôi tưởng rằng ông có mấy câu viết sai, còn sửa lại cho ông nữa, kết quả tôi mới là người sai.

– Còn cái lần, ông có nhớ hay không…

…

Anh ta gửi hết tin này đến tin khác, từ lúc hai người mới quen biết, cứ hồi tưởng lại quá khứ.

Nhưng những tin nhắn này đã được định sẵn sẽ không nhận được hồi âm.

Giải Lâm: "Gửi nhiều dữ vậy? Nói cái gì thế?"

"Hồi tưởng quá khứ." Sau khi xem hết tin nhắn, Trì Thanh nói, "Đã nhớ đến học kì hai năm lớp 11 rồi."

Tang lễ đã kết thúc, Quý Minh Nhuệ đau đớn mất đi anh em mời

những người đến giúp đỡ còn ở lại đi ăn cơm, một mình anh ta lặng lẽ uống rượu… Từ sau khi đi làm, anh ta rất ít khi uống rượu, dù có uống cũng sẽ không uống nhiều, sợ uống say sẽ làm lỡ việc.

Nhưng hôm nay anh ta lại không khống chế được cứ uống hết ly này đến ly khác.

Uống đến ngà ngà say, anh ta lấy điện thoại ra, muốn gọi điện thoại cho Trì Thanh nhưng ngón tay đặt lên nút gọi rồi lại rời đi.

Sau đó anh ta mở khung trò chuyện của hai người, gõ từng câu từng chữ. Anh ta rất muốn nói "Giải Lâm là một tên điên, hắn ta là tội phạm giết người, có phải vì ông tìm được hắn ta nên hắn ta ngay cả ông cũng giết không", nhưng cuối cùng anh ta vẫn không muốn làm bẩn giao diện trò chuyện này: Hôm đó, tôi nhìn thấy xác ông nằm trong nhà xác, trước đây ông nói thích nhà xác, bây giờ cuối cùng ông cũng nằm vào nơi yên tĩnh mà ông từng mong mỏi.

"…"

Cảm xúc hiếm hoi trong lòng Trì Thanh được gọi là cảm động nháy mắt nghẹn ở trong lòng dở dở ương ương.

Đúng vậy, anh rất thích nhà xác.

Nhưng anh không muốn nằm ở trong đó.

"Píp píp."

Vào lúc này trong phòng khách chật hẹp, máy vi tính được đặt trên bàn làm việc kêu lên hai tiếng.

Tiếng thông báo rõ ràng vang lên.

Trì Thanh với Giải Lâm đều biết âm thanh này có nghĩa gì.

“Kẻ đó” gửi tin nhắn đến.

Z: [/hình ảnh]

Z: Cậu không đi xem đám tang của bạn mình à?

Trì Thanh, người vừa có đám tang đầu tiên trong đời đứng trước máy tính với khuôn mặt lạnh lùng.

Z: Haha, nghe nói bị đá ngầm đập đến nỗi máu thịt lẫn lộn, cậu ta thực sự rất xui xẻo.

Giải Lâm nhìn màn hình, gõ hai từ trên bàn phím bằng một tay: Vậy sao.

Xem ra dáng vẻ chẳng quan tâm gì.

Z: Cậu nên đi tiễn cậu ta

L: Tôi không tiện xuất hiện.

Z: Có gì khó đâu, cậu có biết tôi đã gặp cậu ta như thế nào không?

L:?

Z: Có một cách, không bị camera giám sát quay được, cũng như không thu hút sự chú ý của bất kỳ ai.

Z: Tìm một chiếc xe buýt đi ngang con đường đó, ngồi trên xe buýt nhìn ra ngã tư đường không phải chuyện khó khăn gì, trên đường có nhiều xe cộ đi qua đi lại, ai có thể chú ý đến tôi chứ?

Giải Lâm và Trì Thanh nhìn nhau, cả hai đều nhìn thấy vẻ kinh ngạc từ đáy mắt của nhau.

Xe buýt?

Bên kia, Quý Minh Nhuệ uống say nên ra ngoài hóng gió. Anh ta dựa vào cửa, cúi đầu châm một điếu thuốc. Khi anh ta ngẩng đầu lên thì nhìn thấy có một trạm xe buýt ở con đường đối diện với cổng nhà tang lễ. Chiếc xe buýt 714 từ từ vào bến, không lâu sau, cửa xe mở ra, nhiều người "ào ào" bước xuống.

Quý Minh Nhuệ nhả ra một hơi khói. Anh ta cách xe buýt một khoảng, mơ hồ có thể nhìn thấy trên xe có một nửa chỗ trống, còn có rất nhiều người vẫn đang ngồi trên xe. Từ góc độ này nhìn đi, anh ta chỉ thấy bóng người mơ hồ. Nhìn một hồi anh ta dời tầm mắt đi.

Những người chờ đến trạm lần lượt xuống xe xong, cửa xe nhanh chóng được đóng lại.

Chiếc xe buýt tiếp tục chạy về phía trước với những hành khách còn lại.

Z chỉ lên mạng trong một thời gian ngắn như thế, ảnh đại diện của gã lại chuyển sang màu xám.

Trước khi offline, gã nói: Chúng ta gặp nhau đi.

Còn chưa chờ Giải Lâm nói gặp thế nào, Z lại gửi qua một câu.

Z: Cậu có thể tìm thấy tôi không?

Chương 148: C148: Thời gian

Dịch: LTLT

"Xe buýt? Đang yên đang lành sao bỗng nhiên muốn kiểm tra xe buýt chứ?"

Hôm sau, Quý Minh Nhuệ ngồi trong phòng làm việc vừa nhấn huyệt thái dương vừa hỏi.

Hôm qua uống say quá, sáng thức dậy đầu óc cứ choáng váng. Anh ta vừa mới bước vào cổng lớn đồn cảnh sát thì nhìn thấy tất cả đồng nghiệp đang vội vội vàng vàng. Tô Hiểu Lan không nói nhiều lời ném một cái usb đến trước mặt anh ta: "Phần camera giám sát này ông phụ trách. Trọng điểm kiểm tra hành khách trên xe buýt đi qua trạm xe buýt này, xem thử có ai đội mũ, lấp la lấp li3m, hành động đáng nghi xuất hiện trong xe không."

Quý Minh Nhuệ lầm bầm: "Đã xảy ra chuyện gì? Sao đang yên lành lại muốn kiểm tra camera giám sát ở trạm xe buýt?"

Tô Hiểu Lan nhớ lại những gì anh Bân nói khi tổng cục giao nhiệm vụ vào buổi sáng: "Hình như có một tên cướp ngân hàng… có thể sẽ ngồi xe buýt chạy trốn trong thành phố."

Cướp ngân hàng?

Đâu có nhận vụ án này.

Quý Minh Nhuệ mang theo vài nghi vấn mở usb.

Trong usb có tận mấy trăm đoạn video, lượng công việc không nhỏ. Anh ta xem kỹ từng đoạn từng đoạn trước, tiến hành sàng lọc lần thứ nhất.

Nhưng khi Quý Minh Nhuệ xem được một nửa, anh ta mở đoạn video tiếp theo lên nhìn thấy một chiếc xe buýt quen thuộc trong màn hình giám sát màu trắng đen, xe buýt 714.

Xe buýt 714 nhanh chóng tiến về trước tiếp tục hành trình, dòng chữ "714" trên đầu xe lóe qua.

Anh ta vội vàng tạm dừng video, nhớ lại tối qua anh ta đứng ở cổng nhà tang lễ hút thuốc có nhìn thấy chiếc xe này.

Quý Minh Nhuệ hiện đang xem video giám sát và cho đến bây giờ đã kiểm tra không biết bao nhiêu xe buýt. Những chiếc xe buýt này có tỉ lệ trùng nhau cao, chỉ là khác số chuyến, mỗi chiếc xe buýt bắt đầu chạy từ sáng sớm, trong một ngày chỉ một chiếc xe đã chạy mấy lượt rồi.

Tô Hiểu Lan ngửa đầu nhỏ vài giọt thuốc nhỏ mắt, chuẩn bị nghỉ ngơi. Nhỏ xong thuốc nhỏ mắt, cô nhìn thấy Quý Minh Nhuệ ngồi ngây người trước máy tính không nhúc nhích bèn hỏi: "Sao vậy? Xem đần luôn rồi hả?"

Quý Minh Nhuệ mới chép lại tên của mấy chiếc xe buýt này, sau khi thu nhỏ cửa sổ màn hình video giám sát thì mở bản đồ quy hoạch giao thông của thành phố Hoa Nam lên. Anh ta nhìn chằm chằm vào vài bản đồ tuyến xe buýt được đặt cạnh nhau, nháy mắt phát hiện tất cả tuyến đường xe buýt bao gồm cả xe 714 đều có chung một điểm.

Điểm chung này chính là… các chuyến xe buýt này đều đi qua nhà tang lễ.

—

Đêm khuya.

Hai thân phận hiện tại không thể nào lộ diện đang đeo khẩu trang, kéo mũ lên đi đến cửa hàng tiện lợi gần đây để mua đồ.

Cửa hàng nhỏ kiểu này không có camera giám sát, đêm đã khuya rồi, nhân viên cửa hàng mơ mơ màng màng chỉ muốn ngủ nên dù hai người bọn họ có che kín mít thì khi bước vào cũng không thu hút được sự chú ý của nhân viên.

"…" Nữ nhân viên thu ngân vừa ngáp vừa nói, "Chào mừng quý khách."

Giải Lâm không tiện nói chuyện, hắn đi đến trước quầy đồ ăn vặt, ngón tay chỉ vào kẹo trên kệ, hỏi không lên tiếng: Ăn không?

Trì Thanh chỉ đeo một chiếc găng tay, tay còn lại lộ ra ngoài, cứ nắm chặt tay Giải Lâm không buông.

Giải Lâm: "Sao mấy hôm nay bám người thế?"

Giọng nói của Trì Thanh cách một lớp khẩu trang nghe hơi ồm ồm: "Bởi vì khó lắm mới gặp được anh."

Từ sau khi hai người gặp lại nhau, Trì Thanh vô cùng bám người.

Có đôi khi nửa đêm hắn ngồi dậy, Trì Thanh cũng sẽ mơ màng nắm tay hắn hỏi: "Anh đi đâu?"

Giải Lâm kiên nhẫn dỗ anh: "Anh quay lại liền."

Trì Thanh: "Em đi với anh."

Giải Lâm: “Anh đi nhà vệ sinh em cũng đi theo à?”

Trì Thanh phát ra một tiếng “ừm” từ mũi.

“Sau này ngày nào cũng gặp được anh.” Giải Lâm lấy bịch kẹo kia từ trên kệ xuống, nhớ lại trước đây lúc hai người mới quen biết nhau, hắn cảm thấy hơi buồn cười, “Cũng không biết là ai mới đầu ngay cả đụng cũng không đụng được.”

Trì Thanh: “Lúc đó không thân với anh.”

Cuối cùng hai người xách đồ về lại chỗ ở. Lúc Giải Lâm cất đồ thì phát hiện tay Trì Thanh vẫn chưa buông ra.

“Anh muốn đi tắm.”

Giải Lâm lắc lắc hai bàn tay đang nắm chặt của họ: “Hay là em có muốn vào tắm cùng anh không?”

Lúc này Trì Thanh mới buông tay ra: “Vậy anh tắm nhanh lên.”

Sau khi đóng cửa phòng tắm, Giải Lâm đang c ởi đồ bỗng nhiên cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Hắn chợt nghĩ: Hôm đó Trì Thanh xem xong tang lễ trở về, câu đầu tiên nói khi bước vào cửa là gì?

Hắn nghĩ một hồi, nhớ ra điếu thuốc hôm đó hắn hút lúc tỉnh dậy, cũng nhớ ra câu Trì Thanh đứng ở cửa nói:

“Sao không ngủ tiếp đi? Bị làm ồn rồi à?”

Câu nói này giống như một tia sét không tiếng động bất thình lình đánh ngang tai hắn.

Ngày hôm đó người dân trong tòa nhà rất yên tĩnh, hoàn toàn không

nghe thấy bất cứ âm thanh nào. Tầng một có đứa nhỏ đang đi học, nhưng hôm ấy hình như nó đang yên tĩnh làm bài tập. Tầng hai có một người đàn ông sinh sống, nhưng người đàn ông đó thường xuất quỷ nhập thần, nhốt mình trong nhà cũng không biết đang làm gì.

Không có bất cứ âm thanh nào làm ồn hắn.

Vậy thì tại sao Trì Thanh lại nói câu đó?

Tại sao em ấy lại cảm thấy… ồn?

Trước mắt Giải Lâm lóe qua ly rượu bốc cháy sau khi bị hắn đập xuống đắt trong quán bar tối hôm ấy. Hắn không khỏi nghĩ đến, trước khi rơi xuống đất rượu trong cái ly ấy có còn nguyên như lúc mới bưng ra không.

Giải Lâm nghĩ đến đây, mở cửa phòng tắm ra.

Trì Thanh đang hơi co mình trên sô pha, một tay che lấy tai mình. Đó là tư thế rõ ràng đang cảm thấy rất ồn.

Lần này ra ngoài Trì Thanh không mang nhiều quần áo, đồ đang mặc trên người là áo len màu trắng Giải Lâm mới giặt sạch sẽ. Màu trắng mặc trên người anh khiến cả người anh trông có một cảm giác mong manh và trong suốt. Trì Thanh cụp mắt, dù đã cố hết sức kiềm chế rồi nhưng trông vẫn bị làm ồn không chịu đựng được.

Trì Thanh nghe thấy tiếng động, lúc muốn bỏ tay xuống thì đã muộn rồi. Anh nhìn thấy vẻ mặt của Giải Lâm, hiếm khi giật mình sửng sốt giống như làm sai chuyện gì, sau đó lộ ra vẻ ngỡ ngàng và không biết làm gì.

Một lúc sau, anh thậm chí còn nói vô cùng dè dặt: "Em… đau đầu."

Giải Lâm suýt nữa tức đến bật cười.

“Đau đầu?”

“Hôm đó rơi xuống nước…” Trì Thanh nói, “Sức khỏe không tốt.”

Giải Lâm kìm nén xúc động muốn túm cái người này lại đánh cho một trận. Hắn đi đến đặt lòng bàn tay lên che tai Trì Thanh, nhẹ nhàng hỏi: “Đã uống bao nhiêu?”

Trì Thanh mím môi: “Một ngụm.”

Giải Lâm liếc mắt đã nhìn ra: “Nói thật.”

Trì Thanh: “Rất nhiều.”

Giải Lâm không hỏi tiếp tại sao Trì Thanh lại uống rượu, đáp án rất rõ ràng: Hôm ấy “tên kia” nhất định đang ở gần đấy, nên không chừng có thể nghe thấy gì đó, có lẽ gã sẽ xuất hiện trong phạm vi Trì Thanh có thể nghe thấy được.

Giải Lâm không hỏi anh tại sao uống, nhưng lại hỏi: “Không sợ ồn sao?”

Hắn biết rõ hơn ai hết Trì Thanh ghét những âm thanh này đến cỡ nào.

Những âm thanh này sẽ xuất hiện từ khắp nơi, giống như nước sông đêm ấy quấn chặt lấy anh không một kẽ hở, lại không nghỉ một khắc nào.

Trì Thanh nói: “Sợ, nhưng càng sợ anh lâu quá không thể quay lại. Anh nên bước đi trong đám đông, bước đi dưới ánh mặt trời chớ không phải trốn đông trốn tây giống như lúc này.”

Giải Lâm ngẩn người.

Giải Lâm không nên sống giống như bây giờ.

Thế nên đêm hôm ấy, trước khi giả vờ đánh nhau với Giải Lâm, anh đã bình tĩnh uống nửa ly rượu.

Anh không biết uống nhiều rượu như thế sẽ có hậu quả gì, những âm thanh đó lại cuồn cuộn không ngừng vang lên bên tai anh mấy ngày, nhưng anh vẫn uống.

…

Ngay sau đó, số người trong quán bar tăng lên, tiếng người nói ồn ào.

Vô số giọng nói biến dạng nổ tung bên tai anh.

Giải Lâm cảm thấy cổ họng của mình có hơi khô, hắn cố sức nói ra một chuyện khác vốn không chú ý đến ngay từ đầu: "Vậy em đến hiện trường tang lễ cũng không phải muốn xem tang lễ của bản thân. Em đoán có khi tên kia cũng có mặt, em muốn xác nhận giọng nói của gã đúng không?"

Tiếp theo, Giải Lâm lại chậm rãi ngồi xổm xuống trước sô pha, đối mắt với Trì Thanh đang co người trên sô pha. Tay còn lại của hắn cũng vươn ra, hai tay che lên tai Trì Thanh hỏi: "Hôm đó em nghe thấy gì rồi?"

"Rất nhiều giọng nói." Trì Thanh nhớ lại nói, "Người trong quán bar thật sự rất nhiều."

"Em cũng không thể xác nhận, nhưng có một giọng nói rất đáng nghi. Giọng nói đó cũng từng xuất hiện hôm tang lễ."

"'Gã" đã nói gì?"

"…"

Trì Thanh dần nhắm mắt lại.

Trí nhớ quay về hôm đó.

Trong vô số giọng nói khác nhau, anh nghe thấy một giọng nói kỳ lạ khàn vô cùng. Giọng nói đó có thể được anh tóm được là vì những người xung quanh đều đang nói chuyện còn gã thì đang cười.

[Ha…]

Có lẽ là trực giác nhạy bén giữa những loài khác nhau đang quấy phá, khi nghe thấy tiếng cười này Trì Thanh giống như bị rắn độc đang nấp trong bóng tối cắn một cái, toàn thân cứng đờ.

Sau đó anh nghe thấy một câu.

[Giống hệt… với…]

[Chúng ta đều giống nhau.]

Âm thanh trộn lẫn vào nhau, quá nhiều rồi, cũng quá hỗn loạn.

Tin tức cuối cùng Trì Thanh nghe thấy cũng không chính xác.

Anh vẫn chưa biết rốt cuộc "tên đó" muốn biểu đạt điều gì.

Cũng không biết làm thế nào tìm được gã chỉ dựa vào hai câu này.

Hôm Trì Thanh cầm dù đen đứng bên ngoài nhà tang lễ, cán dù hơi nghiêng che khuất gương mặt anh. Anh nghe thấy rất nhiều giọng nói từ trong nhà tang lễ, từ trên đường, từ trong chiếc xe đi ngang qua.

[Ai vậy kìa? Còn trẻ tuổi thế mà đã chết rồi.]

[Lần trước thấy trợ lý Trì vẫn còn đang yên ổn, ai ngờ được một mạng sống cứ thế không còn nữa.]

[… Haiz, nén bi thương.]

[…]

Trong đây có xen lẫn một giọng nói khàn khàn giống hệt giọng nói ở quán bar.

Giọng nói đó không quan tâm nói: [Thật chẳng thú vị.]

[Như này đã chết rồi, vốn dĩ tưởng rằng còn có thể chơi với mày thêm chút nữa.]

Nhưng giọng nói này xuất hiện rất ngắn, giống như đi ngang qua vậy.

Sau đó Trì Thanh mới hiểu được tại sao. Bởi vì khi ấy gã đang trong chiếc xe buýt chạy ngang qua.

Trì Thanh có hơi ủ rũ: "Ngoài mấy cái này thì không nghe được gì nữa."

Nghe đến đây, hai bàn tay đang che tai Trì Thanh của Giải Lâm chợt dùng sức, con ngươi của hắn bỗng nhiên trở nên tối đi: "Không, em nghe được rồi."

"Nghe được rồi?"

Trì Thanh nghe được cái gì?

"Là thời gian." Giải Lâm nói.

“Thời gian giọng nói của gã xuất hiện.”

Giải Lâm nói tiếp: “Việc này có thể xác định được khi ấy gã đang ở chiếc xe nào, chuyến nào. Em còn nhớ đại khái thời gian nghe thấy giọng nói này không?”

Trì Thanh mở bừng mắt ra.

Khoảng thời gian này anh bị những âm thanh bên tai kia giày vò đến đau đầu, tốc độ suy nghĩ vấn đề trở nên chậm hơn, với lại con người luôn có suy nghĩ nhầm lẫn. Bởi vì anh có thể nghe thấy cho nên sẽ để ý nội dung nghe được hơn.

Anh luôn nghĩ anh có thể nghe thấy điều gì đó.

Trong lòng “tên kia” đang nghĩ gì, rốt cuộc gã là ai, gã đang ở đâu.

…

Nhưng anh quên mất thời gian.

Thời gian giọng nói đó xuất hiện.

“Không nhất thiết phải chính xác, khoảng thời gian đại khái cũng được.” Giải Lâm nói, “Em nhớ kỹ lại xem, khi em đứng bên đường nghe thấy giọng nói của gã, còn có chuyện gì đặc biệt khác xảy ra không?”

Trì Thanh ép bản thân quay lại ngày hôm ấy. Hôm đó mưa dầm không ngớt, nước mưa đập lên tán dù màu đen, xe đi tới đi lui không ngừng bóp còi.

Chương 149: C149: Xe buýt trường học

Dịch: LTLT

Bên trong đồn cảnh sát.

Quý Minh Nhuệ xem camera giám sát được một nửa bỗng nhiên thấy Võ Chí Bân trong phòng làm việc nghe một cuộc gọi, sau đó nhanh chóng thay đổi nội dung nhiệm vụ: "Người phụ trách kiểm tra camera giám sát chú ý, các cô cậu chủ yếu kiểm tra camera giám sát vào khoảng 2-3 giờ chiều, các thời điểm khác không cần kiểm tra."

Quý Minh Nhuệ: "Tại sao lại đột ngột thu hẹp phạm vi?"

Võ Chí Bân sửng sốt.

Ông nhìn về phía Quý Minh Nhuệ, phát hiện ánh mắt Quý Minh Nhuệ nhìn ông vô cùng nghiêm túc.

Quý Minh Nhuệ lặp lại lần nữa: "Anh Bân, tại sao thu hẹp phạm vi?"

"Nhận được tình báo nội bộ." Võ Chí Bân nói, "Cụ thể thì tôi cũng không rõ lắm, cậu theo đó điều tra là được rồi."

Sau khi khoanh được phạm vi thời gian, nhiệm vụ điều tra camera giám sát trở nên dễ dàng hơn nhiều. Quý Minh Nhuệ nhanh chóng tìm thấy chuyến xe phù hợp với điều kiện: "Xe buýt số 714, chuyến xe lúc 2 giờ 24 phút chiều, có một người đàn ông đội mũ trùm đầu ở hàng cuối cùng."

Nói xong, anh ta thấy Võ Chí Bân với dáng vẻ cực kỳ thoải mái thường ngày gật đầu với mình, ra hiệu cho anh ta đặt bản báo cáo camera giám sát xuống.

"Đi làm chuyện khác đi." Võ Chí Bân nói, "Sáng nay có người đến báo án, nói rằng con trai của mình đã mất tích. Tôi giao cho Khương Vũ theo dõi, cậu đi cùng với cậu ta đi.

Tuy thường ngày Quý Minh Nhuệ khá lơ đễnh, nhưng chuyện nên chú ý thì anh ta chưa bao giờ cẩu thả. Con người anh ta làm việc rất cố chấp. Tuy bề ngoài không nói gì nhưng sau khi bước ra khỏi phòng làm việc của Võ Chí Bân, anh ta quay lưng về phía cửa phòng làm việc, lấy ra một cái usb từ trong túi sau đó năm ngón tay nắm chặt, giấu usb vào trong lòng bàn tay.

Ở nơi khác.

"Tìm thấy rồi."

Giải Lâm một tay cầm điện thoại, tay còn lại đang nắm lấy đầu ngón tay thon dài của Trì Thanh. Sau khi cúp điện thoại hắn lặp lại lần nữa: "Camera giám sát hiển thị gã ngồi xe buýt số 714. Hiện tại rất có thể gã đang sống ở gần bến xe.

Trì Thanh: "Xe buýt 714?"

Giải Lâm mở bản đồ giao thông thành phố, phát hiện rằng xe buýt 714 sau khi chạy ra khỏi bến xe buýt thì có đi ngang qua tiểu khu Thiên Hinh, sau đó chạy thẳng về phía Nam, dọc hết cả khu phố cổ. Trạm xe này có tổng cộng bốn chiếc xe buýt với các tuyến đường khác nhau đi ngang qua, trong đó có một chiếc là xe buýt trường học.

Với lại điểm quan trọng nhất là tiểu khu này rất gần chỗ bọn họ sống bây giờ.

“Đi xem thử không?” Trì Thanh hỏi.

Giải Lâm rất cẩn thận: “Thân phận hiện tại của chúng ta không tiện lộ mặt.”

“Có thể không lộ mặt.” Trì Thanh rút ngón tay ra khỏi bàn tay Giải Lâm, “Chỉ cần giấu em là được, em có thể nghe thấy.”

Sáng sớm, ánh nắng xuyên qua tầng mây chiếu sáng cả khu phố cổ này.

“Reng reng reng!”

Tiếng chuông xe đạp vang lên khắp nơi ở đầu đường cuối ngõ.

Quý Minh Nhuệ ngồi trong xe, yên lặng hút thuốc. Điện thoại của anh ta được đặt trên giá đỡ, màn hình điện thoại hiển thị một hình ảnh được lấy ra từ trong camera giám sát. Đây là nơi mà tên đàn ông đội mũ trùm đầu kia lên xe đầu tiên. Trạm xe mờ tối, trong xe buýt vẫn chưa có ai, người đàn ông cúi đầu, một tay đút trong túi áo, một tay đưa lên đặt nhẹ lên trên mũ, mũ trùm đầu rộng thênh thang bị gã kéo xuống gần như che qua cằm.

Bối cảnh của hình ảnh mơ hồ hiển thị biển báo trạm xe buýt ở ven đường.

Biển báo trạm xe buýt này giống hệt với biển báo mà anh ta nhìn thấy từ cửa xe vào lúc này, dòng chữ trên cùng viết 714.

Cách xa anh ta không xa, bốn chữ “tiểu khu Thiên Hinh” lấp lánh ánh sáng kim loại cũ kỹ dưới ánh mặt trời.

Điện thoại reo lên.

Khương Vũ ở chỗ tập hợp chờ anh ta cả hồi lâu, tính cùng nhau đi điều tra vụ án mới cuối cùng chờ nửa ngày không thấy người đâu: "Ông đang ở đâu vậy?"

Quý Minh Nhuệ: "Tôi có chút chuyện."

Khương Vũ nghi ngờ có phải bản thân mình nghe nhầm hay không: "Chuyện gì?"

"Bị ép xem mắt." Quý Minh Nhuệ tìm đại một lý do, vừa nói vừa mở cửa xe bước ra, "Tôi cũng lớn già đầu rồi, đi gặp đối tượng xem mắt rất kỳ lạ sao?"

"Chuyện gặp đối tượng xem mắt thực ra không tính là kỳ lạ…"

Khương Vũ còn chưa nói xong đầu dây bên kia đã cúp điện thoại. Cậu ta chỉ có thể đứng yên tại chỗ ngơ ngác nói tiếp: "… Nhưng mà mới sáng sớm đi xem mắt cũng khá là lạ đó. Đây là đã hẹn cùng nhau đi ăn sáng sao?"

Quý Minh Nhuệ không để ý đến cách xe anh ta không xa có một chiếc xe tư nhân màu đen đang đậu. Mẫu xe này vô cùng phổ thông, có thể nhìn thấy đầy đường, trên cửa xe dán miếng chống nhìn trộm, từ bên ngoài không nhìn thấy bên trong xe.

Không ai biết rằng có hai người trông giống nghi phạm hơn cả nghi phạm đang ngồi trong xe.

Hai tay Trì Thanh đều để lộ ra ngoài, một tay đang cầm một chai nước suối mới mở, tay còn lại đặt trên đầu gối, đây là một động tác rất bình thường.

Nhưng không ai biết được lúc này anh giống như một thiết bị thu nhận mọi thứ, tiếp nhận các loại giọng nói trong phạm vi nhất định, lấy trạm xe buýt làm tâm, những giọng nói này tản ra dần dần.

[Ngày nào cũng chạy đoạn đường này, sắp chạy được 10 năm rồi, nhắm mắt cũng biết chạy thế nào, thật nhạt nhẽo.]

Đây chắc là tài xế xe buýt.

[Sắp trễ rồi, lại phải bị trừ lương…]

Đây có lẽ là một người đi đường vội vã.

[…]

Còn có người mẹ vội ra ngoài mua đồ nấu ăn, lúc nói chuyện người phụ nữ hơi ho khan, hình như sức khỏe không tốt lắm.

[Khụ khụ, hôm nay con trai sắp về.]

[Con trai sắp về rồi.]

[Con trai sắp về rồi…]

Trong đám đông vội vã cũng có người lặng lẽ đi bên cạnh người mình thích, đem lời thì thầm cất giấu trong lòng.

[Thực ra… Anh rất thích em.]

Những giọng nói này trộn lẫn với nhau, nói đủ mọi chuyện. Trong vài ba phút ngắn ngủi, Trì Thanh đã bắt được tận mấy cuộc cãi lộn, mức độ từ quan hệ mẹ chồng nàng dâu đến học sinh tiểu học chí chóe.

[Lát nữa đến trường tớ sẽ méc cô cậu chẳng làm bài tập. Bài tập của cậu toàn đi chép! Ai bảo cậu ăn hiếp tớ! Ai bảo cậu túm bím tóc mẹ tớ thắt cho tớ chứ!]

Nhưng giọng nói của cậu bé nhỏ tuổi kia lại xấu hổ nói trong bụng: [… Bím tóc của cậu ấy dễ thương thật. Mình vẫn muốn đụng vào

nữa.]

[…]

Trì Thanh nhắm mắt nghe gần mười phút, tai sắp nổ tung rồi. Anh cố gắng phân biệt, thử tìm kiếm giọng nói khàn khàn từng xuất hiện bên tai anh.

Anh bất giác nhíu mày.

Tay Giải Lâm đặt bên cạnh tay anh, gần như dựa sát vào, chỉ có một khoảng cách rất nhỏ giữa tay của hai người.

Bàn tay đeo nhẫn của người đàn ông có vài lần không kiềm chế được nhúc nhích, muốn nắm lấy tay anh.

Muốn nói với anh đừng nghe nữa.

Vào khoảnh khắc tay Giải Lâm sắp đặt đên, Trì Thanh bỗng nhiên mở bừng mắt, đôi mắt đen đến mức không tự nhiên lắm thâm trầm nhìn chằm chằm về phía nào đó của tiểu khu Thiên Hinh hỏi: "Em nghe thấy một giọng nói rất quen tai… Sao Quý Minh Nhuệ lại ở chỗ này?"

"Cảnh sát Quý?" Giải Lâm cũng không thể hiểu nổi, "Cậu ta nói gì?"

Trì Thanh phun ra năm chữ: "Cậu ta đang kêu cứu."

Giọng nói biến dạng anh mới nghe được giống như đang bị bóp cổ, từng âm tiết một khó khăn nhảy ra khỏi cổ họng.

[Đ… đ… đm!]

[Cứu… Cứu mạng!]

Giải Lâm và Trì Thanh nhanh chóng liếc nhìn nhau, sau đó đồng thời làm cùng một hành động, kéo mũ áo ở phía sau lên tiếp theo lại đeo khẩu trang vào. Làm xong những việc này hai người tự mở cửa xe xông ra ngoài.

Trong lối thoát hiểm của tòa 13 trong tiểu khu.

Tủ kính vốn đặt bình cứu hỏa đã bị đập bể, mảnh thủy tinh rơi đầy đất.

"Xoảng!"

Trán Quý Minh Nhuệ tựa mạnh vào cánh cửa lối thoát hiểm đang đóng chặt. Sau cổ của anh ta bị gã đàn ông phía sau bóp chặt. Năm ngón tay của gã không ngừng siết lại, đè mạnh anh ta: "Tao hỏi lại lần cuối, sao mày lại tìm được đến đây…"

Sắc mặt Quý Minh Nhuệ đỏ lên, hoàn toàn không nói được. Anh ta muốn quay lại nhìn gã đàn ông trông như thế nào nhưng chẳng thể nhúc nhích.

Bởi vì bị va chạm dữ dội, mấy giây sau, máu tươi chảy xuống dọc theo trán anh ta.

"Mày không nên tìm được tao."

Gã đàn ông nghiêng đầu, giọng nói càng ngày càng gần: "Thôi, chuyện này cũng không quan trọng. Nếu đã tìm đến thì giết mày trước đã."

[Giết mày.]

Gã đàn ông móc ra con dao gấp từ trong túi áo khoác rộng thênh thang, cùng lúc đó cánh cửa lối thoát hiểm bỗng nhiên bị ai đó đá văng. Quý Minh Nhuệ bị ép chịu đựng cú tấn công thứ hai. Nhưng lần này vì quán tính và sự hỗn loạn nhất thời, tay của gã đàn ông

buông lỏng vài giây. Quý Minh Nhuệ kìm nén một hơi cuối cùng trở tay lấy cùi chỏ đâm mạnh vào dưới bụng của đối phương. Cuối cùng sau khi có được cơ hội th ở dốc, anh ta dứt khoát nhanh nhẹn xoay người lại.

Nào ngờ đối phương không tham chiến, cộng thêm phía Quý Minh Nhuệ có người hỗ trợ đến gã không định lấy đá chọi đá, cũng sợ thân phận của mình bị nhận ra, thế là kéo mũ thấp xuống xoay người chạy xuống lầu.

"… Mẹ nó đừng chạy!"

Quý Minh Nhuệ muốn đuổi theo nhưng sau khi đe dọa xong lại đứng yên tại chỗ ho khan mấy cái. Khi anh ta cất bước muốn đuổi theo, một tay anh ta đặt lên tay vịn cầu thang, hơi nghiêng người nhìn về phía lúc đầu… sau khi lối thoát hiểm bị ai đó đá văng, người ngoài cửa không hề tiến vào.

Trì Thanh kéo mũ, cả người nhanh chóng né sang một bên, lưng dựa vào tường trắng, đảm bảo Quý Minh Nhuệ không thể nhìn thấy mình qua cánh cửa đã mở.

Khoảng cách giữa hai người thực ra rất gần.

Quý Minh Nhuệ cũng biết rõ ràng, lần hành động này của anh ta hoàn toàn không có chi viện.

Người đến là ai?

Quý Minh Nhuệ bỗng nhiên nhớ đến hồi lớp 11. Có một lần anh ta lo chuyện bao đồng bị thằng trùm của lớp kế bên ghi thù, sau khi tan học bị nhốt lại trong nhà vệ sinh. Lúc anh ta kêu trời trời không đáp, kêu đất đất không nghe, Trì Thanh chợt xuất hiện.

Khi Quý Minh Nhuệ chật vật hỏi: "Sao ông lại ở đây? Không phải ông nên về từ sớm rồi sao?"

Trì Thanh lạnh mặt không nói gì, đeo balo một bên vai bước ra ngoài.

Người bạn "đã mất" của anh ta dường như luôn có thể nghe thấy tiếng lòng anh ta, cho dù là lúc anh ta đang gặp nguy hiểm, đang một thân một mình.

Trước khi Quý Minh Nhuệ đuổi theo, anh ta thò đầu nhìn sau cửa, ánh mắt bắt được một góc áo màu đen. Anh ta giấu đáp án vào trong bụng, sau đó xoay người đi xuống, không tìm người sau cửa, đuổi theo gã đàn ông chạy xuống lầu.

Lúc này Trì Thanh mới chậm rãi di chuyển bước chân, từ sau cửa bước ra.

Giải Lâm đứng bên cạnh anh. Hai người trang bị toàn thân trông vô cùng đáng nghi: "Chắc cậu ta đoán ra rồi."

Trì Thanh nói: "Không chỉ cậu ta, có lẽ "gã" cũng đoán được rồi."

Quý Minh Nhuệ bắt được con số "13" này, đi đến cửa tòa nhà số 13 thì bất ngờ đụng phải "gã" ở tiểu khu Thiên Hinh. Với trí thông minh của gã nhanh chóng nghĩ ra được là chuyện gì.

Chuyện đến nước này, đã không cần thiết tiếp tục trốn đông trốn tây nữa.

Thế là Trì Thanh kéo mũ áo xuống, không che đậy gì lộ ra nửa gương mặt: "Có lẽ bây giờ "gã" rất đau đầu làm thế nào để thoát thân."

"Có rất nhiều người di chuyển trong tiểu khu, nếu như gã sống ở đây thật chắc chắn sẽ để lại dấu vết sinh hoạt, rất không tiện thoát thân. Nói cách khác, có thể gã đã không thể nào rút lui toàn thây

rồi.” Giải Lâm nói đến đây thì ngừng lại, sau đó nói tiếp, “Vậy tiếp theo gã sẽ làm gì?”

Gã sẽ chọn cách thoát thân nào?

Trì Thanh nhất thời cũng không thể nghĩ ra đáp án.

Bên tai anh vẫn là rất nhiều giọng nói.

[Thực ra đơn hàng hôm qua là mình làm hỏng… Mình bắt tiểu Lưu gánh nồi giùm mình…]

[Mình thật sự phải đính hôn với anh ta sao? Thực sự thì mình không thích anh ta…]

[…]

Trong đây còn có kèm theo chủ đề về chuyện sáng nay ăn gì.

[Mình ăn bánh nướng rau quả hay là ăn bánh bao súp?]

Đa số giọng nói là của một đám trẻ con.

[Không muốn đi học đâu!]

[Cô chủ nhiệm rất dữ, mình không thích cô ấy…]

[xxx là bạn tốt nhất của mình trong lớp! Mình rất thích cậu ấy!]

“Có nhóm nào tự nhiên dễ bị bắt cóc? Với lại đồng thời phải có đặc tính có lợi cho việc trốn thoát, tốt nhất là có thể tìm thấy phương tiện giao thông thuận tiện cướp được…”

Trì Thanh mơ hồ nghe giọng nói của Giải Lâm, chỉ nghe được vài từ quan trọng.

Giọng nói của đám con nít líu ra líu rít bên tai anh, giọng nói non nớt của mấy đứa trẻ con.

Câu cuối cùng Trì Thanh nghe thấy là…

[Ồ, là xe buýt trường, xe buýt trường đến rồi!]

Chương 150: C150: Tái hiện

Dịch: LTLT

"Hình như đây không phải đường đến trường…"

Đây là một chiếc xe buýt trường học đang chạy trên cao tốc, trên thân xe còn vẽ logo trường bằng nét bút đơn giản cùng với hình dán đồng cỏ xanh và ánh nắng mặt trời, trông vô cùng ấm áp. Nhưng cảnh tượng bên trong xe lại hoàn toàn không dính dán gì đến từ "ấm áp" này.

Trong xe đang hỗn loạn.

"Chú ơi, chú là ai vậy ạ? Chú muốn chở tụi con đi đâu?"

"Hu… oa…"

Có đứa trẻ thoáng cái đã bật khóc.

Mười phút trước, xe buýt trường mới ngừng tại trạm xe buýt, các em học sinh đã xếp hàng xong lần lượt bước lên xe. Đi cuối cùng là một cậu bé đeo balo nhỏ màu vàng, dáng người thấp vô cùng. Cậu bé khó khăn bước một chân lên, bỗng nhiên cả người cậu lơ lửng trên không, cậu bị người ở sau lưng tóm cổ áo xách lên.

Hai chân cậu bé đang đạp trên không, cậu không quay đầu lại được. Lúc đầu cậu còn tưởng rằng là trò đùa dai của ai đó: "Thả cháu xuống! Mau thả cháu xuống!"

“Ồn chết đi được.” Giọng nói sau lưng cậu bé giống như ác ma đang thầm thì, “Yên lặng chút đi, nếu không thì bóp ch3t mày.”

Tiếp theo, cái tên đó hơi hất cằm, rút ra một con dao gấp từ trong tay áo. Mũi dao đặt lên cổ đứa trẻ kia, nói với tài xế xe buýt trước mặt: “Bước ra khỏi vị trí của mày.”

Lúc Quý Minh Nhuệ chạy đến trạm xe buýt thì đã muộn rồi.

Anh ta không tính được bước đi xe buýt trường này, vốn tưởng rằng tỉ lệ bắt được gã ở xung quanh tiểu khu sẽ tăng lên nhiều. Nhưng không ngờ anh ta chạy một mạch ra khỏi tiểu khu, đúng lúc nhìn thấy cảnh cửa xe buýt đóng lại.

Nhìn qua tấm kính xe, anh ta thấy trên chỗ ngồi của tài xế có một gã đàn ông đội mũ đen.

Tóc của gã hơi dài, nhìn nghiêng chỉ có thể thấy loáng thoáng gương mặt cực gầy của gã, có cảm giác gầy yếu không khỏe mạnh.

Cùng lúc đó, trong đầu Quý Minh Nhuệ lóe lên một câu “gã muốn cướp xe buýt trường học để chạy trốn”. Màn hình điện thoại sáng lên giống như chuyện kỳ bí. Người đã chết, xác đã đưa đến nhà hỏa táng để thiêu – Trì Thanh gửi cho anh ta một tin nhắn.

Tin nhắn chỉ có sáu chữ.

Trì Thanh: Cẩn thận xe buýt trường học.

…

Đã muộn rồi.

Dù anh ta biết trong vòng năm phút sẽ có đội chi viện thật sự chạy đến. Xe cảnh sát sẽ đuổi theo nhưng vô ích thôi, bởi vì đám trẻ đang trên xe đều là con tin. Dù “gã” đưa ra yêu cầu gì thì bọn họ cũng

chẳng làm được gì gã.

Bởi rằng, những đứa trẻ này sẽ mất mạng vì một câu nói, một hành động của bọn họ bất cứ lúc nào.

Quả nhiên, mấy phút sau xe cảnh sát đến chi viện đều đậu ở cổng tiểu khu Thiên Hinh. Đèn xe cảnh sát không ngừng nhấp nháy, nhưng không có một chiếc xe nào dám chạy khỏi cổng tiểu khu một bước.

"Gã mới gọi cho 110." Tô Hiểu Lan nói, "Đưa ra hai điều kiện, thức nhất không được đuổi theo, thứ hai không được theo dõi. Vừa rồi đã thống kê, trên xe tổng cộng có 17 học sinh. Có một học sinh vì bị cảm nên đến muộn không có lên xe, nếu không thì có lẽ là 18 người."

Ở chỗ khác.

Trì Thanh đang cố gắng tìm kiếm giọng nói ấy từ trong một mớ tiếng kêu than.

[Con của tôi đang ở trên chiếc xe đó!]

[Con của tôi…]

[Tại sao mấy người không đuổi theo hả?! Ngây ra đó làm gì, tại sao không đuổi theo?!!!]

[…]

Có quá nhiều giọng nói của phụ huynh, Trì Thanh cẩn thận phân biệt, miễn cưỡng nghe thấy một câu trong mớ giọng nói hỗn tạp này: [… Cậu ta không phải bạn của mình.]

Anh nghe được câu nói này là vì chữ bạn vô cùng then chốt trong vụ

án. Thế nên khi chữ "bạn" này xuất hiện anh lập tức tóm được.

Trì Thanh đang nghĩ trong bụng.

Anh đang nghĩ, gã chuẩn bị đi đâu?

Có thể nghe thấy kế hoạch tiếp theo của gã không?

Trì Thanh chịu đựng tiếng khóc lóc ầm ĩ không ngừng truyền đến từ xung quanh, tiếp tục đuổi theo giọng nói của "gã".

Anh nghe thấy một câu: [Phải giết một đứa…]

Giết một đứa?

Nhưng giây kế tiếp…

Giọng nói biến dạng vang lên bên tai Trì Thanh đột ngột rút lui giống như thủy triều, thoáng chốc lắng lại. Sau đó, những giọng nói biến dạng kỳ lạ kia bị hút ra khỏi tai anh hoàn toàn, âm thanh thuộc về thế giới chân thực quay trở lại.

"Píp píp!" Tiếng còi xe.

"Sao lại có nhiều xe cảnh sát đậu vậy?" Người đi đường đi ngang qua hỏi.

Có cả tiếng gió, tiếng bước chân, tiếng ồn do va đập tạo ra.

Cuối cùng, giọng nói vang lên bên tai anh là giọng nói của Giải Lâm: "Em sao thế?"

"Không nghe thấy nữa rồi." Trì Thanh nhìn con đường đông nghịt nói, "… Rượu hết hiệu quả rồi."

—

Tổng cục đã bận đến mức nhốn nháo cả lên.

"Danh sách toàn bộ người thuê nhà ở tiểu khu Thiên Hinh, lập tức đi thống kê!" Cục trưởng chống hai tay lên trên bàn họp, "Nhất định phải tra được gã ta sống ở đâu."

"Trễ một phút có thể sẽ có thêm một đứa trẻ chết. Không ai có thể đoán được tiếp theo gã ta sẽ lên cơn điên gì. Cảm xúc hiện tại của gã hoàn toàn là trạng thái bị chọc giận, làm ra chuyện gì cũng chẳng lạ. Nhiệm vụ duy nhất của chúng ta lúc này là nhanh chóng tìm thấy gã."

So với cục trưởng đang căng cứng cả người, trong đầu đều là bố trí sắp xếp chiến lược ở trên bục thì những người còn lại trong phòng họp rõ ràng đều không thể tập trung được giống như ông.

Bởi vì trong phòng họp ngoại trừ mấy nhóm cảnh sát hình sự vẫn luôn theo vụ án nhà thờ còn có hai người vốn không nên xuất hiện ở đây.

Không, bọn họ đâu chỉ không nên xuất hiện ở đây.

Hai người này có thể nói là không nên tiếp tục xuất hiện trên thế giới này.

Phía cuối bàn họp, hai người đàn ông mặc đồ màu đen yên lặng ngồi trong góc, trên người bọn họ không mặc đồ cảnh sát. Sắp vào xuân rồi thời tiết vẫn hơi lành lạnh, người có làn da trắng bệch giống như bệnh mặc một chiếc áo len, hai tay rụt vào trong ống tay áo, bàn tay cách một lớp áo len cẩn thận lật tài liệu trước mặt.

Con ngươi sẫm màu của anh đang nhìn hồ sơ cao cấp nhất không chớp mắt.

Có vị cảnh sát hốt hoảng nói: "Mấy… mấy ngày trước tôi mới tham dự tang lễ của anh ta."

"Ai mà không đi chứ." Một vị cảnh sát khác nói, "Tôi còn đặc biệt mua hoa cúc trắng, tự tay đặt lên nắp quan tài. Hôm đó tôi còn chảy vài giọt nước mắt."

"…"

Người chết còn có thể sống lại sao?

Đây là cái gì? Xác chết vùng dậy?

Không tránh mấy cảnh sát này được, bất cứ ai vừa mới tham dự tang lễ của người nào đó, từ lúc vớt xác đến khi đưa ra giấy báo tử, lại đến lúc trơ mắt nhìn người này được chôn cất, toàn bộ hành động trên đều nói với bọn họ rằng "Trì Thanh đã chết rồi". Lúc này, người bằng xương bằng thịt lại xuất hiện trước mắt bọn họ không có báo trước.

"Thực ra là thế này, trợ lý Trì có một người em trai song sinh lưu lạc bên ngoài." Người đàn ông còn lại ở trong góc cũng đang lật xem hồ sơ. Động tác của hắn rõ ràng tùy ý hơn nhiều. Một tay hắn đặt trên tay vịn của ghế dựa, mỉm cười nhìn về phía mấy cảnh sát vừa mới thầm thì to nhỏ, "Hai người trông giống hệt nhau. Người mà mấy cậu đang nhìn thấy là em trai của cậu ấy, Trì Lam."

Bàn tay đang lật hồ sơ của Trì Thanh khựng lại, trợn mắt ở trong bụng. Anh nghĩ thầm lời nói ngu ngốc như này cũng có người tin à.

Nhưng giây tiếp theo anh nghe thấy người mới lén lút bàn luận về anh ngạc nhiên:

"Em trai á?"

"Trông giống y hệt thật nha."

Trì Thanh: "…"

Giải Lâm tiếp tục nói bậy: "Giống đúng không? Trước đây không có nói với mọi người."

Cảnh sát gật đầu, lại nhìn về phía Giải Lâm: "Nhưng mà anh…" Anh lại là chuyện gì nữa?

Chẳng phải đã giết người sao?

Chẳng phải đang chạy trốn sao?

Bây giờ bọn họ đang ngồi họp cùng một tên tội phạm truy nã hả?

Đối mặt với câu hỏi sắc bén này, Giải Lâm trầm ngâm hai giây xong trả lời: "Nếu như tôi nói Giải Lâm là anh trai tôi, cậu có tin không?"

"…"

Đã không còn thời gian giải thích nhiều rồi, mọi người nhanh chóng nhận nhiệm vụ của mình, cẩn thận điều tra loại trừ nguồn thuê nhà ở tiểu khu Thiên Hinh.

"Nhưng rất kỳ lạ." Thoáng chốc, có một cảnh sát phản hồi, "Tiểu khu Thiên Hinh tổng cộng có 16 nguồn cho bên ngoài thuê, nhưng không có khách thuê nào phù hợp với điều kiện."

Giải Lâm: "Họ tên của gã sẽ không sống lâu ở một chỗ, khả năng là người sống ở tiểu khu từ đầu không lớn lắm. Người thuê cùng đã tra qua chưa? Có khi nào dùng thân phận giả lén lút thuê chung với người khác không? Một số chủ nhà có hạn chế nghiêm ngặt về số lượng khách thuê nhà, sợ nhà của mình biến thành nhà ở tập thể. Nhưng đối với khách thuê nhà mà nói, bọn họ sẵn sàng gánh vác nguy hiểm hơn, lén chủ nhà tìm vài người thuê chung."

“Không có.” Cảnh sát trả lời một cách kiên quyết, “Đã tra qua hết rồi, ngay cả đối tượng thuê chung phù hợp điều kiện cũng không có.”

Chuyện này không hợp lý lắm.

Trì Thanh nhíu mày.

“Kiểm tra danh sách hộ gia đình gốc của tiểu khu một lần nữa đi. Chuyện này dễ hơn, thông tin đều đã đăng ký với khu phố. Hai người các cậu cũng đừng ngồi ở trong phòng họp, giúp xem thông tin dân cư lại lần nữa.”

Chỉ có một bản danh sách, Giải Lâm chịu trách nhiệm lật, tay còn lại theo thói quen duỗi xuống mặt bàn chạm vào tay Trì Thanh.

Hắn ngựa quen đường cũ, đầu ngón tay vén ống tay áo len của đối phương, sau đó nắm lấy ngón tay anh.

Trì Thanh rụt ngón tay lại, nhắc nhở hắn: “Em không nghe thấy nữa rồi.”

Giải Lâm: “Anh biết, không liên quan có nghe thấy hay không, chỉ là muốn nắm tay em mà thôi.”

Danh sách dân cư của tiểu khu Thiên Hinh dày một chồng.

Tòa 13.

Nhà 101, Phùng Đức Nghĩa (cha, 45 tuổi), Phùng Ái Quốc (con, 21 tuổi).

Nhà 102, Đào Chính (chồng, 33 tuổi), Từ Tinh Hà (vợ, 26 tuổi).

…

Từng tấm ảnh chứng minh thư bình thường được lật qua.

Mỗi hộ đều là một gia đình.

Bên trên ghi chép đơn giản về nghề nghiệp, nhân khẩu thường trú của gia đình cùng với tình trạng thu nhập của bọn họ.

Giải Lâm vừa lật vừa đè lên tay Trì Thanh.

Trì Thanh bỗng nhiên nhớ đến câu nói mà anh nghe thấy trước khi rượu hết hiệu quả. Nhưng câu nói đó không thể nói với bất cứ ai trong đồn cảnh sát. Hiện tại, trong phòng họp chỉ còn lại anh với Giải Lâm cùng với một vị cảnh sát ở lại giúp đỡ. Lúc này anh mới nói nhỏ: "Khi đó em nghe thấy một câu."

Giải Lâm vẽ lung tung vào lòng bàn tay anh, ra hiệu mình đang nghe: "Câu gì?"

Giọng điệu Trì Thanh không gợn sóng nói: "Phải giết một đứa."

"Phải giết một đứa?" Giải Lâm lặp lại.

"Ừ."

Giải Lâm ngẩng đầu hỏi người cảnh sát bên cạnh: "Trên xe tổng cộng có bao nhiêu đứa trẻ?"

Người cảnh sát cũng đang đọc hồ sơ các hộ ở tiểu khu Thiên Hinh, ngừng động tác lật xem lại trả lời: "17 bé."

"17 bé…"

Giết một người thì còn lại 16 người.

Tại sao nhất định phải giết một người?

Khác biệt rõ ràng nhất giữa 17 và 16 là gì?

Trong đầu Giải Lâm với Trì Thanh cùng lúc suy nghĩ.

Sau đó, hai người đồng thời nghĩ đến sự khác biệt rõ ràng nhất giữa hai số liền kề này chính là: từ số lẻ biến thành số chẵn.

Tay lật hồ sơ của Giải Lâm khựng lại, cầm bút viết hai con số 16 và 17 lên tờ giấy trắng bên cạnh, sau đó nghiêng đầu hỏi Trì Thanh: "… Em có cảm thấy quen quen không?" Giải Lâm ngừng một chút rồi nói, "Với lại lúc ở tầng 13, chính là gã nói với anh trong điện thoại rằng cái chết của anh trai anh mười năm trước không phải chuyện ngoài ý muốn. Gã biết rất rõ vụ án năm ấy. Tuy vụ án đó từng chấn động cả thành phố nhưng hồ sơ vẫn luôn được bảo mật, gã không thể nào biết chi tiết bên trong."

Đâu chỉ quen quen.

Toàn bộ đều là con nít, số người nhất định phải là số chẵn.

Trì Thanh gần như lập tức nhớ đến tiếng hét thảm thiết kia: "Á!"

Ngay sau đó là câu nói mười năm trước từng nghe thấy:

"Phiền thật, thiếu mất một đứa."

Mặc dù đã mười năm trôi qua, Trì Thanh nhớ lại hai câu đó vẫn thấy như đang ở trong hầm băng. Nhưng lúc này, điều khiến anh cảm thấy rét lạnh hơn nữa là câu nói trong lòng của "tên kia" lại trùng với câu nói đáng sợ mười năm trước.

Giống như… vụ án mười năm trước, trải qua một lần luân hồi trong u tối không ai chú ý đến lại lần nữa cuốn đến.

Vụ án mười năm trước giống như được tái hiện lại vào hôm nay.

Vào lúc Giải Lâm với Trì Thanh suy đoán, điện thoại trong túi áo của Giải Lâm bỗng nhiên rung lên vài cái.

Tiếng rung của điện thoại rất nhẹ.

Vì để đề phòng lúc ra ngoài bỏ lỡ tin nhắn của tên kia, điện thoại của hắn cũng đăng nhập tài khoản mạng xã hội dùng để liên lạc với "gã".

Giải Lâm mở điện thoại ra, bên trên hiển thị có vài tin nhắn chưa đọc.

Z: Tôi rất tức giận.

Z: Vốn nghĩ rằng chúng ta sẽ là bạn bè.

Cách một lúc, bên kia gửi qua tin nhắn cuối cùng.

Z: Tôi với bọn họ chơi một trò chơi nhé, trò chơi mà mấy cậu rất quen thuộc.

Chương 151: C151: Manh mối

Dịch: LTLT

Tài khoản của Giải Lâm là con đường duy nhất có thể tiến hành giao lưu với "Z", được giám sát chặt chẽ bởi lực lượng cảnh sát.

Những cảnh sát khác nhìn thấy dòng chữ này trên màn hình giám sát thắc mắc hỏi: "Trò chơi quen thuộc? Trò chơi gì?"

Giải Lâm và Trì Thanh rất khó trả lời câu hỏi này.

Trò chơi đó…

Là một trò chơi sinh tồn vừa đẫm máu lại vừa tàn khốc.

Năm đó, người tên kia bắt cóc đều là trẻ em mười mấy tuổi. Phần đông bọn chúng đều đang học cấp hai, đã có hiểu biết sơ bộ về thế giới này và cách thức suy nghĩ của riêng mình, nhưng những học sinh cấp hai này "trong trò chơi" còn bị như thế nữa là. Đám trẻ con còn đang học tiểu học này sẽ bị dọa sợ thành thế nào đây?

Bọn nó thật sự biết cái gì là giết người sao?

Biết cầm dao lên có nghĩa là gì sao?

…

Im lặng vài giây xong, lần đầu tiên Giải Lâm gỡ nét phong lưu hờ hững trên mặt xuống, hiếm khi trở nên nghiêm túc: "Tình huống của

những đứa trẻ này e rằng còn nguy hiểm hơn dự đoán trước đó của các cậu nhiều.”

Quả nhiên, giống như đang chứng thực lời nói của Giải Lâm, ngày hôm sau cục cảnh sát nhận được một đoạn video nặc danh.

Hình ảnh video tối om.

Nơi đó trông rất tối, toàn bộ nơi này giống như không có bất cứ nguồn sáng nào vậy. Ống kính quay đến vật thể chỉ quay được một cái bóng mơ hồ. Nhìn bằng mắt thường rất khó nhận ra thứ đang quay trong hoàn cảnh tối thui như này rốt cuộc là thứ gì.

Chỉ có giọng nói là rõ ràng. Bọn họ nghe thấy rõ tiếng bước chân, sau đó là tiếng “cót két” của cánh cửa nào đó được mở ra. Sau khi cửa được mở ra, những âm thanh khác mới chui ra theo.

Trì Thanh vô cùng nhạy cảm với âm thanh, trước khi tất cả mọi người trong phòng họp còn chưa kịp phản ứng anh đã lạnh lùng nói: “Là tiếng khóc.” Mấy đứa trẻ đang khóc.

Ngoài tiếng khóc lóc hoặc chói tai hoặc rấm rức, bỗng nhiên bùng nổ một tiếng kêu thảm thiết thê lương. Cùng lúc đó còn có một đợt âm thanh vừa trầm vừa đục, âm thanh này giống như một con dao cùn đánh lên cơ thể mọi người.

“Là ai đang đập đồ sao?” Có cảnh sát sững sờ hỏi.

Là ai đang đập?

Tại sao phải đập?

Đang… đập thứ gì chứ?

Mọi người đều đang tò mò về tiếng đánh này, nghe không hiểu gì cả. Nhưng vào đúng lúc này, Trì Thanh, người đã trải qua mấy vụ án

dù thủ đoạn gây án của hung thủ tàn nhẫn cỡ nào, hiện trường gây án có phát sợ như thế nào cũng không thay đổi biểu cảm bây giờ sắc mặt lại hơi trắng bệch.

… Tuy vốn dĩ anh đã trắng rồi, trước giờ cũng không có hồng hào gì mấy.

Rõ ràng Trì Thanh không chạm vào bất cứ vật thể nào. Tay của anh cũng rụt lại vào trong tay áo rất an toàn, nhưng anh vẫn cảm thấy dơ vô cớ.

Một loại cảm xúc giống như bệnh ưa sạch sẽ phát tác nháy mắt dâng lên từ đáy lòng.

Anh biết rất rõ đang đập vào thứ gì.

Là người.

"Em đi nhà vệ sinh một chuyến."

Trong nhà vệ sinh.

Tiếng nước chảy rào rào.

Trì Thanh rửa tay không có mục đích, rửa hết lần này tới lần khác.

Cho đến khi một đôi tay duỗi qua từ bên cạnh, tắt vòi nước, tiếng nước ngừng lại.

Giải Lâm không nói gì. Là một trong hai người may mắn sống sót vào năm ấy, hắn hoàn toàn biết được tại sao Trì Thanh lại phản ứng như thế này.

Hắn lặng lẽ lấy khăn tay lau khô nước đọng trên tay Trì Thanh, sau đó nói: "Cục trưởng bảo hai chúng ta qua đó một chuyến, trong

phòng họp có vài cảnh sát khác. Vụ án này quá giống vụ án mười năm trước. Hiện đang nghi ngờ là bắt chước gây án cho nên cần chúng ta phối hợp, nói rõ với bọn họ về chi tiết vụ án năm ấy một lần nữa… Em làm được không?"

Giải Lâm định nói không ổn thì em đừng đi, nhưng Trì Thanh lại nói: "… Được."

—

Hai người Giải Lâm và Trì Thanh đã làm thẩm vấn rất nhiều.

Lần này cũng ngồi ở phía bên kia bàn giống như trước đây. Cảnh sát đối diện cầm giấy bút. Bầu không khí trong phòng chật hẹp.

Giải Lâm và Trì Thanh đều lộ ra vẻ không tự nhiên lắm.

Trì Thanh nhúc nhích ngón tay.

Giải Lâm đưa tay lên, cởi một cúc áo sơ mi.

Thấy mấy cảnh sát khác nhìn về phía mình, Trì Thanh nói: "Không quen lắm."

Giải Lâm tiếp lời của anh, tiếp tục giải thích: "Bình thường đều là bị coi thành người tình nghi để thẩm vấn, nhất thời không thích ứng kịp thân phận người bị hại."

"…"

Sao còn có người coi việc làm kẻ tình nghi thành thói quen chứ?

Có rất ít cảnh sát tham dự lần thẩm vấn này. Bọn họ biết rõ tầm quan trọng của buổi trò chuyện này, cũng biết cấp độ bảo mật của vụ án mười năm trước luôn là cấp độ cao nhất. Thậm chí phần lớn

trong số họ đều đã từng đích thân tham gia vụ án năm đó.

Cho đến bây giờ, bọn họ vẫn có thể nhớ rõ ràng tình hình chấn động toàn thành phố mười năm trước. Đêm không thể ngủ, trong giấc mơ hằng đêm đều là tiếng khóc gào của các phụ huynh, những tiếng khóc gào này giống y hệt tiếng khóc gào ở cổng tiểu khu Thiên Hinh.

"Hãy cứu con của tôi!"

"Khi nào con tôi có thể trở về? Khi nào tôi mới được gặp nó?"

"Còn chưa bắt được hung thủ sao? Con tôi còn sống không?"

"…"

"Năm đó…" Cảnh sát đặt câu hỏi không ngờ rằng câu hỏi năm đó không tiếp tục truy hỏi người còn sống sót sẽ được hỏi bằng cách thức như này vào mười năm sau, "Làm sao mà các cậu sống sót?"

"Trò chơi đó lại là gì?"

Dù đáp án của câu hỏi bọn họ đều đã có suy đoán trong lòng.

Nếu không thì sẽ không kiêng dè Giải Lâm nhiều năm như vậy, sẽ không nghĩ rằng Giải Lâm rất nguy hiểm không thích hợp giữ lại ở tổng cục.

Một lát sau, Giải Lâm nói: "Giết người thì có thể sống sót."

"Tương tự, chỉ cần đảm bảo bản thân không bị giết cũng có thể sống được."

Năm ấy, Giải Lâm còn chẳng giết tên hung thủ bắt cóc liên hoàn đó nữa chứ đừng nói đến việc ra tay với người ở chung phòng.

Nhưng hầu như người bạn cùng phòng nào cũng đều ra tay với hắn.

"Nửa đêm tôi từng bị người ta bóp cổ, lúc ăn cơm từng bị người ta định dùng đũa đâm mù mắt, cũng từng bị đâm bằng xương cá được giấu kỹ. Chỉ là trong điều kiện đó vẫn có thể có rất nhiều loại cách thức giết người. Bọn họ sẽ nói dối, sẽ xin tha thứ, sẽ khóc lóc nói bản thân muốn sốt."

"Người đầu tiên chết trước mặt tôi không vượt qua được thời gian một tuần. Trước khi đến ngày cuối cùng, cậu ta không chịu nổi đã tự sát." Giải Lâm nhớ lại căn phòng nhỏ tối tăm ấy, "Từ khi tôi vào đó, trạng thái tinh thần của cậu ta rất không bình thường. Sau này tôi mới biết cậu ta tận mắt nhìn thấy hung thủ giết một đứa bé không nghe lời. Đứa bé đó chính là bạn cùng phòng đầu tiên của cậu ta."

"Sau khi tôi vào, cậu ta thường xuyên lẩm bẩm với bức tường, giống như trong phòng còn có người thứ ba vậy."

"Trước khi vòng chơi đầu tiên sắp kết thúc, tối hôm đó là khoảng thời gian mà trạng thái tinh thần của cậu ta trông có vẻ bình thường nhất. Cậu ta hỏi tôi "để tôi giết cậu nhé, cho tôi sống tiếp được không" một cách rất nghiêm túc."

Giải Lâm lúc đó nói thầm trong bụng, tôi lại chẳng phải thằng khùng.

Sao tôi có thể để cậu giết tôi chứ?

Sống đến ngày cuối cùng lại gặp vấn đề nào thì giải quyết vấn đề ấy, cũng không thể giết ai đó thật chứ?

Giải Lâm không trả lời, sau đó người bạn cùng phòng yên tĩnh rất lâu. Cuối cùng cậu ta ngẩng đầu lên, nhìn cửa sổ bị bịt kín một hồi lâu xong mới nói một câu: "Lâu rồi không được nhìn thấy mặt rồi."

“Đó là câu cuối cùng cậu ta nói. Sáng hôm sau, tôi mở mắt thức dậy thì nhìn thấy một đôi chân đang đung đưa trên không.”

Giải Lâm nhìn lên dọc theo đôi chân treo lơ lửng đó, phát hiện cậu ta cởi qu@n áo trên người ra rồi xé thành sợi, sau đó buộc những sợi vải này với nhau tạo thành một sợi “dây thừng”, buộc lên xà ngang nhô ra giữa phòng.

Xà ngang đã cũ, thanh gỗ khô nứt ra vài đường không chịu nổi trọng lượng nên xác chết treo không được ổn định lắm. Đôi chân cứng đờ thẳng tắp rũ xuống, đầu ngón chân hướng về mặt đất, cả xác chết đã lạnh ngắt.

Một ngày trước khi vòng chơi thứ nhất kết thúc, cậu ta không chịu được áp lực tinh thần đã lựa chọn tự sát.

…

Lúc đầu khi biết Giải Lâm bị truy nã, Trì Thanh cũng từng tò mò trong lòng… làm sao hắn sống tiếp được? Hôm nay câu hỏi này đã có đáp án.

Giải Lâm giống hệt anh, bọn họ bị bắt nhốt trong bóng tối, cầm dụng cụ có thể hành hung nhưng chưa từng ra tay lấy một lần.

“Vụ án mười năm trước… thì ra chân tướng là như thế này.”

Cảnh sát phụ trách ghi chép khép lại quyển hồ sơ ố vàng dày cộm. Quyển hồ sơ này bởi vì năm đó thiếu thông tin của người bị hại mà đã để lại vài trang trống. Trang giấy trắng tinh giờ đã trở nên vừa mỏng vừa giòn, mép trang cuộn lên, dấu bút mực màu đen được thêm bên trên biến nó trông càng có cảm giác thời đại.

Có cảnh sát nói: “Nhưng vụ án này hóc búa quá trời. Năm đó hi sinh rất nhiều người, tốn rất nhiều công sức mới phá được. Lần này,…”

Lần này lại là một tên hung thủ bi3n thái hiếm thấy trong mười năm.

Độ khó của vụ án không thấp hơn vụ án mười năm trước.

"Không." Ở đối diện bàn, Giải Lâm vừa mới vặn nắp chai nước đưa cho Trì Thanh xong bỗng nhiên nói, "Vụ án này sẽ không khó hơn vụ án mười năm trước."

"?"

Tất cả mọi người đều không nghe hiểu câu nói này: "Tại sao lại nói như vậy?"

Giải Lâm: "Bởi vì tôi sẽ không để chuyện của mười năm trước xảy ra một lần nữa."

Nói xong, Giải Lâm và Trì Thanh lần lượt nói:

"Nếu như quy tắc trò chơi vẫn là bảy ngày đổi phòng một lần thì chúng ta còn thời gian năm ngày để phá án."

"Thực ra bản thân vụ án này đã cung cấp không ít manh mối rồi. Nếu tên đó đã chọn "bắt chước phạm tội" vậy thì giữa hai vụ án sẽ có điểm giống nhau. Đây chính là manh mối mà "gã" để lại cho chúng ta. Ví dụ như địa điểm gây án phù hợp điều kiện có đặc trưng rất rõ ràng. Nơi đó nhất định phải là một nơi hẻo lánh và khép kín, có các căn phòng khác nhau hoặc là có thể chia thành nhiều không gian."

"Tín hiệu của nơi đó khá chắc sẽ bị nhiễu bởi vì có vài đứa trẻ trên tay đeo đồng hồ điện tử có chức năng định vị."

"Và một manh mối quan trọng nhất, cũng là manh mối có thể tìm được gã ngay…"

Nói đến đây, Giải Lâm và Trì Thanh đồng thời im lặng vài giây, sau

đó đồng thanh nói: “Manh mối chính là vụ án mười năm trước.”

Cảnh sát lập tức hiểu ra: Bởi vì gã biết quá rõ vụ án mười năm trước.

Tại sao gã lại biết những chi tiết chưa công khai của vụ án đó?

Giữa gã và tên hung thủ năm đó có quan hệ gì?

…

Và ý nghĩa thật sự của câu nói cuối cùng mà hung thủ nói lúc xét xử năm ấy là gì?

Khoảnh khắc đó, tất cả mọi người đều nhớ đến câu nói vừa khàn vừa kỳ lạ, tràn đầy nỗi kinh hoàng lúc xét xử.

Khi nói, gã đàn ông đó giống như đang cười vậy.

“Tụi mày không g iết chết được tao, cũng không bắt được tao.”

—

Công tác loại trừ điều tra cụ thể không thuộc quản lý của Giải Lâm và Trì Thanh, cuộc họp kết thúc đã là chập tối rồi. Sợ gây ra náo động, hai người đi ra ngoài vẫn đeo khẩu trang, tạm biệt tháng ngày trốn trốn tránh tránh. Lại quay về tiểu khu đã sống trước đây hai người chợt có cảm giác thẫn thờ.

Giải Lâm đậu xe vào gara, lúc xuống xe thấy Trì Thanh cứ đứng nhìn cửa thang máy: “Sao vậy?”

Trì Thanh: “Không có gì, chỉ là bỗng nhiên cảm thấy đã trôi qua rất lâu.”

Anh nhớ lại cái hôm tìm nhà. Ngày đầu tiên anh đặt chân vào tiểu khu này, chủ nhà họ Giải nào đó làm một cuộc buôn bán thua lỗ, không ngừng mời gọi bên tai anh. Sau đó ma xui quỷ khiến hai người trở thành hàng xóm đối diện nhau.

Khi ấy còn đang chớm đông.

Một mùa đông lạnh thấu xương, thường xuyên có mưa.

"Lúc đó anh còn sợ em không chịu thuê." Giải Lâm nói, "Tốn hơn nửa ngày anh chào mời."

Trì Thanh thuận theo chủ đề tùy ý hỏi một câu: "Tại sao lúc đó anh cứ muốn em thuê?"

Giải Lâm: "Muốn ở gần em thêm một chút đó."

Câu này vừa nghe đã biết là xà lơ.

Chẳng phải khi ấy hai người không có cảm tình gì đáng để nói chuyện sao? Chỉ có giao tình đánh nhau xong rồi cùng nhau vào đồn cảnh sát.

Trì Thanh: "Nói đàng hoàng."

Giải Lâm ăn ngay nói thật: "Muốn điều tra em, cảm giác con người em có chút đáng nghi."

Trì Thanh nhớ lại ấn tượng lúc đó Giải Lâm mang đến cho mình, đáp trả: "Mức độ tình nghi của anh cũng không thấp."

Trì Thanh hiếm khi có loại xúc động hơi cảm tính như này. Sự cảm tính hiếm có của anh biến mất hoàn toàn ngay sau khi thang máy đã đến tầng, cửa thang máy mở ra sau đó anh nhìn thấy hai hàng tràn ngập hoa cúc trắng trước cửa nhà chưa kịp chuyển đi.

Trì Thanh: "…"

Giải Lâm bước lên kiểm tra chỗ kí tên: "…Là Nhậm Cầm tặng."

"Mèo giờ cũng đang nuôi ở nhà cô ấy. Nếu em nhớ nó thì cũng hết cách. Em mà đi gõ cửa nhà Nhậm Cầm chắc cô ấy sẽ ngất ngay tại chỗ."

Trì Thanh di chuyển đống hoa cúc trắng đó đi mới nhìn thấy khóa cửa. Sau khi mở cửa ra anh mới phát hiện đồ đạc trong nhà đều bị người ta lấy vải trắng phủ lên.

Những chi tiết này đều đang nói rằng: Chủ nhân của căn nhà này đã qua đời.

Chương 152: C152: Người sống sót

Dịch: LTLT

Nhưng bởi vì có vải trắng phủ lên, nên trong nhà rất sạch sẽ, không cần quét dọn lại lần nữa.

Sau khi làm vệ sinh cá nhân xong, hai người kéo vải trắng ra rồi nằm trên giường ngủ. Một lát sau, Giải Lâm đưa tay qua chạm vào tay Trì Thanh, nhưng cũng chỉ nắm tay mà thôi, không có làm hành động gì khác.

Tay Trì Thanh chạm vào chiếc nhẫn trên ngón tay Giải Lâm, anh bỗng nhiên giật mình, giống như cảm nhận được điều gì đó. Anh di chuyển ngón tay, tháo chiếc nhẫn khỏi đốt ngón tay cuối Giải Lâm. Sau đó, anh sờ thấy một hàng vết lõm xuống rất mảnh.

Đó là một chữ cái.

"Đây chẳng phải là…"

Đây chẳng phải là chiếc nhẫn mà anh mua trước hôm sinh nhật Giải Lâm sao?

Chỉ là lúc đó món quà này còn chưa kịp tặng thì đêm mưa hôm ấy Giải Lâm đã đi mất. Sau đó, cuồng phong gào thét, thành phố Hoa Nam "trở trời".

"Em đi trung tâm thương mại mà anh không biết được em đi làm gì à?" Giải Lâm nói, "Tối đó trước khi đi, anh tìm một cái là thấy ngay,

đổi nhẫn xong anh mới đi.” Nếu không thì làm sao chịu đựng nổi khoảng thời gian này.

Ngón tay Giải Lâm móc lên trên, kéo chiếc nhẫn về lại.

“Chọn món quà này rất tốt. Sau này người khác hỏi đến thì nhẫn không còn là cái cớ nữa.”

Trì Thanh nhớ lại lúc gặp nhau ở quán bar, hình như Giải Lâm chính là người dùng nhẫn để từ chối. Thời gian quay ngược đến lần đầu tiên hai người gặp mặt, chiếc nhẫn hắn đeo trên tay cũng rất thu hút sự chú ý. Chẳng qua lúc đó chiếc nhẫn của hắn là hắn tự mua cho mình.

Lần này không giống nữa rồi.

Đúng là có người, thật sự cam tâm tình nguyện bị dính bẫy.

Cái kiểu người khác tốt nhất tự động cách xa.

Hai người im lặng nằm nửa tiếng đồng hồ.

Trì Thanh: “Anh ngủ chưa?”

Giải Lâm đáp: “Chưa.”

Sao mà ngủ được chứ?

Những đứa trẻ kia còn đang bị hành hạ trong đêm tối.

Dù là buổi tối, kênh tin tức cũng không ngừng phát sóng tin xe buýt trường học bị cướp, hi vọng người dân tích cực chủ động cung cấp manh mối.

Có lẽ là màn đêm khiến con người thêm dũng cảm, Trì Thanh nhìn

bóng tối trước mắt bỗng nhiên nhắc đến tên của một người: "Trong vụ án mười năm trước có một chỗ em nghĩ không ra. Tại sao anh trai của anh lại mất?"

"Nói một cách khác, tại sao hung thủ muốn giựt dây Quách Hưng Xương giết Giải Phong?" Trì Thanh chầm chậm chớp mắt nói, "Chỉ vì anh ấy là đội trưởng của hành động lần đó sao?"

Chuyện này nghĩ kĩ thì thực ra không hợp logic lắm.

Gã ta không cần mạo hiểm đến thế để kéo Giải Phong và Quách Hưng Xương vào. Gã tự liên lạc với Quách Hưng Xương, lỡ như Quách Hưng Xương không nằm trong khống chế của gã thì gã rất dễ bị lộ.

Giải Phong thật sự chỉ vì là đội trưởng nên mới bị giết sao?

Trì Thanh biết hai chữ Giải Phong này là điều mà Giải Lâm không muốn đối mặt. Nếu như không phải tình huống hiện tại cấp bách thì anh cũng sẽ không cầm sợi dây Giải Phong này lên lần nữa.

Một lát sau, Giải Lâm chợt ngồi thẳng dậy: "Dậy nào, anh đưa em đến một nơi."

Trước đây, Trì Thanh từng đến phòng làm việc của Giải Lâm.

Sách chuyên ngành bày la liệt trên kệ sách, mở ra toàn là chữ viết của Giải Phong. Chữ của Giải Phong với chữ của Giải Lâm rất khác nhau, ngay cả nét bút cũng có sự dịu dàng giống như làn gió nhẹ cơn mưa phùn.

"Khoảng thời gian đó anh ấy không về nhà nhiều." Giải Lâm nói, "Nhưng có đôi khi anh ấy sẽ mang ghi chép công việc về."

Hai người ngồi dưới nền nhà, sách và sổ ghi chép công việc được xếp thành hai chồng cao ngất ở hai bên.

Dựa theo trình tự thời gian lật từ sau ra trước, lật được mấy quyển thì tìm thấy một quyển sổ công việc có bìa màu nâu trong một chồng sách.

Đã là đêm khuya, bên ngoài cửa sổ tối đen một vùng.

Đầu ngón tay Giải Lâm khẽ lướt qua bìa sổ, sau đó lật qua trang đầu tiên. Trang đầu tiên là sơ lược tâm lý của "tên tội phạm bắt cóc trẻ em", kết hợp với vài vụ án điển hình trong và ngoài nước: Loại người này phần lớn có cảm giác giá trị xã hội không cao, trong những người cùng tuổi khó có được cảm giác thành tựu, thế nên chọn ra tay với con nít, chỉ có thể tìm thấy cảm giác vui sướng có thể tự kiểm soát trên người trẻ em.

Đoạn sơ lược tâm lý này lúc bấy giờ là một suy đoán thường thấy.

Nhưng Giải Phong mất sớm, anh không biết rằng sau khi hung thủ bị bắt, thông tin mà phía cảnh sát có được đã lật ngược hoàn toàn suy đoán này. Bởi vì hung thủ gần như không nghĩ như thế, gã chỉ là xem thường tất cả mọi người, thế nên hoàn toàn không tồn tại việc "trong những người cùng tuổi khó có được cảm giác thành tựu".

Đây cũng là một trong những nguyên nhân vụ án gây chấn động.

Nhưng đoạn suy đoán sai lầm năm ấy này lập tức kéo Giải Lâm và Trì Thanh về lại mười năm trước. Từ những dòng chữ có thể cảm nhận được sự lo lắng sốt ruột lúc đó của Giải Phong.

Giải Phong muốn từ trong tin tức có hạn này điều tra kẻ tình nghi.

Đa số đều là phân tích vụ án, lật tiếp về sau bắt đầu xuất hiện một dãy số độc lập. Chỗ bắt đầu của mỗi trang đều viết mã số, trường đang học cùng với hoàn cảnh gia đình của một người.

"Là những đứa trẻ bị bắt cóc năm đó." Giải Lâm lướt sơ qua, "Năm

đó anh có xem hồ sơ của bọn họ.”

Mấy năm này, Giải Lâm cũng có xem quyển sổ ghi chép công việc này.

Nhưng số lần mở xem không nhiều.

Dù sao thì Giải Phong vì vụ án này mới mất. Phần lớn thời gian hắn đều không muốn nhớ lại vụ án này.

Với lại mức độ bảo mật của vụ án này không bình thường, dù viết trên sổ làm việc, tên của những đứa trẻ này cũng không phải tên thật mà được thay thế bằng mã số. Đề phòng có người nhìn thấy quyển sổ này, từ đó biết được nhân viên và nội dung trong vụ án.

001, học trường THCS Hoài Nam, 13 tuổi, cha (Nhạc Dương), mẹ (Trình Tiểu Bình).

002, học trường THCS Thực nghiệm, cha (đã mất), mẹ (Dương Yến).

…

006,…

…

Trì Thanh cẩn thận xem danh sách một lượt, còn nhìn thấy mình trong đó, mã số của anh là 009.

Từ đầu đến cuối không nhìn ra được manh mối gì trong quyển sổ, ngoại trừ một vài tin tức rất bình thường và suy đoán hợp lý ra thì không có nội dung đặc biệt nào khác.

Vào lúc Giải Lâm chuẩn bị khép quyển sổ lại, Trì Thanh bỗng nhiên

vươn tay ra, ngón tay đè lên trên trang cuối cùng, ngăn cản động tác của hắn.

Giải Lâm: "Sao vậy? Còn muốn xem lần nữa à?"

Trì Thanh nói: "Số trang không đúng."

"Quy chuẩn của quyển sổ này là 100 trang, nhưng số trang trong đây hình như là số lẻ."

Giải Lâm sửng sốt.

Hai người đếm lại các trang từ đầu đến cuối.

Quả thực không phải 100 trang.

"Chỉ có 99 trang." Cuối cùng Giải Lâm nói, "Quyển sổ ghi chép này bị xé mất một trang."

Đêm nay, Giải Lâm với Trì Thanh gần như không ngủ. 5 giờ sáng, Trì Thanh mới nằm xuống chiếc ghế sô pha đơn trong phòng làm việc chợp mắt một hồi thì bị một cuộc gọi đến đánh thức.

Giải Lâm nghe máy, vừa mới nói một tiếng "alo", bên kia đã truyền đến giọng nói sốt ruột: "Mới có người gửi một hộp đồ đến đồn cảnh sát…"

Lúc này, trời vừa mới sáng.

Trên phố, người đi đường thưa thớt.

So với tiếng xe cộ, tiếng nhân viên vệ sinh dùng chổi quét lá rơi kêu "xào xạc" nhiều hơn.

10 phút trước, người cảnh sát mơ màng ngái ngủ phát hiện một hộp

hàng không có tên người gửi ở cổng.

“Hàng của ai đây?”

Lúc đầu cảnh sát nghĩ rằng có người không cẩn thận làm rơi đồ. Sau khi nhặt lên, anh ta nhìn xung quanh một vòng chẳng nhìn thấy ai. Đang chuẩn bị cất vào phòng nghỉ, nhưng anh ta chưa đi được mấy bước lại nhận ra phía dưới chiếc hộp giấy nhỏ to bằng lòng bàn tay hình như dính thứ gì nhớp nháp.

“Đây là gì…” Cảnh sát cúi đầu nhìn, giật mình hét lớn, “Máu?!”

Cảnh sát lập tức mở hộp, anh ta hoảng sợ phát hiện thứ đồ trong hộp là một đoạn ngón tay máu chảy đầm đìa và… một con ngươi.

—

Sau khi tin tức được phát sóng, Quý Minh Nhuệ phụ trách nghe đường dây nóng của người dân. Trong đầu anh ta đều là đoạn ngón tay đứt nhìn thấy lúc sáng, ngón tay đó rõ ràng không phải là ngón tay của người trưởng thành, vừa ngắn vừa mập, thậm chí đốt ngón tay còn có một vết lõm.

Là ngón tay của con nít.

“Reng reng reng.”

Quý Minh Nhuệ nghe điện thoại: “Alo, xin chào.”

“Chào đồng chí cảnh sát.” Giọng nói đầu dây bên kia rất thấp, “Tôi có một thông tin rất quan trọng, tôi muốn báo cáo.”

Từ ngày xảy ra vụ án đến nay, Quý Minh Nhuệ đã nghe rất nhiều cuộc điện thoại, nhưng hầu như đều vô ích.

Anh ta dằn cảm giác khó chịu và lo lắng trong lòng xuống, truy hỏi:

“Thông tin gì vậy?”

“Tôi nhìn thấy một người đàn ông, là nghi phạm mà mấy anh muốn tìm.”

“Xin hỏi anh nhìn thấy ở chỗ nào? Có chắc chắn không? Hắn ta có đặc điểm gì?”

“Tên tội phạm này vô cùng nguy hiểm. Hắn ta là một tên tội phạm giết người! Hắn ta là tội phạm giết người! Hắn ta vô cùng nguy hiểm!”

“…” Quý Minh Nhuệ tìm một cây bút ở bên cạnh, “Anh bình tĩnh chút, nói chầm chậm thôi.”

“Tôi ra ngoài chuẩn bị đi làm, sau đó đường đang sửa nên có hơi kẹt. Tôi bèn giảm tốc độ xe, không ngờ nhìn thấy hắn ta trên đường. Hắn ta đang ngồi trong xe!” Tình hình chuyển biến đột ngột từ đây, “… Hắn ta lái một chiếc xe màu đen sang trọng, vẻ ngoài quả thực rất đẹp trai, giống y hệt người trong tivi.”

Xe sang trọng, rất đẹp trai.

Hai từ này sao nghe hơi…

“Hắn ta mặc áo khoác màu đen. Với lại rất kỳ lạ, xe hắn đang chạy về phía đồn cảnh sát. Bây giờ mấy người đi không chừng có thể bắt được hắn ta đó!”

“…?”

Hai phút sau, “tội phạm giết người” vô cùng nguy hiểm mặc áo khoác màu đen, trong tay cầm chìa khóa xe sang trọng đang nghênh ngang bước vào từ cổng đồn cảnh sát. Vả lại, phía sau hắn còn có một người quen “chết đi sống lại”.

Khoảng thời gian này quá bận, anh từ xa nhìn bóng người thân thuộc kia mở cửa kính bước vào. Găng tay màu đen đặt trên tay nắm, phía trên nữa là gương mặt bị tóc mái che khuất đôi mắt. Gương mặt này và gương mặt trong tấm ảnh đen trắng ở linh đường chồng lên nhau một cách hoàn hảo. Bởi vì tóc của người này quá đen, làn da quá trắng nên ngay cả sắc thái cũng giống hệt như thế.

Cuối cùng, Quý Minh Nhuệ chỉ có thể gượng gạo nói một câu: "Đến rồi à."

Trì Thanh đưa đồ ăn sáng đang cầm trên tay kia cho anh ta: "Tiện thể mua cho ông."

Bạn bè nhiều năm, vào lúc này ngược lại không nói được gì nhiều.

Quý Minh Nhuệ cầm đồ ăn sáng nhìn một cái: "Ông đúng là vẫn như xưa, không nhớ tôi thích ăn cái gì."

Trì Thanh: "… Có đồ ăn là được rồi."

"Kiện hàng đâu?" Trì Thanh hỏi tiếp, "Đang ở đâu?"

Quý Minh Nhuệ xách đồ ăn sáng, vừa mới thèm ăn, nghe thấy hai chữ "kiện hàng" thì cơn thèm ăn lập tức biến mất: "Đang ở phòng làm việc của anh Bân."

Nói xong, anh ta tốt bụng nhắc nhở: "Lúc đến đây mấy ông ăn cơm chưa? Ngón tay và con ngươi thực ra cũng không có gì đặc biệt nhưng quá nhỏ. Mới nghĩ đến đây là chặt từ trên người trẻ con xuống thì… Hay là chuẩn bị một cái túi cho mấy ông nhé?"

Giải Lâm và Trì Thanh điềm tĩnh nhìn anh ta.

"…"

Thôi bỏ đi, hai tên này có lẽ không cần đâu.

Thùng hàng được đặt trên bàn.

Còn chưa đến gần đã ngửi thấy mùi máu tươi rất rõ ràng.

Ngón tay rất nhỏ, độ dài chỉ bằng một nửa ngón tay người trưởng thành. Bề mặt bị cắt lồi lõm, không bằng phẳng, da thịt mơ hồ không rõ, trông giống như dùng vật cùn cắt đứt. Con ngươi thì càng đáng sợ. Con ngươi nối với cơ ngoài mắt, máu thịt lẫn lộn.

Võ Chí Bân nói: "Tôi đã nhìn kỹ rồi. Trên con ngươi và ngón tay không giấu thông tin gì, có để lại dấu vân tay. Nhưng mà… từ kích thước của dấu vân tay trích xuất từ trên đó, xác định ban đầu có lẽ cũng là của trẻ con, tuổi lớn nhất chưa quá 10 tuổi."

Đoạn này vừa nói xong, tất cả mọi người có mặt đều im lặng.

Nói cách khác, đây rất có thể là do một đứa trẻ khác làm.

Võ Chí Bân đưa tay xoa bóp huyệt thái dương, đóng thùng hàng lại: "Có lẽ mấy cậu đến đây không chỉ vì chuyện này đúng không?"

"Là có manh mối khác."

Giải Lâm mở quyển sổ ghi chép của Giải Phong ra đặt lên bàn, hỏi: "Những đứa trẻ còn sống sót mười năm trước, thật sự chỉ có hai người sao?"

Chương 153: C153: Mẹ

Dịch: LTLT

Võ Chí Bân ngẩn người rất lâu, trước giờ chưa từng có ai nghĩ đến hướng này: "Tại sao lại hỏi như thế?"

"Quyển sổ công tác của anh em thiếu một trang."

Giải Lâm lật đến trang cuối cùng của quyển sổ.

Nếu như không nhìn kĩ thì hoàn toàn sẽ không phát hiện mặt bị xé rách chút xíu không trọn vẹn giữa những đường nối.

Ngón tay Giải Lâm lướt nhẹ qua đường nối trang: "Với lại nhìn từ độ tuổi của "kẻ đó", tuổi của "Z" xấp xỉ tụi em. Mười năm trước cũng chỉ mới mười ba mười bốn tuổi nhưng lại có độ hiểu biết về vụ án cũ như thế này, cho nên có khi nào gã ta là người còn sống sót thứ ba trong vụ án năm đó không? Vả lại còn là người sống sót có quan hệ mật thiết với hung thủ năm ấy… Hoặc có lẽ là, con của chính hung thủ?"

"Z từng tiết lộ ở trên mạng, lần đầu tiên hắn ta giết người là lúc 13 tuổi, ở trong trường, là người có quan hệ bạn học với hắn ta." Giải Lâm lại nhắc đến một chi tiết, "Kiểu nói trường học này chắc chắn là một lời nói dối. Bởi vì thành phố Hoa Nam chưa từng xuất hiện vụ án như thế. Hắn ta không thể nào tay không giết người trong trường được. Nhưng lần đầu tiên giết người vào lúc 13 tuổi rất có thể là thật. Độ tuổi này phù hợp với tiêu chuẩn bắt cóc trẻ em của "tên đó" vào mười năm trước."

Lúc hắn nói chuyện với Z trên mạng, những con chữ từng xuất hiện trên màn hình máy tính vẫn đang hiện rõ trước mắt.

– Ở trường?

– Phải. Cậu ta là bạn học của tôi. Ha ha ha, cậu ta quá xui rồi, lúc làm bài tập nhóm được phân cùng nhóm với tôi…

Võ Chí Bân bị suy đoán này gây sốc, một lúc lâu vẫn chưa hoàn hồn lại: "Nhưng hung thủ vẫn luôn sống một mình, không có con cái. Vụ án năm đó cũng không ghi chép có người còn sống sót khác trong hồ sơ. Chuyện này không thể nào."

Cũng chính vì không có con, nên kết luận cuối cùng của năm ấy cho rằng thực ra gã ta muốn một "đứa con". Nếu như gã kết hôn sinh con bình thường, thì con của gã có lẽ cũng đã đến tuổi học cấp 2, cho nên những đứa trẻ bị bắt cóc đều ở giữa độ tuổi này.

Đây vẫn luôn là suy nghĩ chủ yếu.

…

Nếu như bản thân gã có con, tại sao còn muốn bắt cóc nhiều đứa trẻ đến vậy?

Về phần người sống sót, chuyện này càng không thể nào.

Nếu như có người sống sót khác, người đó là ai? Từ đâu đến? Mấy năm nay đang ở chỗ nào?

Trì Thanh ngồi bên cạnh nói: "Logic của câu hỏi này, chúng tôi tạm thời vẫn chưa nghĩ ra được."

—

Vừa mới bước ra khỏi phòng làm việc của Võ Chí Bân, Quý Minh Nhuệ ngậm bánh quẩy nói: "Hai người qua đây."

Giọng điệu trịnh trọng giống như có phát hiện quan trọng vậy.

Giải Lâm: "Chuyện gì thế? Ôn chuyện à?"

Quý Minh Nhuệ hăm dọa: "Sáng hôm nay mấy người đến nhà hàng Tây ăn sandwich cuộn tôm chiên với thịt xông khói nướng, nhưng lại mang cho tôi sữa đậu nành với bánh quẩy?"

"…?"

Hai người vẫn chưa kịp hỏi sao anh ta biết sáng nay hai người ăn gì thì Quý Minh Nhuệ nuốt bánh quẩy trong miệng xuống xong bày tỏ: "Vừa rồi mới nhận được một cuộc gọi báo án, nói rằng nhìn thấy anh ở trong nhà hàng. 21 phút 39 giây anh với Trì Thanh ăn sáng trong nhà hàng, người ở trong nhà hàng đều đang run cầm cập, hi vọng chúng tôi nhanh chóng đến bắt anh về xét xử."

Giải Lâm: "Nói đến chuyện này, tôi rất muốn hỏi một câu. Tin tức liên quan đến tôi rốt cuộc khi nào mới hủy bỏ?"

Quý Minh Nhuệ: "Không dễ hủy đâu. Với lại, sự chú ý của dân chúng đều đang đặt vào xe buýt trường tiểu học."

Giải Lâm: "Cũng không hẳn. Tôi thấy bọn họ khá là chú ý đến tôi."

"…"

Quý Minh Nhuệ nói thầm trong bụng: Đó là tại vì anh trông quá chói mắt, trong lòng anh không hiểu rõ sao?

Trì Thanh vẫn luôn ở bên cạnh quan sát, phát hiện rất ít người trong văn phòng. Chỗ ngồi của Tô Hiểu Lan với Khương Vũ đều trống trơn.

Nghĩ về hồi tổ chức tang lễ, anh nhớ hai người này cũng khóc lóc thảm thiết ở hiện trường, ồn đến mức anh đau cả tai. Thế là Trì Thanh hỏi thêm một câu: "Bọn họ đâu rồi?"

Quý Minh Nhuệ: "Đi điều tra nhân viên đáng nghi ở tiểu khu Thiên Hinh rồi. Có vài gia đình không ổn lắm, đưa về sàng lọc điều tra trọng điểm một lần."

"Đang ở phòng thẩm vấn à?"

—

Một lát sau, một bàn tay đeo găng tay màu đen mở cửa phòng quan sát ra.

Mấy người bọn họ không phải lần đầu tiên tập trung ở trong căn phòng này rồi, lúc bước vào đúng lúc Khương Vũ đang thẩm vấn một người phụ nữ.

So với "cảnh sát tay mơ" lúc mới quen biết trông có vẻ rất ngoan, cũng không có kinh nghiệm gì thì Khương Vũ bây giờ trông rất có sức đe dọa. Cậu ta cúi đầu lật tờ giấy trên bàn:

"Vậy là bác sống một mình sao?"

Ngồi đối diện Khương Vũ là một người phụ nữ trung niên.

Người phụ nữ trông khoảng chừng 45 tuổi, mái tóc dài vô cùng, mặc một chiếc áo khoác màu chàm hơi bụi bặm.

Giải Lâm liếc mắt nhìn, hờ hững nói một câu: "Nếu như không phải điều kiện gia đình khá tệ, thì bà ấy là một người rất tiết kiệm lại hay hoài niệm. Đồ vật từ trên xuống dưới trên người bà ấy đều trông rất cũ, ít nhất cũng có lịch sử hơn năm năm. Màu của vòng tay vàng

trên cổ tay đã đen dần, mang một đôi giày cũ, quần áo cũng là kiểu của rất nhiều năm trước.” Ánh mắt của Giải Lâm dừng lại trên mái tóc dài khô xơ dù đã được thắt bím vẫn phủ đến tận đầu gối của người phụ nữ, nói tiếp, “Thậm chí ngay cả tóc cũng chưa từng cắt.”

Hơi thở cổ xưa và cũ kỹ trên người người phụ nữ này quá nồng nặc rồi.

Nếu như không xem lịch thì sẽ không biết năm nay là năm nào. Bà ấy yên tĩnh ngồi đó, trông giống như một cố nhân bước ra từ nhiều năm trước.

Ngũ quan của người phụ nữ bình thường, khuôn mặt phương Nam rất điển hình, giọng điệu cũng rất nhẹ nhàng, nhưng thỉnh thoảng sẽ ho khan. Vì ho nhiều nên khiến cho giọng nói khàn khàn, lộ ra một sự trái ngược kỳ lạ so với giọng điệu nói chuyện.

“Khụ… khụ khụ, tôi sống một mình.”

Giải Lâm nghe đến đây không nghe ra vấn đề gì cả, nhưng lại nhìn thấy Trì Thanh vốn đang tìm chỗ trống ngồi xuống lướt điện thoại bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

Khương Vũ: “Bác có muốn uống chút nước không?”

Khương Vũ mới hỏi xong, Tô Hiểu Lan đã đi đến bên cạnh rót nước đưa qua trước.

Tay người phụ nữ nắm lại thành nắm đấm, để ở bên miệng vừa ho vừa nói: “Cảm ơn…”

Khương Vũ chờ bà ấy uống nước xong mới lật tờ giấy trên tay qua. Cũng không có gì để hỏi tiếp nữa, cảnh sát gọi người phụ nữ này đến cũng chỉ vì hàng xóm của bà ấy phản ánh bà ấy rất ít khi ra ngoài, suốt ngày ở trong nhà, hành tung rất đáng nghi mà thôi: “Được rồi, vậy thì đến đây thôi, không còn gì phải hỏi nữa. Bác đi

trước đi ạ.” Khương Vũ nói xong lại cất giọng nói với người ở bên ngoài, “Gọi người tiếp theo vào.”

Trong phòng quan sát.

Giải Lâm vẫn luôn quan sát vẻ mặt của Trì Thanh. Hắn quá quen thuộc với người này, anh chỉ cần ngước mắt là hắn biết có chỗ nào đó không bình thường: “Có vấn đề à?”

Trì Thanh nhìn người phụ nữ nói: “Hơi quen quen.”

“Quen quen?”

“Giọng nói hơi quen quen.” Trì Thanh nghĩ một lát nói, “Hình như em từng nghe ở đâu rồi.”

Hai người đang nói chuyện thì người phụ nữ lại bỗng nhiên ho mấy cái.

Mấy tiếng ho khan khàn khàn này vang lên bên tai Trì Thanh, lập tức kéo trí nhớ của anh về lại mấy ngày trước.

Mấy ngày trước, tiểu khu Thiên Hinh.

Cũng là tiếng ho khan của một người phụ nữ, khi ấy người phụ nữ đó vừa ho vừa lẩm bẩm trong lòng: [Khụ khụ, hôm nay con trai sắp về.]

[Hôm nay con trai sắp về.]

[Con trai sắp về…]

Cách một lớp cửa quan sát trong suốt, Trì Thanh nhìn người phụ nữ bước đến cửa sau khi kết thúc thẩm vấn. Bà ta lại khom người, không ngừng ho thêm mấy cái.

Xóa đi cảm giác biến dạng của giọng nói lúc ấy, độ trùng khớp của hai giọng nói cực cao.

Trì Thanh cúi người nhấn nút gọi điện kết nối với căn phòng kế bên.

Như thế thì anh ở bên đây nói chuyện thì Khương Vũ ở trong phòng kế bên cũng có thể nghe thấy: "Khoan đã, bà ấy có con trai không?"

Khương Vũ bị hỏi đột ngột, mờ mịt ngẩng đầu lên: "Hả? Không có, con trai bà ấy mất cách đây mười năm trước rồi."

Giải Lâm với Trì Thanh đều rất nhạy cảm với ba chữ "mười năm trước": "Mười năm trước?"

"Bà ấy tên gì?"

"Dương Yến."

"Dương Yến?"

Trước mắt hai người cùng lúc xuất hiện một dòng chữ, chữ viết của Giải Phong viết: 002, học trường THCS Thực nghiệm, cha (đã mất), mẹ (Dương Yến).

…

Trong tiểu khu Thiên Hinh có mẹ của người bị hại trong vụ bắt cóc năm ấy đang sống ư?

Đây là trùng hợp sao?

Tuy không rõ tại sao hai người này lại hỏi như thế, nhưng Khương Vũ cảm nhận được sự bất thường, thế là nói với người phụ nữ: "Khoan đã ạ, tôi còn có một vài câu hỏi muốn hỏi bác."

Người phụ nữ ho khan, quay đầu lại.

Nhưng Trì Thanh lại nói: "Có lẽ không cần hỏi nữa đâu."

"?"

Sao bọn họ cứ luôn không theo kịp suy nghĩ của hai người này vậy chứ?

Trì Thanh không thể nói giọng nói mà mình nghe thấy, càng không thể nói ra suy đoán liên quan đến giọng nói: Người như thế nào mới lặp đi lặp lại một câu nói một cách kỳ lạ trong đầu? Ba câu nói này lúc đó nghe không có cảm giác gì, bây giờ nghĩ lại lần nữa mới phát hiện không bình thường.

Vụ bắt cóc mười năm trước đã mang con bà ấy đi mất. Bà ấy vẫn mặc quần áo cũ, lẩm bẩm con trai sắp về rồi…

Cuối cùng Trì Thanh chỉ có thể nói ra kết luận đơn giản: "Bởi vì rất có thể bà ấy có vấn đề về mặt tinh thần."

Giống như đang chứng minh lời nói của Trì Thanh.

Khương Vũ nói ra ba chữ "con trai bác", còn chưa kịp nói hết đoạn sau thì người phụ nữ vốn còn đang bình thường nghe thấy hai chữ "con trai" xong lại lộ ra một nụ cười. Bà ấy sờ lên thứ đồ màu vàng cũ trên cổ tay mình, như đang lẩm bẩm một mình: "Phải, tôi có một đứa con. Con tôi đâu? Con tôi đang ở nhà chờ tôi, con tôi đang ở nhà chờ tôi."

"Con trai bác…" Khương Vũ không nói được nữa.

Câu mà cậu ta không thể nói ra là: Con trai bác mất rồi.

Người phụ nữ tiếp tục nói năng lộn xộn: "Con trai tôi năm nay 13…

không đúng, nó 23 tuổi rồi.”

“Con trai tôi rất ngoan. Từ nhỏ nó đã nghe lời tôi nhất.”

“Kì thi thử lần trước nó thi được hạng nhất toàn khối đó. Thành tích của con trai tôi rất tốt.”

“…”

Quý Minh Nhuệ nghe đến ngẩn người. Anh ta cũng không ngờ Khương Vũ với Tô Hiểu Lan thẩm vấn nửa ngày mà vẫn không phát hiện tinh thần của người đối diện không bình thường.

Nhưng sao Trì Thanh lại biết được?

Anh ta dời ánh mắt khỏi người phụ nữ tên Dương Yến kia, nhìn thấy dáng vẻ khép hờ mắt, không muốn ngồi ở đây lắm giống như lần đầu tiên đến đồn cảnh sát của Trì Thanh. Điều khác biệt duy nhất là lần này bên cạnh còn có một người đang không kiêng dè chọc anh.

Tay Giải Lâm thỉnh thoảng sẽ đụng Trì Thanh, một hồi đụng tóc anh, một hồi kéo ống tay áo anh.

Cũng chỉ có tên này có thể làm thế với hắn, đổi thành người khác sớm đã bị ném ra khỏi phòng quan sát rồi.

Trong lòng Trì Thanh rối rắm vô cùng.

Anh không ngờ lại nhìn thấy “người mẹ” mất đi đứa con mười năm trước bằng cách này.

Vụ án mười năm trước đã qua rất lâu rồi, nhưng tất cả mọi người đều cảm nhận sâu sắc rằng thời gian vốn chẳng mang đi bất cứ thứ gì trên người người mẹ này, đau thương chỉ càng chất chồng càng sâu hơn. Có lẽ mỗi một gia đình mất đi người thân đều phải tốn cả đời để chữa trị vết thương này.

Tô Hiểu Lan không kiềm được: "Đừng hỏi nữa, để bà ấy về nhà đi."

Huống hồ, một người có trạng thái tinh thần không bình thường có hỏi nữa cũng phí công.

Chỉ là trong lòng mọi người đều mơ hồ chôn xuống một hạt giống bất an: Sao những chuyện xảy ra gần đây có nhiều liên quan đến vụ án mười năm trước đến vậy? Tên Z đó và cả Dương Yến này.

—

"Lạch cạch".

Dương Yến về đến tiểu khu Thiên Hinh, lấy chùm chìa khóa trong túi áo ra, sau khi mở cửa thì bật đèn sáng lên.

Trong nhà được bày trí rất bình thường, mang theo cảm giác của căn nhà cũ. Góc khăn trải bàn hoa nhí trên bàn ăn hiện lên màu hơi cháy vàng. Có thể nhìn ra quả thực người phụ nữ này ở nhà suốt ngày, dọn dẹp nhà rất gọn gàng. Nhưng khác với tất cả hình ảnh ấm áp này, lời nói thốt ra từ miệng Dương Yến lại khiến người ta rùng mình.

Người phụ nữ nói với căn phòng không một bóng người: "Mẹ về rồi đây."

Chương 154: C154: Trại trẻ mồ côi

Dịch: LTLT

"Rè rè… thông báo khẩn cấp. Một học sinh họ Lý học ở trường THCS Thực nghiệm đã xác nhận mất tích. Em học sinh này rời khỏi nhà từ lúc 6 giờ 45 phút sáng, không hề đi xe buýt thường đến trường…"

"Thông báo khẩn cấp, lại có một học sinh cấp 2 mất tích."

"Cho đến hiện tại đã có 6 học sinh mất tích."

Trong nhà Trì Thanh đóng rèm cửa sổ kín mít, chỉ còn lại chút ánh sáng phát ra từ tivi.

Trì Thanh giống như một động vật hoạt động về đêm, đang ngồi trong phòng khách vô cùng trống trải. Trong tay anh cầm điều khiển từ xa, co người ngồi trên ghế sô pha. Hai chân gập lại, ống quần dài rũ xuống, phủ lên mu bàn chân.

Vụ án chậm chạp không có tiến triển. Từ sau khi vụ án xảy ra, hai người không thể nào ngủ yên giấc. Hôm nay, Giải Lâm chở Dương Yến về lại tiểu khu Thiên Hinh xong thì từ đồn cảnh sát về nhà trước, ôm Trì Thanh ngủ bù một lát.

Đến khi hắn thức dậy thì phát hiện người bên cạnh không biết đã chạy đi đâu rồi.

Trì Thanh nhấp nút phát lại lần nữa, tin tức bắt đầu phát lại từ tin đầu tiên.

“Rè rè… thông báo khẩn cấp. Một học sinh họ Lý học ở trường THCS Thực nghiệm đã xác nhận mất tích. Em học sinh này rời khỏi nhà từ lúc 6 giờ 45 phút…”

Ngay sau đó, một bàn tay nhẹ nhàng đặt l3n đỉnh đầu Trì Thanh, xoa nhẹ mấy cái: “Sao lại chạy ra đây rồi?”

Trì Thanh giải thích: “Ngủ không được, xem tivi một lát. Nếu như năm đó còn tồn tại người may mắn sống sót khác, vậy thì có lẽ trong thông báo mười năm trước sẽ để lại dấu vết gì đó.”

Lúc này Giải Lâm mới chú ý đến tivi đang chiếu tin tức của mười năm trước.

Mười năm trước, chất lượng hình ảnh không tốt, sau khi sao chép từ trên mạng xuống, thậm chí còn có vài chỗ bị đứng hình với mấy tiếng rè không biết từ đâu ra.

“Em có đói không?” Giải Lâm hỏi, “Anh xem thử trong tủ lạnh còn bít tết không. Chắc bọn họ không đến mức lấy hết đồ trong tủ lạnh nhà em đi đâu.”

Nói xong, Giải Lâm rẽ vào phòng bếp, đang định trổ tài nấu ăn thì thấy đồ đạc trong phòng bếp đều từng bị người khác đụng đến. Hắn mở cửa tủ, một đống chén bát đ ĩa nồi bị nhét bên trong rơi xuống, đập xuống đất phát ra một tiếng “xoảng” thật to.

—

Đây không phải ngày đầu tiên Nhậm Cầm phát hiện trên lầu có động tĩnh.

Hôm nay cô được nghỉ, vốn định ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, kết quả loáng thoáng nghe thấy tiếng động.

Vả lại, hôm qua cô đến trước cửa nhà Trì Thanh thì phát hiện hình như lẵng hoa cô tặng cũng bị người nào đó di chuyển, thay đổi phương hướng giống như có người đã bước vào nhà vậy.

…

Trên lầu không nên có người mới đúng chứ?

Nhậm Cầm càng nghĩ càng sợ.

Trong tòa nhà đã xảy ra rất nhiều chuyện kỳ lạ, nếu như không phải đã đóng tiền cọc, nếu chuyển đi trước khi hết hạn hợp đồng sẽ không được trả tiền cọc, thì cô đã sớm dọn đi rồi.

"Meo."

Bé Sao đang sống tạm ở nhà Nhậm Cầm ngồi bên cửa kêu một tiếng.

Nó cứ nhìn chằm chằm về phía cửa, giống như muốn xuyên qua cánh cửa nhìn ra bên ngoài, hoặc là muốn đi ra ngoài.

"Mày cũng cảm thấy kì lạ đúng không?" Nhậm Cầm ôm Bé Sao lên, xoa xoa đầu Bé Sao, cố lấy dũng cảm, "Hay là chúng ta đi lên xem thử?"

Tuy lúc hai người sống ở tầng trên còn ở đây đã đối xử với cô rất tốt, cũng từng cứu cô. Nhưng bây giờ một người đã chết, một người còn giết người…

Lòng dũng cảm của Nhậm Cầm không đủ dùng: "Hay là… thôi nhỉ."

—

Không hề hay biết hai người gây rắc rối cho hàng xóm tầng dưới còn

đang suy nghĩ ăn cái gì. Cuối cùng bọn họ tùy ý đặt đồ ăn bên ngoài, trong lúc chờ đồ ăn thì tiếp tục xem tin tức.

Tin tức của mười năm trước đã cách bây giờ quá xa.

Lúc đó có rất nhiều sự vật chưa phát triển, rất nhiều sự việc thường thấy năm ấy đã không xuất hiện vào lúc này nữa.

Bản tin tức nửa tiếng đồng hồ, phần về "vụ án bắt cóc trẻ em" chiếm một nửa, 15 phút còn lại chiếu một vài tin tức xã hội vụn vặt khác.

Tin tức cuối cùng của hôm nay là về "trại trẻ mồ côi Hoa Nam": "Có người dân báo cáo, trại trẻ mồ côi Hoa Nam dính líu đến việc lạm dụng trẻ em. Sau khi điều tra, phía cảnh sát đã xác nhận đúng là như vậy. Hiện viện trưởng và những người khác của trại trẻ mồ côi đã bị cách chức để điều tra."

Một mẩu tin tức rất đơn giản, nhưng Giải Lâm lại duỗi tay ra đặt lên tay Trì Thanh, mượn tay anh bấm vào nút phát lại.

Thế là hình ảnh tivi quay ngược lại, bắt đầu chiếu lại lúc phát mẩu tin cuối cùng. Nữ MC nói rõ ràng: "Có người dân báo cáo, trại trẻ mồ côi Hoa Nam…"

Trì Thanh không hiểu tại sao Giải Lâm muốn xem lại mẩu tin tức không liên quan này.

Với lại, anh cảm thấy dòng chữ trại trẻ mồ côi Hoa Nam này rất xa lạ. Anh lên mạng tìm thì phát hiện trại trẻ mồ côi Hoa Nam vì bê bối mười năm trước đã đổi tên thành Viện phúc lợi trẻ em Mặt Trời Đỏ, ngay cả địa chỉ cũng đã đổi.

Giải Lâm lúc suy nghĩ thường thích miết nhẫn, nhưng bây giờ có Trì Thanh bên cạnh, hắn tiện tay chỗ nào thì sờ chỗ đó. Ngón tay đặt

lên vành tai Trì Thanh vuốt v e: "Nếu lúc đó người đầu tiên hung thủ ra tay không phải 001 được ghi trong hồ sơ, mà là người khác đồng thời có thể làm đến mức không để lại dấu vết, đến bây giờ vẫn chưa bị ai phát hiện. Vậy thì "không để lại dấu vết" ngược lại là một manh mối."

Giả sử thật sự tồn tại người may mắn sống sót thứ ba không được ghi chép trong hồ sơ, vậy manh mối này trái lại nằm trong câu hỏi: Ai mới không thể bị ghi chép lại trong hồ sơ?

"Với lại phần lớn hung thủ gây án hầu như không thể giống hung thủ năm ấy, lần đầu tiên đã dám làm ầm ĩ đến như vậy. Rất nhiều hung thủ trước khi gây án thật đều có một quá trình bắt chước gây án. H@m muốn gây án mới bắt đầu nổi lên khiến bọn họ chú ý và cẩn thận, sẽ thử một vài tội có độ nguy hiểm thấp, hoặc là tìm một vài quần thể yếu ớt dễ ra tay."

Nói đến đây, tay Giải Lâm ngừng lại một chút:

"Nếu như năm ấy người đầu tiên được báo án không phải là nạn nhân đầu tiên. Vậy thì rất có thể Z chính là đứa trẻ bị bắt cóc đầu tiên thật sự."

Nơi dù có dắt đi cũng sẽ không bị bất cứ ai chú ý đến, độ nguy hiểm thấp, có rất nhiều trẻ em, là chỗ nào?

Trên tivi, tin tức lại chiếu lại một lần nữa.

Đáp án mà hai người nghĩ hoàn toàn trùng khớp với bốn chữ mà nữ mc trên tivi nói: Trại trẻ mồ côi.

—

Hôm sau, trời vừa sáng.

Nhà ăn là nơi bận rộn đầu tiên ở viện phúc lợi trẻ em Mặt Trời Đỏ.

Các cô trong nhà ăn đang chuẩn bị thức ăn cho một ngày. Mấy đứa trẻ sau khi chạy bộ buổi sáng xong sẽ vào nhà ăn căn cơm theo thứ tự các lớp.

Nơi này trông không khác gì với mấy trường học bình thường, có phòng ngủ, có phòng học để học, cũng có khu vực để hoạt động như là sân tập thể dục. Ở góc khu vực hoạt động còn có một vài thiết bị vui chơi, có cầu trượt và xích đu đơn giản phối màu đỏ mà trẻ em thích nhất.

Có mấy đứa trẻ kết bạn đang chơi trò chơi trong khu vực vui chơi.

Một bé gái thắt hai bím tóc che mắt lại, đứng gần bức tường, trong miệng lẩm nhẩm: "Một hai ba, chúng ta đều là người gỗ, không được nói chuyện không được nhúc nhích!"

"..."

Mấy giây sau dần im lặng, đứa trẻ sau lưng cô bé chỉ vào một đứa trẻ ồn ào trong đó: "Cậu nhúc nhích rồi!"

"Phải, tớ cũng thấy cậu nhúc nhích rồi!"

Đứa trẻ đó giải thích cho bản thân: "Tớ không có. Vừa rồi tớ chỉ là không đứng vững mà thôi."

Giải Lâm và Trì Thanh bước vào viện phúc lợi thì nhìn thấy cảnh tượng này.

Trì Thanh nhìn từng gốc cây ngọn cỏ cùng với đám trẻ đang chơi trò chơi của viện phúc lợi, nhớ đến một trải nghiệm trong quá khứ: "Trước đây em từng đến viện phúc lợi một lần."

Giải Lâm nhíu mày, tỏ ý khó tưởng tượng được: "Đây không giống

nơi mà em sẽ đến.”

“Lúc đó là nghe theo lời của vị bác sĩ tâm lý đầu tiên. Vị bác sĩ tâm lý đó cho rằng tiếp xúc nhiều với trẻ em ngây thơ có lẽ sẽ có ích cho bệnh tình của em. Hôm sau em liền đi tìm một trại trẻ mồ côi.” Trì Thanh nói đến đây, hiếm khi có ý không muốn tiếp tục chia sẻ nữa, “Thôi bỏ đi, vụ án quan trọng.”

Giải Lâm kéo anh lại: “Sao mà bỏ đi được? Nói cho hết, làm gì có ai chỉ nói một nửa chứ.”

Trì Thanh mím khóe môi, một lát sau mở miệng: “Đám trẻ đó thấy em thì khóc, cuối cùng viện trưởng mời em đi ra ngoài.”

“…”

Cũng coi như hợp lý.

Lúc hai người đi về phía khu vui chơi, đám trẻ con đó đã thấy chán đổi sang chơi trò khác rồi. Chỉ có đứa trẻ vừa rồi chơi người gỗ đứng không vững có lẽ còn thấy ấm ức vẫn đang im lặng buồn buồn đứng yên tại chỗ.

Giải Lâm bước đến, ngồi xuống nhìn cậu bé: “Nhóc con, sao nhóc không tới chơi cùng mấy bạn?”

Lúc nói chuyện, Giải Lâm đang mỉm cười, đứa trẻ đó nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn Giải Lâm, không có xem như không nghe thấy mà trả lời hơi sĩ diện: “Bởi vì em không thích chơi trò đó của bọn họ.”

Nhưng mà điều cậu nhóc không ngờ rằng, miệng của anh trai xinh đẹp trông u ám ở bên cạnh phun ra mấy chữ lạnh tanh: “Là vì chơi thua đúng không?”

"…"

Anh trai xinh đẹp u ám nói tiếp: "Tìm nguyên nhân cho bản thân là vô ích, chỉ kẻ yếu mới chạy trốn."

Đứa trẻ đó cảm thấy bản thân có thể biểu diễn một màn gào khóc ngay lập tức ở đây.

Nhưng nước mắt của cậu nhóc còn chưa kịp chảy ra thì thấy anh trai đó lại nhíu mày: "Chẳng lẽ nhóc còn muốn khóc hả?"

"…"

Giải Lâm bất đắc dĩ, nghiêm túc nói: "Tuy em nói gì anh cũng sẽ không để ý, anh cũng rất mong anh có thể nghe em nói nhiều hơn trong cuộc đời có hạn này của anh. Nhưng em vẫn nên nói ít lại với người khác đi."

Trì Thanh: "…"

Cuối cùng, đứa trẻ này cố nén nước mắt, chỉ cho bọn họ biết viện trưởng đang ở phía nào: "Tòa nhà phía trước, mẹ viện trưởng ở tầng ba."

Bọn chúng sẽ gọi viện trưởng là "mẹ viện trưởng".

Đối với những đứa trẻ này mà nói, phần lớn bọn chúng từ khi sinh ra đã chưa từng gặp cha mẹ của mình, viện trưởng quan tâm bọn chúng mỗi ngày nhất chính là "mẹ".

Trong phòng làm việc của viện trưởng.

"Đó đều là vì những đứa trẻ này nhớ mẹ nên mới coi tôi là me." Viện trưởng Lưu năm nay đã ngoài bốn mươi, mái tóc đen uốn xoăn buộc sau đầu, thân hình hơi mập, cả người trông rất hiền hòa, "Mấy cậu lần này đến tìm tôi, là cần tôi phối hợp gì sao?"

"Chúng tôi cần hồ sơ của những đứa trẻ trong trại trẻ mồ côi Hoa Nam mười năm trước. Cũng muốn hỏi trong khoảng thời gian đó có tình huống mất tích trẻ em không."

Viện trưởng lúc vừa nghe thấy sáu chữ "trại trẻ mồ côi Hoa Nam" hơi ngẩn người. Sáu chữ này đối với bà mà nói đã quá lâu rồi. Khi bà mới đến viện phúc lợi, nơi này đã gọi là "Mặt Trời Đỏ", không hiểu rõ lắm về tiền thân của Mặt Trời Đỏ.

"Hồ sơ trước đây à? Tôi nghĩ xem, chắc là có đó, nhưng các cậu cũng biết viện phúc lợi của chúng tôi đã từng chuyển đi, cũng đã đổi tên. Hồ sơ trong phòng hồ sơ có đầy đủ hay không tôi cũng không thể chắc chắn."

Nói xong, viện trưởng Lưu dẫn bọn họ lên lầu, trên lầu có một căn phòng hồ sơ.

"Đều ở đây, hồ sơ mười năm trước có thể phải tìm thử."

Theo quy định, mỗi một đứa trẻ sau khi vào viện đều phải lập một bản hồ sơ cá nhân. Dù sau này có rất nhiều trẻ được nhận nuôi, nhưng những hồ sơ này cũng vẫn được đựng trong túi hồ sơ màu vàng để lưu giữ lại. Nơi này bình thường không có ai ra vào, cửa sổ cũng bị bịt kín, hoàn toàn không có ánh sáng đáng kể. Dãy hồ sơ ố vàng mờ tối lẳng lặng được trưng bày.

Chương 155: C155: Số hiệu

Dịch: LTLT

Lúc Giải Lâm và Trì Thanh đến hỏi thăm trại trẻ mồ côi thì trong đồn cảnh sát vẫn như thường ngày, mọi người ngồi ở chỗ làm đang giải quyết vấn đề của người dân thành phố, chỉ là có một người cứ nhàn rỗi mãi thôi.

Quý Minh Nhuệ thỉnh thoảng đi đến phòng làm việc của Võ Chí Bân: "Anh Bân, vụ án tổng cục thế nào rồi?"

"Anh Bân, em có thể làm được chút chuyện gì đó á."

"Haiz, anh Bân, hôm nay em rảnh. Có phải em nên làm việc gì không?"

"..."

Võ Chí Bân đi đến đâu cũng bị Quý Minh Nhuệ bám theo.

Ông cầm ly giữ nhiệt, cảm thấy bên cạnh đang có một con cún bự nào đó chưa nhìn thấy xương thì chưa chịu đi. Mới đầu ông còn định nói lý lẽ với Quý Minh Nhuệ: "Vụ án này người có chuyên môn của tổng cục đang giải quyết. Trước đây đồn cảnh sát của chúng ta chịu trách nhiệm giúp đỡ điều tra, bây giờ nhiệm vụ giúp đỡ đã kết thúc, cậu về lại cương vị của mình là được, không cần bận tâm."

Nhưng Quý Minh Nhuệ không chịu nghe không chịu bỏ qua. Cuối cùng không thắng nổi phiền phức, ông bèn tùy tiện giao cho anh ta

một nhiệm vụ, để anh ta đừng đi lanh quanh cạnh ông nữa: "Vậy cậu đến tiểu khu Thiên Hinh tiếp tục điều tra đi, xem thử có nhân vật đáng nghi nào ra vào không."

Quý Minh Nhuệ đứng nghiêm chào: "Rõ!"

Quý Minh Nhuệ lái xe đế cổng tiểu khu Thiên Hinh, bãi đậu xe của tiểu khu nhỏ như này đều ở trên mặt đất, người và xe hỗn tạp. Sau khi đậu xe, anh ta chỉnh kính xe xuống, nhìn ra bên ngoài rất lâu. Thực ra, tiểu khu Thiên Hinh là nơi "Z" từng hay lui tới lẽ ra là một khu vực trọng điểm, nhưng lần điều tra trước lại chẳng tra được gì.

Chuyện này thực sự không hợp lý.

Tại sao "Z" lại muốn đến chỗ này?

Gã không thể vô duyên vô cớ lên xe từ đây, rồi lại xuất hiện trong tiểu khu này vào hôm đó.

Nhưng nếu như trong tiểu khu này không có bất cứ dấu vết sinh hoạt nào của gã, cũng không có người quen, vậy thì tại sao gã lại xuất hiện ở đây?

Quý Minh Nhuệ vừa đến gần tiểu khu Thiên Hinh thì liền nhớ lại hôm đó, cảm giác bị người khác bóp chặt cổ họng từ đằng sau rõ ràng trước mắt. Anh ta đưa tay lên sờ cổ, bây giờ còn có thể cảm nhận được chút nhiệt độ lành lạnh.

Quý Minh Nhuệ nghĩ một hồi, cuối cùng nghĩ:

Cũng không biết người anh em chết đi sống lại của mình giờ đang làm gì.

Anh ta gửi cho Trì Thanh mấy tin nhắn, không nhận được tin trả lời. Anh ta bước xuống xe, đi dạo quanh trong tiểu khu, đi chưa được

mấy bước thì bất cẩn đụng phải một người. Trong tay người phụ nữ đang xách túi lớn túi nhỏ, lúc đi đường cúi đầu không nhìn thấy mặt, cũng bởi vì cúi đầu bước đi nên hai người mới đụng thẳng vào nhau.

"Loạt xoạt."

Đồ rơi xuống đất.

"Xin lỗi." Quý Minh Nhuệ vô thức ngồi xuống nhặt đồ lên giùm. Đến khi anh ta ngẩng đầu lên thì phát hiện người phụ nữ có gương mặt rất quen thuộc, "Bà Dương?"

Dương Yến ăn mặc không khác mấy với hôm ở cục cảnh sát, vẫn mặc quần áo cũ, chỉ là đã thay một chiếc áo khoác khác, đổi thành áo len màu xám, cả người trông khá bụi bặm. Đồ rơi trên đất rất lộn xộn, phần lớn đều là đồ dùng thường ngày, nhưng Quý Minh Nhuệ để ý thấy trong đó có lẫn một chiếc áo len của nam, và một dao cạo râu mới mua.

… Đây là đồ của đàn ông dùng.

Dương Yến vội vàng nhét đồ vào túi lại, xong hết rồi thì chuẩn bị về nha.

Quý Minh Nhuệ bỗng nhiên đè tay bà lại: "Nhiều đồ như vậy, để cháu đưa bác về nhé."

—

– Ông đang làm gì đó?

– Vụ án thế nào rồi?

– Trả lời tôi có được không? Trước đây lúc ông giả chết không trả lời thì thôi đi, bây giờ sống lại vẫn không trả lời tôi hả???

Lúc Trì Thanh nhìn thấy mấy tin nhắn này đã hơn một tiếng trôi qua rồi. Trong khoảng thời gian hơn một tiếng này, anh và Giải Lâm đã đọc một đống hồ sơ, giờ nhìn thấy chữ là đau đầu.

Hồ sơ mười năm trước của trại trẻ mồ côi Hoa Nam được lưu giữ khá là đầy đủ. Nhưng bởi vì đã đổi địa chỉ một lần cho nên hồ sơ hoàn toàn không được sắp xếp chính xác theo thứ tự thời gian. Hồ sơ lộn xộn hết cả lên, chờ đến khi bọn họ lục tìm ra toàn bộ hồ sơ của mười năm trước thì đã mất hơn nửa ngày rồi.

"Trong ghi chép mất tích có vài đứa trẻ." Trì Thanh lấy ra hồ sơ có liên quan đến "mất tích", "Ba đứa trẻ này, hai đứa trong đó tuổi còn quá nhỏ, có lẽ hung thủ sẽ không chọn ra tay với trẻ con dưới năm tuổi. Loại trừ những đứa trẻ không hợp độ tuổi, vậy thì chỉ còn lại một đứa thôi."

Cuối cùng trước mặt hai người chỉ còn lại một bản hồ sơ trơ trọi.

Túi hồ sơ mỏng được đặt trên bàn.

Nét chữ bút mực màu đen trên bìa đã có từ mười năm trước, viết ngoáy một chuỗi số: 101709262.

Đa số những đứa trẻ này đều không có họ tên của riêng mình, đặc biệt là những đứa trẻ mới sinh ra đã bị vứt đi. Không có họ tên, cũng không có ai đặt tên cho chúng, thứ thuộc về chúng chỉ có một dãy số hiệu.

Khoảnh khắc mở hồ sơ, Trì Thanh nhận ra một điều vô cùng rõ ràng: Đây có lẽ là lần bọn họ gần "Z" nhất.

Mở hồ sơ ra, góc trên bên trái của trang đầu tiên dán một tấm ảnh.

Bé trai trong ảnh khoảng chừng mười hai mười ba tuổi, đường nét khá sắc sảo, môi mỏng, khóe mắt cụp xuống, không biết có phải do

tròng trắng quá nhiều hay không mà khi nhìn thẳng có một cảm giác hung ác rất rõ ràng. Đây là một gương mặt có cảm giác tấn công rất mạnh.

"Có lẽ là hắn ta." Trì Thanh nói.

Giải Lâm hỏi: "Trực giác à?"

"Ngoại trừ trực giác…" Ngón tay đang đeo găng tay màu đen của Trì Thanh đặt xuống dòng số hiệu kia, "'2' cuối cùng này, hình như không phải là một con số, không giống với chữ '2' ở phía trước. Đây có lẽ là 'Z'."

"Với lại thời gian mất tích của hắn ta không đúng lắm."

Ngón tay Trì Thanh chậm rãi trượt xuống, lại chỉ vào một dãy số: "Thời gian này, cách thời gian xảy ra vụ án bắt cóc đầu tiên trước cả ba tháng."

Ba tháng trước khi người bị hại đầu tiên gặp nạn, hắn ta đã gặp hung thủ rồi.

Cũng có nghĩa là, Z của mười năm trước rất có thể đã sống cùng với tên phản diện trong ba tháng.

Người giỏi bắt chước tâm lý như Giải Lâm cũng rất khó tưởng tượng được, rốt cuộc ba tháng này đã xảy ra chuyện gì.

Những người từng sống ở trại trẻ mồ côi Hoa Nam mười năm trước giờ đều đã rải rác khắp nơi, chỉ có một số người vẫn ở lại trong thành phố.

Quá trình tìm kiếm bọn họ còn lâu hơn cả tưởng tượng.

Giải Lâm lái xe chạy hết hai vòng trong thành phố, thăm hỏi mấy người còn ở lại trong thành phố.

Trong đó có người đã là chủ công ty có chút danh tiếng, có người là giáo viên tiểu học, cũng có người đã kết hôn sinh con.

"Rất nhiều người trong chúng tôi đều không có tên. Bình thường, giáo viên sẽ gọi chúng tôi là A Lực, A Hoa, Tiểu Cường, Tiểu Cương… Những cái tên này đối với bọn tôi mà nói đều không phải là tên thật."

"Bọn họ đối xử với bọn tôi cũng chẳng tốt. Nói cách khác thì đối xử với bọn tôi thế nào phải xem bọn tôi có nghe lời hay không. Giáo viên của trại trẻ mồ côi đều không có kiên nhẫn, không có thời gian rảnh để ý đến cảm xúc và nổi loạn của trẻ con. Nói thật, khoảng thời gian đó là lúc u ám nhất trong cuộc đời tôi. Bị người ta vứt bỏ, mỗi ngày mở mắt đều không biết mình sẽ ở đâu, có khi nào bỗng nhiên có người dẫn tôi đi không."

"Dẫn đi cũng không có gì để vui mừng, ai biết "người thân" mới có thích anh hay không, có vứt anh về lại hay không."

"Lúc đó, ngày nào cũng muốn mau chóng lớn lên, sau khi lớn lên có thể tự mình làm việc kiếm tiền."

Giải Lâm nghe bọn họ nói xong, đưa ra một tấm ảnh được phô-tô từ hồ sơ, hỏi bọn họ: "Còn nhớ người này không?"

Có người lắc đầu, có người nhìn gương mặt trong ảnh rất lâu nói: "Có chút ấn tượng."

Mười năm rồi.

Thông tin lưu giữ trong kí ức của con người sẽ thay đổi. Rất nhiều việc trước đây cho rằng nhất định sẽ không quên cũng trở nên mơ hồ.

Người có ấn tượng ngờ ngợ kia hiện đang là một đầu bếp. Anh ta đeo một tạp dề màu trắng, cả người toàn mùi dầu. Lúc Giải Lâm tìm anh ta, anh ta đang ở sau bếp xào rau. Người đàn ông dừng việc đang làm lại, tay lau lên tạp dề xong mới cầm lấy tấm ảnh.

Anh ta nhìn tấm ảnh một hồi mới từ sâu trong kí ức tóm được một vài hình ảnh.

"Người này…" Người đàn ông mở miệng, muốn cho đứa bé trong ảnh một tên gọi nhưng đến bên miệng rồi cũng không gọi được tên gì, "Hình như người này không có tên. À, đúng, cậu ta không có tên. Không phải tôi không nhớ rõ mà là cậu ta không có tên thật."

Đuôi chân mày Giải Lâm hơi nhướng lên, không ngờ sẽ nghe được câu trả lời như thế này: "Không có tên?"

Bọn họ tìm đến người này thì trời đã gần chạng vạng, trong quán ăn người đến người đi, tiếng gọi món vang lên không dứt.

Mùi dầu với quá nhiều người trong quán ăn đều khiến Trì Thanh cảm thấy không thể hít thở. Anh đưa tay lên, dùng ống tay áo che mũi, đứng một bên.

Trì Thanh nhìn đồng hồ trên bức tường đối diện không chớp mắt.

"Tíc tắc."

Đồng hồ trên tường đang chuyển động.

Đây đã là ngày thứ năm từ khi vòng chơi đầu tiên bắt đầu rồi.

"Cậu ta là đứa trẻ không nghe lời nhất trong đám bọn tôi. Cậu ta không thích kiểu giống như lấy bừa tên đặt cho chó mèo ven đường này, bởi vì không chịu cái tên này còn bị nhốt vào phòng xử phạt."

"Vậy bình thường mấy anh gọi cậu ta thế nào?"

“‘Ê’.” Người đàn ông nói, “Bình thường chúng tôi gọi cậu ta là ‘Ê’.”

“Cậu ta hay vào phòng xử phạt. Mọi người đều sợ nơi đó, rất tối, bên trong không có gì hết, giống như phòng tối vậy. Chỉ có cậu ta không sợ. Lần lâu nhất cậu ta bị nhốt bên trong suốt bảy ngày. Giáo viên suýt nữa quên mất cậu ta còn ở bên trong. Lúc được dẫn ra ngoài, cậu ta đã sắp rơi vào trạng thái hôn mê.”

“…”

Trong tay Giải Lâm cầm quyển sổ ghi chép, hắn nhấn nắp bút: “Còn có thể nhớ ra chuyện gì liên quan đến cậu ta không?”

“Chuyện nhớ được không nhiều lắm, lâu quá rồi. Chỉ nhớ cậu ta rất lầm lì, không thích nói chuyện, không ai muốn chơi với cậu ta. Nhưng thành tích ở lớp của cậu ta vẫn luôn rất giỏi… Sau này cậu ta mất tích, nghe nói mấy giáo viên đi tìm một vòng, không tìm thấy nên cũng thôi. Ngược lại cậu ta vẫn luôn không nghe lời, trong ấn tượng của tất cả chúng tôi, cậu ta rời khỏi trại trẻ mồ côi là chuyện sớm muộn thôi.”

Người đó nghĩ một hồi, hình như nhớ đến một chuyện cũ khác: “Anh… họ Giải à?”

Trên quyển sổ Giải Lâm cầm có viết tên của mình.

“Sao thế?” Giải Lâm hỏi.

Người đó nhìn cái tên trên quyển sổ nói tiếp: “Cái họ này rất đặc biệt. Năm ấy cũng có một anh trai họ Giải đến trại trẻ mồ côi của chúng tôi, còn mang cho chúng tôi một bịch kẹo. Tôi nhớ rất rõ bởi vì lúc đó khổ quá, hiếm khi có kẹo ăn.”

Giải Lâm vốn còn đang thong thả nhấn nắp bút, nghe đến câu này,

đầu ngón tay nhấn nắp bút của hắn bỗng nhiên khựng lại.

Trì Thanh cũng không ngờ lần đi hỏi thăm này sẽ nghe thấy tên của Giải Phong.

Hai người về lại xe ngồi im lặng rất lâu. Trạng thái của cả hai đều không tốt. Thiếu ngủ khiến cả người Trì Thanh trông càng "suy nhược" hơn, dưới mắt anh có hơi thâm đen, chồng lên với tóc mái che trước mắt.

Anh nên nghĩ năm đó Giải Phong đã tra được gì.

Và tại sao chọn xé mất cái trang có viết tên "Z".

…

Anh nên nghĩ những việc này mới đúng.

Nhưng vào lúc này, anh không tập trung toàn bộ suy nghĩ của mình vào những vấn đề quan trọng nhất này.

Trì Thanh chớp mắt, sau đó vươn bàn tay đang rụt trong ống tay áo ra, muốn an ủi nhưng lại không biết làm thế nào để an ủi người bên cạnh. Anh phát hiện hình như Giải Lâm muốn hút thuốc. Anh chợt đè lại bao thuốc lá Giải Lâm mới lấy ra: "Đừng hút thuốc."

Giải Lâm ngước mắt lên.

Trì Thanh vụng về nói tiếp: "Em… cho anh ôm này."

Chương 156: C156: Live stream

Dịch: LTLT

Rất ít người khi hỏi người yêu có muốn ôm không, giọng điệu lại gắn gượng như vậy. Tay Trì Thanh còn đút trong túi áo, khiến người ta có cảm giác "em chỉ nói vậy thôi, anh đừng tin thật, anh dám đến gần thì em cho anh vặt đầu em luôn".

Giải Lâm bỏ qua ảo giác này, cởi dây an toàn trên người ra, nửa thân trên hơi nghiêng về phía Trì Thanh: "Vậy ôm một cái đi."

Trì Thanh nhìn từ trên cao xuống, giống như gật đầu.

Một tay Giải Lâm vòng ra sau đầu Trì Thanh, đè anh vào trong lòng, sau đó nói tiếp: "Bây giờ anh rất buồn, có lẽ phải ôm lâu một chút.

Màn hình trong xe đang hiển thị thời gian.

Bọn họ bôn ba đến bây giờ, trời đã tối từ lâu. Con số trên màn hình nhảy lên từng phút một, nhanh chóng nhảy đến 12:00.

Trì Thanh nói: "Về mặt tình cảm, có thể cho phép anh ôm lâu một chút. Nhưng về mặt lí trí, vẫn phải nhắc nhở anh giờ đã là ngày thứ sáu rồi."

Thời gian dành cho bọn họ không còn nhiều nữa.

Giải Lâm cũng hiểu rõ, nên hắn chỉ ôm chưa đến nửa phút. Sau đó lúc tách ra, hắn cúi đầu chạm vào môi Trì Thanh: "Được, cho em

thiếu.”

“Đi tìm gã trước.” Giải Lâm quẹt điện thoại, mở khung trò chuyện với Võ Chí Bân ra nhìn một lát rồi nói, “Bên tổng cục đã tìm được nhân viên liên quan rồi. Dựa vào tấm ảnh trong hồ sơ cũng có thể mô phỏng được chân dung tội phạm gần giống “Z” hơn. Chỉ cần mấy năm nay gã vẫn ở lại thành phố Hoa Nam thì không thể làm đến mức không có bất cứ dấu vết sinh sống nào.”

Hồ sơ liên quan đến Z và tin tức bọn họ điều tra được đều đưa cho tổng cục, tổng cục có thể dùng cơ sở dữ liệu thông tin để tìm kiếm diện rộng. Tìm thấy “Z” trở thành vấn đề thời gian. Có ảnh, có thân phận, dù chỉ là một dãy số hiệu, sớm muộn cũng có thể tìm được gã.

Nhưng vấn đề then chốt nhất đúng lúc là thời gian.

Thứ bọn họ thiếu nhất bây giờ chính là thời gian.

Nói đến thời gian, Võ Chí Bân lại gửi qua mấy tin nhắn.

– Hai người đang ở đâu?

– Có lẽ thời gian không kịp rồi.

Còn chưa đến 24 giờ, tất cả mọi người đều vô cùng căng thẳng.

Mỗi một người tham gia phá án đều cực kỳ nhạy cảm với thời gian.

Tô Hiểu Lan còn cài một đống báo thức, cách một tiếng sẽ reo một lần. Mỗi lần báo thức vang lên trong văn phòng, trái tim mọi người đều run rẩy.

Giải Lâm nhúc nhích ngón tay gõ chữ trả lời, gửi đi một câu khiến mọi người đều thấy khó hiểu: Người sốt ruột nhất bây giờ có lẽ không phải chúng ta, chắc Z còn vội hơn chúng ta nữa.

–?

– Là ý gì?

Quả nhiên Võ Chí Bân không hiểu nổi.

Người bắt tội phạm không vội, tội phạm vội cái gì?

Lần này Giải Lâm không gõ chữ nữa, hắn nhấn nút ghi âm, giọng nói chậm rãi vang lên trong xe: "Bởi vì gã đang mong đợi chúng ta tìm thấy gã. Gã bắt cóc nhiều đứa trẻ đến vậy, quậy cho chuyện lớn như thế này thì gã chưa từng nghĩ đến chuyện mình có thể thoát được. Ngược lại, gã hy vọng chuyện sẽ ầm ĩ hơn nữa… nếu như chậm chạp không có ai tìm được gã, gã nhất định sẽ cảm thấy nhàm chán cùng cực. Gã sẽ nghĩ… sao vẫn chưa có ai đến chơi cùng mình?"

Giải Lâm nói câu "sao vẫn chưa có ai đến chơi cùng mình" rất tùy ý, nhưng giọng điệu lại có cảm giác nhập vai lạ thường.

"Tuy nhìn mấy đứa nhỏ chơi game cũng khá thú vị, nhưng bắt cóc bọn chúng đi không phải chỉ để nhìn những đứa trẻ này chơi trò chơi. Những đứa trẻ này có trò chơi để chơi, nhưng gã thì không có. Trò chơi của riêng gã còn chưa chính thức bắt đầu. Cho nên gã nhất định sẽ bắt đầu thấy nhàm chán, càng gần thời gian kết thúc vòng chơi thứ nhất, cảm giác nhàm chán này càng dữ dội."

"Anh biết mấy vụ nổ không? Trạng thái hiện tại của gã giống như đang chờ một vụ nổ sắp ập xuống, còn chẳng quan tâm bản thân có đứng ở bên cạnh bom nổ hay không."

Võ Chí Bân nghe đến ngẩn người, có một khoảnh khắc nào đó dường như ông cảm thấy người đang nói chuyện ở đầu bên kia chính là bản thân "Z".

Đoạn tin nhắn thoại cuối cùng phát xong.

Võ Chí Bân phát hiện sau lưng mình chảy một lớp mồ hôi mỏng.

Nếu như…

Nếu như Giải Lâm bước sai một bước, không chừng thật sự sẽ thành bạn của "Z".

Không. Không chỉ Giải Lâm.

Võ Chí Bân lại nhớ đến đôi tay đeo găng tay màu đen quanh năm kia, cùng với đôi mắt sâu như hồ nước bị che sau tóc mái, nhớ đến những điều này tiện thể nhớ đến cơn mưa dầm rả rích, chiếc dù lạnh ngắt.

Nếu như bước sai một bước, hai người này sẽ trở thành người còn khó đối phó hơn cả "Z".

Võ Chí Bân chuẩn bị dặn dò cấp dưới lên tinh thần. Nếu như theo Giải Lâm nói, rất có thể "Z" sẽ chủ động gửi một vài thông tin cho bọn họ. Ông nhìn ra bên ngoài phòng làm việc, phát hiện vị trí của cái tên vốn nên về từ sớm vẫn trống không: "… Quý Minh Nhuệ đâu?"

—

"Điện thoại Quý Minh Nhuệ không gọi được." Tô Hiểu Lan cũng đang chờ anh ta. Cô nhận điện thoại cả một ngày, ngồi chờ ở chỗ làm việc đến nỗi bụng đói kêu ùng ục, "Đã nói lúc về sẽ mua sandwich với cà phê cho tôi, giờ đã mấy giờ rồi. Còn chờ nữa thì bữa tối của tôi thành bữa khuya luôn rồi."

Sau 10 giờ thì các cuộc gọi đã ít đi rất nhiều, sau 12 giờ thì càng ít. Ngoại trừ một vài đêm bận rộn, còn về cơ bản thì không có việc gì làm.

Tô Hiểu Lan cuối cùng cũng có thể ngừng lại, thở phào một hơi.

Cô đang nói thì điện thoại lại reo lên.

Bởi vì đã yên lặng rất lâu, cộng thêm thời gian lúc này đã khuya, tiếng chuông điện thoại vang lên trong văn phòng lần này có sự đối lập rõ ràng.

"Alo?" Tô Hiểu Lan nghe điện thoại.

Bên kia không nói gì.

Tô Hiểu Lan lại hỏi: "Xin chào?"

Nhưng bên kia chẳng có ai trả lời, chỉ truyền đến một âm thanh máy móc. Âm thanh ấy đọc một dãy số mà không có bất cứ cảm xúc gì: "7... 1... 0... 8...."

"Cái gì?"

Giọng nói như máy móc đọc xong một lần rồi lặp lại lần nữa: "7... 1... 0..."

Tô Hiểu Lan không biết ý nghĩa của dãy số này, cũng không biết ý đồ của đối phương đêm khuya gọi đến đây. Nhưng xuất phát từ thói quen, cô vẫn cầm bút nhanh chóng viết dãy số kỳ lạ phát ra từ điện thoại lên tờ giấy.

7108453.

Cô viết xong số cuối cùng, cùng lúc đó trong điện thoại xuất hiện giọng nói của con người. Giọng nói đó có độ nhận dạng rất cao, người đàn ông khàn khàn cười: "Đồng chí cảnh sát nhớ rõ chưa?"

Bên kia tuy hỏi như thế nhưng lại không quan tâm đ ến câu trả lời

của cô, khi Tô Hiểu Lan định trả lời thì điện thoại đã cúp rồi. Trong ống nghe ngay lập tức chỉ còn một tiếng âm bận: "Tút…"

—

"7108453?"

Giải Lâm vừa lái xe vừa lặp lại dãy số mà Tô Hiểu Lan gửi qua.

Bọn họ đang lục soát và tìm kiếm tất cả địa điểm có liên quan đến trại trẻ mồ côi Hoa Nam ở trong thành phố, ví dụ như xưởng may quần áo năm đó từng cung cấp trang phục cho trại trẻ mồ côi Hoa Nam, nhà máy xây dựng từng tham gia cải tạo trại trẻ. Khu vực tọa lạc của trại trẻ mồ côi mấy năm nay phát triển không tốt lắm. Mười năm trôi qua, rất nhiều nhà máy nhỏ đã không thể kiên trì được nữa. Mấy nơi này phần lớn cũng đã biến thành nhà xưởng bỏ hoang.

Giải Lâm có trực giác nơi mà "Z" ẩn náu nhất định có liên quan đến trại trẻ mồ côi.

Địa chỉ ban đầu của trại trẻ mồ côi là số 128 đường Bắc Trường An.

Số 128 đường Bắc Trường An hiện đang ở tình trạng bỏ hoang. Ban đầu, thành phố ra công văn nói sẽ xây dựng lại, nhưng vì người dân xung quanh không đồng ý chuyển đi, độ khó xây dựng lại quá cao bèn từ bỏ.

Có rất nhiều giới thiệu về trại trẻ mồ côi ở trên mạng, cái gì mà từng tổ chức hoạt động công ích cùng hội chữ thập đỏ, nhận được giải thưởng cấp thành phố, giải quyết các vấn đề liên quan đến trẻ em… bên cạnh một đống giới thiệu còn kèm theo ảnh. Có lẽ do chụp ảnh lúc mùa thu nên cây cỏ đều khô héo, tòa nhà kiểu cũ mười năm trước trong ảnh trông có vẻ tối tăm.

Phía trước mấy giáo viên của trại trẻ mồ côi có một hàng trẻ em đang đứng. Những đứa trẻ này cao thấp béo gầy khác nhau, trên

mặt là một nụ cười kiểu bắt buộc, ánh mắt trống rỗng, độ cong cứng ngắc.

Bầu không khí giống như một tấm ảnh ma quái.

Chỉ cần tìm xuống dưới chút nữa thì sẽ nhìn thấy tin tức ngược đãi trẻ em năm ấy.

Nhân viên của trại trẻ mồ côi tùy tiện đánh mắng mấy đứa trẻ, "không nghe lời" sẽ bị nhốt vào "phòng trừng phạt", trong khoảng thời gian "trừng phạt" thì không cho ăn cơm không cho uống nước, thậm chí ngay cả đi vệ sinh cũng không được cho phép.

Trì Thanh vốn đang tra tin tức cũ liên quan đến trại trẻ mồ côi, ngẩng đầu liếc nhìn dãy số kia: "Không có bất cứ quy luật nào, nhìn không giống là mật mã cần phải giải."

Giải Lâm vừa lái xe vừa nói: "Nếu như gã đang rất sốt ruột, vậy thì gã sẽ vội vàng muốn làm cho chuyện lớn hơn chút nữa. Gã ta bắt cóc nhiều trẻ con như thế, sẽ cảm thấy sao chẳng có bao nhiêu người để ý đến gã, không có bao nhiêu người cảm thấy hoảng sợ vì gã. Dựa vào tiền đề này, tại sao gã lại gọi cuộc điện thoại này? Nói cách khác, thứ gì có thể khiến chuyện ầm ĩ hơn?"

Giải Lâm nói đến đây bỗng nhiên đạp vội thắng.

"Tìm nền tảng live stream phổ biến nhất hiện nay." Hắn chợt nghĩ ra gì đó, trả lời Tô Hiểu Lan, "Xem thử có thể tìm thấy kênh live stream này không."

—

"Live stream?"

Tô Hiểu Lan tìm được nền tảng live stream có số lượng người dùng

nhiều nhất, gõ dãy số vào thanh tìm kiếm. Sau khi gõ xong số "3" cuối cùng, giao diện tự động nhảy ra một kênh live stream liên quan. Kênh live stream này vẫn chưa có tên hay giới thiệu gì cả, chỉ tên là kênh live stream 7108453.

Trên màn hình tối đen hiển thị: Kênh live stream vẫn chưa bắt đầu nhé.

Cô nhấp vào tài khoản của chủ nhân kênh live stream, nhìn thấy chữ "Z" quen thuộc, số người theo dõi là 0, rõ ràng đây là tài khoản mới được đăng ký.

Tô Hiểu Lan không còn thời gian cảm thán cố vấn tổng cục thế mà có thể đoán ra được ý nghĩa của dãy số này chỉ trong mười mấy phút ngắn ngủi. Cô nhìn màn hình tối đen cùng với bốn chữ "vẫn chưa bắt đầu", cả người đều lạnh toát, chân tay từ trên xuống dưới lạnh ngắt.

Cô không dám nghĩ tiếp nữa.

… Rốt cuộc "Z" muốn làm gì?

Gã điên rồi.

Gã chắn chắn đã điên rồi.

…

Tô Hiểu Lan bịt miệng, giống như động tác này có thể đè trái tim đang đập dữ dội của cô lại.

Cô nghĩ bụng, gã ta là một tên điên.

—

Trong căn phòng thiếu ánh sáng.

Một bàn tay đặt trên một cây cột dài màu đen.

Cây cột dài màu đen dựng trên đất, cao khoảng hơn một mét, trên đỉnh cột có một cái giá để cố định. Bàn tay gầy giơ xương ấy đang cố định điện thoại trên giá.

"Hu hu…"

Ở vị trí đối diện với điện thoại có một cái ghế. Một đứa trẻ đang ngồi trên ghế, hai tay bị trói ngược ra sau, trên đỉnh đầu treo một cái đèn.

Cậu bé hoảng sợ nhìn chủ nhân của bàn tay kia. Hai chân quơ lung tung trên không, muốn thoát khỏi trói buộc rời khỏi nơi này.

"Ch… chú…" Đứa bé khóc nức nở nói, "Thả… thả cháu đi đi…"

"Chú…"

Người kia hoàn toàn mặc kệ đứa bé khóc lóc thế nào.

"Cạch."

Điện thoại được kẹp chặt vào giá.

Camera chiếu chính xác vào đứa bé đang khóc.

"Bắt đầu rồi." Gã đàn ông nói, "Im lặng đi."

Camera bắt đầu quay.

[Chào mừng tham gia kênh live stream 7108453]

Ban đầu, khán giả chỉ có vài người.

– Đang làm gì vậy?

– Quay phim truyền hình hả?

– Kỹ năng diễn xuất của thằng bé này được đó… Giọng khàn luôn rồi.

Ánh sáng của căn phòng này không tốt, chỉ có vài tia sáng kì lạ màu đỏ và màu xanh giao nhau.

Bởi vì vấn đề góc độ và ánh sáng nên phạm vi nhìn có hạn. Chỉ có thể nhìn thấy cằm đứa bé, cơ thể không ngừng giãy dụa, vết máu không rõ trên quần áo, trên cái bàn trước mặt đứa bé có đặt một con dao nhọn.

Và cả tiếng kêu gào chưa từng dừng lại.

Sau khi xem được vài phút, những khán giả này mơ hồ cảm thấy không bình thường. Bởi vì đứa bé này cứ kêu gào mãi, toàn thân run rẩy, nghe đến nỗi nổi da gà. Cảm giác tuyệt vọng này giống như biết lây lan, gần như tràn ra khỏi màn hình.

Tình hình bình luận bắt đầu thay đổi.

– Hình như hơi sai sai…

– Tui cũng cảm thấy sai sai, hình như không giống đang diễn. Nếu thằng bé có diễn xuất như này sớm đã nhận được tượng vàng rồi.

– Đứa nhỏ này không lẽ xảy ra chuyện thật à?

– Live stream kh ủng bố?

…

Bên tổng cục bận đến nhốn nháo, tất cả mọi người đều thấy hoảng sợ với hình ảnh trong màn hình máy tính: "Liên hệ với nền tảng live stream, cấm kênh này. Nhanh!"

Nhưng hình như "Z" biết bọn họ đang nghĩ gì. Kênh live stream vốn dĩ không có giới thiệu bỗng nhiên có thêm một câu giới thiệu đơn giản: Các người cấm kênh của ta thử xem.

"…"

"Không thể cấm." Có cảnh sát hình sự bất đắc dĩ ngăn lại, "Chuyện gì hắn ta cũng làm được, xem tình hình trước đã."

Nhưng tình hình không lạc quan.

"Số người xem vẫn tăng lên, từ 10 ngàn lên đến 230 ngàn rồi."

"Vẫn đang tăng, có người thảo luận ở nền tảng khác, dẫn người xem đến đây."

Live stream kiểu mới lạ này rất hiếm, số người tham gia vào kênh live stream càng ngày càng nhiều. Sau khi số người xem đông lên, kênh live stream hiển nhiên sẽ xuất hiện ở mục phổ biến của trang chủ. Số người xem tăng lên như lăn cầu tuyết.

Dân chúng nói đủ cả, còn có người hóng hớt mong nội dung live stream k1ch thích hơn chút nữa.

– Đứa nhỏ còn đang khóc kìa… Cổ họng sắp không phát ra tiếng nữa rồi.

– Đừng nói cổ họng, cổ tay sắp bị dây thừng cứa rách rồi, hình như đang chảy máu.

– Mặc kệ anh có phải đang quay show hay không, đừng đối xử với con nít như thế, thả thằng bé ra đi.

“Thả?” Trong kênh live stream bỗng nhiên xuất hiện một giọng nói của đàn ông. Người đàn ông đó đứng ở chỗ tối nên mọi người không nhìn thấy mặt hắn ta, chỉ có thể mơ hồ thấy một bóng người cao gầy. Hắn ta cúi đầu cười: “Nó muốn rời khỏi chỗ này chỉ có một con đường… Đó chính là biến thành xác chết, sau đó bị ta băm nát vứt đi.”

Trên màn hình, bình luận của dân cư mạng tăng mạnh lên, lập tức tràn ngập màn hình của kênh live stream.

Đứa trẻ kia khóc mệt rồi, thần chí không tỉnh táo nữa, trong miệng nói đi nói lại: “Cứu… cứu cứu cháu… Cháu muốn về nhà… Mẹ… cứu con…”

– Mẹ nó bắt cóc thật hả?

– Cảnh sát đâu? Mau báo cảnh sát.

– Chỗ này là chỗ nào? Có ai nhìn ra được không?

– Ánh sáng này với cả trong phòng chẳng có đồ đạc gì sao nhìn được chứ? Chuyện này không phải chuyện con người làm được.

Cho đến lúc này, số người xem live stream đã hơn một triệu!

Bọn họ trơ mắt nhìn bóng đen cao gầy trong màn hình cầm con dao trên bàn lên. Hình như hắn ta cảm thấy con dao này còn chưa đủ bén, sau khi cầm lên thì khựng lại, rồi xoay người đi đến hồ bơi mài dao.

Xoẹt xoẹt.

Xoẹt xoẹt xoẹt…

Tiếng mài dao được thu vào trong điện thoại một cách rõ ràng.

Hơn một triệu người xem ngoài việc yên lặng xem live tream qua màn hình ra thì chẳng làm được gì cả.

Nhưng biến cố lại xuất hiện vào lúc này. Một tiếng "rầm" thật mạnh từ cửa truyền đến, cánh cửa khóa kín bị đá bay từ bên ngoài, sau đó tất cả mọi người nhìn thấy một bóng người lao nhanh như bay về phía kẻ mài dao.

– Có người đến rồi?

– Là cảnh sát hả???

– Hình như không phải. Mặc áo gió, cảnh sát thì phải mặc đồng phục chứ.

– Vừa rồi tôi có tạm dừng, đã nhìn thấy mặt, không biết tại sao nhưng mà tôi cảm thấy gương mặt này rất quen.

Không chỉ một người xem nói quen mắt.

– Tôi cũng thấy rất quen. Theo lý mà nói thì trong cuộc sống của tôi không thể từng xuất hiện anh chàng siêu cấp đẹp trai như này… Sao lại cảm thấy quen quen vậy kìa?

Trong bình luận bay đầy màn hình, có người đầu tiên nhớ ra nguyên nhân quen mắt.

– Tôi nhớ rồi, hình như từng nhìn thấy anh ta ở tin tức xã hội.

– Tin tức xã hội +1.

– Tin tức xã hội mà mấy người nói có phải là… tin-truy-nã… trước đây không…

Nhân vật của tin tức truy nã – Giải Lâm xuất hiện phía sau người đàn ông với tốc độ nhanh như chớp. Hắn giơ tay nắm tóc của tên kia, đập mạnh vào gạch men của hồ bơi. Hắn dùng toàn bộ sức mạnh vào cú đánh này, trán của "Z" đập mạnh xuống. Mấy giây sau, máu đỏ tươi chảy xuống dọc theo các kẽ hở gạch men trong hồ bơi.

Giải Lâm nói: "Mày không nên mở live stream."

"Ánh sáng nơi này đã vạch trần mày. Ánh sáng màu đỏ với màu xanh là đèn tín hiệu của cây cầu đối diện chiếu ra." Khi Giải Lâm nói, ánh sáng đỏ xanh đúng lúc từ cửa sổ chiếu vào đôi mắt hơi nhướng lên của hắn, "Tụi tao đã tra ra thân phận của mày. Mày chắc chắn sẽ nấp ở chỗ có liên quan đến trại trẻ mồ côi. Hai tin tức này kết hợp với nhau thì không khó tìm ra chỗ đây."

Nơi này là một công viên giải trí ở ngoại ô.

Công viên đã bị bỏ hoang rất lâu, bên trong chẳng có trò chơi nào. Bảng hiệu ở cổng xiêu vẹo, chữ trên bảng đã trở nên sẫm màu hơn theo thời gian dần trôi. Bãi có trước đây dùng để picnic bởi vì không được cắt tỉa nên cây cỏ mọc lên như điên, dây leo quấn quanh trên đu dây, nhìn vô cùng hoang vắng.

"Thời gian xảy ra vụ án là mùa đông, lùi thời gian gây án về lại ba tháng trước chính là mùa thu." Giải Lâm xâu chuỗi tất cả thông tin lại. Hắn nói rõ ràng từ câu từng chữ, "Mười năm trước, trại trẻ mồ côi tổ chức một buổi picnic mùa thu. Địa điểm chính là công viên giải trí, nếu không có gì bất ngờ thì năm đó mày đã mất tích ở chỗ này."

"Đây cũng là nơi mày gặp được hung thủ năm ấy. Không biết tại sao, gã ta không giết mày mà lại dẫn mày theo bên cạnh gã ta."

"Vụ án bắt cóc mười năm trước, ban đầu mọi người đều nghĩ rằng gã ta ra tay với trẻ con chỉ vì trẻ con dễ khống chế hơn. Thực ra không phải, người tham gia trò chơi đều rất rõ, gã ta muốn một đứa con, một đứa con có thể sống sót trong trò chơi. Dùng từ khác để

miêu tả cũng như vậy, người thừa kế. Gã ta mong có người có thể kế thừa suy nghĩ hoang đường của gã, mãi mãi ở lại thế giới tràn ngập "cái ác" thuộc về gã."

Hung thủ vụ án bắt cóc mười năm trước chỉ là muốn tìm một người thừa kế mà thôi.

Một người thừa kế phạm tội có IQ cao, xuất sắc hơn gã, từ nhỏ đã bị gã ta tẩy não và thử thách.

Cho nên gã ta toàn chọn những đứa trẻ có thành tích đứng đầu các trường.

Cho nên năm ấy gã ta mới nói câu ấy ở tòa án: Các người không thể gi ết chết ta.

Bởi vì ta đã tìm được người thừa kế.

Những gì hung thủ đã nói ở tòa năm đó khiến Giải Lâm luôn bị người xung quanh kiêng dè. Hầu như không ai tin hắn đã trải qua chuyện năm ấy vẫn sẽ là một "cố vấn thiên tài" có thể tin cậy. Bọn họ đều cho rằng, hắn rất có khả năng phạm tội.

Nhưng người thừa kế thật sự không phải người may mắn sống sót mà phía cảnh sát đã biết, mà chính là kẻ từ đầu đến cuối không được ghi chép vào hồ sơ, người may mắn sống sót thứ ba.

Người xem kênh live stream đến từ khắp nơi trên cả nước không thể xem được những cảnh tiếp theo.

Bọn họ nhanh chóng phát hiện không chỉ có mỗi cái người từng lên tin tức xã hội bước vào, phía sau đó còn có một người nữa. Người đàn ông kia càng bất thường hơn, chuyện đầu tiên làm khi bước vào là móc từ trong túi ra đôi găng tay màu đen, vừa đi vào vừa thong thả đeo găng tay.

Người đàn ông chỉ mang một chiếc găng, chiếc găng tay màu đen còn lại nắm chặt trong tay. Anh đi trước camera của điện thoại, khom người đến gần, ngay lập tức đôi mắt đen láy lạnh lùng không có bất cứ cảm xúc nào chiếm trọn màn hình.

Ngay sau đó, anh đưa bàn tay vẫn chưa đeo găng lên, tắt live stream.

Chương 157: C157: Con tin

Dịch: LTLT

[Live stream đã kết thúc.]

Thống kê số lượt xem: 2,3 triệu người.

Trong hình ảnh đen thui chỉ còn lại bình luận hiện tại của người xem.

– Xảy ra chuyện gì vậy???

– Hình như là hiện trường bắt cóc thật đó!!! Âm thanh nói chuyện lúc cuối của bọn họ nghe không rõ lắm, nghe câu được câu mất, nhưng hình như đang nói cái gì mà "mày không nên mở live stream để lộ vị trí".

– Hồi nãy tui còn nói dựa vào cái stream này mà tìm được địa chỉ là chuyện con người không thể làm được… Vậy mà có người tìm ra được thật hả?

– Dựa vào live stream đã có thể tìm được vị trí, người này là ai vậy?

Tô Hiểu Lan suốt quá trình theo dõi tình hình của kênh live stream, trái tim nhảy lên cổ họng của cô vẫn chưa thể hạ xuống, sau khi nhìn thấy sự xuất hiện ngắn ngủi của Giải Lâm với Trì Thanh cô mới thở phào một hơi. Cô nghĩ thầm, người bình thường đúng là không thể làm được, có thể làm ra loại chuyện này cũng chỉ có hai vị cố vấn luôn không xuất chiêu theo lẽ thường của tổng cục bọn họ mà thôi.

Cùng lúc đó, tổng cục cũng nhận được tin tức, thành công có được địa điểm "Z" giấu mấy đứa trẻ: "Bọn họ dựa vào ánh sáng trong căn phòng, tìm được đèn tín hiệu đối diện khu vui chơi, chỗ đó có cây cầu. Dòng sông phía dưới cây cầu trước đây là một tuyến đường thủy, đèn tín hiệu đã được xây từ lúc đó. Sau khi đường thủy ngừng hoạt động, đèn tín hiệu trở thành vật di tích lịch sử, được bảo tồn."

Tốc độ xuất quân của tổng cục rất nhanh.

Sau khi có được thông tin của trại trẻ mồ côi bọn họ đã cử người đến tìm kiếm xung quanh trại trẻ. Trại trẻ mồ côi chỉ cách khu vui chơi khoảng năm sáu trăm ki-lô-mét, một nhóm người ngồi trên xe cảnh sát chờ xuất phát.

Khi xe chạy đến gần khu vui chơi, màu đèn cảnh sát và màu đèn tín hiệu xen lẫn với nhau, chiếu sáng khu vực đã nhiều năm không có người lui tới này.

Đội trưởng đội hành động chỉ huy trước khi xuống xe: "Tất cả chuẩn bị!"

"Nhiệm vụ quan trọng nhất trong lần hành động này của chúng ta là cứu mấy đứa trẻ. Sau khi vào trong lập tức xác nhận vị trí của mấy đứa trẻ."

"Lính bắn tỉa ở lại bên ngoài tiếp ứng, chờ chỉ thị."

"Rõ!"

Tất cả mọi người đều không biết tình hình bên trong như thế nào, nhưng nghĩ đến dù sao Giải Lâm với Trì Thanh cũng có hai người, đối phó một mình "Z"… chắc là có thể cầm cự đến lúc bọn họ tới.

Advertisement

Nhưng tình hình thực tế vốn không phải hai chọi một. Sau khi bị đè vào hồ nước, hai tay "Z" thò vào trong hồ lần mò vài cái, mò được con dao lúc nãy rơi ra. Tiếp đó, gã nương theo lực mà Giải Lâm đè trên tóc gã, nghiêng đầu qua, tăng thêm phạm vi nhìn. Ngay sau đó, gã bỗng nhiên dùng sức cầm dao lên chém ra sau.

Giải Lâm đành phải buông tay ra để né. Hắn nhanh chóng phát hiện mục tiêu của "Z" không phải hắn… mà là Trì Thanh đang cởi trói cho đứa bé ở phía sau.

Trì Thanh vừa cởi trói vừa thử an ủi đứa bé trước mặt. Anh muốn nói "đừng khóc", nhưng lời nói ra lại là: "Nhóc có thể im lặng được không?"

Đứa bé đó hiển nhiên cũng bị người xông vào bất thình lình dọa sợ hết hồn.

Cậu bé cảm giác được hình như hai người này là đến cứu mình. Nhưng người đàn ông trước mặt trông cũng không giống người tốt lắm, lời nói ra lại giống y chang tên tội phạm bắt cóc kia.

"Hu hu…" Đứa bé đó càng giãy dụa mạnh hơn.

Giọng điệu của Trì Thanh càng lạnh lùng: "Đừng nhúc nhích."

"Hu hu hu…"

Trì Thanh: "…"

Trì Thanh cởi dây thừng ra trong sự tấn công bằng tiếng ồn của đứa bé, rất khó chú ý đến phía sau. Khi anh nghe thấy câu "cẩn thận" của Giải Lâm đã không kịp nữa. Tính mục tiêu của "Z" rất mạnh, gã còn nhớ cảnh Trì Thanh rớt xuống sông hôm trước, cũng biết vị trí bị thương của Trì Thanh ở chỗ nào.

Trì Thanh đưa tay lên đỡ, mũi dao đâm rách găng tay. Ngay sau đó, "Z" nâng đầu gối đá lên người Trì Thanh.

Tuy vết thương trên người Trì Thanh đã kết vảy, không cần quấn băng gạc bó thuốc nữa, nhưng dù sao cũng đã từng bị dao đâm, đôi môi đỏ tươi của anh lập tức không còn chút máu. Anh cảm nhận được rõ ràng sau khi bị tấn công, miệng vết thương mới khép lại một nửa lại rách toạc ra, máu chậm rãi thấm ra ngoài.

"Trốn phía sau anh." Giải Lâm nói.

Giải Lâm không tìm được dụng cụ thuận tay. Hắn vớ lấy cái ghế mà hồi nãy đứa bé ngồi đập về phía "Z", kéo khoảng cách giữa hai người ra, kìm hãm hành động của đối phương. Sau đó, gần như cùng lúc cái ghế rơi xuống đất, hắn đến gần "Z" với tốc độ nhanh nhất, chân đá thật mạnh vào bắp đùi của "Z".

"Z" thầm r3n rỉ một tiếng. Giữa lúc đánh nhau, cái mũ "Z" đội trên đầu dần rơi xuống, lộ ra một gương mặt xanh xao và gầy gò.

Ngoại hình của gã đàn ông đã có phần thay đổi so với khi còn nhỏ. Gương mặt gầy và dài hơn, đôi mắt sắc bén cụp xuống khiến mọi người có cảm giác không thoải mái. Khoảng cách giữa hai người rất gần, gã nhìn thẳng vào mắt Giải Lâm, mở miệng nói câu đầu tiên: "Mày đoán đúng rồi. Mười năm trước tao đi lạc ở đây. Tao chờ cả ngày nhưng không ai đến tìm tao."

Mười năm trước.

Nơi này vẫn chưa bị cỏ mọc um tùm, là một khu vui chơi mới xây, khắp nơi đều là người. Vòng đu quay dựng ở trung tâm khu vui chơi, không ngừng di chuyển từng vòng một.

"Ê." Trước khi giải tán, một giáo viên trong trại trẻ mồ côi gọi gã lại, gã thậm chí còn nhớ rõ móng tay của người phụ nữ đó được sơn màu đỏ tươi. Giọng nói của bà ta rất bực mình, lương một tháng

hơn hai ngàn tệ không đủ để bà ta kiên nhẫn đối xử với một "đứa trẻ mồ côi có vấn đề", "Đúng 4 giờ tập hợp ở đây, có biết chưa?"

Có thể là người phụ nữ nói nhầm, cũng có thể là cố ý.

4 giờ chiều, một mình gã men theo con đường về lại chỗ này, chiếc xe buýt của trại trẻ mồ côi đã không thấy nữa rồi.

Mặt trời sắp xuống núi, người trong công viên dần dần ít đi.

Gã đi đến chiếc cầu trượt ở khu trò chơi bên cạnh, cả người co ro ở miệng cầu trượt tối om nhìn ra ngoài. Gã muốn xem thử có người đến tìm gã hay không.

Lúc về nếu như phát hiện thiếu một người, nếu như nói nhầm có lẽ sẽ đến tìm gã đúng không?

Gã rõ ràng có thể tự đi về.

Khu vui chơi có bộ phận phục vụ riêng biệt, mượn điện thoại người đi đường gọi 110…

Gã có vô số cách để đi về, nhưng gã không làm.

9 giờ rưỡi tối, có nhân viên trước khi đóng cửa khu vui chơi cầm đèn pin đi tuần tra khắp nơi. Làm xong những công việc cuối cùng trước khi đóng cửa, nhân viên cầm đèn pin quét qua khu trò chơi, không ai phát hiện nơi đó còn có một đứa trẻ đang nấp.

Thế là gã trơ mắt nhìn trời dần dần tối đi. Gã ôm đầu gối, cho đến khi ngọn đèn đường cuối cùng cũng tắt ngóm, gã cuộn mình trong cầu thang, để mặc bóng đêm nuốt chửng gã hoàn toàn. Khoảnh khắc ấy gã đã nghĩ: Thì ra không phải nói nhầm.

Gã chờ đến khi trời khuya, chờ đến mệt mỏi. Khi gã chuẩn bị trèo ra

khỏi cầu thang thì loáng thoáng nghe thấy tiếng bước chân rất khẽ. Tiếng bước chân đó nhỏ đến mức giống như ảo giác, sau đó một gương mặt bỗng nhiên xuất hiện trước cầu thang hình tròn!

Kẻ đó đang nhếch miệng mỉm cười với gã!

"Muộn thế này rồi… Sao cháu còn ở đây một mình?"

Đây là câu đầu tiên gã nghe vào buổi tối hôm đó.

—

Tiếng bước chân trong trí nhớ của "Z" dần dần chồng lên tiếng bước chân trong hiện thực.

"Pằng!"

Căn phòng khóa kín bị cảnh sát dùng súng cưỡng chế mở ra. Đạn bắn vào xích sắt phát ra một tiếng vang cực lớn, ngay sau đó là tiếng xích sắt bị đứt, tiếng bước chân chỉnh tề ở bên ngoài càng ngày càng gần.

Không còn sự ngăn trở của cánh cửa, tiếng khóc của trẻ con nghe càng rõ ràng hơn.

"Hu hu hu hu hu hu!"

Loáng thoáng có người đang an ủi mấy đứa bé này: "Đừng khóc, không sao rồi, mấy đứa giờ đã an toàn."

Giải Lâm nhìn sâu vào mắt của Z: "Rốt cuộc mày muốn làm gì? Mày làm cho chuyện rùm beng lên như này, chưa từng nghĩ đến sẽ toàn thân rút lui. Mày không phải không biết hậu quả của việc live stream, thậm chí nếu mày cẩn thận hơn chút nữa, mày hoàn toàn có thể chọn một căn phòng mà ánh sáng của đèn tín hiệu không chiếu đến." Sau khi bình tĩnh lại, Giải Lâm phát hiện buổi live stream này

có hàng ngàn sơ hở. Hắn hỏi tiếp, "Mày cố ý, rốt cuộc mày muốn làm gì?"

Z không trả lời. Gã trở tay, khuỷu tay dùng sức đánh về phía đối phương. Sau khi có được tự do hoạt động ngắn ngủi, gã lại vươn tay nắm lấy cổ áo của một đứa bé, kéo đứa bé vốn sắp chạy ra khỏi căn phòng lại, đè trước người mình.

Con dao đã bị Giải Lâm làm rơi trong lúc đánh lộn, nhưng việc đó không ảnh hưởng gã ra tay với đứa bé.

Bàn tay dính máu của Z bóp cổ đứa bé đó, hỏi: "Mày có thể đến đây giết tao, tao sẽ không đánh trả. Nhưng nó sẽ chết, mày có dám không?"

Tuy không nhìn ra được biểu cảm gì trên mặt Trì Thanh nhưng giờ anh đau đến sắc mặt trắng bệch.

Cũng bởi vì vết thương trên người khiến anh bỗng nhiên bắt được một điểm chung:

Ban đầu là Quách Hưng Xương, sau đó là anh, bây giờ lại là đứa bé này.

Dường như gã rất mong nhìn thấy Giải Lâm giết người.

Trì Thanh lại liên tưởng đến manh mối mà phía cảnh sát có được lúc đầu. Băng ghi âm kia là tin tức đầu tiên mà "Z" muốn gửi đến bọn họ, bài đồng dao quỷ dị hát: Đi tìm, đi tìm, đi tìm bạn, tìm được một người bạn thân.

Vào lúc bên trong cánh cửa vẫn đang giằng co chưa xong, quân cứu viện đã giải cứu những đứa trẻ bị nhốt khác, nương theo hành lang dài và tiếng khóc tìm được vị trí của nhóm Giải Lâm.

Khu vực "Z" giấu mấy đứa bé là chỗ mà khu vui chơi cho thuê. Khu vực này năm ấy được một lớp bồi dưỡng mỹ thuật thuê sử dụng làm phòng dạy mỹ thuật. Khu vực không lớn lắm được ngăn thành các gian phòng nhỏ, có một hành lang dài ở giữa các lớp học.

Có người ở ngoài cửa hét: "Hai cậu ở bên trong à? Tình huống thế nào rồi?"

"Đừng vào." Giải Lâm nói, "Trong tay gã có con tin."

"…"

Tiếng bước chân bên ngoài dừng lại.

—

Tình hình ở khu vui chơi nhanh chóng được báo về tổng cục. Võ Chí Bân tiện tay gửi cho nhóm ba người vẫn đang lải nhải hỏi nãy giờ.

Tô Hiểu Lan trả lời: Trước đây tôi từng nghĩ đến vấn đề này. Có nhiều đứa bé như vậy, hành động giải cứu có độ khó rất cao, rất dễ bị gã bắt làm con tin tiếp.

Khương Vũ: Làm thế nào đây? Có thể sắp xếp đội bắn tỉa từ bên ngoài bắn chết không?

Quý Minh Nhuệ biến mất một khoảng thời gian bỗng nhiên trồi lên trong nhóm chat.

Quý Minh Nhuệ: Tôi tới ngay đây.

Tô Hiểu Lan thật sự không hiểu bốn chữ này:?

Tô Hiểu Lan: Ông đi đâu vậy hả?

Tô Hiểu Lan: Với lại chúng ta không phụ trách vụ án này, ông tới cái

gì.

Vào thời điểm này, trong tiểu khu Thiên Hinh đã không còn người lui tới nữa. Quý Minh Nhuệ ngồi vào xe lại, anh ta vừa khởi động xe vừa nhìn người phụ nữ ngồi ở ghế sau thông qua kính chiếu hậu.

Người phụ nữ vẫn mặc bộ quần áo trông rõ là đã lỗi thời, mái tóc một nửa là màu xám một nửa là màu đen buộc qua loa ở sau gáy. Nếp nhăn trên mặt bà ta rất sâu, phía dưới mắt là bọng mắt và quầng thâm mắt đậm màu.

Quý Minh Nhuệ hít sâu một hơi, không gõ chữ nữa, dứt khoát nhấn nút ghi âm. Hiếm khi có được thời khắc chói sáng của cuộc đời mình, thực ra trong lòng anh ta rất kích động, nhưng anh ta cố ép phần kích động này xuống, cố gắng bình tĩnh hết sức nói: "Trong tay tôi cũng có con tin, bây giờ tôi qua đó."

Tô Hiểu Lan lại ngơ ngác: Con tin?

Không chờ nhóm Tô Hiểu Lan phản ứng kịp, Quý Minh Nhuệ nói tiếp: "Mẹ gã ta đang trong tay tôi."

Câu nói này lại khiến mọi người ngơ ngác hơn.

… Mẹ?

Mẹ gì cơ?

Tô Hiểu Lan: Chuyện gì vậy? Nói rõ coi, ai là mẹ của gã ta? Ông ở tiểu khu Thiên Hinh lâu như vậy, không ai liên lạc được ông hết. Rốt cuộc ông đi làm cái gì vậy?

"Mọi người đều từng gặp mẹ của gã ta rồi, Dương Yến." Quý Minh Nhuệ hít thật sâu nói, "Sáng hôm nay tôi gặp bà ta ở trong tiểu khu, cứ cảm thấy có chỗ nào đó là lạ. Sau khi đưa bà ta về nhà thì tôi phát hiện một vài đồ vật trong nhà bà ta."

Thời gian theo bóng đêm chậm rãi quay lại hồi sáng, trở về lúc Quý Minh Nhuệ bắt gặp Dương Yến.

Anh ta mặc kệ sự từ chối của Dương Yến, lấy cớ quá nhiều đồ đạc nên đưa bà ta đến thẳng cửa nhà.

"Chị Dương, đi lâu như này em có hơi mệt." Quý Minh Nhuệ đứng ở cửa, nhìn vào trong nhà bà ta qua khe cửa, "Em có thể vào trong ngồi uống miếng nước không?"

Dương Yến không tiện từ chối, nghĩ một lát nghiêng người nhường đường: "… Vào đi."

Quý Minh Nhuệ bước vào trong, dạo một vòng trong nhà Dương Yến. Người phụ nữ không hay ra ngoài, nên trong nhà được dọn dẹp vô cùng ngăn nắp. Anh ta cầm cái túi có đựng áo len kiểu nam và dao cạo râu trong tay, thuận miệng hỏi: "Mấy thứ này đựng ở đâu cho chị đây?"

Vấn đề tinh thần của Dương Yến không giống bệnh nhân tâm thần bình thường lắm, nếu như không chú ý đến vài chi tiết nhỏ kỳ lạ thì bà ta gần như không khác gì người bình thường: "Để trong phòng con trai tôi."

"…"

Con trai chị mất rồi mà.

"Phòng con trai chị là phòng nào?"

"Phòng thứ hai bên tay trái."

Quý Minh Nhuệ mang tâm trạng kỳ lạ mở cửa phòng. Một cái giường, một bàn sách, một cái tủ quần áo, đồ đạc chất đầy trong

phòng. Trên bàn sách có ống đựng bút, lịch, máy tính, máy chơi game, ở mép ngoài cùng có để cả một dĩa trái cây được bày biện tỉ mỉ, chỉ là chưa từng có người ăn, trái cây trên dĩa đã bị ô xi hóa không còn hình dạng từ lâu.

Giường chiếu mới được phơi, ba món màu xám, được trải rất gọn gàng ngay ngắn.

Tất cả đều trông giống như căn phòng này thật sự từng có người ở vậy…

Ban đầu Quý Minh Nhuệ nghĩ rằng là bản thân nghĩ nhiều, có lẽ Dương Yến chỉ là vẫn luôn sống trong thế giới ảo tưởng mười năm nay, ảo tưởng "con trai" vẫn đang sống cùng bà ta nên mới mua những đồ vật đáng nghi này. Áo len và dao cạo râu đều là mua cho "đứa con trai" tưởng tượng không hề tồn tại của bà ta.

Cho đến khi anh ta đặt đồ xuống chuẩn bị bước ra thì vô tình nhìn lướt qua mấy quyển sách hình như không phải sách mới trên giá.

Trạng thái của sách mới được bày trên kệ khác hẳn với trạng thái của sách đã có người từng đọc. Giữa trang sách với nhau sẽ để lại một khoảng trống nhỏ xíu. Đây đều là sách mà Dương Yến mua cho "đứa con trai" không tồn tại kia, bà ta có lẽ sẽ không mở ra xem mới đúng.

Quý Minh Nhuệ nói thầm, ở lâu với Trì Thanh cùng cái người nào đó đã lừa anh em tốt của mình đi, năng lực suy nghĩ của anh ta đã tăng lên.

Anh ta lấy một quyển sách có dấu vết được lật ra xem rõ ràng nhất, phát hiện là một quyển luyện đề thi của cấp ba. Điều khiến anh ta lạnh cả người nhất đó là mỗi một câu hỏi bên trong đều có dấu vết có ai đó từng viết lên!

Đây là do ai viết?

“Đó là mấy đề ôn tập mà con trai tôi làm lúc học cấp ba.” Phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng trả lời quỷ dị. Quý Minh Nhuệ hoảng sợ xoay người lại thì thấy tay Dương Yến đang cầm một ly nước, tay còn lại để sau lưng, khóe miệng vẽ ra một nụ cười kỳ quái nói với anh ta, “Thành tích của con trai tôi vẫn luôn rất tốt. Nó rất thông minh, cậu đang tìm nó sao?”

Phía sau Dương Yến chính là huyền quan. Huyền quan có một tấm gương thử quần áo, trong gương chiếu rõ ràng bàn tay để sau lưng của Dương Yến… trong tay bà ta đang cầm chặt một con dao.

Khoảnh khắc đó, Quý Minh Nhuệ cảm thấy lông tơ của mình đều dựng đứng.

Suy nghĩ của Quý Minh Nhuệ thoát ra khỏi hồi ức. Anh ta nhe răng, thuận tay lấy chiếc khăn lụa mà Tô Hiểu Lan để quên trên xe khi làm nhiệm vụ lần trước băng bó vết thương trên cánh tay, đồng thời quay đầu lại nhìn người phụ nữ kia, xác nhận hai tay hai chân Dương Yến ngồi phía sau đều bị trói chặt, không có khả năng thoát ra.

“Bà ta hỏi tôi có phải đang tìm con trai bà ta không, còn cầm dao chém tôi. Lúc tôi cướp lấy dao không cẩn thận đụng trúng bà ta. Bà ta giả vờ bị thương, sau đó đánh tôi ngất xỉu. Lúc tôi tỉnh lại đã bị bà ta nhốt trong phòng chứa đồ, trời cũng đã tối rồi.”

“Nói thật, đến bây giờ tôi cũng chưa hiểu rõ rốt cuộc chuyện là thế nào.” Không còn thời gian nói quá nhiều trong nhóm, sau khi băng bó xong Quý Minh Nhuệ trả lời câu cuối cùng, “Nhưng hình như hai người họ có liên quan nhau thật. Z là con trai bà ta, còn về phần tại sao Z là con trai bà ta… bây giờ tôi cũng chưa tìm được đáp án.”

Tác giả có lời muốn nói: Sắp kết thúc rồi, nếu không có gì bất ngờ thì còn ba bốn chương nữa.

Thật sự xin lỗi mọi người, phần cuối cùng viết không suôn sẻ lắm… Có vài vấn đề về mặt thiết lập, có vấn đề về khả năng, cộng thêm trạng thái cảm xúc của khoảng thời gian này cũng không tốt, đang cố gắng điều chỉnh. Thật sự rất xin lỗi.

Chương 158: C158: Tiếng gõ cửa

Dịch: LTLT

Trong công viên trò chơi.

Vài cảnh sát hình sự tốt nghiệp bao nhiêu năm nay, lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng con tin với con tin như thế này.

"Bên chúng ta cũng có con tin?" Có cảnh sát tràn đầy thắc mắc hỏi, "Chúng ta… con tin? Tôi không nghe nhầm chứ?"

Dù tình hình khác thường đến cỡ nào, thì bọn họ vẫn trơ mắt nhìn một cảnh sát nhỏ của đồn cảnh sát dẫn theo một người phụ nữ, đẩy cánh cửa mà không ai dám đẩy nhẹ bước vào.

Người phụ nữ nhìn cảnh tượng hỗn loạn trong phòng, rõ ràng không biết làm thế nào. Bà ta nhìn vết máu trên hồ nước, vô thức muốn lùi lại một bước.

Bàn tay của Z đang bóp cổ đứa bé bỗng nhiên hơi buông lỏng: "Mẹ?"

Chữ mẹ ấm áp này thốt ra từ trong miệng Z có cảm giác kỳ lạ không nói rõ được. Máu trên gương mặt gã đã hơi khô, từ thái dương quẹt qua mắt.

Người phụ nữ một lòng muốn bảo vệ con trai của mình. Lúc nói chuyện, bà ta vẫn ho khan không ngừng:

Con yên tâm, mẹ sẽ bảo vệ con, đừng lo cho mẹ. Khụ, khụ, khụ… Con mau chạy đi, tìm cơ hội chạy ra ngoài.”

Đây thực ra là một ván cá cược.

Z làm nhiều chuyện như thế, không ai có thể đoán được người gọi là “mẹ” này có ảnh hưởng gì đến gã.

Trong tiềm thức, mọi người đều nghĩ không có khả năng.

Người giống như gã không thể nào có tình cảm với ai, sẽ không thể vì người khác mà buông tay.

Nhưng không ai ngờ rằng tay Z buông lỏng một chút xíu, giây tiếp theo tay gã lại chặt thêm vài phần. Gã nói: “Mẹ, con không chạy thoát được. Con cũng không muốn chạy.”

“Loạn thật sự.” Cảnh sát hình sự quan sát tình hình ngoài cửa nói, “Với lại đối diện còn là phần tử nguy hiểm, xảy ra sự cố thì ai chịu trách nhiệm?”

Có người nhỏ giọng trả lời: “Cố vấn Trì nói không sao.”

Hai mươi phút trước, Trì Thanh bởi vì bị thương mất máu, cộng thêm được Giải Lâm bảo vệ ở phía sau nên cách cửa rất gần. Nhân lúc hỗn loạn anh đã mở cửa đi ra, sau khi ra ngoài thì lên xe của Quý Minh Nhuệ.

Cảnh sát hình sự: “Anh ta nói không sao là không sao hả? Anh ta dựa vào đâu mà có thể chắc chắn vậy chứ? Xảy ra chuyện anh ta chịu trách nhiệm hả?”

Advertisement

Như để chứng minh câu nói này của cậu ta, tình thế giằng co trong cửa quả nhiên vì sự xuất hiện của Dương Yến mà trở nên càng hỗn loạn. Dương Yến giống như nổi điên, đẩy Quý Minh Nhuệ ra lao về trước, không màn gì cả chạy về phía Z. Bà ta giang hai tay chắn trước mặt Z, trong miệng hét: "Mẹ sẽ không để người khác làm hại con. Mẹ sẽ không để bọn chúng làm hại con."

Z nói: "Con đã giết người."

Dương Yến: "Mẹ biết."

Hiếm khi nhìn thấy được chút cảm xúc liên quan đến "con người" trên gương mặt Z. Nhưng khóe mắt Z lúc này lại ửng đỏ, cùng với những đường gân nổi lên trên cổ tay khi gã cong ngón tay lại khiến gã trông chân thực hơn.

Z đỏ mắt lặp lại lần nữa: "Con đã giết rất nhiều người."

Dương Yến nói bằng giọng dỗ trẻ con: "… Mẹ biết cả."

Z: "Mẹ không trách con sao?"

Dương Yến: "Con là con trai của mẹ, con làm gì mẹ cũng sẽ không trách con."

Z sững sờ chốc lát.

Tuy nhiên, chuyện bất ngờ xảy ra vào ngay lúc này. Miệng Dương Yến thì nhẹ nhàng nói "mẹ sẽ không trách con, mẹ mãi mãi yêu con", nhưng cùng lúc đó bà ta trông như lao đến bảo vệ Z lại nhào về trước trong mấy giây Z không tập trung. Bà ta đè chặt tay Z, khiến bàn tay vốn buông lỏng của Z rời khỏi cổ đứa bé. Cứ như thế, trong tình huống không ai dự đoán được bà ta đẩy đứa bé ra!

Đứa bé nắm chặt cơ hội, h@m muốn sống sót dữ dội trước khi chết

khiến cậu bé dù đang thở khó khăn nhưng vẫn cố gắng chạy về trước.

Cậu bé lảo đảo chạy đến chỗ Giải Lâm có thể vươn tay đến, sau đó hắn kéo đứa bé đến bên cạnh mình.

Quý Minh Nhuệ ở bên cạnh tuy đã biết kế hoạch của bọn họ từ lâu nhưng vẫn bất ngờ: "Dương Yến có tác dụng với Z thật à?"

Người còn thấy sốc hơn cả Quý Minh Nhuệ chính là đội cứu viện trang bị đầy đủ vũ khí ở ngoài cửa: "Đứa bé đó thoát khỏi nguy hiểm rồi. Trên người có bị thương không? Gọi bác sĩ đến, bác sĩ!"

Thời gian quay lại hai mươi phút trước.

Giải Lâm khẽ chạm vào tay của Trì Thanh ngay chỗ vết thương lộ ra bên ngoài.

[Lát nữa anh tìm cơ hội để em ra ngoài.]

[Âm thanh bên ngoài là lạ, em phải ra ngoài xem thử.]

Mười lăm phút trước.

Trì Thanh che miệng vết thương, từ chối đề nghị phải băng bó nhanh chóng của bác sĩ trên xe cảnh sát, anh bước lên xe của Quý Minh Nhuệ.

Trước khi lên xe Quý Minh Nhuệ hỏi: "Ông có biết chuyện gì đang xảy ra không? Dương Yến với gã ta có quan hệ gì?"

Trì Thanh nói: "Không biết, nhưng mà… tôi sẽ nghĩ cách làm rõ. Ông ra ngoài xe chờ đi, cho tôi năm phút."

Sau khi lên xe, Trì Thanh tháo găng tay dính máu, hỏi Dương Yến có

thể băng bó giùm anh không. Anh nhớ đến định nghĩa của việc đồng cảm khi bác sĩ tâm lý chẩn đoán anh khuyết thiếu khả năng đồng cảm, lại bổ sung thêm một câu: "Hồi nhỏ khi tôi bị thương đều là mẹ tôi băng bó cho tôi. Nhưng bà ấy đã rời xa tôi rất lâu rồi."

Câu nói này khiến Dương Yến vốn đang im lặng, cảnh giác nhìn chằm chằm anh đã bớt cảnh giác.

Trì Thanh nói thêm: "Tôi không thích cảnh sát."

Dương Yến nhìn cách ăn mặc của anh, trên người quả thật không mặc đồng phục cảnh sát.

Dương Yến cầm lấy băng gạc. Khoảnh khắc bà ta chạm vào tay Trì Thanh, bên tai Trì Thanh vang lên giọng nói khác biệt như anh mong muốn.

[Tôi không thể để bọn họ làm con trai tôi bị thương. Con trai tôi khó khăn lắm mới quay về bên tôi. Con trai tôi…]

[Con trai…]

[Con trai tôi bây giờ thế nào rồi…]

Trì Thanh nghe thấy giọng nói này xong bỗng nhiên hỏi: "Dì có biết con trai của dì đã chết chưa?"

Ánh mắt Dương Yến lập tức vụn vỡ, sau đó lại kiên định: "Cậu đang nói gì? Con trai tôi vẫn rất tốt, nó đang ở bên trong. Mấy cậu đều muốn bắt nó."

Trì Thanh: "Con của dì chết rồi."

Giọng nói của Dương Yến trở nên chói tai hơn: "Con trai tôi vẫn còn sống!"

[Khó khăn lắm nó mới quay về bên cạnh tôi…]

Trì Thanh không biết tại sao Dương Yến với Z lại biến thành quan hệ mẹ con, nhưng anh hiểu rất rõ một logic cơ bản đó chính là: Dương Yến bây giờ không bình thường, bà ta coi Z thành con trai. Muốn giải quyết cục diện khó khăn hiện tại chỉ có thể tìm lại Dương Yến bình thường.

… Nhưng phải làm thế nào để đánh thức một bệnh nhân tâm thần đây?

Bệnh lâu nên biết nhiều về y học, trước khi Giải Lâm xuất hiện, vấn đề của bản thân Trì Thanh không thuốc nào trị được. Nhưng kinh nghiệm tư vấn tâm lý nhiều năm như vậy khiến anh hiểu rất sâu về "bệnh tâm thần", hiểu rất nhiều kiến thức lý thuyết.

Trì Thanh chợt ép sát bà ta, bao vây bà ta không không gian vừa nhỏ hẹp vừa chật chội. Sau đó anh ép bà ta nghe mình nói: "Hắn ta khó khăn lắm mới quay về bên dì? Về như thế nào? Dì xem ai thành con trai của mình rồi? Dì nghĩ kĩ xem gương mặt của hắn ta có giống với gương mặt của con trai dì không?"

Trì Thanh vừa nói vừa lấy điện thoại ra, tìm tấm ảnh con trai của Dương Yến được lấy từ trong hồ sơ bên phía cảnh sát.

Trong ảnh, con trai Dương Yến cỡ mười hai mười ba tuổi, gương mặt tròn tròn, cân nặng có vẻ không nhẹ. Bé trai trông đôn hậu, đáng yêu, mắt hai mí, cười lên gương mặt có hai lúm đồng tiền nhàn nhạt.

Cậu bé mặc đồng phục của trường cấp hai, trong tay cầm một tờ giấy khen. Đó là tấm ảnh mà nhà trường chụp cho cậu lúc cậu bé giành được giải nhất cuộc thi cấp thành phố.

"Đây mới là con trai của dì." Trì Thanh nói, "Dì nhìn gương mặt này

đi, dì quên rồi sao? Cậu ấy chết rồi, người thân duy nhất trên thế giới này của cậu ấy cũng đã quên cậu ấy rồi."

Dương Yến nhìn tấm ảnh này, bắt đầu nói năng lộn xộn: "Con trai… không khải… con trai tôi…"

Chỉ cần Trì Thanh muốn thì anh hoàn toàn có khả năng ép "điên" một người. Bởi vì anh có thể đọc được suy nghĩ sâu nhất trong lòng người khác. Khi suy nghĩ ấy bị đào ra, bày trước mặt thì rất dễ đánh vào tinh thần của người đó.

Trì Thanh: "Vậy dì muốn nói, dì không nhớ rõ cậu ấy sao?"

"Á!"

Quý Minh Nhuệ nghe thấy trong xe phát ra tiếng thét chói tai của người phụ nữ. Tiếng thét ấy kéo dài rất lâu, mãi đến khi giọng nói của người phụ nữ ấy khàn đi không phát ra tiếng được nữa mới dừng lại.

Khi Quý Minh Nhuệ mở cửa xe thì thấy Dương Yến hình như đang khóc. Vành mắt bà ta đỏ bừng, nước mắt rưng rưng, không ngừng lắc đầu nói: "Không phải, không phải, tôi nhớ thằng bé mà."

Trì Thanh nhìn bà ta, nói một câu trần thuật: "Bây giờ dì đã tỉnh táo rồi."

Cùng lúc này, Tô Hiểu Lan không ngồi yên được nữa, cô cùng với Khương Vũ hành động khẩn cấp.

Bọn họ đi tìm nơi ở trước đây của Dương Yến. Đêm hôm khuya khoắt, hàng xóm ở đối diện Dương Yến tại chỗ ở trước đây mắt lờ đờ mơ màng nhìn hai thẻ cảnh sát nhét vào trong khe cửa, khi bị hỏi có còn nhớ Dương Yến không thì hàng xóm mới từ trạng thái nửa tỉnh nửa mê khôi phục lại nhưng vẫn lập tức nhớ ra chuyện của nhà Dương Yến:

"Bà ấy rất đáng thương. Con còn nhỏ mà đã xảy ra chuyện rồi… Sau khi vụ án đó xảy ra, bà ấy suốt ngày lấy nước mắt rửa mặt, nhưng bỗng nhiên có một ngày bà ấy lại nói với chúng tôi là con trai bà ấy đang chờ bà ấy ở nhà. Đáng thương cỡ nào chứ, không chịu đựng nổi nỗi đau này, cứ thế bị ép điên."

Trong xe cảnh sát ở bên ngoài khu vui chơi.

Dương Yến sau khi tỉnh lại không nói năng gì.

Nhưng ngay sau đó, giọng nói biến dạng kia tràn đầy trong tai Trì Thanh, đẩy lùi âm thanh bố trí của cảnh sát và tiếng còi xe ồn ào bên ngoài. Thế giới yên tĩnh lại, chỉ còn giọng nói khàn khàn từ tốn của người phụ nữ. Trì Thanh đã nghe thấy bí mật của bà ta.

[Đó là mùa đông của mười năm trước, tôi nấu món sườn xào chua ngọt mà con trai thích ăn nhất. Nhưng tôi chờ rất lâu vẫn không thấy thằng bé về nhà. Cảnh sát gọi điện đến, trong điện thoại cảnh sát nói với tôi rằng "hiện nay có rất nhiều trẻ em mất tích, bây giờ phía cảnh sát nghi ngờ…". Mấy lời phía sau tôi đã không còn nghe rõ nữa. Khoảnh khắc ấy giống như tôi đã bị hút ra khỏi thế giới này. Qua rất lâu tôi mới phản ứng lại rằng đã có chuyện xảy ra.]

[Khoảng thời gian ấy bây giờ nhớ lại vẫn giống như ác mộng.]

[Tôi không ăn nổi, tôi sợ thằng bé có chuyện, sợ nó sẽ không về được. Dĩa sườn xào trên bàn vẫn chưa đổ đi. Mùa đông năm ấy rất lạnh, ngày nào tôi cũng đứng ở cổng đồn cảnh sát, gặp ai là hỏi có tin tức con trai tôi không.]

[Sau đó, vụ án được phá, hung thủ bị bắt, con trai tôi không về được nữa. Ông trời bắt thằng bé ở lại mùa đông này mãi mãi, ở lại độ tuổi thiếu niên.]

[Tôi không chịu đựng nổi nỗi đau này. Thằng bé là hi vọng duy nhất để tôi sống trên thế gian này. Sau khi nó đi, tôi cảm thấy tôi cũng từng chút chết đi theo nó. Tôi thường nghĩ, nếu như thằng bé còn sống có lẽ bây giờ cũng giống như trước đây, 6 giờ tan học, dọn dẹp vệ sinh, đi xe buýt, khoảng 6 giờ 45 phút về đến nhà, ăn cơm tôi nấu, trò chuyện với tôi về những chuyện xảy ra trong trường hôm nay trên bàn ăn… Ngày nào tôi cũng nghĩ như thế, cho đến ngày thứ mười sau khi con trai tôi mất. Buổi tối 6 giờ 40 phút, cửa nhà tôi bị ai đó gõ.]

"Cốc."

"Cốc cốc cốc."

Dương Yến mười năm trước tinh thần không ổn định. Phản ứng đầu tiên khi bà ta nghe thấy tiếng gõ cửa là: Chắc nghe nhầm rồi.

Là ảo giác của bà ta.

Là do bà ta quá nhớ con.

"Cốc cốc cốc."

Một lát sau, tiếng gõ cửa lại vang lên.

Dương Yến chậm rãi bước đến bên cửa. Cách một tấm cửa, bà ta không biết tình hình đang diễn ra bên ngoài.

Nhưng bà ta mơ hồ nhìn thấy có hai bóng đen ở giữa khe hở của sàn nhà và dưới cửa, giống như có người đang đứng bên ngoài vậy.

Dương Yến run tay, từng chút vặn nắm cửa.

Sau khi chậm rãi mở cửa ra, bà ta nhìn thấy người đứng bên ngoài. Là một đứa bé, một đứa bé gầy nhom, tóc dài qua mắt, trên quần áo dính đầy vết bẩn, cũng ở độ tuổi mười hai mười na. Đứa bé đó

sau khi nghe thấy tiếng mở cửa thì chầm chậm ngẩng đầu lên nhìn bà ta, cũng chính nhờ động tác này khiến bà ta nhìn rõ được đôi mắt của đứa bé đó.

Ấy là một đôi mắt khiến người khác nhìn vào sẽ cảm thấy không thoải mái.

Đứa bé đó cứ thế nhìn chằm chằm vào bà ta, sau đó nói: "Mẹ, con về rồi đây."

Bà ta muốn hỏi ai là mẹ của cháu.

Nhưng câu tiếp theo của đứa bé đó nói là: "… Hôm nay mẹ đã nấu món sườn xào chua ngọt mà con thích nhất sao, mẹ?"

Chương 159: C159: Z

Dịch: LTLT

Trong 10 năm, chỉ có bản thân Dương Yến biết bà ta nuôi một đứa "con trai" không thể gặp người ngoài.

Một đứa bé không biết từ đâu xuất hiện, gõ cửa nhà bà ta vào đúng giờ con trai bà ta tan học.

Đứa trẻ này biết rất nhiều chuyện đã xảy ra giữa bà ta và con trai mình.

Giống như nó đã đích thân trải qua cùng bà ta vậy.

"Sườn xào chua ngọt mẹ nấu là ngon nhất."

"Mẹ ơi, vòng tay năm ngoái con tặng sinh nhật mẹ mẹ còn đeo chứ?"

"Mẹ ơi, mẹ đã hứa chờ qua mùa đông sẽ dẫn con đi sở thú."

"…"

Dương Yến cảm thấy bản thân đã từ từ "điên" rồi.

Bà ta ép bản thân mình không tìm hiểu tại sao đứa trẻ xa lạ này biết nhiều chi tiết đến vậy, tại sao biết xuất hiện trước cửa nhà bà ta vào giờ này? Một mong muốn từ đáy lòng bỗng nhiên sinh ra bao phủ bà tay giống như vực sâu.

Phải chấp nhận hiện thực con trai đã mất đối với bà ta quá đau khổ. Thế nên bà ta thà chọn chấp nhận chuyện kỳ lạ mà người bình thường đều cảm thấy không thể tin nổi… Con trai bà ta sau khi chết đi lại quay về.

Bà ta dần dần đánh mất lí trí của mình.

"Ồ, chị Yến." Sau khi con trai về một tuần, hàng xóm mở cửa gặp bà ta ở hành lang, "Nhà chúng tôi có làm chút bánh, chị mang về một ít đi. Người chết không thể sống lại được, ngày tháng còn phải tiếp tục sống…"

Con ngươi của Dương Yến trợn to hơn bao giờ hết, nhìn chằm chằm hàng xóm không chớp mắt. Đôi mắt ấy có hơi khiến người ta sợ hãi: "Cô đang nói bậy gì đó? Con trai tôi đang ở nhà, rõ ràng nó vẫn còn sống."

Hàng xóm nghẹn lời: "Con trai chị chẳng phải…"

Dương Yến nói rõ ràng từng chữ: "Con trai tôi đã về rồi."

"Nó đã về rồi." Dương Yến lặp lại, "Nó đang ở trong nhà."

Bà ta lén nuôi đứa trẻ không rõ lai lịch trong nhà.

Buổi tối, đứa trẻ này nằm trên chiếc giường đã được bà ta trải xong. Đôi mắt kia khi nhìn người khác tựa như mang theo một sự ác độc không nói rõ đang nhìn thẳng vào bà ta. Đứa trẻ ấy có hơi sốt, nó khàn giọng nói: "Mẹ, trước đây mỗi khi con sốt mẹ đều sẽ hát cho con nghe."

Advertisement

"Phải, hồi con còn nhỏ bị sốt đều khóc không ngừng." Trong mắt Dương Yến, gương mặt của đứa trẻ ấy dần dần chồng lên gương

mặt trong kí ức, "Chỉ khi nào nghe thấy mẹ hát mới yên lặng."

Đứa trẻ ấy cố chấp nhấn mạnh: "Bây giờ con cũng sốt rồi."

Dương Yến: "Nhắm mắt lại đi, mẹ hát cho con nghe."

[Chúng tôi cứ thế sống cùng nhau mười năm. Mười năm này, thằng bé lớn lên theo quỹ đạo của một đứa trẻ khác. Quần áo tôi mua cho nó đều là màu mà con trai tôi thích. Mỗi ngày tôi đều nấu món con trai tôi thích ăn. Con trai tôi phải học cấp 3, thì tôi mua sách tham khảo cấp 3 cho nó. Ngày nào nó cũng "ngoan ngoãn" làm xong bài tập tôi giao.]

[Nhưng trong tiềm thức tôi vẫn mơ hồ biết, nó với con trai tôi không giống nhau. Con trai tôi hiền lành, tích cực, lạc quan còn nó… Có đôi khi giống như một ác ma.]

Hôm đó, chó nhà hàng xóm đi đâu mất.

Lúc Dương Yến mua đồ ăn về nhà thì nhìn thấy hàng xóm sốt ruột đi tìm chó khắp nơi: "Có nhìn thấy Đa Đa không?"

Dương Yến lắc đầu.

Đến khi bà ta lấy chìa khóa ra mở cửa nhà, lúc đặt giỏ rau xuống đi đến phòng bếp chuẩn bị rửa rau, bà ta đứng ở phòng bếp ngửi thấy một mùi máu tươi rất rõ ràng.

Nhưng bà ta không có mua thịt mà.

Dương Yến lần theo mùi máu tươi tìm thấy một túi nilon màu đen trong sọt rác. Bà ta mở túi ra… nhìn thấy một đống lông màu đen còn dính máu. Đây chính là con chó Herding tên Đa Đa, hàng xóm ở ngoài cửa vẫn đang tìm nó nhưng nó đã bị chặt thành từng khúc và xuất hiện trong phòng bếp nhà bà ta.

Phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng nói: "Mẹ, mẹ về rồi."

Tay Dương Yến run rẩy, miếng thịt nát trong túi nilon màu đen rớt trên gạch men.

Đứa trẻ ấy bình tĩnh nhìn cái túi đen trong tay bà ta: "Hôm nay con ở nhà làm bài tập. Nó ồn quá, cứ đứng ở cửa sủa hoài."

Bà ta không thể phủ nhận đây là con trai bà ta.

Bà ta phải mang theo ảo tưởng con trai bà ta còn sống ở bên cạnh mới có thể sống tiếp.

Dù người trở về là một ác ma, bà ta cũng chấp nhận.

"Là nó ồn ào, ảnh hưởng con làm bài tập." Bàn tay tái nhợt của Dương Yến cầm miếng thịt nát lên bỏ lại vào trong túi nilon đen, "Không sao, mẹ sẽ xử lý cho. Con mau làm bài tập đi."

Ngón tay Trì Thanh chạm nhẹ lên tay Dương Yến rất lạnh. Dương Yến hiếm khi có suy nghĩ tỉnh táo. Bà ta để ý người đàn ông trước mặt có một đôi mắt đen kịt giống như đứa bé ấy, có điều vẻ suy nhược của người đàn ông này càng nặng nề hơn. Người này giống như đã rất lâu chưa ngủ ngon vậy, dáng vẻ bơ phờ.

Nếu như người bình thường nghe thấy bí mật này, ít nhiều sẽ cảm thấy lạnh sống lưng, rất khó đối mặt với Dương Yến giống như chưa có gì xảy ra. Nhưng Trì Thanh tựa như chưa nghe thấy gì cả, không phải kỹ năng diễn xuất của anh tốt, mà là anh thật sự không có cảm giác gì.

Cảm nhận duy nhất chính là hai người này đều rất không bình thường.

"Chuyện xảy ra giữa dì và con trai dì tôi không có quyền bình luận.

Nhưng bây giờ trong khu vui chơi này đang xảy ra chuyện giống như mười năm trước.” Cuối cùng Trì Thanh nói, “Sẽ có rất nhiều gia đình sẽ mất con giống như dì, có rất nhiều đứa trẻ giống con trai dì… sẽ bị giữ lại ở mùa đông này.”

—

“Hu hu…”

Sau khi được đẩy ra khỏi tay Z, phản ứng đầu tiên của đứa bé là khóc òa lên. Tất cả sợ hãi và hoảng sợ đều bùng nổ vào lúc này.

“Hu hu hu…”

Đứa bé thoát khỏi nguy hiểm, nhưng tất cả mọi người đều biết tình hình bây giờ vẫn chưa bớt nguy hiểm chút nào. Bởi vì hai bên tiến hành trao đổi con tin với nhau, lúc này Dương Yến đang ở trong tay Z.

Trì Thanh đã nói với Dương Yến phải chú ý an toàn, nhưng Dương Yến cứ chọn lấy thân mạo hiểm.

Không ai ngờ rằng bà ta thật sự đã đánh trúng điểm yếu của Z.

“Hoàn cảnh hiện tại của Dương Yến rất nguy hiểm.” Giải Lâm nói.

Một giây sau khi Giải Lâm vừa dứt lời, Z dùng hai tay bóp cổ Dương Yến thật chặt, giống như muốn trút cơn giận vừa rồi bị lừa gạt: “Mẹ đang lừa con!”

Lúc đầu Dương Yến còn có thể miễn cưỡng ho khan vài tiếng, mấy giây sau ngay cả tiếng ho cũng không phát ra nổi. Gương mặt từ từ biến thành màu tím tái: “… Mẹ…”

Z nghiến răng nghiến lợi: “Mẹ vẫn luôn… vẫn luôn lừa con…”

“Bà ấy vốn dĩ không phải mẹ của mày.” Trì Thanh trước đó đi theo sau Quý Minh Nhuệ cùng bước vào nói, “Không ai lừa mày cả, là mày vẫn luôn lừa bản thân mày.”

Z bỗng nhiên ngước mắt lên nhìn về phía Trì Thanh: “Mày nói cái gì?”

Trì Thanh: “Bà ấy vốn dĩ không phải mẹ của mày.”

Đang nói chuyện, Giải Lâm bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn xà ngang chống trên nóc nhà. Trì Thanh để ý hành động của hắn, lặng lẽ vươn tay chạm vào mu bàn tay của Giải Lâm.

[Khu vui chơi được xây dựng quá lâu rồi. Mấy năm nay nơi này bị bỏ hoang, chắc chắn không có ai đến dọn dẹp, đèn vẫn luôn nhấp nháy, cho nên xà ngang đang treo bóng đèn nhất định không vững chắc… Cảm xúc của gã ta lúc này không ổn định, là chuyện tốt cho chúng ta. Bây giờ có lẽ là thời cơ tốt nhất.]

[Cảm xúc không ổn định chứng tỏ gã ta còn bị ảnh hưởng bởi Dương Yến. Con người một khi bị ảnh hưởng thì rất dễ bị mất tập trung.]

“Ầm!”

Ngay sau đó, xà ngang bị gãy, sự cố xảy ra trong nháy mắt. Người khởi xướng là Giải Lâm phản ứng nhanh nhất, hắn bước dài về phía trước, cùng lúc đó Z lùi về sau né nửa khúc gỗ rơi xuống. Gã mới né xong thì ngay lập tức đã bị Giải Lâm đ è xuống đất.

Cùng lúc này, Trì Thanh và Quý Minh Nhuệ bảo vệ Dương Yến. Người phụ nữ đã gần đến trạng thái hôn mê, nhịp thở yếu ớt.

“Cót két…”

Nửa đoạn xà ngang còn lại bởi vì được đóng đinh khá chặt nên chỉ

rơi nửa khúc, đầu còn lại vẫn treo trên nóc nhà, đung đưa qua lại.

Nửa đoạn xà ngang này có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Z và Giải Lâm đang kiềm chế lẫn nhau, một khi xà ngang rơi xuống tất nhiên sẽ đụng trúng một trong hai người họ. Trên xà ngang có vài cây đinh dài nhỏ sắc nhọn, phần nhọn nhất của đinh đang hướng về phía bọn họ. Hai người thay phiên dùng sức, đều muốn tránh khỏi chỗ nguy hiểm nhất.

Mười mấy giây ngắn ngủi, xà ngang lại rơi xuống một đoạn lớn, chỉ còn dính lại một chút.

Cổ tay Giải Lâm chống xuống nền đất xoay người lại, lưng của Z hướng về phía xà ngang.

Khi xà ngang rơi xuống làm một đống bụi bay lên, trước mắt mọi người đều là một lớp bụi mỏng. Sau khi khôi phục tầm nhìn thì thấy hai người ở hai bên xà ngang, ngoại trừ cổ tay của Giải Lâm có một vết cứa thì không ai bị thương cả.

Theo lý mà nói, vị trí vừa rồi của Giải Lâm chiếm ưu thế, dù bị thương cũng là Z bị thương mới đúng.

Z biết trong tay mình đã không còn con cờ nào có thể uy hiếp bọn họ nữa. Gã ta nằm trên đất, nhìn thẳng vào mái vòm đã đổ nát. Gã cũng không hiểu như những người khác, trong cổ họng ho ra vài giọt máu loãng: "… Tại sao mày lại cứu tao?"

Giải Lâm quỳ một gối xuống đất, chống chân đứng dậy. Cùng lúc đó, cảnh sát hình sự nhận được mệnh lệnh chính xác lập tức phá cửa xông vào. Một hàng người nháy mắt xếp thành một vòng tròn, bao vây Z chặt chẽ, vô số nòng súng đen ngòm nhắm về phía gã.

Mấy giây trước.

Z vốn dĩ không có thời gian né đi. Lưng gã quay về phía nóc nhà, không nhìn thấy tốc độ rơi xuống của xà ngang, chỉ còn lại giác quan thứ sáu nhạy bén cảm nhận được hình như có một cơn gió gào thét đang đập về phía gã. Gã được Giải Lâm đẩy ra.

Khi Giải Lâm rụt tay về, cạnh xà ngang sượt qua cánh tay hắn một đoạn.

"Bởi vì không phải mọi người đều giống như mày."

"Tao không có quyền tự ý xử lý mạng sống của bất cứ ai." Giải Lâm nói, "Phải xử mày thế nào thì pháp luật sẽ đưa ra quyết định công bằng công chính."

Z bỗng nhiên bật cười: "Tại sao chỉ có tao trở thành thế này?"

"Mười năm trước, mọi người đều tham gia trò chơi đó, tại sao chỉ có tao biến thành thế này?"

"Tại sao chỉ có tao bị kéo vào bóng đêm?"

Không ai trả lời câu hỏi này của gã.

Z nằm dưới đất chớp mắt, chậm rãi nói ra câu chuyện mình đã trải qua mười năm trước.

Mười năm trước, sau khi cửa cầu trượt xuất hiện gương mặt tươi cười của gã đàn ông kỳ lạ thì cuộc đời gã bắt đầu thay đổi.

Gã đàn ông vốn dĩ muốn giết gã ta để luyện tập, nhưng hắn ta không ngờ rằng đứa trẻ này lại có dũng cảm cướp con dao trong tay hắn ta.

Đứa trẻ bước ra từ trại trẻ mồ côi giống như cỏ dại.

Kẻ đó nghĩ rằng trẻ em độ tuổi này nên khóc lóc cầu xin hắn ta tha cho, toàn thân run rẩy giống một con thú nhỏ bất lực lưu lạc ngoài đường… Nhưng suy nghĩ muốn sống tiếp khiến gã ta lập tức chiến thắng tất cả nỗi sợ. Gã ta bỗng nhiên bổ nhào đến, dùng răng cắn thật mạnh vào tay kẻ kia, giống như muốn cắt đứt miếng thịt ấy ra.

Gã đàn ông kia rõ ràng không ngờ rằng chuyện sẽ xảy ra như thế này. Hắn ta chịu đau đớn, dao rớt khỏi tay. Z vội vàng nhặt dao lên, mũi dao hướng về phía gã đàn ông. Cả người gã ta vẫn co ro ở cửa cầu trượt giống như con thú trong hang động: "Ông đừng qua đây."

"Tao qua đó thì mày làm gì được? Mày dám đâm sao?"

"…"

Đối mặt với gã đàn ông xa lạ đang ngày càng tiến đến gần, Z đâm mũi dao ra ngoài, đâm vào ngực gã đàn ông.

Nó dám.

Kẻ đó đổi suy nghĩ.

Hắn ta bỗng nhiên cảm thấy đứa bé trước mặt thú vị.

Sức lực của trẻ con dù thế nào cũng không đấu lại người lớn, Z vẫn bị gã đàn ông lôi ra khỏi cầu trượt.

"Nếu muốn giết người…" Gã đàn ông tiến lại bên tai Z, chỉ vào vị trí tim của mình nói, "Mày nên lệch về phía này một chút."

"…"

"Tao không giết mày."

Cuối cùng gã đàn ông nói: "Nhưng mày phải đi với tao."

Z lúc đó vẫn chưa biết, ba tháng sau gã đàn ông này sẽ trở thành tội phạm chấn động toàn thành phố. Khi ấy gã ta không còn lựa chọn nào khác, bị gã đàn ông ép buộc mang về nhà nhốt trong phòng, nuôi như thú cưng.

Mỗi ngày gã ta đều co ro trong góc nhìn gã đàn ông viết lung tung trên tường trắng. Trên bức tường trắng dán đầy tài liệu tin tức cắt từ báo giấy, gã ta nhìn thấy rất nhiều cái tên khác nhau, cùng với một vài tên cuộc thi giải thưởng cấp 2.

Gã đàn ông thường nói với Z mấy câu nói rất kỳ lạ, thỉnh thoảng tâm trạng tốt còn cho gã ta chút đồ ăn.

"Phần cho trẻ em, đây là đồ chơi được tặng, lấy chơi đi." Gã đàn ông ném một túi đồ cho Z.

Đồ chơi được tặng trong phần ăn là một chiếc xe đồ chơi màu đỏ, Z ngơ ngác cầm trong tay, trong lòng bỗng nhiên trào dâng một cảm xúc khác thường.

Món quà đầu tiên gã ta được nhận trong đời, là một tên bi3n thái nhốt gã ta tặng cho.

Dần dần, Z bắt đầu nói chuyện với gã đàn ông.

Có lẽ là vì chiếc xe đồ chơi kia, hoặc là vì mấy tháng nay bị nhốt trong không gian kín chỉ có thể đối mặt với gã đàn ông này.

Gã đàn ông lại chọn một đứa bé khác để luyện tập. Đứa bé này gã ta từng nhìn thấy, ở cùng một tòa nhà, trước đây từng gõ cửa để mượn thước da. Giết đứa trẻ này luôn sẽ không an toàn, nhưng hết cách, đứa trẻ này xui xẻo, lúc đến mượn thước da đã nhìn thấy gã ta bị nhốt trong này.

Tối hôm sau, trong căn phòng nhỏ nghỉ ngơi của Z xuất hiện xác

chết của một bé trai.

Tình trạng tử vong của cậu bé rất thảm, từ yết hầu đến lồ ng ngực bị rạch một đường rất dài, loáng thoáng có thể thấy được nội tạng.

Gã đàn ông đựng cậu bé vào trong một cái hành lý màu đen, rồi kéo hành lý đi ra ngoài.

"Tối nay ông không về sao?"

"Không về, phải xử lý cái xác."

"…"

"Đồ ăn để ở cửa."

"…"

"Nhìn tao làm gì? Có gì muốn tao mang về sao?"

"Phần…" Cuối cùng, Z vừa cực khổ vừa nhỏ giọng nói, "Phần ăn trẻ em, phần lần trước."

Cuộc đời của gã ta đã thay đổi hoàn toàn.

Ba tháng sau, trò chơi bắt đầu.

Gã ta khác với tất cả những đứa trẻ bị ép tham gia trò chơi. Những đứa trẻ này có đứa bị đánh ngất, có đứa bị che mắt khi nhốt vào những gian phòng khác nhau sẽ khóc lóc muốn về nhà. Gã ta đứng ở cuối hành lang, đứng bên cạnh kẻ kia.

Trên hành lang tối om, gã ta với kẻ kia một cao một thấp đứng cùng nhau, hai bên hành lang là tiếng khóc la không ngừng.

Sau khi bắt cóc gần hết trẻ em, gã đàn ông mở một cánh cửa trong

số đó. Bên trong đã có một đứa bé, đứa bé đó bị đánh ngất rồi ném vào đây. Z khi ấy cũng không cao, vừa thấp vừa gầy. Gã ta đi qua hành lang, bước từng bước một, tự đi vào trong căn phòng đó.

Trước khi đóng cửa lại, gã đàn ông nói với Z: "Tao chỉ cần một đứa trẻ, mày sẽ sống đến cuối cùng chứ?"

Giống như ba tháng trước lúc hai người lần đầu gặp mặt, Z ôm đầu gối, đóng giả thành tư thế co người sợ hãi. Gã ta duy trì tư thế này, ngẩng đầu lên nhìn gã đàn ông bước ra khỏi cửa.

"Rầm."

Đến khi cửa bị đóng lại, cả căn phòng không còn chút ánh sáng bị bóng tối nuốt chửng.

… "Tao chỉ cần một đứa trẻ, mày sẽ sống đến cuối cùng chứ?"

Z co ro trong bóng tối rất lâu, trong khoảng thời gian này gã ta vẫn luôn nhìn chằm chằm vào đứa bé cùng phòng. Đến khi đứa bé bị đánh ngất bên kia tỉnh lại. Đứa bé đó cũng trạc tuổi Z, nhưng dáng người lại khác biệt rất lớn với gã ta. Không tìm thấy điểm giống nhau giữa hai người từ mọi mặt.

Gương mặt của đứa bé đó tròn tròn, là một chú bé mũm mĩm, mắt hai mí.

Sau khi tỉnh lại, cậu bé vô cùng hoảng sợ: "Đây là đâu…"

Z nhìn cậu bé, bóng tối là một lớp màu bảo vệ rất tốt, khiến cậu bé không thể nhìn rõ ánh mắt giống như rắn của gã ta, Z nói: "Không biết."

Đứa bé ấy: "Cậu cũng bị bắt đến đây sao?"

Z: "Ừ."

Chênh lệch tuổi tác giữa hai người không lớn, con nít ở độ tuổi này suy nghĩ không sâu xa, sau khi thấy có đồng bọn thì cậu bé đã thả lỏng hơn nhiều.

"Cậu học ở trường nào?"

Z thuận miệng nói dối: "Trường trung học thực nghiệm."

Hai người cứ thế câu được câu không tám chuyện.

Chủ đề nói chuyện nhanh chóng kết thúc.

Cậu bé rơi vào im lặng, lại cảm thấy sợ hãi: "Sẽ có người đến cứu chúng ta sao? Chúng ta sẽ được về nhà chứ?"

Z không lên tiếng.

"Về nhà" chẳng qua là hai chữ khiến con người có cảm giác an toàn.

Tất cả mọi người ở đây đều muốn về nhà, nhưng Z biết, gã ta không có nhà.

Z lớn đến như này, thứ gần giống với "nhà" nhất ấy lại là căn phòng có xích sắt nhốt gã ta ba tháng, là chiếc xe đồ chơi màu đỏ được tặng trong phần ăn.

Sau khi nhắc đến "nhà", cậu bé dường như đã mở máy nói chuyện.

Để trấn áp nỗi sợ hãi càng ngày càng khó thở trong lòng mình, cậu bé ấy bắt đầu nhắc đến "nhà" mình nhiều lần.

"Mẹ tớ đang chờ tớ về." Cậu bé nói, "Hôm nay phát bảng điểm, tớ thi được hạng hai toàn trường. Nếu như mẹ biết chắc chắn rất vui."

“Cậu biết không, mẹ tớ nấu sườn xào chua ngọt rất là ngon.”

“Tớ thích nhất sườn xào chua ngọt mà mẹ tớ nấu.”

“…”

Phiền chết đi được. Z nghĩ.

Gã không muốn nghe chút nào.

Z không muốn thừa nhận cảm giác kiểu mình chưa từng ăn kẹo, nhưng bên cạnh có người không ngừng nói cho mình biết kẹo ngọt đến cỡ nào, kẹo của người đó rất ngọt. Gã ta chắc chắn sẽ không thừa nhận bản thân có cảm giác đó. Z nói với bản thân mình: Chỉ là vì cậu ta nói nhiều quá thôi.

Trong một khoảnh khắc nào đó, gã ta có suy nghĩ muốn gi ết chết kẻ này bây giờ.

Nếu như có thể khiến cậu ta im lặng thì tốt.

Tuy nhiên thời gian trôi qua từng ngày, có đôi khi Z lại hi vọng cậu ta có thể nói thêm nhiều chuyện giữa cậu ta và mẹ.

Bởi vì những câu chuyện này chưa bao giờ xuất hiện trong cuộc đời gã ta.

Cậu bé thỉnh thoảng nhận thấy tính tình của bạn cùng phòng hơi kỳ lạ. Có đôi khi cậu ta trông như không muốn nghe nhưng sau khi cậu bé im lặng nói ít đi thì bỗng nhiên người đó lại đột ngột nói một câu, bắt đầu chủ đề nói chuyện một lần nữa.

“Lần trước cậu nói tiền cậu để dành được…” Z mím môi, nhỏ giọng nói, “Cuối cùng đã mua thứ gì?”

Đó là chủ đề nói hôm qua, hôm qua cậu bé lải nha lải nhải nói: “Tớ

để dành tiền tiêu vặt cả năm, mua cho mẹ một món quà sinh nhật."

Tính cách của cậu bé rất tốt, không tính toán chuyện hôm qua Z bỗng nhiên làm mặt lạnh với cậu. Cậu nhớ đến mẹ, mỉm cười. Gương mặt cậu khi mỉm cười có hai lúm đồng tiền nhàn nhạt: "Mua một chiếc vòng tay màu bạc, mẹ thích lắm… Sau này tớ kiếm được tiền sẽ mua cho mẹ chiếc khác còn đẹp hơn!"

Một lát sau, cậu bé lại nói:

"Cậu có thích sở thú không? Tớ rất muốn đi sở thú, chờ qua mùa đông mẹ tớ sẽ dẫn tớ đi sở thú… Mùa đông năm nay lạnh thật, khi nào mới qua đây."

Z cứ như thế biết được rất nhiều chuyện giữa mẹ cậu bé và cậu bé.

Bởi vì thiếu một đứa trẻ, cho nên thời gian bắt đầu trò chơi không tính theo thời gian bọn họ bị nhốt lại.

Đến khi trò chơi bắt đầu, vào ngày đầu tiên bắt đầu trò chơi, khi tất cả mọi người còn đang tiêu hóa lời nói của "kẻ đó", chưa phản ứng gì cả thì tay của Z đã bóp cổ cậu bé kia. Tay của gã ta không ngừng siết chặt, lần đầu tiên hai người dựa gần đến vậy, cậu bé lúc này mới nhìn rõ đôi mắt của người bạn cùng phòng… Đó là một đôi mắt không giống với người bình thường, đôi mắt ấy lạnh tanh như mắt của rắn nhìn chằm chằm vào cậu.

Chẳng mấy chốc, đôi mắt tròn xoe kia không còn đáng yêu nữa, tròng mắt lồi ra ngoài, vẻ mặt dần dần dữ tợn. Hai chân cậu bé đạp lung tung trên đất.

Trước khi chết, câu cuối cùng cậu bé nghe thấy là: "Tao muốn sống tiếp, thế nên mày đi chết đi."

Z nhìn về phía Dương Yến, người phụ nữ vẫn đang hôn mê. Ánh mắt của Z đang vẽ từng chút một trên gương mặt bà ta: "Nên bà ấy vẫn

luôn không biết, tao biết rõ chuyện của bà ấy với con trai bà ấy đến vậy… Là vì năm đó tao bị nhốt chung phòng với con trai bà ấy, là tao đã giết con trai bà ấy."

Mọi người đều không ngờ rằng câu chuyện của Z và "người mẹ" này lại thành như thế.

Z dời tầm mắt, lại nhìn về phía Giải Lâm: "Anh trai mày rất thông minh. Trò chơi tiến hành được một nửa thì hắn ta đã tìm ra tao. Hắn nghi ngờ danh sách mất tích không đầy đủ, cho nên tìm đến trại trẻ mồ côi. Mối quan hệ giữa tao và người đó quá chặt chẽ. Mới đầu bọn tao muốn trừ khử hắn bởi vì nếu tìm ra tao thì sẽ dễ dàng tìm ra người đó. Sau này "người đó" biết mình không thể chạy thoát nhưng vẫn muốn bảo vệ tao, chỉ cần tao còn sống thì người đó còn sóng… Anh mày chỉ có thể chết."

Khi ấy, bọn họ chỉ biết Giải Phong đã đi đến trại trẻ mồ côi. Nhưng bọn họ không biết thời gian "ba tháng" này đã khiến Giải Phong rối rắm. Anh cho rằng dù thế nào vẫn còn người bị hại khác.

Thời gian ba tháng này không thể giải thích, mối liên quan giữa hai người đều không cao lắm.

Hơn nữa sau vài lần đến hỏi thăm, Giải Phong lại biết được tính cách của đứa trẻ mồ côi mất tích bình thường rất lầm lì, khiến mọi người không thích. Từ giáo viên đến những đứa trẻ khác đều không nhìn ra được chút buồn bã. Bọn họ đều cho rằng là đứa bé ấy tự động muốn đi, vốn dĩ nó không muốn ở trong trại trẻ mồ côi. Cho nên cuối cùng Giải Phong xé trang nháp viết về trại trẻ mồ côi đi.

Bởi vì vụ nổ ấy đã giải quyết Giải Phong, cũng cho Z thời gian trốn thoát.

Gã ta không phải trẻ em bị bắt cóc thật. Từ lúc bắt đầu gã đã rất quen thuộc với địa hình nơi đó, biết được mấy lối ra vào bí mật. Z thoát khỏi đống hỗn loạn, tiếng xe cấp cứu, tiếng xe cảnh sát, tiếng

đám đông đang xầm xì bàn tán phía sau càng ngày càng cách xa gã.

Nhưng Z không biết nên đi đâu. Gã ta bỗng nhiên đi về khu vui chơi trước đó. Z biết "người đó" bị bắt rồi. Gã co ro trong ống cầu trượt rất lâu, trên người toàn là bùn và vết máu đã khô.

Gã ta nên đi đâu đây?

Z ở trong khu vui chơi mấy ngày liền.

Buổi sáng nhặt đồ mà du khách vứt trong giỏ rác để ăn, buổi tối ngủ trong cầu trượt.

Cho đến chạng vạng ngày thứ mười, có vài đứa trẻ tan học về, bọn chúng đeo cặp sách, trong tay cầm xiên nướng mua ở mấy tiệm ở cổng trường, dọc đường vừa nói vừa cười đi ngang qua khu vui chơi.

Z bỗng nhiên nhớ đến gương mặt tròn tròn kia.

Cùng với câu nói mà cậu bé mặt tròn ấy đã nói: "Mẹ tớ đang chờ tớ về…"

Thế là buổi tối 6 giờ 40 phút ngày thứ mười.

Gã ta giống như một âm hồn bò ra từ địa ngục, đứng ở trước cánh cửa kia.

"Cốc cốc."

"…"

"Mẹ ơi, con về rồi."

Chương 160: C160: Xuân

Dịch: LTLT

Tất cả họng súng đều ngắm vào Z, vụ án này gần như đã ngã ngũ.

Quý Minh Nhuệ thở phào một hơi, báo cáo với người bên ngoài: "Đã khống chế được người rồi!"

Nhưng vào lúc này, Giải Lâm nhìn Z bỗng nhiên nói: "Không, tạm thời vẫn chưa."

Trì Thanh: "Trong tay gã đã không còn con tin rồi, đối mặt với nhiều cảnh sát như thế gã còn làm được gì chứ?"

Trì Thanh hỏi tiếp: "Chẳng lẽ chỗ này còn có bẫy khác?"

Anh hỏi xong lại tự phủ định khả năng này.

"Không thể nào, nơi này đã bị cắt điện từ lâu, chẳng có gì cả. Vả lại hiện tại gã hành động khó khăn, với phạm vi hành động này dù có bẫy cũng không thể khởi động. Nếu như là bom tự chế có hẹn giờ thì gã sẽ chú ý đến thời gian, nhưng rõ ràng là gã không như thế."

"Không phải." Giải Lâm nói, "Mau đè gã lại, rất có thể gã sẽ…"

Gần như cùng lúc với Giải Lâm nói, Z đã nhúc nhích.

Gã bỗng nhiên từ dưới đất bật dậy, nhào về phía cảnh sát đứng gần gã nhất. Ngay sau đó, trong mấy giây ngắn ngủi tất cả mọi người

còn chưa kịp phản ứng, đến bốn từ uy hiếp "không được nhúc nhích" còn chưa kịp nói ra, thì tay Z đã đè chặt lên cây súng mà cảnh sát đó đang cầm trong tay.

Gã muốn cướp súng!

Kẻ địch đột ngột áp sắt, muốn khống chế gã không còn lựa chọn nào khác. Phản ứng đầu tiên của hầu hết cảnh sát đều là: Nổ súng.

Có cảnh sát hành động quyết đoán, lập tức nhắm vào chân của Z. Trước khi gã sắp bóp cò, cảnh sát đó để ý quỹ đạo hành động của Z hình như không giống với anh ta nghĩ. Bởi vì hành động của Z không phải là cướp lấy khẩu súng trước mặt, mà ngược lại gã cố định họng súng, để họng súng tiếp tục nhắm vào mình.

Sau đó, tay của Z đặt lên tay người cảnh sát đặt trên cò súng.

Không hề do dự, gã dùng sức ấn xuống.

Hình như Z đã mỉm cười.

Họng súng gần như dính vào vị trí tim của Z. Trong một khoảnh khắc nào đó, người cảnh sát đang cầm súng dường như có thể nghe thấy tiếng nhịp tim truyền đến từ họng súng đen ngòm. Nhưng ngay lập tức, đạn đã xuyên qua vị trí ấy với tốc độ mắt thường không thể nhìn thấy được.

"Pằng!"

Âm thanh này là âm thanh phát ra từ trong tay người cảnh sát đó.

"Pằng pằng!"

Âm thanh này là từ súng của cảnh sát khác trong lúc hoảng loạn.

Con ngươi của Z trong nháy mắt trợn to, sau đó lại thu nhỏ. Ngay

sau đó, tiếng nhịp tim truyền đi từ họng súng đã ngừng lại.

Trong mấy giây họng súng dính chặt vào tim, Z nghĩ đến những chi tiết vụn vặt của mười năm trước.

Mười năm trước, gã trở thành "con trai" của Dương Yến.

Một người con trai không thể gặp người ngoài.

Gã chỉ có thể thích thứ mà đứa bé mặt tròn kia thích, bao gồm màu sắc, khẩu vị và sở thích.

Có một buổi tối trước khi đi ngủ, gã nhớ đến cậu bé mặt tròn lúc ở chung phòng với gã đã nói: "Tớ lạnh quá, cậu có lạnh không? Chắc tớ sắp bị bệnh rồi. Trước đây lúc tớ bị bệnh, mẹ tớ sẽ hát cho tớ nghe."

Lúc đó mùa đông vẫn chưa qua. Gã tắt điều hòa trong phòng, mở cửa sổ.

Gã lớn lên theo quỹ đạo cuộc sống của đứa bé đó. Khi đứa bé đó phải đi học cấp 3, ngày nào gã cũng xem sách vở cấp 3 mà người phụ nữ mua về.

Thành tích một hóa của cậu bé mặt tròn không tốt lắm, nên lúc gã làm bài tập hóa không thể làm được điểm cao quá, cố ý làm sai vài câu. Người phụ nữ sẽ nhìn gã bằng ánh mắt tràn trề yêu thương: "Sao con vẫn thế này chứ? Thành tích môn nào cũng giỏi, chỉ có môn hóa… làm sai hoài."

Nhưng thời gian dần trôi qua, chút ký ức mười năm trước chầm chậm bị loãng đi bởi thời gian đang không ngừng tiến về trước và kéo dài ra.

Gã và người phụ nữ bắt đầu có vài ký ức chỉ thuộc về bọn họ.

“Tết năm nay, chúng ta cùng đi mua sắm đồ Tết nhé?”

“Chú thỏ bên đường dễ thương ghê, con muốn nuôi không?”

“Bài tập làm rất tốt, con muốn thưởng gì nào? Ngày mai chúng ta đến viện bảo tàng mới mở xem thử được không?”

Có lẽ là vì những kí ức này không ngừng tăng lên, gương mặt nào đó bị lãng quên ở sâu trong ký ức càng ngày càng rời xa Dương Yến. Bà ta thỉnh thoảng bị đau đầu, đầu đau đến mức không chịu được. Sau đó, trong túi của bà ta thường chuẩn bị thêm mấy vỉ thuốc giảm đau.

Gã nhớ mãi, đó là một ngày mưa.

Năm đó, gã vừa tròn 18 tuổi. Giống như những người cùng tuổi khác, gã trổ giò, không còn là dáng vẻ thấp bé khi xưa. Gã mặt áo hoodie đơn giản, dáng người gầy gò, đội mũ và khẩu trang đi ra ngoài đưa dù cho Dương Yến.

Dương Yến từng chuyển nhà một lần. Sau khi rời khỏi đám hàng xóm biết con trai Dương Yến đã chết, hành động của gã không còn bị hạn chế nữa.

“Trời mưa rồi mẹ.” Gã đứng ở cửa hàng tiện lợi, để điện thoại bên tai gọi điện cho Dương Yến nói, “Mẹ không mang dù, con đến đón mẹ nhé.”

Lúc gã nói chuyện, trước cửa của cửa hàng tiện lợi có một con mèo hoang. Tâm trạng của gã tốt, cán dù lệch về phía mèo hoang, vừa vặn che mấy hạt mưa từ trên mái hiên rớt xuống.

Lúc đó Dương Yến đang đau đầu. Bà ta chỉ thuận miệng “ừ” một tiếng, sau đó cúp điện thoại tìm thuốc giảm đau.

Lục tìm trong túi không thấy, thế là bà ta chỉ có thể vừa chịu đựng cơn đau đầu vừa đứng ở cửa trung tâm thương mại chờ "con trai".

Đầu càng ngày càng đau… càng ngày càng đau…

Đau quá đi…

Bà ta mơ hồ nghe thấy một giọng nói non nớt ở cách xa:

"Mẹ ơi!"

Là ai đang gọi bà ta?

"Mẹ ơi!"

Tinh thần Dương Yến bị hai tiếng mẹ ơi này làm cho hoảng hốt. Đầu đau đến mức sắp nổi điển ở nơi công cộng. Bà ta không chú ý đến chàng trai cao hơn mình nửa cái đầu cầm dù, đi dọc con đường bị ướt mưa đến trước mặt bà ta.

Thế là bà ta nghe thấy một tiếng "mẹ" đến từ thế giới thực.

"Đi thôi." Gã che dù, đứng trước mặt bà ta nói, "Chúng ta về nhà."

Nhưng khi hai người đi được một đoạn đường, Dương Yến lại trở nên kỳ lạ.

Bà ta bước đi càng ngày càng chậm.

Bỗng nhiên, ở ngã tư đúng lúc đèn đỏ sáng lên, bà ta chợt hỏi: "Cậu là ai?"

Tiếng còi xe trên đường ồn ào, gã không nghe rõ: "Gì ạ?"

Dương Yến dừng bước, dù không che đến chỗ bà ta.

Bà ta hoàn toàn mặc kệ mưa đang rơi trên người mình, hỏi: "Cậu không phải con trai tôi… Rốt cuộc cậu là ai?"

"Mẹ, mẹ đang nói gì vậy? Con là con trai mẹ mà."

"Cậu không phải." Ánh mắt của Dương Yến trong trạng thái tỉnh táo bỗng nhiên trở nên sắc bén. Trong ánh mắt bà ta nhìn chàng trai không còn "tình yêu" nữa, "Con trai tôi sao lại là loại người giống như cậu? Cậu không giống nó chút nào. Con trai tôi tốt bụng, lạc quan. Nó chắc chắn không giống người như cậu."

Gã đứng ở ngã tư, đèn tín hiệu màu đỏ lóe sáng sau lưng gã. Gã bước lên một tiếng, lặp lại lời nói của Dương Yến một cách rất chậm, rất chậm: "… Người giống như con?"

Vẻ mặt Dương Yến trở nên kích động. Bà ta nghĩ rằng chàng trai này tiến lại gần là muốn ra tay với bà ta. Dương Yến vung tay lên, cú vung tay này vừa khéo đánh vào cán dù, cây dù bị bà ta đánh rơi xuống đất.

"Ầm ầm…"

Tiếng sấm từ xa truyền đến.

"Cậu không phải con trai tôi. Con trai tôi sẽ không giống… ác ma… giống như cậu."

Mưa dần to lên.

Z nhớ rõ lúc ấy mình nhìn Dương Yến rất lâu, sau đó gã mím môi nói một chữ: "Con…" Sau đó không còn gì nữa.

Câu nói sau đó Dương Yến không nghe thấy, có lẽ gã chẳng hề nói gì cả, hoặc là không có ai chú ý.

Tại sao lại nhớ đến hôm ấy chứ?

Trong mấy giây cuối cùng thuộc về gã, Z nghĩ.

Tại sao không phải là cảm giác sung sướng lúc giết người, nhớ đến lúc cầm dao đâm vào da thịt, nhớ đến cảm giác bọn họ thầm thì vào tai gã xong nhìn bọn họ cũng sa lầy giống như gã, mà nhớ đến ngày mưa hôm ấy. Gã nhớ đến lời gã muốn nói hôm ấy.

Hôm ấy gã đứng trong cơn mưa, câu gã muốn nói là: "Con vốn nghĩ rằng… sống tiếp giống như này cũng được."

Gã thế mà cảm thấy mình có thể sống tiếp như này.

Mưa rất to.

Khắp người gã đều bị ướt.

Vào hôm đó, cuối cùng gã đã nhận ra, trong địa ngục không có đường.

"Ai bắn súng?! Cậu bắn à?!"

"Không phải tôi. Gã… gã tự bắn."

Ngay lập tức, tất cả nhân viên y tế đều bắt đầu cấp cứu. Bác sĩ mặc áo blouse trắng, trợ lý cầm hộp thuốc, cùng với các nhóm nhân viên bên ngoài cửa chờ lệnh đều xông vào. Không gian chật hẹp trở nên vô cùng chen chúc.

Dù tất cả mọi người đều biết rõ: "… Bị súng bắn vào vị trí đó, có lẽ không còn mạng nữa."

"…"

Xác chết của Z nằm yên tĩnh trên mặt đất. Sau khi xác nhận tử

vong, trên người gã có thêm một tấm vải trắng. Vải trắng không che được lỗ máu ở ngực gã, máu tươi nhuộm đỏ vải trắng.

Trì Thanh đứng bên cạnh, khi Z nhào về trước trái tim anh cũng giật nảy lên. Anh trơ mắt nhìn máu đỏ thẫm đang không ngừng lan rộng từng vòng trên vải trắng: "Gã… tự sát rồi?"

"Tại sao chứ?" Trì Thanh không hiểu nổi, "Vừa rồi anh đoán trúng à?"

Trì Thanh vốn khó hiểu được một vài cảm xúc phức tạp. Khoảng thời gian này anh tiến bộ rất nhiều, có thể phân biệt được người khác vui thật hay là giả vờ vui mừng, với cảm xúc cơ bản kiểu tại sao lại đau lòng. Nhưng "tự sát" hiển nhiên vượt xa mọi cảm xúc khác.

Giải Lâm cũng nhìn tấm vải trắng đó, bên tai là tiếng ồn ào của người ra vào tấp nập. Những âm thanh này khiến Z bây giờ càng yên tĩnh hơn. Hắn nói: "Bới vì gã đã không muốn chơi nữa từ lâu rồi, sống hay là chết đối với gã mà nói không có gì khác biệt. Gã không bao giờ sợ chúng ta tìm ra được, ngược lại có lẽ gã đã chờ ngày này rất lâu. Cái chết đối với gã mà nói là một loại giải thoát, cũng chỉ có cái chết mới có thể khiến gã giải thoát."

"Gã là một người cực kỳ bi quan và kiêu ngạo. Gã có sự tự cao của mình. Gã có thể chọn kết thúc mạng sống của mình, nhưng gã không muốn bị bất cứ ai "trừng phạt" ngoại trừ bản thân gã. Dù sao thì trong thế giới của gã…" Trước mắt Giải Lâm xuất hiện hình ảnh nhà thờ đó, "… Gã chính là thần."

–

"Mẹ ơi!"

"Bố ơi! Hu hu hu!"

Bên ngoài khu vui chơi, những đứa trẻ được giải cứu nháo nhào chạy về phía người thân của mình.

"Con sợ quá." Có đứa bé ôm mẹ nói, "Con thật sự rất sợ."

Người phụ nữ mắt đỏ bừng. Bảy ngay nay trong nhà luôn có tiếng khóc, nhưng cô không thể hiện ở trước mặt con mình, chỉ xoa đầu con nói: "Con rất giỏi, rất dũng cảm… Chúng ta về nhà thôi."

Cũng có vài phụ huynh, sau khi nhận được tin tức thì ở đây chờ, nhưng chờ rất lâu vẫn chưa thấy con mình bước ra.

Giải Lâm và Trì Thanh cũng lên xe. Trì Thanh ngồi trong xe, nhìn qua cửa kính thấy nhân viên y tế khiêng băng-ca đưa xác chết lên xe cấp cứu. Thần kinh căng thẳng cao độ ngay lúc này bỗng nhiên trùng xuống, cơn mệt mỏi rã rời dâng lên, bất giác anh phát hiện vết thương trên tay mình còn chưa băng bó xong. Khi ấy Dương Yến quá kích động, không có tâm tư để băng bó cho anh.

Vết thương trên cánh tay Giải Lâm vừa rồi đã được bác sĩ vội vàng xử lý. Hắn chuẩn bị lái xe thì liếc thấy Trì Thanh đang nhíu mày: "Em sao thế?"

Nói xong, ánh mắt hắn dời xuống, nhìn thấy vết thương trên tay anh.

"Đưa tay cho anh." Giải Lâm lục ra một hộp thuốc cấp cứu rất nhỏ ở trong xe, tháo miếng băng gạc màu trắng băng bó lộn xộn ra từng chút một, quả nhiên nhìn thấy vết thương chưa được xử lý bên trong. Hắn nói tiếp, "Băng bó kiểu gì đây, em có đau không?"

Trì Thanh nói thật: "Cũng ổn, chịu được."

Vụ án đã kết thúc, tâm trạng Giải Lâm cũng nhẹ nhõm được một chút. Hắn thuận miệng nói: "Chẳng phải lúc này em nên làm nũng với anh sao?"

Trì Thanh nhíu mày càng chặt.

Giải Lâm vừa xé tăm khử trùng vừa bắt đầu dạy tại chỗ: "Anh Giải Lâm, em đau quá à."

Trì Thanh: "…"

Giải Lâm mặt bình tĩnh: "Muốn anh hôn, muốn anh ôm cơ."

"… Cút xuống xe."

"Không làm nũng thì thôi." Giải Lâm không chịu từ bỏ, "Lời ngon tiếng ngọt có thể giấu trong lòng, nhưng phải có hành động."

Trì Thanh mặt lạnh tanh: "Em không muốn nói lần hai."

Giải Lâm lầm bầm "vô lương tâm" trong miệng, khử trùng cho Trì Thanh xong hắn lại xé một túi băng gạc tiện lợi, cẩn thận quấn từng vòng lên tay Trì Thanh. Sau đó hắn bỗng nhiên nhắc đến Giải Phong: "Không biết tại sao anh có cảm giác rất kỳ lạ. Anh cảm giác hôm nay là… lần anh gần anh ấy nhất."

Năm ấy Giải Phong từng lướt ngang qua sự thật, cho đến thời khắc cuối cùng anh ấy vẫn không từ bỏ. Đội trưởng đội cảnh sát hình sự trẻ nhất mười năm trước, vào lúc đó đã nghĩ đến khả năng bí ẩn này. Anh từng đến khu vực này, có lẽ mười năm trước, chàng trai dịu dàng hăng hái ấy cũng từng đi đến khu vui chơi này.

Bọn họ đang đi trên con đường Giải Phong từng đi năm đó, cũng hoàn thành việc mà năm đó Giải Phong chưa làm xong.

Cuối cùng Giải Lâm nhìn phía chân trời sắp sáng lên bên ngoài cửa xe, nói: "Lúc Z nhắc đến anh ấy, anh không thấy tiếc nuối cũng không đau lòng quá. Anh cảm thấy tự hào vì anh ấy."

Băng bó xong xuôi.

Giải Lâm cúi đầu hôn lên đầu ngón tay của Trì Thanh: "Thuốc đặc hiệu chuyên dùng."

Trì Thanh khẽ nhúc nhích ngón tay.

Lúc này bên ngoài xe có động tĩnh mới, Dương Yến được các cảnh sát khác đỡ đi, chậm rãi bước ra.

Sắc mặt của bà ta tiều tụy, giống như vẫn còn đang bàng hoàng.

Giải Lâm nhìn bước chân yếu ớt của bà ta, bỗng nhiên nhắc đến một chi tiết: "Đúng rồi, còn có việc này, em có chú ý đến không…"

Giải Lâm còn chưa nói hết thì Trì Thanh đã biết hắn muốn nói gì: "Anh muốn nói bước chân ấy?"

Giải Lâm không nói tiếp nữa.

Hắn biết Trì Thanh cũng đã nhìn thấy.

Với sức quan sát của mình, Trì Thanh không thể không để ý đến động tác bất giác hơi bước lùi về sau lúc Dương Yến mới bước vào. Khi ấy, bà ta nhìn cảnh tượng hỗn loạn trong phòng. Sau khi bước vào phòng, bà ta hoảng sợ nhìn vết máu trên ao nước, vô thức muốn lùi về sau.

Chi tiết này thật sự rất là nhỏ.

Cảnh sát không chú ý, Quý Minh Nhuệ không chú ý, có thể chỉ có ba người để ý đến chi tiết này.

Hắn, Trì Thanh và Z.

Có lẽ khoảnh khắc Dương Yến xuất hiện trong tầm mắt mình Z đã phát hiện rồi.

Từ giây đầu tiên Dương Yến xuất hiện trước mắt gã thì gã đã biết "người mẹ" này không phải mẹ của gã.

Một người mẹ yêu thương con sâu sắc, sao có thể bất giác lùi lại?

Nhưng có lẽ vào giây phút đó, trong lòng Z nghĩ dù có giả cũng không sao.

Gã đã sớm không còn để ý, cũng không thể cố chấp chuyện thật giả nữa.

—

Bên ngoài xe.

Cảnh sát phụ trách chăm sóc Dương Yến lo lắng trạng thái tinh thần của bà ta, cả đoạn đường đều nói chuyện với bà ta. Lúc này anh đang an ủi bà ta nói: "Đã kết thúc rồi, qua hết rồi… Không sao đâu…"

Dương Yến không nói lời nào.

Bà ta dường như đã mệt lắm rồi, mỗi bước đi đều giống như không đạp lên mặt đất.

Cảnh sát dẫn Dương Yến lên xe chuẩn bị đưa bà ta về nhà. Người phụ nữ ngồi ở ghế sau xe cảnh sát, đèn xanh đỏ trên nóc xe không ngừng nhấp nháy. Bởi vì còn phải thu thập chứng cứ và tiếp tục khám xét ở hiện trường nên tiếng còi xe cảnh sát vẫn không ngừng vang lên xung quanh.

Xe chầm chậm khởi động.

Cảnh sát suy nghĩ cẩn thận, muốn hỏi bà ta về thẳng nhà hay là đưa bà ta đến nơi khác trước, dù sao trong "ngôi nhà" kia của bà ta còn có rất nhiều dấu vết của Z.

Nhưng lời nói của cảnh sát mới đến bên miệng, anh nhìn qua kính chiếu hậu thì phát hiện ánh mắt của Dương Yến đang thẫn thờ rời rạc, không hề báo trước bỗng nhiên nước mắt chảy ra từ hốc mắt của bà ta.

Giọt nước mắt này rơi rất vội vàng.

Bản thân Dương Yến cũng không phát hiện mình đã khóc. Qua rất lâu, lâu đến mức xe đã rời khỏi khu vui chơi lúc này bà ta mới đưa tay lên, lấy ngón tay lau đi.

Sau đó ánh mắt bà ta lệch đi vài phân, dường như muốn nhìn gì đó qua kính chiếu hậu.

Trong kính chiếu hậu, khu vui chơi đã biến thành một điểm đen dù nhìn thế nào cũng không thể rõ ràng được.

–

"Trời sáng rồi."

Trì thanh nhìn màu trắng bạc dần dần hiện ra ở đường chân trời nói.

Giải Lâm cũng liếc nhìn. Hắn nhìn thấy ánh bình minh từ từ mọc lên từ đường thẳng. Vùng ánh sáng này xuyên qua tầng mây màu xanh mực nhuộm đỏ một góc trời. Bầu trời từ màu xanh như màu mực đen biến thành xanh nhạt.

Trông giống như màn đêm đã bị đánh lui.

Mùa đông năm nay với mùa đông tối tăm mười năm trước có liên quan với nhau. Đều là mùa đông, vụ án bắt cóc lần lượt xảy ra,

nhưng mọi người đều biết tất cả đã kết thúc. Vụ án cũ kia đến hôm nay đã kết thúc hoàn toàn.

Sự thật chứng minh "kẻ đó" có thể gi ết chết được.

Từ nay về sau, sẽ không còn trò chơi hoang đường kia nữa, sẽ không còn mùa đông lạnh giá như thế nữa, cũng sẽ không còn "cái ác" được truyền lại theo cách này nữa.

Trì Thanh cảm thấy chút ấm áp. Thời tiết ngày càng ấm lên, mấy hôm nay tốc độ chuyển sang ấm áp vô cùng nhanh, quần áo mặc trên người lúc này lại cảm thấy có hơi nóng.

Trên ngọn cây vốn xơ xác bên ngoài cửa xe không biết từ khi nào lặng lẽ mọc lên vài chồi non xanh nhạt.

Mùa đông năm nay sắp kết thúc rồi.

Chương 161: C161: Chương cuối

Dịch: LTLT

"Vụ án bắt cóc xe buýt trường học chấn động toàn thành phố đã được giải quyết. Bảy ngày lịch sử, cảm ơn đông đảo quần chúng đã cung cấp tin tức và trợ giúp trong khoảng thời gian này..."

Sáng hôm sau, các kênh tin tức lớn tranh nhau đưa tin vụ án đã giải quyết.

Phần lớn tiêu điểm của tin tức đều tập trung ở vụ án, nhưng hướng gió trên mạng lại nghiêng theo chiều khác.

Những người này còn nhớ buổi live stream đó.

Cư dân mạng 1: Vậy hai người trong buổi live stream đó là đến cứu người à?

Cư dân mạng 2: Bọn họ là cảnh sát sao?

Cư dân mạng 3: Chắc không đâu, một người trong đó chẳng phải là tội phạm tình nghi sao? Có ai đó bóc ra được rồi, trước đây còn là "diễn viên"."

Cư dân mạng 4: Tin tức mới nhất có nói rồi, hai người đều là cố vấn tội phạm đặc biệt, "tội phạm tình nghi" là thủ đoạn đặc biệt dùng trong lúc đường cùng khi ấy, người không phạm tội.

...

Khắp cõi mạng đều bị tin tức này làm khiếp sợ.

… Mẹ nó đây là trải nghiệm huyền thoại nào đây?

Các trang cộng đồng và phương tiện truyền thông nhanh chóng tóm được điểm nóng. Trì Thanh và Giải Lâm được viết thành nhân vật huyền thoại. Đặc biệt là Trì Thanh, một người vô danh từng lăn lộn trong giới giải trí, có rất nhiều tác phẩm và phân cảnh xuất hiện được lưu giữ, trên mạng bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều thông tin liên quan đến anh.

Anh ở trong giới sống ngắc ngoải quanh năm, lần này lại bất ngờ "nổi tiếng".

Bản thân Trì Thanh không hay lên mạng, "sự nổi tiếng" này là do Giải Lâm nói cho anh biết.

Khi ấy hai người đang chuẩn bị ngủ, Trì Thanh nhìn thoáng qua thấy tấm ảnh đang hiển thị trên màn hình điện thoại của Giải Lâm có hơi quen. Thế là anh nghiêng đầu nhìn, thì thấy gương mặt của mình… Nói chính xác hơn là anh của mấy năm trước.

Lúc mới ra mắt, công ty gửi gắm rất nhiều kỳ vọng vào gương mặt đó của anh, sẽ cho anh tham gia vài sự kiện, ké độ nổi tiếng của đàn anh đàn chị. Đa số đều là sự kiện thời trang. Ảnh trên điện thoại của Giải Lâm là ảnh động anh đang bước xuống từ xe van bảo mẫu, vừa nhận lấy găng tay màu đen của nhân viên đưa đến, chậm rãi đeo găng vào.

Quần áo mặc trong sự kiện kiểu này đều là lễ phục. Trì Thanh trong ảnh động mặc một bộ áo đuôi tôm màu đen, mái tóc lửng màu trầm khiến anh trong vừa lạnh lùng vừa tao nhã, giống như yêu tinh bước ra từ lâu đài cổ. Ngón tay thon dài, sau khi đeo găng tay có thêm một khí chất nguy hiểm không nói rõ được.

Advertisement

Trì Thanh: "Ở đâu ra vậy?"

Giải Lâm: "Trên mạng, bây giờ em đang rất nổi tiếng đó ngài Trì."

"…" Trì Thanh nhíu mày.

Giải Lâm hỏi tiếp: "Có suy nghĩ gì không?"

Trì Thanh: "Có hơi phiền."

"Là rất phiền." Hiếm khi Giải Lâm lại bày tỏ tán đồng. Hắn vừa lưu ảnh về vừa lướt xem mấy bình luận gào rú gọi "vợ", "Mấy ảnh này để một mình anh xem là được. Còn mấy người này nữa, có lịch sự không vậy, ai là vợ bọn họ chứ?"

Lúc nói mấy câu này Giải Lâm còn đang mỉm cười, nhưng không khó để nghe ra được lúc này hắn đang cố kiềm chế ý giết người trong câu nói.

Trì Thanh đang co người trên sô pha chơi một game đã lỗi thời rất lâu trên được thoại, anh nói một câu cho có lệ. Đang chơi thì anh cảm thấy chỗ vai bỗng nhiên âm ấm: "…?"

"…" Giải Lâm vùi đầu vào hõm vai Trì Thanh, hiếm khi nhấn mạnh một cách trẻ con: "Em là vợ của anh."

"Vậy em nên gọi anh là gì?" Giải Lâm ngẩng đầu hỏi.

"…"

Hai từ đó không nói được.

"Xuống giường rồi thì không chịu gọi chồng, dù gì cũng nên đáp một tiếng "dạ" chứ."

Trì Thanh tiếp tục qua loa: "… Dạ."

Hai người lướt xong tin tức thì không ra ngoài nữa. Một mặt là muốn tránh tiếng gió, mặt khác thực sự là khoảng thời gian trước quá bận rộn, hai người muốn ở nhà nhiều hơn, vả lại… trong nhà cũng có thể "vận động".

Thế nên cảm xúc của Trì Thanh và Giải Lâm về việc nổi tiếng này không sâu sắc lắm. Ngoại trừ Quý Minh Nhuệ đến đây xin chữ kí của hai người thì thỉnh thoảng sẽ nhận được hỏi han của hàng xóm sống chung một tòa nhà.

Trong đó có một hàng xóm khá đặc biệt.

"Đính đong."

Chuông cửa vang lên.

Nhậm Cầm ôm Bé Sao đứng ở cửa, sau khi cửa mở ra cô nói: "Tôi có đọc được tin tức, à ừm, tôi đến để đưa mèo."

Bé Sao vẫn còn nhận ra chủ nhân của mình. Bé Sao nhìn chủ nhân vô tình, sau khi mở cửa thấy nó thì giây thứ hai đã lùi về sau mấy bước để tránh dính phải lông mèo bay trong không khí, nó "meo" một tiếng làm nũng.

Chủ nhân vô tình lùi về sau mấy bước là Trì Thanh: "Cảm ơn cô lúc trước đã chăm sóc nó."

Nhậm Cầm lúng túng cười.

Hàng xóm vốn dĩ đã mất bỗng nhiên xuất hiện trên tin nóng, thật sự đến bây giờ cô vẫn chưa thể bình tĩnh lại được.

Cô cười gượng chào hỏi: "Anh Trì, hóa ra anh chưa chết."

Lúc này, cô nhìn thấy hàng xóm còn lại bước ra từ trong nhà Trì Thanh.

Giải Lâm mặc một chiếc áo sơ mi rất mỏng, cổ áo rộng rãi trông có vẻ quần áo không chỉnh tề. Hắn thấy người đến là cô thì không ngạc nhiên chút nào, dường như đã sớm đoán được cô sẽ đến vậy: "Có muốn vào uống ly nước không?"

Đã chào hỏi người này rồi, người kia không thể không chào.

Thế là Nhậm Cầm chào hỏi với người còn lại: "Anh Giải, hóa ra anh không giết người."

Giải Lâm: "…"

Trì Thanh: "…"

Cô chào hỏi xong cũng cảm thấy đoạn đối thoại này rất kỳ quái.

Còn một người cũng cảm thấy rất kỳ quái chính là bác sĩ Ngô.

Bởi vì khách quen lâu ngày – Giải Lâm và khách mới đến đeo găng tay suốt ngày – Trì Thanh có độ nổi tiếng rất cao ở phòng khám tâm lý. Từ hôm hai người xuất hiện trên tin tức, bác sĩ Ngô đã không ngủ được.

Lúc Giải Lâm bị truy nã, ông còn cảm thấy hơi tội lỗi: "Chẳng trách, chẳng trách Giải Lâm chữa bao nhiêu năm rồi vẫn không chữa khỏi, quả nhiên có vấn đề… Có lẽ mình nên cố gắng hơn, sao mình không phát hiện ra sớm chứ?"

Thậm chí ông còn gửi tin nhắn cho Giải Lâm: Tôi tin trong lòng cậu vẫn hướng thiện, nếu không thì cậu cũng sẽ không kiên trì tư vấn tâm lý bao nhiêu năm nay. Quay đầu là bờ, quay đầu đi.

Cuối cùng, bác sĩ Ngô người gửi tin nhắn cho Giải Lâm hai ngày nay đã bị lừa.

Chiêu giảm bớt tần suất ra ngoài đường có hiệu quả rất nhanh. Không ra khỏi nhà một tuần thì sóng gió đã qua đi rồi, dù sao hai người cũng không phải người của công chúng thật, trong tình huống không có tin mới tiết lộ nữa thì sẽ dần dần lắng xuống, biến mất trong tầm mắt mọi người theo vụ án.

Sau khi vụ án kết thúc, cả thành phố vốn hỗn loạn mất trật tự lại lần nữa yên tĩnh. Người đi bộ đi trên đường, hai bên đường có những đóa hoa chào xuân đang lặng yên nở rộ.

Trong ti vi, nhân viên khí tượng nói: "Sắp vào xuân, dự báo thời tiết hôm nay nhiều mây chuyển sang mưa nhỏ. Tuần này mưa xuân sẽ liên tục không dùng, người dân khi đi đường nhớ chuẩn bị dù…"

Dự báo thời tiết nói hôm nay sẽ mưa, Trì Thanh hiếm khi muốn đi ra ngoài. Giải Lâm ngược lại trở thành người không muốn rời khỏi nhà: "Lượng vận động trong nhà chưa đủ sao?"

Trì Thanh miễn cưỡng tìm thấy một cái áo có thể che đi dấu hôn, liếc Giải Lâm: "Mặc quần áo vào, bình thường một chút, đi ra ngoài."

Khi hai người cầm dù chuẩn bị ra ngoài thì bên ngoài quả nhiên trở trời, mưa xuân rả rích rơi xuống. Tuy trời đang mưa nhưng lại không thấy âm u.

Hai người ra khỏi nhà, cũng không có nhiều địa điểm đi được.

Sau khi xuống xe, hai người cầm dù đi được một đoạn lại đi ngang qua một nơi quen thuộc.

Nhà máy gần tiểu khu.

Nơi này từng có xác mèo chất đống.

Đây là nơi hai người lần đầu tiên đánh nhau.

Một lần nữa che dù đi ngang qua nơi này, không khỏi cảm thán.

Cho đến hôm nay, Giải Lâm vẫn không nhịn được nói: "Lúc đó em thật sự rất đáng nghi."

Trì Thanh cầm cán dù, anh hơi nghiêng mặt đáp lễ: "Anh nghĩ anh tốt đến cỡ nào?"

"…"

Bãi cỏ mùa đông hoang vu giờ nhô lên những chồi non xanh biếc, Nơi từng dính máu đã được rửa sạch từ lâu. Có nhân viên đi bộ quanh mảnh đất nhỏ này, hình như nhà máy đã được chuyển sang công ty khác để làm khó chứa đồ đưa vào sử dụng lần nữa.

Mấy nhân viên này đang khiêng thép xây dựng mới toanh, tiến hành cải tạo xây lại nơi này.

Trì Thanh đứng xem một hồi, lúc Giải Lâm đang định hỏi anh "tiếp theo đi đâu", thì điện thoại vang lên.

Là điện thoại từ tổng cục.

"Bảo anh đến tổng cục làm huấn luyện cho cảnh sát mới vào." Giải Lâm nghe xong điện thoại nói, "Em có muốn đến đó xem thử không?"

Trì Thanh nhớ trong cuộc điện thoại vừa rồi, giọng nói của người gọi là giọng nói mà anh tình cờ ở hành lang nghe được lúc đầu. Khi ấy cảnh sát đó kiên quyết không đồng ý khôi phục thân phận cố vấn của Giải Lâm, không tán thành để hắn tham gia phá án.

Trong tổng cục.

Hai cảnh sát kỳ cựu tán gẫu: "Giải Lâm đồng ý đến rồi à?"

"Ừ."

"Hiếm thấy ghê. Chẳng phải ông vẫn luôn bỏ phiếu chống với Giải Lâm hay sao?"

"Là tôi sai rồi." Cảnh sát đó chưa bao giờ cúi đầu, lần đầu tiên thừa nhận lỗi sai của mình, "Cậu ấy với Z không giống nhau."

Giải Lâm và Trì Thanh đều từng nhìn thấy cái ác đỉnh cao, từng đi qua vực sâu, phạm tội rất thu hút, thậm chí đối với bọn họ mà nói phạm tội là một chuyện dễ như trở bàn tay. Nhưng bọn họ chưa từng nghĩ muốn trở thành người như Z.

Trên đường đi, Giải Lâm tiện tay sao chép vài thứ để làm giáo án.

Trì Thanh nhìn hắn tìm kiếm, sao chép, rồi dán một đống, tổng cộng chưa đến hai phút: "Lát nữa anh sẽ giảng thế này à?"

Giải Lâm nói: "Anh quá quen thuộc với án lệ tội phạm rồi, có thể mặc sức lấy ra một chủ đề để dạy. Đây cũng là nguyên nhân lúc đó anh không học chuyên ngành liên quan, nếu không thì anh có thể đã trở thành nhân vật danh tiếng lẫy lừng trong giới học thuật rồi."

Trì Thanh tin câu nói này.

Tổng cục bố trí phòng đa phương tiện lớn nhất cho lần tập huấn này, có thể chứa hàng trăm người cùng lúc. Khi Giải Lâm bước lên bục giảng, phía dưới xầm xì to nhỏ. Bởi vì hắn từng bị truy nã toàn quốc, còn tìm được vị trí của tội phạm.

"Tôi biết tôi đẹp trai." Giải Lâm một tay đặt trên bệ giảng, tay còn lại

đặt trên giá micro điều chỉnh góc cho micro. Hắn chào hỏi mọi người bằng giọng điệu hài hước, "Nhưng đáng tiếc là tôi đã có người yêu rồi."

Tiếng xầm xì bên dưới lập tức yên lặng.

Đây là nhóm người mới mới vào nghề, trong mắt lấp lóe ánh sáng, vẫn chưa biết sau này mình đối mặt với tội ác và khó khăn của bóng tối như thế nào, thậm chí còn là tử biệt.

Ánh mắt của Giải Lâm lướt qua bọn họ, dừng ở "đối tượng" ngồi trong góc ở dãy cuối cùng.

Trì Thanh tìm một vị trí cách bọn họ một khoảng, dù gấp lại đặt ở bên cạnh. Anh chọn một vị trí không dễ chú ý lắm, nhưng khắp người lại tỏa ra khí chất khiến người khác chú ý, dù cách mấy vị trí cũng vẫn có người không nhịn được quay lại đánh giá anh.

Vị cố vấn họ Giải trên bục giảng cảnh cáo: "Người yêu tôi ngồi dãy cuối cùng, hàng thứ hai từ dưới tính lên, nhìn một lần là được rồi, đừng cứ nhìn chằm chằm người yêu người khác."

"…"

Là đến tập huấn hay là đến khoe mẽ yêu đương đây?

Những người mới này lúc đầu nghĩ rằng tập huấn sẽ rất nghiêm túc, sau đó dần dần không ôm hi vọng vào buổi tập huấn này. Nhưng lúc không ôm hi vọng, thì không ngờ vị cố vấn họ Giải này mở ppt ra, trên màn hình lớn lập tức xuất hiện vài tấm ảnh máu chảy đầm đìa. Buổi tập huấn bước vào chủ đề chính: "Đây là một vụ án không nổi tiếng, bởi vì không nổi tiếng cho nên các cậu hầu như đều chưa từng gặp. Bây giờ các cậu kiểm tra kĩ hai chùm ảnh này, nói cho tôi biết quan hệ của người bị hại và hung thủ."

Không giới thiệu bối cảnh, không có thông tin thân phận của người

bị hại.

Không có gì cả.

Trên màn hình chỉ có vài tấm ảnh hiện trường phạm tội.

Câu hỏi này được đặt có phần độc đáo.

Sau khi cho mọi người 10 phút suy nghĩ, Giải Lâm gọi tên một "học sinh" đứng lên trả lời: "Bạn ngồi dãy cuối cùng đứng lên nói xem."

Học sinh dự thính Trì Thanh ở dãy cuối cùng vốn định nằm sấp xuống bàn ngủ rồi.

Nghe thấy câu này, anh ngước mắt nhìn Giải Lâm ở đằng xa, dù sao thì đứng lên trả lời câu hỏi sẽ làm chậm trễ giấc ngủ của người khác.

"Xác chết không có dấu vết bị di chuyển, chứng tỏ nơi này là hiện trường đầu tiên của vụ án. Vật dụng trong nhà được bày trí rất gọn gàng xung quanh. Bình hoa cách chỗ nạn nhân đứng ban đầu chỉ cần vươn tay là có thể chạm đến vẫn ở nguyên vị trí, có nghĩa là trước khi chết nạn nhân không hề phản kháng, giãy giụa."

"Ừ, phân tích đúng rồi. Em nghĩ rằng tại sao người bị hại không giãy giụa?"

Trì Thanh cũng không biết tại sao người bị hại không giãy giụa.

Vứt bỏ logic hiện thực, chuyện tình cảm anh không hiểu mấy.

Giải Lâm công bố đáp án: "Điểm không giãy giụa chính là điểm mấu chốt của vụ án này. Trong tình huống nào con người đối mặt với uy hiếp sẽ không hoảng sợ? Hai người mặt đối mặt, không tồn tại tình huống hung thủ chưa chuẩn bị đã hành động. Ngoài những tình huống này chỉ còn lại một loại, đó chính là khi người bị hại xem

thường đối phương. Cô ta không nghĩ rằng đối phương có khả năng giết mình, thậm chí có thể mở miệng khiêu khích hung thủ."

"Cũng chính mối quan hệ này khiến cảnh sát tìm thấy hung thủ."

"Tôi không có gì có thể dạy cho các cậu. Vụ án này cũng chỉ là một vụ án rất nhỏ ở nước ngoài, nhưng có đôi khi sự thật ẩn giấu trong xác chết, ẩn giấu trong hiện trường phạm tội. Điều quan trọng nhất mà tôi muốn nói với các cậu là… "tội phạm" biết nói chuyện." Cuối cùng Giải Lâm nói, "Được rồi, lần tập huấn này kết thúc ở đây, chúc các cậu sau này làm việc suôn sẻ."

Buổi tập huấn kết thúc, chờ mọi người đi về, Trì Thanh mới phát hiện nhóm ba người cũng có mặt.

Chỉ là nhóm người Quý Minh Nhuệ nấp ở đầu bên kia của dãy cuối, cách quá xa nên trước đó không chú ý thấy.

"Mấy người đến đây làm gì?"

Quý Minh Nhuệ cười lúng túng, giơ quyển sổ công tác trong tay lên: "Đến nộp báo cáo công việc."

Bọn họ tham gia vụ án nên phải viết báo cáo theo quy trình.

"… Tiện thể đến học ké." Nói xong, Quý Minh Nhuệ bổ sung.

Khương Vũ nói xen vào: "Lát nữa cùng đi ăn không?"

Cậu ta nói xong, nhìn Trì Thanh bởi vì quá nhiều người trong phòng họp nên sức kiên nhẫn đã đến giới hạn, lại bổ sung thêm: "Dĩ nhiên cũng có thể ai về nhà nấy, sau đó chúng ta gọi video cùng nhau ăn. Như vầy vừa có thể tận hưởng yên tĩnh, lại có thể tận hưởng niềm vui tụ tập với bạn bè. Mọi người thấy sao?"

Trì Thanh: "…"

Anh thấy tên này có phải bị điên không?

Rốt cuộc vẫn không ăn cơm chung. Trong đồn tạm thời có nhiệm vụ, nhóm ba người mua vài cục cơm nắm ở cửa hàng tiện lợi gần đó, rồi chạy về đồn.

Giải Lâm với Trì Thanh thì bị giữ lại.

Không giống khung cảnh bình yên bên ngoài, bầu không khí trong tổng cục vẫn nghiêm túc như cũ. Cục trưởng ngồi trong phòng làm việc, sau một hồi im lặng nói: "Có việc này, tôi muốn hỏi ý kiến các cậu."

Giải Lâm đại khái có thể đoán được: "Có liên quan đến em và Trì Thanh, là muốn nói về những đứa trẻ đó à?"

Tuy vụ án đã kết thúc nhưng bọn họ rơi vào cảnh khó khăn giống như mười năm trước.

Không phải tất cả đứa trẻ đều đã về nhà, có nghĩa là có đứa bé đã mất trong trò chơi đó, có đứa bé bị ép ra tay với bạn. Đứa trẻ nhỏ như thế phải phán xét thế nào? Xử lý thế nào? Việc này có tính là phạm pháp hay không? Chẳng lẽ sau này bọn chúng gánh tội danh mà sống sao?

Đây là câu hỏi khó.

Mười năm trước, bọn họ không truy cứu kỹ càng hai đứa bé duy nhất còn sống sót.

Mười năm sau, phải quyết định thế nào đây?

"Tạm thời quyết định tiến hành tư vấn tâm lý cho những đứa bé này." Cục trưởng đau đầu nói, "Và theo dõi dài hạn. Lần này chúng tôi đặc biệt gọi đến một đội tư vấn tâm lý. Thành viên đội tư vấn

tâm lý đều là chuyên gia tâm lý học trình độ cao nhất cả nước. Bọn họ sẽ phụ trách theo dõi lâu dài những người sống sót trong các vụ án lớn. Ngoài ra, chúng tôi còn có một ý kiến, làm một bài kiểm tra tâm lý trên mạng có uy tín chuyên nghiệp, tạo điều kiện cho quần chúng phát hiện trạng thái tinh thần của chính họ dựa trên thực tế."

Giải Lâm với Trì Thanh đều không có ý kiến gì khác, dường như không có cách xử lý nào tốt hơn cách này.

Cơn mưa rả rích qua đi, phương Nam chính thức vào xuân.

Trong đêm, vạn vật sống lại.

Không biết bắt đầu từ khoảnh khắc nào, mở cửa sổ ra đã nhìn thấy chồi xanh ngập tràn, cảnh xuân xinh đẹp.

Trên đường lớn, cửa tiệm bánh ngọt treo một bảng đen nhỏ ở cửa, bên trên viết tên các loại bánh bán chạy.

Nhậm Cầm mỉm cười, nói với vị khách đang mở cửa bước vào: "Chào mừng quý khách."

Trong công viên ẩm ướt gần đó có vài trường học đang tổ chức picnic mùa xuân. Học sinh tiểu học đeo balo bước từng bước một, ngây ngô nói: "Quao… có bươm bướm nè."

"Còn có rất nhiều hoa nữa."

"Cô ơi cô ơi, ở đây có được gặp hươu cao cổ không ạ, có động vật nhỏ nhỏ không ạ?"

"…"

Cảnh tượng trong trường cấp ba khác hoàn toàn với trường tiểu học. Học sinh mặc đồng phục tụ tập thành từng nhóm. Vừa mới thi xong, nam sinh khoác vai nhau đùa giỡn trên hành lang.

“Nãy đã bảo đưa đáp án cho tao chép…”

“Thầy đứng bên cạnh nhìn đó! Tao không dám!”

“Có gì không dám chứ, người làm việc lớn không sợ dối trá.”

Bọn họ đang nói thì nhìn thấy một người quen, bèn gọi to: “Ê, Dụ Dương!”

Cậu trai phía trước chậm rãi xoay người lại. Tóc Dụ Dương đã cạo ngắn, trong tay cầm hai cây bút, một bút mực màu đen một bút chì 2B. Cậu ta cười nói: “Đừng tìm tao, tao không quay cóp.”

Ở nơi khác.

Giải Lâm mở cửa sổ ra ngắm nhìn cảnh xuân nửa ngày, đánh giá: “Thời tiết hôm nay đẹp thật.”

Ngay sau đó hắn để ý thấy vẻ mặt không hài lòng lắm của người phía sau, vô cùng thành thạo bổ sung thêm một câu: “… Dĩ nhiên là nếu mưa tiếp thì càng tốt.”

Trì Thanh gật đầu, đồng ý cực kỳ.

“Được rồi, hôm nay phải đến tổng cục một chuyến.” Giải Lâm nói, “Bài trắc nghiệm tâm lý mà cục trưởng Viên nói trước đây, nhóm chuyên gia tâm lý đã làm xong rồi. Bọn họ gọi chúng ta đến đó làm thử, nói chúng ta là người dùng thử nghiệm nội bộ may mắn.”

Trì Thanh nói toạc ra: “Là thấy hai chúng ta không bình thường lắm, nên mới chọn chúng ta thử đúng không?”

Giải Lâm: “… Cũng có thể nói như vậy. chỉ là cách nói này của em không khéo lắm.”

Trì Thanh: "Vậy thì anh khéo ghê nhỉ."

Trước khi xuất phát, Trì Thanh mở cửa bước ra ngoài, Giải Lâm lại nhắc nhở: "Em quên một thứ."

Trì Thanh đã không đeo găng tay ra ngoài được một thời gian rồi. Sau khi vụ án kết thúc, cơn ác mộng vẫn luôn quanh quẩn xung quanh hai người từ mười năm trước dường như đã tan đi, với lại bên cạnh có Giải Lâm, thật sự không cần găng tay.

Cho nên Trì Thanh không chắc lắm hỏi ngược lại: "Găng tay… à?"

"Không phải." Giải Lâm cúi đầu, đặt lên môi Trì Thanh một nụ hôn, "Là cái này."

Ngoài Giải Lâm với Trì Thanh còn có vài cảnh sát hình sự được lựa chọn tham gia "thử nghiệm nội bộ" này. Bọn họ ngồi thành một hàng, giống như làm bài thi, giữa từng người cách nhau hai ghế trống.

Nhóm trưởng nhóm tâm lý giải thích bài kiểm tra tâm lý trực tuyến này: "Nhóm tâm lý chúng tôi đã tiến hành nghiên cứu thảo luận và phân tích vấn đề sức khỏe tinh thần của mọi người hiện nay, làm ra bài kiểm tra sức khỏe tâm lý tội phạm trực tuyến chuyên nghiệp này. Bài kiểm tra tổng cộng có 100 câu hỏi trắc nghiệm, trạng thái tinh thần và mức độ nguy hiểm của người thử nghiệm sẽ được phân tích dựa trên lựa chọn của họ."

"Mức độ nguy hiểm à?" Có người hỏi.

"Phải, chia thành bốn cấp độ: an toàn, nhẹ, trung bình, và… nguy hiểm cao… cũng chính là nhân cách có tính nguy hiểm cao. Nhưng điểm số của người có nhân cách nguy hiểm cao rất cao, người bình thường không dễ đạt được. Một khi có người dùng thử nộp bài kiểm tra được chẩn đoán là nhân cách nguy hiểm cao, cơ sở dữ liệu sẽ tự

động nắm bắt mọi thông tin về người dùng thử đó.”

Mỗi người một chỗ ngồi, trong tay là một điện thoại di động.

Trì Thanh lấy giấy ăn lau mặt bàn một cách cẩn thận, sau đó mới đặt tay lên. Anh quẹt màn hình điện thoại, nhấn vào chấp nhận trang web lạ lẫm.

Hai trang đầu làm rất ngắn gọn rõ ràng, không có bất cứ thiết kế dư thừa, trình bày vô cùng xúc tích.

Dòng đầu tiên của tiêu đề ghi – Kiểm tra sức khỏe tâm lý tội phạm (ấn bản đầu tiên).

Câu 1: Hãy nhìn kỹ vào bức tranh, vật đầu tiên bạn nhìn thấy là ____.

A. vết thương

B. Mũi dao

C. Nụ cười

D. …

Trì Thanh từng làm câu hỏi tương tự ở phòng tư vấn tâm lý, có điều trọng điểm không giống. Không có phòng tư vấn tâm lý nào mới bắt đầu đã kiểm tra “tiềm năng” phạm tội của người đến tư vấn. Bình thường đều là mất câu kiểm tra kiểu tình cảm, cố gắng xác định những khiếm khuyết về mặt cảm xúc ở người bệnh, cùng với nhu cầu chưa được thỏa mãn từ sâu trong lòng.

Trì Thanh với Giải Lâm ngồi kế nhau, bởi vì khoảng cách nên không nhìn rõ lựa chọn trên màn hình của đối phương.

Nhưng dù như thế, trước khi làm hai người vẫn nhìn nhau một cái.

“Bắt đầu làm bài.”

Ngón tay Giải Lâm tùy ý bấm trên màn hình. Lúc nhìn câu hỏi, đầu ngón tay gõ trên mặt bàn.

Trì Thanh thì nhanh gọn lẹ hơn rất nhiều. Ngón tay rụt lại trong ống tay áo, đọc xong câu hỏi mới thò tay ra bấm, sau đó lại nhanh chóng rụt về.

Hai người gần như làm xong cùng một lúc.

Hai ngón tay đồng thời bấm vào nút “nộp bài”.

[Xác nhận gửi?]

[Gửi thành công, kết quả đang được tính toán.]

[Người dùng: Giải Lâm]

[Người dùng: Trì Thanh]

[Mức độ nguy hiểm của bạn là…]

Hoàn

Nội dung từ **Chương 1: C1: Đọc suy nghĩ** đến **Chương 161: C161: Chương cuối**

Truyện được tải từ DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh